

Giới thiệu Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ

Thể loại: Cổ đại, song trọng sinh, mỹ nhân lạnh lùng vs hoàn khổ

Số chương: 82 chương

Edit: Diệp Nhược Giai, Yenny mare, La Thủy Dương

Mộ Khanh Hoàng: Đời trước nàng là một độc phụ trong miệng hần, những bóng hồng bên cạnh hần, từ biểu muội, đến danh kỹ và cả ái thiếp, không ai không bị chính nàng hại chết...

Hần muốn độc chết nàng, nàng lại cảm thấy thật thoải mái.

Làm lại một đời, ta thật muốn nhìn xem, Lục Mạo người không có Triều Dương quận chúa ta, rốt cuộc có thể trở thành dạng người như thế nào!

Lục Cửu: Đời trước bị loạn tiển xuyên tim, chết trên chiến trường, nhìn qua núi thây biển máu, chuyện mà ta hối hận nhất, chính là muộn hơn một bước so với Lục Mạo.

Làm lại một đời, chỉ cần có thể cưới được nàng, danh tiếng nát bét thì cũng có sao đâu?!

Nội dung nhân: Ông trời tác hợp

Nhân vật chính: Mộ Khanh Hoàng, Lục Cửu | Vai phụ: Lục Mạo

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tiết tử

Edit: Diệp Nhược Giai

Nửa đêm, trăng tròn, chim cú đứng ở đầu cành kêu lên thê lương, khiến người ta nghe thấy mà nổi da gà khắp người, trong lòng kinh sợ hãi hùng, trên giường, Triều Dương công chúa gian nan nhấc đầu lên, hơi thở mong manh, "Ngọc Khê..."

Bức rèm che khẽ lay động, một nha đầu búi tóc theo kiểu phụ nhân nhẹ nhàng nhanh chóng đi đến, nhìn gương mặt đỏ bừng, đôi môi khô khốc đến tróc cả da của công chúa, chưa kịp nói gì thì đã nghẹn ngào, "Công chúa, có nô tỳ."

"Đóng cửa sổ lại." Triều Dương công chúa kiệt sức, chậm rãi ngã lại lên giường.

"Vâng." Ngọc Khê nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại rồi quay lại trước giường để canh giữ, đôi mắt đỏ bừng.

Vào lúc ấy, có thêm một nha đầu bước vào, dưới mắt trái có một nốt ruồi lệ, gương mặt thanh tú trắng như tuyết, "bộp bộp" một tiếng liền quỳ gối xuống, gấp gáp hoảng hốt bẩm báo: "Công chúa, chúng ta mau chạy đi, phò mã nghe theo lời của lão tặc bà, muốn lấy đầu của ngài để quy hàng Yên vương. Yên vương, Yên vương sắp đánh vào Ứng Thiên phủ rồi."

Triều Dương công chúa mở to mắt, trừng mắt nhìn thêu trăm con ngân châu trên nóc giường trong một lúc, hai mắt rơi lệ, nước mắt thấm vào bao gối thêu uyên ương rồi biến mất tăm, "Lục Cửu tướng quân vừa chết thì ta đã biết, một tia hy vọng cuối cùng cũng mất rồi."

"Ngọc Loan, người nghe được tin này từ đâu, có chính xác không?" Ngọc Khê vội vàng truy hỏi.

Ngọc Loan cắn răng, bỗng chốc đỏ mắt, quay đầu nói: "Dụ đồ ra được từ trong miệng đại tổng quản."

Bàn tay gầy gò chỉ còn da bọc xương của Triều Dương công chúa nắm lấy cổ tay Ngọc Loan, lửa giận tuôn ra từ hai tròng mắt, "Em?!"

Ngọc Loan nức nở nói: "Nô tỳ không thể trơ mắt nhìn công chúa bệnh chết, nô tỳ vốn chỉ muốn cầu xin hần mời đại phu cho công chúa."

Triều Dương công chúa buông lỏng tay ra, dùng hết khí lực nâng nửa người mình lên, ôm Ngọc Loan vào trong lòng, "Quản Vượng kia là cái thứ gì, ta thà chết ngay lập tức cũng không muốn hần làm nhục em. Em làm vậy là đánh vào mặt ta, nha đầu ngu xuẩn."

Ngọc Loan ôm Triều Dương công chúa gào khóc, Ngọc Khê che miệng dè nén tiếng nức nở.

Lúc đó, lại có hai nha đầu tiến vào, đều mang sắc mặt kinh hoàng, trong đó có một nha đầu khóc nói: "không xong rồi, phò mã dẫn theo người hướng đến chỗ này của chúng ta, nô tỳ thấy khí thế kia, lại già bất thiện (1). Công chúa, chúng ta phải làm sao đây."

(1): Từ câu 'lại già bất thiện, thiện giả bất lai', nghĩa là người đến thì không tốt mà người tốt thì không đến.

Mặt Triều Dương công chúa vì sốt mà đỏ bừng bừng, đầu óc nặng nề, cứ một lát lại muốn ngất xỉu. Nàng rút cây trâm cài tóc xuống, đâm mạnh vào đùi mình một cái, khiến cho bốn tỳ nữ thân cận sợ hãi cực độ.

"Công chúa?!"

"Đừng sợ, hầu hạ Bản cung mặc triều phục của công chúa." Đầu đón khiến cho Triều Dương tỉnh táo trở lại, khuôn mặt nàng tràn đầy nghiêm túc lạnh lùng.

"Công chúa, chúng ta không trốn sao?" Ngọc Kinh vẫn cứ ngây ngốc hỏi.

"Trốn đi đâu? Triều Dương ta cũng tuyệt đối không trốn! Hầu hạ Bản cung thay quần áo."

Lúc Lục Mạo mang theo gia đình đến thì thấy cửa Triều Dương viện mở rộng, trong chính đường đèn đuốc sáng trưng, Triều Dương công chúa mặc một thân triều phục, đầu đội kim quan, ngồi trên ghế cao, bốn nha đầu đứng nghiêm nghị bên cạnh, bảo vệ xung quanh.

Lục Mạo đứng ngoài bậc cửa, trong tay bưng một chén rượu độc, nhìn thê tử vẫn luôn cao quý như xưa của mình, bỗng nhiên không đành lòng.

"Nghe nói ngươi muốn lấy đầu ta để quy hàng Yến vương, chuyện này là thật hay giả?" Triều Dương nhìn nam nhân mà mình yêu sâu sắc, chậm rãi hỏi.

"Mạo Nhi, con còn đang chờ gì chứ?!"

Tổ mẫu của Lục Mạo, Lục Từ Thị chống gậy đầu phượng tiến lên từng bước, sắc mặt hung ác, "Con đã quên à ta giết mấy cô nương con yêu như thế nào rồi à? Ngắm lại Phượng Lâu Xuân, ngắm lại biểu muội đáng thương kia của con, ngắm lại Sầm Tiểu Mạn đang mang thai lại bị ả si nhục chết! một độc phụ như vậy, đưa một chén rượu độc cho ả ta cũng đã quá tiện nghi cho ả rồi!"

Nhớ tới ba nữ nhân kia, Lục Mạo đầu đón tột đỉnh, oán hận trừng mắt nhìn Triều Dương, tức giận mắng, "Độc phụ, ta chính là muốn độc chết ngươi, chặt đầu ngươi xuống hiến tặng cho tân hoàng. nói cho ngươi biết, hoàng đế đệ đệ của ngươi đã bỏ ngươi lại mà chạy một mình rồi, ta xem ngươi còn dựa vào cái gì mà kiêu ngạo ương ngạnh!"

Vừa dứt lời đã muốn bước vào nhà, nhưng Triều Dương lại nở nụ cười.

Bốn nha đầu bảo vệ xung quanh Triều Dương đột nhiên cử động, quãng mấy cây nến đã được chuẩn bị tốt mà các nàng luôn cầm bên hông xuống đất, trong nháy mắt lửa bốc lên, cháy dữ dội.

Hóa ra, toàn bộ phòng đều đã được rải đầy dầu.

"Lục Mạo, giết chết ba kẻ tiện nhân kia, ta không hối hận, ta chỉ hối hận là đã từng yêu ngươi đến tận xương!"

"Mạo Nhi cẩn thận." Lục Từ Thị sợ hãi, gấp rút kéo Lục Mạo lui về phía sau.

Khi đó, ngọn lửa ngăn chặn ngay cửa, màn che bàn ghế trong phòng đều bốc cháy, Triều Dương bị ngọn lửa hùng hực nuốt trọn, tiếng cười điên cuồng kiêu ngạo truyền ra từ trong nhà, "Muốn giết ta bằng thuốc độc, chém đầu ta sao, mơ đi! Mạng ta do cha mẹ cho, có thể kết thúc cũng chỉ có một mình Mộ Khanh Hoàng ta!"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Nỗi giận đánh kim chi

Edit: Diệp Nhược Giai

Đầu hạ, cửa sổ đều mở ra, gió thổi vào làm lay động tấm màn ngọc, tạo ra âm thanh leng keng thanh thúy dễ nghe.

Mộ Khanh Hoàng đặt khuỷu tay trên gối tre, nửa nằm trên trường tháp bằng gỗ từ đàn khắc hoa, mặt cúi xuống, nhớ lại những chuyện kia.

Lúc tỉnh dậy vào giờ ngọ, thấy mình ở chốn này, nàng có cảm giác dường như đã trải qua mấy đời, vật đổi sao dời, giống như là một giấc chiêm bao về tương lai, nàng chết cháy trong gian nhà này, mà cũng giống như là thời gian quay lại, nàng chết rồi trùng sinh.

Trang Chu mộng điệp, điệp mộng Trang Chu (1), hóa ra cảm giác trong đó quả thật vẫn vương đến thế.

(1): Trang Chu mộng hồ điệp là tên người ta đặt cho một đoạn văn trong sách Trang Tử của Trung Quốc. Đoạn văn này rất nổi tiếng, nó đã trở thành một điển tích thường dùng trong văn chương xưa ở Trung Quốc và Việt Nam. Nội dung là: Có lần Trang Chu nằm mộng thấy mình hóa bướm vui vẻ bay lượn, mà không biết mình là Chu nữa, rồi bỗng tỉnh dậy, ngạc nhiên thấy mình là Chu. không biết mình là Chu nằm mộng thấy hóa bướm hay là bướm mộng thấy hóa Chu.

Ngọc Loan bung một chén trà xanh rón rén đi đến, thấy trên mặt Mộ Khanh Hoàng không có một chút vẻ tươi cười nào, đôi môi mím lại, lông mi dài rũ xuống tạo thành bóng râm nơi mắt, trong lòng liền cảm thấy đau.

"Quận chúa, nô tỳ hỏi thăm rồi, quận mã về phủ, cũng giống như mọi khi, đầu tiên là đi đến phòng chính để thỉnh an lão tổ tông." Ngọc Loan đặt chén trà xuống bàn con ở bên cạnh giường, nói.

"Lão tử bà kia là lão tổ tông nhà ai, bà ta cũng xứng sao." Mộ Khanh Hoàng ngẩng đầu nhìn Ngọc Loan, vươn ngón tay ra chọc chọc vào giữa trán nàng, "Nha đầu ngốc."

"A?" Ngọc Loan bị mắng mà bối rối.

Mộ Khanh Hoàng cũng không giải thích cho nàng hiểu, vẻ mặt nghiêm túc, nghiêm khắc nói: "Nha đầu ngốc, không có lệnh của ta, tuyệt đối không cho em tự chủ trương nữa."

Ngọc Loan sợ hãi quỳ sụp xuống, vẻ mặt đưa đám nói: "Quận chúa, nô tỳ không có."

Nhìn Ngọc Loan hoạt bát xinh đẹp, Mộ Khanh Hoàng ôm nàng vào trong lòng, vỗ vỗ lên mái tóc nàng, xúc động than nhẹ, nói: "Nha đầu tốt."

Cả gương mặt đều chôn trong khuôn ngực mềm mại của quận chúa, Ngọc Loan hơi đỏ mặt, nhưng lại biết rõ, không phải là nàng đã làm sai chuyện gì nên bị mắng, mà hình như là nàng đã làm được chuyện tốt gì đó nên được quận chúa yêu thích.

Ngọc Loan tỉ mỉ suy nghĩ một lần về chuyện tốt mà mình đã làm gần đây nhất, trừ chuyện luôn luôn chú ý về những nơi mà quận mã đã đi, rồi trở về bẩm báo với quận chúa, thì cũng không có chuyện gì khác đáng để khen ngợi mà.

"Quận chúa, người ôm khiến nô tỳ thờ không nổi nè." đã không làm chuyện gì sai phạm, Ngọc Loan liền buông lỏng, làm nũng với Mộ Khanh Hoàng.

Mộ Khanh Hoàng bật cười, vỗ vỗ đầu Ngọc Loan rồi mới buông nàng ra.

Ngọc Khê thu tiểu y đã được phoi nắng của Mộ Khanh Hoàng, ôm trong ngực bước vào, thấy cảnh này liền ngậy ngẩn cả người, trong lòng tranh đấu, suy nghĩ xoay vòng vòng, không biết nên phản ứng như thế nào.

Mộ Khanh Hoàng thấy dáng vẻ ấy của Ngọc Khê, cười ra tiếng, "Đừng có nghĩ bậy."

Ngọc Khê thở phào nhẹ nhõm, trong nháy mắt vừa rồi nàng còn tưởng rằng quận chúa bị quận mã thương tổn quá nặng nên đối xử thích nỡ chứ.

"Gọi vài bà tử cường tráng ẩn núp đợi trong hành lang, nếu lát nữa Lục Mạo đến, nghe tiếng ném chén trà của ta, lấy đó làm hiệu lệnh, ta vừa ném chén trà thì các người lập tức vọt vào bắt Lục Mạo lại."

Ngọc Khê khiếp sợ há to miệng, ngo ngác nhìn Mộ Khanh Hoàng.

Mộ Khanh Hoàng lại nói: "Từ hôm nay trở đi, Lục Mạo chính là kẻ thù của bản quận chúa, các người nhớ rõ cho ta."

Ngọc Loan lại "A" một tiếng, "Quận chúa không thích quận mã sao?"

"không thích." Mộ Khanh Hoàng nhìn về phía cửa, có một người đi ngược ánh mặt trời tới đây, hắn mặc một bộ trường sam màu trắng bạc in hình trúc xanh, bên hông buộc đai lưng màu đen thêu hoa khảm ngọc bích, bao lấy dáng người cao to thon gầy của hắn, càng tôn lên vẻ thư hương nho nhã của hắn.

không phải Lục Mạo thì là ai.

Ngọc Khê Ngọc Loan liếc mắt nhìn nhau một cái rồi lập tức lặng lẽ lui ra ngoài chuẩn bị.

Lục Mạo đặt một tay sau lưng, đi đến gần, mặt lạnh lùng, ánh mắt ngăm sừng, nhìn Mộ Khanh Hoàng không giống như nhìn thê tử mà giống như nhìn kẻ thù mà suốt đời hắn cực kỳ chán ghét.

Bóng dáng của Lục Mạo bao trùm lên người Mộ Khanh Hoàng, Mộ Khanh Hoàng phải ngẩng đầu mới có thể thấy rõ mặt hắn, bởi vì là người có học, khí chất của hắn có vẻ thanh cao sáng sủa, gương mặt thanh tú cao ngạo.

Lúc hắn mười tuổi thì đứng đầu trong đám học trò, mười lăm tuổi một bài thơ thuận nghịch độc (1) nộp cho quan chủ khảo khiến danh tiếng của hắn lan xa trong giới trí thức, mười tám tuổi thì đỗ trạng nguyên, hoàng tử phụ bổ nhiệm hắn làm quan tu soạn trong Hàn lâm viện, thiếu niên đặc chí, tiền đồ như gấm hoa.

(1) Thuận nghịch độc hay hồi văn là bài thơ có thể đọc xuôi bình thường từ câu đầu cho đến câu cuối nhưng cũng bài thơ đó, nếu đọc ngược lên từ chữ cuối câu cuối và chấm dứt bài thơ với chữ đầu câu đầu thì bài thơ vẫn đúng niêm luật, vần điệu và có ý nghĩa.

Đây chính là Lục Mạo mà nàng thích, một nam nhân tài hoa hơn người, thanh phong lãng nguyệt.

Năm nàng tám tuổi, hoàng tổ phụ yêu mến tài hoa của hần, đem nàng định cho hần. Khi đó, mặc dù nàng không hiểu được gì nhiều, nhưng vẫn cảm thấy vui sướng hỷ vinh, bởi vì tất cả mọi người đều hâm mộ nàng.

Vì vậy, kể từ năm tám tuổi, nàng chỉ biết, phu quân của nàng là Lục Mạo.

Khi nàng dần dần trưởng thành, có tình ý của một người thiếu nữ, liền quang minh chính đại ký thác tất cả tình ý lên trên người hần. Khi đó hần đang phong quang tể nguyệt (1), mỗi lần gặp hần đều sẽ cảm khái vì sao thế gian này lại có một nam nhân khuyênh thể như vậy chứ, tìm sẽ luôn đập “bình bịch bình bịch”, mặt đỏ, miệng lưỡi vụng về, chẳng nói được câu gì. Nàng chỉ có thể thẳng lưng, bày ra dáng vẻ cao quý của một quận chúa, ngồi ngay ngắn cẩn thận.

(1) Phong quang tể nguyệt: Cảnh tượng tươi mát, sáng sủa đẹp đẽ.

Chẳng biết từ bao giờ, nàng đã yêu hần sâu sắc vô cùng.

Trải qua đau đớn khi bị lửa đốt cháy, bây giờ gặp lại Lục Mạo, trong lòng nàng chỉ còn lại khinh thường, tình yêu đều đã tiêu tan, còn hận thì nàng cũng khinh thường hận hần.

Ở trong lòng nàng, Lục Mạo từng thiêng liêng biết bao nhiêu thì nay lại ti tiện bấy nhiêu.

“Sai tên ăn mỳ đến làm nhục Phụng Lâu Xuân, có phải là người làm hay không?” Lục Mạo lạnh giọng chất vấn.

Mộ Khanh Hoàng lườm nhìn hần tiếp, đưa tay bưng chén trà lên, thản nhiên nói: “Là ta.”

“Người!” Lục Mạo nâng tay muốn tát Mộ Khanh Hoàng.

Mộ Khanh Hoàng bỗng dừng ngắt đầu, đôi mắt sắc bén, mạnh mẽ ném chén trà lên người hần, “Lục Mạo người dám!”

Tiếng hô vừa phát ra, chỉ trong một cái chớp mắt, Ngọc Khê Ngọc Loan liền dẫn nhóm bà tử cường tráng xông vào. không một lời thanh minh, năm sáu bà tử dồn sức đánh lên người Lục Mạo.

Lục Mạo vốn bị Mộ Khanh Hoàng bức lui mấy bước, còn chưa hồi phục lại từ trong khiếp sợ của việc “Mộ Khanh Hoàng cũng dám cầm chén trà ném ta”, thì đã bị nhóm bà tử thổi tha đề ra đất, chỉ lộ mỗi cái đầu.

“Láo toét, các người đều muốn chết phải không? Còn không buông ra ta!” Lục Mạo tức đến mức mặt xanh mét, nghiêng đầu nhìn về phía Mộ Khanh Hoàng, vẫn lãnh ngạo thanh cao như cũ, “Mộ Khanh Hoàng, một phụ nhân có lòng dạ độc ác như người, đời này đừng hòng mơ tưởng ta sẽ yêu người.”

Mộ Khanh Hoàng lạnh lùng nhếch đuôi mắt lên, liếc xéo Lục Mạo, “Vẫn còn nằm mơ à, còn tưởng rằng ta sẽ luôn luôn dung túng người. Lục Mạo, ta nói cho người biết, lúc ta yêu người, người là bảo bối, lúc ta không yêu người, người ngay cả cỏ cũng không bằng. Lại còn muốn đánh ta, ai cho người lá gan lớn như vậy? Người dám chạm vào một đầu ngón tay của ta, ta liền chặt đứt cặp móng của người!”

Đời trước bị tát vào mặt, đó là do nàng bị bất ngờ, không kịp đề phòng. Đời này còn muốn đánh sao, mơ đi.

Nhớ đến đời trước, sau khi bị đánh, nàng còn chưa đòi lại được, thật sự là càng nghĩ càng ghen khuấy, liền nói: “Ngọc Loan, vả miệng hần cho ta.”

Ngọc Loan bỗng dừng tròn mắt, lập tức hưng phấn xắn tay áo. một tiếng mệnh lệnh này, thực sự là quá hợp lòng nàng, nàng đã muốn tát hần mấy cái thật mạnh từ lâu rồi. Cái thứ gì vậy, ngày ngày chọc cho quận chúa vì hần mà phải ưu sầu chán ăn.

Chẳng qua, xét theo sự coi trọng mà quận chúa dành cho quận mã, trước khi động thủ Ngọc Loan còn cẩn thận hỏi lại một lần, “Quận chúa, đánh thật đó nha?”

“Đánh.” Mộ Khanh Hoàng nâng nâng cằm, ý bảo Ngọc Loan ra tay.

“Được rồi!”

“Tiện tỳ người dám!” Lục Mạo hoảng hốt, sắc mặt xanh xanh trắng trắng.

Cùng một lúc, Ngọc Loan vừa “chát chát” tát Lục Mạo hai cái, hai hàng lông mày đen dựng thẳng lên, vừa hung dữ nói: “Nô tỳ dám đẩy, quận mã người có thể làm gì nô tỳ chứ, nô tỳ có quận chúa làm chỗ dựa đấy, đúng không quận chúa?”

Ngọc Loan quay mặt nhìn về phía Mộ Khanh Hoàng, dò hỏi.

Mộ Khanh Hoàng mỉm cười gật đầu, “Bản quận chúa làm chỗ dựa cho người, đánh!”

Ngọc Khê ôn trọng, thấp giọng nhắc nhở: "Quận chúa, đánh quận mã rồi phải giải quyết hậu quả thế nào cho tốt? Chỉ riêng lão tổ... tổ mẫu của quận mã cũng đã không chịu để yên rồi."

Nhìn Lục Mạo bị đánh đổ hết cả mặt nhưng lại sống chết cắn răng không chịu cầu xin, Mộ Khanh Hoàng im lặng cân nhắc một lúc rồi nói: "Ngọc Loan đừng tay đi, ném hẳn ra ngoài. hiện giờ ta không muốn nhìn thấy hẳn, bẩn mắt."

Lục Mạo vừa được tự do, thoáng cái lật người từ trên mặt đất đứng dậy, chỉ vào Mộ Khanh Hoàng, chửi ầm lên: "Ngươi là đồ độc phụ vô liêm sỉ!"

Mộ Khanh Hoàng cười lạnh một tiếng, lười trả lời hẳn, trực tiếp nháy mắt với nhóm bà tử, nhóm bà tử lập tức bày ra tư thế hô đối sói vô, làm cho Lục Mạo sợ co cứng, vừa chạy ra ngoài vừa hung ác quát lại một câu, "Mộ Khanh Hoàng, ngươi chờ đó cho ta!"

Mộ Khanh Hoàng bỗng dung hất đồ mâm đựng trái cây trên bàn con, sầm mặt nói: "Hóa ra bao nhiêu năm qua ta lại đi thích cái thứ như thế."

Đáng tiếc, đến tận lúc chết đi, nàng mới hết hy vọng.

hiện tại nàng ảo não muốn tự đâm hai mắt, tự khoét tim mình, hận chính mình có mắt không trông, có tim cũng như không.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Lục Cửu tấn công (một)

Edit: Diệp Nhược Giai

"Gâu - - gâu gâu - - "

Chợt nghe tiếng chó sủa, Mộ Khanh Hoàng ngẩng đầu lên nhìn, mọi vẻ không vui trên mặt đều tan đi, chậm rãi cong môi cười, vỗ nhẹ hai tay rồi giang tay ôm, "Tây Thi lại đây."

Hóa ra đây chính là chó sư tử do Mộ Khanh Hoàng nuôi, toàn thân màu vàng, bộ lông dài mềm mại, trên đầu còn tết một bím tóc, cột lại bằng dải tơ lụa thêu bướm hoa, lúc la lúc lắc giống như quả cầu bằng lông gà bay bay, hai con mắt trong veo đen lấy như trân châu, sủa gâu gâu chạy đến chỗ Mộ Khanh Hoàng, thè ra đầu lưỡi trắng mịn, vừa đáng yêu lại vừa xinh đẹp.

Ngọc Châu đuổi theo phía sau, thờ hồng học chạy vào, thoáng nhìn thấy đồng bừa bọn trên đất, lại thấy Ngọc Khê cùng Ngọc Loan đều đang đưa mắt ra hiệu cho mình, liền gấp rút hành lễ với Mộ Khanh Hoàng.

"Đứng lên đi. Dọn dẹp một chút."

một câu mệnh lệnh này khiến cho Ngọc Khê Ngọc Loan Ngọc Châu biết được, tâm tình của quận chúa đã ngấm tốt lên, tìm các nàng cũng theo đó trở về chỗ cũ.

Ngọc Châu thử thăm dò, cười nói: "Giờ ngọc nô tỳ đang dứt nó ăn canh thịt, không biết tại sao nó lại sống chết không chịu ăn, sủa gâu gâu ầm ĩ. Nô tỳ sợ làm ồn đến quận chúa, làm quận chúa không nghỉ trưa được nên mới ôm nó đến vườn hoa, vậy mà vừa thả ra thì lại lập tức chạy về. Nô tỳ không dám quấy rầy quận chúa nên cứ ôm mãi, bây giờ nghe quận chúa đã tỉnh mới dám ôm về đây. Đến sân của chúng ta, nô tỳ vừa thả Tây Thi xuống đất thì nó đã tung tăng vui vẻ phóng đến nơi này, thật là hành hạ nô tỳ muốn chết. Ngài nhìn một chút này, nó cào nô tỳ đấy!"

nói xong liền chia mu bàn tay bị cào xước của mình ra cho Mộ Khanh Hoàng xem.

Gặp Ngọc Châu, thấy nàng hoạt bát hăng hái, trên mặt cũng không có dấu vết bị thiêu cháy, Mộ Khanh Hoàng liền dung túng cười nói: "Em cũng là một người trung thành, thương. Ngọc Khê, ta nhớ ta có một dấu châu ngọc màu hồng phấn loại hảo hạng, em đi khó phòng tìm xem, ta cho bốn người các em cầm đi bện hoa may túi chơi đấy."

Ngọc Châu với Ngọc Loan đều có tính hoạt bát, nhưng miệng lưỡi Ngọc Loan lanh lợi hơn, lại ý là nha đầu nhỏ tuổi nhất trong bốn người, cũng được Mộ Khanh Hoàng yêu thích, liền ghé vào chân Mộ Khanh Hoàng, ngồi xổm xuống, vừa thu dọn mảnh sứ vỡ vừa ngửa đầu cười nói: "Nô tỳ nhớ rất rõ dấu châu ngọc ấy, độ lớn như nhau, màu hồng phấn, sáng ngời trong suốt, thật sự là vô giá. Sao quận chúa không giữ lại làm đồ trang sức để dùng, ngài đưa cho bọn nô tỳ thì lãng phí lắm."

"nói vậy, lãng phí gì chứ. Các em hầu hạ ta bao nhiêu năm qua, đối xử với ta luôn trung thành, tỉ mỉ, tri kỷ, trong lòng ta đều biết rõ, chỉ là ngoài miệng không nói ra thôi, sợ các em lên mặt."

Lúc đó Tây Thi nhảy lên nhảy xuống, không ngừng vurun đầu lưỡi muốn liếm Mộ Khanh Hoàng, Mộ Khanh Hoàng cười nói: "Hôm nay Tây Thi của chúng ta làm sao vậy, muốn hôn ta đến thế."

Ngọc Khê cùng Ngọc Châu cũng đều quý xuống đất đi thu dọn đồng bừa bộn, Ngọc Châu liền giả bộ ghen tị, nói: "Nô tỳ cùng ăn cùng ngủ với nó, hầu hạ nó như hầu hạ tô tông, vậy mà nó chỉ nhận quận chúa, vừa gặp quận chúa thì liền quăng nô tỳ ra đằng sau ót. thật đúng là đáng giận mã." "

Ngọc Loan liền nói: "Tây Thi của chúng ta rất có linh tính, biết rõ ai mới là chủ nhân của nó."

Nghe lời này, tâm niệm Mộ Khanh Hoàng chợt động, ôm lấy Tây Thi, mặt đối mặt với nó, cười trêu chọc, "Cún nhỏ, chắc ngươi đã biết, Mộ Khanh Hoàng hôm nay không phải là Mộ Khanh Hoàng trước kia."

Mấy nha đầu không biết thâm ý của Mộ Khanh Hoàng, chỉ cho rằng Mộ Khanh Hoàng muốn nói về chuyện hôm nay Mộ Khanh Hoàng đã đập quận mã.

Thấy tâm trạng Mộ Khanh Hoàng khá tốt, Ngọc Khê lúc này mới lo lắng nói: "Quận chúa, nô tỳ thấy lúc quận mã rời đi sắc mặt xanh mét. Ngài ra lệnh cho Ngọc Loan đập hấn, xem như đã giẫm đạp lên thể diện của hấn, sau này phải làm sao đây. Quận mã vốn đã... Qua chuyện này lại càng không muốn cùng ngài... Sau này ngài biết làm sao đây."

Vuốt bộ lông vàng của Tây Thi, Mộ Khanh Hoàng cười lạnh, nói: "Nếu nói đời này kiếp này ta có thể cảm ơn Lục Mạo cái gì, vậy cũng chỉ có một điều, ta cảm ơn hấn đã không chạm vào ta."

Vốn còn có chút ít suy nghĩ tham lam, vì sao không trọng sinh vào thời điểm trước khi nàng gả cho Lục Mạo, nhưng hiện tại nàng lại thấy may mắn, may mà trọng sinh vào lúc Lục Mạo còn chưa chạm vào nàng. Nếu như rơi vào những ngày tháng sau khi nàng đã viên phòng cùng với Lục Mạo, nàng nhất định sẽ cảm thấy chán ghét.

thật may, thật may là bắt đầu lại từ lúc này cũng chưa tính là quá muộn.

Đời trước cũng là như thế, thành thân nửa năm, hấn cũng chưa từng chạm vào nàng. Đêm động phòng hoa chúc ấy, hấn tự cắt ngón tay mình, bôi lên tấm khăn trắng, làm cho nàng còn chưa kịp cảm nhận được cảm giác thẹn thùng của tân nương thì đã đỏ tròng mắt, nổi nhục nhả khắc sâu. Nàng nghiêm nghị chất vấn hấn, hấn lại nhẹ nhàng như không mà nói, vì dục vọng mà ham muốn, đó là súc sinh, ta làm không được. Giữa vợ chồng với nhau, không phải là những lễ nghĩa cứng nhắc, mà là tình. Tình có nồng thì mới có thể lưu luyến triền miên.

nói xong, hấn mặc nguyên quần áo mà ngủ, làm nàng chán nản không thôi, nhưng trong lòng lại đề cao hấn thêm vài phần, cảm thấy hấn chí tình chí nghĩa.

Nhìn bóng lưng nghiêng nghiêng của hấn, nàng ngây ngốc chui vào trong chăn của hấn, vừa cao ngạo vừa mạnh mẽ nói với Lục Mạo, suy nghĩ của ngươi cũng chính là suy nghĩ của ta, chúng ta còn nhiều thời gian.

một tân nương như nàng có thể nói được đến mức này, là do ý vào địa vị quận chúa cao quý của mình. Nếu đổi lại là tân nương khác, e là ngay cả miệng cũng mở không ra.

Mãi sau này nàng mới biết được, tình nồng lưu luyến gì đó của hấn, đều đã trao cho biểu muội thanh mai Ninh Tú Ngọc của hấn từ lâu.

Trải qua hơn nửa năm, bụng nàng không hề có chút động tĩnh nào, tổ mẫu của Lục Mạo là Lục Từ Thị mời thái y tới bắt mạch cho nàng, đồng thời mượn cơ hội mĩa mai nàng, lúc ấy nàng chỉ có thể nuốt khổ vào trong bụng. Cho đến khi mẫu thân của Lục Mạo là tiểu Từ thị nói cho nàng biết, Lục Mạo yêu một quan kỹ, thì nàng hoàn toàn bộc phát, vung tiền ra mua một đêm của Phụng Lâu Xuân, sai tên ăn mỳ đến ngủ với nàng ta.

Nàng nghĩ rất đơn giản, một nữ nhân đã bị tên ăn mỳ chạm qua, nàng cũng không tin Lục Mạo không chê bản.

Nhưng mà, rốt cuộc nàng vẫn không hiểu Lục Mạo. Ở trong miệng Lục Mạo, Phụng Lâu Xuân chỉ là hồng nhan tri kỷ, quan hệ của bọn họ thuần khiết như nước. hấn tán thưởng tài nghệ của Phụng Lâu Xuân, cho dù Phụng Lâu Xuân ngàn người gối vịn người cười thì cũng có sao, trong lòng hấn Phụng Lâu Xuân vẫn cao quý gấp trăm lần Triều Dương quận chúa nàng.

Nàng thực sự giận điên lên.

Khi nàng tra ra Phụng Lâu Xuân là cháu ngoại của nghịch thần Hồ Dung, có ý đồ muốn lấy sắc mê hoặc quan to, những người có quyền cao chức trọng để bọn họ sửa lại án xử sai cho mình, nàng đã trực tiếp sai người rót rượu độc cho Phụng Lâu Xuân.

Lục Mạo người này, chỉ cần là người hấn tán thưởng, người mà hấn thích, thì sẽ không có cái gì gọi là tôn ti trên dưới hay cao quý thấp hèn, tình nghĩa là trên hết, còn đầu óc đều quăng cho chó ăn.

Vài năm sau, trong lúc tranh cãi âm ỉ, nàng càng thêm hiểu rõ Lục Mạo, phát hiện hấn có thói hận đời, chỉ uống một ít rượu đã không còn biết mình là ai nữa, có khi hết sức khinh cuồng liền múa bút vẩy mực, viết văn làm thơ, thường xuyên có thể tạo ra những tác phẩm để đời. Nhưng những tác phẩm này, không một bài nào có thể truyền ra, bởi vì trong thơ của hấn luôn ẩn giấu những bất mãn của hấn đối với triều chính, luôn mang tư thái kiêu thế nhân say hết mình ta tính.

Hơn nữa hấn còn thanh cao quái gở, ở bên ngoài đắc tội không ít người, thậm chí còn có người tố cáo hấn với hoàng tổ phụ. Nếu không phải nhờ nàng đứng che ở phía trước, thường xuyên nói tốt về hấn trước mặt hoàng tổ phụ, hấn cho là hấn có thể sống phong lưu ung dung như thế sao?

Vì thế, sau khi sống lại, phát hiện mình đã gả cho Lục Mạo, nàng cũng tuyệt đối không gấp. Nhược điểm của Lục Mạo rất dễ tìm, hòa ly hay bỏ chồng, còn phải tùy vào tâm trạng của nàng.

Chỉ là nàng nghĩ, sống cùng một phủ với Lục Cửu, dùng thân phận đường đệ muội để đến gần hắn, sau đó dẫn dắt hắn.

Nếu không phải phụ thân Lục Bình của Lục Cửu chết trận, hẳn kế tục quân chức của Lục Bình, thì có ai có thể ngờ được rằng, một tên hoàn khổ chơi bồi lâu lổ như hắn lại là một chủ tướng tài ba chứ.

Hoàng đế bãi phiên (1), Yên vương lấy danh nghĩa "Thanh quân trắc, tình quốc nạn" (2) để chỉ huy quân đội đánh lên phía Bắc. Đến cuối cùng, quân đội của Yên vương giành thắng lợi liên tiếp, Lục Bình nếm mùi thất bại, bị Lý Cảnh buộc tội thù thêm hình rỗng trên trang phục, có lòng muốn phản nghịch, Lục Bình vì mình chứng cho sự trong sạch của mình mà tự sát trước quân, dẫn đến quân đội mà ông ấy thống lĩnh đại loạn. Trong thời khắc nguy cấp ấy, Lục Cửu đứng ra. Khi đó ai cũng không coi trọng hắn, chỉ cho rằng hắn lấy thân phận con trai của Lục Bình để ổn định quân tâm, lại không ngờ rằng, Lục Cửu xứng đáng với câu 'hỗ phụ vô khuyển tử', thậm chí chỉ có hơn chứ không kém. Lục Bình là thiên tướng tài, Lục Cửu lại là chủ tướng tài (3), quả thực là đánh đâu thắng đó.

(1) Bãi phiên: Cắt giảm đất phong cùng quyền lực của chư hầu, vương gia.

(2): 'Thanh quân trắc' ý chỉ nịnh thần, hoạn quan, cung phi... ở bên cạnh hoàng đế, người có quan hệ chặt chẽ với hoàng đế có thể gây họa cho đất nước. Còn 'tình quốc nạn' chính là bình định quốc nạn. Trong lịch sử, Minh Thành Tổ Chu Đệ đã mượn cơ này để lật đổ cháu ruột của mình là Chu Duẩn Văn (Minh Huệ Đế).

(3): Có câu "Năng lĩnh binh giả, vị chi tướng dã. Năng tương tương giả, vị chi suất dã", tức là người có thể lãnh binh chính là tướng tài, người có thể dùng tướng chính là chủ tướng tài, cũng có nghĩa là chủ tướng tài cao hơn một bậc so với tướng tài.

Nhưng mà, Lý Cảnh lại bởi vì trước đó nếm mùi thất bại, bị hoàng đế răn dạy mà ghi hận trong lòng, lần nữa vu oan hãm hại Lục Cửu. Hoàng đế do dự thiếu quyết đoán, chỉ nghe một bên tin một bên, nhân một lần Lục Cửu đại bại, hạ chỉ triệu hồi Lục Cửu, chiến sự nơi tiền tuyến căng thẳng vô cùng. Lục Cửu bỏ quân lệnh ngoài tai, không chịu trở về, khiến hoàng đế hiểu lầm, nhẫn tâm cắt đứt không cung cấp lương thảo cho quân đội nữa, kết quả là Lục Cửu bị Yên vương bắn chết, loạn tiền tuyến.

Bỏ Lục Mạo qua một bên không đề cập tới, còn cha con Lục Cửu, nàng tin chắc rằng bọn họ trung thành với hoàng đế.

Nếu ông trời đã cho nàng cơ hội làm lại, nhà, chẳng đáng cho nàng để ý, nhưng nước thì nàng muốn bảo trụ bằng hết sức mình.

Mặc dù hoàng đế trẻ con không cương quyết, nhưng dù sao cũng vẫn là đệ đệ cùng một mẹ với nàng, nàng với Mộ Duẩn Hoàng là cháu cháu trên cùng một sợi dây.

Vì vậy, nàng nghĩ, đầu tiên nên hướng Lục Cửu đến việc chính sự sớm một chút, để hắn quen thuộc quân vụ sớm một chút, sau đó lại để cho Lục Cửu làm bạn với Duẩn Hoàng. Đều cùng một mẹ, nàng hiểu Mộ Duẩn Hoàng. Đệ ấy cũng giống như phụ thân, trời sinh nhân từ thuần khiết lương thiện. Chỉ cần là người mà đệ ấy đặt trong lòng, đệ ấy đều sẽ che chở, đều sẽ tin tưởng.

Đời này có một vị đại tướng như Lục Cửu ở đây, nhất định có thể ngăn chặn được Yên vương.

Nàng đây là phòng ngừa chu đáo.

Nàng cũng nghĩ tới việc nói hết mọi chuyện mà mình biết cho hoàng đế hoặc ngoại tổ phụ, nhưng cuối cùng lại đổi chủ ý.

Lúc này, thái tử phụ thân của nàng còn sống, quan hệ với nhóm thúc phụ rất tốt, nếu nàng đột nhiên nhảy ra nói rằng, thúc phụ Yên vương sẽ đánh lên phía Bắc, cuối cùng thay thế hoàng đế... Ha ha, hoàng tổ phụ chưa gọt chết nàng thì phụ thân cũng sẽ mắng chết nàng.

Lúc Yên vương giờ cao cò hiệu dẹp loạn yên quốc, nàng đã nghĩ, nếu như phụ thân không chết, có lẽ sẽ không có bốn năm kiếp nạn kia. Nói cho cùng, Yên vương chỉ là bất nạt hoàng đệ tuổi nhỏ lòng mềm, không áp đảo được quần thần võ tướng, cho nên mới dám sinh lòng xấu xa.

Mặc dù phụ thân cũng là người nhân từ, nhưng trong nhu lại có cương, thiên về lấy nhu thắng cương. Hoàng đế lại chỉ học được lòng nhu hòa nhân ái của phụ thân chứ không học được thái độ cứng rắn quả quyết của ông.

Vì thế, điều mà nàng băn khoăn lúc này chính là, làm sao để có thể sớm dẫn dắt một tên hoàn khổ trở thành đại tướng quân.

"Bây giờ Lục Cửu đang làm gì?" Mộ Khanh Hoàng đột nhiên hỏi.

Ngọc Khê ngạc nhiên, không phải đang nói về chuyện của quận mã sao? Sao tự dưng lại hỏi tới tên hoàn khổ kia.

Ngọc Loan liền bĩu môi nói: "Chơi bồi lâu lổ trêu hoa ghẹo liễu thôi."

Ngọc Châu lại nói: "Ngược lại có một lần nô tỳ nghe thấy, hôm kia Vương bà từ gác cửa ở bên Mạc Viên tìm đến Lý bà từ gác cửa bên sân chúng ta để đồ xức xức uống rượu, nghe đâu mấy ngày nay thế tử ngoan ngoãn vô cùng, chẳng đi ra ngoài lâu lổ gì hết, lại còn bắt đầu đọc binh thư nữa chứ."

"Ồ?" Mộ Khanh Hoàng bỗng chốc ngồi thẳng người, ánh mắt trong suốt phát sáng

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Lục Cửu tấn công (hai)

Edit: Diệp Nhược Giai

Mặt trời ngả về tây, Mộ Khanh Hoàng ôm Tây Thi, đứng ở Bạch Lộ Châu thưởng thức hoa sen. Loại sen trồng ở đây chính là sen hồng trăm cánh, lồng lẫy mà không tục, tươi đẹp mà không mỉa hoặc, duyên dáng yêu kiều, từng cánh sáng rực. Trong các loại hoa sen, Mộ Khanh Hoàng thích nhất là loại này.

"Quận chúa, lão tổ tông vẫn còn đang chờ ngài. Đợi trả lời mấy câu của lão tổ tông xong rồi ngài lại thưởng thức mấy bông sen hồng này cũng không muộn." Nhất đẳng đại nha đầu Sơn Trà bên cạnh Lục Từ Thị cau chặt hàng lông mày thanh tú, thúc giục lần nữa.

"không vội." Mộ Khanh Hoàng đưa Tây Thi cho Ngọc Loan ôm, một tay nhấc làn váy lên, tay kia đưa ra muốn hái đài sen cách bờ gần nhất.

Từ những năm chiến loạn rồi cuộc lại trở về thời thái bình thịnh thế, trong lòng Mộ Khanh Hoàng vui sướng vô cùng, thấy bầu trời xanh thẳm, dòng nước trong vắt, những bông hoa cũng đều mềm mại đáng yêu. Mà đài sen trước mắt này, xanh biếc đầy đặn, hạt sen bọc bên trong đỏ nhất định là giòn giòn ngọt ngọt, nàng muốn tự tay hái một đài nếm thử.

Vô thức nhích tới gần mép nước, giày đỏ thêu phượng bị ướt nàng cũng không để ý.

Nhưng đài sen kia nhìn có vẻ gần, thật ra lại rất xa.

Mộ Khanh Hoàng đạp lên tảng đá phủ đầy rêu xanh, thân thể lại nghiêng về trước quá mức, đột nhiên trượt chân một cái liền té vào trong nước.

Ngọc Loan sợ hãi kêu lên, nhưng nàng đang ôm cún con trong lòng, muốn kéo cũng không có tay để kéo.

Sơn Trà cũng kêu lên nhưng lại chỉ lo bịt miệng mình lại.

"Cẩn thận!"

Ngọc Loan chỉ cảm thấy một cơn gió thổi qua mặt mình, một bóng dáng đỏ tươi lao đến, một cánh tay vươn ra ôm lấy eo Mộ Khanh Hoàng rồi khỏi mép nước, dáng vẻ hết sức nhẹ nhàng, giống như Mộ Khanh Hoàng chỉ là tờ liễu.

Mộ Khanh Hoàng lại còn cười tươi, trong một cái chớp mắt trước khi ngã, nàng tóm lấy đài sen hái xuống.

Vòng eo trong tay không đầy nắm tay, nhìn trộm thấy Mộ Khanh Hoàng không có chú ý, Lục Cửu lén lút bóp bóp, nghĩ thầm, quả nhiên mình nhìn không sai, cơ thể tiểu phượng hoàng vô cùng thon thả mảnh khảnh, chỉ là khi người khác nhìn nàng, đầu tiên sẽ bị khí thế của nàng dọa sợ.

Mộ Khanh Hoàng không phải xác chết, eo kia lại là eo nàng, mà cánh tay ngang hông thì lại nóng rực ẩm ướt đến thế, thấm vào da thịt nàng, lại còn gãi gãi, thoáng chốc mặt nàng đen kịt, trong lòng thầm mắng, tên chó này dám đùa giỡn đến trên đầu bàn quận chúa!

Ngẩng đầu quắc mắt, đối mặt với người đó, Mộ Khanh Hoàng ngây ngẩn cả người. Gương mặt trước mắt nàng có một ít điểm khí, tăng một phần thì nữ khí, giảm một phần lại nhạt nhẽo, lông mày dài, mắt phượng, mũi cao môi đỏ, thật là tinh xảo. Nhưng mặc dù tinh xảo, đường cong khuôn mặt lại mang không ít cảm giác lạnh lùng cứng rắn, cho nên vẻ tuấn tú của nam nhân cũng cùng tồn tại. Quả thật là càng xuất sắc hơn Lục Mạo.

Đây là Lục Cửu?

Ở trong lòng nàng, Lục Cửu chính là một tên con ông cháu cha hoàn toàn khò loè loét bất cần đời, cho dù sau này hắn đánh thắng trận, ấn tượng của nàng đối với hắn cũng không có thay đổi bao nhiêu.

Lần này tinh tế nhìn, hóa ra hắn lại đẹp đến thế.

Lục Cửu cũng tinh tế nhìn Mộ Khanh Hoàng, chỉ cảm thấy từ tóc đến đầu ngón chân nàng, không chỗ nào là không đẹp. Mặc dù hắn cũng chưa từng nhìn thấy đầu ngón chân của nàng, nhưng nhất định là vừa trắng vừa mềm.

Nghĩ đến đây, hai tai Lục Cửu nóng bừng bừng như lửa đốt, đứng ngây dại.

Mộ Khanh Hoàng phản ứng trước, đẩy Lục Cửu ra, cau mày nói: "Nghe nói thế tử đã dần dần học theo gương tốt rồi, ta vẫn còn tin là thật, không ngờ người lại giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời."

"Gì cơ?" Lục Cửu chưa phản ứng kịp, mắt phượng vô tội nhìn Mộ Khanh Hoàng.

Mộ Khanh Hoàng bực mình, nhưng nàng lại không thể ở trước mặt hạ nhân nói Lục Cửu sỗ sàng eo nàng, liền lạnh lùng liếc Lục Cửu một cái, "Bản

quận chúa nói cái gì, trong lòng người hiểu rõ nhất. Lần này nể mặt người đã cứu bản quận chúa, bản quận chúa không tính toán với người. Nếu còn có lần sau, bản quận chúa sẽ chặt đứt móng vuốt của người.”

Lục Cửu cuống quýt giấu cánh tay đang sờ soạn eo Mộ Khanh Hoàng ra sau lưng, nhìn Mộ Khanh Hoàng, lặng lẽ cười không nói.

“thật đúng là một tên vô lại! Ngọc Loan, chúng ta đi.” Mộ Khanh Hoàng nghiêng răng, quay người bước đi, nhưng vừa quay đầu thì chợt thấy Lục Mạo.

Chẳng biết Lục Mạo đến từ khi nào, đôi mắt quét qua quét lại giữa Mộ Khanh Hoàng với Lục Cửu, trên mặt hiện vẻ trào phúng.

“Ta còn đang không hiểu vì sao tấm lòng của quận chúa dành cho ta đột nhiên thay đổi, hóa ra là thay lòng đổi dạ, ăn ở hai lòng.”

Trong lòng Mộ Khanh Hoàng giận dữ, giọng điệu lạnh băng, châm biếm nói: “Chính người lẳng lơ ong bướm nên nhìn thấy người khác ai cũng giống người à? Mộ Khanh Hoàng ta, cây ngay không sợ chết đứng!”

Lục Cửu nâng tay sờ sờ tóc mình, dáng vẻ phong lưu không kiềm chế được, thân nhiên nói: "Nhị đệ không biết quý trọng, nhưng trong lòng ta lại là bảo vật. Nếu nhị đệ đã chán ghét đến thế, vậy sao lại không buông tay, ta đứng chờ một bên chán lắm rồi.”

Mặt dù hần không nêu rõ tên, nhưng mọi người ở đây lại đều nghe hiểu.

Mộ Khanh Hoàng chỉ cảm thấy cho dù mình có nhảy vào trong Bạch Lộ Châu cũng tẩy không sạch, giận đỏ mắt, xoay đầu lại trừng Lục Cửu, "Người khốn kiếp!"

Lục Cửu vừa áy náy lại vừa đau lòng, thấy mắt nàng rung rung, chân tay lập tức luống cuống, vội vàng giúp Mộ Khanh Hoàng giải oan: "Nhị đệ đừng có hiểu lầm, là ta thương mến quận chúa, nhưng lòng của quận chúa lại luôn đặt trên người người.”

Cái gì gọi là càng tỏ càng đen? Chính là đây.

Mộ Khanh Hoàng nhìn không được, lông mi dài chớp một cái, roi lệ, mong ước hướng dẫn tên hoàn khổ này thành một đại tướng quân ở trong lòng nàng cũng lập tức tiêu tan.

Lục Cửu, hần chính là cái đồ vô liêm sỉ!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Lục Cửu tấn công (ba)

Edit: Diệp Nhược Giai

Bàn tay hầu như chưa từng thả lỏng vô thức bóp nát đài sen, nhìn chất lỏng xanh biếc dính đầy tay, đi về phía trước vài bước, Mộ Khanh Hoàng chợt dừng chân, bỗng nhiên xoay người, lông mày nhíu lên, môi khẽ nhếch, đôi mắt mỉm cười, bước nhẹ đến gần Lục Mạo, giơ tay lên, chùi chất lỏng xanh biếc đó lên đầy mặt hần, "Người làm mừng một, ta làm mười lăm, để người cũng nếm thử cảm giác của chuyện này một chút, không tốt à?"

Sắc mặt Lục Mạo xanh mét, nắm chặt lấy tay Mộ Khanh Hoàng, Mộ Khanh Hoàng lật tay tát Lục Mạo một cái.

một tiếng “bốp” vang lên giòn tan, đánh Lục Mạo vội vàng không kịp chuẩn bị, ngay trước mặt Lục Cửu, tôn nghiêm mất hết, hần tức vì mất đi phong độ, giơ tay muốn đánh Mộ Khanh Hoàng, nhưng lại bị Lục Cửu nắm chặt cánh tay, "Người định làm gì?"

"Lục Cửu, Mộ Khanh Hoàng là thê tử của ta, chuyện giữa vợ chồng bọn ta thì mắc mớ gì tới người. Cút mau!" Lục Mạo giãy vài lần nhưng không thoát được, da mặt sưng huyết đỏ bừng, hét lớn.

Lục Cửu cũng phiền muộn trong lòng, âm thầm oán giận ông trời không có mắt, đã cho hần cơ hội làm lại một lần mà sao lại không để cho hần trở lại năm mươi tuổi. Nếu sớm biết tâm ý của mình, hần tuyệt đối sẽ không cảm rần hù dọa tiểu phượng hoàng, không giật bím tóc của nàng, không cười nhạo nàng rụng răng quá xấu.

"Sớm biết người không thích tiểu phượng hoàng, vậy người hòa ly đi." Lục Cửu nói thẳng.

Trong lòng Mộ Khanh Hoàng hận chết cái tên Lục Cửu không biết lựa lời mà nói này, giơ tay cũng tát Lục Cửu một cái, “không biết nói chuyện thì câm miệng đi. Lục Cửu, người vẫn cứ khiến ta chán ghét y như trước đây!”

Lục Mạo cười nhạo nhìn Lục Cửu, đôi mắt hơi lộ vẻ đắc ý.

Lục Cửu buông Lục Mạo ra, không thêm để ý đến bên má bị tát nóng cháy đến phát đau của mình mà lại nắm lấy tay Mộ Khanh Hoàng, thương tiếc nói:

“không bị đau chứ, để ta xem một chút.”

"Vô liêm sỉ!" Mộ Khanh Hoàng hất tay Lục Cửu ra, hoảng hốt lui về sau một bước, vừa thẹn vừa cáu, hai má đỏ lên.

Lục Mạo ở một bên giễu cợt, phe phẩy tay áo của mình, “Suýt nữa thì lọt vào bẫy của đại ca rồi. Tuy lòng dạ của Hoàng nhi hơi âm độc một chút, nhưng đối với ta lại là toàn tâm toàn ý. Đại ca cũng đừng có tự mình đa tình nữa.”

một tiếng gọi "Hoàng nhi" khiến Mộ Khanh Hoàng giật mình, trong lòng chua chát chua xót, rồi lại cảm thấy châm chọc vô cùng.

Mắt đẹp chuyển động, quét qua Lục Mạo cùng Lục Cửu một cái, cuối cùng lạnh lùng liếc nhìn Lục Mạo, nói: “Lấy ta làm bia chọc tức Lục Cửu, người tính toán gì vậy. Chẳng qua chỉ là một kẻ miệng đầy lời lẽ hủ lậu, một tên thư sinh thôi. Người cũng còn có mặt mũi mà nói ta đối với người toàn tâm toàn ý à. Tự mình đa tình là người ấy. Trong mắt ta, người thậm chí còn kém hơn Lục Cửu.”

Đôi mắt Lục Cửu vốn đang âm thầm, vừa nghe Mộ Khanh Hoàng khen hấn, nhất thời mặt mày liền giãn ra, ngốc nghếch cười rộ lên.

Lục Mạo lại nhún mày nói: “Trong lòng ta biết nàng đang lợi dụng Lục Cửu để chọc tức ta, nhưng đừng đem thanh danh của chính mình ra làm trò đùa. Mới vừa rồi là do ta nhất thời xúc động, nói sai. Chỉ là, dù sao hấn cũng là đường ca của chúng ta, nàng đừng nên dính dáng quá nhiều với hấn, hấn có ý đồ xấu với nàng đấy.”

Mộ Khanh Hoàng giận cười, “Đến tận ngày này giờ này ta mới biết, người lại còn có tật xấu là nghe không hiểu tiếng người.”

Bọn họ không biết, trong lúc nói chuyện, Sơn Trà thấy tình hình không ổn, đã lên chạy đi bẩm báo Lục Từ Thị.

"Ta không cần người làm bộ đôi tốt với ta, giữ lại lòng tốt của người mà ban phát cho mấy thứ hồng nhan tri kỷ của người nơi câu lan viện đi." Mộ Khanh Hoàng xoay người định đi, nhưng dư quang nơi khóe mắt lại liếc Lục Mạo một cái, “Còn nữa, nếu như người lại để ta nghe thấy tên ta phát ra từ miệng người lần nữa, ta sẽ dùng thuốc độc độc chết người, cho người biết thế nào là bản lĩnh của một độc phụ.”

"Độc phụ!" Lục Mạo tức giận nhìn theo bóng lưng của Mộ Khanh Hoàng, mắng một câu.

Mộ Khanh Hoàng vừa đi, Lục Cửu liền ngồi xuống tảng đá bên bờ Bạch Lộ Châu, tháo hồ lô bằng ngọc trắng bên hông xuống, mạnh mẽ rót rượu vào cổ họng mình, mắt nhìn những bông sen hồng nở rộ rực rỡ, trong lòng cảm thấy chua chát.

Lục Mạo tự cho rằng đã thắng một trận, một tay chấp sau lưng đi đến bên cạnh Lục Cửu, cười nhạt một tiếng, "Đại ca cần gì phải làm thế. Ta vốn đã nghi ngờ lý do vì sao đến giờ mà đại ca vẫn không cưới vợ, thậm chí ngay cả thông phòng cũng không thu, chính là vì Hoàng nhi.”

“Đúng, là vì nàng.” Từng chết một lần, làm lại một đời, cuối cùng Lục Cửu cũng dám坦然 thừa nhận, không còn chôn giấu nữa.

Tuy không thích Mộ Khanh Hoàng, nhưng chính tai nghe thấy Lục Cửu đang ngấp nghé Mộ Khanh Hoàng, trong lòng Lục Mạo vẫn bốc lửa hừng hực.

hắn liền cười lạnh nói: "Đó chính là đệ muội của người, là thê tử do ta cưới hồi đàng hoàng. Ta hy vọng đại ca có thể kiêng kỵ một chút. Nếu người thật lòng yêu nàng thì đừng vấy bẩn thanh danh của nàng.”

Lục Cửu lại uống một ngụm rượu, rượu mạnh như lửa nhưng mặt hắn vẫn không đổi sắc. Nhớ lại năm đó, Lục Mạo cũng đã nói lời tương tự. Khi Lục Mạo vạch trần hắn, hắn xấu hổ khó tả, lại còn nghe theo, từ đó chôn chặt hết mọi suy nghĩ nhớ nhung dưới đáy lòng, hắn lưu luyến bụi hoa, hàng đêm nghe ca múa, cho rằng từ từ sẽ có thể giúp hắn quên nàng triệt để. Nhưng mà, càng muốn quên lại càng không thể quên.

Mỗi khi ca múa kết thúc, bè bạn tản đi, đình viện vắng lặng, hắn đều sẽ nghĩ đến nàng, nhớ về nàng. Nhớ khuôn mặt kiêu căng của nàng khi nàng nhăn mày cười, nhớ về lạnh lùng ngạo mạn cười mà như không cười của nàng, nhớ nét thùy mị như nước của nàng khi nàng nhìn Lục Mạo, nhớ cả khi nàng cao quý lãnh huyết trừng Lục Mạo. Đôi khi hắn cũng sẽ nghĩ, cho dù để cho nàng đánh đập cho nàng mắng cũng được, tựa như hồi trước, hắn giật bím tóc nàng, nàng tập hợp đám nha đầu của mình lại, cầm theo gậy gộc chặn hắn đánh hắn trong ngõ hẻm.

Nhưng rồi nàng lại lập gia đình, gả cho Lục Mạo, người đã đính hôn với nàng từ nhỏ. Hắn không còn được sáp lại gần nàng, hắn không thể khiến cho nàng bị chỉ trích. Đối với nữ nhân, thanh danh đáng quý nhất, hắn không đành lòng vấy bẩn nàng, chỉ có thể đứng xa xa, vụng trộm liếc nhìn nàng trong đám cung nữ.

Chỉ cần một cái liếc mắt là hắn đã có thể nhận ra nàng. Lúc nào nàng cũng thế, không giống người bình thường. Nàng đứng trong đám người, duyên dáng yêu kiều, tĩnh lặng như làn thu thủy, mà cũng giống như những bông sen hồng trong hồ này, nở rộ kiêu diễm trong làn sóng xanh.

Người chưa hiểu rõ nàng sẽ cho rằng nàng cao ngạo lạnh lùng, không dễ đến gần. Nhưng họ lại không biết, cũng có những lúc nàng ngây thơ đáng yêu, e lệ xấu hổ. Chỉ tiếc, những đáng về thẹn thùng ấy của nàng đều chỉ cho một người thấy.

một người đậu Trọng nguyên vào năm 18 tuổi, được người đời tán thưởng là sao Văn Khúc hạ phàm – Lục Mạo.

Mà hắn, một kẻ không biết đọc sách, ở trong mắt thế nhân chỉ là một tên hoàn khố mà thôi.

So với Lục Mạo, tiểu phượng hoàng thích Lục Mạo, chán ghét hắn, là điều hiển nhiên.

Là điều hiển nhiên.

Nghĩ đến đây, Lục Cửu lại uống một ngụm rượu, đôi môi mỏng đỏ tươi khẽ nhếch thành một đường cong nhẹ nhàng, hai đóa sen hồng phản chiếu trong đôi mắt phượng, hần quay mặt lại, nhìn Lục Mạo, thoáng lướt qua đồng chất lỏng do Mộ Khanh Hoàng trét lên gò má Lục Mạo, nhưng hần lại không cười nhạo, ngược lại còn cảm thấy hâm mộ. hần sờ sờ mặt mình, chính là nửa bên mặt bị Mộ Khanh Hoàng tát một cái. Trong một chớp mắt đó, hần nghĩ thấy mùi thơm mát tỏa ra từ trong tay áo của tiểu phượng hoàng, nhưng Lục Mạo lại được tiểu phượng hoàng sờ một cái, tay của tiểu phượng hoàng chỉ có thể sờ hần!

Ngay tức khắc, Lục Cửu cảm thấy Lục Mạo cực kỳ không vừa mắt, trong lòng liền nghĩ đến không dưới mười bảy mươi tám loại biện pháp để giết chết Lục Mạo.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Lục Cửu tấn công (bốn)

Edit: Diệp Nhược Giai

"Người có biết ta hận người nhất là gì không?" Lục Cửu đeo hồ lô bạch ngọc về lại bên hông, đứng lên, nhìn Lục Mạo nói.

Lúc Lục Cửu đứng lên thì cao hơn Lục Mạo khoảng nửa cái đầu, điều này khiến cho Lục Mạo có một chút không vui, theo bản năng lùi về phía sau một bước.

Lục Cửu cũng không cần Lục Mạo trả lời, nói tiếp: "Ta không ghen tị người thành danh từ lúc còn niên thiếu, cũng không ghen tị với tài năng của người. Ta hận người rõ ràng cười tiểu phượng hoàng nhưng lại không biết quý trọng."

Lục Cửu đi về phía trước một bước, lúc nghiêng người đi ngang qua Lục Mạo, một tay hần đề lên vai Lục Mạo, cúi người thì thầm bên tai Lục Mạo, "Đời này, tiểu phượng hoàng là của ta."

Con người Lục Mạo hơi co lại, lửa giận bùng lên, nhưng vai hần lại bị Lục Cửu đè lại, căn bản không nâng lên được, chỉ còn có cái miệng là hoạt động được.

Lục Mạo cũng không phải là đèn cạn dầu, bao nhiêu năm qua trong bụng học nhiều thi thư điển tịch như vậy cũng không phải là học suông, nắm được nhược điểm của Lục Cửu, đề xuống tức giận, nhướn mày nhìn Lục Cửu, cười nhạt nói: "Đáng tiếc trong lòng Mộ Khanh Hoàng chỉ có ta. Như vậy, đại ca muốn quang minh chính đại chiếm đoạt lấy sao? E là hoàng gia cũng không đáp ứng đâu. một tên hoàn khổ như đại ca, dựa vào cái gì mà muốn đoạt với ta?"

Lục Mạo móc móc lỗ tai, "Mới vừa rồi còn mắng tiểu phượng hoàng là độc phụ, bây giờ lại nói cái gì mà ta đoạt với người. Lục Mạo, chúng ta có thể có tự tôn một chút được hay không? Đường đường trạng nguyên lang, nói chuyện như chó má."

Xương vai bị bóp đau nhức dữ dội, trên trán Lục Mạo thấm ra một ít mồ hôi, nhưng hần lại cắn răng không nhận thua, "Đó chẳng qua là tình thú trong khuê phòng của vợ chồng bọn ta mà thôi, đại ca thiếu kiến đa quái (1) rồi."

(1) Thiếu kiến đa quái: Ý chỉ một người thiếu hiểu biết khi gặp được một chuyện không thông thường liền cảm quái kỳ quái. Câu thành ngữ này dùng để cười nhạo người có kiến thức nông cạn, hay thổi phồng những chuyện vốn rất bình thường.

Bỗng dưng, Lục Cửu động thủ, khuỷu tay đánh vào lồng ngực Lục Mạo, khiến Lục Mạo phải lui về sau mấy bước, khó khăn vịn vào một cây phù dung mới có thể đứng vững.

Lục Mạo ôm lồng ngực đau đớn, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Lục Cửu cười lạnh, "Tiểu phượng hoàng của người, hiện tại đang ngủ bên gối ta hàng đêm kia. Đại ca, người có thể làm gì ta được? Đánh chết ta sao? Người dám không?"

Lục Cửu bước nhanh đến phía trước, tóm lấy vạt áo trước của Lục Mạo, nâng hần lên, sau đó một đấm đánh vào má trái của Lục Mạo, đánh Lục Mạo ngã xuống đất.

Lục Mạo chỉ đơn thuần là một văn nhân, một tạo công phu quyền cước cũng không biết, làm sao có thể là đối thủ của một kẻ khoái chơi chùy hoàn (1), mê thích cười ngực đánh bóng như Lục Cửu, chỉ có thể chịu bị đánh.

(1) Chùy hoàn: một môn chơi bóng thời cổ đại, giống với khúc côn cầu ngày nay.

Lục Mạo cũng không phản kháng, đem miệng mình làm vũ khí, chết không nhận thua.

"Cho dù người có đánh chết ta, Mộ Khanh Hoàng nàng cũng phải thủ tiết cho ta, cả đời đều là nữ nhân của Lục Mạo ta!"

Trong lòng Lục Cửu nổi giận, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên từng vệt, sát ý nồng đậm.

Lục Mạo lại tuyệt đối không sợ, phun ra một ngụm nước bọt pha lẫn với máu, lau vệt máu nơi khóe miệng bị nứt, từ trên mặt đất đứng lên, lao đảo đi từng bước đến gần Lục Cửu, ngẩng đầu lên cười lạnh, "Ta không thích Mộ Khanh Hoàng, thậm chí từng nghĩ tới chuyện vì Tú Ngọc từ hôn. Nhưng khi ta biết được người mến mộ nàng, ta lại cười. Người có biết tại sao không?"

Lục Mạo cũng không cần Lục Cửu trả lời, trực tiếp nói: "Ta ghen tị người ăn no uống say chơi bời phóng túng mà vẫn có thể thừa kế hầu tước. Ta ghen tị người ngoại đánh nhau kiếm chuyện chó má, một chút bản lĩnh cũng không có, nhưng những người chơi cùng với người lại đều là vương tôn thế tử. Ta ghen tị người văn dốt võ nát, vậy mà cha người vẫn xem người như cục vàng cục bạc. Còn ta thì sao, từ nhỏ đã khổ đọc thi thư, trước khi thi đậu trạng nguyên ta chưa từng được ngủ một giấc nào đầy đủ, chưa từng được chơi đùa sáng khoái một lần. Sau khi thi đậu trạng nguyên lại chỉ lấy được một chức quan hàn lâm tu soạn không quan trọng. Dựa vào cái gì, người không học vẫn không nghề nghiệp, tương lai lại có thể thừa kế hầu tước cùng quân chức của phụ thân người, dựa vào cái gì ta bỏ ra bao nhiêu nỗ lực cố gắng đến thế, mà thu hoạch lại ít như vậy."

"Cho nên người hành hạ tiểu phượng hoàng là vì trả thù ta?" Lục Cửu nhìn Lục Mạo, hận không thể ăn hắn.

Lục Mạo lại cười lạnh lần nữa, "Người tự đề cao mình quá rồi. Chẳng qua, người nói cũng đúng. Hành hạ nàng có thể làm cho người thống khổ, ta đại gì mà không làm chứ."

Nhìn dáng vẻ đau khổ của Lục Cửu, Lục Mạo sinh lòng khoái cảm, cười nói: "Nếu biết sớm khi nói rõ với người, nỗi đau khổ của người sẽ tăng lên gấp bội, ta sớm đã nói hết với người rồi."

"Vô si!"

Lục Cửu không thể kiềm được, vùng vẫy lần nữa.

"Dừng tay!"

Lục Từ Thị chống cây gậy đầu phượng, được hai đại nha đầu dìu đỡ, phía sau là mẹ của Lục Mạo tiểu Từ thị cùng với mẹ của Lục Cửu Lăng Thị, một đám nương tử quân vội vã chạy tới.

Tiểu Từ thị vừa thấy con mình bị đánh đến nổi mặt mũi đầy máu là máu, lòng đau khôn cùng, liền đẩy mạnh Lăng Thị đứng bên cạnh một cái, nức nở quát lớn: "Người xem một chút người đã sinh ra cái thứ gì kia. Nếu hôm nay con ta xảy ra chuyện gì không hay, cho dù ta có phải liều cái mạng này cũng tuyệt đối không tha cho mẹ con các người."

Lăng Thị bị đẩy lao đảo, nếu không phải hai đại nha đầu bên người bà tay mắt lanh lẹ vịn lấy thì đã ngã xuống rồi.

Lăng Thị vừa đứng vững thân hình liền gấp rút xin lỗi, "Nhị đệ muội, xin lỗi, hắn còn nhỏ không hiểu chuyện, muội..."

"Mẹ." Lục Cửu biết rõ tính tình của mẫu thân mình, từ trước đến nay mềm yếu dễ bắt nạt, liền nói với hai nha đầu của Lăng Thị: "Thu Phong, Thu Thủy, dẫn đại phu nhân về phòng đi, ở đây không có chuyện của bà ấy."

"Con cái tên nghiệt chủng này." Lăng Thị ôn nhu trách móc một tiếng.

Thu Phong, Thu Thủy sớm đã bị Lục Cửu thu phục, mỗi người cầm lấy một cánh tay của Lăng Thị, vừa lôi vừa kéo bà đi mất.

Lục Từ Thị bị tức đến ngã ngửa, cây gậy đầu phượng gõ thật mạnh xuống mặt đất, liên tục mắng, "Nghiệt tử, nghiệt tử."

"Đông Mai, Đông Tuyết, còn không mau mau đi đỡ Nhị gia của các người đi. Đúng là cái bọn không có mắt." Lăng Thị vừa đi, không còn ai để trút giận, tiểu Từ thị liền đem hai đại nha đầu của mình ra làm bia hứng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Lục Cửu tấn công (năm)

Edit: Diệp Nhược Giai

Tiếng nước chảy "ào ào" phát ra, Mộ Khanh Hoàng ngẩng đầu lên từ trong chậu vàng, ngay khi ấy, Ngọc Khê lập tức chuyển một cái khăn lụa màu trắng sang, Mộ Khanh Hoàng nhận lấy, vừa lau mặt vừa ngồi lên băng ghế lười liềm trước bàn trang điểm.

Ngọc Kinh biết cách chải đầu, liền nhẹ nhàng đánh tung búi tóc của Mộ Khanh Hoàng lên, cầm lấy cây lược bạch ngọc khắc hoa sen, chậm chậm chải tóc cho Mộ Khanh Hoàng.

Nhìn mình trong gương, Mộ Khanh Hoàng chăm chọc cười cười. Nàng rất không hài lòng về thái độ cùng cử chỉ của mình hôm nay khi đối mặt với Lục Mạo, cứ như là vẫn còn để ý cách nhìn của Lục Mạo đối với nàng vậy. Nhưng mà trên thực tế, ở trong lòng Lục Mạo, nàng sớm đã là một phụ nhân âm độc rồi.

Ngọc Châu nâng một cái áo ngắn đồ thắm thêu hoa như ý cùng một cái quần lụa màu trắng thêu mây cành hoa mai quần vào nhau, từng bước nhỏ đi đến, "Quận chúa, thay bộ này được không?"

"Lấy bộ này đi." Mộ Khanh Hoàng gật đầu, đứng dậy đi vòng ra sau tấm bình phong bằng gỗ từ đàn khám xà cừ.

Ngọc Châu theo vào, hầu hạ Mộ Khanh Hoàng thay quần áo.

một lát sau, Mộ Khanh Hoàng đi ra, ngồi xuống trước bàn trang điểm lần nữa.

Ngọc Khanh liền hỏi: "Quận chúa, người muốn chải kiểu gì ạ?"

"Đơn giản nhẹ nhàng là được."

"Vâng."

Mộ Khanh Hoàng không có lòng dạ nào mà nghĩ đến mấy chuyện ăn mặc trang điểm đó, nàng đang nghĩ đến chuyện hòa ly với Lục Mạo. Cho đến bây giờ, Lục Mạo chỉ mới có quan hệ mờ ám với một quan kỹ ở bên ngoài, nếu nàng bó vì một quan kỹ mà làm loạn đòi hóa ly, chắc chắn sẽ làm mất thể diện của hoàng gia.

Mộ Khanh Hoàng vuốt vuốt cây trâm ngọc lưu tô của mình, gương mặt lạnh lùng. Vậy thì chỉ có thể giúp Lục Mạo một tay, không phải trong đây lòng hân yêu Ninh Tú Ngọc sao, vậy thì nàng sẽ thành toàn cho bọn họ.

Nếu nàng nhớ không lầm, trượng phu của Ninh Tú Ngọc sẽ chết vào cuối năm nay, sau khi Ninh Tú Ngọc thành quả phụ lại được lão tặc bà Lục Từ Thị kia đón vào trong phủ, trong bụng còn giấu một cái thai mờ mờ từ trong bụng mẹ.

Chỉ là một quả phụ mang theo đứa con nhỏ như thế, vậy mà đòi trước lại khiến cho Lục Mạo say đắm đến mức thần hồn điên đảo, lợi dụng một lần nàng bệnh nặng, Lục Từ Thị làm chủ cho Lục Mạo nạp Ninh Tú Ngọc làm nhị phòng.

Hoàng tử phụ chú trọng đạo hiếu, triều Đại Tấn xem hiếu như là một phẩm chất tốt. Lục Từ Thị tiền trăm hậu tấu, lại có thân phận tổ bà bà đó, cho dù nàng có là quận chúa hoàng gia thì cũng không làm được gì, chỉ có thể cắn răng chấp nhận, bệnh tình lại càng thêm trầm trọng.

Ngọc Loan lo việc truyền lời trong ngoài viện Triều Dương, lúc này đi bước nhỏ đến bên cạnh bẩm báo: "Quận chúa, đại nha đầu Hải Đường bên Phúc Khánh Đường thay Lục Từ Thị hỏi ngài, vì sao còn chưa đến Phúc Khánh Đường, lão nhân gia bà ấy không thỉnh nổi ngài đến sao?"

Từ thái độ chán ghét đối với Lục Từ Thị mà Mộ Khanh Hoàng biểu hiện ra, nhóm đại nha đầu có tên bắt đầu bằng chữ Ngọc trong Triều Dương viện đều sửa không gọi "lão tổ tông" nữa, ở trong viện nhà mình toàn kêu là Lục Từ Thị.

Phải rồi, còn có Lục Từ Thị lão tặc bà này. Nàng tự cảm thấy, nàng đối đãi với Lục Từ Thị luôn cố gắng dùng tất cả lòng hiếu thảo của một đứa cháu dâu, nhưng thật không ngờ, vừa thấy nàng hoàn toàn thất thế, lão tặc bà kia liền lộ ra bộ mặt thật, muốn chém đầu nàng để lấy danh trạng, đầu quân vào Yên vương, còn mắng nàng là độc phụ.

Hóa ra những thái độ thân mật thăm thiết, cười cười nói nói, bảo vệ chăm sóc thường ngày ấy, đều là giả hết.

Buồn cười, khi nàng đánh chết Ninh Tú Ngọc, Lục Mạo giận đến mức mất đồ ngẫu, la hét muốn giết nàng, Lục Từ Thị đứng ra bảo vệ nàng, nàng cảm kích, từ đó về sau xem Lục Từ Thị như tổ mẫu ruột mà hiếu thuận, hóa ra là do nàng ngây thơ.

Ninh Tú Ngọc là cháu ngoại ruột của Lục Từ Thị, cháu ngoại ruột bị nàng đánh chết, thân là ngoại tổ mẫu mà không hề nói muốn vì ngoại tôn nữ báo thù, ngược lại còn càng thêm bảo vệ người đã giết chết cháu ngoại mình. Hóa ra ông phải là Lục Từ Thị cho rằng Ninh Tú Ngọc làm sai, mà là người ta tích góp tất cả oán độc, từng tí một quyết tâm, chờ đến khi có thể đâm Mộ Khanh Hoàng nàng một nhát trí mạng.

Tốt, tốt.

Trọng sinh một lần, nhớ lại đủ chuyện của kiếp trước, sự thật lại khác xa so với những gì mình đã tưởng.

Trong khoảng thời gian ngắn, lửa giận bốc lên trong lòng Mộ Khanh Hoàng.

Người ở trong cuộc, bị tình cảm làm mờ mắt, tâm chương mê hoặc. Nàng từng cay nghiệt hà khắc, nàng từng oán hận ác độc, nàng cũng từng hối hận. Chỉ vì một Lục Mạo, mà nàng đánh mất lòng mình.

Đời này chẳng lẽ còn muốn quần vào trong tình thế đó sao?

không, tuyệt đối không.

không thể lại để cho Lục Mạo hay là Lục Từ Thị làm rối loạn lòng nàng.

Nàng thiếu kiên nhẫn, dễ dàng bị chọc giận, dễ dàng xúc động, đây là khuyết điểm trong tính cách của nàng. Đời trước, vì khuyết điểm này mà nàng phải ăn thiệt thòi rất lớn. rõ ràng là Ninh Tú Ngọc ám sát nàng, hại chết thai nhi trong bụng nàng. Khi nàng cảm giác thấy đứa bé kia chảy ra khỏi cơ thể mình, nàng luống cuống, vô cùng thương tâm, cũng cực kỳ hận, hét lên the thé sai người đánh chết Ninh Tú Ngọc.

Nhưng khi Lục Mạo gấp gấp trở về, nhìn thấy thi thể huyết nhục mơ hồ của Ninh Tú Ngọc, sự thật gì đó đều hóa thành hư không. hắn chỉ tin những gì mà mắt hắn chứng kiến, hắn chỉ tin chân tướng trong lòng hắn. hắn rút kiếm muốn giết nàng, mắng nàng ngay cả hài tử trong bụng mà cũng nhẫn tâm lợi dụng, vì giết chết Ninh Tú Ngọc mà không từ thủ đoạn nào. Mặc cho đám Ngọc Khê khóc lóc, nói ra sự thật hết lần này tới lần khác, hắn đều ngoảnh mặt làm ngơ, không chút động lòng.

Dù sao trong lòng hắn, Mộ Khanh Hoàng nàng vốn là một độc phụ ghen tuông thành tính, không phải sao?

đã là độc phụ, có gì mà không làm được chứ.

Cho nên, chân tướng gì đó, đều không quan trọng. Chính là nàng, là Mộ Khanh Hoàng nàng, đem cái chết của đứa con trong bụng mình làm khúc nhạc mở màn, tiếp theo giết chết Ninh Tú Ngọc. Đó mới là chân tướng.

Nực cười, nàng tự cho rằng lòng nàng thẳng thắn vô tư, không thẹn với trời đất, không thẹn với bất kỳ ai, nhưng cuối cùng cũng chỉ là nàng “tự cho rằng” mà thôi.

Khiến nàng ngoài ý muốn là, Ninh Tú Ngọc lại quyết tuyệt như vậy.

Sau đó, nàng tỉnh táo lại, nghĩ đến nguyên nhân khiến Ninh Tú Ngọc dốc toàn lực quyết ám sát nàng, ngoại trừ vì Triết ca nhi chết thì không còn lý do nào khác. Hiển nhiên, Ninh Tú Ngọc cho rằng Triết ca nhi là do nàng độc chết.

Nhưng Mộ Khanh Hoàng nàng dám làm dám chịu, nói Triết ca nhi không phải do nàng độc chết thì chính là không phải. Khi Lục Mạo ép hỏi nàng, nàng cũng chỉ nói những lời này.

Nhưng mà, thật đáng buồn là, không ai tin tưởng.

đã không có ai tin, nàng cũng lười giải thích. Miệng với tim đều là ở trên người của người ta, nàng không xen vào.

Chẳng qua, nàng có thói quen suy bụng ta ra bụng người, nhưng lại quên mất lòng người thay đổi trong nháy mắt, biến hóa khôn lường, càng không nghĩ đến Ninh Tú Ngọc dám giết nàng. Cứ thế mà làm, không hề có dấu hiệu nào báo trước, nàng ta ra tay vào một buổi sáng đến thình an nàng.

Lần đó, Ninh Tú Ngọc không đâm chết nàng, nhưng lại giết chết đứa con mà nàng đã mang tám tháng ròng, khiến cho nàng từ đó mất đi khả năng làm mẹ.

Ninh Tú Ngọc chết không có gì đáng tiếc!

Có thù có oán thì sẽ báo ngay lập tức, nàng ra lệnh đánh chết Ninh Tú Ngọc, nàng không hối hận!

Chỉ là...

Mộ Khanh Hoàng hồi phục tinh thần từ trong mạch suy nghĩ của mình, sờ sờ bụng mình, đôi mắt chứa lệ, đau khổ nhắm hai mắt lại.

Lúc chết đi, đối với tình yêu trao nhầm cho Lục Mạo, nàng đã không còn, chỉ còn lại hận.

Nhưng nàng sẽ không hận nữa, sẽ không vì hận một người mà lại đánh mất lòng mình nữa.

Đời trước, yêu một người, nàng đánh mất bản thân mình một lần. Đời này, nàng không muốn, chỉ muốn bình an vui vẻ là chính mình.

Nhưng mà tính tình như thế, Mộ Khanh Hoàng sợ không thể nào khống chế nổi bản thân, liền nói: “Ta nhớ hoàng tổ phụ từng thưởng cho ta một chuỗi vòng tay thiên nhân bồ đề phật. Ngọc Kinh, đi tìm lại đây cho ta.”

“Vâng.” Ngọc Kinh hơi sững người một cái rồi xoa người đi tìm.

Lúc ấy, một nhị đẳng nha đầu rón rén bước vào, nói câu gì đó bên tai Ngọc Loan, Ngọc Loan đuôi nha đầu đó đi rồi nói với Mộ Khanh Hoàng: “Quận chúa, Hải Đường lại thúc giục.”

Thấy Mộ Khanh Hoàng cau mày, Ngọc Loan liền hừ một tiếng, nói: “Thúc giục thúc giục thúc giục, giục cái quái gì chứ, nô tỳ đi ra đuổi nàng ta đi.”

“không cần. Lục Từ Thị tìm ta, cũng chẳng có gì ngoài chuyện uyển chuyển chất vấn vì sao Lục Mạo bị ta đánh. không phải Lục Từ Thị thích nhất là rêu rao cho mọi người biết mình công bằng chính trực thế nào à? Bà ta ấy à, chính là người chỉ làm theo công lý chứ không có giúp đỡ người thân đâu nha.”

Khi nói đến câu “chỉ làm theo công lý chứ không giúp đỡ người thân”, Mộ Khanh Hoàng cười lạnh.

Nếu bàn về khả năng giả vờ, Lục Từ Thị là người giỏi nhất trong số những người mà nàng từng gặp.

Nàng đánh chết Ninh Tú Ngọc, nói cho Lục Từ Thị chân tướng, Lục Từ Thị đã nói, Ninh Tú Ngọc đáng chết, ám sát quận chúa hoàng gia, giết tam tộc của nàng ta cũng không quá đáng. Nhìn một chút đi, thông tình đạt lý biết bao, đại nghĩa diệt thân biết bao, nhưng chỉ là giấu độc trong lòng.

Nàng chính người người có thù oán gì thì báo ngay trước mặt, không chơi trò giấu kim trong bọc trả thù sau, liền cho rằng ai ai cũng như nàng. Nàng không biết, còn có một loại người, điều mà người ta chú ý chính là quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Vì vậy, lúc Yến vương công phá Ứng Thiên, Lục Mạo, Lục Từ Thị tìm tới nàng để báo thù.

"Quận chúa, thứ mà ngài nói chính là chuỗi vòng này à?" Ngọc Kinh nâng một chuỗi vòng tràng hạt điểm tuyết mấy sợi dây tua màu xanh da trời, đưa lên cho Mộ Khanh Hoàng nhìn.

Mộ Khanh Hoàng đeo vào cổ tay mình, đi ra phòng ngoài, đứng trong hành lang, tĩnh tế soi dưới ánh mặt trời, thấy chuỗi tràng hạt này, hạt châu vừa tròn vừa lớn, to nhỏ như nhau, tròn bóng sáng loáng, trắng như ngọc dương chi, trên đó phủ đầy những chấm nhỏ màu đen tự nhiên mà có. Thiên nhân thiên nhân, không phải là ngân mắt sao.

Thiên nhân bồ đề, bồ đề là đại triệt đại ngộ(1), là minh tâm kiến tính(2). Đời này, nàng hy vọng mình có thể thiên nhân cảnh tâm(3), có thể từ từ tiêu hận tán oán, niết bàn trọng sinh, đại triệt đại ngộ, minh tâm kiến tính.

(1) Đại triệt đại ngộ: Hoàn toàn lĩnh hội, tỉnh ngộ ra.

(1) Minh tâm kiến tính: Minh tâm là phát hiện tâm lòng chân thật của mình, kiến tính là nhìn thấy tính cách thật sự của mình. Minh tâm kiến tính chính là chỉ bản tâm của mình.

(2) Thiên nhân cảnh tâm: Trong lòng có ngàn mắt, có thể cảnh giác mọi thứ.

"đi, đến Phúc Khánh viện."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Lục Cửu tấn công (sáu)

Edit: Diệp Nhược Giai

Đứng ở trong hành lang của Phúc Khánh Đường, Mộ Khanh Hoàng dừng một chút, nhìn vào trong nhà, liền thấy Lục Từ Thị ngồi ở đầu ghế la hán làm bằng gỗ hoàng hoa lê, tiểu Từ thị ngồi trên ghế bành bằng gỗ hoàng hoa lê khắc vân rồng long ở hàng đầu tiên bên tay trái, Lục Mạo và Lục Cửu quỳ bên dưới, bọn nha đầu hầu hạ cúi đầu đứng trong góc.

Thấy Mộ Khanh Hoàng đến, Lục Từ Thị nở nụ cười trước, quay đầu phân phó Sơn Trà đứng bên cạnh mình một câu, Sơn Trà liền cười đi ra đỡ Mộ Khanh Hoàng.

Mộ Khanh Hoàng khoác tay lên trên mu bàn tay của Ngọc Khê, quăng Sơn Trà sang một bên, đi thẳng vào trong.

Sơn Trà đứng hình trong chớp mắt rồi rất nhanh lại khôi phục lại, cười đi theo vào, quay về đứng bên người Lục Từ Thị.

Lục Từ Thị liếc qua, điềm nhiên bưng chén trà lên hộp một ngụm như thể không có việc gì, lúc đặt chén trà xuống, ngẩng đầu lên lại thì trên mặt đã treo nụ cười hòa ái.

"Quận chúa tới đây ngồi đi." Lục Từ Thị chỉ chỉ vị trí phía bên phải trên ghế la hán của mình.

Mộ Khanh Hoàng không khách khí ngồi xuống. Nàng là hoàng gia quận chúa, nàng có thể ngồi ở vị trí này. Hồi trước chẳng qua là xuất phát từ nguyên nhân yêu ai yêu cả đường đi, nên nàng luôn hết sức hiếu kính với Lục Từ Thị cùng tiểu Từ thị. Mỗi khi Lục Từ Thị bảo nàng ngồi, từ trước đến nay nàng đều không ngồi, mà chỉ ngồi phía dưới tiểu Từ thị.

Bây giờ, trong lòng nàng đã không còn xem Lục Mạo như trọng phụ của mình nữa, như vậy mẫu thân cùng với tổ mẫu của Lục Mạo, với nàng mà nói lại càng chẳng là cái đinh gì cả.

Về mặt đang cười sùng ái nhìn Mộ Khanh Hoàng của Lục Từ Thị thoáng chốc cứng ngắc, nhưng lại trở về vẻ bình tĩnh rất nhanh.

Tiểu Từ thị thì ngược lại, sắc mặt khó coi nói: "Hôm nay oai phong của quận chúa lớn thật ấy nhỉ."

Lúc đó, Hải Đường đưa cho Mộ Khanh Hoàng một chén trà xanh, Mộ Khanh Hoàng bưng trên tay, cầm nắp chén trà bằng sứ men xanh gat gat lá trà trôi nổi trong nước, khẽ cười nói: "Chỉ là ngồi ở chỗ mà bản quận chúa nên ngồi thì đã trở thành 'tò ra uy phong'? Xem ra, bình thường ta quá dung túng

các người rồi, dung túng đến mức các người cũng quên mất, ta là nữ nhi của thái tử, là Triều Dương quận chúa, là người thuộc hoàng gia.”

Tiểu Từ thị bị nói lập tức sa sầm mặt, “Tuy quận chúa là người trong hoàng gia, nhưng đã gả cho Mạo Nhi thì chính là con dâu của ta, là cháu dâu của lão tổ tông. Người có biết chữ ‘hiếu’ không?”

Mộ Khanh Hoàng đặt chén trà xuống, mỉm cười nhìn tiểu Từ thị, “đã nhắc tới chữ ‘hiếu’, vậy để bản quận chúa bàn luận với người một chút về chữ ‘hiếu’ này. một, thiên địa quân thân sư(1), trung hiếu nhân nghĩa lễ trí tín, quân và trung đều đứng phía trước. Bản quận chúa thân là Quân gia, quân ở trên, hiếu ở dưới. Hai, hiếu, vì sao phải hiếu thuận với cha mẹ, bởi vì cha mẹ sinh ra người, nuôi người, yêu thương người, cho nên phải có hiếu. một chữ ‘hiếu’ có thể áp chế đám con trai con gái ruột của người, nhưng lại không áp chế ta được. Sinh ra ta, nuôi lớn ta, yêu thương ta là thái tử phi cùng thái tử. Muốn dùng chữ ‘hiếu’ để áp chế ta, người có tư cách cũng chỉ có bọn họ hoặc là hoàng tử phụ của ta thôi. Ta gả vào nhà các người, là con dâu, cháu dâu của các người, đối xử với các người chỉ bằng chữ ‘kính’, mối ràng buộc ở giữa chính là Lục Mạo. Nếu như không có Lục Mạo, các người với ta còn có quan hệ gì đâu chứ.”

(1) Thiên địa quân thân sư: Trời, đất, vua, gia đình, thầy giáo.

Tiểu Từ thị bị nói á khẩu không trả lời được, sắc mặt lúc xanh lúc đỏ.

Phía dưới chọt truyền đến tiếng vỗ tay “bộp bộp bộp”, Mộ Khanh Hoàng theo tiếng nhìn qua, liền thấy Lục Cửu đang nhìn nàng cười, nét mặt tươi cười mặc dù tuần mỵ, nhưng lại mang vẻ ngốc nghếch, khiến người ta nhìn mà dở khóc dở cười.

Lục Từ Thị ho một tiếng, trừng Lục Cửu một cái, quay qua cười nhìn Mộ Khanh Hoàng, thờ dài nói: “Quận chúa nói phải, rốt cuộc chính là hoàng gia quận chúa, vừa nói ra đạo lý này liền khiến ta, khiến ta... Mạo Nhi, có một câu bốn chữ nói thế nào ấy nhỉ.”

Lục Mạo liền trả lời: “Có phải lão tổ tông muốn nói tới bốn chữ ‘thể hồ quán đỉnh’ (1) không?”

(1) Thể hồ quán đỉnh: Đại ý là sau khi nghe xong cao kiến của người khác thì cảm thấy sáng tỏ, hoàn toàn giác ngộ.

Lục Từ Thị gật đầu, nắm tay Mộ Khanh Hoàng, nói: “Đúng, chính là thể hồ quán đỉnh. Mấy lời của quận chúa thật làm ta thể hồ quán đỉnh.”

Giả ngu bán ngốc, chính là mảnh khoé mà Lục Từ Thị thường dùng, trên mặt là nụ cười lấy lệ, trong lòng Mộ Khanh Hoàng lại là khinh thường bĩu môi.

Lục Từ Thị xuất thân nhà nông, cho dù sau này nhờ an ruột Từ Thành Lễ làm công thần dựng nước, được phong Ngụy quốc Công, con lớn nhất phong Trường Ninh hầu, nhưng cũng không vì được trở nên hiển hách bất ngờ mà lớn lối. Ngược lại, bà còn thường xuyên nhắc tới quá khứ thuở nhỏ của mình, bản thân là phụ nữ nông thôn quê mùa, không biết mấy chữ, rất là thô tục. Trong số những lão phu nhân cùng thế hệ với Lục Từ Thị, cũng có nhiều người xuất thân nơi thôn quê phổ phưong, đột nhiên trở nên phú quý, các bà ấy đã gây ra không ít trò cười, nhưng Lục Từ Thị thì không.

Vì vậy có thể thấy được, Lục Từ Thị là người thông minh cỡ nào.

Bản thân bà ta là một phụ nữ nông thôn, thô tục không biết lễ, lại từ từ học hết tất cả những lễ nghi nên học, nhưng cũng không bắt chước bừa, mà chỉ dùng phương thức của chính mình để khéo léo sáp nhập vào trong giới quý phụ Kim Lăng, danh tiếng tốt vô cùng, mọi người đều biết bà là một người công bằng chính trực hiểu lễ nghĩa, nhà ai mà có lục đục gì đều sẽ tìm bà để phân xử.

Bà còn thường hay treo một câu nói trên miệng, có lý đi khắp thiên hạ, vô lý nửa bước khó đi, ở nơi nào trên thiên hạ này cũng đều phải phân rõ phải trái, người nào cũng phải tuân theo lễ phải.

Lục Từ Thị là người chính nghĩa, nàng tin.

Đáng tiếc, đã là người thì đều có tư tâm, đều có thiên vị, Lục Từ Thị cũng không ngoại lệ. Nàng chết một lần mới biết được mình bị Lục Từ Thị lừa gạt.

Có lẽ vào lúc này, khi nàng còn chưa giết chết Ninh Tú Ngọc, biểu hiện của Lục Từ Thị đều là thật, nhưng nàng đã không còn tin nữa, chỉ cảm thấy châm chọc. Nàng liền nói thẳng: “Lão phu nhân tìm ta có chuyện gì không?”

Lúc này Mộ Khanh Hoàng mới nhìn về phía Lục Mạo bị đánh bầm dập mặt mũi, lông mày khẽ nhíu, “Ôi, chẳng qua ta cũng chỉ bảo nha đầu tát người vài cái, tay nữ nhân thì có bao nhiêu lực đâu, coi như gãi ngứa cho người thôi, sao bây giờ lại nhìn như đầu heo thế này? Người muốn hãm hại ta à?”

Lục Cửu nhìn không được bật cười, tham lam nhìn chằm chằm Mộ Khanh Hoàng.

Ánh mắt kia nóng quá mức, Mộ Khanh Hoàng tránh tránh, ngồi nghiêng nghiêng.

Lục Cửu quang minh chính đại biểu hiện sự yêu mến của mình với Mộ Khanh Hoàng, khiến cho Lục Từ Thị nhíu mày, tiểu Từ thị xanh mặt.

Mặt Lục Mạo sưng phù, không nhìn rõ vẻ mặt, nhưng nhìn dáng vẻ lại khá là bình tĩnh, không hề sợ hãi gì.

Lục Từ Thị liền nói: “Huynh đệ bọn họ đánh nhau chút thôi, không liên quan gì đến quận chúa.”

Lục Từ Thị lại trách mắng: “Huynh đệ các con đã lớn hết rồi mà lại còn đánh nhau. Mạo Nhi là người tay không thể xách, vai không thể khiêng, hiển nhiên là Cửu Nhi tìm Mạo Nhi gây sự, đúng không?”

Lục Cửu đổi từ quỹ thành ngồi chồm hổm, bày ra dáng vẻ vô lại, dùng mũi chân đá đá Lục Mạo bên cạnh, "Ta đánh ngươi, ngươi mau mau mách với tổ mẫu đi kia, ta đang chờ đây."

Lục Mạo liếc nhìn Mộ Khanh Hoàng một cái, nói: "Chỉ là cãi vã vài câu thôi, đại ca không cãi lại con, thẹn quá hoá giận, liền đánh con vài quyền."

Lục Cửu híp mắt lại, tiếp lời Lục Mạo, "hắn chơi cầm kỳ thư họa của hắn, con chơi đao thương gây gộc của con, hắn lại dám nói con không chịu làm việc gì đáng hoàng, phiền chết người, nhịn không được nên tặng hắn vài quả đấm."

"Hồ đồ!" Lục Từ Thị khiển trách Lục Cửu, "Con nói thật dễ nghe, chơi đao thương gây gộc, cứ làm như bà không biết rõ vậy, ngày nào cũng chạy nhông nhông ngoài đường, không phải đánh nhau thì là chơi bị phi ngựa đá gà đánh chó, còn ra cái thể thống gì nữa. Nhị đệ con nói con rất đúng, lại còn không nhìn ra được lòng tốt của người khác."

Sau đó lại nói với Lục Mạo: "Nó có cha nó dạy dỗ rồi, con làm đệ đệ sao lại đi giảng đạo nó, con bị vậy cũng đáng đời."

Mỗi người một gậy, công bằng chính trực liêm minh.

Lục Cửu cúi đầu lạnh lùng cong môi, Mộ Khanh Hoàng hừ lạnh trong lòng.

"Bà không phạt con, lát nữa cha của hai con từ nhà môn về, bà sẽ nói cho cha hai con biết, để cha của hai con phạt. đi xuống đi, phụ nữ bọn ta còn có chuyện muốn nói."

Tiểu Từ thị còn muốn nói lời bất bình, bị Lục Từ Thị dùng đuôi mắt quét qua, liền ngồi đằng hoàng lại.

Lục Mạo lại nhìn Mộ Khanh Hoàng một cái, muốn nhìn thấy vẻ đau lòng trên mặt nàng, nhưng lại không có gì cả. hắn quỳ trên mặt đất, nàng ngồi ghế trên, nàng nhìn Lục Cửu còn nhiều hơn nhìn hắn.

Trong lòng Lục Mạo trầm xuống.

"Mọi người nói chuyện đi, con ở lại hầu hạ nước trà cho mọi người." Lục Cửu đứng lên, đẩy Sơn Trà ra, chiếm lấy vị trí của Sơn Trà.

Lục Mạo cũng không đi, ngồi phía dưới tiểu Từ thị.

Tiểu Từ thị đau lòng con trai, vội vàng dùng khăn lau vết máu ở khóe miệng Lục Mạo, "thật mất lương tâm mà, huynh đệ ruột mà lại nở ra tay nặng đến thế."

Lục Từ Thị đánh mạnh lên mu bàn tay Lục Cửu một cái, "Nhìn xem con đánh nhị đệ con ra thành dạng gì rồi."

"Bộp" một tiếng, Mộ Khanh Hoàng thấy mu bàn tay Lục Cửu lập tức đỏ lên.

Lục Từ Thị thiên vị Lục Mạo thật, Mộ Khanh Hoàng nghĩ.

Chẳng qua, trên mặt Lục Cửu chỉ có một chút vết thương nào, mà Lục Mạo lại bị đánh đến mức mặt sưng phù lên, nhìn mặt ngoài quả đúng là Lục Cửu đuối lý, cũng không biết vì sao bọn họ lại đánh nhau.

Tìm Mộ Khanh Hoàng ngừng một cái, chẳng lẽ là vì nàng?

Lục Mạo không thích mình, mà Lục Cửu, từ khi còn nhỏ đã nơi nơi nhìn mình không vừa mắt rồi, yện hội đập thanh du ngoạn gì đó mà đụng phải, đều sẽ gây sự với mình. Nghĩ quái gì thế, bọn họ không phải đánh nhau vì mình đâu.

Nhưng hôm nay Lục Cửu lại khá là kỳ lạ, ngay trước mặt Lục Mạo lại đi nói cái gì mà mình là bảo vật trong lòng hắn. Mộ Khanh Hoàng hừ lạnh, không biết Lục Cửu chơi trò khi gì, bảo vật trong lòng hắn gì chứ, nói vậy nói bạ, mình chẳng tin.

Chắc là do lúc đó huynh đệ bọn họ lục đục với nhau, Lục Cửu cố ý nói những lời đó để kích động Lục Mạo.

Đem mình ra làm bia, Lục Cửu cũng chẳng phải thứ đồ tốt lành gì.

Trước khi chưa làm Đại tướng quân, Lục Cửu quả thật là đáng ghét, mà nàng thì lại phải lôi kéo con quỹ đáng ghét này. Nhưng vừa nghĩ tới chuyện hôm nay bị hắn sờ eo, nàng liền tức giận.

Lục Cửu ơi Lục Cửu, sao ngươi cứ đáng ghét như vậy mãi thế.

Thôi, vì lôi kéo cha con Lục thị để sau này đối đầu với hoàng thúc, mình không thể không nhịn một chút.

"một cây làm chẳng nên non, đại ca đánh Lục Mạo ác như vậy, chắc là do những lời của Lục Mạo quá hèn hạ."

Lời này vừa nói ra, Lục Cửu được sủng ái mà lo sợ, Lục Mạo trừng mắt nhìn Mộ Khanh Hoàng, tiểu Từ thị tức nổ phổi, Lục Từ Thị ngạc nhiên.

Lục Từ Thị kịp phản ứng đầu tiên, cười nói: "Có phải Mạo Nhi lại chọc tức con hay không? Tấm lòng của con đối với Mạo Nhi, bà hiểu rõ,

nếu không phải là do thằng bé chọc giận con, con sẽ không để cho nha đầu tât nó. nói cho tổ mẫu nghe một chút, con bị ủy khuất gì thế, tổ mẫu sẽ thay con hung hăng dạy dỗ hần."

Tiểu Từ thị nghĩ thầm trong lòng, nhất định là bởi vì Phụng Lâu Xuân. Phụng Lâu Xuân kia xuất thân thế nào, bà đều đã điều tra rõ ràng tường tận, tiết lộ cho Mộ Khanh Hoàng chính là vì muốn mượn tay Mộ Khanh Hoàng xử lý Phụng Lâu Xuân. thật không ngờ Mộ Khanh Hoàng lại quá nường tay rồi, chỉ sai tên ăn mầy đến làm nhục Phụng Lâu Xuân thì có ích lợi gì. Phụng Lâu Xuân vốn đã làm nghề đó, hơn nữa, con trai bà căn bản không quan tâm. Bà đã hỏi thăm rất rõ ràng, con trai bà căn bản là chưa từng chạm qua Phụng Lâu Xuân, chỉ xem Phụng Lâu Xuân là tri kỷ, giống như muốn kết mối thâm giao vậy. Đây cũng chính là điều khiến bà còn lo lắng hơn cả chuyện hần chạm vào Phụng Lâu Xuân.

Nghĩ đến nguyên nhân này, tiểu Từ thị sửa sang lại vẻ mặt, nhìn Mộ Khanh Hoàng áy náy nói: "Đưa bé ngoan, là mẹ không đúng."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Lục Cửu tấn công (bảy)

Edit: Diệp Nhược Giai

"Mạo Nhi càng lớn càng có chủ ý của mình, mẹ không thể quản nó được. Vốn muốn để quận chúa quản nó, nên mới nói cho quận chúa biết về Phụng Lâu Xuân. Rốt cuộc là do người làm mẫu thân như mẹ thiếu sót, khiến đôi vợ chồng nhỏ hai người lục đục." Tiểu Từ thị đưa tay chọc một cái vào ót Lục Mạo, "Con thật đúng là không bớt lo được, chẳng nghe lời bằng một nửa trước đây. Sao con lại không chịu hăng hái tiến lên như thế, muốn làm mẹ tức chết sao."

nói đến đây, tiểu Từ thị lại thật sự cảm thấy đau lòng một chút, cầm khăn tay lau lau mắt, khóc lóc kể lể: "Hồi nhỏ con ngoan ngoãn biết bao nhiêu, lớn thêm một chút cũng biết đấu tranh cho mẫu thân. Người thì nhỏ nhỏ, lại thường xuyên cầm sách đọc đến tận hừng đông. Mặc dù mẹ đau lòng con, nhưng lại hiểu rõ đạo lý, phải nếm qua khổ trong khổ thì mới có thể hơn người, cho nên mẹ luôn nghiêm khắc đốc thúc con tiến lên. Nhưng lại không ngờ, con trưởng thành, cánh cứng cáp, tính tình lại càng lúc càng lớn, chẳng thèm nghe lời ai nói. Phụng Lâu Xuân là cái thứ gì chứ, ả chính là tội nhân..."

Tiểu Từ thị đột nhiên im miệng, hơi nhắc mi mắt liếc nhìn Mộ Khanh Hoàng, thấy Mộ Khanh Hoàng rũ mắt xuống, vuốt ve chén trà xanh bằng sứ, hình như không để ý, liền rẽ ngoặt một phát, khóc lóc kể lể tiếp, "Chỉ là một kỹ nữ không lên được mặt bàn, con đáng với ả làm gì chứ, không xứng đáng với thân phận của con."

Mộ Khanh Hoàng cong môi, châm biếm cười, tiện tay ném chén trà lên chiếc bàn con trên ghế la hán, "loảng xoảng" một tiếng, nắp trà lệch đi, bột bắn ra tung tóe, dọa tât cả mọi người trong Phúc Khánh Đường đứng tim.

Mộ Khanh Hoàng phát tác quá đột ngột.

Mộ Khanh Hoàng khẽ nâng cằm, rũ mắt liếc tiểu Từ thị, cười dịu dàng nói: "Chiêu mượn đao giết người của nhị phu nhân dùng tốt thật đấy."

Mặt tiểu Từ thị thoáng cứng ngắc, cẩn thận nhìn Mộ Khanh Hoàng, "không biết ý quận chúa là gì?"

"Ồ, bắt đầu giả vờ ngây ngốc. Chẳng qua, dùng tiền mua một đêm của Phụng Lâu Xuân quả thực là chuyện do ta làm, chuyện ta làm ta nhận. Nhưng nhị phu nhân nhớ cho kỹ, sau này trước khi mượn đao giết người, phải hiểu cho rõ, cây đao này người có cầm được hay không, coi chừng cầm lên rồi đến lúc buông lại không buông được."

Tiểu Từ thị khẽ biến sắc, cười mĩa che lấp, "Quận chúa nói gì thế, một câu ta cũng nghe không hiểu."

"Đủ rồi." Lục Mạo khó chịu nhìn Mộ Khanh Hoàng, "Bất kính với mẹ chồng, bày sắc mặt với tổ mẫu, đây là những gì mà hoàng gia quận chúa như người được dạy sao."

"Hay là người đi chất vấn cha ta, ngoại tổ phụ của ta, sao?"

"Bây giờ người đang ý thế hiếp người à?"

"Phải, ta chính là ý thế hiếp người, người định như thế nào?"

"Cầm bổng lộc do hoàng gia của người cấp, ta chỉ là một kẻ văn nhân hèn mọn, có thể làm gì Triều Dương quận chúa người? Nhưng mặc dù ta hèn mọn, lại khinh thường thích một nữ nhân ý thế hiếp người. Nữ nhân mà ta thích hiển nhiên là phải dịu dàng như nước, nhu tình quyến rũ."

Mộ Khanh Hoàng phì cười, "Dùng chuyện người có thích hay không để uy hiếp ta? Lục Mạo, người cũng quá tự đề cao mình rồi. Người thích, đối với Mộ Khanh Hoàng trước kia mà nói, có lẽ là vô giá. Nhưng xin lỗi, trong mắt của Mộ Khanh Hoàng hiện tại, người thích không đáng giá một đồng."

"Người!"

Trải qua một trận đấu võ mồm, Lục Mạo giận đến mức cả gương mặt đỏ hồng lên, Mộ Khanh Hoàng mỉm cười đại thắng.

Ngón tay vô ý thức sờ lên thiên nhân bỗ đề trên cổ tay, như có một tia sáng rọi qua nội tâm chua xót mù mịt, nàng vì chính mình khen một câu tốt.

Kỳ thật, tự tay rũ bỏ tình yêu một thời của mình, cũng không phải là quá khó.

Lục Từ Thị vội vàng tiến lên hoà giải, nháy mắt với Sơn Trà, nói lời đuổi người: “Mới nói chưa được vài câu thì đã âm ỉ lên rồi, mấy đứa con nít các con chính là tuổi trẻ khí thịnh, chỉ vì hơi thua một câu mà hận không thể lòi hết tất cả những lời làm tổn thương người khác nhất ra để nói, rồi sau đó lại hối hận. Mạo Nhi, con mau rút ra khỏi Phúc Khánh Đường đi, nếu khiến cho quận chúa tức đến sinh bệnh, xem xem bà có tha cho con hay không.”

Lục Mạo đứng dậy, vung tay áo một cái, sải bước rời đi.

Lục Cửu thấy Mộ Khanh Hoàng cùng Lục Mạo gây gỗ, hần cũng chẳng vui về gì, mắt phượng u ám.

"Cửu Nhi, con cũng rút ra ngoài cho bà. Vợ chồng nhỏ bọn họ gây gỗ đã khiến cho lão nhân gia ta quan tâm đủ rồi, con lại còn gây chuyện nữa. Nguyên cả đám đều không bớt lo, chuyện con đánh Mạo Nhi còn chưa xong đâu, chờ phụ thân con trở lại, bà sẽ tự mình giám sát, để hần lột quần con, cảm roi quất con.”

Lục Từ Thị đẩy Lục Cửu một cái, đuổi hần ra ngoài.

Lục Cửu không thể nán lại nữa, trước khi đi nhìn về phía Mộ Khanh Hoàng, đúng lúc Mộ Khanh Hoàng cũng đang nhìn sang, bốn mắt chạm nhau, Lục Cửu khẽ nhấp đôi môi mông đỏ tươi, cười rạn rờ với Mộ Khanh Hoàng, giống y chang như khi còn nhỏ, hần túm lấy bím tóc của nàng rồi bỏ chạy, quay đầu lại cũng trung ra khuôn mặt cười toe toét đáng giận như thế.

Thằng quỷ đáng ghét này!

Mộ Khanh Hoàng nhin không được trừng Lục Cửu một cái.

U ám trong đôi mắt phượng bay đi sạch sẽ, Lục Cửu chấp hai tay sau lưng, bày ra dáng vẻ đại gia, đi ra ngoài.

Lục Từ Thị quay sang nói với tiểu Từ thị: “Mẹ đã bảo phòng bếp hấp một lồng bánh ngọt hoa hồng, con đi xem một chút xem đã chín chưa, nếu chín rồi thì con lấy một cái mâm sạch mà đựng rồi chia cho Châu Nhi, Lung Nhi, Trác Nhi, mỗi đứa một mâm. À đúng rồi, đừng quên đang Nhi.”

Lục Từ Thị liếc tiểu Từ thị một cái, cố ý dặn dò một câu.

Tiểu Từ thị vội nói: “Đang Nhi cũng là con của con, sao có thể quên được cơ chứ.”

Lục Từ Thị hừ một tiếng, “Đột làm quần áo mới cho bọn nhỏ lúc vào hạ, không biết là ai chỉ quên mỗi mình đang Nhi, không làm một bộ áo choàng lụa cho nó. Tuy đang Nhi là thứ xuất, nhưng trong mắt lão nhân gia tathì cũng đều là con cháu ruột thịt cả, đẹp hết mấy cái tư tâm của con đi.”

Tiểu Từ thị chỉ cảm thấy oan uổng, trong lòng ghen ghét khó chịu, nhin không được cãi lại: “Lão tổ tông, ngài là cô ruột của con, cũng không được oan uổng người khác như thế. Dù sao đi nữa, con cũng xuất thân từ thế gia vọng tộc, chẳng lẽ lại còn hơn thua mấy chuyện vặt vãnh này. Thực sự là do người dưới sơ suất, không phải lỗi của con.”

"Còn dám ngụy biện, lui đi." Lục Từ Thị không vui nói với tiểu Từ thị.

Tiểu Từ thị không còn mặt mũi nào, xoay người rời đi.

Lục Từ Thị quay sang phía Mộ Khanh Hoàng, lại đổi sang bộ mặt hòa ái dễ gần, "Quận chúa, nghe mấy lời con vừa mới nói với con bé, bà đoán nhất định là con bé chọc giận gì con rồi. Lão tổ tông làm chủ, lấy lại công đạo cho con, đừng giận nữa, còn nhỏ tuổi phải cười nhiều một chút mới có thể tích góp phúc khí."

Mộ Khanh Hoàng "A" cười một tiếng, “Vậy thì phải tạ ơn lão phu nhân đã trút giận cho ta.”

Lục Từ Thị cười nói: “Hai người bọn ta hợp tính nhất, thấy con bị ức hiếp bà còn cảm thấy khó chịu hơn cả chính mình bị ức hiếp. Chỉ là, quận chúa à, bà ăn muối còn nhiều hơn cả con ăn cơm, con nghe một chút xem bà nói có đúng không. Bà biết con tức Mạo Nhi trêu hoa ghẹo cỏ bên ngoài, chúng ta đều là nữ nhân, bà biết rõ cảm giác đó như thế nào. Nhưng mà đối với nam nhân ấy, con phải mềm mại một chút, dụ dỗ hần. Tuy con là quận chúa, gả cho Mạo Nhi chính là vợ của Mạo Nhi. Tuy con làm vợ, nhưng lúc nào con cũng đối đầu với thằng bé. Thằng bé kiên cường, con cũng kiên cường, thì đến bao giờ mới có thể tóm gọn lòng của nó chứ. Với cả, có nam nhân nào mà không ăn vụng, đôi khi phải mở con mắt nhắm con mắt. Còn nữa, quận chúa ngàn vạn lần đừng đem thân phận mình ra mà áp chế nó, nam nhân đều sĩ diện cả. Mạo Nhi cũng nói, nó thích dịu dàng như nước, nhu tình quyến rũ, nếu quận chúa muốn lấy được lòng Mạo Nhi, sẽ phải học theo dáng vẻ mà nó thích chứ. Con, nha đầu ngốc này.”

Lời nói chí lý thành tâm thành ý, quả thực là móc tim móc phổi mà.

Đáng tiếc Mộ Khanh Hoàng tuyệt không cảm động, vịn lấy tay Ngọc Khê, đứng dậy, thản nhiên nói: “Lục Mạo hần là thần tiên trên trời à, hần thích kiểu gì ta sẽ phải thay đổi thành kiểu đó. hần là ai chứ, cũng xứng đáng để ta tự hạ thấp địa vị của mình sao. Lời người nói rất hay, tự mình giữ lại mà nhắm nháp từ từ đi.”

nói xong liền nhắc chân bỏ đi.

Đợi đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng Mộ Khanh Hoàng nữa, Lục Từ Thị trầm mặt, lồng ngực phập phồng kịch liệt.

Son Trà hầu hạ Lục Từ Thị đã lâu, vừa thấy bộ dáng này của Lục Từ Thị cũng biết bà đang tức kinh khủng, vội vàng vuốt vuốt ngực Lục Từ Thị, thấp giọng khuyên nhủ: "Lão tổ tông, xin ngài bớt giận, xin bớt giận."

"đi gọi nhị phu nhân." Lục Từ Thị đẩy Son Trà ra, ngả người lên gối đầu, lạnh lùng nói.

“Vâng.”

Bạch Lộ Châu, bên bờ hồ sen, Lục Cửu chặn Lục Mạo lại, "Vì sao không nói cho tổ mẫu biết nguyên nhân thực sự khiến ta đánh người?"

Lục Mạo thần nhiên nói: "Ta không hèn hạ như ngươi, không xem danh tiết của một nữ nhân ra gì cả. Cho dù ta có không thích Mộ Khanh Hoàng đến thế nào, nàng cũng là thê tử của ta, bọn ta vinh cùng vinh, hại cùng hại. Nếu ngươi thật sự yêu thích nàng, vậy thì cách xa nàng ra một chút."

nói xong, Lục Mạo xoay người đi, lối đi đó chính là lối đi dẫn đến thư phòng ở ngoại viện.

Trong Trường Ninh Hầu phủ, Bạch Lộ Châu nằm ở vị trí trung tâm, từ đây có đường mòn dẫn đến khắp các sân trong phủ.

Lục Mạo quay đầu lại, cách một bờ giậu liền thấy chủ tử Mộ Khanh Hoàng đang đi lên cây cầu nhỏ cong cong đằng trước.

Lục Mạo chỉ liếc qua rồi đi thẳng.

Lục Cửu xuất thần nhìn sen hồng, tự giễu nhếch môi cười, trong lòng thầm nghĩ: Người không đành lòng tổn thương tiểu phượng hoàng nhất chính là ta. Ta có quyết tâm muốn đoạt lấy nàng, nhưng có thể khống chế được lòng nàng sao? Chẳng qua là tùy tâm, tận tâm, không phụ lòng ta là được. Nếu cuối cùng, vì ta can thiệp vào mà ngược lại thành toàn các ngươi, tiểu phượng hoàng có thể đạt được hạnh phúc, đời này ta cũng vẫn vậy, không hối hận.

Lúc lại gần, thấy Lục Cửu đang nhìn chằm chằm một đóa sen hồng đến mức nhập thần, Mộ Khanh Hoàng cúi đầu phân phó Ngọc Khê một câu.

Ngọc Khê đi về phía trước một bước, cười nói: "Thế tử, ngắm hoa à?"

Lục Cửu bất chợt ngẩng đầu, thấy Mộ Khanh Hoàng chỉ nhìn thẳng đằng trước, một bộ "Ta đi ngang qua, ta không gặp hấn", hấn bỗng chốc yên lặng, miễn cưỡng đáp một tiếng.

Ngọc Khê giơ ngón tay chỉ lên trên bầu trời, "Lúc này đứng ở đây sẽ bị cháy nắng, da đau lắm. không bằng thế tử quay về, đọc mấy quyển binh thư nhiều một chút. Hầu gia dùng công trạng để được phong hầu, tặc ngữ nói rất đúng, hổ phụ vô khuyến tử, thế tử đừng nên bỏ uy danh của Hầu gia."

Ồ?

Lục Cửu nhìn về phía Mộ Khanh Hoàng, trong lòng chuyển trăm vòng, chợt cười nói: "Nếu đây là do chủ nhân nhà ngươi khuyên bản thế tử, bản thế tử liền nghe. Còn nếu chỉ là do nô tỳ ngươi khuyên, bản thế tử sẽ không nể mặt."

Mộ Khanh Hoàng vừa nghe xong, lập tức nhắc chân bỏ đi.

Ngọc Khê không biết tại sao, không nhịn được cảm thấy buồn cười, che miệng vội đuổi theo.

Lục Cửu cũng đuổi theo, chẳng qua giữa hai người cách một bờ giậu.

"Tiểu phượng hoàng, chính là nàng khuyên ta phải không?"

“Khuyên ngươi gì chứ. Ngọc Khê ngươi thật lắm miệng."

"Là nô tỳ lắm miệng." Ngọc Khê vội vàng thừa nhận.

Đây không phải là bịt tai trộm chuông(1) sao?

(1) Ý là người đang nói dối cứ nghĩ rằng bản thân thông minh, người khác không thể biết được, thật ra chỉ là lừa mình dối người.

Trong lòng Lục Cửu hồi hộp, cảm giác mình vẫn có khả năng chiến thắng Lục Mạo, trái ngược hẳn với cảm giác ừ ừ lúc này, bây giờ trong người sục sôi tràn đầy ý chí chiến đấu.

Tiến lên vài bước rồi lại lui lại, hấn nhìn Mộ Khanh Hoàng nói: "Nàng thích ta đọc binh thư sao? Nếu nàng nói thích, ta sẽ đi học, thế gian này có bao nhiêu binh thư ta đọc bấy nhiêu."

Mộ Khanh Hoàng nhìn sang Lục Cửu, thấy giữa lông mày hấn hiện lên sự nghiêm túc, "Quân tử nhất ngôn?"

"Tứ mã nan truy!" Lục Cửu lập tức nói tiếp.

Mộ Khanh Hoàng thả chậm bước chân, được voi đòi tiên, "Ta lại không thể lúc nào cũng giám sát ngươi, cho dù ngươi nói với ta là ngươi đã đọc, ta cũng không biết rốt cuộc ngươi có đọc thật hay không, không bằng ngươi học thuộc tất cả binh thư trên thế gian này đi?"

Khi nghe thấy những lời này phát ra từ cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận mọng nước của Mộ Khanh Hoàng, Lục Cửu hưng phấn cực kỳ, máu trong người đều sôi trào lên hết, nghĩ thầm, vì sao nàng phải khuyên ta đọc binh thư?

Nàng muốn ta tiến bộ?

Vì sao muốn ta tiến bộ?

Chẳng lẽ là... Có kỳ vọng nơi ta?

Vì sao lại có kỳ vọng với ta?

Tính tình tiểu phượng hoàng, nếu là người không vừa mắt nàng, ngay cả phản ứng nàng cũng lười. Nếu đã có kỳ vọng với ta, vậy thì nhất định là lọt vào mắt nàng rồi!

"Ta ta ta ta..."

Lục Cửu cứ lui về sau, không có mắt sau lưng, gót chân vướng phải cái gì đó, Lục Cửu "ái da" một tiếng, té chổng vó.

Mộ Khanh Hoàng "Xi" một tiếng, cười ra.

Lục Cửu vội vàng đứng lên, đỡ ngọc quan trên đỉnh đầu mình, vịn lấy bờ gối, nhìn chằm chằm Mộ Khanh Hoàng, "Trước kia ta không học vấn không nghề nghiệp, trong tay cũng không có mấy quyển sách hay, không biết ở chỗ quận chúa có hay không?"

Mộ Khanh Hoàng thu nụ cười lại, liếc xéo Lục Cửu, "Ta đưa ngươi bao nhiêu quyển, ngươi sẽ học thuộc chừng ấy quyển?"

"Nếu ngày nào nàng cũng tự mình đến kiểm tra, ta sẽ lập tức học thuộc." Lục Cửu đứng thẳng người lên, nhân cơ hội yêu cầu.

Mộ Khanh Hoàng "phì" một tiếng, định cự tuyệt nhưng lại cảm giác được trọng lượng của thiên nhân bỏ đề trên cổ tay mình, đổi lại những lời mình định nói, "Hàng ngày ta sẽ sai nha hoàn đến kiểm tra ngươi, nếu không thuộc, ta liền mặc kệ ngươi."

"Được được được." Thấy Mộ Khanh Hoàng phiền chán, Lục Cửu gấp rút đáp ứng.

Mộ Khanh Hoàng lườm ngọc quan bị nghiêng rớt trên đầu Lục Cửu một cái, lại cười. một tiếng cười này không nghiêng thành, nhưng lại khiến Lục Cửu mặt đỏ tim đập dồn dập. Chủ tử Mộ Khanh Hoàng đã đi xa, hần vẫn còn ngẩn người, nhếch miệng ngây ngô cười.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Lục Cửu tấn công (tám)

Edit: Diệp Nhược Giai

Lục Từ Thị ăn một cái bánh ngọt hoa hồng, uống nước trà rồi nói với tiểu Từ thị ngồi ở bên cạnh: "Dùng danh nghĩa của con đón Tú Ngọc vào phủ ở vài ngày."

Tiểu Từ thị lau vụn bánh ngọt nơi khóe miệng, mang theo một chút ý oán giận, nhìn Lục Từ Thị nói: "cô lại muốn dùng chiêu hạ thấp con để nịnh nọt quận chúa thì cũng không cần dùng chuyện đó để chèn ép con chứ, cứ như là con hẹp hòi lắm ấy. Chỉ là một đứa con thứ thôi, hần cũng chả uy hiếp nổi Mạo Nhi. Còn nữa, vì con mượn tay nàng để xử trí Phượng Lâu Xuân, nàng đã bắt mặn với con rồi, bây giờ ngài lại còn bảo con giả trang mặt đen đi đón Tú Ngọc đến, khiến nàng ngọt ngọt, trong lòng nàng chắc sẽ hận con chết."

"Dù sao con đã đắc tội với nàng ta, không sợ đắc tội thêm lần nữa." Lục Từ Thị liếc nhìn tiểu Từ thị, "Thái độ của Mộ Khanh Hoàng đối với con, con cảm thấy thế nào?"

"Ỗ là quận chúa, nàng ta một chút cũng không thêm đặt chúng ta vào mắt. Có con dâu cháu dâu nhà nào mà dám đối đãi với mẹ chồng cùng bà nội chồng như thế không, lại còn khéo ăn khéo nói, làm một thôi một hồi gì mà hiểu với chả kính, thật đúng là mới nghe lần đầu." Tiểu Từ thị tức giận nói.

"Nếu không muốn hai người chúng ta sau này cứ phải chịu con tức như thế, thì con mau mau đi đón Tú Ngọc đi."

“Khiến cho nàng ta ngọt ngào, nàng không làm cho chúng ta tức nữa?”

Lục Từ Thị khẽ hừ một tiếng, “Khiến nàng ta ngọt ngào chỉ là một phần thôi, quan trọng nhất là áp chế khí thế của nàng một chút. Mạo Nhi cực kỳ yêu Tú Ngọc, nếu không phải do cả hai chúng ta bắt buộc thằng bé phải cưới quận chúa, thằng bé cũng sẽ không cưới. Mạo Nhi không thích nàng, thậm chí chán ghét, nhưng quận chúa lại yêu thích Mạo Nhi của chúng ta. Tú Ngọc vừa đến, Mạo Nhi hẳn sẽ ở bên cạnh Tú Ngọc, chẳng phải nàng ta sẽ phải một mình trông phòng sao. Đến lúc đó nàng không đến cầu xin hai người chúng ta thì còn có thể cầu xin ai giúp nàng kéo trượng phu về lại trong phòng mình chứ. Chẳng lẽ nàng không biết xấu hổ đi xin thánh chỉ, làm cho trượng phu của nàng phụng chỉ ngủ với nàng?”

Lời này rất thô tục, nhưng Lục Từ Thị xuất thân thôn quê, không đòi được thói quen, thỉnh thoảng sẽ phát ra một vài lời thô tục.

Tiểu Từ thị cầm khăn che miệng cười, “Vẫn là cô có biện pháp, vậy con phải xe đi đón đây.”

Lục Từ Thị lại nói: “Tú Ngọc đang mang thai, được sáu tháng rồi, con dùng xe ngựa của cô đi đón, trái chần mền thật dày trong xe, đừng để cho Tú Ngọc bị xóc nảy. Là cô ỷ khuất đứa bé kia.”

Lục Từ Thị thờ dài.

Tiểu Từ thị liền nói: “Vẫn là bụng Tú Ngọc không chịu thua kém, chứ như Mộ Khanh Hoàng kia, thân phận có quý có trọng thật, nhưng đã thành thân gần nửa năm rồi mà cái bụng chả có một chút động tĩnh nào.”

Tiểu Từ thị hạ thấp giọng nói với Lục Từ Thị: “Hay là cưới về trứng một con gà mái không đẻ trứng rồi?”

Lục Từ Thị trừng tiểu Từ thị một cái, “Đừng nói bậy, mau mau phái người đi đón Tú Ngọc đi.”

“Vâng.”

Triều Dương viện.

Tây Thi ở trong phòng, vòng tới vòng lui chơi quanh chân Mộ Khanh Hoàng, Mộ Khanh Hoàng sợ đạp phải nó, gạt gạt nó qua một bên, nhưng nó lại tưởng là Mộ Khanh Hoàng đang chơi với mình, liền lè lưỡi liếm liếm ngón tay Mộ Khanh Hoàng.

Ngón tay Mộ Khanh Hoàng bị liếm ngựa ngựa, nở nụ cười, “Ngọc Châu, người mau đến đây ôm nó đi đi, đừng để nó quấy rầy ta nữa.”

“Ai da.” Ngọc Châu buông sách xuống, đứng lên ôm Tây Thi, nó còn không vui hướng về phía Mộ Khanh Hoàng sủa gâu gâu.

Ngọc Loan tìm một lúc lâu, rút ra một quyển sách từ tầng thấp nhất của giá sách, “Quận chúa, hình như cuốn này nói đến chiến sự.”

“Ta xem một chút.” Mộ Khanh Hoàng nhận lấy, thấy trên bìa sách viết ba chữ “Úy liễu tử”, mở ra, thấy mấy trang sách bên trong đều đã ố vàng, liền nói: “Là một cuốn sách cổ, ta lại không tài nào nhớ nổi sách này từ đâu ra.”

Lục Mạo thích đọc sách trừ sách, sách trong cả phòng này đều là do nàng tìm đến cho Lục Mạo, thư phòng này cũng là nàng vì Lục Mạo bố trí, mỗi lần Lục Mạo đến Triều Dương viện qua đêm chỉ thích ngủ ở đây.

Mộ Khanh Hoàng lại cẩn thận xem kỹ quyển sách, sờ sờ trang giấy, không phải là thứ thường dùng trong cung, trang bìa, kiểu đóng sách cũng không giống xuất ra từ trong cung. Mộ Khanh Hoàng ngẩng đầu, nhìn một lượt qua giá sách, mấy cuốn sách này đều do nàng tự tay chép lại từ Văn Uyên các. Từ khi biết rõ Lục Mạo là vị hôn phu của mình, động tâm với hắn, nàng liền bắt đầu chép, mãi cho đến khi gả cho Lục Mạo, những cuốn sách này liền trở thành đồ cưới mà nàng đem theo từ đông cung đến đây.

Vốn muốn khiến cho Lục Mạo ngạc nhiên mừng rỡ, vốn cho rằng những ngày sau khi cưới của mình sẽ là những ngày “Đỗ thư tiêu đắc bát trà hương” (1), nàng ôm ấp ước mơ tốt đẹp nhất mà đến, lại nhận được kết cục là một đời oán hận, bị ghen tị cùng không cam lòng che mờ hai mắt, mất đi tâm lòng vốn có.

(1) một câu trong bài “Cán kê sa” của Nạp Lan Tĩnh Đức, ý là “lại càng thích đọc sách uống trà”.

Có lẽ đến sau này, tình yêu của nàng đối với Lục Mạo đã thành một loại không cam lòng, rõ ràng ta vì người mà bỏ ra nhiều như vậy, rõ ràng ta dùng hết toàn lực yêu người, vì sao người không yêu ta chứ?

Người có thể xem hoa khôi Phượng Lâu Xuân là tri kỷ, có thể yêu sâu sắc quả phụ Ninh Tú Ngọc, có thể thương tiếc Sâm Tiểu Mạn, nhưng vì sao người lại không yêu ta?

Luận gia thế, luận tướng mạo, luận tài năng, ta tự phụ rằng mình không thua bất kỳ ai trong các nàng, vì sao người lại không yêu ta?

Đến cuối cùng, thứ mà nàng không bỏ được, chính là tâm huyết, là những cái giá mà nàng đã trả.

Nước mắt dễ khô, lúc thương tâm cũng dễ dàng hồi phục, nhưng tâm huyết giao ra ngoài, một giọt chính là một giọt, muốn thu hồi cũng không được.

Mộ Khanh Hoàng buồn bã thờ dài, đưa “Úy liễu tử” cho Ngọc Châu, “đi đưa cho Lục Cửu.”

Cuối cùng nàng nhìn thoáng qua đồng sách chất đầy trong phòng, những cuốn sách mà mình từng tự tay sao chép từng cuốn một, nói với Ngọc Khê: “Cầm ổ khóa đến, khóa phòng này lại, không có lệnh của ta không được phép mở lại.”

Thấy vẻ mặt Mộ Khanh Hoàng bất thường, Ngọc Khê nhẹ giọng nói: "Nếu quận mã muốn đọc sách..."

"không cho hắn đặt chân vào đây nữa, hắn đã không còn xứng rồi. Mấy người các ngươi cũng đã thấy, trong lòng hắn không có ta, ta cần gì phải cưỡng cầu."

Mộ Khanh Hoàng đi đằng trước, Ngọc Khê cùng ba nha hoàn còn lại ở phía sau, đi từ thư phòng ra đến phòng khách, Mộ Khanh Hoàng ngã người lên gối, nói: “Ta nói cho các ngươi nghe ý nghĩ trong lòng ta một chút. Ta đã không muốn sống cùng với hắn nữa, định sẽ hòa ly, đừng xem hắn là quận mã mà đối đãi nữa.”

Bốn nha hoàn đều giật mình không ít, Ngọc Loan lại cao hứng, "Nô tỳ sớm đã không vừa mắt quận mã, không phải, sớm đã không vừa mắt hắn rồi. Hắn là cái quái gì chứ, quận chúa thích hắn, đó là phúc khừ luyện tám đời của hắn, hắn lại dám làm bộ làm tịch không thích quận chúa. Nô tỳ thấy hắn chính là một tên mù, hoàn toàn không xứng với quận chúa."

Mộ Khanh Hoàng bị Ngọc Loan chọc cười, “Rời rời rời, ở trong mắt các ngươi, ta là tốt nhất, đương nhiên là ai cũng không xứng được rồi. Ngọc Châu, ngươi mau đưa sách đi đi.”

“Vâng ạ.” Ngọc Châu đáp một tiếng vang dội, cầm sách đi.

"Quận chúa, hòa ly không phải là chuyện nhỏ, ngài nên nghĩ lại." Ngọc Khê khuyên nhủ.

“Lòng ta đã quyết, các ngươi cũng không cần khuyên nữa."Nghĩ lại một đời, lãng phí một đời của mình, thế là quá đủ rồi.

"Ngọc Loan, ngươi cầm ngọc bài của ta vào trong cung một chuyến, nói sáng mai ta hồi cung vẫn an phụ thân cùng mẫu phi."

“Vâng.”

Ngọc Loan xoay người vào trong phòng tìm ngọc bài của Mộ Khanh Hoàng.

Thấy Mộ Khanh Hoàng đã quyết ý, Ngọc Khê thờ dài một tiếng, "Nhu Ngọc Loan nói, quận mã là một kẻ mù, hắn cũng thật sự không xứng với quận chúa. Nếu quận chúa đã quyết ý, vậy nô tỳ liền đi phân phó ma ma nha hoàn với nhóm gia đình phía dưới, không đối xử với hắn như quận mã nữa.”

Đối với Lục Mạo, trong lòng Ngọc Khê cũng là tức giận.

“Được.” Mộ Khanh Hoàng cười nói.

Ngọc Kinh thấy bọn tỳ muội đều có việc phải ra khỏi phòng làm, nàng liền lấy ra giỏ kim chi, cầm gói thuốc ngồi xuống bên cạnh Mộ Khanh Hoàng, im lặng thêu túi thơm, hoa văn chính là sen hồng mà Mộ Khanh Hoàng thích.

Ngọc Kinh khéo tay nhưng lại không khéo miệng, nếu là Ngọc Loan ở đây, sớm đã lúu rúu nói không ngừng.

Bốn nha hoàn tính tình khác nhau, nhưng giống nhau là đều cực kỳ trung thành. Nhìn khuôn mặt trắng nõn xinh xắn của Ngọc Kinh, Mộ Khanh Hoàng cảm thấy không nổi, thờ dài nói: "thật muốn các ngươi đều có thể theo ta đến già.”

Ngọc Kinh ngẩng đầu, nghiêm túc nói: "Nô tỳ nguyện ý."

Mộ Khanh Hoàng lại cười nói: "Ta cũng nguyện ý. Thôi, rốt cuộc ta thật không nỡ gả các ngươi đi xa, đều kén rể hết cho các ngươi, được không?"

Ngọc Kinh đỏ mặt, "Nô tỳ không gả đâu, cũng không kén rể, đi theo quậnchúa cả đời."

“nói bậy.”

Mặt trời ngả về phía tây, ánh nắng chiều giăng đầy trời, Phúc Khánh Đường lại vô cùng ấm ỉ. Trường Ninh hầu cầm roi, đuổi theo Lục Cửu nhảy nhót lung tung khắp sân.

Nhị lão gia tự mình cầm gậy, sai người đặt Lục Mạo lên trên ghế dài mà đánh. Nhị lão gia đánh nhi tử là thật, gậy nào gậy nấy đều đâm vào thịt.

Tiểu Từ thị khóc như Lưu Bị, vội vàng gọi người đi thông báo Mộ Khanh Hoàng để nàng đến ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Lục Cửu tấn công (chín)

Edit: Diệp Nhược Giai

Mộ Khanh Hoàng mang theo Ngọc Kinh, nhân nhả lưng thững đi đến, không vì khuyên can, chỉ vì muốn xem trò cười của Lục Mạo.

Nàng muốn xem một chút, bộ dáng Lục Mạo bị đánh hèo chặt vật cỡ nào.

trên tường viện của Phúc Khánh Đường có một loại dây leo, từ xa nhìn lại đỏ rực một mảnh, nhìn rất là vui vẻ, Lục Từ Thị gọi loại hoa này là hoa pháo, nàng rất là thích.

Mộ Khanh Hoàng đi ngang qua dưới tường, chợt thấy cành hoa rung lên bần bật, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Lục Cửu bò lên trên đầu tường, ló cái đầu ra. Trong bụi hoa đỏ rực như lửa, mắt phượng của hắn lượn lờ mang theo tươi đẹp, cứ thế chạm vào ánh mắt Mộ Khanh Hoàng.

Bên kia tường “vun vút” mấy tiếng không ngừng, đánh đến mức hoa ngoài tường đều rơi là tả. Lục Cửu nằm sấp trên tường kêu “ai da ui da”, Mộ Khanh Hoàng lại thấy rõ ràng rãnh mạch, mặc dù hắn kêu la kinh khủng như vậy, nhưng trên mặt lại nở nụ cười, cười hết sức sáng lạn.

Lục Cửu cúi đầu, chạm phải ánh mắt Mộ Khanh Hoàng, mắt phượng bỗng chốc lóe sáng. Lúc hắn nhìn nàng, trong mắt như có ngàn vạn ngôi sao, chớp lóe chớp lóe, xinh đẹp sáng ngời.

"Tiểu phượng hoàng!"

Bên kia tường chợt truyền đến một giọng nam thô ráp, "Thằng nhãi ranh kia, nguoi lăn xuống đây cho lão tử, quát nguoi không chết được."

Mộ Khanh Hoàng nghe ra được, đây đại khái là giọng của Trường Ninh hầu Lục Bình. Trong ấn tượng của nàng, Trường Ninh hầu Lục Bình là một võ phu thành thạo, nhưng cũng là một đại trượng phu cực kỳ nuông chiều con cái.

Nhìn thấy nữ nhân mình thầm yêu trong lòng, Lục Cửu lập tức không còn là mình nữa, trong đầu trống rỗng, hoảng mang rồi loạn bứt lấy một đồng hoa vút lên đầu Mộ Khanh Hoàng.

"..."

Chỉ trong một thoáng, hoa lá ào ào rơi xuống từ trên đỉnh đầu, Mộ Khanh Hoàng đen mặt.

Ngọc Kinh vội vàng nhặt từng bông hoa chiếc lá dính trên búi tóc cùng trâm ngọc trên đầu Mộ Khanh Hoàng xuống, xong xuôi đầu đó lại hết sức không cam lòng mà trừng Lục Cửu một cái.

Lục Cửu hơi sững sờ, lắp ba lắp bắp nói: "Ta, cái đó, ta không phải là..."

Trong lúc gấp rút lại bứt thêm một đám, hai tay siết chặt, dáng vẻ như muốn tặng hoa cho Mộ Khanh Hoàng, lại quên mất mình đang ở đâu, trong nháy mắt kia, Lục Cửu kêu lên "A" một tiếng, cả người biến mất khỏi đầu tường, bên kia tường lập tức truyền đến tiếng "bộp bộp" rơi xuống đất, ngay sau đó là tiếng nói chuyện của Trường Ninh hầu, "Ranh con nguoi té đau không?"

Mộ Khanh Hoàng không nhìn được, cong môi cười, "Tên ngốc này."

Có rất nhiều người vây quanh ở cửa viện Phúc Khánh Đường, một đám chủ tử đầy tớ túm tụm lại, chặn kín cửa viện, có thứ nữ của Trường Ninh hầu, muội muội ruột của Lục Cửu Tam cô nương Lục Lung; có thứ tử Lục đang của Nhị lão gia Lục Văn, đứng hàng thứ năm trong nhà; bên nhà Tam lão gia Lục Cảnh thì có con trai trưởng Lục Châu đứng hàng thứ ba trong nhà, thứ tử Lục Trác đứng hàng thứ tư, thứ nữ Tứ cô nương Lục Quỳnh.

Lục Lung nhìn ca ca nàng bị cha nàng cầm roi quát chạy vòng vòng quanh sân, cười đến mức cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều đỏ ửng, không biết Lục đang trông thấy cái gì, đang dùng tay áo che nửa mặt, bộ dạng như vừa muốn xem lại không nỡ xem.

Lục Châu đã thành thân thì chấp tay sau lưng, nhú mảy, dáng vẻ như chính mình đang chịu những roi đó, anh em tình thâm. Lục Trác nhìn cười đỏ cả mặt, nhìn không được, chạy đến dưới chân tường, tay đỡ lấy tường, nhếch miệng, không tiếng động cười ha ha. Tiểu cô nương Lục Quỳnh thì đi theo sau lưng Lục Lung, lúc thì nén cười lúc lại che miệng sợ hãi.

"Thỉnh an quận chúa." Lục Lung ngưng cười, thoáng thấy Mộ Khanh Hoàng đến, vội vàng nhắc váy thi lễ.

Đám người còn lại cũng đều ríu rít thỉnh an vãn an.

Mộ Khanh Hoàng gật gật đầu, "Sao còn chưa vào đi?"

Lục Lung liền cười nói: "Sợ sau đó ca ca muội lại tìm đến làm phiền muội, ghét muội tro mắt nhìn huynh ấy pha trò."

Đây chính là muội muội ruột sao...

Mộ Khanh Hoàng không còn gì để nói.

Lục Châu nói: “Dù sao cũng là huynh trưởng, bọn muội nhỏ hơn, không nên đi vào khiến hai vị huynh trưởng khó xử.”

Sau khi nghe xong, Mộ Khanh Hoàng dẫn theo Ngọc Khanh đi vào, liền thấy trong nội viện, Lục Mạo đang nằm trên ghế dài, lớp quần lụa trắng trên mông đã dính vài vết máu, tiểu Từ thị quý trên mặt đất, đang ôm chân Nhị lão gia Lục Văn khóc lóc kể lể, "Sớm biết chàng không vừa mắt mẹ con bọn thiếp, chàng muốn đánh cứ đánh chết thiếp, đừng đánh con thiếp."

Bên kia, Trường Ninh hầu ngồi trên ghế đá uống trà, roi da như con trăn đỏ ngẫu đặt trên bàn đá, Lục Cửu đứng xa xa, đang tự xoa xoa mông mình.

“Ranh con, ta nghỉ ngơi một chút, uống một ngụm trà rồi sẽ quát người tiếp.” Trường Ninh hầu tức giận, hung hăng trừng Lục Cửu một cái.

Bộ trường sam đồ tui của Lục Cửu bị quát từng vệt từng vệt, lộ ra cánh tay cùng bắp chân, nhưng cũng không thấy vết máu, Mộ Khanh Hoàng liền nhẹ nhàng nhưong mây liếc Lục Cửu một cái.

Lục Cửu buông cái tay đang xoa mông ra, vội vàng quay lưng đi không nhìn Mộ Khanh Hoàng.

... Đây là đang xấu hổ à?

Mộ Khanh Hoàng giễu cợt, thoáng nhìn cặp mông trắng tròn lấp ló bên trong khe hở của mảnh vải.

Hình như Lục Cửu cảm giác được mông mình ở đằng sau bị hờ, vội vàng dùng một tay che lại, xoay người lại, khuôn mặt còn đỏ hơn cả mông khi.

Mộ Khanh Hoàng nhìn không được phì cười.

Thấy rốt cuộc Mộ Khanh Hoàng đã tới, tiểu Từ thị oán giận nói: "Quận chúa, rốt cuộc con cũng đến, mau khuyên nhủ cha chồng của con đi. không thể đánh tiếp, nếu còn đánh tiếp thì nửa người dưới sẽ nát bấy mất, tội nghiệp Mạo Nhi của mẹ." nói một hồi, tiểu Từ thị lại che miệng khóc lên.

"Cha dạy con là đạo lý hiền nhân, ta khuyên được gì đây. Công công cứ đánh tiếp đi, sao lại ngừng rồi?"

Da mặt Nhị lão gia run rẩy, lạnh lùng nhìn Mộ Khanh Hoàng một cái, mạnh mẽ vung cây trúc lên, định đánh thêm vài cái.

“Được rồi!” Lục Từ Thị đang ngồi uống trà trong hành lang chợt quát lớn một tiếng, "Nên bị đánh thì da lông một chút cũng chả bị thương, không nên bị đánh thì ngược lại bị đánh tui bụi. một đứa thì tàn nhẫn dạy dỗ con mình không đúng cách, một đứa lại chiều con đến không có giới hạn. Huynh đệ các con thật sự là... Bão mẹ nên nói cái gì cho phải. Người đâu, mau đỡ nhị gia của các người vào trong phòng ta để bôi thuốc."

Son Trà lập tức dẫn nhóm đại nha hoàn của Phúc Khánh Đường đi đỡ Lục Mạo.

"Lão nhị, con mau cút đi, mấy ngày tới đừng có để cho mẹ thấy mặt con. Năm đó phụ thân con cũng từng đánh con như vậy à? Con đúng là đồ trẻ trâu nhẫn tâm."

Nhị lão gia bị mẹ ruột mắng đỏ mặt, chấp tay sau lưng, phát tay áo mà đi.

Lúc này, Trường Ninh hầu cũng đã uống xong trà, cười cười đi đến bên cạnh Lục Từ Thị bẩm báo: “Mẹ, bây giờ đánh cũng đã đánh rồi, ngài không giận nữa chứ.”

Lục Từ Thị hừ một tiếng, "Lão đại à, lời người xưa nói rất đúng, mẹ nuông chiều thì con hư, đến chỗ con thì chính là cha hiền con nát, Cửu Nhi chính là do con làm hư, con không nghe mẹ, chờ xem, chờ đến lúc thằng bé giết người phóng hỏa bị nhốt vào trong lao đi rồi con mới biết hối hận là gì."

Trường Ninh hầu cười híp mắt nói: "Mẹ lại oan uổng con trai rồi, con đánh thiệt mà, roi nào roi nấy đều vang to như vậy, chỉ là chả biết sao tên nhãi ranh kia lại chạy nhanh nhảy cao đến thế, con tuổi già sức yếu, tay chân chậm chạp không đuổi kịp nó mà."

Lục Từ Thị bị đáng về vô lại của Trường Ninh hầu chọc tức, trong lòng buồn bực, “Được được được, hai cha con đều cùng một tính, mang theo con ngoan của con cút đi cho khuất mắt mẹ. Hôm nay mẹ nói ra lời này, nếu đứa con trai ngoan kia của con lại đánh Mạo Nhi, lão nhân gia ta cũng không tha cho cha con hai người.”

“Vâng thưa mẹ, ngài nghỉ ngơi đi.” Trường Ninh hầu cầm roi của mình lên, trừng Lục Cửu, "Thằng nhãi ranh kia, đi cùng với lão tử, về đến nơi lại quát người tiếp."

“Vâng cha."

Những gì muốn xem đều đã xem rồi, Mộ Khanh Hoàng cũng định rời đi cùng, nhưng lại bị Lục Từ Thị gọi lại, "Quận chúa, đi xem Mạo Nhi một chút đi, thằng bé bị cha nó đánh ác liệt như vậy. Lát nữa bà sẽ sai người đỡ Mạo Nhi đến viện của hai con, Mạo Nhi liền giao cho quận chúa chăm sóc vậy."

Lục Cửu nghe thấy được, bước chân dừng một chút nhưng không quay đầu lại, đi theo Trường Ninh hầu ra khỏi Phúc Khánh Đường.

Mộ Khanh Hoàng quay đầu thần nhiên nói: “Sáng mai ta phải tiến cung, không rảnh, vẫn nên để lão phu nhân chiếu cố đi."

nói xong, Mộ Khanh Hoàng liền nhắc chân bỏ đi.

Bộ dạng vô tình này khiến trong lòng Lục Từ Thị lộp bộp một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Lục Cửu tấn công (mười)

Edit: Diệp Nhược Giai

Mắt thấy trời cũng sắp tối, Lục Cửu nóng nảy vỗ đầu bứt tai, vòng tới vòng lui trong hành lang.

một lát sau, bốn gã sai vặt của Lục Cửu, hai cặp huynh đệ Kim Nê Hương Trần, Bạch Cẩm Ngọc Cái, mỗi người mang theo một túi vải màu xám chạy về.

"Thế từ gia, bắt về đây rồi, ngài nhìn một chút xem có đủ hay không." Kim Nê có dáng người khôi ngô dẫn đầu, đi đến bên cạnh Lục Cửu, kéo ra sợi dây cột túi, hé ra một lỗ cho Lục Cửu nhìn.

Lục Cửu dùng một đầu ngón tay đẩy ra một bên, thấy bên trong đựng bốn năm con chuột to đen đen thui, trên mặt nở nụ cười, lại nhìn qua mấy cái túi to đang động đậy nhúc nhích trên tay ba gã sai vặt kia, "Mỗi túi đều có bốn năm con?"

Ngọc Cái trắng nõn thanh tú, vừa cười lên thì lông mày đôi mắt dường như đều nhiễm lên nét vui vẻ, nói: "Cái túi trong tay nô tài đựng sáu con chuột cực bự, ba đen ba xám, đuôi rất dài. Ngài nhìn một chút xem?"

"Nếu để các ngươi làm chính sự, trong lòng ta có lẽ sẽ có chút lo lắng, nhưng sai các ngươi làm mấy chuyện loại này, ta cực kỳ yên tâm."

"Thế từ gia, ngài nói thế là đang khen hay đang chê bỏ bọn nô tài thế." Bạch Cẩm cao hơn Ngọc Cái nửa cái đầu, dáng người cao gầy nhẵn mặt nói.

Lục Cửu ha ha cười một tiếng, "Ta đang khen các ngươi đó chứ. Đúng rồi, có ai thấy các ngươi bắt chuột không?"

"không có." Hương Trần có gương mặt vuông vức, tướng mạo đường đường, cũng giống như anh trai ruột Kim Nê của hắn, nhìn vô cùng khôi ngô, tính tình lại thật thà chất phác hơn Kim Nê, lắc đầu đầu tiên.

Kim Nê cũng vội nói: "Nô tài với Hương Trần bắt trong nhà mình, khẳng định là không ai trông thấy."

Hương Trần hơi xấu hổ, lập tức khai báo: "Nô tài với anh trai thì lại giảm bớt việc, trực tiếp cưỡi ngựa đến miếu của bọn ăn mày ở thành tây, chỉ ra một ít bạc, thuê đám ăn mày bắt hộ. Thế từ gia, như vậy có ảnh hưởng gì không?"

"không có gì đáng ngại."

"Thế từ gia, ngài muốn mấy con chuột này làm gì?"

"Đương nhiên có chỗ dùng."

Lúc đó, đèn vừa được thắp, Lục Cửu nhìn sắc trời tối dần, mắt phượng nhìn về hướng Triều Dương viện, gian gian cười một tiếng.

Triều Dương viện.

Rốt cuộc Lục Từ Thị vẫn chuyển Lục Mạo đến đây.

Vì vẫn còn danh phận phu thê, Mộ Khanh Hoàng suy nghĩ một chút, liền để cho Lục Mạo tạm thời ngủ ở phòng bên cạnh.

Dùng xong bữa tối, Mộ Khanh Hoàng đuổi hết người hầu đi, một mình qua phòng bên gặp Lục Mạo. Khi ấy Lục Mạo đang nằm sấp trên gối dựa, nhắm mắt dưỡng thần.

Mộ Khanh Hoàng tự mình mang ghế hoa hồng đặt bên cạnh, yên ổn ngồi xuống, nhìn qua Lục Mạo mở miệng, "Đau đúng không?"

Lục Mạo sớm đã biết Mộ Khanh Hoàng đến, đợi nàng ngồi vào chỗ của mình, lúc này mới mở mắt ra, như có như không liếc Mộ Khanh Hoàng một cái, nhàn nhạt "ừ" một tiếng, rồi lại bày ra bộ dáng không muốn đáp lời Mộ Khanh Hoàng.

Mộ Khanh Hoàng cười, "Nhìn dáng vẻ kiêu ngạo bố thí ta một tiếng của ngươi, ta liền cảm thấy buồn cười, ngươi thực sự cho rằng ta đang quan tâm ngươi à? Chẳng qua ta muốn biết ngươi 'đau' thật hay không thôi, biết rõ ngươi 'đau' ta liền vui vẻ."

"Có ý gì?" Lục Mạo nhíu mày, không vui nhìn Mộ Khanh Hoàng.

"Nhìn về mặt lúc này của ngươi, nếu là trước kia, hiển nhiên ta sẽ đau lòng, sau đó liền nhượng bộ. Vì yêu mà sợ, thấy ngươi mất hứng, ta liền mất hứng theo, lo điều mà ngươi lo, buồn điều mà ngươi buồn. Ngẫm lại trước kia, ta thật sự là quá nuông chiều ngươi. Lục Mạo, ta mệt mỏi."

"Cái gì?" Lục Mạo ngạc nhiên, trong nội tâm khẽ nổi lên cơn sóng.

"Ta thành toàn ngươi, chúng ta hòa ly đi."

Khi Mộ Khanh Hoàng nói ra câu nói mà nàng vốn tưởng rằng rất trầm trọng, thì ngược lại, chỉ như phun ra một ngụm khí, thoải mái cười khể.

"Mộ Khanh Hoàng, ngươi muốn dùng hòa ly uy hiếp ta?" Lục Mạo khinh miệt nhìn Mộ Khanh Hoàng, không kiên nhẫn nói: "Chỉ vì một Phượng Lâu Xuân mà ngươi phải dùng đến hòa ly để uy hiếp ta? Mộ Khanh Hoàng, ngươi thật sự không khiến ta vừa mắt nổi. Thu hồi ý tưởng dơ bẩn của ngươi đi, giữa ta với Phượng Lâu Xuân là trong sạch, ta chỉ tán thưởng tài nghệ của nàng, xem nàng như tri kỷ mà thôi, ngươi không cần vô cớ gây sự. Ta không muốn nói chuyện với ngươi nữa, muốn nghỉ ngơi."

Lục Mạo xoay đầu vào trong, để lại cho Mộ Khanh Hoàng một cái ót.

Mộ Khanh Hoàng hít sâu một hơi, nhẫn nại tính tình, lập lại: "không phải là vì Phượng Lâu Xuân, là ta Mộ Khanh Hoàng muốn hòa ly với ngươi, ta vì chán ghét mà quyết tâm vứt bỏ ngươi. Lục Mạo, không phải ngươi cũng hết sức chán ghét ta sao, nếu hai chúng ta đều đã nhìn nhau chường mắt, vậy thì cũng không cần hành hạ nhau nữa, hòa ly đi."

Lục Mạo bỗng dừng nắm chặt tay, thoát cái quay đầu lại, chịu đựng đau đớn nơi xương cốt, ngồi dậy nhìn Mộ Khanh Hoàng, trừng mắt lạnh lùng, châm chọc khiêu khích, "Xem ra ban ngày ta không có oan uổng ngươi, ngươi với Lục Cửu có quan hệ bất chính."

"Đây là chuyện giữa ta với ngươi, ta không liên lụy đến Phượng Lâu Xuân cùng Ninh Tú Ngọc của ngươi, vì sao ngươi nhất định phải kéo Lục Cửu vào?!" Mộ Khanh Hoàng bị chọc tức không nhẹ, cũng lạnh lùng nhìn Lục Mạo.

"Giờ mà liên quan đến Tú Ngọc, Mộ Khanh Hoàng, ngươi đừng có càn quấy." Sắc mặt Lục Mạo thay đổi.

Mộ Khanh Hoàng hừ lạnh, đòi trước, vào lúc này, chuyện giữa Lục Mạo với Ninh Tú Ngọc, nàng vẫn còn đang bị che mắt lừa gạt. Nhìn Lục Mạo giả vờ như thật, nàng liền cảm thấy phiền chán.

"Chuyện giữa ngươi với Ninh Tú Ngọc, ta biết hết. Từ khi tân hôn đến giờ, ngươi lạnh nhạt với ta, không phải vì Ninh Tú Ngọc thì còn vì ai. Ngươi lại còn đường hoàng nói cái gì mà 'vì dục vọng mà ham muốn, đó là súc sinh, ta làm không được. Giữa vợ chồng với nhau, không phải là những lễ nghĩa cứng nhắc, mà là tình. Tình có nồng thì mới có thể lưu luyến triền miên.' Ngươi dùng những lời này hạ gục ta, ta chịu, vốn còn nhìn ngươi cao hơn một bậc, hóa ra chân tướng lại là ngươi thủ thân vì Ninh Tú Ngọc."

Lời nói đến đây, Mộ Khanh Hoàng phát ra một tiếng mỉa mai giễu cợt.

"Lục Mạo, xem ta như kẻ ngốc mà đùa giỡn, trong lòng ngươi xem thường ta biết bao nhiêu. Ta đường đường là quận chúa, bị ngươi trêu đùa nửa năm còn chưa đủ sao, ngươi lại vẫn còn muốn gạt ta tiếp. Lục Mạo, ngươi có còn thể diện gì hay không?"

"Ngươi làm gì Tú Ngọc?!" Lục Mạo giận dữ, đứng bật dậy, từ trên cao nhìn xuống Mộ Khanh Hoàng.

Mộ Khanh Hoàng hoàn toàn không sợ hãi, ngồi vững trên ghế, "Ta đã sớm nói rồi, ta là vì chán ghét mà vứt bỏ ngươi, ngươi thích ai, yêu ai, xem ai là tri kỷ, đều không đáng để ta quan. Bây giờ ta gặp ngươi liền cảm thấy chán ghét, quyết tâm hòa ly, đừng bày ra đáng vẻ thối tha đó mà nhìn ta nữa. Nếu ngươi có gan, cứ thử chạm vào ta một cái xem."

"Tốt nhất là vậy." Lục Mạo chậm rãi ngồi xuống bên cạnh, lạnh nhạt kiêu ngạo nói: "Từ khi quyết định cưới ngươi, ta liền nhịn đau chặt đứt tình cảm với Tú Ngọc, cho nên ngươi yên tâm, Tú Ngọc không thể nào uy hiếp ngươi được. Ta sẽ thử thích ngươi, điều kiện tiên quyết là ngươi đừng làm những thứ khiến ta chán ghét nữa."

"Sao, ngươi nghĩ rằng ta là vì biết rõ chuyện giữa ngươi với Ninh Tú Ngọc nên mới đòi hòa ly?" Giờ phút này, Mộ Khanh Hoàng cảm thấy Lục Mạo hết sức chán ghét, bỗng đứng lên, lạnh lùng nói: "Ta lặp lại lần nữa, cũng là một lần cuối cùng. Ta muốn hòa ly với ngươi, không liên quan đến bất kỳ người thứ ba nào khác ngoài ta và ngươi. Là ta, Mộ Khanh Hoàng, chán ghét mà vứt bỏ ngươi, ghê tởm ngươi, không muốn ở cùng với ngươi nữa. Lần này đã nghe hiểu chưa?! Lục Mạo, đừng quá tự coi trọng mình, Mộ Khanh Hoàng ta sẽ không đứng mãi một chỗ chờ ngươi quay đầu lại. Hòa ly, lòng ta đã quyết, nếu ngươi thức thời, chúng ta đến vui vẻ chia tay vui vẻ. Còn nếu ngươi không thức thời, vậy đừng trách ta nhẫn tâm."

Lục Mạo hít sâu một hơi, nắm chặt quả đấm, trong lòng hoảng loạn bức bối, "Hòa ly há có phải là trò đùa, ngươi cho ta thời gian suy nghĩ."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Lục Cửu tấn công (mười một)

Edit: Diệp Nhược Giai

trên chân đèn bằng gỗ từ đàn, ngọn lửa đột nhiên lóe lên, khiến Mộ Khanh Hoàng quay đầu nhìn thoáng qua, trong đầu chợt nhớ tới bốn câu trong vở kịch “Hán cung thu”.

Thiên sinh hạ giả diễm tư, hợp thị ngã sùng hạnh tha.

Kim tiêu họa chúc ngân thai hạ, bác đích quân hỉ tín bạo đăng hoa.(1)

(1) Hán cung thu: Vở kịch viết về Vương Chiêu Quân, về mối tình giữa nàng với Hán Nguyên Đế và ca ngợi việc Chiêu Quân đứng ra bảo vệ giang sơn nhà Hán.Hai câu này là: “Trời sinh ra vẻ đẹp diễm lệ này, hợp thì ta sùng hạnh hân. Đêm nay dưới ngọn đèn bạc, mở lá thư mừng, ánh đèn rực rỡ.” (Editor: Khả năng có hạn, bản thân editor đọc cũng không hiểu, mong mọi người thông cảm)

Mộ Khanh Hoàng nâng mắt nhìn Lục Mạo, tướng mạo của hắn chỉ có thể coi là sáng sủa tuần tú, bàn về hai chữ “diễm lệ”, thì phải là gương mặt của Lục Cửu lúc nhìn nghiêng, trong lúc mắt phượng lay chuyển, có một tia diễm lệ, còn khi nhìn thẳng, gương mặt hắn lại toát lên vẻ lạnh lùng kiên cường của một hán tử.

Tại sao lại có người có thể dung hợp vẻ diễm lệ cùng lạnh lùng một cách hài hòa đến thế?

Chắc là bởi vì đôi mắt phượng hẹp dài cùng hàng lông mi dài ấy, mắt phượng trong suốt tỏa sáng, lông mi dài đen nhánh đều tăm tắp.

Mặc dù Lục Cửu đáng ghét, nhưng quả thật là tướng mạo rất đẹp.

Mộ Khanh Hoàng lại nhớ đến bộ dáng trong trẻo sáng sủa của Lục Cửu khi nằm sắp nơi đầu tường, trong bụi hoa pháo.

Nhìn không được nhẹ nhàng cười một tiếng.

Lục Mạo nhìn Mộ Khanh Hoàng khép mi rù mắt cười, hóa ra Triều Dương quận chúa lúc nào cũng khí thế bức người trong mắt hắn, cũng có khi nhu hòa mềm mại như thế.

hắn giật mình nhận ra đây là lần đầu tiên hắn quan sát nàng tỉ mỉ đến vậy, chỉ thấy dưới ánh đèn, vàng trán nàng tron bóng, mượt mà như ngọc, hàng lông mày thanh tú, mắt sáng long lanh, cằm đầy đặn, khuôn mặt lớn cỡ bàn tay.

Hóa ra mặt nàng nhỏ đến thế.

Chiếc ghế hoa hồng mà nàng ngồi vẫn còn trống rất nhiều, hắn chợt nhận ra cơ thể nàng thật mảnh khảnh, khung xương còn thanh tú hơn cả Tú Ngọc.

Nhưng trước kia hắn lại cảm thấy nàng cao cao tại thượng, như một ngọn núi đè nặng trên đỉnh đầu hắn, nàng to đến thế lớn đến thế, khi nhướng mày khi liếc mắt đều lộ ra vẻ kiêu căng ngạo mạn, luôn mang bộ dáng từ trên nhìn xuống tất cả mọi người, ngông cuồng tự đại.

Vậy mà hóa ra, nàng lại mảnh mai như vậy nhỏ như vậy.

Nhưng chuyện này thật sự không thể oán hân, thật sự là do khí thế của Mộ Khanh Hoàng quá mạnh mẽ.

"Mộ Khanh Hoàng, ngươi đang nghĩ gì?" Tự đứng lại cười nhẹ, trong lòng nàng đang nghĩ đến ai, Lục Cửu?

Lục Mạo nhú mày, sắc mặt không tốt.

Mộ Khanh Hoàng nghiêm mặt liếc qua Lục Mạo, "Ta đang nghĩ đến ngươi."

Lục Mạo "A" một tiếng, lại mang dáng vẻ thanh cao “quả nhiên là thế”.

“Nghĩ vì sao khi ngươi nghe thấy ta muốn “hòa ly” với ngươi, ngươi lại do dự. Ta vốn tưởng, khi ta nói tới ‘hòa ly’, ngươi nên vỗ tay ăn mừng mới đúng, ta vốn cho rằng, ngươi thanh cao, không giống người khác, khinh thường thế tục, lại không ngờ chẳng qua ngươi cũng chỉ là một người phàm tục thôi. Sao, sợ trưởng bối của ngươi truy vấn ngươi à? Vậy xem ra, thư hòa ly này phải là ta viết ngươi ký rồi.”

Lúc ấy, tám vài mòng màu đỏ trên cửa sổ chẳng biết từ khi nào đã rách một lỗ, có một lỗ tai dán chặt vào đấy, say sưa nghe.

Lục Cửu gắt gao che miệng lại, mới có thể kiềm chế được niềm xúc động muốn cười to.

Tâm tính của Lục Mạo cao cực kỳ, thấy Mộ Khanh Hoàng đã nói đến nước này, hắn liền nói: "Hòa ly, ta cầu còn không được. Nhưng hòa ly cũng không phải chỉ là chuyện giữa hai người chúng ta, mà còn liên quan đến danh tiếng của Lục gia ta cùng hoàng gia của ngươi, chúng ta mới thành thân nửa năm đã hòa ly, lấy lý do gì?"

"Tình tình không hợp, cả đời là oan gia, sau khi biệt ly, cả hai ta đều sẽ được thoải mái, mỗi người đều có vui vẻ hạnh phúc của riêng mình. Đến vui về

chia tay vui vẻ, đó là cách giải quyết tốt nhất đối với ta, khoan dung nhất đối với người mà ta có thể nghĩ ra. Người đã phụ ta, lừa gạt ta, ta vốn muốn khiến người thân bại danh liệt, nhưng sau khi suy đi nghĩ lại, ta lại bỏ qua, người không còn đáng để ta giận dữ oán hận người. Hận vì yêu mà ra, đối với người, ngay cả hận ta cũng keo kiệt không muốn đưa ra. Tối nay, ta báo với người một tiếng, để trong lòng người chuẩn bị, đồng thời cũng nói cho người biết quyết tâm của ta."

Lục Mạo á khẩu không trả lời được, kinh ngạc nhìn Mộ Khanh Hoàng.

Lần này, hẳn quả thật đã biết tâm ý của Mộ Khanh Hoàng.

Nàng thật sự muốn hòa ly với hắn, không phải vì cực hận, mà vì đã tuyệt tình.

Chẳng biết tại sao, trong nội tâm hắn chưa chút khê đau, dường như đã mất đi vật gì trân quý nhất.

"Người không hận ta..." Giọng Lục Mạo phiền muộn.

"Hận cũng là một loại tình cảm, đối với người, tam oán hận cũng hận không nổi." Lúc Mộ Khanh Hoàng đứng lên, cả người cảm thấy vô cùng thoải mái, mặt mày vui vẻ, "Lời nói đã đến nước này, tối nay ta cũng không còn gì để nói nữa, người nghỉ ngơi đi, ta hy vọng sáng mai người có thể dọn ra khỏi chỗ của ta, sáng mai ta cũng sẽ tiến cung, giải thích rõ với phụ thân mẫu phi về chuyện giữa người và ta."

Mộ Khanh Hoàng xoay người muốn đi, bị Lục Mạo kéo lại.

Mộ Khanh Hoàng không vui, quay đầu liếc nhìn Lục Mạo, "Buông tay."

Lục Cửu sốt ruột, vội vàng kéo mở kê hờ trên cửa sổ, dùng kẹp trúc kẹp một con chuột từ trong túi ra, nhét qua kê hờ đó.

Con chuột kêu chít chít, rơi xuống đất gây ra tiếng động khiến Lục Mạo nhìn qua, "Ài?"

Lục Cửu vội vàng cúi đầu, bước qua lan can, nhảy vào trong bụi chuối dưới mái ngói trong hoa viên, núp kỹ, ngay sau đó liền nghe thấy Lục Mạo kêu to một tiếng "A, có chuột!"

Mộ Khanh Hoàng nhìn Lục Mạo ngồi xổm trên giường La Hán không chịu xuống, gắt gao nắm lấy cổ tay nàng không buông, một lúc lâu cũng không biết nói gì, "Buông tay."

"Có chuột." Lục Mạo chỉ hai con chuột bị đang bò lại đây, đôi mắt trừng lớn.

"Chuột có thể ăn người à." Mộ Khanh Hoàng giật tay lại, tức giận nói: "Người đâu, mang bột thạch tín trộn với bánh ngọt đem đi độc chuột."

Ngồi trên giường ở chính sảnh, vừa để gác đêm vừa là để đề phòng Lục Mạo chó cùng rút gậy, Ngọc Khê cùng Ngọc Loan vội vàng đi đến trước cửa phòng ngủ, thấp giọng nói một câu "Nô tỳ vào đây", lúc này mới đẩy cửa vào phòng.

Mộ Khanh Hoàng nhíu mày nhìn năm sáu con chuột cực kỳ bỗng nhiên xuất hiện trong phòng ngủ của mình, trong nội tâm còn nghi vấn, đi đến phía trước cửa sổ, lơ đãng liền phát hiện một lỗ nhỏ trên tấm vải mỏng. Mộ Khanh Hoàng chợt đẩy mở cửa sổ nhìn ra ngoài, thấy ánh trăng treo cao, trên hành lang gấp khúc vắng lặng không có ai, cau mày, vừa định xoay người, chợt nhìn qua hoa viên nhỏ đối diện cửa sổ, thấy bụi chuối cùng hai đường trồng trong hoa viên, cành lá rậm rạp, tối đen như mực, không phải vừa vặn có thể giấu người sao?

Mộ Khanh Hoàng liền nói: "Ngọc Khê, cầm đèn soi vào trong bụi chuối đi."

Lục Cửu vừa nghe, trong lòng biết không ổn, đành bất chấp, gạt một lá chuối, để lộ ra đầu mình. Hắn nhìn về phía Mộ Khanh Hoàng, cười cười, bộ dáng vô lại như muốn nói "Là ta là ta chính là ta".

Mộ Khanh Hoàng chỉ cảm thấy dở khóc dở cười, hung hăng trừng Lục Cửu một cái, xoay người đóng cửa sổ lại, "Ngọc Khê, bắt chuột trước đi đã. Trong phòng ngủ của ta sao tự dưng lại có chuột, bình thường các người trông nom kiểu gì vậy."

Ngọc Khê sợ chuột, trốn ở một bên, cả người cứng đờ không dám động đậy, Ngọc Loan không sợ, cầm mỹ nhân chùy chạy vòng vòng trong phòng đuổi chuột.

Ngọc Loan nghe vậy liền mang vẻ mặt đau khổ nói: "Là lỗi của nô tỳ, chắc là bị mấy con tiểu súc sinh này kinh động đến, nhất thời không phát hiện."

"Phòng này không ở được, ta sang thư phòng." Lục Mạo run rẩy leo xuống từ trên giường la hán, chuẩn bị rời đi.

"Tối nay ta ngủ ở thư phòng, người chuyển đến ngoài thư phòng đi, ta sai người vào đỡ người." Đến lúc này, Mộ Khanh Hoàng hơi hiểu được dụng ý của Lục Cửu khi thả chuột, trong lòng thoáng lộ bộp.

Trước gọi tên hầu của Lục Mạo đến đỡ người đi, rồi bỏ thuốc chuột trong phòng ngủ, sau đó Mộ Khanh Hoàng bảo Ngọc Khê Ngọc Loan ôm chăn nệm của mình đi đến thư phòng, bỏ lại một mình Lục Cửu trơ trọi núp trong bụi chuối, suýt thì bị muỗi cắn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Lục Cửu tấn công (mười hai)

Edit: Diệp Nhược Giai

Đêm càng lúc càng khuya, ve cũng đã im tiếng.

Cửa sổ thư phòng mở hé, gió khẽ thổi vào, làm lung lay làn khói tỏa lượn lơ trên thư án bằng gỗ tử đàn.

Lục Cửu trốn bên ngoài cửa sổ, si ngốc nhìn Mộ Khanh Hoàng đang ngồi cúi đầu đọc sách sau thư án.

Trăng ngả về phía lầu tây, tiếng mõ vang lên báo hiệu đã đến canh bốn (1-3 giờ sáng), Lục Cửu tỉnh lại, khẽ lắc lắc chân, phát hiện đã tê nhừ cứng đờ, cả người lạnh ngắt.

Sao tiểu phượng hoàng còn chưa đi ngủ?

Hòa ly là do nàng nói, nhưng chỉ sợ rằng trong lòng nàng vẫn đau khổ vì muốn mà không được, nên đêm đã khuya mà còn không thể say giấc.

Nhưng thật sự là đã quá muộn, thức trắng đêm thế này, mai lại còn phải dậy sớm vào cung, sợ là sẽ chóng mặt khó chịu mất.

Nhịn không được, Lục Cửu co ngón trở lại, nhẹ nhàng gõ lên cửa sổ.

Mộ Khanh Hoàng ngẩng đầu, bỗng dưng thấy trên cửa sổ xuất hiện một người, sợ hết hồn, đến khi thấy là Lục Cửu thì kinh ngạc, "Ta còn tưởng rằng người đã đi rồi."

Thoắt một cái lại tức giận nói: "Đêm khuya xông vào viện của ta, đêm hôm khuya khoắt lại nán lại không chịu đi, ngươi muốn làm gì?"

Lục Cửu vội vàng xua tay, hạ giọng nói: "Tiểu phượng hoàng đừng nóng giận, ta không định làm gì hết, chỉ muốn nhìn thấy nàng một chút, bảo vệ nàng."

hắn giơ ngón tay chỉ về hướng mặt trăng đã lặn về tây, "Muộn quá rồi, nên ngủ đi thôi."

Mộ Khanh Hoàng ngạc nhiên, "Ngươi hiện thân chỉ vì muốn nhắc nhở ta, bảo ta đi ngủ?"

Lục Cửu hơi thẹn thùng, gật nhẹ đầu, tay chân luống cuống, chỉ có thể làm bộ vò đầu.

Nhìn Lục Cửu như thế, đến lúc này nàng còn không hiểu được sao.

Hơi cau mày, Mộ Khanh Hoàng suy nghĩ một chút, nói: "Ngươi vào đi."

"Gì cơ?" Lục Cửu kinh hãi tròn to hai mắt.

"Vào, đừng kinh động người khác." Mộ Khanh Hoàng ngồi im không động, nhìn Lục Cửu, khẽ lặp lại.

"Ai da ai da ai da, được." Lục Cửu chống hai tay lên bệ cửa sổ, nhảy một cái vào trong, không tiếng động rơi xuống đất.

"Chuyển ghế hoa hồng đến đây, để ở chỗ này, đêm khuya yên tĩnh, chúng ta trò chuyện đi." Mộ Khanh Hoàng chỉ chỉ chỗ đối diện thư án.

Lục Cửu chỉ cảm thấy trong lòng mình đang nở hoa rực rỡ, kích động đến hầu như quên mất đầu là tay đâu là chân, nhưng vẫn còn hết sức nghe lời, rón rén đặt ghế hoa hồng xuống, tự mình ngồi lên.

"nói đi, ngươi đến đây từ khi nào, cuộc nói chuyện giữa ta với Lục Mạo, ngươi nghe trộm được bao nhiêu?"

Lục Cửu do do dự dự ra dấu, đưa ra nửa đốt ngón tay, "một chút."

"Ngươi nghe được những gì?" Mộ Khanh Hoàng lại hỏi.

Lục Cửu biết một khi mình gặp phải tiểu phượng hoàng liền trở nên lúng túng, hắn cũng biết đáng về mình lúc này nhất định là càng sợ hãi, nhưng hắn tự nhắc mình là phải thay đổi, cố giữ vững trấn định, ngồi thẳng lưng, hắng giọng một cái, nhìn chằm chằm vào đồ rửa bút hình hoa sen đặt trên thư án, nói: "Nghe thấy nàng nói, nàng không yêu hắn cũng không hận hắn, ta cảm thấy tiểu phượng hoàng nàng nói rất hay, nên đối xử với hắn như người không quen biết là tốt nhất. Hận vì yêu mà ra, nếu đã không thương, vậy thì cũng không cần phải hận, chỉ cần xem Lục Mạo như một làn khói, gió thổi qua liền tan biến mất. Ta, ta..."

Mộ Khanh Hoàng lập tức tiếp lời, nói: "Lục Cửu."

"Ta ở đây!" Lục Cửu thoát cái ngắc đầu lên tiếng.

Mộ Khanh Hoàng nhin không được cười một tiếng, rừ mắt xuống, chạm nhẹ vào vòng tay thiên nhân bỏ đề rồi mới ngắc đầu lên nhìn Lục Cửu lần nữa.

Cái người này...

Nàng ngẩn ngơ nhớ tới thi thể bị loạn tiễn bắn thành cái sàng gậy, thi thể của Lục Cửu.

Hồi ấy, ngày mà hấn mặc áo giáp mang binh rời kinh, nàng đứng trên tường thành, nhìn hấn khoác trên người bộ giáp màu đen, choàng áo choàng màu đỏ tươi, đầu đội mũ bạc tua đỏ, ngồi trên lưng ngựa, là một ngọc diện tướng quân. Nàng đưa mắt nhìn hấn đi, trong lòng cũng không ôm bất luận một tia hy vọng nào, cũng không cảm thấy hấn có thể làm anh hùng, chỉ nghĩ, người này đừng đào binh thì đã cảm ơn trời đất.

thật không ngờ, hấn lại vượt quá dự đoán của mọi người, đánh thắng trận. Sau này, dưới hoàn cảnh không có lương thực, hấn vẫn còn chiến đấu đến khoảnh khắc cuối cùng. Khi bị loạn tiễn xuyên tim chết trên chiến trường, không ai nhậ xác, là nàng phái người đi thu gom hài cốt của hấn, chôn hấn về Trường Ninh Hầu phủ.

Lúc hấn đi, là nàng đưa đi, khi hấn trở lại, nàng cũng tự mình đến đón, nhưng chỉ thấy một người toàn máu. Những mảnh băng vỡ đắp bên trên, máu của hấn đã đông lại. không còn thấy khuôn mặt bạch ngọc của hấn lúc đi, chỉ còn lại nửa mặt với chòm râu hỗn loạn, từng mũi tên trên người bị nhổ đi, biến thành nguyên một đám lỗ thủng đầy máu. Thảm trạng như vậy, đến giờ nhớ tới, nàng vẫn nhin không được mà oán giận hoàng đế. Nếu hoàng đế kiên định tín nhiệm Lục Cửu, giao binh quyền cho hấn, có thể hay không...

Mộ Khanh Hoàng lắc đầu, dù vậy cũng không thể ngăn cơn sóng dữ, bên phía hoàng thúc đã lôi kéo được quá nhiều người, vô số đại tướng, chỉ bằng một Lục Cửu cũng chỉ có thể kéo dài hơi tàn mà thôi.

hấn trung thành với hoàng đế, rốt cuộc là do hoàng đế phụ hấn.

Chỉ là, chẳng lẽ hấn thực sự yêu thích ta...

Mộ Khanh Hoàng nắm chặt nắm tay, nhìn Lục Cửu, chỉ có thể xin lỗi, nàng quyết định uyển chuyển nói chuyện với hấn một phen, đoạn tuyệt tâm tư của hấn.

"Ta cũng không nghĩ tới sẽ nói ra những lời kia, nhưng lời nói đã đến bên miệng, lỡ đã nói ra lại là suy nghĩ thật sự trong lòng ta, trước đó suýt thì lại chui vào ngõ cụt, cho nên ta đeo một chuỗi tràng hạt." Khanh Hoàng giờ cổ tay lên cho Lục Cửu xem vòng tay của mình, "Ta muốn học làm một người bình thân."

Đời trước, đến chết nàng cũng không để cho Lục Mạo Lục Từ Thị chiếm tiện nghi, đã có cảm giác từ sớm, nên đã suy nghĩ kỹ kết cục cho chính mình, chuẩn bị dầu đốt. thật ra, nàng thắng, nhưng thắng thảm, trong lòng vẫn còn tồn tại cảm giác không cam lòng cùng oán khí chưa tan.

Mà cảm giác không cam lòng cùng oán khí ấy, càng tiếp xúc với Lục Mạo hoặc Lục Từ Thị, chỉ có thể càng tích càng nhiều. Nhưng cuộc đời này, nàng không muốn tiếp tục làm một người ôm oán khí trong lòng, biện pháp tốt nhất chính là rời xa.

Nàng đã nghĩ thông suốt, đời này nàng liền quan sát Lục Mạo từ xa, xem xem Lục Mạo hấn, không có Triều Dương quận chúa nàng, rốt cuộc có thể trở thành dạng người như thế nào.

không phải Lục Mạo thường hay nói, nàng áp chế hấn, khống chế hấn sao. Vậy thì nàng sẽ buông tay, để hấn được sống cuộc sống tự do tự tại mà hấn muốn.

Nghe Mộ Khanh Hoàng nói như vậy, Lục Cửu hơi nóng nảy, hai bàn tay kích động chụp lấy tay Mộ Khanh Hoàng, "Tiểu phượng hoàng nàng không cần thay đổi, tathích đáng vẻ kiêu căng của nàng. không không không, đáng vẻ nào của nàng ta cũng thích tất, trầm tĩnh, bề ngoài, mỉm cười, đọc sách... ta đều thích."

Mộ Khanh Hoàng chợt rút tay mình lại, trừng Lục Cửu, "Làm càn, ngươi đang nói bậy nói bạ gì đó."

"Nàng trừng ta ta cũng thích, yêu kiều, kiêu ngạo, lạnh lùng, trong lòng ta..."

"Im miệng!" Mộ Khanh Hoàng hoảng hốt, đứng bật dậy.

Dù sao cũng đã nói toẹt ra, Lục Cửu phồng mang, bình nứt không sợ vỡ, vòng qua thư án, bắt chợt ôm lấy Mộ Khanh Hoàng từ phía sau. Mộ Khanh Hoàng có khung xương mảnh mai, Lục Cửu ôm nàng trong ngực, như một tấm tường sắt bao vây nàng, ôm trọn nàng trong lồng ngực nóng rực, "Tiểu phượng hoàng, ta thích nàng lâu rồi."

Mộ Khanh Hoàng sợ hãi, đề thấp giọng gầm lên: "Lục Cửu, ngươi thả ta ra!"

đi được bước đầu tiên, Lục Cửu dần dần tìm lại được dũng khí của mình, vô lại kiềm chặt, gắt gao ôm không buông tay, "Đời này có chết cũng không buông tay. Tiểu phượng hoàng, ta quá ngốc, hồi bé không biết chuyện, cứ đi chọc giận nàng, sau này ta mới hiểu rõ tâm ý của mình, ta chọc giận nàng chỉ vì muốn để cho trong mắt nàng chỉ nhìn thấy một mình ta mà thôi, ta không thích nàng nhìn bất kỳ một nam nhân nào khác, nhất là Lục Mạo!"

"Lục Cửu, người có buông ra hay không?" Mộ Khanh Hoàng ngừng giây, quay đầu lại, lạnh lùng liếc nhìn Lục Cửu.

Nhìn hai tròng mắt Mộ Khanh Hoàng bốc hỏa, khuôn mặt nhỏ nhắn cương cứng, cái mũi trắng nõn động đậy khép mở, thật đáng yêu, hấn si ngốc nhìn, trong lòng nghĩ.

"Còn nhìn nữa ta sẽ móc mắt ngươi!" Mộ Khanh Hoàng tức đến mức ngực phập phồng kịch liệt, đúng lúc cánh tay Lục Cửu siết chặt ở chỗ đó, cảm giác mềm mại khiến cho gương mặt tuấn tú của Lục Cửu đỏ au bốc khói.

"Tiểu phượng hoàng tiểu phượng hoàng, nằng đừng nhúc nhích nữa, cũng đừng trừng ta nữa, nhìn không được nhìn không được." Lục Cửu bỗng dưng buông tay ra, lui về sau một bước, bỗng chốc có hai dòng máu chảy ra từ lỗ mũi hấn.

Lục Cửu vội vàng dùng tay áo lau một cái, da mặt đỏ rực, lắp ba lắp bắp nói: "Ta ta ta..."

"Cút!" Mộ Khanh Hoàng không biết sao, trông thấy bộ dạng kinh sợ này của hấn lại muốn cười, nhưng nằng vẫn còn đang tức giận, tức giận xen lẫn vui vẻ, ghen đến khó chịu, Mộ Khanh Hoàng đưa lưng về phía Lục Cửu, chỉ ra ngoài cửa sổ, lạnh giọng đuổi người.

Thấy Mộ Khanh Hoàng tức không ít, trong lòng Lục Cửu sợ chết rồi, bước chân nhẹ nhàng, lại ôm cổ Mộ Khanh Hoàng.

Mộ Khanh Hoàng kiêu gì cũng không ngờ tới, người này có thể vô lại đến tận trình độ này, lá gan cũng lớn đến mức này. Trong cơn tức giận, nằng cũng không nhân nhượng nữa, cất giọng gọi người, "Có ai không."

Nhưng nằng đã quên, đây là thư phòng, trong thư phòng cũng không có giường dư, tới nay Ngọc Khê cùng Ngọc Loan gác đêm đã bị nằng đuổi về ngủ rồi.

Nhưng Lục Cửu vẫn buông tay, rốt cuộc hấn vẫn sợ ảnh hưởng tới danh tiếng của Mộ Khanh Hoàng, cuống quýt nhảy qua cửa sổ chạy trốn.

Nhìn cánh cửa sổ lay động, Mộ Khanh Hoàng hừ lạnh, "Đồ vô liêm sỉ."

Nhớ tới dáng vẻ kinh sợ của Lục Cửu lúc nãy, rốt cuộc nằng nhìn không được, cười rộ lên.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Lục Cửu tấn công (mười ba)

Edit: Diệp Nhược Giai

Mặt trời mọc lên, sương sớm tan đi, Mộ Khanh Hoàng đứng trong hành lang, cả người nhiễm hơi sương, khuôn mặt hơi có vẻ tiêu tụy, nhưng đôi mắt lại trong trẻo, môi đỏ mọng mang cười.

Ngọc Khê cùng Ngọc Loan dậy sớm đến hầu hạ, vừa thấy vậy, hai người họ vừa kinh hãi vừa đau lòng. Ngọc Khê tiến lên sờ quần áo của Mộ Khanh Hoàng, quả nhiên ẩm ướt, lại nhìn khí sắc của Mộ Khanh Hoàng, nằng mang theo một chút tức giận, nói: "Quận chúa, ngài, ngài như vậy là... một đêm không ngủ sao?"

Ngọc Loan sớm đã rơi lệ, hận tột cùng, "Đúng là con chó mất đuôi, quận chúa của chúng ta tốt như vậy, sao hấn lại không thích."

Mộ Khanh Hoàng bật cười, nhìn hai nha hoàn, "Các người cho rằng ta không ngủ cả đêm là vì Lục Mạo sao?"

Nửa năm qua Mộ Khanh Hoàng cũng thường xuyên trắng đêm khó ngủ, vì vậy Ngọc Khê cùng Ngọc Loan đều gật đầu.

"Nha đầu ngốc, không phải vậy." Mộ Khanh Hoàng nhìn mặt trời đỏ rực giữa không trung, cười nói: "Ta không ngủ được là vì ta đã nghĩ thông suốt, đòi nằng mình muốn cái gì, muốn làm gì, nhưng không phải là vì Lục Mạo. Đến đây đi, hầu hạ ta rửa mặt thay quần áo, chúng ta vào cung."

Lúc đó, Ngọc Châu Ngọc Kinh cũng tới hầu hạ, sau lưng dẫn theo nha hoàn nhị đẳng đang nâng đỡ dùng rửa mặt.

Mạc Viên, chỗ ở của Lục Cửu, hấn cũng một đêm không ngủ.

Nhớ lại cảm giác ôm chặt lấy Mộ Khanh Hoàng, hấn si ngốc ngây ngô cười tận đến khi trời sáng rõ. Bạch Cẩm Ngọc Cái nâng chậu vàng đồ đánh răng này nọ đến hầu hạ hấn, thấy dáng vẻ này của hấn đều nở nụ cười.

Đặt chậu vàng lên trên giá đựng, Bạch Cẩm cười hỏi, "Thế từ gia, mơ được giấc mơ đẹp gì mà cười đến mức này?"

Lục Cửu từ trên giường bật người xuống đất, miệng làm cách gì cũng không khép lại được, vung tay chụp lên vai Bạch Cẩm, dào dạt đắc ý nói: "Ta không nói cho người."

Hai huynh đệ Bạch Cẩm Ngọc Cái liếc mắt nhìn nhau rồi đều mỉm cười, "Thế tử gia không nói, bọn nô tài cũng đoán được."

Dù sao cũng cẩn thận hầu hạ, Lục Cửu biết huynh đệ Bạch Cẩm Ngọc Cái thông minh hơn huynh đệ Kim Nê Hương Trần nhiều, hẳn ngấm mật mình vào nước, "ào ào" một tiếng lại nâng lên, nghiêm mặt cảnh cáo, "không cho nói ra ngoài."

Hai huynh đệ lại liếc mắt nhìn nhau, Bạch Cẩm khề thờ dài một cái, "Nô tài đã nhìn ra từ lâu rồi, thấy gấp cho thế tử gia, lo lắng cho thế tử gia, có lòng muốn vì thế tử gia bắc cầu làm mối, nhưng nô tài sợ bị quận chúa chặt sống, rồi lại liên lụy đến thế tử gia bị quận chúa chán ghét."

Ngọc Cái đưa khăn mặt cho Lục Cửu, nhẹ giọng khuyên nhủ: "Danh hoa đã thành vợ người ta, thế tử gia chúng ta đổi qua người khác mà thích đi."

"nói nhảm." Lục Cửu ném khăn mặt lên mặt Ngọc Cái, "Chả nhẽ gia chưa thử qua à? Hôm nàng đại hôn, không phải ta đã mang theo các người, cả ngày lẫn đêm ngấm mình trong thanh lâu sao? Mười sáu lâu ở Tần Hoài, ta đều dạo qua một lần, lần lượt gặp hết các hoa khôi, múa cũng đã xem, hát cũng đã nghe, chả ai vừa ý ta hết."

Nhắc tới chuyện này, Bạch Cẩm liền muốn khóc, "Vâng vâng vâng, nhuyển ngọc ôn hương ngài không cần, nhất định muốn người ta trừng ngài, không được nữa thì phải mắng ngài vài câu, đánh ngài vài cái. Các nàng là kẻ thấp hèn đi hầu hạ người khác, ngài là thế tử Hầu phủ, cho các nàng mượn mười lá gan các nàng cũng không dám mắng. Ngược lại Phụng Lâu Xuân của Hối Xuân lâu dám mắng ngài, nhưng ngài lại ghét bỏ người ta, chê đáng về người ta kịch cỡm, ánh mắt người ta không đủ lạnh không đủ kiêu ngạo không đủ bề nghệ, thừa chủ nhân của tôi."

Nhắc tới chuyện này, trong lòng Ngọc Cái vẫn còn sợ hãi, "May mà quận chúa không biết rõ ngài đi vào thanh lâu, chiếu theo tính tình bộ dáng của nàng mà tìm hoa khôi, nếu quận chúa biết..."

Lục Cửu lập tức rùng mình một cái, vội nói: "Ngậm chặt miệng lại cho ta, nếu để chuyện này lộ ra ngoài, ta chém đầu của các người mang đi làm quả cầu đề đá."

Hai gã sai vặt vội vàng gật đầu.

Lúc đó, huynh đệ Kim Nê Hương Trần cũng tới, Kim Nê liền nói: "Thế tử gia ngài bảo nô tài theo dõi bên phía phòng gác cổng, có tin tức, nói là một khắc nữa sẽ đến."

Lúc đó Lục Mạo đang ngồi trên ghế quan mạo (1), Ngọc Cái đang đội mũ cho hắn, sau khi nghe xong liền nói: "Mấy canh giờ này Lục Mạo có ra ngoài không?"

(1) *Ghế quan mạo*:

"Nô tài có ý đi về đây bằng con đường từ ngoài thư phòng, người vẩy nước quét nhà nói là ra ngoài rồi." Hương Trần nói.

"Vây là tốt rồi. Phải luôn luôn để ý hướng đi của Lục Mạo, không thể để cho hắn làm cho quận chúa với Ninh Tú Ngọc gặp nhau, mất công hai người bọn họ khanh khanh ta ta, lại chọc tiểu phượng hoàng đau lòng. Muốn ta nói, thì Lục Mạo chính là một kẻ mù, tiểu phượng hoàng tốt như vậy hắn lại không thích." Lục Cửu tức giận nói.

Bốn gã sai vặt đầu tiên là thừa vâng, sau đó Kim Nê cười đều đều trêu chọc: "Thế tử gia thích bị quận chúa đánh chửi, chẳng lẽ còn khiến cho người khác cũng phải thích hay sao?"

"Muốn chết à." Lục Cửu thẹn quá hoá giận, hung dữ trừng Kim Nê một cái, chọc cho bốn tên hầu đều cười rộ lên.

Đội nón ngọc xong, Lục Cửu đứng lên, tay chống lưng, ánh mắt lần lượt đảo qua bốn tên hầu đã cùng hắn lớn lên từ bé, hăng hái nói, "Bản thế tử đã quyết định rồi, đi tìm lão đầu, chúng ta hãy kiếm một cái chức cảm y vệ mà làm, đã đến thời điểm làm một chút chuyện lớn rồi."

"Ồ?"

Bốn tên hầu ngốc choáng váng.

"Ồ gì mà ồ? Thế tử của các người muốn quyết chí tự cường, kế thừa nghiệp cha không được à? không thì uống phí hết đồng binh thư mà quận chúa tặng cho ta mất." Lục Cửu cực kỳ hăm dọa nói.

"Kế thừa nghiệp cha cũng phải đi đến ngũ quân đô đốc phủ mới đúng, quân chức của Hầu gia chúng ta là ở ngũ quân đô đốc phủ mà." Hương Trần nói.

Bạch Cẩm cũng nói: "Hầu gia của chúng ta là chính nhị phẩm Đô đốc thêm sự, thế tử gia mà đến ngũ quân đô đốc phủ, hiển nhiên sẽ không có ai dám có thái độ gì, thăng chức cũng nhanh, hơn nữa ngũ quân đô đốc phủ thống lĩnh Vệ sở (1) trong thiên hạ, ngồi vào vị trí Đô đốc, trong tay nắm vô số binh mã, đó mới là nơi mà mọi nam nhi nhiệt huyết đều hướng tới. Còn cảm y vệ, tuy nói là được Thánh thượng giao cho trách nhiệm quản lý hình ngục, có quyền tuần tra truy nã, nhưng lại là một nơi đặc tội với các nhà quyền quý. Nhóm quyền quý sớm đã xem cảm y vệ là cái đinh trong mắt, nô tài lớn mật đoán rằng, nhóm quyền quý sớm muộn gì cũng sẽ khai đao với cảm y vệ, đó không phải là nơi ở lâu dài."

(1) *Vệ sở*: Minh Thái Tổ đã xây dựng một đội quân mạnh được tổ chức theo một hệ thống quân sự được gọi là Vệ sở, tương tự như hệ thống

Lục Cửu không thể không liếc mắt nhìn Bạch Cầm, cười cười vỗ lên vai Bạch Cầm, “Tiểu tử nguoi khá đấy, đôi mắt rất tinh.”

Bạch Cầm đoán không sai, đến những năm cuối Kiến Nguyên, Thánh thượng sẽ thu hồi một phần quyền lợi của cầm y vệ, thu lại quyền quản lý hình ngục, về sau cầm y vệ cứ thế mà yên lặng xuống dốc.

Nhưng sau khi Yến vương tạo phản làm hoàng đế, cầm y vệ lại bắt đầu được sử dụng lần nữa. Lần này, cầm y vệ hoàn toàn triệt để trở thành tay sai của hoàng đế. Quyền lợi lớn, chỉ có một mình hoàng đế có thể khống chế. Ở trong tay Yến cầu, cầm y vệ biến thành một cây đao giết người sắc bén, lưỡi đao quét đến đâu, máu chảy thành sông đến đấy.

Nghĩ đến đây, mắt phượng chợt trở nên sâu kín thâm thúy, Lục Cửu khẽ cười lạnh. Lẽ trời công bằng, để sau khi hấn chết hồn phách không tan biến đi, vì vậy hấn đều nhìn thấy.

Vốn dĩ không một ai đi thu gom hài cốt của hấn, hồn phách hấn lêu lổng nơi biên cương, là tiểu phượng hoàng dẫn hấn trở về Kim Lăng. hấn tận mắt nhìn thấy tiểu phượng hoàng bị Lục Mạo cùng Lục Từ Thị bức chết, hấn tận mắt nhìn thấy những nỗi đau đón ngày ngày đêm đêm của tiểu phượng hoàng khi yêu mà không được. Khi Yến vương đánh vào Kim Lăng, mọi chuyện đều đã kết thúc, đám yêu ma quỷ quái chửi bới cha con bọn họ mưu phản đều hiện nguyên hình, mà trong những người này, hấn tuyệt đối không nghĩ tới là còn có cả nhị thúc tốt tam thúc tốt của hấn!

Hóa ra phụ thân không có tự sát, mà là bị tam thúc hạ mê dược, đưa lên dây treo, bị treo cổ khi còn đang sống nhần.

Khoản nợ máu này, hấn đều khắc sâu nhớ kỹ.

Thiên đạo công bằng, nếu đã để hấn sống lại lần nữa, tất nhiên là muốn hấn báo thù!

Mà làm cầm y vệ, đúng là một cơ hội tốt để hấn quan báo tư thù

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Lục Cửu tấn công (mười bốn)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Diệp Nhược Giai

Khi tia nắng ban mai rơi lên nóc nhà, chiếu vào trong sân, Mộ Khanh Hoàng đã sửa sang xong đầu đấy, ngồi lên xe ngựa ra ngoài.

Quận chúa ra phủ, đương nhiên là phải mở cửa chính, mà cửa chính lại đã mở trước một bước.

Ngọc Loan đóng cửa xe, cười nói với Mộ Khanh Hoàng: “Người gác cổng càng lúc càng có mắt.”

Lời này vừa mới rơi xuống đất, xe ngựa của Mộ Khanh Hoàng bỗng dừng ngừng lại, hơi lay động một cái.

"Chuyện gì xảy ra?" Ngọc Loan vội vàng mở cửa xe lần nữa, ló đầu ra hỏi, lại thấy ngoài cửa có một chiếc xe ngựa giản dị đang muốn tiến vào, Ngọc Loan lập tức phát câu, "Ai không biết điều như vậy, dám cản đường quận chúa?"

Xe ngựa đang muốn vào phủ cũng dừng lại, một nha đầu từ trong xe bước ra, nói với phu xe: “Truyền lời tiểu thư, nhường quận chúa đi trước, mau lui lại ra ngoài.”

Người gác cổng tiểu quân sự Quân Vượng thấy hôm nay là do Ngọc Loan xinh đẹp theo hầu quận chúa, vội vàng trung ra bộ mặt tràn đầy tươi cười tiến lên, “Thỉnh an Ngọc Loan cô nương.”

"An cái gì mà an." Đôi mắt Ngọc Loan chuyển một cái, liền đoán được người đang ngồi trong chiếc xe ngựa đối diện kia là ai, lại nghe thấy tiểu nha đầu kia nói chữ “nhường”, như đang khoe khoang Ninh Tú Ngọc có tri thức hiểu lễ nghĩa biết bao, liền nói: "Vốn dĩ các nguoi nên tránh lui sang một bên, vậy mà lại phải dùng đến “nhường” của các nguoi. Chờ đến khi nào tiểu thư nhà nguoi làm nhất phẩm cáo mệnh rồi hẵng đến nói “nhường” gì đó. Ta cũng phải đo mặt thay cho các nguoi.”

Xe ngựa tránh lui sang một bên, lúc đó Ninh Tú Ngọc được tiểu nha đầu đỡ từ trong xe xuống, đỡ bụng, cung kính cúi đầu đứng một bên, khụy người hành lễ nói: “Thỉnh an quận chúa.”

Ngọc Loan hừ một tiếng, “Thế này mới không tệ lắm. Phúc thúc, chúng ta đi.”

Ngọc Loan đóng cửa xe, lại ngồi xuống lần nữa, cẩn thận quan sát vẻ mặt Mộ Khanh Hoàng.

Mộ Khanh Hoàng thấy dáng vẻ nàng như thế, ngược lại cười, sờ sờ mặt Ngọc Loan, “Lúc nào ngươi cũng bảo vệ ta như vậy, tuyệt không để ý danh tiếng của bản thân.”

Khuôn mặt Ngọc Loan ửng đỏ, cái miệng luôn thông minh linh hoạt lại nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

Xe ngựa ra cửa chính, đi ngang qua người Ninh Tú Ngọc, Mộ Khanh Hoàng vén màn kiệu lên, thấy bụng Ninh Tú Ngọc đã nhô cao, nàng ta cũng đang ngẩng đầu. Mộ Khanh Hoàng nhìn nàng ta một cái, nhu tình như nước, nét quyến rũ trời sinh, không mất chút xinh đẹp nào. Đây chính là Ninh Tú Ngọc, dung nhan xuất sắc, cho dù có con cũng chưa từng giảm bớt phần nào, ngược lại còn tăng thêm vài phần thành thực cho nàng ta.

thật sự là một bé gái mờ côi xuất sắc, không trách được nàng ta có thể làm cho Lục Mạo thích đến thế, thương tiếc đến thế.

Mộ Khanh Hoàng cong môi cười nhẹ, buông dây màn che xuống.

Nụ cười mới nở ra trên môi Ninh Tú Ngọc cương cứng lại, nàng nhìn chiếc xe ngựa thơm ngát thêu phượng hoàng kia đi xa, ánh mắt biến đổi không chừng.

Tiểu nha hoàn không cam lòng, nhỏ một ngụm nước miếng về hướng đuôi xe kia, “Kiêu ngạo gì mà kiêu ngạo, mất mọc trên đỉnh đầu à.”

Ninh Tú Ngọc rũ mắt xuống, vuốt ve cái bụng tròn nhẵn của mình, lúc ngẩng đầu lên lại thì gương mặt đã trở nên bình tĩnh điềm nhiên, “Nàng là con rồng cháu phượng, nàng có tư cách kiêu ngạo đó, không phải sao? Trong mắt nàng, ta đại khái chỉ là một loại nữ nhân tiện vật vĩnh viễn mà thôi.”

Tiểu nha hoàn càng tức càng hận, đỡ Ninh Tú Ngọc nói: “Nếu không có huyết thống cùng với gia thế kia, thì thậm chí một đầu ngón tay của tiểu thư, nàng cũng kém hơn nhiều. Mà cho dù nàng là quận chúa, ở trong mắt nhị gia, nàng cũng kém hơn cả một sợi tóc của tiểu thư.”

Ninh Tú Ngọc bật cười, “nói sáng gì đấy.”

Tiểu nha hoàn lè lưỡi, “Tiểu thư lên xe đi.”

“Ừ.” Ninh Tú Ngọc gật đầu.

- -

Trưởng Ninh hầu Lục Bình là một trong những người đầu tiên theo Kiến Nguyên Đế đánh tới Kim Lăng, phủ đệ được ban cho rất gần hoàng cung, chỉ qua hai khắc, Mộ Khanh Hoàng đã tiến vào Đông Hoa môn, từ Đông Hoa môn vào cung là con đường đi đến đông cung nhanh nhất và tiện nhất.

Lúc đó, Khương ma ma hầu bên cạnh thái tử phi đã dẫn theo cung tỳ đứng chờ ở cửa Đông Cung.

Mộ Khanh Hoàng xuống xe ngựa, Khương ma ma liền cười chào đón, thân mật nắm lấy tay Mộ Khanh Hoàng nói: “đã mấy ngày rồi quận chúa không hồi cung, thái tử, thái tử phi, hoàng tôn đều hết sức nhớ ngài, lão nô đây cũng nhớ ngài.”

“Ta cũng nhớ phụ thân mẫu phi cùng đệ đệ, cả ma ma ngài nữa.”

Trong lúc nói chuyện, Mộ Khanh Hoàng đi theo Khương ma ma vào đông cung.

Đạp vào mắt là mái ngói lưu ly màu vàng kiểu hiết sơn đình (1), băng qua hành lang, rẽ trái, lại đi một đoạn đường, xuyên qua Nguyệt Lượng môn là đến điện Bát Phượng, nơi ở của thái tử phi.

(1) Hiết sơn đình:

Đây cũng là nơi mà nàng lớn lên từ nhỏ, mặc dù bé nhỏ, nhưng chính là một sự tồn tại có tẩy cách mấy cũng không phai nhòa trong trí nhớ nàng.

Đột nhiên nàng muốn nhào vào trong lòng mẫu thân khóc lớn một trận, gấp lại sau một đời sinh lý tử biệt, đời trước chắc hẳn là mẫu phi đã chết trong trận hỏa hoạn ở hoàng cung rồi.

“Hoàng Nhi.” Thái tử phi Lữ thị thấy nữ nhi đỏ mắt, cũng cảm thấy khó chịu theo.

"Mẫu phi." Mộ Khanh Hoàng nén nước mắt lại, hết sức vui vẻ đỡ Lữ thị đi ra đón mình quay về giường.

Nhưng trực giác của Lữ thị khiến bà cho rằng nữ nhi đã bị cực kỳ ủy khuất ở nhà chồng, nếu không nữ nhi cũng sẽ không lộ ra dấu vết trước mặt bà, liền mở miệng nói: "Con rể bắt nạt con à?"

Lữ thị cẩn thận hỏi, bà biết rõ tính tình hiếu thắng của nữ nhi, từ nhỏ cho dù có bị thua thiệt cũng không có đi cáo trạng, đều tự mình phục thù.

Bà còn nhớ rõ, có một lần nữ nhi của Lý Lương Đề, Nam Bình quận chúa và Nghi Hòa quận chúa cùng nhau đánh nàng, không đánh vào mặt mà chỉ đánh trên người nên bà không phát hiện ra, Hoàng Nhi của bà cũng không nói, chỉ đột nhiên chạy tới chỗ sư phụ dạy võ của Duẩn Hoàng xin học võ. Duẩn Hoàng thích tĩnh không thích động, nhân dịp này liền nhường sư phụ dạy võ cho Hoàng Nhi, cứ như vậy học một thời gian, đột nhiên có một ngày Lý Lương Đề mang theo hai nữ nhi của mình đến cáo trạng, nói rằng Nam Bình quận chúa cùng với Nghi Hòa quận chúa bị Hoàng Nhi hung hăng tấn cho một trận. Việc này còn kinh động đến cả thái tử, khi tới trước mặt thái tử, Hoàng Nhi mới nhân dịp thuật lại mọi chuyện từ đầu chí cuối, căn bản là không có phủ nhận.

Tâm tính nàng cương nghị bền bỉ như thế, không chỉ được thái tử thích, mà ngay cả Thánh thượng cũng thích. Có một lần, vào ban đêm, thái tử thậm chí còn nhỏ to với bà, nếu Hoàng Nhi là con trai thì tốt quá. Duẩn Hoàng cũng là đứa bé ngoan, nhưng tính tình lại cực kỳ giống bà, có chút mềm yếu.

Bà rất kiêu ngạo về nữ nhi của bà, nhưng nàng cũng làm cho bà cực kỳ đau lòng. Bà biết rõ vì sao Hoàng Nhi lại biến thành như vậy, là do lỗi của bà. Là do bà nhu nhược, trước khi chưa sinh được Duẩn Hoàng, ở đông cung bị bắt nạt, bà cũng chỉ một mực nhẫn nhục chịu đựng. Là do bà mềm yếu, mới khiến cho Hoàng Nhi nảy ra ý tưởng phải trở nên mạnh mẽ để bảo vệ bà, đều là lỗi của bà cả...

"hắn có thể bắt nạt con à?" Mộ Khanh Hoàng giữu cọt.

Nhìn Mộ Khanh Hoàng như vậy, trong lòng Lữ thị lại càng đau, nắm tay Mộ Khanh Hoàng chực khóc, "Đừng gạt mẹ, con là do mẹ sinh ra, tính con thể nào mẹ còn không biết à? Vì không muốn mẹ quan tâm, có khổ con cũng tự mình nuốt hết vào bụng. Phải, con là quận chúa, hẳn chẳng qua chỉ là một quan nhỏ lục phẩm, nhưng con yêu hắn, bị thua thiệt, con chính là người sẽ bị tổn thương trong lòng, mà bị tổn thương trong lòng sẽ ảnh hưởng đến tính khí thần của con người. Tư vị đó như thế nào, mẫu phi biết rõ."

Mộ Khanh Hoàng hơi tức giận, trừng mắt nhìn về phía Ngọc Khê và Ngọc Loan cùng đi vào chung với nàng.

Lữ thị lau lau mắt, liền đánh lên mu bàn tay của Mộ Khanh Hoàng một cái, "Con đừng trừng bọn họ, lần trước con tiến cung thì mẹ đã phát hiện ra rồi, bảo Khương ma ma kéo hai người bọn họ xuống ép hỏi, bọn họ cũng chỉ vì muốn tốt cho con thôi."

Mộ Khanh Hoàng mím môi không nói lời nào.

Lữ thị tức khí, ngón tay chọc vào trán Mộ Khanh Hoàng một cái, kéo tay Mộ Khanh Hoàng qua, tay kia kéo tay áo Mộ Khanh Hoàng lên, một chấm nhỏ màu đỏ tươi liền hiện ra ngay giữa khuỷu tay nàng.

Mộ Khanh Hoàng cau mày, khẽ thở dài một hơi, tránh ra, bỏ tay áo xuống, giấu đi.

Lữ thị tức đến mức toàn thân phát run, "Nửa năm, nửa năm rồi đấy! Lục Mạo hắn muốn làm gì? Muốn tạo phản hay sao!"

"Mẫu phi đừng giận, con đã quyết tâm hòa ly."

"Cái gì?!" Lữ thị quá sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Lục Cửu tấn công (mười lăm)

Edit: Diệp Nhược Giai

"Hoàng Nhi, nghe mẫu phi nói, con chỉ là nhất thời lảo đảo trong lòng thôi." Lữ thị khê di chuyển người, dựa gần hơn vào Mộ Khanh Hoàng rồi mới tận tình khuyên bảo: "Lúc mẫu phi mới vào đông cung, cũng không được phụ thân con sủng ái, nhưng mẫu phi nghĩ, chỉ cần giữ khuôn phép, thành thành thật thật, sinh một trai nửa gái ở bên người, như vậy cả đời này đã đủ rồi. Mẫu phi cũng từng nghĩ tới tình tình yêu yêu, cũng từng đau lòng, nhưng sau này mẫu phi càng sống mới càng dần dần hiểu được, tình yêu đều là hư vô, con với Duẩn Hoàng mới là tim gan, là thịt của mẹ. Nam nhân ấy mà, đều giống nhau cả, Hoàng Nhi, đợi đến khi con sinh được một đứa bé là tốt rồi."

Mộ Khanh Hoàng lắc đầu, "Mẫu phi, không phải là con xúc động, con đã suy nghĩ vô cùng thông suốt vô cùng rõ ràng, mặc kệ mẫu phi nói thế nào, con cũng vẫn muốn hòa ly."

"Con cái nha đầu này, sao nói mà lại không hiểu như thế chứ." Lữ thị có chút nóng nảy, tức giận nói: "Hòa ly rồi, con tưởng danh tiếng của con dễ nghe

làm sao.”

Mộ Khanh Hoàng nhìn thẳng vào Lữ thị, "Hóa ra mẫu phi sợ danh tiếng của con bị liên lụy sao?"

Lữ thị buồn phiền, ngực đau khó chịu, nhướn lông mày, "Mẫu phi sợ điều này sao? Mẫu phi chỉ muốn tốt cho con thôi.”

"Mẫu phi, con với Lục Mạo ở chung với nhau chỉ còn oán hận, con không vui, cả đời đều không vui, mẫu phi còn cho rằng con không nên hòa ly sao? Mẫu phi còn cho rằng đó là vì con sao?"

Lữ thị khựng lại, kinh ngạc nhìn Mộ Khanh Hoàng, môi run rẩy nói: “Làm sao, làm sao đã đến tình trạng ấy chứ?”

“Con với Lục Mạo đã đến mức hai người nhìn nhau chỉ thấy chán ghét rồi. Mẫu phi, đời này con không muốn sống mà phải để ý đến ánh mắt miệng lưỡi của người khác nữa.”

"Gi cơ?"

“Con biết rõ, một khi hòa ly, thanh danh sẽ không tốt. Con cũng đã nghĩ đến, sau khi hòa ly, con sẽ trở thành đề tài bàn tán trong miệng người khác. Nhưng, mẫu phi à, con sẽ không vì cái gọi là danh tiếng mà chôn vùi cả đời mình. Con sống là vì chính con, không phải vì người khác.”

"...Gi cơ?" Lữ thị lâm bầm.

Mộ Khanh Hoàng nắm lấy tay Lữ thị, khẽ mỉm cười, "Mẫu phi, nếu người muốn tốt cho con, thì đừng ngăn con hòa ly, con không hy vọng mẫu phi ủng hộ, cho dù mẫu phi chỉ im lặng cũng đã là ủng hộ lớn nhất đối với con. Mẫu phi, hiện giờ phụ thân đang ở đâu, con muốn đi thỉnh an phụ thân.”

"Biết sáng nay con tới, sau khi hạ triều phụ thân con liền ở Kế Đức Đường phê tấu chương rồi, muốn ở đó chờ con, phụ thân con cũng nhớ con.” Lữ thị nhẹ giọng nói, vẻ mặt sợ sệt, không biết đang suy nghĩ gì.

"Vậy con đi bái kiến phụ thân, sau đó trở lại cùng ăn cơm trưa với mẫu phi."

Lữ thị phát phát tay, uể oải nói: “đi đi.”

Mộ Khanh Hoàng đi rồi, Lữ thị liền than thở, "Nhìn vẻ mặt Hoàng Nhi, xem ra con bé đã quyết tâm rồi. Mấy lời khuyên của ta đúng là một chút cũng chả lọt vào trong tai con bé.”

Khương ma ma thấp giọng nói: "Tĩnh tình quận chúa kiên nghị, trong lòng đã quyết định chuyện gì thì chín trâu cũng không kéo lại nổi. Mới vừa rồi, lúc ngài khuyên quận chúa sinh đứa bé, nô tỳ đã định ngắt lời rồi. Quận chúa không phải là loại người có tính ươn ẹo đi đem chuyện hòa ly ra để uy hiếp, nàng không mở miệng thì thôi, một khi đã mở miệng nghĩa là trong lòng đã nghĩ thấu đáo, ai khuyên cũng không được.”

Lữ thị lại thở dài thườn thượt một hơi, vỗ lên góc bàn, mắng: “Trạng nguyên lang gì chứ, thần đồng gì chứ, ta thấy hấn chính là một tên gây hại, tự dung khi không lại hại nữ nhi ta.”

Cuộc hôn nhân này là do Thánh thượng ban cho, Lữ thị không dám oán giận Thánh thượng, chỉ phải trút hết uất hận lên người Lục Mạo.

Mộ Khanh Hoàng đến Kế Đức Đường, thái giám đứng ở hai bên cửa vén rèm trúc lên, đi vào trong, nàng liền nhìn thấy vị phụ thân hơi béo của mình đang ngồi xếp bằng trên giường, dựa người phê duyệt tấu chương, mặc một thân áo bào màu vàng mơ thêu tứ triều đoàn long (1), đầu đội nón vàng. Phụ thân thấy nàng đến, ngừng đầu nhìn một cái, cười, “Ngồi trước đi đã, đợi phụ thân phê hết tấu chương này rồi sẽ nói chuyện với con.”

(1) Tứ triều đoàn long: là một loại hoa văn truyền thống của dân tộc Hán cổ đại, hình rồng được thiết kế bên trong một hình tròn gọi là đoàn long.

“Vâng ạ.” Chẳng biết tại sao mà Mộ Khanh Hoàng cảm thấy hơi chua xót trong lòng, nhưng lại đáp một tiếng vang dội.

Lúc đó, một thái giám có khuôn mặt dài gầy dâng trà lên, hòa ái nhìn Mộ Khanh Hoàng, "Quận chúa mời dùng trà."

"Mạnh Đại Bạ, nhiều ngày không gặp, người có khỏe không?" Nhìn vị thái giám hầu hạ phụ thân từ nhỏ này, trong lòng Mộ Khanh Hoàng hết sức kính trọng, hai tay nhận lấy ly trà, cười hỏi.

“Làm phiền quận chúa nhớ thương, tiểu nô tốt lắm. Quận chúa có tốt không?"

Câu hỏi này vừa thốt ra, Mộ Khanh Hoàng đã ươn ướt đôi mắt, cười gật đầu, "Ta cũng rất tốt."

Mạnh Đức Siêu trong cung nhiều năm, bản lĩnh nhìn mặt nói chuyện lợi hại cỡ nào, vừa thấy vẻ mặt Mộ Khanh Hoàng như vậy, liền "Chào ôi" một tiếng, "Quận chúa bị người nào ở Trường Ninh Hầu phũ chọc giận à?"

"Gi?" Mộ Vinh đặt cây bút lông sồi bằng ngọc xanh xuống, nhìn về phía Mộ Khanh Hoàng, "Hoàng Nhi, đến ngồi cạnh phụ thân nào.”

“Dạ.” Mộ Khanh Hoàng đứng dậy, đến cạnh giường, nhìn Mộ Vinh, chậm rãi quỳ bước đến, tay đặt lên chân Mộ Vinh, nói: "Phụ thân, nữ nhi muốn hòa ly.”

Mộ Vinh khựng lại một cái, sờ sờ đầu Mộ Khanh Hoàng, không hỏi cái khác mà trực tiếp nói: "Nghĩ kỹ rồi?"

"Nghĩ kỹ rồi." Ở chỗ Lữ thị, Mộ Khanh Hoàng không khóc ra, nhưng ở đây, tay vuốt ve đầu gối phụ thân, lại khóc.

Đây là phụ thân của nàng.

Cơ trí, khoan dung, nhân từ, lại ốm chết ở Đôn Bồn điện vào năm Kiến Nguyên hai mươi lăm.

Chỉ là một trận phong hàn, lại cướp đi mạng phụ thân, nhưng nàng đoán, sao có thể chỉ đơn giản là một cơn phong hàn như thế.

Năm Kiến Nguyên hai mươi lăm, ở Kim Lăng gió nổi mây phun, phụ thân chết, không hề đơn giản như vậy, nhưng nàng chỉ là một nữ nhân, không có quyền tham dự triều chính, không thể nào biết được nhiều ân tình hơn nữa.

"Vậy thì hòa ly. Triều Dương quận chúa của bản cung muốn hòa ly thế nào thì cứ hòa ly thế ấy." Mộ Vinh từ ái nhìn Mộ Khanh Hoàng.

"Cám ơn phụ thân." Mộ Khanh Hoàng nín khóc mỉm cười, thẹn thùng dùng tay áo lau đi nước mắt vô dụng.

"Từ khi con bắt đầu hiểu chuyện thì rất ít thấy con khóc nhè, vậy mà Lục Mạo kia lại chọc cho con phải về khóc lóc kể lể với phụ thân, hẳn quả thật đáng chết."

Mộ Khanh Hoàng lắc đầu, "Cũng trách bản thân con không tốt, tự mình nhốt mình trong ngục."

"Tính tình bướng bỉnh của con không biết là giống ai nữa." Mộ Vinh cười lau nước mắt cho Mộ Khanh Hoàng.

"Là giống phụ thân." Mộ Khanh Hoàng chôn mặt vào trong đầu gối của Mộ Vinh, quần quýt dựa sát vào.

Lòng Mộ Vinh mềm nhũn, từ đầu gối trở xuống bị tê mà cũng không hề động.

Chốc lát sau, Mộ Vinh nháy mắt với Mạnh Đức Siêu, Mạnh Đức Siêu hiểu ý, định đi ra ngoài sai người tra Quận mã, Mộ Khanh Hoàng ngẩng đầu lên, "Phụ thân, không cần hao tâm tổn trí đi quản hấn, con chỉ muốn hòa ly, từ đó về sau, nam cưới vợ nữ gả chồng đều không liên can, thế là đủ."

Mộ Vinh đã hiểu ý tứ của Mộ Khanh Hoàng, bắt đầu nói: "Con nha, phụ thân ra mặt cho con là điều hiển nhiên."

"hấn chỉ là một tiểu quan lục phẩm bé tí tẹo, cần phụ thân đến đối phó hấn, đó là coi trọng hấn. Đừng vì hấn mà chọc cho Ngự sử tố cáo phụ thân, phụ thân, con chỉ muốn hòa ly."

"Được, nghe lời con, phụ thân cũng tin là Hoàng Nhi sẽ xử lý vô cùng thoả đáng. Con phải nhớ, con là Triều Dương quận chúa của bản cung, thân phận quý trọng vô cùng."

"Vâng. Về phía tổ phụ, còn phải nhờ phụ thân nói đỡ giúp con một chút, dù sao cửa hôn sự này cũng là do tổ phụ định ra."

Mộ Vinh trầm ngâm một lát rồi nói: "Nhóm tỷ muội đường tỷ muội của con đều gả cho con cháu của khai quốc công thần, chính vì muốn lôi kéo lòng người, vốn dĩ Trường Ninh Hầu thế tử mới xứng với con, nhưng lời đồn đãi bình luận về Trường Ninh Hầu thế tử cực kỳ tệ, con lại ghét hấn, tổ phụ của con không đành lòng hại con, lúc đó Lục Mạo liền lọt vào mắt tổ phụ con. Mười tuổi đứng đầu, trên phố khen hấn là thần đồng, bề ngoài lại như tiên đồng hầu hạ bên cạnh Quan âm, nên tổ phụ liền định ra mối nhân duyên Kim đồng Ngọc nữ này. Dù sao Lục Mạo cũng là cháu trai của Trường Ninh hầu Lục Bình, ai ngờ... Thôi, hòa ly thì hòa ly. Con không dễ dàng mở miệng, mà một khi con đã mở miệng, vậy tức là bây giờ con thật sự không sống chung nổi với hấn nữa."

"Cám ơn phụ thân." Mộ Khanh Hoàng vừa cảm kích vừa cảm động.

"Con đã vào cung rồi thì đi qua bên chỗ tổ phụ con dập đầu chào đi." Mộ Vinh nói.

Mộ Khanh Hoàng suy nghĩ một chút, nói: "Phụ thân, con không đi bây giờ đâu, đợi đến khi con quyết tâm nói cho tổ phụ biết, lại đi bái kiến tổ phụ cũng không muộn. Phụ thân cho con mượn một đội cấm vệ được không?"

"Con muốn làm gì?" Mộ Vinh chợt cảnh giác lên, "không để cho phụ thân trút giận thay con, chẳng lẽ con muốn tự mình trút giận?"

Mộ Khanh Hoàng liền vội vàng lắc đầu, "không phải vì trút giận, mà vì chấm dứt."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Lục Cửu tấn công (mười sáu)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Diệp Nhược Giai

Trong hoàng thành, từ Kiến Nguyên môn đến Thừa Thiên môn phải đi qua đường Chu Tước, ở giữa bố trí không ít nha môn, bên trái có Ngũ quân đô đốc phủ, Kinh vệ chỉ huy sứ ty, Cấm vệ chỉ huy sứ ty... bên phải có lục bộ, lục khoa, Đô sát viện... Trái võ phải văn, phân chia rõ ràng.

Lúc không có chiến sự, thân là Đô đốc thêm sự quản lý quân kỷ trong quân phủ, hàng ngày hầu hết thời gian Lục Bình đều ở Thiêm Áp thỉnh uống trà tán gẫu cùng thuộc hạ đồng僚.

Trong đô đốc quân phủ, Lục Cửu cũng thường hay đến, ai bảo cha hắn già khù rồi mới tòi ra được mỗi một thằng con trai là hắn, hiếm có vô cùng. Khi hắn vừa mới biết đi biết nói thì đã bị cha hắn ôm theo, những lúc cha hắn có việc phải làm thì sẽ vắng hắn ở phủ đô đốc cho người khác coi sóc, chỉ cần không ra khỏi phủ đô đốc sẽ đi dạo đâu đó với hắn, lúc không có chuyện gì làm cha hắn còn ôm hắn chạy toán loạn khắp nơi.

Cứ như vậy, cũng không ai luận tội cha hắn không làm tròn trách nhiệm, đại khái chắc là vì cha hắn không tham quyền. Với chiến công của cha hắn, Thánh thượng vốn chuẩn bị để cha hắn làm hậu quân đô đốc, cha hắn lại dâng tấu từ quan, nói là muốn về nhà sống cuộc sống ngậm kẹo đùa cháu, phú quý nhàn nhã. Thánh thượng cười mắng cha hắn không có tiền đồ, nhi tử mới có mấy tuổi đã nghĩ đến cháu, nghĩ thật hay ho, cha hắn lại đến gặp Thánh thượng lần nữa, da mặt dày nói phải về nhà sinh nhi tử, một đứa con trai quá ít, lại khiến cho Thánh thượng mắng một lúc, cuối cùng không đồng ý cho cha hắn từ quan, mà an bài chức Đô đốc thêm sự cho cha hắn, quản quân kỷ trong quân. Lúc không có chiến sự coi như cũng thanh nhàn, cha hắn rồi rầm rục kỳ nhưng rồi cũng đồng ý, Thánh thượng thấy vậy lại cười mắng một hồi.

Kết quả, không biết cha hắn gặp phải vận may cút chó gì, từ khi cấm vệ vệ thiết lập chiếu ngục tới giờ, khai quốc công thần có chiến công to lớn chết hết phân nửa, còn cha hắn thì cọng lông cũng không mất.

Những khi tán gẫu việc nhà, hai người ăn thịt uống rượu, hắn liền hỏi cha hắn, có phải lúc trước nhìn ra điều gì nên mới muốn từ quan.

Kết quả cha hắn liền cười nói, lúc ấy quả thật là không có suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ là lúc đánh trận, giết người giết đến sợ, cũng không phải sợ hãi kẻ địch, mà là sợ giết người, những cảnh tượng máu chảy thành sông, thi thể khắp nơi khiến ông chán ngấy, trong lòng khó chịu, cuối cùng sau khi giành được thắng lợi, ông thật sự muốn về nhà sinh nhi tử.

Cả nửa đời người mà chỉ được có mỗi một thằng con trai là hắn, trong lòng cha hắn quả thật có chướng ngại. Cha hắn cảm thấy bởi vì chính mình tạo ra quá nhiều sát nghiệp, lão thiên gia mới không chịu cho ông sinh được nhiều con trai. không cho con trai thì con nhiều con gái cũng được mà, kết quả cha hắn nạp không ít thiếp, nhưng cũng chỉ có mẹ hắn sinh được hai gái một trai. Sau này không biết do cha hắn nản lòng hay sao, mà đều cho mấy thiếp thất kia ít vàng bạc rồi đuổi đi hết, ngược lại lễ lộc hàng năm đều đi làm chuyện tốt, tặng thuốc cho người nghèo.

Cha hắn không phải là tướng quân thông minh nhất, nhưng lại là tướng quân có vận khí tốt nhất. Lúc lại có chiến tranh, trước khi cha hắn xuất phát còn thăm thì than thở với hắn, lần này không biết có còn sống sót trở về hay không, thôi cũng được, da ngựa bọc thây cũng là kết cục anh hùng nhất của một vị tướng quân.

Chết trên chiến trường, cha hắn không hối hận, đó cũng là giấc mộng trong lòng của mỗi một chiến sĩ kể từ ngày tòng quân, nhưng một đời anh danh của cha hắn lại bị Lục Cảnh phá hủy.

Treo cổ ở trong quân, còn bị người khác bịa đặt là sợ tội tự sát, chết uất ức kiểu đó, nếu cha hắn giống hắn, hồn thiêng không tiêu tan, nhất định sẽ tức mà biến thành lệ quỷ.

Nhìn Thiêm Áp thỉnh quen thuộc, hai bàn tay nắm chặt của Lục Cửu buông lỏng, trên mặt mang theo nụ cười, bước từng bước lớn đi vào, kích động kêu to, "Lão cha!"

Tiếng gọi "cha" lớn như vậy làm kinh động Lục Bình đang uống rượu cùng Tà quân đô đốc phủ đoạn sự Liêu Thăng, đến mức miếng thịt mà ông đang gắp trên đũa cũng rớt xuống. Nâng mắt nhìn, thấy là con trai ruột của mình, ông cười mắng: "Ranh con, dọa cha nhảy dựng."

Sau đó liền nâng chung rượu sứ trắng lên, uống "ực ực" một ngụm rượu nhạt, dịch mông vào bên trong giương, mắng: "Ranh con, chào đi, ngay cả Liêu thúc của con mà cũng không nhớ à. Ngồi xuống, ăn cơm chưa?"

Lục Cửu chấp tay nói một câu "Chào Liêu thúc" trước rồi mới nhìn cha hắn cười nói: "Ăn rồi."

Liêu Thăng cũng là người nhìn thấy Lục Cửu lớn lên từ nhỏ, thấy Lục Cửu nhìn cha hắn ngây ngô cười đến mức lông mày cũng muốn bay lên, buồn cười nói, "Tiểu tử, con có chuyện gì thế, cười ngốc nhìn cha con làm gì?"

Lục Cửu liền cười nói: "Con yêu cha con."

"Phụt - -" một tiếng, Lục Bình phun rượu ra đầy mặt Liêu Thăng ngồi đối diện.

Liêu Thăng sững người một chút, lau mặt, đập lên chân Lục Bình một cái, cười mắng, "Miệng nguoi thối chết."

Giương mặt già nua của Lục Bình đỏ bừng, nhìn con mình, nhấc chân đạp một cái, Lục Cửu vừa cười ha ha vừa lùi về sau một bước, "Cha, cha, cha đừng câu, con có việc tìm cha."

Làm trò trước mặt bạn già, Lục Bình ho khan một tiếng, uống một hớp rượu, hừ hừ nói: "Cha cũng biết là ranh con nhà ngươi chả có chuyện gì hay ho, nói đi, chuyện gì?"

"Cha, con muốn làm một chút chuyện có thực quyền, không có được cái chức Trung vũ giáo úy không đã ghiền." không thèm tránh Liêu Thăng, Lục Cửu nói thẳng.

Lục Bình chưa mở miệng, Liêu Thăng đã trả lời trước, "Đây là chuyện tốt, thúc an bài cho con, trước cứ đi lên từ Bách hộ cũng rất khá. Lão Lục, ngươi thấy sao?"

Vẫn là cha ruột hiểu rõ con trai ruột của mình, Lục Bình lại hỏi: "Con muốn làm cái gì?"

"Con muốn đi làm cầm y vệ."

Lục Cửu vừa nói dứt lời, sắc mặt Lục Bình và Liêu Thăng liền không tốt, hai lão già liếc mắt nhìn nhau, Liêu Thăng nói: "Cha con hai người trò chuyện đi, ta về trước. Lão Lục, lần sau chúng ta uống nữa."

"đi tiễn Liêu thúc của con đi." Lục Bình nói.

Lục Cửu tiễn Liêu Thăng đi rồi trở lại, đến bên giường, xếp bằng ngồi xuống đối diện Lục Bình, nâng chén lên uống trước một chén rồi mới nói: "Cha, con biết hai người đều không thích Thánh thượng lập ra cầm y vệ, chỉ vì phần lớn những người mà cầm y vệ xét xử là công thần từng kề vai chiến đấu với hai người. Nhưng cha à, nếu mấy người bị kê biên tài sản, bị xử lý kia cũng giống như cha, Thánh thượng có thể cho phép hay sao?"

Lục Bình suy nghĩ một chút, cầm đũa lên bắt đầu ăn thịt, nhai thịt trong miệng một lúc, ông mới mở miệng nói: "Tuy nói thế nhưng cái khó là không thể không làm cho người ta sinh ra cảm giác một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ."

"Người nằm trên giường há có thể mặc cho người khác ngủ say, ngồi ở vị trí nào thì phải lo nghĩ việc nấy thôi."

Lục Bình ngẩng đầu nhìn trái nhìn phải, thấy không có ai mới nói: "nói chuyện khác đi, sao lại muốn đi làm cầm y vệ? Danh tiếng của cầm y vệ cũng không phải là quá tốt, rất dễ đắc tội người khác."

"Nhưng cha à, cầm y vệ trực tiếp nghe lệnh của Thánh thượng, là cây đao trong tay Thánh thượng, thánh sủng nhiều vô cùng, quyền hành thật lớn."

Lục Bình kinh ngạc nhìn về phía Lục Cửu, "không ngờ con của cha lại còn là một tên tham quyền có dã tâm, con định làm gì đấy?"

trên đường đến đây, Lục Cửu đã nghĩ kỹ, liền dụ dỗ cha hắn: "Định làm gì đâu chứ, còn không phải là tại vì chơi bóng cười ngựa chán rồi, muốn chơi chút chuyện kích thích khác à. Còn nữa, con mà vào cầm y vệ rồi, nếu bạn bè thân thích của chúng ta gặp chuyện không may, con còn có thể luôn tin từ trong ra, không phải sao?"

Lục Cửu cũng học theo cha hắn, nhìn nhìn xung quanh rồi mới hạ giọng nói: "Đại án Hồ Dung mưu nghịch lần trước, con thấy đám cầm y vệ mặc phi ngư phục (1), eo mang tú xuân đao(1) bao vây Hồ Dung gia, chắc, thật là uy phong, từ đó về sau con liền nhớ mãi không quên, cũng muốn được làm như thế."

(1) Phi ngư phục và tú xuân đao:

Lục Bình vừa nghe vậy, tức khí cầm đuũa gỗ đầu Lục Cửu, “Cha biết đức hạnh của tiểu tử con là như thế mà.”

Lời nói cũng nói xong rồi, Lục Cửu quẳng đuũa xuống, nổi cáu với cha hấn, “Cha nói một câu thôi, có sắp xếp cho con được không. không sắp xếp cho con thì con tự đi tìm Cố Viêm Sinh.”

Lục Bình vội nói: “Rồi rồi rồi, con cáu gì chứ, uống rượu thôi.”

Lục Cửu lập tức cười xòa, thừa dịp cha hấn không chú ý, quay mặt lau mắt, bụng chén rượu lên cụng một cái với cha hấn, “Cha, làm một ly.”

“Làm một ly.” Lục Bình cười hề hề, mặt như hoa nở.

Uống rượu ăn sạch thịt xong, Lục Cửu kéo cha hấn dậy, “đi đi đi, đến Cẩm y vệ chỉ huy sứ ty tìm Cố Viêm Sinh đi.”

Cẩm y vệ chỉ huy sứ ty ở ngay kế bên Ngũ quân phủ, ngoài cửa nhìn vào thấy kém khí thế hơn Ngũ quân phủ, nhưng bây giờ lại là nha môn chạm tay có thể bóng.

Hai người từ Ngũ quân phủ đi ra liền gặp một chiếc xe ngựa phượng hoàng, đi theo đằng sau là hơn mười người cẩm y vệ mặc phi ngư phục màu vàng, eo mang tú xuân đao, cười tuấn mã oai phong, ai ai cũng chỉnh tề đoan chính, vóc dáng cao to. Hơn nữa, nhìn bộ phi ngư phục của hơn mười tên cẩm y vệ này, xem ra đều là Bách hộ.

Lục Cửu vừa nhìn đã biết ai ngồi trên chiếc xe ngựa phượng hoàng kia, nhin không được tiến lên một bước, bị Lục Bình kéo trở lại một phen, nói: “Đây là xe ngựa của con dâu nhà lão nhị, Triều Dương quận chúa phải không? Nàng ấy mang theo đám cẩm y vệ này làm gì?”

“Cha, con đi theo đuôi xem một chút, sáng mai chúng ta lại đi tìm Cố Viêm Sinh.”

“Quay lại đây, cha đi cùng con.” Lục Bình quay đầu lại dặn dò lực sĩ giữ cửa, “Mau dắt con ngựa của ta đến đây.”

"Cha, con đi trước, cha đuổi theo sau nha." Lục Cửu nói.

"Đó là vợ của Mạo Nhi, vậy mà khiến con gấp chưa kìa." Lục Bình nói xong bỗng trừng mắt, nhấc chân liền đạp lên hông Lục Cửu.

Tự dưng bị đạp một cước, trực tiếp lăn đến ngay giữa đường, Lục Cửu cảm thấy oan uổng chết đi được, tức khí gào lên, "Cha, cha đạp con làm chi?!"

Gào xong thì Lục Cửu chạy tới bên cục đá cột ngựa của mình, gỡ cương ngựa ra, Lục Bình cũng đi qua kèm lại cổ tay Lục Cửu, hạ giọng nói: “Ranh con, con khai thật cho cha, con sống chết không chịu cưới vợ có phải vì Triều Dương quận chúa?”

Lục Cửu giật mình nhìn về phía Lục Bình.

không cần nói cũng biết!

Lục Bình tức khí vung tay tát một cái bỗng rất lên ót Lục Cửu, Lục Cửu ôm đầu, giương mắt, gắt gao mím môi trừng cha hấn.

Trùng được một lát, hấn rút dao găm từ trong giày ra, chém đứt dây cương, xoay người lên ngựa bỏ chạy.

“Thằng ranh, con quay lại đây cho cha!”

Lúc đó, ngựa của Lục Bình cũng đã được dắt đến, Lục Bình gấp rút lên ngựa đuổi theo nhi tử.

một đường đuổi theo, hai người thấy xe ngựa phượng hoàng đầu tiên là ngừng ở Liên Viên, tỳ nữ bên người Mộ Khanh Hoàng là Ngọc Khê xuống xe, vào trong Liên Viên một lát rồi trở ra, cửa chính của Liên Viên liền mở, có rất nhiều nam phò cùng bà vú cường tráng từ trong đi ra, trong tay người nào cũng cầm đòn gánh quang gánh linh tinh, tiếp theo lại có vài chiếc xe ngựa đi ra.

Sau đó, chạy qua hai con đường liền đuổi tới cửa nhà mình, trong lòng hai người chột lạnh, vội vàng xuống ngựa lặng lẽ vào phủ từ cửa sau.

--

Cầm y vệ tiến vào cửa chính, dọa cho Lục Từ Thị đang ở Phúc Khánh Đường lòi kéo Ninh Tú Ngọc tán gẫu việc nhà sợ trắng mặt, lập tức phân phó: "Mau, đưa biểu tiểu thư ra ngoài qua cửa sau."

Sắc mặt Ninh Tú Ngọc cũng thoáng trắng bệch, che bụng mình, cố giữ vững trấn định, kéo tay áo Lục Từ Thị, nói: "Ngoại tổ mẫu, chúng ta không thể tự mình dọa mình, có khi là chuyện khác thì sao, ngài mau đi xem một chút thì hơn."

Vừa rồi Lục Từ Thị chiphản ứng theo bản năng thôi, được Ninh Tú Ngọc nhắc nhở, Lục Từ Thị sờ sờ bụng Ninh Tú Ngọc, "Đứa bé ngoan, con quay về phòng kế bên phòng ngoại tổ mẫu nghỉ ngơi trước đi, ngoại tổ mẫu đi một chút rồi sẽ trở lại."

Mộ Khanh Hoàng mang theo nhóm bách hộ đi thẳng về Triều Dương viện, phân phó: "Làm phiền các người rồi, chuyển cái này đi."

Hóa ra, nàng mang theo Ngọc Khê Ngọc Loan vào cung, để Ngọc Châu Ngọc Khinh ở lại Triều Dương viện chỉ huy nhóm nô tỳ vú già thu dọn gói ghém đồ cưới của mình.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Hòa ly (một)

Edit: Diệp Nhược Giai

Vì nàng là quận chúa, nên nhị phòng chiếm được cái viện lớn này, cũng đặt hai chữ "Triều Dương" làm tên viện.

Triều Dương viện như một Giang Nam đình viện thu nhỏ, hòn non bộ, khe suối, cầu nhỏ, lầu đài... từng cộng cây ngọn cỏ ở đây dường như đều dựa theo ý thích của nàng mà xây nên. Lúc nàng mới gả vào, nàng cực kỳ vui mừng, tưởng rằng đây là niềm hạnh phúc bất ngờ mà Lục Mạo dành cho nàng, cũng giống như cả một thư phòng đầy sách chép tay mà nàng dành cho Lục Mạo vậy, nhưng hóa ra chỉ là do nàng tự mình đa tình.

Đời trước, nàng tự vây mình chết trong ngôi viện này.

Đời này, nên làm một cái kết.

Đề lại cảm y vệ chỉ huy nam phó cùng bà vú chọn lựa đồ đạc bên ngoài, Mộ Khanh Hoàng đi vào phòng ngủ.

Trong phòng ngủ, một đồng rương hòm đặt khắp nơi, Ngọc Châu ôm Tây Thi đứng giữa các rương hòm kiểm kê, Ngọc Khanh, Ngọc Loan giúp đỡ Ngọc Khê, xếp từng món đồ vật trang trí quý giá trên tủ vào trong thùng gỗ lót nhung tơ. Thấy Mộ Khanh Hoàng vào, Ngọc Loan giao Tổng Từ quan âm bằng bạch ngọc trong tay cho Ngọc Khê, tiến lên thưa, giọng nói thanh thúy, "Quận chúa, trong phòng đã dọn gần xong rồi, đều dựa theo tờ danh sách liệt kê các rương đồ cưới, chỉ là còn có vài món trân phẩm không ở trong phòng chúng ta."

Trừ Ngọc Loan, ba nha đầu còn lại đều ngừng thở.

Nhìn căn phòng trống không, trong lòng Mộ Khanh Hoàng thoáng nín chặt đau đớn, nhưng rất nhanh đã điều chỉnh lại được. Nàng nhẹ giọng nói: "Ta đi lấy lại."

Ánh mắt lơ đãng chuyển một cái, Mộ Khanh Hoàng nhìn thấy một bộ trường sam màu xanh da trời đặt trên đệm giường, trên trường sam thêu trúc phượng vĩ, ống tay áo còn chưa may gấu, là một bộ áo nam còn chưa hoàn thành.

Theo ánh mắt Mộ Khanh Hoàng nhìn qua, Ngọc Châu vội nói: "Nô tỳ không biết nên xếp cái áo này vào đâu, đang đợi quận chúa định đoạt."

"không cần mang theo, để ở đâu đó đi, bỏ lại tất cả mọi thứ có liên quan đến Lục Mạo ở trong gian nhà này."

Nghe được Mộ Khanh Hoàng nói như vậy, Ngọc Loan quay sang ba người Ngọc Khê, đắc ý cười lên.

Ngọc Khê thờ dài, nhìn sang cái rương lớn đặt trong góc.

Mộ Khanh Hoàng lại đi ra ngoài, nhìn thấy Lục Từ Thị dẫn tiểu Từ thị, Lăng Thị đến, đám người hầu đang chuyển đồ cưới ra bên ngoài đứng cứng ngắc không động đậy, giằng co với đám người do Lục Từ Thị mang đến, nhóm bách hộ nhìn như đứng tùy ý, nhưng thật ra đều chiếm những chỗ trọng yếu, chỉ chờ một câu mệnh lệnh của Mộ Khanh Hoàng.

"Quận chúa, con làm gì vậy?" Lục Từ Thị bày ra dáng vẻ hiền lành, ánh mắt nhìn Mộ Khanh Hoàng tựa như đang nhìn một cô cháu gái ruột đang giận dỗi.

Mộ Khanh Hoàng không trả lời, chỉ nói với thiên hộ dẫn đầu: "Tổng thiên hộ, làm phiền rồi, còn phải nhờ nhóm bách hộ dọn ra một con đường để nhóm người hầu của ta thuận lợi vận chuyển toàn bộ đồ cưới của ta ra khỏi Trường Ninh Hầu phủ, mặc kệ ai tới, không có lệnh của ta, không cần để ý, nếu có chuyện gì xấu thì bản quận chúa sẽ chịu trách nhiệm."

Tổng thiên hộ chấp tay đáp ứng, nâng tay lên, nhóm bách hộ liền hành động, cùng nhau rút đao, bước chân biến đổi, cứ cách mười bước lại có một người, xếp thành một hàng dài, thông thẳng từ Triều Dương viện đến cửa Trường Ninh hầu phủ.

Đám gia đình Hầu phủ mà Lục Từ Thị mang đến đã sợ chui rúc vào một góc ngay khi cảm y vệ rút đao.

Nụ cười hiền lành trên mặt Lục Từ Thị cứng lại, tiểu Từ thị bám sát gót Lục Từ Thị, sắc mặt trắng bệch.

Trong không khí giương cung bạt kiếm, Lăng Thị bất chợt đỡ lấy đầu mình, nghiêng người ngã vào trong lòng tỳ nữ bên cạnh, giọng không đủ hơi sức, suy yếu nói: "Lão tở tông xin thứ lỗi, con dâu chợt thấy đầu choáng váng kinh khủng, đi về trước."

không đợi Lục Từ Thị cho phép hoặc cự tuyệt, Lăng Thị đã bóp tay của tỳ nữ đang run rẩy toàn thân kia, chạy chậm ra khỏi Triều Dương viện.

Mộ Khanh Hoàng ngăn ra, hơi cong khóe miệng, Lăng Thị này xem ra không hề nhu nhược như bà biểu hiện ra ngoài đâu, dường như còn là người có ý tứ.

Trong đầu nhớ tới xuất thân của Lăng Thị, nhà mẹ đẻ của Lăng Thị hình như chỉ là hương thân vừa làm ruộng vừa dạy học, cha truyền con nối. Lúc Lục Bình cưới bà quả là môn đăng hộ đối, nhưng khi chiến tranh kết thúc, Lục Bình có công được phong hầu, nhà mẹ đẻ của Lăng Thị vẫn là hương thân, tuy nói mượn thế của Trường Ninh Hầu phủ mà từ tiểu hương thân nâng lên thành đại hương thân, nhưng vẫn không thể so với Lục Bình.

Mà nhờ anh ruột của Lục Từ Thị, cũng là cha ruột tiểu Từ thị, Từ Thành Lễ được phong làm Ngụy quốc công, Lục Từ Thị cùng tiểu Từ thị cũng nước lên thuyền lên, trở thành tiểu thư quốc công phủ. Ở hậu trạch của Trường Ninh Hầu phủ, Lăng Thị liền thành kẻ yếu thế.

Sau đó Lục Mạo bên nhị phòng lại cưới Triều Dương quận chúa, địa vị của Lăng Thị tại hậu trạch lại càng yếu hơn, trong nhóm nữ chủ nhân chính là người bị bắt nạt.

Lăng Thị cũng vẫn luôn duy trì hình tượng khúm núm không lên được mặt bàn, xét về hậu trạch Lăng Thị thua be bét, nhưng ở chỗ Lục Bình, Lăng Thị lại là người thắng, mặc dù phần lớn là vì bụng bà không chịu thua kém, nhưng Lăng Thị có thể làm cho Lục Bình không buông ra được một người vợ nghèo khó từng cùng chung hoạn nạn là bà, có thể thấy được bà cũng không phải là một kẻ ngu.

Đời trước, nàng rất không coi trọng Lăng Thị, hóa ra là do nàng ngốc. Nhìn như thắng, thật ra cũng là thua đến không còn manh giáp.

"Tiện phụ." Lục Từ Thị cúi đầu, gương mặt căng chặt cứng, thấp giọng chửi một câu.

"Đại tẩu chạy nhanh vậy, coi chừng tẹo đứt chân đấy." Tiểu Từ thị chạy theo vài bước, mở miệng mỉa mai.

"không phải lão phu nhân nhị phu nhân đã thấy rất rõ rồi à, ta đang chuyển đồ cưới của mình đi. Chỗ này của ta rất bận, nếu không có chuyện gì thì mời các người về cho." nói xong, Mộ Khanh Hoàng chọn ra hai bách hộ mang theo, đi theo con đường do nhóm bách hộ dọn ra, đến thư phòng ngoài viện.

Mộ Khanh Hoàng vừa đi, Lục Từ Thị liền thở gấp từng hơi, thân thể nghiêng một cái chực ngã, Sơn Trà vội vàng đỡ lấy, vuốt vuốt ngực Lục Từ Thị, "Lão tổ tông, ngài chớ tức giận."

"cô, bây giờ phải làm sao đây?" Tiểu Từ thị không có chủ ý nào.

Hôm qua hai người vừa mới bàn bạc, dùng Ninh Tú Ngọc chèn ép tính kiêu căng của Mộ Khanh Hoàng, nhưng còn chưa để cho Ninh Tú Ngọc gặp nàng, nàng đã bỗng dưng chuyển đồ cưới ra ngoài.

Muốn xem trò cười lại không xem được, muốn chèn ép thì người ta lại trở tay cho các bà một cái tát vang dội, thoáng chốc mưu kế gì đó đều thành hư không, sắc mặt Lục Từ Thị xanh lét xám xịt.

Lục Từ Thị tóm một phát lấy cổ tay tiểu Từ thị, móng tay dài nhọn đâm vào khiến tiểu Từ thị đau đến mặt mũi vặn vẹo, "cô, cô mau lỏng tay ra chút, con đau chết mất."

Lục Từ Thị chột buông tay, bình tĩnh lại, bắt đầu dẫn dò tiểu Từ thị một cách rõ ràng mạch lạc: "Trước tiên đi đến Ngụy quốc công phủ mời đại tẩu của con, lại phải người đến vương phủ nhai, tìm Nguyệt Nhi về đây."

"Vâng." Tiểu Từ thị luôn vâng theo Lục Từ Thị, sau khi nghe xong liền vội vàng rời đi, sai nha hoàn hồi môn của mình đi mời viện trợ từ bên ngoài.

Sau đó Lục Từ Thị lại dẫn dò tỳ nữ Sơn Trà, "Người đi sắp xếp người, trước tìm Mạo Nhi trở về, bây giờ nhìn lại chỉ có Mạo Nhi có thể ngăn cản nàng. Sau đó lại tìm Đại lão gia, Nhị lão gia, Tam lão gia về đây hết cho ta, nói là trong nhà xảy ra chuyện động trời, quận chúa chọc ta tức xiu."

"Vâng."

Sau khi an bài xong xuôi từng chuyện một, Lục Từ Thị cũng đã bình tĩnh trở lại, đỡ tay Hải Đường, đứng thẳng người, bày ra vẻ mặt sầu khổ bất đắc dĩ, nói: "Chúng ta đi trông coi quận chúa, cho dù quận chúa muốn mạng của ta, ta cũng cho nàng, ta chỉ cầu nàng đừng náo loạn nữa."

Ngoài viện, trong thư phòng của Lục Mạo, Mộ Khanh Hoàng nhanh chóng tìm ra được đồ của mình, trừ một bức họa treo trên vách tường, còn lại đều nằm trên bàn viết, một cái nghiền mực hình tê giác ngấm trắng trong vắt, một cái chặn giấy hình Trang Chu mộng điệp màu xanh ngọc, một thỏi mực hình quân tử đứng dưới cây tùng bằng ngọc dương chi, một cái đồ rửa bút bằng ngọc hình ve sầu trên lá ngô đồng.

Mộ Khanh Hoàng không chạm vào, mà nói với hai bách hộ sau lưng: "đã làm phiền các người đến đây với ta một chuyện, mấy thứ đồ này coi như tạ lễ ta cho các người, các người chia nhau là được."

Tiền thân của cảm y vệ là Nghi loan ty, Nghi loan ty phụ trách nghi trượng (1) của hoàng đế, thân cận hầu hạ hoàng đế, trước tiên xét về xuất thân đều là người không phú cũng quý, không nói ai cũng văn võ song toàn, nhưng hai bách hộ mà Mộ Khanh Hoàng chọn ra này đều có kiến thức cả.

(1) Nghi trượng: Vũ khí, quạt, dù, cờ... mà đội hộ vệ mang theo khi vua, quan lại đi tuần hành thời xưa.

Mấy món đồ mà ngón tay Mộ Khanh Hoàng đang chỉ vào, món nào cũng đều quý giá, người bình thường căn bản không mua nổi.

Đây không phải là thù lao cho bọn họ, mà là khiến bọn họ được sủng ái mà lo sợ.

"Quận chúa, những vật này quá quý trọng, bọn tôi không thể nhận." một bách hộ có khuôn mặt vuông vức nói.

Mộ Khanh Hoàng cũng không ép, chỉ cười nói: "Nếu không lấy thì các người cứ vứt đi."

Hai bách hộ lập tức kinh hãi há to miệng.

Mộ Khanh Hoàng lại cười nói: "Đem đi chia nhau đi, sau đó ra ngoài chờ ta, không cho phép bắt cứ ai vào trừ Lục Mạo."

Hai bách hộ vội cung kính đáp ứng.

Thấy Mộ Khanh Hoàng quay lưng đi lật sách trên giá sách, hai bách hộ liếc mắt nhìn nhau, rón rén thu gom đồ đạc, lui ra ngoài, đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Hòa ly (hai)

Edit: Diệt Nhược Giai

Trong một động nhỏ của hòn non bộ, Lục Bình đẹp bẹp một cái lên ót Lục Cửu, “Đầu óc cho chó ăn!”

Lục Cửu hứng chí, mắt phượng sáng ngời, bị đánh cũng không tức giận không ủy khuất, "Cha, cha để con đi đi, con đi giúp tiểu phượng hoàng chuyển đồ cưới, con xem ai dám ngăn cản nàng."

Lục Bình ghét bỏ liếc mắt nhìn con mình, "Đồ ngu xuẩn, con quên đi. Cha hỏi con, có phải con muốn cưới Triều Dương quận chúa không?"

Lục Cửu vội vàng gật đầu.

"Vậy bây giờ con mau mau cắt đi cho cha, cắt xa xa, đợi nàng hòa ly rồi lại nói."

“Con không...” Lục Cửu mới nói hai chữ liền chợt hiểu ý Lục Bình, vội nói: “Cha, cha nói rất đúng, nếu như sau này con muốn cưới tiểu phượng hoàng, hiện tại không thể đến gần tiểu phượng hoàng, tránh để người ta mượn cớ.”

Trước đó giống trống kua chiến tuyên chiến với Lục Mạo, vốn là định biến mình trở thành tên phá bình, một là muốn biểu lộ tấm lòng trung trinh trước sau như một với tiểu phượng hoàng, hai là, nếu tiểu phượng hoàng vẫn cứ si mê Lục Mạo không đổi, hẳn can thiệp vào như vậy, biết đâu lại thành toan cho tấm lòng cuồng si của tiểu phượng hoàng.

Nhưng bây giờ thì khác, xem khí thế kia thì hình như là tiểu phượng hoàng quyết tâm không muốn sống cùng Lục Mạo nữa, đây chính là cơ hội của hắn.

Quả nhiên lẽ trời công bằng!

"Cha, vậy bây giờ chúng ta đi đâu, tiểu phượng hoàng mang theo cảm y vệ vào phủ, tổ mẫu nhất định sẽ phái người tìm cha về ổn định tình hình."

Lục Bình hừ hừ nói: "Gặp loại chuyện này bà ấy mới nghĩ đến cha. Lần này không đi, để nhị thúc tam thúc của con đi chống đỡ thế diện cho bà ấy thôi. Hai người chúng ta ra ngoài tìm quán rượu mà uống, chờ đến khi mọi chuyện đâu vào đấy, hai người chúng ta hẵng về, già vờ như chả biết gì sất."

“Tuyệt!”

--

Nghe được chuyện Mộ Khanh Hoàng chuyển đồ cưới, Lục Mạo vốn đang trên đường quay về sau khi đi gặp Hàn lâm học sĩ Lưu đại nhân để xin nghỉ phép, liền lệnh cho kị phu nhanh chân hơn, cũng bất chấp cái nóng còn đang hơi đau đầu. Vừa về phủ đã thấy tổ mẫu, cửu bà, mẹ cùng Tam tỷ đang chờ trên hành lang trước thư phòng ở viện ngoài.

Mặt Lục Từ Thị lộ vẻ đau khổ, sắc mặt của mẹ chồng nàng dâu phủ Ngụy quốc công đều khó coi, mà Tam tỷ của hắn thì đang đối diện nói chuyện với cửa thư phòng.

“Chẳng qua Mạo Nhi cũng chỉ uống chút hoa tửu bên ngoài, vậy thì sao chứ? Có nam nhân nào mà không tham hoa háo sắc, hơn nữa, Mạo Nhi với Phượng Lâu Xuân kia cũng không xảy ra chuyện gì, người cần gì mà phải nháo đến tận mức này. Ta khuyên người một câu, đừng nên náo loạn nữa thì hơn, đến khi làm ầm lên quá, không khống chế cục diện được nữa, lúc đó xấu mặt chỉ có người thôi. Ta nói với người lần nữa, đệ đệ ta vốn cũng không thích người, người càng làm loạn như vậy, hắn càng không thích người."

Trong thư phòng vẫn tĩnh lặng như không có ai.

"Mạo Nhi con về rồi à." Lục Từ Thị thấy Lục Mạo trước tiên, vội vàng cô ý cất giọng gọi.

Vì bị thương nên Lục Mạo đi đường hơi khập khiễng, hắn chậm rãi tiến lên, đầu tiên là đến chào cửu bà Ngụy quốc Công phu nhân và mẹ, sau đó lại chào Lục Từ Thị cùng Lục Nguyệt, lúc này mới nói: "Tổ mẫu, có chuyện gì thế?"

Lục Từ Thị đưa tay đánh Lục Mạo một cái, "Còn không phải do con gây chuyện à, con mau đi xin lỗi quận chúa đi, nói là sau này con sẽ không bao giờ đi gặp con bé kỹ nữ kia nữa, sẽ chỉ đối xử tốt với một mình quận chúa thôi. Mau đi đi."

Lục Từ Thị khẽ đẩy Lục Mạo một cái, ra lệnh cho Sơn Trà đỡ hắn đến trước cửa.

Lục Mạo tựa như một người chồng bị thê tử hành hạ mà vẫn không nóng giận, đứng ở cửa hít một hơi thật sâu, nhìn sang hai cảm y vệ canh giữ ngay trước cửa, đang định mở miệng nói chuyện thì hai cảm y vệ lập tức di chuyển, một người đẩy cửa, một người làm tư thế mời, sau khi Lục Mạo tiến vào lại đóng chặt cửa.

Lục Từ Thị thấy vậy, lo lắng trên mặt chợt bay biến hết sạch, cười nói: "Quận chúa vẫn không nỡ bỏ Mạo Nhi của chúng ta."

Lục Nguyệt bĩu môi, mặt mũi tràn đầy vẻ kinh thường, “Nếu ả không phải quận chúa thì con đã sớm chửi ả cho khỏi ngốc đầu luôn rồi, cái thứ gì vậy chứ.”

Ngụy quốc Công phu nhân Hoa thị cũng cực kỳ chán ghét, châm chọc nói: “Chẳng qua chỉ dựa vào cái danh con gái thái tử của mình mà thôi.”

Con dâu trưởng của Ngụy quốc Công phu nhân, Trương thị, nói: “Hành động của Triều Dương quận chúa hôm nay thật là làm mất phụ đức (1).”

(1) *Phụ đức: Đạo đức, phẩm hạnh, phẩm chất của người làm vợ.*

Lục Nguyệt cười lạnh, "Nhà ta đâu phải là cưới một nàng dâu về, rõ ràng là cưới một tổ tông về, nếu không phải con trai con gái mà ả ta sinh ra có thể..."

"Nguyệt Nhi!" Lục Từ Thị bỗng thấp giọng khiển trách một tiếng.

Tuy Lục Nguyệt chưa nói hết lời, nhưng Hoa thị đã quen biết cô cháu Lục Từ Thị biết bao nhiêu năm, chỉ cần động não một chút liền đoán ngay ra được, trưởng tử trưởng nữ do quận chúa sinh ra, trưởng nữ có thể được phong làm huyện chủ, trưởng tử có thể được phong làm Phụ quốc tướng quân, đợi đến khi thái tử đăng cơ, Triều Dương quận chúa liền trở thành Triều Dương công chúa, tước vị của trưởng tử trưởng nữ lại cao thêm một bậc.

Nhị phòng không có tước vị, Lục Văn theo văn, hiện giờ chẳng qua cũng chỉ nhận một chức Lại bộ khảo công thanh lại ti lang trung, hàng ngũ phẩm Chức quan này, tuy nói là rất quan trọng, nhưng Lục Văn đã ngây ngốc ở vị trí này bao nhiêu năm nay, vậy mà chưa từng được thăng quan. Còn Lục Mạo, mặc dù thoát nhìn là một đứa có tiền đồ, nhưng lại có tính tình thanh cao quái gở. Loại nít ranh này, cho hắn làm danh sĩ từ thần là được, trên quan lộ e là cũng chỉ dừng bước ở Hàn lâm viện mà thôi.

Nhị phòng bây giờ có thể ở tại Trường Ninh Hầu phủ, mượn hào quang của Hầu phủ, đợi sau khi Lục Từ Thị qua đời, tất nhiên là phải chuyển ra ngoài. Đến lúc đó, nhị phòng còn có quang cảnh gì đáng nói đâu. Tiếp qua vài chục năm, nếu như trong đám cháu chất không có hạt giống tài năng nào, nhị phòng cũng suy tàn. Ngược lại, cưới được một nàng quận chúa về, cháu chất duy trì tước vị, cứ cho là đám cháu chả có năng lực gì, ít nhất cũng có thể bảo đảm phú quý được đến vài thập niên.

Người cô này của bà, xưa giờ luôn lo lắng tính toán cho đứa con trai thứ hai cùng con trai thứ ba, còn đối với đứa con trai đầu lòng, vừa đẻ ra đã có rằng, bà ấy coi như yêu quái, vừa sợ vừa chán ghét, lại không ngờ rằng con trai trưởng có thể nhặt về một cái mạng từ trên chiến trường, không những giữ được mạng mà còn được phong hầu, vì thế không thể không mang theo con trai thứ hai thứ ba bám vào treo lên. Mặt ngoài nhìn như đối xử công bằng với cả ba đứa con trai, thật ra trong lòng lại sợ hãi chán ghét con trai trưởng.

Tuy trong lòng hơi khinh bỉ người cô này, Hoa thị cũng không nói ra, còn cười nói: "Mạo Nhi trở về, quận chúa lập tức không náo loạn nữa. Nghe đi, nãy giờ trong thư phòng cũng không thấy truyền ra tiếng gậy gỗ, chắc là Mạo Nhi đã dỗ quận chúa xong rồi."

Trong thư phòng, Mộ Khanh Hoàng ngồi trên ghế quan mạo, cánh tay đặt trên bàn trà, bàn tay đề lên trên vài tờ giấy.

Lục Mạo đứng đó, cầm thư hòa ly Mộ Khanh Hoàng viết trong tay, nhìn Mộ Khanh Hoàng, bất đắc dĩ thỏa hiệp, "Hoàng Nhi, đừng gây nữa, đêm qua khi nghe thấy nàng muốn hòa ly với ta, trong lòng ta như bị ai nhéo một cái thật đau. Hóa ra trong lòng ta có nàng, sau này ta sẽ đối xử với nàng thật tốt."

Tình cảm trong nàng có một thoáng bị khuấy động, không phải là ngạc nhiên mừng rỡ, mà là muốn cười, cười to, cười châm biếm, cười khóc, cuối cùng là bình tĩnh.

Mộ Khanh Hoàng chỉ giương mắt thoáng nhìn qua Lục Mạo, "Đêm qua ta và người nói chuyện còn chưa đủ rõ à? Lục Mạo, ký tên đi."

Lục Mạo đề cảm giác hoảng hốt xuống, cau mày nhìn Mộ Khanh Hoàng, "Mộ Khanh Hoàng, nàng có chừng có mực thôi, ta nói, trong lòng ta có nàng."

Mộ Khanh Hoàng chỉ cảm thấy bức bối, cầm vòng tay phật trong tay vờ vờ vài cái rồi mới nói: "Thế à? Đó là chuyện của người, còn ta, bây giờ ta muốn hòa ly với người. Người đã không muốn vui vẻ chia tay, vậy ta cũng không nề mặt nữa."

Mộ Khanh Hoàng cầm mấy tờ giấy đang đề dưới tay lên, trên giấy chính là mấy bài thơ Lục Mạo viết, "Lục Mạo, nếu người ngoan ngoãn ký tên, vậy thơ từ phi báng chửi rửa hoàng tổ phụ ta do người viết ra, ta không đề cập tới, còn nếu người không ký, vậy ta liền khiến cho người cửa nát nhà tan."

Lục Mạo thoáng chốc trợn to hai mắt, sắc mặt lúc tím lúc xanh, nhưng cũng không phủ nhận, "Ai cho phép người lục lợi đồ của ta?! Đưa lại đây!"

Lục Mạo tiến lên muốn cướp, Mộ Khanh Hoàng cười lạnh nói: "Cầm y vệ còn đang ở ngoài cửa đó, Lục Mạo."

Lục Mạo chột cứng người, nhìn Mộ Khanh Hoàng, bộ dáng hung dữ, "Mộ, Khanh, Hoàng!"

Từng chữ từng chữ phun ra ngoài, giống như là cực hận nàng.

Mộ Khanh Hoàng ngược lại bật cười, khẽ nâng cằm, dáng vẻ kiêu ngạo lạnh lùng, "Ký, hay không ký?"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Hòa ly (ba)

Edit: Diệt Nhược Giai

"Mộ Khanh Hoàng, ta không hiểu, chỉ qua một đêm, ngươi đã muốn đẩy ta vào chỗ chết sao?" Lục Mạo lộ vẻ không dám tin, hoảng hốt và hận ý cùng xen lẫn, nhưng lại chỉ đứng im bên cạnh Mộ Khanh Hoàng, một xiú cử động nhỏ cũng không dám. Hấn sợ mình vừa động, Mộ Khanh Hoàng sẽ lên tiếng, cảm y vệ bảo vệ ngoài cửa liền vọt vào.

Đám cảm y vệ kia đều là tay sai của hoàng đế, là chó hoang tàn nhẫn vô tình không nhận biết người.

"không muốn chết, vậy thì ký tên." Mộ Khanh Hoàng lãnh đạm chỉ lên bàn, trên đó có đặt một nghiên mực thủy tiên, bên trong có mực loại tốt đã được mài sẵn, trên đồ gác bút là cây bút đã được nhúng ướt mực.

Lục Mạo vừa nhìn, chỉ cảm thấy trên bàn của mình thiếu mất vài thứ, nhưng lúc này cũng không phải là thời điểm để truy cứu điều này. Hấn trào phúng nói: "Xem ra ngươi rất khẩn trương muốn hòa ly với ta. Được, ta thành toàn ngươi."

Hấn bước qua, một tay đề lên thư hòa ly, một tay nhắc bút, vừa định viết, lại cảm thấy cực kỳ không cam lòng, nổi tức giận vọt lên trong lồng ngực, hấn bỗng ngừng đầu trừng Mộ Khanh Hoàng, lạnh lùng mĩa mai: "Việc đã đến nước này, ngươi còn muốn phủ nhận sao, có phải ngươi đã lên lút vụng trộm với Lục Cửu từ lâu?"

Mộ Khanh Hoàng lạnh nhạt liếc Lục Mạo một cái, giễu cợt: "Đến tận hôm nay ta mới biết, ngươi quả là người khiến ta ghê tởm. Ngươi không tiếc dùng ý nghĩ ác độc nhất để phỏng đoán về ta, ta lại vẫn còn hy vọng ngươi là quân tử như ngọc, là cầm tú từ khách (1) mà ta từng yêu sâu sắc. thật không ngờ, ngươi lại một lần nữa khiến cho ta chán ghét con người trước kia của ta. không chỉ mất mùi, tâm cũng mất, cứ phải đâm đầu đi thích một người như ngươi."

(1) Cầm tú từ khách: Người vô cùng am hiểu văn chương thi từ.

Da mặt Lục Mạo nóng đỏ, ngón tay cầm bút trắng bệch, xấu hổ không phản bác được.

Hấn muốn lưu loát gọn gàng viết tên mình lên thư, kết thúc đoạn hôn nhân hấn vốn cũng không mong đợi này, lại chẳng biết tại sao, trong lòng lại vô cùng không cam lòng, cây bút trong tay như nặng nghìn cân, làm hấn chậm chạp không chịu hạ bút.

Mực nước rơi vào tờ giấy Tuyên Thành trắng tinh, tạo thành một vệt mực tròn khó coi. Hấn nhìn qua từng chữ trong thư hòa ly, không một chữ nào lên án hấn, bôi nhọ hấn. Khi thấy câu "Hai người chia tay, ai nấy tự tìm niềm vui mới cho mình", trong lòng hấn bỗng nhiên bị nhéo đau, trong đầu nhin không được nhớ tới từng chút từng chút chuyện với Mộ Khanh Hoàng trong vòng nửa năm qua.

Đêm động phòng hoa chúc, hấn không thực hiện trách nhiệm của một trọng phu. Hấn trông thấy nàng cố nén ủy khuất, hấn trông thấy giọt lệ mà nàng cố gắng kìm nén trong mắt nàng, không để rơi xuống, hấn cũng trông thấy lúc nàng thẹn thùng lên liếc nhìn hấn. Hấn đều nhìn thấy hết, chỉ là làm như không thấy mà thôi. Khi đó, dưới áp bức của tổ mẫu, hấn vừa mới phải đoạn tuyệt quan hệ với Tú Ngọc, yêu mà không được, trong lòng hấn hết sức thống khổ. Cho nên đối với Triều Dương quận chúa, người đã khiến hấn yêu mà không được, hấn cảm thấy chán ghét vô cùng. Cho dù trong lòng hấn biết rõ, Mộ Khanh Hoàng vô tội, nhưng vẫn giận lây sang nàng.

Sau khi cưới, Mộ Khanh Hoàng tặng hấn cả một phòng đầy sách. Hấn từng lật xem qua, chữ viết kia sắc bén, có khí khái lại không mất thanh nhã quý khí, hấn tán thưởng vô cùng. Nhưng khi biết được đồng sách ấy là do nàng tự tay chép lại, hấn lại cảm thấy phiền chán, mở miệng châm chọc: "Ngay cả mấy cuốn sách ta đọc mà quận chúa cũng muốn giới hạn trong phạm vi chữ viết của ngươi thôi sao? Đáng tiếc, ta cũng không thích kiểu chữ viết này của ngươi, ta thích chữ của Nhan Chân Khanh, thật sự là đã uống phí một phen khổ tâm của quận chúa rồi."

Nửa năm sau khi cưới, hấn hầu như không hề để mắt gì đến nàng, mà nàng thì lúc nào cũng xuất hiện trước mặt hấn. Hấn phiền chán chuyện nàng tự mình sai sử tỷ nữ trong thư phòng của mình, hấn phiền chán chuyện nàng tự ý đối dụng cụ thư phòng mà hấn dùng, thậm chí ngay cả chuyện nàng hồ hấp hít thở, hấn cũng cảm thấy phiền chán.

Chỉ là, Mộ Khanh Hoàng là quận chúa, từ trước đến nay, hấn nói một câu, nàng đáp lại mười câu; hấn dám ra vẻ bức bối với nàng, nàng trả lại cho hấn gấp mười lần, thường xuyên chọc giận hấn.

Vào thời khắc đó, có khi hấn sẽ ác ý nghĩ, nếu Mộ Khanh Hoàng đột nhiên bị bệnh nặng mà chết thì tốt biết bao. Trong lòng hấn, thê tử là hồng tự thêm hương (1) mềm mại động lòng người, là mặt nồng ấm áp quyến luyến dưới màn che, là nhu tình như nước hỏi han ân cần giống như Tú Ngọc, chứ không phải lạnh lùng kiêu căng cao ngạo như Mộ Khanh Hoàng, càng không phải là loại nữ nhân lúc nào cũng muốn ganh đua cao thấp với hấn.

(1) Hồng tự Thêm Hương: Câu này là câu thành ngữ cổ, hiểu ngắn gọn là "Hồng nhan thêm hương". Hồng tự: nói về những thiếu nữ áo quần xinh tươi diễm lệ. Nghĩa ban đầu là thư sinh trong thời gian dài mài kinh sử có hồng nhan bên cạnh giúp đốt thêm hương. Ý chỉ nữ nhân xinh đẹp dịu dàng.

Bây giờ, Mộ Khanh Hoàng cuối cùng buông tha hấn, cuối cùng hấn có thể kết thúc đoạn hôn nhân này, hấn nên cao hứng mới đúng, nhưng vì sao trong nội tâm lại chột tích tụ chút không cam lòng ấy chứ?

Những cảm giác không cam lòng ấy là do đâu?

"Mộ Khanh Hoàng, kết làm vợ chồng chính là kết giao giữa hai họ, hòa ly cũng không phải chỉ là chuyện giữa hai người ngươi với ta, huống chi ngươi với ta còn là do Thánh thượng tứ hôn. Việc hòa ly này, Thánh thượng biết không?" Do dự hết lần này đến lần khác, Lục Mạo quyết định thử xoay chuyển lần nữa.

"Người nói đúng nửa câu đầu, còn nửa câu sau đúng mà cũng không đúng. Kết làm vợ chồng đích xác là kết giao giữa hai họ, nhưng hòa ly, nói phức tạp cũng phức tạp, phức tạp ở chỗ là hai nhà cãi cò, nhưng chẳng có gì ngoài thân thích của mỗi nhà ra trận. Đầu tiên là khổ khuyên, lời 'danh ngôn' đầu giường cãi nhau cuối giường hòa ra, dùng giọng điệu của người từng trải nói một ít đạo lý mà tự mình cho là đúng, giảng hòa từ bên trong. Nhưng nói thật, chuyện hôn nhân này cũng như uống nước, chỉ có người uống mới biết nước ấm hay lạnh. Lòng ta đã quyết, không kiên nhẫn nghe các bà ấy nói dong nói dài.

Các bà ấy gặp người không thông thế tục như ta, sẽ lại chỉ trích ta tùy hứng quái đản, rồi nói với ta bản tính nam nhân là ăn vụng háo sắc, nữ nhân cần phải bao dung, nhẫn nại, lại thấy ta ngu xuẩn không hiểu chuyện, không nhận ra 'tâm lòng tốt' của mấy bà, hiển nhiên là sẽ nói xấu ta, bảo ta ghen ghét thành tính, từ đó về sau, đại khái là ta sẽ có tiếng là đồ phụ."

Câu chuyện vừa chuyển, Mộ Khanh Hoàng như cười như không nhìn Lục Mạo, "Hơn nữa, ta không muốn lãng phí một khắc nào trên người người với người nhà người nữa. Ta kiên quyết hòa ly, người thân bên phía người sẽ làm ra phản ứng cùng hành động gì, hay những lời chỉ trích phê bình gắt gao mà người đòi dành cho nữ nhân hòa ly, ta đều đã nghĩ đến cả, cũng đã chuẩn bị tốt tinh thần để thân nhiên đón lấy. Chuyện hòa ly này, càng kéo dài càng gây bất lợi cho ta, tốt nhất là giải quyết dứt khoát, tiền trăm hậu tấu.

Cho nên, hòa ly nói đơn giản cũng đơn giản, tùy thuộc vào độ quyết tâm cùng nhẫn tâm của ta. Người xem, ta tìm được điểm yếu của người, uy hiếp người, đó không phải là đơn giản sao?"

Chưa từng có ai nói ra chuyện mình uy hiếp người khác một cách quang minh chính đại như vậy, Lục Mạo chỉ cảm thấy vừa tức vừa hận vừa... có một loại cảm giác rung động không nói ra được.

Mộ Khanh Hoàng thân nhiên ngồi trên ghế quan mạo, cơ thể mảnh mai của nàng khiến cái ghế kia càng có vẻ to hơn. rõ ràng nàng chỉ là một nữ nhân nho nhỏ, lại luôn khiến hấn cảm thấy nàng to lớn mạnh mẽ.

Đây cũng là khí thế của một hoàng gia quận chúa tôn quý sao?

Nhưng hấn cũng đã gặp những quận chúa khác, thậm chí là công chúa, các nàng đều không giống với Mộ Khanh Hoàng.

Mộ Khanh Hoàng, Mộ Khanh Hoàng, nàng quả thực kiêu ngạo như phượng hoàng trên thiên cung, là phượng hoàng tức chết người không đền mạng.

"Mộ Khanh Hoàng, người thay đổi." Lục Mạo lẩm bẩm nói ra một câu này.

Trở thành người khiến ta giờ phút này rung động bất an.

"Thay đổi hay không thay đổi, ta tự biết, còn về 'thay đổi' mà người nghĩ trong lòng, ta không quan tâm." Mộ Khanh Hoàng dùng ngón tay kẹp lấy tờ giấy mỏng viết bài thơ, nhẹ nhàng lay động, "Ký đi, người ký rồi, không chỉ có thể bảo trụ mạng của mình, mà còn có thể bảo trụ mạng của người thân của người. Người không ký, vậy ta chỉ có thể tự tay tiễn các người lên đường."

Ánh mắt Lục Mạo thay đổi thất thường, bực tức nói: "Người có khi thật sự làm cho ta hận nghiêng răng nghiêng lợi."

Mộ Khanh Hoàng chỉ đáp lại bằng một nụ cười lạnh.

Đến nước này, Lục Mạo mạnh mẽ ký tên mình lên, chữ viết qua loa ẩu tả, khó khăn lắm mới có thể nhận ra đó là tên của Lục Mạo.

Mộ Khanh Hoàng đứng dậy, đi đến cạnh bàn, trực tiếp rút thư hòa ly đi, "Về phần thủ tục bên phía quan nha, người không cần lo, ta sẽ xử lý sạch sẽ."

"Vậy ta thật sự phải cảm ơn người rồi." Lục Mạo đi theo sau Mộ Khanh Hoàng, không cam lòng nói.

Cửa mở ra, đám người Lục Từ Thị cười tiến lên, vừa định nói "Sống với nhau cho thật tốt" mấy lời chúc mừng đại loại như vậy, liền thấy Mộ Khanh Hoàng nhàn nhạt liếc các bà một cái, lướt qua các bà trực tiếp bỏ đi, hai bách hộ tay đặt trên tú xuân đao đuổi theo sau.

Lục Nguyệt tức không chịu nổi, bày ra dáng vẻ của chị chồng, nhưng lại không dám bày sắc mặt ngay trước mặt Mộ Khanh Hoàng, miễn cưỡng cười nói: "Em dâu à, bây giờ hòa thuận rồi thì quên ngay mấy người hòa giải bọn chị hay sao? Có phải còn oán giận Tam tỷ nói mấy lời nói nhảm lúc nãy không?"

Lục Mạo xấu hổ thấp giọng gọi một tiếng, "Tam tỷ."

Mộ Khanh Hoàng dừng chân lại, hơi quay đầu, dùng đuôi mắt liếc nhìn Lục Nguyệt, đôi mắt đen tối, lại nhẹ nhàng cười một tiếng, "Là người à, vợ của đích thứ tử (1) Mộ Cao Tổ của Yên vương, Lục Nguyệt."

(1) *Đích thứ tử: Con thứ của dòng chính.*

Ngay cả một tiếng Tam tỷ cũng không thèm gọi, mà lại đi gọi thẳng kỳ danh, Lục Nguyệt cảm thấy khuất nhục kinh khủng, "Người!"

Mộ Khanh Hoàng lại nhấc chân bỏ đi.

Tư thái không coi ai ra gì như thế khiến mẹ chồng nàng dâu phủ Ngụy quốc công cảm thấy phiền muộn không ít.

Lục Từ Thị còn nói tốt cho Mộ Khanh Hoàng, nói với Ngụy quốc công phu nhân Hoa thị: “Tình tình con bé luôn như thế, vợ A Cung con đừng phiền muộn, con nít nhà nào gây náo loạn như vậy chắc cũng ngưng ngưng.”

"Tổ mẫu, người còn nói tốt thay cho ả." Lục Nguyệt tức giận giậm chân.

Lục Mạo lấy một tay che mặt, cúi đầu nói: “Từ nay về sau, nàng chỉ là Triều Dương quận chúa, nàng không để ý đến mọi người, mọi người cũng phải chịu.”

Trong lòng Lục Từ Thị chợt trầm xuống, buồn bực, có một dự cảm xấu, vội vàng kéo tay áo Lục Mạo, nói: "Mạo Nhi, con nói vậy là có ý gì?"

"Đúng vậy, Mạo đệ, đệ có ý gì?"

“Có nghĩa là, vừa mới đây thôi, trong thư phòng, con ký thư hòa ly, từ nay về sau, nàng không còn là em dâu cháu dâu của hai người nữa, mà chỉ là Triều Dương quận chúa.”

Trước mặt Lục Từ Thị bỗng tối sầm, cơ thể lay qua lay lại như muốn té xỉu, Lục Mạo sợ hãi ôm lấy bà: "Tổ mẫu, ngài làm sao vậy?"

Sắc mặt Lục Từ Thị tái xanh, thở hổn hển, ngón tay bấu lấy cánh tay Lục Mạo, nghiêm nghị đứng thẳng, vung tay tát một cái lên mặt Lục Mạo, rút ra một câu, "Ta không đồng ý!"

- -

Khi đám người Mộ Khanh Hoàng đến nơi, đồ cưới đã chuyển gần xong, Mộ Khanh Hoàng gật đầu với Tổng thiên hộ, Tổng thiên hộ chấp tay xoay người gọi một vài bách hộ ra, đi đến một góc trong viện, chẳng biết từ bao giờ mà ở đó đã đặt vài thùng gỗ.

Đám nha hoàn Ngọc Khê nhìn Mộ Khanh Hoàng, chờ mệnh lệnh của nàng.

Mộ Khanh Hoàng nói: "Các người đi theo ta, lát nữa chúng ta sẽ cùng quay về Liên Viên, từ nay về sau, Liên Viên chính là nhà của chúng ta."

“Bọn nô tỳ đi theo quận chúa." Ngọc Loan nói.

“Được.” Mộ Khanh Hoàng cười xoa xoa đầu Ngọc Loan, lại lần lượt nhìn qua Ngọc Khê, Ngọc Châu, Ngọc Khinh, xúc động thở dài, “Bốn đứa nha đầu các người ấy...”

Đời trước, chết cũng không muốn cách nàng nửa bước, cam nguyện cùng chết theo nàng. Đời này, nàng hy vọng mỗi người bọn họ đều có thể muốn gì được nấy, hạnh phúc an khang.

"Quận chúa." Tổng thiên hộ nâng thùng gỗ đi đến bên cạnh Mộ Khanh Hoàng xin chỉ thị.

Mộ Khanh Hoàng bước lên vài bước, mặt trời đã ngã về tây, nơi chân trời nhuộm lên màu vàng óng ánh, ráng mây vàng vàng chiếu lên mái ngói xanh, phản xạ ra nhiều tia sáng vụn vặt, ánh mắt nàng chuyển từ mái ngói đến song cửa sổ, lại từ song cửa sổ đến cánh cửa khắc hoa, rồi đến tấm thảm ngũ phúc phùng thọ trải trong phòng, không hề lưu luyến nữa mà nhẹ nhàng gật đầu, "Giới đi."

Hiệu lệnh vang lên, Tổng thiên hộ cùng vài bách hộ hất dầu từ trong ra ngoài, sau đó ném một cây đuốc đang bốc cháy lên trên tấm rèm.

“Phùng” một tiếng, ngọn lửa bùng lên, bốc cao, bay lượn, thỏa thích thiêu đốt.

"A - - "

“Cháy rồi!”

Lúc Lục Từ Thị dẫn người đến đã thấy ngọn lửa trong sảnh chính của Triều Dương viện đã bốc lên tận trời, khói đen tràn ngập.

“Mấy người các người còn đứng đó ngây ngốc làm gì, mau đi cứu hỏa đi!” Lục Nguyệt gấp rút hét lên.

"Quận chúa, có chuyện gì thì nhẹ nhàng nói chuyện với nhau, đốt nhà làm gì chứ, thật quá trốn." Nhị lão gia Lục Văn chấp tay sau lưng, nghiêm mặt, đè nén giận dữ nói.

Tam lão gia Lục Cảnh "A" một tiếng, đẩy Lục Mạo một cái, khiển trách: “Dạy vợ kiêu gì đấy.”

Lục Từ Thị cắn răng, vẻ mặt căng cứng, ánh mắt nhìn Mộ Khanh Hoàng như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

"Quận chúa, phòng ốc trong Trường Ninh Hầu phủ ta không phải dễ đốt như vậy, ta lập tức bảo lão đại dâng tấu thư vạch tội người!" Lục Từ Thị chống gậy, tức đến mức cả người run rẩy.

Bà xoay người quát to: "Đại lão gia đâu, Đại lão gia về chưa?"

Liền có vú già nhỏ giọng trả lời: “Người của Trung quân phủ nói Đại lão gia bị thể từ gia gọi đi ra ngoài rồi, không biết đi đâu.”

"Tên súc sinh này, hấn trốn nhanh thật đấy. đi tìm tiếp đi, cho dù hấn chui vào hang chuột cũng phải đào ra cho ta!"

“Vâng.”

Nhìn phòng ốc bốc cháy hùng hực, Lục Mạo loạng choạng bước đến bên cạnh Mộ Khanh Hoàng, hận đỏ mắt. hấn gắt gao nhìn chăm chăm vào Mộ Khanh Hoàng, nói: “Vì sao ngươi phải đốt sân viện của ta?”

Mộ Khanh Hoàng lại không nhìn Lục Mạo, nàng chỉ nhìn căn phòng đang bị rồng lửa bao quanh thiêu hủy từng chút một, đây là nhà lao từng nhốt nàng cả một đời.

một đời ấy, nàng cùng bốn nha hoàn bị đốt thành tro trong chính căn phòng này.

một đời này, vẫn là nàng tự mình ra tay, thiêu đốt lần nữa. Thứ mà nàng đốt chính là tình cảm cả đời của nàng, không liên quan đến Lục Mạo tên nam nhân này, chỉ vốn vẹn là tình ý và tâm huyết mà nàng từng dâng ra.

một đời này tự tay nàng hỏa táng.

một giọt nước mắt rơi xuống, Mộ Khanh Hoàng cong môi cười.

Chẳng biết tại sao, nhìn trận hỏa hoạn này, nhìn quận chúa rơi lệ mà cười, bốn nha hoàn đều đỏ vành mắt, lại không một ai cúi đầu.

"đi thôi."

một câu lệnh vang lên, Tổng thiên hộ đưa tay, nhóm bách hộ mở đường, bảo vệ chủ tử Mộ Khanh Hoàng ở bên trong, đi về phía trước.

"không được đi." Lục Từ Thị chặn ở cửa viện Triều Dương, rất có khí thế hoành đao lập mã (1), một người đã đủ giữ quan ải, sau lưng bà là con trai con dâu và thông gia của bà.

(1) Hoành đao lập mã: Tay cầm vũ khí, phóng ngựa rong ruổi, tác chiến trên sa trường, đại ý là hiên ngang dũng cảm.

"Mộ Khanh Hoàng, ngươi trả lời ta, vì sao phải đốt Triều Dương viện?" Có cảm y vệ bảo vệ, Lục Mạo không lại gần Mộ Khanh Hoàng được, chỉ có thể cất cao giọng chất vấn, trên khuôn mặt hiện lên vẻ hoảng loạn mà chính hấn cũng chưa từng phát hiện.

Ngụy quốc Công phu nhân ý vào việc mình cũng có chút ít thân phận, liền lạnh lùng nói: "Mặc dù ngươi là quận chúa, cũng không thể lung tung đốt sân viện nhà người ta. không có vợ chồng son nhà nào giận dữ mà dùng cách này để náo loạn hết. Triều Dương quận chúa, ngươi quá coi trời bằng vung rồi."

Mộ Khanh Hoàng cười, “Đến tận mức này mà trong mắt của Ngụy quốc Công phu nhân vẫn chỉ là chuyện vặt, là vợ chồng son giận dữ à? Xem ra ánh mắt của Ngụy quốc Công phu nhân quá tệ.”

Tiếp đó, nàng quay sang Lục Từ Thị nói: “Phân chia theo mệnh yếu tôn ti, lão phu nhân sống hơn nửa đời người mà vẫn không rõ à? Nơi này không phải là nông thôn, chỉ cần ngươi khóc lóc om sòm lẫn qua lần lại là có thể cãi thẳng. Lão phu nhân vẫn nên nhận rõ thực tế, tự mình tránh ra đi, nếu không người xấu mặt cũng chỉ có ngươi mà thôi.”

Người xấu mặt cũng chỉ có ngươi...

Lời này giống như một cái tát vang dội đánh vào mặt Lục Từ Thị, khiến cho mặt bà nóng hôi hổi.

Lời nói đã đến nước này, Mộ Khanh Hoàng cũng không nói nhảm với bọn họ nữa, "Tổng thiên hộ, dẹp đường đi."

“Vâng!”

“Xoẹt - -” một tiếng, nhóm bách hộ cùng nhau rút đao, ánh hàn quang từ tứ xung đao chớp lóe chiếu vào mắt của đám người Lục Từ Thị, ngay lập tức, mẹ chồng nàng dâu Ngụy quốc Công phu lui ra trước tiên, ngay sau đó là phu thê Lục Cảnh, tiếp theo là phu thê Lục Văn tiểu Từ thị diu Lục Từ Thị lui sang một bên. Lục Văn đỏ mặt phở trương thanh thế, "Chuyện này, Trường Ninh Hầu phủ ta sẽ không từ bỏ ý đồ! Mẹ, cứ để ả đi đi, ả không chạy thoát được đâu.”

Trong lòng Mộ Khanh Hoàng cảm thấy buồn cười, trên mặt cũng lộ ra, "Ta chờ đám người "Trường Ninh Hầu phủ" các ngươi không từ bỏ ý đồ, Lục Bình là một tướng quân trung thành, ta tin tưởng nhân phẩm của Lục Bình tướng quân."

Thấy Mộ Khanh Hoàng cười, Lục Từ Thị tức đến đỉnh điểm, tay run run chỉ vào Mộ Khanh Hoàng, "Ngươi cười cái gì, ngươi đang cười nhạo ta, xem thường ta phải không? Ta không cho phép ngươi cười!"

Nụ cười trên mặt Mộ Khanh Hoàng càng rộng thêm, “Ai cấp cho lão phu nhân cái quyền không cho ta cười thế? Hóa ra ta cười nghĩa là ta xem thường ngươi à, vậy ta ngược lại phải cười nhiều thêm một chút.”

nói xong, nàng toét miệng cười.

Lục Từ Thị một tay che ngực, mắt tròn trắng lên, cuối cùng hôn mê bất tỉnh.

“Mẹ!”

"Tổ mẫu!"

"Mau mời ngự y!"

"Đại ca đâu, mau mau tìm đại ca về, hoàng gia quận chúa khinh người quá đáng khiến mẹ tức đến xỉu rồi.”

Mộ Khanh Hoàng cười ra tiếng, đi đường cũng cảm giác nhẹ nhàng hơn không ít, nàng dẫn theo bốn nha hoàn, vân đạm phong khinh bỏ đi, trong lòng không hề lo lắng.

Từ đầu đến cuối, nàng cũng không nhìn Lục Mạo lấy một lần.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Cha con ghét nhau

Edit: Diệp Nhược Giai

Triều Dương quận chúa cứ thế bất ngờ chuyển đồ cưới đi, dứt khoát rời khỏi, Trường Ninh Hầu phủ từ chủ tử cho đến vú già đều vẫn còn trong trạng thái khiếp sợ chưa hồi phục lại được;

Lão phu nhân trước nay vẫn luôn bình tĩnh, dù núi Thái Sơn sụp đổ trước mặt vẫn không biến sắc, đột nhiên bây giờ phát giận đến ngất xỉu, khiến cho nhóm chủ tử luống cuống, đám vú già hoảng loạn.

Lửa trong Triều Dương viện vẫn bốc cháy hùng hực, dập hay không đây? Chẳng có chủ tử nào đứng ra quyết định.

không một ai biết, hai cha con mà lão phu nhân gân giọng sai người đi vào hang chuột tìm, lại ở ngay trong Triều Dương viện, ẩn mình trong một góc ngách của một ngọn núi giả.

Triều Dương viện thật sự rất rộng, không thiếu nhất chính là núi giả bụi hoa, thủy tạ đình đài, muốn trốn muốn núp muốn giấu gì đều rất dễ.

"Cha, cha, cha mau néo con một cái đi.” Theo dõi từ đầu đến cuối, đầu óc Lục Cửu mơ hồ, miệng lại vui sướng đến mức sắp kéo dài đến tận mang tai.

Nhìn bộ dáng ngốc nghếch không có tiền đồ của con trai, Lục Bình cảm thấy thật đáng ghét, chộp lấy mặt Lục Cửu rồi dùng sức néo một cái rõ đau, đến nỗi trên khuôn mặt trắng nõn của Lục Cửu lập tức hiện lên hai vết hồng hồng của đầu ngón tay, nhưng Lục Bình tuyệt không đau lòng.

"Cha, cha nõ néo thật đấy à.” Lục Cửu ôm mặt giậm chân.

"Lão tử còn phải khách khí với con à." Lục Bình chui ra khỏi núi giả, cười cười vắn về chòm râu, "May mà không đi uống rượu, không thì đã bỏ lỡ màn đặc sắc này rồi. Triều Dương quận chúa quả đúng là tinh mắt, bốn tướng quân luôn trung thành tận tâm với Thánh thượng, chắc, quả không hổ là con dâu tương lai của ta.”

Lục Cửu cũng bắt đầu ghét bỏ cha hắn, bĩu môi nói: "Tiểu phượng hoàng chỉ khách khí nói tí thôi, cha còn tưởng là thật, đúng là không biết xấu hổ.”

"Đồ ranh con nhà nguoi, thiếu đòn à.” Lục Bình trừng đôi mắt to như chuông đồng, giơ tay lên đập vào đầu Lục Cửu.

Lục Cửu ôm đầu chuột nhảy lên, vọt ra khỏi bụi hoa, đứng trên con đường mòn lát đá cuội trừng cha hắn, "Lại đánh, đánh đến ngu người luôn rồi. Lão cha, cha muốn có thằng con ngốc à? Còn nữa, ai là con dâu của cha chứ, tiểu phượng hoàng chán ghét con chết đi được. không đúng, lão cha, cha đồng ý để con cưới tiểu phượng hoàng?!"

Mặc dù trong mắt hắn, tiểu phượng hoàng vô cùng tốt, cái gì cũng tốt, là phượng hoàng thật sự, là thiên nữ hạ phàm, nhưng rốt cuộc tiểu phượng hoàng cũng từng gả đi một lần.

Lục Bình khinh bỉ nhìn Lục Cửu một cái, "Coi cái đức hạnh của con kìa, phượng hoàng nhi là người mà con muốn cưới là cưới được à? Con mà thực sự cưới được con tiểu phượng hoàng này về cho lão tử, lão tử chia cho con một nửa gia sản.”

“Được!” Lục Cửu hưng phấn mặt mày hớn hở, hoa tay múa chân.

“Ủa? không đúng, của cha chính là của con, đều là của con, sao tự dưng chỉ có một nửa gia sản?” Lục Cửu trừng mắt, “Cha nói đi, có phải cha có con riêng bên ngoài rồi không? Con nói cho cha biết, con không nhận đệ đệ từ trên trời rơi xuống đâu.”

“Cút!” Lục Bình cời giày xuống đập hấn.

Lục Cửu nhảy dựng lên đỡ lấy, chấp tay khom người dâng lại cho cha hấn, liếm mép cười nói: “Lão cha, không quậy nữa, nói chuyện chính đi.”

Lục Cửu quỳ một gối xuống, nâng chân cha hấn gác lên trên vai, vừa mang lại giày cho cha hấn vừa nói: “Cha, con dùng đôi mắt chó này nhìn, thấy Nhị thúc với Tam thúc đều là loại người cất giấu ác ý trong lòng, cha không nghĩ đến chuyện chia ra ở riêng à?”

Thấy thằng con quỳ xuống mang giày cho mình, bàn tay Lục Bình vuốt ve chòm tóc trên đầu hấn, đang lúc cảm động đến mức đôi mắt cũng bắt đầu ươn ướt thì nghe thấy câu này, ông bỗng chốc lại quắc mắt lên, đập nhẹ vào ót Lục Cửu, “Ta nói tên hỗn tiểu tử nhà ngươi tự dưng sao lại khua tôn hàng quý (1) hầu hạ mang giày cho lão tử như thế chứ, hóa ra là có quyết định này.”

(1) Khua tôn hàng quý: Chỉ người có thân phận cao quý nhưng lại nhún nhường hạ mình.

Mang giày cho lão cha xong, Lục Cửu đứng lên, khoác vai Lục Bình, dáng vẻ cười nói như kiểu anh em tốt, “Lão cha, Trường Ninh Hầu phủ này là nhờ cha liều mạng chém đầu người trên chiến trường kiếm về, bao nhiêu lần cứu tử nhất sinh, suýt nữa bỏ luôn cả mạng trên chiến trường, chả có tạo quan hệ nào với Nhị thúc Tam thúc, bọn họ dựa vào cái gì mà ở trong nhà chúng ta, hưởng vinh quang nhà chúng ta?”

Lão nhi tử thân cận với ông, trong lòng Lục Bình cảm thấy hết sức ảm áp, cũng không đẩy hấn ra, chỉ vuốt vuốt chòm râu của mình, nói: “Dù sao Nhị thúc Tam thúc của con là anh em ruột cùng bỏ ra từ trong cùng một cái bụng với cha, huynh trưởng tựa như cha, tổ phụ con qua đời sớm, cha trông nom chiếu cố bọn họ cũng là tình nghĩa nên làm.”

“Chó má.” Chỉ cần vừa nghĩ tới đời trước Tam thúc đã thất cổ lão cha, Nhị thúc nội ứng ngoại hợp, hận ý trong lòng Lục Cửu liền “ùng ục ùng ục” bốc lên, nổ tung, tất cả đều là độc. Chỉ là bây giờ phải tạm thời nhịn xuống, nếu muốn giết chết Lục Văn Lục Cảnh một cách sạch sẽ, hấn cần một cơ hội.

“Tiền mà cha dùng mạng đời về đã nuôi bọn họ khôn lớn, cưới vợ cho bọn họ, lại kiểm chức quan cho bọn họ, để bọn họ được làm quan lão gia chó đội lốt người còn chưa đủ à? Cha, chẳng lẽ cha còn muốn quản xem bọn họ làm cái khi gió gì đến tận cho lúc chết?! Cha có muốn chia gia sản cho bọn họ luôn không?” Lục Cửu tức tối, gương mặt tuấn tú trắng bệch, mắt phượng trừng to, cổ rướn ra thật dài, gân xanh trên cổ đều nổi lên hết cả, nhìn giống như sắp đứt hơi mà chết.

Lục Bình sợ đến tim gan run rẩy, nhớ lại từ khi tiểu tử thú này còn bé xú, tóc còn để chòm, tính khí đã lớn rồi, liền vội vàng dụ dỗ nói: “Con trai ngoan con đừng nóng giận, cha con không có ngu như vậy. không chia gia sản cho bọn họ, tất cả mọi thứ của lão tử đều là của con, không để cho ai hết.”

Lục Cửu nuốt khẩu khí xuống, giả bộ như đã trở lại bình thường, liếc mắt nhìn Lục Bình nói: “Vậy cha định khi nào mới tiễn bọn họ ra ngoài. Con nói cho cha biết, con thật sự muốn cưới tiểu phượng hoàng, nếu muốn cháu nội của cha sớm ra đời một chút, thì cha mau mau đuổi nhị phòng tam phòng đi hết đi. Nếu cha không làm, con liền đi làm con rể cho nhà tiểu phượng hoàng.”

“Con dám!” Lục Bình tức giận, quắc mắt lên.

“Cha xem con có dám hay không.” Lục Cửu hừ hừ một tiếng với cha ruột của hấn.

Đúng lúc đó truyền đến tiếng vang “ầm ầm” thật lớn, cha con Lục Cửu quay đầu nhìn lên, liền thấy ngọn lửa đã đốt sập xà nhà, Lục Cửu “chao ôi” một tiếng, lòng đau gần chết, “Đám này là con cháu của rùa à, sao chả có đứa nào dập lửa hết thế, làm vậy chính là phung phí công sức tình cảm xây sân viện cho tiểu phượng hoàng của ta.”

nói xong liền hùng hùng hổ hổ chạy đi tìm người dập lửa.

Lục Bình lại bắt đầu đau lòng con mình, xây tổ ấm cho nữ nhân mà mình yêu mến cùng với người khác, thằng con ông thật đúng là ngu hết thuốc chữa. Lúc xây lại Triều Dương viện, ông đã cảm thấy buồn bực rồi, sao tự dưng con trai ông lại đột nhiên có hứng thú với kiến trúc, ôm chuyện xây dựng Triều Dương viện vào người, hóa ra là vì Triều Dương quận chúa.

Nghĩ tới, lúc xây Triều Dương viện, nhất định là trong lòng con trai ông chảy máu đầm đìa. Lòng Lục Bình quặn đau.

Tay phải nắm lại, đâm vào lòng bàn tay trái một phát, ông thâm hạ quyết tâm, phải giúp nhi tử ôm phượng hoàng về.

- -

Ánh tà dương trải dài trên bậc thềm màu đỏ trước cửa Càn Thanh Cung, chiếu vào đá ngọc thạch trắng khảm hình rồng bay phượng múa trên bậc thềm đỏ, rọi ra màu vàng lấp lánh.

Mộ Khanh Hoàng quỳ dưới bậc thềm, lưng thẳng tắp, vẻ mặt ung dung, làm như không thấy các đại thần nội các ra vào Càn Thanh Cung.

Nàng quỳ thân nhiên, quỳ mà vẻ mặt còn mang cười, khiến rất nhiều người kinh ngạc.

Triều Dương quận chúa mang theo cấm y vệ xông vào Trường Ninh Hầu phủ, chuyển đồ cưới, hòa ly, đốt lửa thiêu cháy Triều Dương viện, tất cả mọi

chuyện đều như gió xuân, lần lượt thổi vào từng quý phù trong Kim Lăng.

Quả thật có thể nói là, việc tốt không ra tới cửa, tiếng dữ đồn xa.

Trong chuyện này, vị hoa khôi Phụng Lâu Xuân của Hồi Xuân lâu, người mà nghe nói là đã trực tiếp làm cho mối hôn nhân giữa Triều Dương quận chúa cùng Quận mã tan vỡ, đột nhiên làm ăn phát đạt hơn hẳn, người đến tìm nàng đều là các vị công tử ca không phú cũng quý.

Chưa từng thấy tiểu nương tử nhà nào hòa ly lại vui vẻ như vậy.

Hàn lâm học sĩ kiêm Văn Uyên các Đại học sĩ Lưu Khiêm vừa bẩm báo xong, đang đi ra từ Càn Thanh Cung, vốn đã lướt qua người Mộ Khanh Hoàng, đi được hơn mười bước, nhưng lại xoay người trở lại, đứng xa xa cách vài bước sau lưng Mộ Khanh Hoàng, ở góc độ của Mộ Khanh Hoàng nhìn Long châu trên bậc thềm đỏ, quả nhiên thấy lệch hơn một bàn tay.

Lưu Khiêm chấp tay sau lưng, chậm chậm đi tới đi lui, hai hàng lông mày nhíu chặt đến mức có thể kẹp chết con ruồi, nhưng lại dứt khoát không nói lời nào.

Có người đi tới đi lui sau lưng mình, Mộ Khanh Hoàng cảm thấy cả người không được tự nhiên, nhin không được xê dịch một chút sang phải, ai ngờ vừa đi chuyển đi một chút thì Lưu Khiêm mở miệng, "Ngừng!"

Mộ Khanh Hoàng kinh hãi, quay đầu nhìn Lưu Khiêm. Vì Lục Mạo làm ở Hàn lâm viện, nàng cố ý để mắt đến vị Lưu đại nhân này. Ông ấy quản lý Hàn lâm viện, nghe nói là một người cực kỳ cứng nhắc, không biết tùy cơ ứng biến. Lục Mạo bị thương mặt bị thương hông mà vẫn đích thân đi Hàn lâm viện xin nghỉ là vì vị Lưu đại nhân này, kể từ khi ông quản lý Hàn lâm viện tới nay, ông đặt ra quy định: Hễ là quan lại nô bộc trong Hàn lâm viện, nhất định đều phải đứng hạn ký tên điểm danh, bất kể người là ai, chỉ cần không phải là bệnh sắp chết, muốn xin nghỉ thì phải đích thân tới trước mặt ông xin phép, nghiêm trị trộm gian hay giờ thủ đoạn.

Nàng không biết người khác nhận xét ông thế nào, nhưng nghe thấy sự tích về ông, nàng lại cực thích người như vậy, vì thế nàng khiêm tốn nhẹ giọng hỏi thăm, "Lưu đại nhân có chuyện gì sao?"

Lưu Khiêm chấp tay thi lễ, "Xin quận chúa di chuyển về bên trái khoảng một bàn tay."

Mộ Khanh Hoàng hơi ngạc nhiên, nhưng đây chỉ là chuyện nhỏ, nàng vui lòng thuận theo một vị quan tốt mà nàng thường thích.

Lưu Khiêm ngẩng đầu nhìn Long châu ở giữa bậc thềm đỏ một cái, lại chấp tay nói: "Xin quận chúa dịch về bên trái thêm một ngón tay nữa."

"... Được."

Lưu Khiêm lại ngẩng đầu nhìn Long châu ở giữa bậc thềm đỏ, vui mừng gật đầu, liếc mắt nhìn Mộ Khanh Hoàng, khen ngợi: "Phẩm hạnh của quận chúa thật tốt."

"À... Sao ngài lại thấy được?" Mộ Khanh Hoàng chẳng biết tại sao lại muốn cười.

Lưu Khiêm đứng thẳng lưng lên, vuốt ve chòm râu hoa râm, "Khiêm tốn, kính lão, không vì được sủng mà nhờn nhễ, vui vẻ thuận theo yêu cầu vô lễ của thần, phẩm hạnh của ngài thật sự vô cùng tốt."

Lưu Khiêm lại gật gật đầu cười, chấp tay nói: "Quận chúa ngài cứ quý tiếp, cừu thần hạ triều, phải về nhà dùng bữa."

nói xong, nhẹ phát ống tay áo xoay người mà đi, vạt áo tung bay, nhìn dáng dấp có vẻ như tâm tình rất tốt.

"Vào lúc này mà ông ấy lại khen ngợi phẩm hạnh của ta, chẳng lẽ là phụ thân an bài?" Mộ Khanh Hoàng hoài nghi thì thầm, vừa ngẩng đầu chợt cảm thấy bậc thềm phía trước có gì đó khang khác, vô cùng ngay ngắn, cực kỳ đối xứng, mà đối diện nàng là Long châu phun ra từ đầu rồng, tầm mắt dường như cũng sáng sủa sạch sẽ hơn không ít.

Mộ Khanh Hoàng ngạc nhiên, trong lòng dường như hiểu ra điều gì đó...

Lưu đại nhân ghét bỏ ta quý lệch à?

Lại một lát sau, Mộ Dẫn Hoàng cúi đầu ừ rừ đi xuống từ Càn Thanh Cung, đến bên cạnh Mộ Khanh Hoàng, nổi giận nói: "Đệ cùng quý với tỷ tỷ."

Mộ Khanh Hoàng nhìn khuôn mặt non nớt ngây thơ của đệ đệ, nhin không được mà nhớ tới lời Lục Mạo nói trước khi bị lừa thiêu trong kiếp trước, hắn nói "Hoàng đệ đệ đệ của ngươi đã bỏ lại ngươi, một mình chạy thoát rồi". Vào khắc ấy, trong lòng nàng có đau, có hận, cũng có may mắn. không phải là hận Dẫn Hoàng vứt bỏ nàng một mình chạy trốn, mà là hận hắn không biết phấn đấu, hận hắn vì sao không cùng chết cùng sống với đất nước của hắn. Đó là khí khái cuối cùng mà một vị đế vương nên có.

hắn lại vứt bỏ cả một chút khí khái cuối cùng của một đế vương.

Nhưng nàng cũng đau lòng hắn, khi đó hắn đã đến trình độ bế tắc tuyệt vọng không lối thoát, nàng hiểu rõ hắn phải chịu giày vò thống khổ đến thế nào, cho nên nàng cũng cảm thấy may mắn. Chạy, còn mạng để sống, từ đó làm một người dân thường, sống những ngày bình thường, cũng tốt.

Mộ Khanh Hoàng thấp giọng thờ dài, đưa tay xoa xoa đầu Mộ Duẩn Hoàng “Giận đối hoàng tử phụ ả?”

“Vâng.” Mộ Duẩn Hoàng rầu rĩ nói, “Đệ cầu xin hoàng tử phụ đừng bắt tỷ tỷ phải quỳ nữa, mà hoàng tử phụ không chấp thuận.”

"Hoàng tử phụ bắt tỷ quỳ là vì thương tỷ, là để cho người khác xem." Mộ Khanh Hoàng giải thích.

Đầu tiên Mộ Duẩn Hoàng nghi hoặc nhìn Mộ Khanh Hoàng, nghĩ một lát chợt cười rộ lên, “Đệ hiểu rồi tỷ tỷ, hoàng tử phụ đồng ý đúng không?”

Mộ Khanh Hoàng cười gât đầu.

“Hóa ra là đệ hiểu lầm hoàng tử phụ, đệ phải đi xin lỗi hoàng tử phụ ngay đây. Đệ đúng là ngốc quá mà, sao lúc này không nghĩ ra cơ chứ.” Mộ Duẩn Hoàng đứng lên liền chạy lên trên thêm đá.

Trong Càn Thanh Cung, Kiến Nguyên Đế vừa phê duyệt tấu chương vừa nói: "Quý mấy canh rồi?"

Thái giám chuông sự Càn Thanh Cung, Ngụy Bảo bước lên một bước, nhẹ giọng trả lời: "Hồi bệ hạ, khoảng hai canh rồi ạ."

Kiến Nguyên Đế “ừ” một tiếng.

Ngụy Bảo nhìn mặt mà nói chuyện, nhỏ giọng nói: “Da thịt quận chúa non mềm, quỳ trên thềm đá cứng rắn kia, còn quỳ nữa chân sẽ hồng mất.”

“Lá gan con bé lớn lắm mà, đốt Trường Ninh Hầu phủ cơ mà, cứ để con bé quỳ tiếp.”

“Đó không phải là do quận chúa biết có một tử phụ như ngài che chở cho nên mới dám đốt sao, hơn nữa là do quận mã sai trước, quận chúa của chúng ta chỉ đốt sân viện chứ đâu có đốt quận mã đúng không?”

Kiến Nguyên Đế bị chọc cười, liếc nhìn Ngụy Bảo một cái, “Người ngược lại thật biết cách nói tốt thay cho con bé.”

Ngụy Bảo cười nói: "Nô tài cả gan nói lời đi quá giới hạn, trong vai vị hoàng tử, hoàng tôn, công chúa, quận chúa, chỉ có duy nhất Triều Dương quận chúa là cực kỳ giống tính ngài lúc còn trẻ, nô tài nhìn mà cũng yêu thích trong lòng."

Kiến Nguyên Đế cười lớn, “Hồi bé tính tình nó quả thật rất giống trẫm, nhưng kể từ khi biết yêu lần đầu lại không giống nữa, hơi bị nhi nữ tình trường quá. Rốt cuộc cũng là thân nữ nhi, một chữ tình là sẽ phá hủy tất cả. Bây giờ thấy hành động của nó, trẫm vừa tức giận vừa kiêu ngạo, tức là vì nha đầu kia to gan lớn mật, tiền trăm hậu tấu, bức trẫm không thể không ngầm cho phép con bé hòa ly, thu thập cục diện rồi rảm cho con bé. Còn kiêu ngạo, thật ra cũng không có gì để kiêu ngạo, chẳng qua chỉ là chút chuyện nhỏ mà thôi.”

Ngụy Bảo thấy vẻ mặt tươi cười của Kiến Nguyên Đế, đồng ý theo.

Kiến Nguyên Đế lại nói: "đi gọi con bé vào đây, trẫm phải giáo huấn con bé một trận."

“Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Trẫm không hài lòng

Edit: Diệp Nhược Giai

"Quận chúa mau đứng lên đi, quỳ đau lắm phải không." Ngụy Bảo đỡ Mộ Khanh Hoàng, khom lưng vốn định xoa xoa đầu gối cho nàng, nhưng vừa đụng vào đầu gối Mộ Khanh Hoàng thì lập tức đổi thành phui vấy.

"Hơi đau một chút, nhưng cũng không sao hết." Mặt Mộ Khanh Hoàng ửng hồng, nhỏ giọng nói: "Nha hoàn đã cột miếng nệm mềm lên đầu gối ta rồi."

Ngụy Bảo cũng thì thầm trả lời: "Tiểu nô không nói cho bệ hạ."

Mộ Khanh Hoàng cười, hoạt động hai chân một chút rồi rút cánh tay mình ra, đổi tư thế thành diu lấy Ngụy Bảo, Ngụy Bảo vội nói: "Như thế này không được, phải là tiểu nô đỡ ngài mới đúng."

Mộ Khanh Hoàng lắc đầu, trịnh trọng nói: "Ngài vẫn luôn đi theo hoàng tử phụ gây dựng sự nghiệp, là công thần. Trong lòng ta, ngài cũng giống với những người chú bác kia của ta."

Ngụy Bảo chưa nói gì, mặt đã tươi cười vui vẻ, ngoài miệng khiêm tốn nói: "Quận chúa ngài thật sự đã quá đề cao tiểu nô rồi. Muốn nói công thần, Ngụy

quốc Công, Trịnh quốc công, Tào quốc công bọn họ mới là công thần, tiểu nô chỉ đi theo bệ hạ làm tùy tùng tiểu bộc mà thôi, chưa từng giết được tên chó Nguyễn nào cả, ngài thật sự là quá đề cao tiểu nô."

Nàng còn nhớ rất rõ, ngay đêm hoàng tử phụ qua đời, Ngụy Bảo cũng treo cổ tự tử, để lại bức thư thỉnh cầu được chôn theo hoàng tử phụ, xuống dưới đất tiếp tục hầu hạ hoàng tử phụ. Chỉ xét về điểm này thôi, Ngụy Bảo đã xứng đáng để được nàng kính trọng rồi. Huống chi, từ nhỏ, Ngụy Bảo đã rất yêu thương tỷ đệ bọn họ, giống như bọn họ là cháu trai cháu gái ruột của ông vậy.

Nghĩ tới những điều tốt của Ngụy Bảo, Mộ Khanh Hoàng nhin không được bật thốt lên: "Ngụy gia gia..."

Ngụy Bảo vừa mừng vừa sợ, cuống quýt nhìn xung quanh một vòng rồi mới nhỏ giọng nói: "Quận chúa không thể như thế, vị ngài trong Càn Thanh Cung kia mới là gia gia của ngài."

Mộ Khanh Hoàng cũng nhỏ giọng nói: "Trong lòng ta, ngài cũng là gia gia. Ngụy gia gia, bây giờ ta hòa ly rồi, sau này sẽ ở Liên Viên, chờ đến khi ngài già, không hầu hạ hoàng tử phụ nữa, ta sẽ đón ngài đến chỗ của ta, phụng dưỡng ngài."

Ngụy Bảo ngẩng đầu nhìn về mặt của Mộ Khanh Hoàng, thấy đôi mắt nàng trong suốt, chân thành tha thiết, nhin không được rung rung nước mắt, thân thiết vuốt lên mu bàn tay Mộ Khanh Hoàng, nói: "Có những lời này của ngài, tiểu nô đã thỏa mãn rồi."

"Vậy là ngài đồng ý?" Mộ Khanh Hoàng mừng rỡ nhìn Ngụy Bảo.

Ngụy Bảo cười gật gật đầu, "Nếu quận chúa không chê tiểu nô vô dụng, đợi đến khi bệ hạ không cần tiểu nô nữa, tiểu nô liền đi hầu hạ ngài."

"Vậy chúng ta đã nói chắc một lời rồi đấy."

Lúc đó, hai người đã đến hành lang trước điện, thân giao cách cảm không nói thêm gì nữa, một trước một sau yên lặng đi vào.

Vòng qua một tấm bình phong vẽ hình bốn quân tử đang chơi cờ được dệt nên bằng tơ tằm thượng hạng, bên trong đặt một cái bàn tròn làm từ gỗ kê sít, Kiến Nguyên Đế đang ngồi ở một bên, tay vuốt ve một chung trà bằng men sứ màu xanh lá, Duẩn Hoàng thì ngồi đối diện ông, tập trung tinh thần pha trà.

Mộ Khanh Hoàng không lên tiếng, quỳ xuống bên cạnh Kiến Nguyên Đế, ngẩng đầu lên cười gọi một tiếng hoàng tử phụ.

Kiến Nguyên Đế không thêm đề ý đến nàng, xoay xoay chung trà thưởng thức, dường như chung trà kia là bảo bối tuyệt thế gì đó.

Mộ Khanh Hoàng nhìn thoáng qua đã biết, chung trà này mới toanh, gồm men chất ngọc, hình như là chế tạo từ Nhữ Diêu (1).

(1) Nhữ diêu: Gốm Nhữ Diêu hay còn gọi là gốm "Ru", là một trong năm loại gốm nổi tiếng nhất nhà Tống, ngày nay thuộc một vùng thôn Thanh Lương Tự, huyện Bảo Phong, tỉnh Hà Nam, thời Tống thuộc vùng Nhữ Châu, tên gọi Nhữ Diêu cũng bắt nguồn từ đó.

Mộ Khanh Hoàng quỳ gối ngã vào gần Kiến Nguyên Đế, bàn tay nhỏ bé khẽ kéo vạt áo ông, môi mím lại, giọng điệu mềm mại, nghiêng đầu mỉm cười, "Hoàng tử phụ, ngài đề ý đến con một chút đi mà."

Kiến Nguyên Đế không nén được nụ cười nơi khóe môi, buông chung trà xuống, liếc xuống Mộ Khanh Hoàng, vỗ lên bàn thật mạnh, "To gan!"

Mộ Duẩn Hoàng kinh sợ, làm vẩy nước trà ra khỏi mép chén, nhưng cũng không dám lên tiếng.

Mộ Khanh Hoàng vẫn cười nói như cũ: "Hoàng tử phụ, con biết rõ là ngài thương con, phạt con quỳ trước cửa Càn Thanh Cung, chính là muốn để cho mấy đại thần kia thấy. Hôn nhân của con với Lục Mạo là do ngài ban thưởng, con chưa được sự cho phép của ngài mà lại gây ra chuyện lớn như thế, có thể nói là coi thường thánh ý. Nhưng mà hoàng tử phụ à, con là cháu gái của ngài, là huyết mạch thiên gia, con không giống người khác. Tuy ngài đã ban hôn, nhưng cũng hy vọng cháu gái được sống hạnh phúc an khang không phải sao? Cuộc hôn nhân của cháu gái không được hạnh phúc, phải hòa ly, dù sao tử phụ của con là hoàng đế, con muốn hòa ly thì hòa ly."

Lời nói này chứa đựng chút hazy bén, chút ngang ngược, chút kiêu ngạo, Kiến Nguyên Đế tức cũng không được, mà khen cũng chẳng xong, chỉ đành bật cười.

Thấy Kiến Nguyên Đế cười, Mộ Khanh Hoàng thăm thò dài một hơi, lúc này xem như có thể yên tâm hoàn toàn, tuy vẫn quỳ trên mặt đất như cũ, nhưng lại tùy ý hơn rất nhiều.

"Hoàng tử phụ, uống trà đi." Mộ Duẩn Hoàng dâng lên một chén trà xanh với độ ấm phù hợp bằng hai tay.

Kiến Nguyên Đế nhận lấy, một hơi uống sạch, suy nghĩ một chút lại nghiêm mặt nhìn sang Mộ Khanh Hoàng, "Chỉ ý vào chuyện trầm sùng con, trầm không hài lòng, vẫn nên phạt."

Mộ Khanh Hoàng không chút hoang mang cười nói: "Nếu là mười năm trước, con không dám, nhưng bây giờ thì con dám. Thiên hạ của Mộ gia chúng ta đã ổn rồi, đều nằm gọn trong lòng bàn tay ngài cả."

Kiến Nguyên Đế cười lớn thành tiếng, tự mình đỡ Mộ Khanh Hoàng đứng dậy, để nàng ngồi trên ghế tròn bên cạnh mình, bật thốt lên: "thật tiếc là Hoàng Nhi của ta không phải là nam nhi."

Mộ Dẫn Hoàng suy nghĩ một chút mới hiểu được, vội hỏi: "Hoàng tử phụ, vậy ngài còn phạt tỷ tỷ nữa không?"

"Nên phạt thì vẫn phải phạt, nếu trăm dung túng một Triều Dương quận chúa, mai một lại có mấy quận chúa, công chúa khác học theo, vậy sẽ rối loạn quy củ phép tắc hết. Hoàng Nhi, con nói xem hoàng tử phụ có nên phạt con không?"

"Nên phạt." Mộ Khanh Hoàng gật đầu, "Nhưng sáng mai hoàng tử phụ hãy quyết định phạt nặng hay phạt nhẹ, có được không ạ?"

"Sao, con còn có chiêu tiếp theo nữa à?"

"không dám khẳng định, nhưng có bảy tám phần chắc chắn ạ."

Kiến Nguyên Đế nghiêm túc đánh giá Mộ Khanh Hoàng vài lần, thích từ tận trong lòng, cười nói sang chuyện khác, "Nha đầu con càng lớn nhìn càng giống hoàng tử mẫu của con."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Ban đêm do thám Liên Viên (một)

Edit: Diệp Nhược Giai

Từ Càn Thanh Cung đi ra, mặt trời đã lặn hẳn, hai tỷ đệ sóng vai đứng ở hành lang, Mộ Dẫn Hoàng nói: "Tỷ tỷ, sao tỷ không nói cho hoàng tử phụ chuyện Lục Mạo ra ngoài lăng nhăng, với cả đã thành thân nửa năm rồi mà hắn vẫn..."

"Dẫn Hoàng." Mộ Khanh Hoàng lên tiếng cắt ngang Mộ Dẫn Hoàng, "Tỷ không nói nhưng hoàng tử phụ đều biết hết cả. Đệ có biết vì sao tỷ tiền trạm hậu tẩu, bức Lục Mạo ký thư hòa ly không tính, lại còn đốt lửa thiêu cháy Trường Ninh Hầu phủ không?"

"... Là sợ hoàng tử phụ không cho tỷ hòa ly sao?" Lén liếc vào bên trong Càn Thanh Cung, Mộ Dẫn Hoàng nói nhỏ.

Mộ Khanh Hoàng gật đầu, "Nếu tỷ không tiền trạm hậu tẩu, vậy chỉ có thể đạt được kết quả là 'đôi vợ chồng nhỏ đầu giường cãi nhau cuối giường hòa' mà thôi, chẳng giải quyết được gì. Trong mắt hoàng tử phụ, trong mắt rất rất nhiều người, những gì Lục Mạo làm cũng không quá phạm, ngay cả hoa khôi hán cũng chưa hề chạm vào, thậm chí bọn họ còn có thể khen hắn là vị quân tử, cho dù mỹ nữ ngồi trong lòng mà vẫn không loạn. Tỷ nghĩ tới điểm này, cho nên mới cố ý quyết đánh một trận đến cùng, biểu lộ rõ ràng quyết tâm hòa ly của tỷ cho hoàng tử phụ, cho tất cả mọi người đều thấy."

"thật ra Lục Mạo quá đáng nhất là đã lạnh nhạt tỷ tỷ nửa năm, không phải sao? Răn dạy một trận, để hắn sửa lại là được mà." Mộ Dẫn Hoàng cảm thán nói.

Mộ Khanh Hoàng cười khỏ, "Đệ xem đi, ngay cả đệ là đệ đệ ruột của tỷ mà cũng cho rằng như vậy."

Mộ Dẫn Hoàng vội nói: "Tỷ tỷ, đệ, đệ chỉ suy nghĩ cho tỷ mà thôi, tỷ cứng rắn, trong mắt không chứa nổi một hạt cát như thế, sau này phải làm sao đây?"

"Trong mắt mọi người, tỷ là người 'chuyện bé xé ra to' như thế, đệ sợ không ai dám cưới tỷ, đúng không?"

Mộ Dẫn Hoàng vội vàng gật đầu, "Hoàng tử phụ, phụ thân, mẫu thân, đại khái trong lòng bọn họ đều cân nhắc về chuyện này hết, chỉ là tỷ tỷ còn chưa cho bọn họ cơ hội để cân nhắc thì đã làm sạch hết rồi."

"Lúc tỷ làm những chuyện này, đã không còn có ý định tái giá nữa." Nhìn về phía chân trời mênh mông mà mờ mịt, Mộ Khanh Hoàng cảm thấy hơi mệt mỏi, nhìn không được lấy tay day day mi, "Dẫn Hoàng, đưa tỷ xuất cung đi."

nói xong Mộ Khanh Hoàng dẫn đầu đi xuống thêm đá, Mộ Dẫn Hoàng vội vàng đuổi theo nói: "Sắc trời đã tối, sao tỷ tỷ không ở lại đông cung, phụ thân với mẫu phi đều vô cùng lo lắng cho tỷ."

Mộ Khanh Hoàng hơi khựng lại rồi nói: "Tỷ là quận chúa đã gả ra ngoài, dù gì sau này cũng phải quen với việc sống ở ngoài cung."

Tỷ đệ hai người đi xa, Kiến Nguyên Đế chậm rãi đi ra từ sau cửa, ngón tay cái sờ sờ chòm râu trên môi mình, khóe mắt chứa cười.

Ở cửa cung, Mộ Dẫn Hoàng đỡ Mộ Khanh Hoàng lên xe ngựa, Mộ Khanh Hoàng quay đầu lại nhìn đệ đệ mình, nét mặt hắn còn chưa hết thơ ngây, nắm lấy tay hắn, "Dẫn Hoàng, đệ có tin vào số mệnh không?"

"Sao ạ? Sao tỷ tỷ lại đột nhiên hỏi như thế? đã là số mệnh thì không thể sửa đổi mà." Mộ Dẫn Hoàng đáp.

"Tỷ..." Đôi bàn tay đang siết chặt của Mộ Khanh Hoàng chợt buông ra, mặt mũi thanh thoát, dáng vẻ quyết tuyệt, "Đuẩn Hoàng, tỷ không biết bản thân mình có khả năng cỡ nào, trí tuệ bao nhiêu, nhưng tỷ sẽ dùng hết mọi khả năng của mình để giúp đỡ đệ, đốc thúc đệ, cảnh giác cho đệ, chúng ta cùng bảo vệ nơi đô thành đã sinh dưỡng chúng ta, không để nơi này lại gặp phải chiến loạn nữa, bảo vệ mọi thứ của đệ để không bị cướp đoạt đi nữa. Mà đệ với tỷ, hai ta là cùng một khối, vinh nhục cùng chung."

"Dù không biết vì sao tỷ lại kích động như vậy, nhưng cảm nhận được tình cảm thương tiếc bảo vệ của tỷ tỷ, Đuẩn Hoàng vẫn cảm thấy cảm động." Mộ Đuẩn Hoàng then thùng đồ mặt.

"Hy vọng lần này Đuẩn Hoàng sẽ không vứt bỏ tỷ tỷ, chạy trốn một mình." Mộ Khanh Hoàng buông tay Mộ Đuẩn Hoàng ra, nhìn Mộ Đuẩn Hoàng nhẹ giọng nói.

Mộ Đuẩn Hoàng vội nói: "Tỷ tỷ nói gì vậy, sao đệ lại vứt bỏ tỷ tỷ chứ?"

Mộ Khanh Hoàng không nói gì, ngồi vào trong xe, lệnh cho Ngọc Khê đóng cửa xe lại, sau một lúc lại bỗng nhiên vén rèm xe lên, lạnh lùng nghiêm nghị nhìn Mộ Đuẩn Hoàng chăm chú, "Nếu đệ lại làm thêm lần nữa, tỷ chắc chắn sẽ tự tay kết liễu đệ!"

"Chúng ta đi."

Xe ngựa theo lệnh di chuyển, bỏ lại Mộ Đuẩn Hoàng ở chỗ cũ, về mặt mù mờ, ủy khuất lắm lắm: "Ta chưa từng vứt bỏ tỷ ấy lần nào mà?"

Nhưng khi nghĩ tới mấy lời Mộ Khanh Hoàng vừa nói, hấn vừa cảm động vừa vui mừng.

Tỷ tỷ vẫn thương yêu mình.

Ngồi trong xe ngựa, Mộ Khanh Hoàng lại ngoan lệ nghĩ, nếu đệ lại thêm một lần vì nhu nhược mà mất nước, mất nước mà chạy vong, tỷ...

Mộ Khanh Hoàng nghĩ tới lời hung ác mình vừa quăng lại, cười khổ rũ mắt xuống.

Số mệnh...

Dựa vào sức lực của một mình nàng, có thể ngăn con sóng dữ không?

Ngay cả chính nàng cũng cảm thấy không tin được.

Chỉ là, ông trời đã cho nàng được sống lại, nàng tựa như một viên đá được ném vào trong hồ, tạo nên tầng tầng sóng, một lớp sóng lại tạo nên một lớp sóng khác, cuối cùng sẽ thay đổi được.

Mà quan trọng nhất, là phụ thân có thể không phải chết.

Nếu phụ thân có thể không chết, tất nhiên sẽ trấn giữ được nhóm hoàng thúc tay nắm binh quyền kia, thậm chí tước phiên cũng tước được.

Kiến Nguyên năm hai mươi lăm, phụ thân thay hoàng tổ phụ tuần tra đường sông Hoàng Hà, lúc trở về thì bị mắc bệnh. Năm nay đã là Kiến Nguyên năm thứ hai mươi bốn.

Mộ Khanh Hoàng nhin không được nắm chặt nắm tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay mà cũng không biết. Sang năm nhất định phải nghĩ cách giữ phụ thân ở lại kinh thành, tĩnh dưỡng thật tốt.

Trường Ninh Hầu phủ.

Bóng đêm bao phủ, ve sầu gọi "réc réc" khiến người ta cảm thấy phiền chán nóng nẩy.

Triều Dương viện bị thiêu, tiểu Từ thị lúc nào cũng nghĩ tới con trai mình, bảo nhóm vú già quét dọn Đông Ly trai để con trai ở.

Dưới ánh trăng, bóng cây lắc lư, Lục Mạo một thân một mình ngồi uống rượu trong đình viện, ve sầu phủ đầy khắp mặt, ánh mắt u buồn.

hấn buồn, khiến cho Ninh Tú Ngọc không biết đã đứng núp trong bóng cây bao lâu cũng khó chịu, nhìn ở trong mắt đau ở trong lòng, cuối cùng nhin không được mà lộ diện bước ra, lấy đi bầu rượu của hấn, "Biểu ca, huynh đừng uống nữa, nâng chén tiêu sầu càng sâu thêm."

Ánh trăng chiếu lên cái bụng nhô cao của Ninh Tú Ngọc, Lục Mạo chuyển mắt sang chỗ khác không muốn nhìn, cũng không nhìn Ninh Tú Ngọc, chỉ nhẹ giọng nói: "Đưa bình rượu đây."

Tim Ninh Tú Ngọc như bị đao cắt, nước mắt tràn mi, nức nở nói: "Huynh hòa ly với quận chúa, muội còn cho rằng huynh sẽ vui mừng giống như muội, lại không ngờ huynh... Huynh thích Mộ Khanh Hoàng sao?"

"Huynh không thích nàng ta." Lục Mạo lên tiếng phủ nhận.

Ninh Tú Ngọc không nén nổi vui mừng trong lòng, "thật không?"

"Cho dù là con chó nhỏ mèo nhỏ quẩn quít quanh huynh nửa năm, chợt một ngày không dính lấy huynh nữa, quyết tâm rời khỏi huynh, huynh cũng sẽ khó chịu vài ngày như vậy, chỉ là không quen mà thôi. Muội nói rất đúng, cuối cùng cũng thoát khỏi Mộ Khanh Hoàng, huynh nên cao hứng mới đúng. Đưa bình rượu cho huynh." Lục Mạo nâng mắt, mặt không chút thay đổi nhìn Ninh Tú Ngọc.

Nhìn biểu hiện của Lục Mạo như vậy, lòng Ninh Tú Ngọc quặn đau, "Biểu ca nói vậy là muốn gạt muội, hay là đang tự gạt bản thân mình? Trong lòng huynh có nàng ta. Chỉ mới nửa năm mà thôi, vậy mà ánh mắt huynh nhìn muội đã thay đổi rồi. Chỉ mới nửa năm thôi, trong lòng huynh liền chứa người khác. Biểu ca, vậy trong lòng huynh, muội được coi là cái gì, đêm hôm đó của chúng ta lại coi như cái gì chứ? Muội chỉ là một đứa đề cho huynh chơi đùa một chút rồi thôi à?"

Ninh Tú Ngọc cắn nát môi, thấp giọng nức nở.

Lục Mạo đứng dậy muốn ôm nữ nhân mình yêu mến vào trong ngực an ủi, nhưng khi nhìn thấy cái bụng ưỡn cao của nàng, lại liên tục cười châm biếm, giật phắt lấy bình rượu trong tay Ninh Tú Ngọc, ngồi xuống uống rượu lần nữa, "Muội là phụ nữ đã có chồng, mang thai con của người khác, chuyện gì nên quên thì hãy quên đi. Còn nàng ta, mặc dù bởi vì huynh yêu thương muội mà nàng ta tức giận hòa ly với huynh, nhưng nàng ta cũng đã cam đoan với huynh, sẽ không làm gì muội hết, muội cứ yên tâm làm vợ tú tài của muội đi."

Ninh Tú Ngọc thoáng chốc trắng bệch mặt, "Nàng ấy, nàng ấy đã biết?"

Lục Mạo gật đầu, thấy Ninh Tú Ngọc hoảng loạn, bèn lặp lại thêm một lần, "Nàng ấy sẽ không làm gì muội."

"Những gì nàng ta nói mà huynh tin được à? Người như nàng, muốn giết muội chỉ đơn giản như bóp chết một con kiến." Trong lòng Ninh Tú Ngọc sợ hãi bất an, cầm lấy tay Lục Mạo, nói: "Biểu ca, nàng ta sẽ không bỏ qua cho muội. Muội hiểu rõ lòng ghen tỵ của nữ nhân như thế nào, một khi đã ghen thì căn bản là không còn lý trí. Chúng ta nên làm gì đây? Trốn sao?"

"Nàng ta đã hòa ly rồi, sẽ không đối phó muội... đâu." Nghĩ tới nhân cách của Mộ Khanh Hoàng, Lục Mạo do dự, khi bụng Ninh Tú Ngọc đụng phải cánh tay hắn, hắn cảm thấy chán ghét, đột ngột đứng dậy, lạnh lùng nói: "không còn sớm, muội đi về đi, huynh đến Bạch Lộ Châu giải nhiệt."

nói xong, lập tức ôm bầu rượu trong tay rồi đi.

"Biểu ca..."

Ninh Tú Ngọc đuổi theo vài bước thì dừng lại, nâng lấy bụng mình, sắc mặt trắng bệch dần dần tốt lên, lầm bầm nói: "không, ả không biết đâu."

Mộ Khanh Hoàng yêu biểu ca, mà biểu ca yêu ta, ả không đành lòng đối phó biểu ca, có thể nào sẽ trút hết mọi ghen ghét tức giận lên người ta? ả có trả thù ta hay không?

Sắc mặt vừa mới tốt lên lại tái nhợt đi, Ninh Tú Ngọc nhắc chân vội vã trở về Phúc Khánh Đường.

Mạc Viên, Lục Cửu đang cầm chùy thủ cạo râu, Lục Bình ôm một rương gỗ màu đen tiến vào, vẻ mặt ngưng trọng.

"Lão cha, có quà gì cho con à." Lục Cửu nhúng thanh chùy thủ vào bồn nước, đổi sang má trái cạo tiếp.

"Đừng có lo làm đẹp nữa đi, tới đây xem cái này một chút, là đồ do nha đầu tên Ngọc Loan bên cạnh Triều Dương quận chúa đưa tới." Lục Bình mở rương ra, trong phòng lập tức tràn đầy ánh sáng vàng lấp lánh, Lục Bình cầm lấy vài tờ giấy trải trên mấy thoi vàng đưa cho Lục Cửu, "Quận chúa tự dung đưa cha cái này làm chi, biết rõ cha là một tên đại què mùa, chết đi sống lại mới có thể biết được hết mặt chữ, làm sao mà đọc được mấy cái thơ từ gì gì đó chứ."

"Là chữ của Lục Mạo." Lục Cửu nói.

Sau khi đọc xong, vẻ mặt Lục Cửu nghiêm túc, "Cha, không phản nhà với Nhị thúc Tam thúc không được, Lục Mạo con rùa thối này, hắn đã biết rõ rồi mà còn cố tình phạm phải, to gan lớn mật, hắn đây là muốn hại chết tất cả chúng ta mà."

"hỏi rõ một chút coi."

"Con hiểu ý của quận chúa là gì, thơ từ này đều do Lục Mạo viết hết. Cha xem bài thơ này này, "Thành nam có An phụ, hàng đêm khóc chinh phu", hắn đang ngầm châm biếm Thánh thượng triệu tập nhân dân đi lính đấy. Rồi câu này nữa, 'Chó sủa, tường ngăn sông bóng ánh; đêm khuya, ai ghé chôn thăm cung?'. Trong cung cấm, vào đêm khuya thì còn có ai đến được nữa, chỉ có thể là hoàng đế. Câu thơ này của hắn nếu được phân tích tỉ mỉ thì sẽ thấy, trong đó ngầm vu cáo việc dâm loạn trong cung cấm. Cha, chuyện xảy ra vào Kiến Nguyên năm đầu tiên, cha đã kể con nghe về vụ án Hạ Biểu gì đấy, bao nhiêu người chỉ vì một chữ, một câu không đúng của Hạ Biểu mà bị giết. Mà con nhớ rõ nhất một chuyện, nói rằng Thánh thượng âm thầm đi thăm một ngôi chùa, thấy trên tường viết một câu 'Rót cuộc có thu là có phát, rộng tay một chút ngại gì đâu', ngầm ám chỉ thủ đoạn khắc nghiệt của Thánh thượng. Thánh thượng liền hạ chỉ giết toàn bộ tăng nhân trong chùa. Chỉ với vài câu này của Lục Mạo, giết hẳn mười lần cũng không đủ."

Lục Bình lại nói: "Vậy quận chúa làm vậy là có ý gì? Đưa vàng cho cha làm chi?"

Lục Cửu suy nghĩ một chút, hưng phấn cười ha hả, "Cha, tiểu phượng hoàng nhớ con đó."

"Tên tiểu tử thú nhà ngoroi, có rắm mau thả."

Lục Cửu vuốt ve thỏi vàng, vô cùng thương yêu, Lục Bình thấy bộ dạng hần như đang vuốt ve tiểu phượng hoàng mà hần tâm tâm niệm niệm, đáng về không có tiền đồ ấy, chắc, ngay cả ghét bỏ ông cũng cảm thấy lười.

"Mau nói đi."

"không phải nàng đã đốt Triều Dương viện à, Triều Dương viện ở trong Trường Ninh Hầu phủ của chúng ta, cha là chủ nhân của Trường Ninh Hầu phủ, đương nhiên phải đưa cha tiền để bồi thường. Tiểu phượng hoàng lại còn đưa hết nhọc nhằn của Lục Mạo cho cha, là muốn cho cha cơ hội đi biểu lộ lòng trung thành với Thánh thượng, có nghĩa là muốn cha đại nghĩa diệt thân, vạch trần cháu ruột của cha."

"Vậy sao nàng ấy không tự đi vạch trần, nàng vạch trần mới là đại nghĩa diệt thân chứ, vừa vạ chuyện hòa ly cũng hợp lẽ thường tình, cũng không cần náo loạn đến mức như hôm nay."

Trong lòng Lục Cửu đã sớm mềm mại tựa nước, "Cho nên con mới nói là trong lòng tiểu phượng hoàng nhớ đến con. Nếu nàng vạch trần, Lục Mạo ở trong Trường Ninh Hầu phủ, ít nhiều gì cũng sẽ dính líu đến hai người chúng ta, nhưng nếu hai chúng ta đi vạch trần thì lại khác. một, biểu lộ lòng trung thành với Thánh thượng; hai, tội của Lục Mạo chẳng liên quan quái gì đến chúng ta; ba, mượn cơ hội này, đuổi hết nhị phòng tam phòng ra ngoài!"

Rốt cuộc vẫn là cháu ruột, trong lòng Lục Bình cũng không tình nguyện, "Nếu cha không thuận theo ý của quận chúa, quận chúa sẽ đổ cho cha cái tội là biết chuyện mà không chịu báo à? Chắc, tiểu quận chúa này gian xảo thật đấy, làm thế không phải là đang buộc cha phải đại nghĩa diệt thân, biểu lộ lòng trung thành với Thánh thượng à? Kinh khủng thật đấy, đưa con dâu này khá thật!"

Lục Bình vỗ đùi.

"Còn không phải sao." Bộ dáng Lục Cửu như cũng được hưởng lây vinh quang.

Lục Bình chốc lát hiểu rõ, chợt nói: "Hèn chi hồi sáng quận chúa khen ta "trung thành", nàng đã mưu tính từ trước rồi!"

Lục Cửu âm thầm cười, ôm vàng lên giường, cảm mềm gấm đắp lên thật kín, đẩy cha hần ra ngoài, "Cha, sáng mai cha với con cùng đi gặp Thánh thượng đi, hai người chúng ta cùng nhau đại nghĩa diệt thân."

"Con à, con để cha suy nghĩ cho kỹ một chút đi." Lục Bình vùng vẫy giãy chết, bầu lầy khung cửa sổ chết không chịu đi.

"Nếu sáng mai cha không đi, con liền cầm đinh ba đi đánh trống Dăng văn (1)." Lục Cửu uy hiếp.

(1) Trống Dăng văn: Mỗi khi dân chúng bị oan sẽ đến đây đánh trống kêu oan cho vua và triều đình biết.

"Con dám!" Lục Bình trừng mắt.

"Con đi đánh ngay à." Lục Cửu giả vờ bước ra ngưỡng cửa.

Lục Bình vội vàng ôm lấy eo con trai từ đằng sau, cười lạnh: "Con trai ngoan, sáng mai cha dẫn con đi còn không được à."

"Được rồi được rồi, cha mau mau về ngủ với mẹ con đi, con cũng phải đi chơi với tiểu phượng hoàng của con đây." Lục Cửu đẩy Lục Bình ra ngoài, đóng chặt cửa lại, đợi Lục Bình rời đi, hần lặng lẽ mở cửa đi ra ngoài

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Ban đêm do thám Liên Viên (hai)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Diệp Nhược Giai

Gió đêm thổi loạn, hương sen theo gió bay đến, Lục Mạo đứng tựa lưng vào lan can bên hồ, cầm bình rượu uống, mỗi giây mỗi khắc đều nhớ đến về mặt Mộ Khanh Hoàng khi thiêu cháy Triều Dương viện, giọt nước mắt ấy, nụ cười ấy, đều khiến hần cảm thấy lo sợ nghi hoặc rối loạn.

Chính vào lúc này, một bóng người từ bên bờ hồ đối diện đi qua, nhờ ánh nến mờ nhạt trên cột đá ven hồ, Lục Mạo nhận ra người đó, thấy hướng người đó đi chính là con đường dẫn ra ngoại viện, nhin không được nghĩ thầm: đã trễ thế này rồi mà Lục Cửu còn đến ngoại viện làm gì?

Ma xui quỷ khiến thế nào, hần lặng lẽ đi theo.

Nhưng hóa ra Lục Cửu không đi đến ngoại viện, mà hần đi ra khỏi phủ.

Bám theo Lục Cửu băng qua hai con đường, Lục Mạo thấy hần dừng chân dưới một bức tường viện, lùi về sau vài bước chạy lấy đà rồi bắt chột nhảy lên, leo tường vào trong.

Thấy Lục Cửu biến mất nơi đầu tường, Lục Mạo tiến lên, đi dọc theo tường viện ra đến đằng trước, sau khoảng thời gian nửa chén trà, Lục Mạo bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy một cánh cổng lớn sơn đen có gắn cái khuyên gỗ cửa hình đầu thú bằng đồng (1), hai bên cổng treo đèn lồng vàng, nương theo ánh sáng hần liền nhìn thấy hàng chữ vàng nổi bật trên tấm biển đen, viết hai chữ "Liên Viên".

(1) Hình:

Liên Viên, sân viện hội môn của Mộ Khanh Hoàng, từng là nơi để các danh sĩ cự triều uống rượu chè chén dịp tu hễ (1), ngày Thượng ty (2) tháng ba năm nay, hần còn ở viện này, mời hai ba tri kỷ bạn tốt đến ôn lại tập tục uống rượu thường ngoạn trong lễ tu hễ, hứng chí đến, tận hứng về.

(1) Tu hễ: Là một tập tục thời cổ, mọi người đi dạo chơi vào những ngày đầu tiên của tháng ba, vừa uống rượu vừa thưởng ngoạn, đồng thời còn chơi một số trò tự quy định.

(2) Ngày Thượng ty: Là ngày Ty của tuần đầu tiên trong tháng, mỗi tuần khi đó có mười ngày.

một sân viện thanh nhã như thế, bây giờ lại trở thành nơi để đôi gian phụ tiện phụ kia hẹn hò!

Mộ Khanh Hoàng à Mộ Khanh Hoàng, không trách được người đột nhiên lại muốn hòa ly với ta, hóa ra là thực sự đã bị ta nói trúng, vậy mà lúc ta hỏi người, người còn bày ra vẻ mặt bình tĩnh không hổ thẹn, hóa ra tất cả đều là giả vờ giả vịt.

Tiện nhân!

Lừa gạt trong lòng cuộn cuộn dâng, mặt Lục Mạo nhăn nhúm hết lại, hần thật muốn xông vào Liên Viên bắt gian, nhưng nghĩ đến hôm đó lúc Lục Cửu đánh hần dữ tợn thế nào, Mộ Khanh Hoàng vô tình với hần thế nào, hần thật không thể nhắc nổi chân lên, không dám tới gần Liên Viên một bước, chỉ có thể bắt lực hèn nhất nhìn xuống, xanh mặt men theo đường cũ quay trở về.

Lục Mạo cả người đầy mùi rượu trở về Đông Ly trai, vừa đẩy cửa ra liền thấy Lục Từ Thị cùng Ninh Tú Ngọc đều ở đây, hít sâu một cái, không quá bình tĩnh nói: "Đã trễ thế này, cho dù tổ mẫu có chuyện gì muốn tìm con, thì con cũng không có tinh thần nào mà nghe cả, sáng mai hăng nói đi."

nói xong, hần liền đi vào phòng ngủ.

Thấy Lục Mạo có thái độ bất kính, Lục Từ Thị gõ mạnh cây gậy chống chân lên nền đất, vẻ mặt nghiêm nghị, nói: "Đứng lại!"

Lục Mạo cắn răng, đứng im.

Lục Từ Thị lạnh lùng nói: "Hồi sáng tiểu tiện nhân kia chọc giận bà thì cũng thôi đi, con còn muốn học theo à? Lại đây, bà có lời muốn hỏi con."

trên đường về, hần đã uống sạch rượu trong bình, lúc này mặt nóng lên, đầu óc choáng váng, tính nhẫn nại bỗng nhiên khô kiệt, Lục Mạo bắt chột xô đổ bàn trà bên cạnh hần, trên bàn trà vốn để một chậu hoa lan, chậu hoa rơi xuống vỡ vụn, đất đen trong chậu vương vãi đầy ra nền, dọa Lục Từ Thị cùng Ninh Tú Ngọc nhảy dựng.

"Người say rượu làm cái trò điên khùng gì vậy!" Lục Từ Thị tức giận quát trời, "Người có bản lĩnh thì đi mà trút giận lên Mộ Khanh Hoàng đấy, chỉ biết tro mắt ra nhìn ả chuyển đồ cưới rồi phủ, ngay cả rắm cũng không dám đánh, đúng là tiểu súc sinh, một lũ chả ra gì, y chang như cái thằng cha của người."

Lục Từ Thị tức lắm rồi, buột miệng mắng ra, làm mất hết tất cả những dáng vẻ đức hạnh gom góp được trong bao nhiêu năm sống an nhàn sung sướng, những dáng vẻ đức hạnh mà một lão phu nhân của Hầu phủ nên có.

Lục Mạo bị chửi, mặt đỏ bừng bừng, loạng choạng quay người lại cười ha ha, “Phải, con không có bản lĩnh, con vô dụng, con bất lực, con nhìn thấy thể tử của mình hèn hờ với đường ca của mình, vậy mà thậm chí đứng khi đi bắt gian con cũng không có. Con là cái thá gì chứ, chẳng qua chỉ là một Hàn lâm tu soạn nho nhỏ, làm sao có thể đấu với bọn họ đây? Bọn họ, một người là quận chúa hoàng gia, một người là thể tử Hầu phủ, chỉ có bọn họ mới có thể chà đạp sỉ nhục con, chứ con làm sao mà đối phó với bọn họ nổi, con chỉ có thể bất lực chịu đựng, bất lực chịu đựng...”

Lục Mạo lại cười điên loạn thêm một tràng nữa, cảm thấy trời đất quay cuồng, ngồi bệt ra đất.

Lục Từ Thị giận dữ, vội vàng đứng dậy đẩy Lục Mạo, truy hỏi, “Mạo Nhi, những gì con nói đều là thật sao? Con tận mắt thấy bọn họ hèn hờ sao, ở đâu vậy?”

“Đáng lẽ con phải sớm nghĩ ra rồi, ngày đó Lục Cửu đánh con chính là vì Mộ Khanh Hoàng, con phải sớm nghĩ ra, giữa bọn họ nói không chừng đã lỡ có thai, cho nên tiện nhân kia mới vội vàng vàng hòa ly với con, ha ha, con thực là ngu quá mà, Mộ Khanh Hoàng, Lục Cửu, các người được lắm!”

Lục Mạo hận đỏ mắt.

“Cái gì? Hôm đó Lục Cửu đánh con cũng là vì Mộ Khanh Hoàng?” Lục Từ Thị vừa sợ vừa giận.

Ninh Tú Ngọc kinh ngạc khẽ nhếch đôi môi, “Lỡ có thai?”

“Con mau mau nói cho bà biết, con thấy bọn họ hèn hờ khi nào? Hẹn ở đâu?” Lục Từ Thị vỗ lên mặt Lục Mạo, thúc giục hỏi.

Rượu nóng bốc lên đầu, mặt Lục Mạo vừa nóng vừa đỏ, điên loạn một hồi liền hoàn toàn không còn sức lực gì, chỉ cảm thấy khuôn mặt Lục Từ Thị từ từ mờ mờ, cũng từ từ không nghe được giọng nói của Lục Từ Thị nữa, chẳng mấy chốc liền bất tỉnh nhân sự.

“Mạo Nhi, Mạo Nhi, tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi?”

Lại vỗ thêm vài cái vào mặt Lục Mạo, thấy hắn đã say mềm, Lục Từ Thị mắng: “Đồ vô dụng.”

Ninh Tú Ngọc đau lòng Lục Mạo, vội gọi hai nha hoàn vào, đỡ Lục Mạo lên giường.

Đội hầu hạ Lục Mạo xong đâu đấy, về mặt Ninh Tú Ngọc nhẹ nhõm đi không ít, nhìn Lục Từ Thị nói: “Ngoại tổ mẫu, nếu những lời biểu ca nói đều là thật, vậy Mộ Khanh Hoàng có lẽ cũng sẽ không trả thù con với biểu ca.”

Ngồi trên ghế quan mạo, khuôn mặt Lục Từ Thị càng lúc càng khó xem, mí mắt sụp xuống nhìn nơi nào đó, cái miệng đầy nếp nhăn mím chặt lại, dường như đã bị đông cứng.

“Ngoại tổ mẫu?” Ninh Tú Ngọc nhẹ nhàng gọi một tiếng.

“Khi còn là cô nương, bà chưa từng bị chọc tức lần nào. Khi gả làm vợ người, ngoại tổ phụ của con cũng luôn ngoan ngoãn phục tùng bà. Lúc đó, thân là con dâu, mẹ chồng của bà cũng không dám mặt nặng mày nhẹ với bà. Ngoại tổ phụ con chết sớm, một mình bà đem theo bốn đứa bé, cũng chưa từng ăn phải thiệt thòi từ người ngoài. Bà đi cũng vững mà ngồi cũng ngay, trong lòng bà luôn lặp đi lặp lại một câu châm ngôn, dù có gặp hoàng đế cũng không sợ: mọi chuyện trong thiên hạ này đều không thoát khỏi một chữ lý, nhưng lại khiến cho tiện nhân kia ta cảm thấy ghê tởm, con tức này bà nuốt không trôi! Bà cũng rất buồn bực, vì sao tiện nhân đột nhiên lại quyết tuyệt muốn hòa ly, hóa ra là đã lỡ có thai với tên tiểu súc sinh Lục Cửu kia rồi. Được, được, quả là rất được.”

Nhìn sắc mặt Lục Từ Thị, Ninh Tú Ngọc sợ đến nỗi không dám hó hé tiếng nào.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Ban đêm do thám Liên Viên (ba)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Diệp Nhược Giai

Đêm trắng đi do thám khuê phòng cô nương nhà người ta, chỉ cần nghĩ đến cũng đã thấy vô cùng kích động.

Lục Cửu đi trên một hành lang lát đá xanh, không biết đây là đâu, nương theo ánh sáng nhìn ngó tứ phía, ý cười trên mặt không hề giảm bớt chút nào.

Hòa ly, đối với tiểu phượng hoàng mà nói thì đây là một chuyện bi thương bất đắc dĩ, hắn nên cảm thấy khổ sở thay cho tiểu phượng hoàng, nhưng trong lòng hắn lại vui vẻ vô cùng, hắn biết những suy nghĩ này của mình hết sức hèn hạ, nhưng đó chính là những cảm nghĩ thật lòng của hắn.

đã lượn lờ trong Liên Viên một lúc mà vẫn không ai phát hiện ra hấn, Lục Cửu vừa cảm thấy may mắn vừa cảm thấy lo lắng. Tối nay, người đến đây là hấn thì còn được, hấn không có ý xấu, chỉ là dưới sự kích động, khẩn cấp muốn nhìn trộm tiểu phượng hoàng mà thôi, nhưng lỡ như mai một có gian tặc đến đây thật thì biết làm sao đây.

không được, sau này hàng đêm hấn phải đến đây trông giữ tiểu phượng hoàng thì mới có thể yên tâm được.

Mọi chuyện đều chỉ vì nghĩ cho an nguy của tiểu phượng hoàng mà thôi, cứ quyết định thế đi.

Lục Cửu nắm chặt tay lại, cười méo cả miệng.

Xuyên qua cửa tròn, băng qua một rừng trúc, chợt thấy một hồ nước, phía đông hồ nước chiếu rọi hình ảnh của một ngọn đèn, đi đến hướng đông tìm ngọn đèn lại thấy một cây hoa hồng, lá vàng phát phới như lông phượng hoàng, hoa đỏ như mào phượng, trên nhánh cây treo một dây đèn lồng, dưới ánh đèn sáng rực là một bộ bàn ghế đá, tiểu phượng hoàng đang một mình đứng đó ngắm hoa?!

Nửa đêm đi ngắm hoa, quả nhiên tiểu phượng hoàng của hấn không phải là người bình thường.

Bỏ đi hai lá chuối đang cản trước mặt, Lục Cửu lén lén lút lút đi chuyển đến sau khóm cây hoa hồng, cứ thế ngồi xồm xuống ở một vị trí gần tiểu phượng hoàng nhất mà không bị phát hiện, chịu đựng muỗi đốt, vui vẻ nhìn lén.

trên bàn đá bày đủ loại hoa cỏ, ở giữa là một lư hương Bắc Sơn (1), có khói tím lượn lờ bốc lên từ đó, khiến những con muỗi đang bay vo ve quanh đây ngửi thấy mùi khói đều bối rối đập cánh bay vòng đi.

(1)Lư hương Bắc Sơn: là đồ dùng được dùng để đốt hương thơm ở Trung Quốc thời Hán, Tấn, thường được làm bằng đồng thau hoặc gốm sứ, có nắp cao và nhọn, được chạm rồng, tạo hình núi non trùng điệp, ở giữa có đủ các loài chim thú, tượng trưng cho một ngọn núi tiên trên biển trong truyền thuyết – núi Bắc Sơn (thời xưa lưu truyền có ba ngọn núi tiên là Bồng Lai, Bắc Sơn, Doanh Châu). Khi đốt hương trong lư, khói sẽ tỏa ra từ những chỗ được chạm rồng hình núi non ở trên nắp, giống như tiên khí bay lượn, khiến cho người ta có cảm giác như mình đang ở cõi tiên. Hình:

Tối nay Mộ Khanh Hoàng mặc một chiếc áo đơn màu đỏ, trên cổ áo trước bên phải thêu hoa xen lẫn với những đám mây như ý, trên eo đeo một chuỗi hạt trân châu, theo cử động của cánh tay nàng mà dao động thành nhiều hình ảnh đẹp mắt, bên dưới là thân váy màu ánh trắng tô điểm bằng những chuỗi ngọc lấp lánh, trên váy thêu bướm bướm, dưới ánh sáng mờ ảo trông sống động như thật.

Ngắm y phục xong, Lục Cửu lại bị ngón tay Mộ Khanh Hoàng hấp dẫn, trắng thuần mảnh mai, đặc biệt là khi nàng cầm một đóa hoa hồng lên, màu đỏ điểm lè, màu trắng nõn nà, khiến cho người ta thật muốn ngậm vào miệng cắn cho một phát.

Lục Cửu ngồi bệt xuống đất, âm thầm chuẩn bị ở lại trọn đêm nay với Mộ Khanh Hoàng.

"Còn không chịu ra đây à?"

Tìm Lục Cửu bỗng chốc đập 'thịch' một cái, chậm rãi dùng lá chuối che mặt đi, định bịt tai trộm chuông (1).

(1) Bịt tai trộm chuông: Bắt nguồn từ sự tích có kẻ lấy được quả chuông, mang đi không nổi, bèn dùng vỗ đập vỗ để dễ mang, nào ngờ chuông không vỡ mà tiếng chuông lại vang vọng. hắn lại sợ mọi người nghe thấy tiếng chuông sẽ kéo tới, bèn bịt tai lại để khỏi nghe thấy. Ý của câu này là tự lừa dối mình nhưng lại không dối được người khác.

"đi ra đi, ta biết là ngươi đã đến." Mộ Khanh Hoàngbung chén ngọc lên, ngón tay trắng thuần ngậm trong bát một lúc rồi nhấc ra, vẩy vẩy nước lên hoa, cất giọng gọi một tiếng "Ngọc Khê".

Tiếp theo, Ngọc Khê dắt theo ba người Ngọc Loan, Ngọc Châu, Ngọc Kinh, từ trong chỗ tối đi ra. Sau khi Ngọc Khê đến gần bụi hoa, cười cười đây một khóm mẫu đơn ra, "Thế tử, mời."

Ngọc Châu bê bình hoa đi, Ngọc Kinh thu dọn bàn đá sạch sẽ, Ngọc Loan đặt một hộp com lên trên bàn đá rồi lấy bầu rượu, chén rượu cùng vài món điểm tâm từ trong hộp ra.

Mặt Lục Cửu nóng như lửa đốt, ném lá chuối đi, ngượng ngừng bước ra.

"Ta trèo tường vào mà, sao nàng biết được?"

Mộ Khanh Hoàng cười nói: "Ngươi tưởng sân viện này của ta là nơi mà ai cũng vào được à?"

"Vậy, vậy là nàng đang đợi ta?" Đè nén trái tim đang đập 'thình thịch' mạnh mẽ, Lục Cửu nâng đôi mắt phượng trong trẻo sáng ngời nhìn Mộ Khanh Hoàng.

"Ngồi đi."

Lục Cửu ngoan ngoãn ngồi xuống, liếc mắt nhìn rượu nhạt điểm tâm trên bàn, trái tim kích động như muốn nhảy hẫ ra ngoài.

Bốn nha hoàn lui đến mái đình giữa hồ, Mộ Khanh Hoàng đích thân rót một chén rượu cho Lục Cửu rồi mở miệng, "Ta hy vọng lần này là lần cuối cùng."

Thoáng chốc, lòng hẫ lạnh như băng, nụ cười trên mặt cứng lại, mắt phượng cũng mất đi hào quang.

hắn cúi gằm đầu, ừ ừ xiu xiu.

Mộ Khanh Hoàng nhìn bộ dáng ủ rũ này của hắn, trong lòng biết hắn nghe hiểu những lời nàng ám chỉ, liền cười cười nói sang chuyện khác, "Có câu, hổ phụ không sinh khuyển tử, ta thấy về mặt quân sự, ngươi còn có thiên phú hơn cả phụ thân ngươi, ngươi không nghĩ tới chuyện nắm giữ binh quyền à? Lúc say thì gồi đầu lên chân mỹ nhân, lúc tỉnh lại làm một đại tướng quân chỉ huy thiên quân vạn mã, oai phong biết mấy. Ngươi vốn là quân tịch (1), lại là con cháu công thần, chức Trung vũ giáo úy, chỉ cần ngươi muốn, tay nắm đại quyền không phải là chuyện khó."

(1) Quân tịch: Người trong quân đội, là một loại thân phận thuộc về quân nhân.

Mà ta, ta sẽ giúp ngươi.

Câu cuối cùng này, Mộ Khanh Hoàng chỉ thầm nghĩ trong đầu chứ không nói ra, nàng không muốn Lục Cửu hiểu lầm.

Lục Cửu mím môi không nói, nâng ly rượu lên uống ừng ực, hơi châm chọc nói: "Làm Đại tướng quân tốt chỗ nào chứ, trên không tin thì không phải chỉ có thể làm một anh hùng hết thời thôi sao."

Lòng Mộ Khanh Hoàng thoáng chua xót, nhớ tới kết cục của hắn trong kiếp trước, rốt cuộc là hoàng đế có lỗi với hắn, không nhận được nói: "một ngày ta còn sống, cho dù có phải liều mạng đến chết, cũng sẽ không để cho ngươi phải rơi vào kết cục đó."

Lục Cửu bất chợt ngẩng đầu lên, nhìn Mộ Khanh Hoàng, trong lòng cảm động, lại rù mắt xuống, giọng nói mang vẻ chán chường: "Ta mà là anh hùng gì chứ, câu hùng mà thôi. Hồ phụ không sinh khuyển tử gì đó, đem đi áp dụng trên người ta là chuyện không thể thực hiện được. Đánh đánh giết giết, ta cũng không thích, ta chỉ thích đánh cầu chơi dễ mà thôi."

"không thích à?" Mộ Khanh Hoàng cẩn thận nhìn Lục Cửu, uyển chuyển khuyên nhủ: "Làm hoàn khố không có tiền đồ gì đâu, lúc phụ thân ngươi còn sống, có thể che chở ngươi, nhưng nếu một ngày nào đó, ông ấy không còn, thì ngay cả chút ít gia sản ngươi cũng không giữ nổi, đâu có tốt như làm Đại tướng quân nắm giữ binh quyền. Ngươi nói xem có đúng không?"

Lục Cửu lại ngược mắt nhìn Mộ Khanh Hoàng lần nữa, thấy thái độ của nàng đối với hắn đúng là nhẹ nhàng, đáng vẻ cẩn thận như sợ sẽ nói sai gì đó khiến hắn phản cảm, nhìn không được siết chặt hai hàm rồi thoát cái lại buông ra, lên cong môi cười.

Thoảng cái sửa tư thế từ ngòai ngay ngắn thành ngòai chồm hỏm, Lục Cửu tự rót cho mình một chén rượu, cầm đôi đũa bạc, bắt đầu ngà ngón ăn uống, "Gia tài ấy à, ai muốn thì người đó cứ lấy đi, ta chỉ để ý coi bụng mình có được ăn no hay không thôi. Dù sao đời này cũng không có con cái kế thừa, haiz, thay vì để người khác chiếm lợi, chỉ bằng lúc ta còn sống cứ dùng sức tiêu xài, dù sao cha ta cũng lăm tiền mà, lúc đánh quân Nguyên cha ta đã cuỗm được không ít vàng bạc tài bảo từ chỗ đại tướng quân Nguyên đấy, chắc, ta phải tiêu cho thật hoang mới được, không thì ta có ăn cả đời cũng ăn không hết mất."

Mắt thấy tên trướng thời này càng ngày càng rơi vào con đường sa đọa, Mộ Khanh Hoàng sốt ruột, "Sao lại không có con chứ, người cứ sinh một đứa là được mà."

Lục Cửu liếc Mộ Khanh Hoàng một cái, "Người con gái ta thích lại không gả cho ta, đào đâu ra người sinh con cho ta đây."

Mộ Khanh Hoàng cứng họng, nghiêng mặt đi không dám nhìn Lục Cửu.

Lục Cửu đắc ý cười, uống chút rượu, ăn ít điểm tâm, bên cạnh lại có nữ nhân mình thích, hẳn cảm thấy đây mới chính là cuộc sống của con người, vô cùng tiêu dao.

"Cười, cười nữ nhân khác đi. Lục Bình tướng quân chỉ có mỗi một đứa con trai là người, nếu người không có con, vậy đại phòng các người không phải là sẽ tuyệt hậu sao. Cuối cùng sẽ chỉ có nhị thúc, tam thúc của người được lợi, hai người chú kia của người chả phải hạng tốt lành gì."

Kiếp trước, sau khi Lục Cửu chết, Lăng Thị vừa mất chồng vừa mất con, khó đề nén bi thương, ngay vào đêm nhận được tin Lục Cửu chết trận, lập tức treo cổ tự tử. Sau đó, Lục Từ Thị làm chủ, chia hết tài sản của đại phòng cho nhị phòng cùng tam phòng.

Mà nhị phòng với tam phòng được nhận tài sản của đại phòng, lại không một ai tới nhật xác Lục Cửu.

Dò xét đến đây, Lục Cửu bật cười ha ha, Mộ Khanh Hoàng cảm thấy khó hiểu, "Người cười gì thế?"

Lục Cửu nhìn Mộ Khanh Hoàng, nâng chén kính nàng, "Cảm ơn."

Cảm ơn nàng đã nhật xác chôn cất ta.

Cảm ơn nàng đã hao tâm tốn trí nhắc nhở chỉ điểm ta.

"Cảm ơn chuyện ta khuyên người sinh con?" Mộ Khanh Hoàng cẩn thận nói.

"không phải, không phải." Lục Cửu tiếp tục ra vẻ ngà ngón, cười liếc Mộ Khanh Hoàng, "Cảm ơn nàng đã nhắc nhở ta rằng hai ông chú kia của ta không phải là người tốt."

"Người tin ta?"

"Chỉ cần là nàng nói, ta đều tin."

"Vậy, vậy lời "thật ra làm Đại tướng quân tốt hơn một chút" thì sao, người cảm thấy thế nào?" Mộ Khanh Hoàng nhân cơ hội quay về chủ đề chính.

"Làm một tên ăn chơi rất tốt." Lục Cửu kiên định nói.

Mộ Khanh Hoàng nhú mày, "Làm tên ăn chơi, sống phóng túng quả thực rất tiêu dao."

Lục Cửu nín cười, liếc nhìn Mộ Khanh Hoàng đang vắt hết óc muốn khuyên hẳn nhập ngũ, càng nhìn càng thấy đáng yêu, không đành lòng làm khó nàng, liền chỉ điểm một chút: "thật ra làm Đại tướng quân cũng có chỗ tốt, giống như nàng nói, có thể chỉ huy thiên quân vạn mã. Đáng tiếc hiện tại chỉ có phía bắc mới có chiến sự, mà ở đó đã có Yên vương trấn giữ, không cần đến ta."

Vừa nhắc tới Yên vương, sắc mặt Mộ Khanh Hoàng liền trầm xuống, Lục Cửu thấy vậy cũng xác định chắc chắn. Hèn chi tiểu phượng hoàng lại quyết đoán muốn hòa ly đến vậy, hóa ra nàng cũng giống ta.

"Nếu như ta có một đám con trai con gái, nói không chừng ta sẽ cố gắng phấn đấu nắm lấy binh quyền. Đáng tiếc người con gái mà ta thích lại không chịu sinh con cho ta, haiz, thật sự là bi thảm lớn nhất của đời người mà. Ta vẫn nên ra sức hoang phí gia sản của cha ta thôi, đỡ phải để người khác hưởng lợi."

"Người thật đúng là đồ trướng..." Mộ Khanh Hoàng kịp thời ngậm miệng, trừng Lục Cửu.

"Nàng mà còn trừng ta nữa thì ta sẽ suy nghĩ đi đâu đâu đấy." Lục Cửu không biết xấu hổ cười.

Bị Lục Cửu làm cho hơi tức giận, Mộ Khanh Hoàng biết rõ tới nay không thể nào khuyên được nữa, bực mình nói: "Ngọc Loan, tiễn khách."

Nàng xoay người định đi, lại bất chợt quay đầu lại cảnh cáo Lục Cửu, "Còn trèo tường vào nữa, ta sẽ thả chó."

Lục Cửu nhảy xuống khỏi ghế đá, cười ha ha rồi bỗng bất chợt ôm lấy mặt Mộ Khanh Hoàng, hôn lên một cái.

"Vô liêm sỉ!" Mộ Khanh Hoàng vô cùng tức giận, vung tay tát.

Lục Cửu bắt lấy bàn tay nhỏ bé đang có ý định ‘hành hung’ mình, mắt phượng kiên nghị, mỉm cười nói, "Mộ Khanh Hoàng, nàng nghe cho rõ đây, đòi này ta chỉ cưới nàng, chỉ muốn nàng sinh con cho ta. Nếu không, ta thà rằng đoạn tử tuyệt tôn."

"Người!" Mộ Khanh Hoàng kinh ngạc sững sờ.

Lục Cửu quăng những lời này lại, hiên ngang rời đi.

Hôm sau, Lục Cửu đi theo Lục Bình đến gặp Thánh thượng, Lục Mạo say rượu đến gần giữa trưa mới từ trên giường đứng lên, ánh mặt trời len qua song cửa sổ, chiếu vào hai mắt hấn, Lục Mạo kinh hãi, "Chết rồi!"

Giờ điểm danh ở Hàn lâm viện, trẻ một khắc cũng bị phạt đứng, Lưu Khiêm đại nhân nghiêm khắc cực kỳ.

“Người đâu.” Lục Mạo cất giọng gọi người vào hầu hạ.

Màn trúc thoáng động đây, Ninh Tú Ngọc đi đến, "Cuối cùng biểu ca cũng tỉnh rồi, mau ra đây, ngoại tổ mẫu có chuyện muốn hỏi huynh.”

“Huynh phải chạy đi điểm danh, không kịp thời gian nữa, tan triều hôm nay sẽ trở về bái kiến tổ mẫu."

"Mạo Nhi, con lại đây."

Ngay lúc đó, giọng Lục Từ Thị truyền tới từ phòng khách.

Lục Mạo liếc mắt nhìn ánh nắng chiếu trên đất, biết rõ hôm nay đã trễ quá rồi, thôi thì cho trễ đến cùng, sửa soạn sơ lược qua một chút rồi đi ra bái kiến Lục Từ Thị.

"Mạo Nhi, đêm qua con có nói với bà, Mộ Khanh Hoàng cầu kết với Lục Cửu, lỡ làm mang thai, chuyện này thật hay không?"

Những chuyện đã chứng kiến đêm qua bất chợt hiện lên trong đầu, Lục Mạo châm biếm cười một tiếng.

Lục Từ Thị vừa thấy vẻ mặt này của Lục Mạo, trong lòng cũng xác định, nở một nụ cười, hỏi tiếp: “Con có chứng cứ không?"

“Từ khi thành thân đến giờ, con chưa từng chạm đến nàng ta lần nào.” Lục Mạo thản nhiên nói.

“Rất tốt!” Lục Từ Thị vô cùng ngạc nhiên mừng rỡ.

Đúng vào lúc này, đại nương tử chương sự trong nội viện vội vàng hấp tấp xông vào, "Lão tổ tông, không hay rồi, cấm y vệ xông vào phủ muốn bắt nhị gia."

"Cái gì?!" Lục Từ Thị, Lục Mạo, Ninh Tú Ngọc đều quá sợ hãi.

Đại nương tử chương sự kinh hoàng lặp lại thêm một lần, "Cấm y vệ muốn bắt nhị gia, đã vào nhị môn rồi."

“À làm vậy là muốn đuổi tận giết tuyệt đây mà!” Lục Từ Thị ôm ngực, đặt mông ngồi lại lên ghế.

“Nàng ta, không phải nàng ta đã có người khác rồi à, vì sao còn muốn đối phó chúng ta." Ninh Tú Ngọc che miệng lại, đôi mắt rung rung, bi thương nhìn Lục Mạo.

"không chiếm được sẽ phải hủy diệt sao..." Lục Mạo cười khở, "Cũng được, ta đi theo bọn họ, bất kể là tội danh gì, ta đều sẽ ôm vào người, tuyệt đối không liên lụy đến người trong nhà."

"không được!" Lục Từ Thị vội vàng nói.

Nhưng quyền quyết định cũng không thuộc về bà.

Tổng thiên hộ đứng ngoài cửa cất giọng nói: "Lục Mạo ở đây, tróc nã quy án!"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 27: Uy hiếp

Edit: Diệt Nhược Giai

Trong Liên Viên toàn là vườn hoa với cây cối xanh um tươi tốt, đặc biệt là vào hai mùa xuân hạ, trăm hoa đua nở, khiến người ta có cảm giác như mình đang đi trong biển hoa.

Đây là một trong những sân viện nổi tiếng ở Kim Lăng, quả là danh xứng với thực.

Mộ Khanh Hoàng đi trên một con đường nhỏ, ngẩng đầu liền nhìn thấy hoa phượng hoàng màu đỏ cam che lấp cả bầu trời, vào lúc giữa trưa là khi mặt trời nóng rực nhất, nhưng trong Liên Viên lại có bóng râm ở khắp nơi.

Mộ Khanh Hoàng gỡ đóa hoa phượng hoàng rơi trên búi tóc của mình xuống, cảm vuốt vuốt trong tay, cười nói: "Mấy ngày hè nóng nực này mà được ở Liên Viên tránh nắng thì không còn gì tốt hơn được nữa, đợi khi nào phụ thân rảnh rỗi, ta muốn mời phụ thân, mẫu phi cùng Duân Hoàng đến đây chơi mấy ngày."

Ngọc Loan cười, xoa xoa nhị hoa, "Mùa hè nghỉ mát ở đây đương nhiên là rất tốt, nhưng nô tỳ chỉ sợ đến mùa đông sẽ lạnh lắm."

"không sao, ta đã đi dạo qua một vòng, phát hiện ra mùa xuân mùa hạ ở Liên Chữ Bích Ba các là mát nhất, cây phượng hoàng mọc tốt cực, to cao che khuất cả bầu trời, che hết toàn bộ Liên Chữ các. Mà ở đó, ngay trước cửa, cách một cái cổng tròn chính là ao sen, gió đưa hương sen tới, có thể xua tan đi những nóng nảy buồn bực trong lòng. Còn đến mùa thu đông, chúng ta cứ ở trong Bộ Bộ Liên đường, trong cả sân viện này, chỉ có ở đó là không có cây cối che khuất, đến mùa đông, ánh nắng có thể chiếu thẳng vào mái ngói trên phòng."

"Vẫn là quận chúa xem xét cẩn thận, nô tỳ theo quận chúa đi dạo nửa ngày, trong mắt toàn là đủ các sắc hoa, hận không thể mọc ra thêm vài con mắt nữa đây."

"Gấp gì chứ, sau này em còn có khối thời gian, cho ngắm đến ngán luôn. đi, chúng ta đến Tấn Vân lâu xem bọn Ngọc Khê đã dọn dẹp xong xuôi chưa."

Vừa nói chuyện, chủ tớ hai người vừa đi từ nhà thủy tạ, băng qua cây cầu đá, lại đi qua một cái cổng tròn, đến ngoại viện. Ngoại viện của Liên Viên không giống với những phủ đệ khác, bởi vì Liên Viên được xây với mục đích dùng cho du ngoạn nghỉ mát, cho nên không thực sự có kiểu dáng của một sân viện, mà thiên về kiểu thoải mái hơn. Nơi đây trang trí bằng hòn non bộ cùng hoa và cây cối, xen kẽ một cách hợp lý, tạo nên phong cảnh tự nhiên.

Tấn Vân Lâu có ba tầng, một nửa giấu mình trong tán cây phượng hoàng. Từ bên ngoài Liên Viên, người đi đường ngẩng đầu có thể trông thấy mái ngói cong cong của Tấn Vân Lâu. Các danh sĩ tiền triều từng dùng nơi này để cất trữ sách, hiện nay Mộ Khanh Hoàng cũng định mở lại lầu các này. Nàng không trữ sách, mục đích nàng mở lầu này là để các học sinh chăm chỉ hiếu học có thể tới đây đọc sách.

Nếu có học sinh nào có thể lọt vào mắt nàng, nàng vui lòng giúp đỡ người ấy thi lấy công danh.

Ngoài ra, nàng mở Tấn Vân Lâu cũng vì muốn chọn lựa nhân tài cho hoàng đệ.

Hiện tại bên cạnh hoàng đệ phần lớn là con cháu của công thần, mấy công tử này hầu hết là con ông cháu cha, quan hệ với hoàng thất cũng vô cùng mật thiết, xương gầy thì gân cũng tồn thương, khó mà phân biệt rõ lớp nào với lớp nào. Nhưng đồng thời, họ vừa có quan hệ gần gũi với phụ thân, lại cũng có quan hệ với Yến vương Mộ Kiều, nếu chiến tranh nổ ra, nói không chừng trong số những người kia, những gia tộc kia đã có người làm phản, sẽ thỉnh linh đâm một dao sau lưng.

Vì thế, nàng định "nhuận vật tế vô danh" (1) mà thu thập nhân tài.

(1) một câu trong bài thơ "Xuân dạ hỉ vũ" của Đỗ Phủ, cùng với câu trước là "'Tùy phong tiềm nhập dạ, nhuận vật tế vô danh", nghĩa là 'theo gió xuân lên lút lên vào trong đêm, lặng yên tưới mát vạn vật'.

Nàng lấy thân phận con gái thái tử, chị của hoàng tôn, ban ơn cho lớp con cháu của những gia đình nghèo khổ này, sau này nếu có thời điểm cần dùng đến bọn họ, bọn họ sẽ ra mặt nói chuyện thay.

Nàng ở phía sau màn, không làm chim đầu đàn, lại mơ hồ nắm giữ quyền phát biểu, đây là kết quả nàng muốn, chỉ hy vọng tất cả mọi chuyện có thể thuận lợi như nàng nghĩ.

Thấy Mộ Khanh Hoàng dắt theo Ngọc Loan đi tới, hai người Ngọc Khê, Ngọc Châu tiến lên thi lễ, Ngọc Khê bậm báo nói: "Quận chúa, đã chuyển hết giá sách lên lầu hai lầu ba, có thể cho thêm sách vào đấy rồi."

"Vậy thì bắt đầu chiêu mộ người đến chép sách đi, trước tiên chép lại mấy cuốn sách do ta chép tay từ Văn Uyên các thành một bộ rồi cất bộ đó trong Tấn Vân Lâu, sau đó dán bổ cáo, chúng ta thu mua sách chép tay."

"Vâng." Ngọc Khê đáp ứng.

"Quận chúa quận chúa, trái ngược với Tấn Vân Lâu, Tuyên Võ Lâu lại trống hươ trống hoác, chi bằng chúng ta cũng dọn dẹp nó một chút đi." Ngọc Loan hưng phấn nói.

Ngọc Châu liền trêu ghẹo nói: "không phải chỉ là dọn dẹp lầu các thôi sao, sao muội lại cao hứng đến thế?"

“Muội cũng chẳng biết nữa, chỉ là trong lòng cảm thấy rất kích động, rất muốn làm một trận thật lớn.”

Mộ Khanh Hoàng bật cười, “Sau này sẽ có lúc các em bận tới mặt tới mũi thôi, mấy bà cô chường sự của ta à.”

“Quận chúa, người định gả bọn em đi sao? Khi nào chứ?” Ngọc Loan vội hỏi.

“Sao thế, không đợi được nữa à?” Mộ Khanh Hoàng cười khê.

“Nào có đâu, còn không phải là do nô tỳ đang lo liệu Tần Văn Lâu thay quận chúa sao, gả cho người ta sẽ tiện hơn rất nhiều.”

Ngọc Châu cười đẩy Ngọc Loan một cái, “Muội đúng là tiểu nha đầu quý quái không biết xấu hổ.”

“Tỷ cũng là tiểu nha đầu quý quái.” Ngọc Loan cùng Ngọc Châu hi hi ha ha đùa giỡn.

“Thôi đừng náo loạn nữa, nghe quận chúa phân phó đi.” Ngọc Khê thấp giọng khiển trách.

Hai nha đầu liền lè lưỡi, thành thật đứng im.

Mộ Khanh Hoàng nhìn qua Tần Văn Lâu nằm phía bên phải Tuyên Vô Lâu ở xa xa, suy nghĩ một chút nói: “Ngọc Loan nói không sai, chúng ta cũng có thể sử dụng Tuyên Vô Lâu. đã có văn sĩ, sao có thể thiếu võ sĩ, nhưng lại không thể trực tiếp chiêu mộ võ sĩ, vậy thì lấy danh nghĩa chiêu mộ hộ viện mà tuyển người, hoặc là nói chiêu mộ người có bản lĩnh đặc biệt. không không không, không thể dùng hai chữ “chiêu mộ” được.”

Hai chữ “chiêu mộ” quá rõ ràng, xử lý không đúng sẽ đánh rần động cỏ.

Ngọc Loan bĩu môi nói: “Có thể làm giống như kiểu đoán đồ đèn nhận được hoa đăng vào tết Nguyên Tiêu không, ừ, đúng vậy, ai được hạng nhất liền được thưởng bạc hoặc là phần thưởng gì khác, đến lúc đó Liên Viên của chúng ta nhất định là còn náo nhiệt hơn cả chợ đèn hoa dịp tết Nguyên Tiêu.”

“Liên Viên là nơi ở của quận chúa, sao có thể cho phép bất cứ ai cũng vào được như thế, còn ra thể thống gì nữa.” Ngọc Khê bác bỏ.

Ngọc Loan trề môi, lén nhìn Mộ Khanh Hoàng, vừa vặn chạm phải ánh mắt của Mộ Khanh Hoàng, thấy Mộ Khanh Hoàng cười cười với mình, nàng lập tức lại hứng thú, “Quận chúa, chủ ý mà nô tỳ nghĩ ra này có được không?”

“Được, cái đầu nhỏ này của em cũng còn nhanh nhạy đấy. Hàng năm chúng ta có thể tổ chức một lần, cứ chọn ngay tết Nguyên Tiêu đi, ta sẽ treo giải, thưởng cho người mạnh nhất thiên hạ, người đọc sách giỏi nhất thiên hạ, người có công phụ quyền cuộc tốt nhất thiên hạ, người đánh cờ giỏi nhất thiên hạ.”

nói đến đây, ba nha hoàn đều hưng phấn, Ngọc Loan nhảy lên vỗ tay cười, “Người đánh đàn hay nhất thiên hạ, người vẽ tranh đẹp nhất, người, người trồng trọt giỏi nhất.”

Ngọc Châu “xì” một tiếng bật cười, “Phía trước là cầm kỳ thư họa, đều là chuyện lịch sự tao nhã, cuối cùng muội lại bồi thêm người trồng trọt giỏi nhất, chẳng ra cái gì cả. Trồng trọt thì ai lại không biết chứ, mấy người nông phu nông phụ kia đều biết hết, nếu mà cho tỷ cái cuộc tỷ cũng biết ấy chứ.”

Ngọc Loan chu môi hừ một tiếng với Ngọc Châu, “Tỷ, tỷ, tỷ tóc thì dài mà kiến thức thì ngắn, trồng cũng phải biết cách trồng, biết trồng giống như cha của muội ấy. Cùng là một mẫu ruộng lúa, nhưng cha muội trồng lại thu được nhiều hơn người khác đến mấy thạch. Năm nào mà mất mùa, nhà người ta đều thiếu lương thực, chỉ có nhà muội là thừa lương thực.”

“Muội theo quận chúa bao nhiêu năm rồi, tỷ cũng không tin cha muội còn tự mình trồng lúa.” Ngọc Châu bĩu môi.

Ngọc Loan gấp đến độ mặt, ôm cánh tay Mộ Khanh Hoàng nói: “thật mà, thật mà quận chúa, bây giờ cha em vẫn còn tự đi trồng lúa đó. Mặc dù nhờ có ân huệ của quận chúa mà trong nhà trở nên khá giả hơn, nhưng mà cha của em cả đời đều muốn gần gũi với đất đai lúa nước.”

“Đừng sốt ruột, ta tin em mà.” Mộ Khanh Hoàng vỗ vỗ đầu Ngọc Loan.

“Dân coi thức ăn bằng trời, biết làm ruộng cũng là một loại bản lĩnh.” Mộ Khanh Hoàng cười nói: “Từ giờ chúng ta cứ treo giải thưởng tìm người giỏi nhất gì gì đó trong thiên hạ, ví dụ như năm nay Giáp là người giỏi nhất thiên hạ gì gì đó nên được thưởng. Nếu đến tết Nguyên Tiêu năm sau có người đến nói với ta, hẳn còn lợi hại hơn cả Giáp, vậy thì... Được rồi, còn phải chuẩn bị một cái thẻ bài tượng trưng cho thân phận nữa, ai được hạng nhất liền đưa cho người đó, biến thành một loại vinh dự. Tốt nhất là cái thẻ bài này do hoàng tử phụ ban.”

nói một hồi, Mộ Khanh Hoàng cũng cảm thấy hưng phấn, “trên thẻ bài phải khắc ký hiệu của Liên Viên chúng ta, danh tiếng Liên Viên chúng ta càng lớn, danh tiếng của người đứng đầu Liên Viên là ta cũng sẽ lên theo.”

Mà danh tiếng, chính là lực ảnh hưởng.

Quân bất kiến (1) thời Ngụy Tấn, dân chúng bình dân luôn kính sợ và hướng tới sĩ tộc, mặc kệ thế gia danh sĩ làm gì cũng có rất nhiều người làm theo phong trào.

(1) Quân bất kiến: Trong bài thơ ‘Hành lộ nan’ của Lý Bạch, nghĩa là người không thấy.

Nếu danh tiếng của Liên Viên lan xa, chắc chắn sẽ hấp dẫn được càng nhiều văn sĩ võ sĩ đến, bọn họ đều là nhân tài đó nha.

"đi, chúng ta về Liên Chử các bàn bạc kỹ hơn, ba cây chụm lại nên hòn núi cao, nhất định có thể hoàn thiện thêm."

Đúng vào lúc này, Ngọc Kinh vội vã bước từng bước nhỏ đi đến, thấy Mộ Khanh Hoàng liền hành lễ trước rồi mới nói: "Quận chúa, Lục Từ Thị của Trường Ninh Hầu phủ muốn gặp người. Bà ấy nói, nếu người không gặp bà ấy, bà ấy sẽ công khai chuyện xấu của người ra cho tất cả mọi người đều biết, bà ấy nói bà ấy biết rõ vì sao đột nhiên người lại hòa ly."

Trong lòng Mộ Khanh Hoàng ‘lộp bộp’ một tiếng, chẳng lẽ Lục Từ Thị biết chuyện nàng tròng sinh?

không thể nào!

Chuyện này rất quý dị, cho dù nàng nói ra, trong mười người thì hết chín người cho rằng nàng chỉ nói đùa.

Vì thế, Lục Từ Thị nói ‘bà ấy biết rõ’, nhất định không phải là chuyện nàng tròng sinh.

Còn về chuyện xấu?

Mộ Khanh Hoàng cười lạnh, từ đầu đến cuối Mộ Khanh Hoàng nàng đều thẳng thắn vô tư, không có gì phải giấu diếm.

"Dẫn bà ta đến phòng khách, ta phải nghe xem bà ta muốn nói chuyện xấu gì của ta."

"Em đi nữa." Ngọc Loan xắn tay áo, kéo Ngọc Kinh, vô cùng khí thế đi ra ngoài cổng.

--

Phòng khách ở ngay phía sau Tấn Văn Lô, trong vườn thực được. Mộ Khanh Hoàng nghiêng người trên giường quý phi, ngẩng đầu có thể thấy được vườn hoa thực được, đóa đóa chen chúc lẫn nhau, trông như một đám mây mềm mịn.

Màn trúc nhẹ vang lên, Ngọc Loan dẫn Lục Từ Thị cùng Tiểu Từ thị vào. Khi hai người cách Mộ Khanh Hoàng một bức rèm che, Ngọc Loan đưa tay ngăn lại, ngạo nghễ nói: "Xin Từ lão phu nhân, Từ nhị phu nhân dừng bước, có lời gì cứ đứng đây nói là được."

"Mộ Khanh Hoàng, đây chính là cách mà ngươi được dạy dỗ à?" Lục Từ Thị gõ mạnh lên mặt đất, lạnh mặt nói.

Mộ Khanh Hoàng quay mặt lại, cười khê, "nói cứ như là ngươi được dạy dỗ tốt lắm ấy."

"Sao ngươi lại dám nói chuyện với lão tổ tông như thế." Mặt Tiểu Từ thị lộ vẻ giận dữ.

"Đó là lão tổ tông nhà ngươi. Sao, mẹ chồng nàng dâu hai người các ngươi dất tay nhau đến đây là để bàn luận về cách dạy dỗ à? Ngọc Loan, tiễn khách."

"Được, đã vậy thì lão nhân gia ta liền đi thẳng vào vấn đề." Xuyên thấu qua khe hở của bức rèm che, nhìn Mộ Khanh Hoàng nằm nghiêng trên giường quý phi, bộ dáng dương dương tự đắc, Lục Từ Thị hận nghiến răng, nghĩ thầm, ta xem ngươi có thể đắc ý được đến khi nào, một khi danh tiếng thối rồi, ta xem ngươi còn có mặt mũi sống trên đời này hay không!

"Mấy chuyện bản thủ mà ngươi với Lục Cửu làm, ta đều biết hết. Tốt nhất là ngươi mau thả Mạo Nhi ra, không thì ta sẽ khiến cho đôi gian phu tiện phụ các ngươi thân bại danh liệt!"

Lục Từ Thị ngẩng đầu lên, dáng vẻ như đã tính trước hết cả.

Bầu không khí trong phòng khách thoáng ngưng trệ, chốc lát sau, Mộ Khanh Hoàng cúi đầu bật cười, "Cha con Lục Bình thật đúng là người có chí."

Lục Từ Thị vừa nghe thấy liền giận không kềm được, vung tay hất mạnh trần châu ra, "Cái gì, nghiệt tử kia cũng tham dự vào?!"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Cười sặc sụa

Edit: Diệp Nhược Giai

"Gi cơ, ngươi vẫn chưa biết cơ à? Người tổ cáo Lục Mạo hẳn là Lục Bình tướng quân đấy." Mộ Khanh Hoàng lướt nhìn trần châu rơi đầy trên đất, thần nhiên nói: "Người đâu, tôi dọn dẹp một chút đi, mất công lão phu nhân kích động quá mà bị trần châu làm cho trượt ngã, lỡ như bị thương hay chết ở chỗ

ta thì không tốt lắm đâu.”

"Quận chúa ngài lo lắng rất đúng, bị người lừa gạt, chúng ta sẽ chết oan." Ngọc Loan lấy tay ra hiệu với nha hoàn canh giữ trong phòng, nha hoàn vén màn trúc lên, qua khe hở nhỏ nói một tiếng với nha hoàn vén rèm bên cạnh cửa, một lát sau, Ngọc Khê liền dẫn theo hai nha hoàn nhị đẳng vào.

Bị Mộ Khanh Hoàng chế nhạo, mặt tiểu Từ thị trương phồng lên, tím ngắt, nhưng chỉ giận mà không dám nói gì. Ngược lại, Lục Từ Thị hoàn toàn không tỏ vẻ sợ hãi, lạnh mặt nói: "Lão thân khuyên quận chúa nên bớt kiêu căng một chút đi, đừng tưởng rằng người là hoàng gia quận chúa thì ta sẽ không dám tố cáo người, cho dù không có quan phủ nào dám hỏi tội đòi gian phụ tiện phụ các người, ta cũng vẫn muốn công khai ra ngoài. Công đạo tự ở trong lòng người, lòng dân chúng sáng trong như tuyết, trong mắt không dung nổi một hạt cát, quận chúa có bản lĩnh thì cứ việc giết sạch người trong thiên hạ đi!"

Thấy Lục Từ Thị đầy vẻ chính khí lẫm liệt không thể xâm phạm, trong bầu không khí "trang nghiêm" này, nàng biết rõ mình không nên cười, nhưng thực sự là nhịn không nổi, liền cười lên, tiếng cười thanh thúy vang vọng.

Mộ Khanh Hoàng cười lại càng chọc giận Lục Từ Thị, bà tức đến toàn thân phát run, lồng ngực đau như bị xé, "Người cười cái gì? không cho cười!"

"Lão phu nhân lại còn muốn quản ta cười hay không cơ à. Mà sao người cứ phải quản ta cười hay không làm gì, chẳng lẽ lúc này người không nên nghĩ cách đi cứu người à?"

"cô, ngài không thể trúng gian kế của ả được, ả muốn ngài tức chết đấy." Thấy Lục Từ Thị khó chịu ôm ngực, tiểu Từ thị sợ Lục Từ Thị có mệnh hệ gì, gấp rút thấp giọng khuyên giải.

Bình tĩnh trở lại, Lục Từ Thị đứng thẳng lưng lên, cười lạnh nói: "Người cười là vì không thêm đề mắt đến công đạo lòng người phải không, người vẫn cứ cho rằng người là hoàng gia quận chúa có thể coi trời bằng vung phải không. Ta nói cho người biết, người làm nhiều chuyện ác rồi, người xem trời xanh có bỏ qua cho ai không!"

Mộ Khanh Hoàng ngạc nhiên, ít khi lại nở nụ cười, "không không không, ta thật sự rất để ý đến công đạo lòng người, ta lại càng tin vào thiên đạo công bằng. Người nói rất đúng, người nào làm nhiều chuyện ác, ôm nhiều ác ý, người xem trời xanh có bao giờ bỏ qua không?"

"Mộ Khanh Hoàng, cái miệng của người cứng thật đấy." Nhìn khuôn mặt ra vẻ trấn định của Mộ Khanh Hoàng, Lục Từ Thị âm hiểm cười một tiếng.

"Rốt cuộc là miệng ta cứng hay là lòng của lão phu nhân người không ngay thẳng? Sao người cứ nhất định phải hắt nước bẩn lên người ta, nhất định phải kéo ta xuống cho bằng được? Ta thật không thể hiểu nổi, gả cho Lục Mạo nửa năm, ta tự cảm thấy ta đã làm tròn hai chữ 'hiếu kính' với người, chưa từng mang thân phận quận chúa ra mà làm trái ý người lần nào, nhưng sao người lại đối với ta như vậy?"

Đời này, nàng cũng không động đến một đầu ngón tay của Ninh Tú Ngọc, rốt cuộc vì sao lão thái bà này cứ phải gây khó dễ cho nàng?

"Quận chúa quả là rất biết tự nguyện biện cho mình. Những gì ta nói đều là sự thật, người đừng có mà giấu giếm, càng đừng làm bộ trấn định. Ta ăn muối còn nhiều hơn cả người ăn cơm, ta liếc qua một cái là đã nhìn thấu người rồi, hiện giờ trong lòng người nhất định là đang luống cuống phải không, muốn giết mẹ chồng nàng dâu chúng ta để diệt khẩu phải không?" Lục Từ Thị bĩu môi, đắc ý nói: "Lúc ta tới đã sắp xếp đâu vào đấy cả rồi, nếu trong vòng một canh giờ mà ta vẫn chưa về, vậy thì chuyện người thông dâm với Lục Cửu rồi lại giết người diệt khẩu đều sẽ lan truyền hết ra ngoài. Đến lúc đó, ta xem ai có thể bảo vệ cái mạng của người."

Mộ Khanh Hoàng thờ dãi một hồi, khẽ vượt hàng lông mày đen, lại bật cười. Kể từ khi hai người mẹ chồng con dâu Lục Từ Thị bước vào, đây đã là lần thứ mấy nàng cười rồi? Cười đến mức cả người đều mềm nhũn ra, may mà nàng nằm nghiêng trên tháp quý phi. Nàng quay sang nói với Ngọc Loan đang tức sôi máu: "Loan nhi, mang một ít mứt hoa quả trái cây đến cho ta ăn. Từ lão phu nhân rất biết cách kể chuyện cười, thậm chí còn giỏi hơn mấy bà cô kể chuyện trong quán rượu nhiều. Quả không hổ là Từ lão phu nhân ăn muối còn nhiều hơn ta ăn cơm, ta muốn giữ bà ấy ở lại lâu hơn một chút."

Thấy Mộ Khanh Hoàng cười vui vẻ như vậy, Ngọc Loan cũng hết giận, vui vẻ tự mình đi qua lấy mứt trong ngăn tủ của phòng trà.

Ngọc Khê nhặt hết trân châu trên đất lên, để trong một hộp mã não, cất trên một kệ tủ, thế vào vị trí của Ngọc Loan, hầu hạ bên cạnh Mộ Khanh Hoàng, cười nói: "Quận chúa, có muốn nô tỳ pha cho ngài một ly trà phong lộ không?"

"đi đi."

Nhìn chủ tớ các nàng vẫn nói cười, không coi ai ra gì, làm như mình thật sự là bà cô kể chuyện trong quán rượu, lửa giận vừa mới hạ xuống lại bùng bùng bốc lên, Lục Từ Thị cười lạnh nói: "Quận chúa thật không tha Mạo Nhi?"

"không phải ta đã nói rồi à, Lục Mạo là do cha con Lục Bình tố cáo, không phải do ta sai người bắt hãm. Trong Liên Viên của ta cũng không có ai tên là Lục Mạo, thả hay không thả không phải chỉ dựa vào một câu nói của ta."

"Giả bộ, người giả bộ!" Lục Từ Thị gõ "bộp bộp" lên mặt đất, âm trầm nói: "Vốn dĩ ta còn cố kỵ cho thể diện của hoàng gia các người, nhưng người lại còn mạnh miệng không biết xấu hổ như thế, vậy người cũng đừng trách ta. Mặc dù người cùng Mạo Nhi đã thành thân được nửa năm, nhưng trước khi Mạo Nhi bị bắt đi đã nói cho ta biết, đến tận bây giờ thẳng bệ vẫn chưa hề chạm đến người. Người đã sống chết không thừa nhận, vậy người hãy để ta xem xem thủ cung sa của người có còn ở đó hay không."

Mộ Khanh Hoàng che cánh tay mình lại, bị đôi mắt sắc lẹm của Lục Từ Thị thấy được, Lục Từ Thị cười ha ha, "Người không còn, đã không còn nữa

rồi. không phải người luôn miệng nói ta vu oan người sao, sao bây giờ lại không dám cho ta xem?"

Đôi mắt già nua hung ác nham hiểm của Lục Từ Thị lướt qua bụng Mộ Khanh Hoàng, "Người đột nhiên mạnh mẽ cương quyết hòa ly với Mạo Nhi là bởi vì trong bụng người đã mang dã chủng phải không? Mộ Khanh Hoàng, bây giờ người còn lời gì để nói nữa?"

Nghe mấy câu nói chắc như đinh đóng cột của Lục Từ Thị, lại nhìn vẻ mặt chắc chắn của bà, Mộ Khanh Hoàng sờ sờ bụng mình, rú mắt cười, thờ dãi nói: "Ta còn có thể nói gì nữa sao?"

"Người không còn lời nào để nói phải không, hừ!"

Thấy cuối cùng Lục Từ Thị đã chiếm thế thượng phong, tiểu Từ thị vội vàng phần nộ nói: "Người mau bảo người ta thả Mạo Nhi ra."

"Ta chỉ là một quận chúa, nha môn nào bắt Lục Mạo ta còn không biết, các người lại bảo ta thả người, nói cứ như ta quyền thế ngập trời, một câu nói của ta có thể khiến các nha môn tuân theo như thánh chỉ ấy."

"Tổ phụ của người là hoàng đế, phụ thân người là thái tử, còn không phải là do cả nhà người định đoạt sao." Tiểu Từ thị hừ lạnh lắm bầm, sau đó lại lớn tiếng nói: "Mạo Nhi bị cầm y vệ bắt đi, người mau bảo bọn họ thả Mạo Nhi."

"thật sự là vô cùng xin lỗi, ta không có khả năng đó, các người đi đi." Mộ Khanh Hoàng cười dịu dàng nói.

"Người thật cho là ta không dám tố cáo người? Người thật cho là ta không dám công khai mấy chuyện bản thủ kia của người? Người thật cho là ta sẽ sợ hoàng gia các người?" Lục Từ Thị sầm mặt nói.

Mộ Khanh Hoàng không lên tiếng, chỉ nhìn Lục Từ Thị cười.

Tiện nhân, à thực sự cho rằng mình không dám!

Khuôn mặt già nua của Lục Từ Thị chợt như tỏa ánh hào quang, cất giọng quát lên: "Thiên tử phạm pháp, tội như thứ dân! Ta tin trong trời đất này, tà không thể thắng chính!"

một thoáng này, Lục Từ Thị chỉ cảm thấy toàn thân mình ngập tràn chính khí, chỉ cảm thấy ông trời đứng về phía mình, cái gì bà cũng không sợ!

"... Ngài quả là một người khiến người ta phải bội phục." Mộ Khanh Hoàng thoáng ngỡ ra, lại vui vẻ cười, mặt mày cong cong, "Nếu đã vậy, lão phu nhân cứ làm theo tâm ý của mình đi. Ta cũng rất tin, trong trời đất này tà không thể thắng chính."

"Chúng ta đi." Lưng Lục Từ Thị thẳng tắp, quay người rời đi, vô cùng tiêu sái chính nghĩa.

Tại thời khắc này, tiểu Từ thị cảm thấy nhiệt huyết toàn thân đều sôi trào, cánh tay diu Lục Từ Thị, lá gan cũng lớn hơn, quay đầu lại trừng Mộ Khanh Hoàng một cái, lớn tiếng nói: "Chúng ta chờ xem, chờ xem trời xanh bỏ qua cho ai!"

"Được, chúng ta xem trời xanh bỏ qua cho ai."

Mẹ chồng nàng dâu Lục Từ Thị vừa bước ra khỏi cổng, Mộ Khanh Hoàng liền ôm bụng cười sặc sụa, nửa nằm trên giường quý phi, nghiêng đầu nhìn hoa thược được nở đầy ngoài cửa sổ, thực đúng là vô cùng rực rỡ, như gấm như mây.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Thịt phượng hoàng

Edit: Diệp Nhược Giai

Lục Từ Thị vừa về đến phủ liền sai người đi tung tin Triều Dương quận chúa tư thông với Đường Bá Tử.

"Mẹ, đắc tội à ta chẳng khác nào đắc tội thái tử." Nhận được tin Lục Mạo bị cầm y vệ bắt đi, Lục Văn vội vàng chạy gấp từ nha môn Lại bộ về, sầu lo nói.

Lục Cảnh ngồi dưới ghế Lục Văn cũng nói: "Bất kể gian dâm phải bắt cả đôi, mẹ, mẹ chỉ sai người tung tin đồn như vậy, ngay cả một ít da lông của Triều Dương quận chúa người ta cũng chẳng tổn thương được, à có phải chỉ là một con bé mồ côi không nơi nương tựa đâu. Và lại, nhìn một cách khách quan, Triều Dương quận chúa là người có tính tình cứng cỏi, cho dù lời đồn có mãnh liệt hơn nữa, cũng không có nhiều khả năng là à vì quá xấu hổ mà tự sát, ngược lại vô duyên vô cớ khiến thái tử ghi hận lên huynh đệ bọn con."

Ánh mắt Lục Từ Thị lạnh lẽo nhìn con thứ ba, "Vây theo con, chúng ta phải để cho Mạo Nhi vô duyên vô cớ bị người nhạo báng phải không? Phải để

yên cho tiểu tiện nhân kia tiêu dao đắc ý phải không?”

“Nếu không thì còn có thể làm gì?” Lục Cảnh hỏi ngược lại, “Nếu như có thể bắt gian tại giường, cho dù chúng ta giết ả ngay tại trận, thái tử cũng không nói được gì. Giờ thì sao, mẹ lỗ mắng đi uy hiếp ả, khiến ả đề phòng, hiển nhiên là sẽ không để cho chúng ta có cơ hội nữa.”

Nghe Lục Cảnh nói thế, Lục Từ Thị thâm ân hận, “Còn không phải là do mẹ sốt ruột sao. Nhìn đám cầm y vệ hung thần ác sát kia xông vào nhà bắt Mạo Nhi đi, mà chiếu ngực của cầm y vệ chính là Tu La địa ngục, người nào vào đó cũng đều bị hành hạ cho sống không bằng chết. Thế cốt Mạo Nhi gầy yếu, thằng bé ở trong đó thêm một canh giờ, mẹ thật sợ sẽ xảy ra chuyện không tốt gì đó. Rồi mẹ nghĩ đến đầu sỏ gây nên là Mộ Khanh Hoàng, thả hay không thả Mạo Nhi còn không phải chỉ là một câu nói của ả sao. rõ ràng ràng là ả ta vì yêu sinh hận, muốn đẩy Mạo Nhi vào chỗ chết, người phụ nữ thâm độc này, mẹ tuyệt đối không bỏ qua cho ả.”

Lục Cảnh xê dịch móng, một tay gác lên bàn trà, bắt chéo chân, nghiêng người nói: “Mạo Nhi cũng thật là ngu, quận chúa thì không thích lại cứ nhất định thích...”

“Lão Tam, đó chính là cháu của con.” Lục Từ Thị lườm Lục Cảnh một cái.

Lục Cảnh cảm thấy mất mặt, cúi đầu nhìn hoa văn trên bàn trà bằng gỗ hoàng hoa lê, bất mãn dùng móng tay lướt theo đường hoa văn, nói: “Vì là cháu ruột của con nên con mới không nói gì không làm gì, chứ thử đổi lại là đứa con gái ắt ơ nào mà xem.”

“Nhị đệ có ý gì?” Lục Văn không vui nhìn Lục Cảnh.

Lục Cảnh liếc Lục Văn một cái, lại nhìn về phía Lục Từ Thị ngồi ở chủ vị, trên mặt hiện lên một ít ý lạnh, “Mạo Nhi chỉ ít hơn Châu Nhi nhà con một tuổi, năm đó học văn của Châu Nhi nhà bọn con cũng không kém, nhưng giành được danh hiệu thân đồng lại là Mạo Nhi. Mẹ, mẹ trăm phương ngàn kế muốn kéo dài vinh hoa cho nhà Nhị ca, tìm cách đẩy Triều Dương quận chúa vốn nên được chỉ hôn với Lục Cửu cho Lục Mạo, kết quả là gì? Lục Mạo lại là một tên không biết hàng hải tranh giành, không thèm ăn thịt phượng hoàng, lại xem cháo trắng rau dưa như bảo bối.”

Lời nói buột ra khỏi miệng, càng nói, mùi mỉa mai trong đó càng nồng.

Lục Văn ngược ngừng, Lục Từ Thị đen mặt, lại không có lời nào để nói.

Lục Cảnh che khuất nửa bên mặt, cười lạnh, âm dương quái khí nói: “Trước nay mẹ lúc nào cũng thiên vị nhị ca.”

“Mẹ chưa từng thiên vị ai cả. Nhị ca của con là một hạt giống độc sách, về điểm này thì đại ca con có chết cũng chả giúp được nhị ca con tiến xa hơn. Con với đại ca con giống nhau, đều làm quan võ, đại ca con bán mạng cho hoàng đế, gắng gượng giành được một ít công trạng, có đại ca con diu dặt con, tiền đồ của con không đáng lo. Chỉ có nhị ca con là khiến mẹ phải đau đầu, mẹ nghĩ cho nhị ca con nhiều hơn thì có gì đâu mà phải nghiêm trọng.”

“Mẹ à, mẹ nghĩ hay thật đấy. Bao nhiêu năm nay đại ca dẫn dắt con được cái gì, con còn đang phải chết già ở cái vị trí Bộ binh vũ khố lang trung đây.” Lục Cảnh oán giận nói, “Năm đó đại ca nói dặt theo con đi đánh trận, mẹ lại sống chết không để cho con đi. Nếu con đi biết đâu được bây giờ con cũng được phong hầu rồi, càng không cần phải nhìn sắc mặt đại ca mà sống.”

“Con cái thằng tiểu súc sinh này, lại còn dám đổ oán giận lên đầu người mẹ già này nữa. Ai mà ngờ tới một thằng thợ mổ heo lại quả thật có mệnh Long vương cơ chứ. Năm đó chiến tranh khốc liệt như vậy, đâu đâu cũng là người chết, mẹ chẳng một thằng con trai ra ngoài bán mạng cho hần là được rồi, làm sao lại cam lòng cho con đi chịu khổ nữa chứ. Giờ thì sao, không phải giờ cũng rất tốt sao, ba đứa con trai của mẹ đều tay nắm thực quyền.”

“Rất tốt? Rất tốt mà mẹ chỉ muốn toan tính cho nhà nhị ca, vì sao không tìm cách cưới thêm một nàng quận chúa công chúa về cho con của con.” Lục Cảnh bất mãn hừ một tiếng.

Lục Văn đứng ra hoà giải, “Được rồi được rồi, bây giờ cứ nói đến mấy chuyện đó thì có nghĩa lý gì, vẫn nên nghĩ cách làm sao để cứu Mạo Nhi ra ngoài đi.”

Lục Cảnh khoát tay chặn lại, “Đệ không có cách nào đâu, chuyện như vậy phải để đại ca đi làm.”

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, cha con Lục Bình chấp tay sau lưng, lạnh mặt tiến vào.

Vừa thấy con trai trưởng, Lục Từ Thị cũng lạnh mặt, “Nghiệt tử, mày còn dám về à!”

Lục Bình lạnh mặt đứng trong nội đường, vãi chào một cái rồi mới nói: “Mẹ, Mạo Nhi bị bắt là do con tố cáo.”

Lục Từ Thị vốn không tin, đột nhiên bây giờ nghe được Lục Bình lại chính miệng thừa nhận, lập tức ngây dại, “Mày nói gì, mày lặp lại xem.”

“Mạo Nhi làm thi từ chỉ trích Thánh thượng cùng triều chính, nếu bị người khác tố cáo thì cả nhà mình sẽ gặp đại họa xét nhà diệt tộc. Để tránh mạng đến tai họa cho cả nhà chúng ta, nhi tử chỉ có thể đại nghĩa diệt thân, tự mình đi tố cáo. Thánh thượng anh minh, chỉ hỏi tội một mình Mạo Nhi, chúng ta đều vô tội.”

“Mày nói vậy!” Lục Từ Thị tròn to đôi mắt già cỗi.

“Đại ca, đây không phải là chuyện nhỏ, huynh không thể ăn nói ba hoa.” Lục Văn “vụt” một phát đứng bật dậy, trừng mắt nhìn Lục Bình.

trên đường trở về, hai cha con đã thương nghị xong xuôi với nhau, nhất định phải làm mặt lạnh, bày ra dáng vẻ chính khí凛凛, áp đảo mọi người trong nhà, không để cho bọn họ có cơ hội điên đảo trắng đen.

Lục Cửu tiếp lời, hỏi: “Lúc cảm y về vào nhà bắt người không lục soát thư phòng của Lục Mạo à?”

“Tại sao lại không, không hỏi xanh đỏ đen trắng liền xông vào thư phòng của Mạo Nhi, phạm là sách vở giấy tờ có chữ viết đều bị tịch thu hết rồi.” Lục Cảnh ngồi thẳng người trả lời, lại nghiêng đầu phản phó Sơn Trà, “không thấy Đại lão gia đã về à, đi pha một ly trà lạnh đến đây.”

Liếc sang Lục Cảnh một cái, trong lòng Lục Cửu cười lạnh, trên mặt lại không hiện.

“không đúng, không đúng.” Lục Từ Thị lắc đầu.

“Mẹ, cái gì không đúng? Có phải Mạo Nhi bị oan hay không?” Lục Văn vội vã hỏi.

“Đúng, Mạo Nhi bị oan, đồng thi từ kia nhất định là do Mộ Khanh Hoàng nhét vào thư phòng của Mạo Nhi, đổ tội cho Mạo Nhi.”

Lục Cửu “A” một tiếng, “Tổ mẫu, con đã từng tận mắt xem qua đồng thi từ đó, quả thật là nét chữ của Lục Mạo. Đây là do Lục Mạo tự mình tìm đường chết, liên quan gì đến quận chúa đâu chứ.”

Lục Từ Thị bỗng dưng nâng mắt, nhìn chăm chăm Lục Cửu, nói: “Cửu Nhi, Mạo Nhi nói lần đó con đánh nó là vì Mộ Khanh Hoàng, có phải hay không?”

“Đúng vậy.” Lục Cửu thần nhiên thừa nhận.

“Tốt, quả nhiên mày với Mộ Khanh Hoàng có chuyện không trong sạch. nói, tại sao mày lại vụng trộm tư thông với Mộ Khanh Hoàng!” Lục Từ Thị cắn răng chất vấn.

Lục Cửu hơi sững sờ rồi lập tức sang sảng phủ nhận, “Con không có tư thông với tiểu phượng hoàng.”

“Tiểu phượng hoàng? Ha ha, gọi nhau thân mật quá nhỉ.” Đến lúc này, Lục Từ Thị hoàn toàn khẳng định chuyện này.

Lục Cửu mím môi, mắt phượng u ám, “Trước thi vu cho quận chúa hãm hại Lục Mạo, sau lại vu quận chúa có tư tình với con, tổ mẫu, tổ mẫu muốn gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Bầu không khí chính nghĩa

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Diệp Nhược Giai

“Mày thật đúng là thằng cháu tốt của tao.” Lục Từ Thị trào phúng nhìn Lục Cửu, “Đừng vội ở trước mặt tao đảo lộn phải trái trắng đen, mày với Mộ Khanh Hoàng là hạng người như nhau cả thôi. Bất kể thông dâm phải bất cả đôi, tao vẫn luôn hiểu đạo lý này. Tội mày cho là tao không có cách gì bắt tội mày, đáng tiếc ông trời vẫn còn đang mở to mắt mà nhìn kia kìa, người tính không bằng trời tính đâu.”

Nhìn thái độ của Lục Từ Thị giống như là đã nắm được nhược điểm gì đó, Lục Cửu chỉ cảm thấy quái dị chứ tuyệt đối không lo lắng gì. hần đâu có làm ra chuyện gì, chẳng lẽ còn có thể bị áp đặt lên người hay sao.

“Tám phần là cha con tội bay đã đi nương nhờ vào Mộ Khanh Hoàng rồi, tao cũng không trông cậy tội bay có thể cứu Mạo Nhi ra, tao tự có cách. Tội mày cứ đi, cứ ra ngoài đi!” Lục Từ Thị lạnh mặt nói.

Lục Bình ngược lại bị Lục Từ Thị gạt tin rồi, vừa mở miệng định nói gì thì đã bị Lục Cửu kéo ra, liền ngậm miệng lại, theo Lục Cửu đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi Phúc Khánh Đường, Lục Bình liền vội vàng hỏi, “Tiểu tử thú, chuyện mà tổ mẫu con nói, con có làm không?”

“Lão cha, con là người như vậy à?”

Lục Bình liếc mắt nhìn Lục Cửu.

Lục Cửu cảm thấy tức ngực, buồn bực nói: “Con cũng muốn lắm chứ, nhưng nếu thế thì tiểu phượng hoàng không đánh gãy chân con rồi thả chó cắn chết con không được. Con chính là có lòng muốn làm tặc lại không có gan làm tặc.”

Lục Bình vỗ vai con trai cười ha ha.

"Cha!" Lục Cửu trừng mắt.

"Con không làm là tốt rồi." Lục Bình vuốt vuốt râu mình, buồn bực nói: "Nhưng tổ mẫu của con sao lại nói như là tự bà ấy trốn dưới gầm giường, chính tai nghe được, chính mắt nhìn thấy như thế, lại còn giống như là đã nắm được chứng cứ gì đó trong tay ấy. Lúc này ở Phúc Khánh Đường, cha cũng phải đổ mồ hôi thay con."

"Nhìn dáng vẻ không sợ trời không sợ đất của tổ mẫu, con sợ là bà sẽ gây ra tai học gì đó mất. Cha, cha sai người âm thầm theo dõi bà đi, cả nhị thúc, tam thúc nữa."

"Cha của con cũng đâu phải là người trong trấn phủ ti, đâu ra mà làm gian tế nhân tài thế."

"Mặc dù khế ước bán mình của đầy tớ nô tỳ của Phúc Khánh Đường, Chiết Quế đường, Thu Minh viện ở trong tay tổ mẫu bọn họ, nhưng cha là đương gia của Trường Ninh Hầu phủ, chẳng lẽ còn không sai khiến được vài tên nô bộc?"

Liếc mắt nhìn con ruột mình vài lần, Lục Bình hừ một tiếng, từ trong túi tay áo móc ra một cái chìa khóa, ném cho Lục Cửu, "Đừng nói mấy lời vớ vẩn ấy nữa, bạc vẫn là thứ hữu dụng nhất, tự mình đi lấy đi."

Lục Cửu cười hắc hắc, hôn chìa khóa một cái, nháy mắt ra hiệu nhìn cha hắn, "Đây chính là chìa khóa kho vàng nhà chúng ta đây à?"

"Cha của con còn chưa có chết đâu, nghĩ hay thật đấy. Đây là chìa khóa mở hòm trong phòng cha, cầm lấy sử dụng đi. Bảo cha đi tố cáo Lục Mạo là con, bức cha biểu đạt lòng trung thành với Thánh thượng là con, ở chỗ của Thánh thượng đòi một chức phẩm y vệ thiên hộ cũng là con, mà mọi thứ cũng chỉ đơn giản vì muốn nhìn nọt người con gái mà con thích, coi cái tiền đồ chết giẫm của con đi. Giờ thì tốt rồi, chộc cho tổ mẫu của con bạo phát uy quyền, con tự đi mà đối phó lấy, lão tử chả muốn cùng đi chịu khổ với con nữa."

nói xong, Lục Bình chấp tay sau lưng, miệng ư hừ hát, chậm chạp bỏ đi.

Nhìn lão cha đi ngược ánh nắng, sao hắn lại cảm thấy ngay cả bóng dáng của lão cha hắn cũng cao to như vậy chứ.

Ánh mặt trời quá gắt, gắt đến nỗi khiến Lục Cửu rót cả nước mắt, nhưng chỉ thoáng sau đã vui vẻ theo đuôi Lục Bình, oa oa kêu biện giải cho mình, "Lão cha, cha cũng coi thường con trai cha quá rồi đấy, con trai của cha là cái loại tiểu gia tử bá danh như cao chó thể sao. Gì mà chỉ vì một tiểu nữ nhân, con đây là vì muốn nhà chúng ta có thể cao lên thêm một bậc đấy chứ."

"nói nhảm, lão tử của con là hầu gia, tương lai con cũng là hầu gia, thế là đủ rồi, còn muốn lên nữa là muốn chết hay sao. Ai trông cậy vào con, con mau mau sinh mấy đứa cháu béo béo cho lão tử mới đúng, một phòng đầy vàng của lão tử sắp mọc mốc đến nơi rồi."

"sẽ có tôn tử béo tròn thôi."

"Đừng gạt lão tử của con nữa, con đâu còn chưa thấy đâu đây nè."

"Con đâu cũng sẽ có, thiệt mà, con thề luôn."

"Cút."

Cả một đường đi hai cha con luôn nói chuyện âm ỉ, đến tận bên cạnh Lăng Thị mà vẫn chưa xong. Lăng Thị thấy vậy cũng bót lo lắng, được rồi, tướng công nhi tử còn chưa gặp, bà cố gấp chết cũng vô dụng, vẫn nên đi theo thừa may thêm vài cái yếm niên niên hữu ngư (1) cho tôn tử mập mạp tương lai thì hơn.

(1) Niên niên hữu ngư: đồng âm với "niên niên hữu dư", là một trong những câu chúc cát tường tiêu biểu nhất theo truyền thống Trung Quốc. Hình:

Phúc Khánh Đường.

Loại trừ con trai trưởng không nghe lời, còn dư lại hai đứa con trai đều ngoan ngoãn nghe lời, lại gọi con dâu thứ hai tiểu Từ thị, con dâu thứ ba Tạ thị và cháu gái Ninh Tú Ngọc đến, cùng nhau bàn bạc.

Lục Từ Thị ngồi ở ghế trên, bên dưới là đám con trai con dâu ngồi ngoan ngoãn, bên cạnh là Ninh Tú Ngọc đang mang thai, Lục Từ Thị mở miệng, "Gọi mọi người đến đây là để bàn xem làm sao để cứu Mạo Nhi từ trong cầm y vệ chiếu ngục ra."

Vợ chồng Tam phòng không một ai lên tiếng, Lục Cảnh ngồi uống trà, Tạ thị cúi đầu thường thức hoa văn tinh xảo thêu trên khăn gấm.

Lục Văn kèm chế nổi lo lắng, đôi mắt tha thiết nhìn Lục Từ Thị, tiểu Từ thị yêu con đến sứt ruột, lên tiếng đầu tiên, "cô, người đã có cách giải quyết tốt phải không?"

"không sai." Lục Từ Thị gật đầu, "Biện pháp mà ta sắp nói đây, vừa mới nghe thì sẽ cảm thấy khá là to gan lớn mật, nhưng nếu thành công, vậy thì sau này có thể giành được hơn chục năm phú quý không ngừng cho các con."

Lục Cảnh ngồi thẳng người lên, cười nói: "Mẹ, mẹ đừng thừa nước đục thả câu nữa, trước hết vẫn nên nói xem biện pháp ấy là gì cái đã."

"Đừng vậy, mẹ, mẹ nói đi." Lục Văn nói.

"Quây cho to chuyện lên, bức Mộ Khanh Hoàng đến mức không thể không cầu xin chúng ta dừng tay, khiến tất cả mọi người trong kinh đều biết được, ta, Từ Thúy Hoa, là một người không sợ quyền quý, công bằng chính nghĩa, vì muốn làm trong sạch môi trường sống mà dám đối nghịch với quận chúa hoàng gia; để cho tất cả mọi người biết rõ, nữ nhân là phải trình tình hiền thực, hiếu kính cha mẹ chồng, còn cái loại lăng lơ ong bướm, không chịu nổi cô đơn là có tội, thậm chí còn là tội lớn; để cho tất cả những nữ nhân trong sạch thuần khiết đều liên hợp lại, tru sát kẻ tiện nhân bất trung bất hiếu giống như Mộ Khanh Hoàng."

nói đến đây, Lục Từ Thị ngồi thẳng lưng, dáng vẻ nghiêm nghị hào hùng, dường như đã biến thành hóa thân của chính nghĩa, trong đôi mắt già nua đục ngầu như nhen nhóm hai ngọn đèn sáng rực.

Lục Văn bị Lục Từ Thị xúi giục, hơi kích động, nhưng vẫn còn lại chút lý trí, trong lòng còn có sầu lo, "Nghe nói thái tử cực kỳ sủng ái Triều Dương quận chúa, thái tử sẽ trở mặt nhìn chúng ta đối phó với ả sao?"

Lục Cảnh cũng nói: "không phải là muốn cứu Lục Mạo ra ả, vì sao lại phải gây khó khăn cho Triều Dương quận chúa?"

"Mạo Nhi chính là bị Mộ Khanh Hoàng bắt đi, muốn cởi chuồng đương nhiên phải cần đến người buộc chuồng, Mộ Khanh Hoàng bắt nhốt Mạo Nhi thế nào, ta sẽ bắt ả phải quỳ trước mặt ta mời Mạo Nhi đi ra." Lục Từ Thị trào dâng ý chí chiến đấu.

"không phải là do Lục Mạo làm thi từ chỉ trích Thánh thượng cùng triều chính nên mới bị bắt hay sao? Lục Cửu cũng nói, chữ viết kia đích xác là của Lục Mạo." Lục Cảnh nhíu mày nhìn mẹ ruột của mình.

"không, con sai rồi, việc này không hề đơn giản như thế. Chính là Mộ Khanh Hoàng vì yêu sinh hận muốn giết chết Mạo Nhi, mới tìm người bắt chước chữ viết của Mạo Nhi, hãm hại Mạo Nhi. Mẹ đã sống đến từng tuổi này rồi, có cái gì mà chưa từng thấy chữ, chỉ có chút trò mèo đó mà muốn qua mắt mẹ? Hừ!"

"Lúc Mạo Nhi bị bắt đi đã nói gì?" Lục Cảnh hỏi.

Ninh Tú Ngọc đỏ mắt tiếp lời: "Biểu ca nói một câu, 'không chiếm được sẽ phải hủy diệt sao... Cũng được, ta đi theo bọn họ, bất kể là tội danh gì, ta đều sẽ ôm vào người, tuyệt đối không liên lụy đến người trong nhà'."

Lục Từ Thị cũng đau lòng ửng đỏ đôi mắt, "Các con nghe đi, Mạo Nhi vì cái nhà này của chúng ta mà trong lòng khổ sở biết bao. Cũng trách mẹ, ban đầu là mẹ đã buộc thẳng bé phải cưới Mộ Khanh Hoàng. Mặc dù cả một lòng của mẹ đều vì muốn mưu tính cho thẳng bé, nhưng thật không ngờ lại hại đứa nhỏ này khổ đến vậy, có ai ngờ Mộ Khanh Hoàng lại là một người đàn bà ác độc như thế đâu. Mẹ thật rất hối hận."

Lục Từ Thị nhìn Ninh Tú Ngọc nhỏ giọng khóc sụt sùi, sờ sờ bụng nàng, vẻ mặt xấu hổ.

Trong lòng Lục Cảnh chán ghét, châm chọc nói: "Con của con thì ngược lại, trông mong được kết hôn biết mất. Hồi trước nếu để con của con cưới Triều Dương quận chúa thì sao lại có chuyện như bây giờ được."

Lục Từ Thị cảm khăn, lau lau mắt: "Thôi được rồi, đã đến nước này có nói nữa cũng thế, thôi thì bình đến tướng ngăn, nước lên đập chặn thôi. Lúc đầu mẹ có thể cưới về một cô quận chúa cho Mạo Nhi, vậy thì mẹ cũng có thể áp ả ta đi. Cho dù ả là một con phượng hoàng thực thụ, thì mẹ cũng là một thợ săn bắt chim. Đợi mẹ vật lông phượng, lột bỏ tầng da hoa lệ đó của ả đi rồi, để xem ả ta còn có thể lớn lối đến khi nào. Bình sinh mẹ chỉ thờ phụng một chữ 'lý', hoàng quyền ở trên cũng không thể vượt qua lý. Nếu trên đời này, trắng đen bị đảo lộn, lễ nghi bị phá hủy, vậy thì cũng không còn cách diệt vong bao xa."

Lục Cảnh đứng phắt dậy, "Mẹ, nếu mẹ đã tính toán chuyện này xong từ trước, vậy con trai cũng không tham gia vào, con trai tin là mẹ nhất định có thể thành công cứu Mạo Nhi ra. Trong nhà môn của con còn có vài việc phải xử lý, lúc này gấp gấp chạy về, nguyên cả buổi trưa cũng chưa được ăn, đói bụng đến kiệt sức rồi. Tạ thị, nàng theo hầu ta đi."

Tạ thị vội vàng đáp lời, "Thiếp thân hầu hạ lão gia dùng bữa."

nói xong, hai vợ chồng một trước một sau bỏ đi.

Trong Phúc Khánh Đường chỉ còn lại Lục Từ Thị cùng vợ chồng Nhị phòng ngơ ngác nhìn nhau.

Lục Văn cười lạnh nói: "Mẹ, mấy lời mà mẹ vừa mới nói làm cho tam đệ sợ hãi, sợ bị dính líu đến kia kìa."

Lục Từ Thị nói gắt, "Đúng là tiểu súc sinh nhất như chuột. Nó đi thật đúng lúc, mẹ còn đang lo chuyện này phải nhường cho nó công lao gì đây. không phải nó nói mẹ thiên vị à, trong lòng mẹ nghĩ đến nó đó chứ, nhưng tiểu súc sinh này ngược lại tự mình rút lui, không có tiền đồ!"

"Chúng ta nói tiếp đi."

Lục Văn hắng giọng, cẩn thận nhìn Lục Từ Thị, "Mẹ, mẹ khẳng định là Mộ Khanh Hoàng hãm hại Mạo Nhi sao, có chứng cứ gì không?"

"không có."

Lục Văn bỗng chốc cứng mặt, đại ra nhìn mẹ ruột mình.

"Đúng là chả có tiền đồ gì." Nhìn vẻ mặt của con trai thứ hai, Lục Từ Thị thở dài một tiếng, "Nếu không phải vì bất đắc dĩ, con tưởng mẹ muốn đắc tội với á sao. Còn không phải đều vì Nhị phòng các con, Nhị phòng các con đã đắc tội với á."

Lục Văn lập tức nhìn sang tiểu Từ thị, ánh mắt bén nhọn, mặc dù không lên tiếng nhưng lại đầy chất vấn.

Tiểu Từ thị liền kêu lên đầy oan uổng, xua tay nói: "Lão gia đừng nhìn thiếp như vậy, thiếp cũng không dám đắc tội á ta. Cúng á dụ á còn không kịp ấy chứ."

Lục Từ Thị liền nói: "không liên quan đến con bé, là do Mạo Nhi trẻ tuổi xúc động, làm chuyện sai trái với Tú Ngọc."

Dứt lời, Lục Từ Thị liền nhìn sang Ninh Tú Ngọc, "Trong bụng của Tú Ngọc chính là con của Mạo Nhi."

"Cái gì?!" Lục Văn quá sợ hãi.

Tiểu Từ thị ngẩn người, miệng há lớn, ánh mắt lập tức liếc sang Ninh Tú Ngọc muốn phát hỏa, lúc đó Ninh Tú Ngọc đã xấu hổ vùi mặt vào trong lòng Lục Từ Thị.

Lục Từ Thị liếc tiểu Từ thị một cái, "Mấy chuyện kiểu như này, một bàn tay không vỗ ra tiếng được, con nít con nôi có biết thế nào là nặng thế nào là nhẹ đâu. Mạo Nhi cũng không biết chỉ một lần đó thôi mà Tú Ngọc đã lập tức dính bầu. Nha đầu Tú Ngọc không nỡ phá hỏng chuyện hôn nhân của Mạo Nhi, chỉ khóc nói cho mẹ biết, mẹ chỉ có thể giấu diếm, vội vàng gả Tú Ngọc cho ma ốm thư sinh kia. Tên thư sinh đó đã mắc bệnh nguy kịch từ lâu, mẹ vốn định đợi sau khi thư sinh kia chết sẽ đón mẹ con Tú Ngọc về. Tú Ngọc cũng nói, con bé không cầu danh phận gì cả, đời này chỉ cần nuôi lớn đứa con của con bé với Mạo Nhi là cũng đủ rồi. thật không ngờ, việc này vẫn bị Mộ Khanh Hoàng biết được."

Thoáng chốc, vợ chồng Lục Văn đều sợ trắng mặt.

Ninh Tú Ngọc nghẹn ngào nói: "Con có thể thề với trời, con không có tiết lộ bất cứ tin tức nào ra cả. Nhưng tối hôm trước khi biểu ca bị bắt đi, chính miệng biểu ca nói, quận chúa biết rõ chuyện giữa con với biểu ca. Vốn con còn ôm một tia hy vọng, rằng quận chúa chỉ biết biểu ca yêu con chứ không biết chuyện về đứa bé. Nhưng trưa hôm nay biểu ca liền bị bắt đi, con mới biết được quận chúa chắc là hận chết con với biểu ca, nên mới muốn đẩy biểu ca vào chỗ chết, con thực sự thà rằng quận chúa trả thù lên người con."

nói xong, Ninh Tú Ngọc che miệng khóc lên.

"Mẹ, mẹ, việc này phải làm sao đây? Ngài không thể buông tay mặc kệ!" Lục Văn "bộp bộp" quỳ xuống trước mặt Lục Từ Thị.

"Đứng lên." Lục Từ Thị ghét bỏ liếc xéo một cái, "Sao mà cứ không có tiền đồ như thế chứ."

Lục Văn lúng ta lúng túng cúi đầu.

Lục Từ Thị thở dài, "thật ra, tính tình của đại ca con mới hơi giống mẹ, không thì hẳn cũng sẽ không được phong hầu. Đáng tiếc, nó lại là một con yêu quái ăn mẹ mình. Bao nhiêu năm qua mẹ vẫn luôn không dám quá thân cận với nó, thật sự là sợ chết đi được, mẹ chỉ sợ có một ngày yêu tính của nó phát ra, ăn mẹ. Năm đó, lúc nó còn ở trong bụng mẹ, lúc nào bụng mẹ cũng bị đau, chắc là nó ăn không ít thịt của mẹ rồi. Lúc nó sinh ra, cũng là một cục đen thùi lù, mẹ vốn định đem chết nó trong lọ nước tiểu, nhưng tổ mẫu của con lại sống chết không cho, ôm đi nuôi bên người, tốn biết bao tiền mời đạo sĩ về hạ phong ấn trên người nó, nó mới có thể càng lớn càng giống người như thế. Lúc rời đi, đạo trưởng kia còn nói, phong ấn không thể giam giữ yêu quái kia cả đời, nó vẫn sẽ thoát ra thôi. Đây cũng là lý do vì sao mẹ không dám quá ép buộc nó."

Ninh Tú Ngọc nghe mà nổi hết cả da gà, nước mắt cũng quên chảy.

Lục Văn mặc dù đã nghe rất nhiều lần, nhưng mỗi lần nghe thấy, trong lòng vẫn luôn sợ hãi, rùng mình nói: "Có biết bao nhiêu người phải chết trên chiến trường, chỉ có đại ca là sống sót, con không tin trong đó không có điều quái lạ nào, cũng chỉ có chân long thiên tử mới có thể trấn áp đại ca được."

"Cái này lại không đúng. Chủ nhân đầu tiên của đại ca con cũng chả phải là vị hiện thời, người đó đã bị đại ca con làm thịt rồi, hòm vàng đầu tiên nó cầm về chính là trộm được từ người đó đấy."

Ninh Tú Ngọc nín thở, cả người cứng đờ không dám cử động một chút nào.

Tiểu Từ thị vội nói: “cô, đừng nói về những chuyện cũ đó nữa, nói tiếp xem cô muốn bọn con làm gì mới có thể cứu Mạo Nhi ra.”

Lần này, tiểu Từ thị thật sự là hoàn toàn không có một chút chủ ý nào, chỉ có thể răm rắp làm theo những gì Lục Từ Thị sai bảo.

“cô đã nói từ trước rồi, muốn cứu Mạo Nhi ra thì chỉ có một cách là bức ép Mộ Khanh Hoàng thôi. Mộ Khanh Hoàng đã làm chuyện sai trái, ả phá hỏng nếp sống tập tục của Kim Lăng, cho dù ả có là quận chúa, cô tin chắc là Thánh thượng cũng sẽ đứng về phía chúng ta. Mà không chỉ có mỗi Thánh thượng đứng về phía chúng ta, các quý phụ chính trực trong Kim Lăng cũng sẽ ủng hộ chúng ta. cô không phải là vì chính mình, cô chỉ là vì tập tục của Đại Tấn này, cũng không thể giống như Đường triều, nữ nhân thất trinh thất đức, câu dẫn khắp nơi, thậm chí Thái Bình công chúa còn nhúng tay vào trong triều chính, không có vương pháp quân thúc, thực sự là coi trời bằng vung. đã là con gái thì nên giúp chồng dạy con, trung trinh nghe lời, tam tòng tứ đức mới là bốn phận của một nữ nhân tốt. Tựa như Tú Ngọc của cô, đó mới chính là kiểu mẫu của một nữ nhân tốt.” Lục Từ Thị chẳng hề lo lắng, vuốt ve khuôn mặt của Ninh Tú Ngọc, cười đến nổi mặt đầy nếp nhăn.

"Ngoại tổ mẫu." Ninh Tú Ngọc xấu hổ đỏ mặt, vùi mặt vào trong lòng Lục Từ Thị.

Lục Từ Thị lại nói: “Như vậy, sau khi thành công, Thánh thượng không thể nào không khen mẹ đã làm cho nếp sống của Đại Tấn ta trở nên trong sạch. Còn về phần thái tử, hẳn sẽ không trả thù các con, vì hẳn không dám. một khi mẹ, hoặc là các con xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn nào, tất cả mọi người sẽ nghi ngờ thái tử, chỉ trích hẳn. Vì thế ngôi vị thái tử của hẳn được vững chắc, hẳn không những không thể động vào chúng ta, mà hẳn còn phải khen thưởng chúng ta để bày tỏ thái độ. Đây chính là cái ‘lý’ mà lúc nào mẹ cũng vững tin vào. Chỉ cần đứng về phía ‘lý’ và ‘chính nghĩa’, mẹ vĩnh viễn cũng sẽ không bị thiệt thòi. Lão nhị, con nên học theo đi.”

Lục Văn vội vàng gật đầu, đứng dậy chấp tay nói: “Vẫn là mẹ suy nghĩ chu toàn.”

Tiểu Từ thị cũng cười nịnh nọt, “Con biết mà, cách của cô lúc nào cũng hay nhất. Vì không để cho Mạo Nhi phải chịu khổ trong lao, cô mau căn dặn bọn con phải làm những gì đi.”

"đi, sai người ra ngoài coi cửa, chúng ta tỉ mỉ bàn bạc từ đầu tới đuôi thêm một lần nữa, tránh cho có kẻ lợi dụng lọt qua kẽ hở.”

“Vâng!” Tiểu Từ thị gấp rút sai đại nha đầu Sơn Trà mà Lục Từ Thị tin nhiệm nhất đi canh cửa.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Bức bách phượng hoàng (một)

Edit: Diệp Nhược Giai

một ngày sau, lời đồn đãi truyền ra ngoài.

"Sao rồi?" Nằm nghiêng trong thui tã hóng mát, ăn miếng phượng lê cao Sơn Trà dứt tới bên miệng, Lục Từ Thị hỏi.

“Mặc dù các quán trà trên phố đều đang xôn xao về chuyện này, nhưng cũng không mãnh liệt, chưa đạt được đến mức độ có thể truyền tới bên tai Thánh thượng.” Lục Văn ngồi xuống, nhấp một hớp trà lạnh mới nói.

Lục Từ Thị gật gù đầu, "Trong lòng mẹ đã nắm chắc cả rồi, còn phải châm thêm hai cây đuốc nữa. một, dụ dỗ tất cả hoàng gia công chúa và quận chúa; hai,..."

Lục Từ Thị nhìn Ninh Tú Ngọc đang bóc vỏ quýt cho bà, Lục Văn cũng nhìn sang.

Ninh Tú Ngọc tái nhợt mặt mũi, ngẩng đầu lên, hai tay bảo vệ bụng mình, chậm rãi lắc đầu, đôi mắt ầng àng nước, "không..."

"Đứa bé ngoan, sau khi chuyện thành công, ngoại tổ mẫu nhất định sẽ thành toàn cho một lòng say mê của con dành cho Mạo Nhi. Cứu được Mạo Nhi ra, công đầu thuộc về con.”

"không..."

"không phải do con quyết định, haiz..."

- -

Cả một buổi chiều nóng bức, màn đêm vừa buông, hạt mưa cũng rơi xuống.

Dưới mái đình giữa hồ sen hồng có một cây đàn và một lư hương, Mộ Khanh Hoàng đang gảy đàn tự tiêu khiển.

Tiếng đàn chậm rãi du dương hòa cùng với tiếng mưa rơi lên lá sen khiến người ta có cảm giác như đang trôi nổi trên làn sóng dập dềnh giữa làn sương mờ huyền ảo, chính là khúc “Vân thủy thiên tâm”.

một lát sau, gia đình mặc trường sam màu xanh sẫm dẫn theo một người đi đến. Người nọ bị nước mưa làm cho ẩm ướt, dưới bộ áo mùa hè hơi mỏng là dáng người cao gầy khỏe mạnh, kiên cường đứng thẳng như thân sen màu sen, nước mưa chảy trên khuôn mặt hắc, đôi mắt đen láy trong suốt tĩnh mịch, đôi môi mang cười.

"Tiểu phượng hoàng, ta lại tới rồi."

Tiếng đàn im bật, Mộ Khanh Hoàng quay đầu lại nhìn Lục Cửu, thấy dáng vẻ chật vật của hắn, không biết tại sao lại muốn cười, mà nàng cũng đã thật cười ra, “Lời đồn còn đang âm ỉ ngoài kia, ngươi không nên tới."

“Chỉ một chút nước, làm sao mà rửa sạch.” Lục Cửu vẫn đứng dưới mưa như cũ.

Mộ Khanh Hoàng cũng không cho hắn vào trong đình, mà chỉ vung tay lên, gia đình liền chấp tay lui xuống.

"Ngươi thật đúng là không nghe lời, lại leo tường phải không. Ta phải nuôi một con chó mới được." Mộ Khanh Hoàng thở dài.

“Có phải Tây Thi không, cứ thả nó ra đi, ta đưa tay cho nó cắn luôn.” Lục Cửu cười hi hi nói, mặc cho gió táp mưa sa.

Mộ Khanh Hoàng kinh ngạc ngược mắt nhìn hắn, lòng hoảng hốt.

"Tây Thi như là danh môn khuê tú ấy, để nó trông nhà canh viện thì hỏng hết. Trong Mạc Viên của ta có một cặp chó ngao lông đen đáng hồ, mấy tháng nữa sẽ sinh, đến lúc đó ta sẽ ôm một con đến cho nàng, được không?"

Hai bàn tay Mộ Khanh Hoàng đang đặt trên đùi vô thức siết chặt lại, chỉ nhìn Lục Cửu đang đứng trong mưa, không nói lời nào.

Lục Cửu lau mặt cười nói: "Vậy ta coi như là nàng đã đồng ý. Tiểu phượng hoàng, ta đến là muốn nàng giúp ta một việc. Ta tra ra được một vài việc trong phủ, mà mấy chuyện cũ xưa này lại làm cho ta vừa hận vừa đau. Tiểu phượng hoàng, nàng nói xem, vì sao cùng là cháu nội, vậy mà bà ấy lại tận tâm tận lực vì người kia đến thế, trong khi lại chả thèm ngó ngang gì đến ta như vậy. Tiểu phượng hoàng, ta biết là bà ấy không biết ta yêu mến ai, nhưng trong lòng ta thì lại hiểu rất rõ, cho dù bà ấy có biết, cũng sẽ làm những chuyện đó thôi. Tiểu phượng hoàng, mặc dù cuối cùng ta cũng đứng trước mặt nàng tỏ tình, nhưng ta vẫn hận bà ấy. Nhưng bà ấy lại là tổ mẫu của ta, ta có thể giết chết bà ấy sao?"

Nước mưa gột rửa khuôn mặt hắc, nàng không biết hắn có đang khóc hay không, nhưng giờ phút này nàng rõ ràng cảm nhận được nỗi đau khổ cùng hận thù của hắn.

Biết làm sao đây, nàng lại nhớ tới thi thể nằm trên băng kia.

Đó chính là Lục Cửu, trong lòng nàng áy náy không chịu nổi.

"Tiểu phượng hoàng, đời này ta sẽ bảo nàng thật tốt, bảo vệ huyết mạch của thái tử thật tốt, để nàng có thể vĩnh viễn làm phượng hoàng cao ngao."

Mộ Khanh Hoàng khẽ nhếch đôi môi đỏ mọng, trong đầu chột nhoáng qua, đột nhiên khóc thảm thiết.

“Ngươi yêu thích ta đến vậy sao? Ta có gì đáng giá để ngươi thích.” Giọng Mộ Khanh Hoàng khàn khàn, tựa như có gì đó bị nghẹn trong cổ họng, nàng không thể lên tiếng, nàng sợ nếu mở miệng lần nữa, nước mắt sẽ chảy ra.

"Nhưng ta vẫn cứ thích, sao nào?" Lục Cửu cười trong mưa.

một tia chớp bổ xuống xé tan màn đêm, ngay sau đó là tiếng sấm rền vang, ngọn đèn lưu ly dưới mái hiên bị gió thổi lung lay, chuông gió leng keng, mặt hồ yên tĩnh.

Thấy Mộ Khanh Hoàng không nói lời nào, Lục Cửu lại đứng ngây ngốc thêm một lát rồi nói, "Ta đi đây."

Mộ Khanh Hoàng bỗng đứng bật dậy, giọng nói như tiếng đàn, "Ngươi muốn ta giúp ngươi thế nào?"

- -

Hôm sau, trời quang mây tạnh.

Xe ngựa của Mộ Khanh Hoàng chậm rãi đi qua khu chợ phía đông. Hai bên đường, cửa hàng mọc lên như rừng, quán rượu quán ăn, dòng người đông như dật cửi.

"Triều Dương quận chúa xin dừng lại, ta có chuyện muốn nói."

Nhưng vào lúc này, một nữ nhân vác cái bụng bự ngăn trước xe ngựa, cất giọng gọi, khiến những người qua đường dừng chân lại, đặc biệt là khi bọn họ

nghe thấy nữ nhân kia gọi lên bốn chữ "Triều Dương quận chúa", liền quay đầu lại nhìn, càng ngày càng có nhiều người tụ lại.

“Trong xe này chính là vị Triều Dương quận chúa ấy à?”

"Còn có Triều Dương quận chúa nào khác nữa đâu, khẳng định chính là cái vị ngoại tình với anh chồng kia rồi.”

“Chính là kẻ lăng lợ kinh khủng đó hở?”

"Suyt - - "

Ngọc Loan bỗng đứng mở cửa xe, hồn hên nói: “Các người đang nói bậy bạ gì đấy, quận chúa của bọn ta không như thế.”

Ngẩng đầu nhìn thấy nữ nhân quỳ trước xe ngựa lại là Ninh Tú Ngọc, Ngọc Loan càng tức, nhảy xuống xe ngựa đi đến bên cạnh Ninh Tú Ngọc liền nói: "Muốn quỳ thì chờ xe ngựa của bọn ta đi qua rồi hẵng quỳ, tự đứng người lại quỳ gối trước xe ngựa của quận chúa bọn ta là có ý gì?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ninh Tú Ngọc trắng bệch, khóc nói: "Cầu quận chúa hãy tha cho quận mã đi, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của ta, không liên quan gì đến quận mã.”

“nói nhảm gì thế, quận chúa của bọn ta đã hòa ly rồi, lỗi đâu ra quận mã nào nữa. Người mau tránh ra." Ngọc Loan quát lớn.

Ninh Tú Ngọc liền từ từ dập đầu ba cái “bộp” “bộp” “bộp” với Mộ Khanh Hoàng, "Triều Dương quận chúa, cầu người van người, xin người hãy mở lòng từ bi mà bỏ qua cho biểu ca đi. Đứa bé này, ta phá còn không được sao."

Trong xe, Mộ Khanh Hoàng cau đôi mày đen lại, nghĩ thầm, nàng ta phá thai hay không thì có liên quan gì đến mình à?

Mắt thấy đám người vây xem ồ lên oán giận, cái miệng nhỏ nhắn của Ngọc Loan liền hỏi: “Con của người thì liên quan gì đến quận chúa của bọn ta chứ, cũng chả phải quận chúa bảo người mang thai.”

không biết sao, đám người đang oán giận lại ầm ầm bật cười.

“Chắc là quận mã ăn vụng bị quận chúa bắt được rồi?”

"Nghe nói Triều Dương quận mã bị cầm y vệ bắt phải không?"

“Có phải là chuyện lớn gì đâu mà lại nhốt chồng mình vào đại lao, loại vợ kiểu này cũng cay độc quá rồi.”

“Đứa bé đó là của quận mã à?”

Ninh Tú Ngọc mặc kệ cái trán xanh tím, khóc rống nói: "Ta biết là hai người bọn ta rất có lỗi với quận chúa, chỉ cần quận chúa có thể giơ cao đánh khẽ, ta lập tức phá cái thai này. Quận chúa, ta đáp ứng điều người mong muốn, xin người cũng có thể buông tha biểu ca."

Nhanh mồm nhanh miệng như Ngọc Loan mà nghe mấy lời lâm nhảm của Ninh Tú Ngọc cũng cảm thấy choáng đầu, “Ý người là gì?”

Chính vào lúc này, Ninh Tú Ngọc chợt đứng bật dậy, muốn đâm vào đầu ngựa, đôi đồng tử của Ngọc Loan đột nhiên co rút lại, tay mắt lạnh lẽo ngăn cản trước đầu ngựa, tức giận đẩy ngã Ninh Tú Ngọc, mắng: "Người muốn tìm chết thì cũng đừng đụng vào ngựa của quận chúa chúng ta, người..."

Khi ấy Ninh Tú Ngọc đã nằm trên mặt đất, ôm bụng kêu rên, "Cứu mạng...".

Theo hành động giãy giụa của nàng ta, trên mặt đất liền hiện lên một mảng đỏ thẫm đầy máu.

Ngọc Loan chợt trợn to đôi mắt, tay chân luống cuống.

Vỡ kịch diễn đến lúc này, Mộ Khanh Hoàng ngồi trong xe đã tản ra khí lạnh toàn thân.

Đứa con, phá thai, biểu ca...

Hóa ra đứa bé kia là của Lục Mạo?

Tốt, quá tốt.

Vỡ kịch này, ta sẽ diễn với các người đến cùng, muốn nháo lớn, được thôi, ta tự mình châm thêm lửa cho các người!

"Ngọc Loan, lên xe đi, bản quận chúa phải vào cung, đừng để trễ giờ.”

"Quận chúa, nàng ta, nàng ta chảy máu..." Ngọc Loan bị dọa trắng mặt.

"Chảy máu thôi mà, không liên quan gì đến người, nàng ta tự làm tự chịu. Ngoan, đừng sợ, đi lên đi."

“A, dạ dạ.” Ngọc Loan vội vàng leo lên xe.

"Võ Tứ, kéo điều dân kia dậy, ném sang một bên."

“Vâng.” Võ Tứ đang đánh xe lập tức thi hành mệnh lệnh, không có chút thương hương tiếc ngọc nào, túm lấy cánh tay Ninh Tú Ngọc ném tới bên đường, kéo ra một vết máu dài trên đường. Loại hành vi này trực tiếp chọc giận quần chúng, quần chúng ào ào chửi ầm lên, nhưng lại không một ai dám can gián, không ai chịu làm chim đầu đàn.

Xe ngựa của Mộ Khanh Hoàng kiêu căng bỏ đi, quần chúng đằng sau tức chết đi được, lại chẳng biết từ lúc nào, Ninh Tú Ngọc đã bị người khiêng đi.

- -

Chỉ trong vòng hai ngày ngắn ngủi, lời đồn từ Triều Dương quận chúa tư thông với Đường Bá Tử biến thành Triều Dương quận chúa phóng đảng lăng lợ, hoang dâm vô độ, thành người phong lưu có thể sánh với Sơn âm công chúa (1).

(1) Sơn âm công chúa: tên thật là Lưu Sở Ngọc, là Nam triều Tổng công chúa thời Nam Bắc triều, con gái của Hiếu Vũ đế Lưu Tuấn, chị ruột của Tiên Phế Đế Lưu Tư Nghiệp. Sơn âm Công chúa nổi tiếng là một mỹ nhân tuyệt sắc, được người đời xưng tụng là “đẹp nhất mỹ nhân” thời Nam Tống, đồng thời cũng nổi tiếng là dâm loạn phóng đảng. (mọi người muốn biết thêm cứ việc google từ khóa “Sơn âm công chúa” là ra heng.)

"Ta đã nói với ngươi, huynh đệ của em trai của vợ ta hồi trước là làm người chăm sóc ngựa trong Trường Ninh Hầu phủ, vị huynh đệ đó trông rất khôi ngô tuấn tú. Có một lần chải lông cho ngựa, cả người ướt sũng, bị Triều Dương quận chúa trông thấy, ngay đêm đó Triều Dương quận chúa liền triệu huynh đệ kia vào trong trướng dây dưa, điên loạn đảo phượng, làm đi làm lại đến mức huynh đệ kia của ta mất mát nửa cái mạng luôn."

“Thiệt không.” Mọi người vây xem đầu tiên là giật mình, sau đó ai nấy đều lập tức cười bĩ ối.

“Phóng túng đến mức đó cơ à.”

“Sao lại làm thế được nhỉ.”

“Có phải là quận chúa, công chúa hoàng gia nào cũng phong lưu như rứa không?”

“Vị huynh đệ này, ngươi nói đúng rồi.”

“Vậy chả phải là mấy phò mã quận mã kia đều bị cấm sùng giống mấy nam nhân của kỹ nữ à.”

Trong một quán trà lớn ven đường, mấy người nam nhân đang nói hăng say đâu, chợt thấy một roi quát tới, đánh cho những người này chạy trốn chết.

Bọn họ há lại chịu thua thiệt, nhưng đợi đến khi trông thấy kẻ đứng ngăn ở cửa quán trà là quan gia mặc phi ngư ngục, eo đeo túi xuân đao, lập tức sợ sệt không dám lên tiếng.

Nam nhân truyền tin đồn đầu tiên vừa thấy người nọ, lập tức sợ che kín mặt muốn chạy.

"Đứng lại!" Lục Cửu quát một roi tới, quần lấy cổ nam nhân kia, mạnh mẽ kéo hẳn ngã xuống đất, chân đạp lên gáy hắn, nói: "Là ai sai ngươi tung tin đồn?"

"không có, không có ai hết, tiểu nhân chỉ nghe người khác nói thôi."

Lục Cửu cười lạnh một tiếng, nói với nhóm hiệu úy đi theo đằng sau: "Bắt lại."

Nam nhân tung tin đồn nhằm bị dọa cho xanh mặt, khóc nói: "Quan lão gia đừng bắt ta, đừng bắt ta. Ta nói, ta nói hết. Ta là tạp dịch nhà bếp trong phủ của Lâm An công chúa, phụng lệnh công chúa ra ngoài đây kể chuyện. Nhưng những lời ta nói đều là thật mà, ai cũng nói vậy hết."

"Người khác đều nói như vậy cho nên đó chính là lời nói thật? Hôm nào ta cho người lan truyền rằng ngươi là thái giám, ngươi liền thật sự là thái giám à. Mang đi."

“Vâng.”

"Ta là người trong phủ Lâm An công chúa, các ngươi không thể bắt ta." Nam nhân hô to.

"Vậy cứ để cho Lâm An công chúa tự mình đến Trấn phủ tư chiếu ngục đón ngươi ha. Chúng ta dựa vào chứng cứ mà nói chuyện, đúng là đúng, sai là sai, nếu đúng thì tự có Thánh thượng định đoạt, nếu không thì nguyên một đám các ngươi cứ chờ mà bị cắt đứt lưỡi đi."

Khi ánh mắt Lục Cửu lướt qua từng người trong quán trà, trong khoảng thời gian ngắn, cả quán trà im lặng đến nỗi cây kim rơi cũng có thể nghe thấy.

"Ta biết ngươi, ngươi chính là gã gian phu đó, là gian phu của Triều Dương quận chúa." Trong quán trà có rất nhiều người, không biết tên nào chợt vào một câu, Lục Cửu lục soát khắp nơi nhưng lại không bắt được người đó.

Mọi người trong quán trà lại dùng ánh mắt phần nộ nhìn Lục Cửu, Lục Cửu giận quá hóa cười, "Các người tận mắt nhìn thấy à?"

không ai lên tiếng.

"Các người trốn dưới gầm giường của ta, chính tai nghe thấy được à?"

Mọi người già trẻ lớn bé trong quán trà lại càng im lặng.

"Các người đại diện cho chính nghĩa, nhưng người ngu xuẩn cũng là các người, xứng đáng bị người ta lợi dụng. Nguyên một đám toàn là bọn ba phải bị teo não." Lục Cửu đề lừa giận xuống, cất giọng nói: "Truyền khẩu dụ của Thánh thượng, tiết quan liên (1) ngày hai mươi bốn tháng sáu, Thánh thượng đích thân tới Liên Viên, tam ty sẽ mặc thường phục cùng nhau thăm định vụ án này. Ngày đó, cửa chính Liên Viên sẽ rộng mở đón chào các người, các người muốn biết chân tướng thế nào, 'gian phu' ta xin ở đó đợi chờ vị đại giá quang lâm."

(1) Tiết quan liên: Ngày hội dân gian của dân tộc Hán thời xưa. Vào ngày này, mọi người cùng nhau chèo thuyền ngắm hoa sen. Nhà nào có hồ sen thì sẽ dùng đèn giấy, bên trên thả một ngọn nến, thả vào trong hồ sen để đón mừng.

"đi."

Cầm y vệ vừa đi, trong quán trà liền nổ tung sôi nổi.

"thật thế à?"

"Đến lúc đó chúng ta đến xem một chút chẳng phải sẽ biết sao."

"Nghe nói Liên Viên đẹp như tranh, vừa hay ghé qua xem một chuyến cho đã ghiền. Ai là gian phu cũng chả phải chuyện của chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Bức bách phượng hoàng (hai)

Edit: Diệp Nhược Giai

Lục Văn từ bên ngoài trở về, vội vàng hấp tấp, mặt trắng bệch, nhìn thấy Lục Từ Thị liền "bộp bộp" quỳ xuống, "Mẹ ơi, Thánh, Thánh thượng muốn xét xử vụ án này."

Tiếng nói đều run rẩy hết cả.

Lục Từ Thị không sợ, ngược lại vui mừng, vỗ bàn một cái, kêu lên, "Tuyệt!"

"Khi nào xét xử?"

"Tiết quan liên ngày hai mươi bốn tháng sáu." Thấy mẹ ruột mình trấn định như thế, cảm xúc của Lục Văn cũng dần dần ổn định lại, lau mồ hôi lạnh trên trán, được nha đầu nâng đỡ đứng lên, ngồi xuống bên cạnh Lục Từ Thị.

"Vậy không phải là sáng mai sao? Nhanh như vậy à?" Lục Từ Thị hơi kinh ngạc, lại hỏi: "Bên ngoài đã bàn luận nhiều chưa?"

Lục Văn ừng ực uống một chén trà lạnh, dùng sức gật đầu, "Đúng đó mẹ, não loạn lắm rồi."

trên mặt Lục Văn cuối cùng cũng lộ nụ cười, "Mọi người ngoài kia ai cũng đang mắng Triều Dương quận chúa ác độc, phong lưu, đều thông cảm với chúng ta hết."

"Tốt!"

Lục Từ Thị vẫy vẫy tràng hạt trong tay, niệm một câu "A Di Đà Phật".

"Ta đã nói rồi mà, công đạo tự ở trong lòng người, lòng dân chúng sáng như tuyết. Có vài kẻ muốn lấy mạnh hiếp yếu, muốn đổi trắng thay đen, muốn lừa gạt? không có cửa đâu!"

"Phải, mẹ, ngài nói đúng, chúng ta có lý, ông trời cũng phải đứng về phía chúng ta." Lục Văn vô thức siết chặt quả đấm, cả người như tràn đầy sức mạnh.

Lục Từ Thị nhìn con trai thứ hai, vui mừng gật đầu.

"Mẹ à, vậy chúng ta có còn cần phải đi Ứng Thiên phủ tố cáo Triều Dương quận chúa dung túng điều nô hành hung, có ý định sát hại thai nhi trong bụng người khác không?"

"đi, sao lại không đi chứ. Tuổi thêm chút dầu vào lửa, phần thắng của chúng ta mới càng lớn, lại không uổng phí nỗi đau khổ mà Tú Ngọc con bé ấy phải chịu." Lục Từ Thị vững như bàn đá, tinh thần hăng hái, có chút hưng phấn, "Mẹ đây cũng là vì muốn làm cho bầu không khí của Đại Tấn chúng ta được sạch sẽ thôi. Dù sao khai quốc cũng gần hai mươi năm, thói quen thời chiến loạn cũng vẫn còn tồn tại, chẳng hạn như mấy cái gì mà khích lệ quả phụ tái giá, nếu muốn mẹ nói, thì phụ nữ tốt không hầu hai chồng, mấy người hầu hai chồng đều là người không đứng đắn hết. Thói quen này tốt nhất là phải sửa lại, lần này gặp bề hạ mẹ phải nói một chút mới được."

Lục Văn cười bảo "Vâng".

Lục Từ Thị lười nhác ngả người lên gối đầu, cười nói: "Lần này thành công, biết đâu mẹ con chúng ta có thể sẽ được lưu danh muôn đời."

"Đúng vậy, dù sao cũng là sửa lại nề nếp của quốc gia, là chuyện lớn. Nề nếp của quốc gia cũng liên quan sát sao đến đời sống dân sinh đó chứ."

Lục Từ Thị gạt đầu, cười nói: "Son Trà, ta thấy trời hôm nay đẹp vô cùng, mang mũ nón y phục cáo mệnh của ta ra phơi nắng đi."

Son Trà đứng hầu bên cạnh, đôi mắt đờ đẫn, không hề cử động.

Lục Từ Thị liếc Son Trà, thu nụ cười lại, quát lớn, "Son Trà?!"

"A?" Son Trà bất chợt xoay người lại, sợ hãi kêu lên một tiếng, vừa thấy sắc mặt Lục Từ Thị, liền trắng bệch mặt quỳ xuống đất, "Lão tở tông, xin lão tở tông ngài cứ phân phó."

"Người đưa nhô này bị làm sao thế? Lại mất hồn mất vía đến vậy?"

Son Trà cúi thấp đầu xuống, nhìn đôi giày màu nâu thêu phúc thọ an khang trên chân Lục Từ Thị, nói: "Nô tỳ, nô tỳ có tội. Thấy ngài cao húng, nô tỳ liền trộm lười, nghĩ xem đến tiết quan liên nên chơi gì với bọn tỳ muội đây."

Về mặt Lục Từ Thị hòa hoãn lại, "Trước giờ người luôn tận tâm hầu hạ ta, lần này tạm tha cho người, đứng lên đi."

"Tạ lão tở tông."

"đi mang mũ nón y phục cáo mệnh của ta ra phơi nắng đi. Đừng có để dưới nắng gắt quá, sẽ bị hỏng mất, để ở chỗ nào có bóng cây râm mát ấy."

"Vâng, nô tỳ nhớ kỹ."

Đêm xuống, Lục Từ Thị hưng phấn đến mức không ngủ được, nằm trên giường suy đi nghĩ lại, đến sáng mai gặp hoàng đế phải nói những gì, nói như thế nào mới có thể tỏ ra là trong lòng bà chí công vô tư, mới có thể làm cho mọi người kính phục bà.

Suy nghĩ như thế suốt một đêm, thấm thoát đã đến rạng đông, Lục Từ Thị lại không cảm thấy buồn ngủ, ngược lại còn có sức sống hơn gấp trăm lần.

- -

Trong Liên Viên, cây cối sum suê, có rất nhiều chim tước về đây xây tổ dựng nhà. Mộ Khanh Hoàng ở đây vài ngày, đã quen tĩnh lại trong tiếng chim hót líu lo.

Tỉnh dậy, đẩy cửa sổ ra, qua khung cửa ngắm nhìn bao nhiêu loại hoa nở rộ như gấm, ngửi mùi hương hoa thoang thoảng, tâm trạng cả một ngày đều là nhàn nhã tươi đẹp.

Ngọc Khê nhẹ nhàng vén bức rèm che lên, thấy Mộ Khanh Hoàng đã tỉnh, trên người chỉ mặc một bộ áo ngủ mỏng manh đứng ngay cửa sổ, liền vội vàng đi lấy một cái áo thêu đến khoác lên cho Mộ Khanh Hoàng, "Tuy nói bây giờ là giữa hè, nhưng nô tỳ cảm thấy sáng sớm ở Liên Viên vẫn còn khá lạnh, ngài mau khoác lên đi, cẩn thận bị cảm lạnh đấy."

Mộ Khanh Hoàng quay đầu lại cười một tiếng, "Ta cảm thấy vừa vặn, không nóng cũng không lạnh. Ngọc Khê, em bày bữa sáng ở đình giữa hồ đi, sen hồng tắm mình trong ánh bình minh mới lên kiều diễm biết bao."

"Vâng, nô tỳ đi bố trí ngay đây. Quận chúa, bây giờ ngài có rửa mặt luôn không?"

"Cho các nàng đi vào đi."

Ngọc Khê ra dấu tay, đám nha đầu bưng bột đánh răng, bột rửa mặt, khăn rửa mặt liền dè dặt tiến vào.

Ngọc Khê hầu hạ Mộ Khanh Hoàng rửa mặt sau tắm bình phong.

một lát sau, Ngọc Loan vừa ngáp vừa đi vào, "Ngọc Khê tỳ tử, tỳ mau đi ngủ đi, muội hầu hạ quận chúa cho."

Ngọc Khê lộ nửa cái đầu ra từ sau tấm bình phong, "Chờ muội đến hầu thì có khi đến tận lúc mặt trời lặn quận chúa cũng chưa rửa mặt được đâu."

Ngọc Loan lặng lẽ cười một tiếng, “Tỳ tỳ tốt, tối hôm qua người ta ngủ không được ngon mà.”

Mộ Khanh Hoàng rửa mặt xong, từ sau tấm bình phong đi ra, vừa lau mặt vừa cười nói: “Sao lại ngủ không ngon thế?”

“Quận chúa, hôm nay Thánh thượng sẽ tới đây đó, Tam pháp tỳ xét xử đó, sao nô tỳ không kích động cho được chứ. Thánh thượng nhất định sẽ trả lại trong sạch cho ngài, lời của mấy người kia ác độc quá, phải cắt lưỡi hết đi. Nô tỳ cũng không biết sao bọn họ có thể nghĩ ra mấy chuyện thô tục đó, sao lại khiến người ta ghê tởm đến thế chứ.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngọc Loan nhăn nhúm hết cả, đã qua một đêm nhưng nằng vẫn rất tức giận.

“Miệng với lòng đều ở trên người người ta, người ta thích nghĩ thế nào thì nghĩ thế ấy, thích nói như thế nào thì nói thế ấy, chúng ta không quản được. Những gì chúng ta có thể làm chỉ là quản tốt bản thân mình, làm chính mình là được.” Mộ Khanh Hoàng ngồi trước bàn trang điểm, mở hộp gỗ khám xà cừ ra, quét một lớp cao màu trắng nhuận lên lòng bàn tay, xoa xoa một lúc rồi bôi lên mặt.

Chẳng biết từ lúc nào Ngọc Kinh đã đi vào, đứng sau lưng Mộ Khanh Hoàng, nhẹ nhàng chải tóc cho Mộ Khanh Hoàng.

“Sao ngài lại không tức giận thế? Nô tỳ sắp tức chết rồi đây này. Nô tỳ không chịu nổi bọn họ nói ngài như vậy, hiểu lầm ngài như vậy. Thực hận không thể đích thân cầm một cây kéo lớn, lần lượt cắt hết lưỡi của bọn họ.”

Cầm một khối than chì nhẹ nhàng tô vẽ lông mày, Mộ Khanh Hoàng nhìn mình trong gương, lại nhớ tới những chuyện đời trước. Đời trước, danh tiếng “độc phụ” của nằng cũng lan truyền ra ngoài.

Nhưng vậy thì đã sao?

Chỉ cần bản thân nằng không thêm đề ý, những lời đồn đãi kia cũng không đủ thương được một cộng lòng nào của nằng.

Cái danh “độc phụ” ấy, bây giờ nghĩ lại có lẽ cũng là do Lục Từ Thị làm ra, chắc là để áp đảo nằng.

Vị lão phu nhân Lục Từ Thị này, đời trước nằng còn có một chút cảm giác, là một người có tính hiếu thắng, tranh cãi châm chọc khắp nơi, nhưng cũng chỉ vờn vờn cảm thấy một quả phụ như bà đã vất vả nuôi dưỡng bốn đứa bé trưởng thành, nếu như bà không mạnh mẽ, bốn đứa bé cũng không thể nào trưởng thành nổi.

Bây giờ nhìn lại, Lục Từ Thị đâu chỉ là hiếu thắng, mà là bà không chịu nổi bị thiệt thòi, muốn áp đảo tất cả mọi người. Nơi nào có mặt bà, nơi đó chỉ có thể có một nữ chủ nhân.

Vì thế bà cũng chiều nhà Lục Văn nhất, có lẽ cũng chỉ vì nhà Lục Văn nghe lời bà nhất.

thật không hiểu ai đã nuông chiều để Lục Từ Thị sinh ra tật xấu như vậy, nằng thân là hoàng gia quận chúa cũng không có tính khí cỡ đó đâu.

“Tức giận vì những người kia á? Bọn họ xứng sao?” Mộ Khanh Hoàng hất mặt lên, đặt chì kẻ lông mày xuống, mở hộp son dương chi ngọc ra, dùng ngón út quét một ít son, bôi bôi vào lòng bàn tay rồi nhẹ nhàng thoa lên môi. Môi của nằng vốn có màu đỏ tươi, thoa sơ một chút son lại càng thêm tròn bóng đầy đặn.

“Đúng vậy, bọn họ xứng sao.” Ngọc Loan cười vỗ tay.

“Xếp bàn trà ghé ngồi ở sân chỗ Tấn Văn Lâu đi, chúng ta sẽ mượn cơ hội này lan truyền Tấn Văn Lâu cùng Tuyên Võ Lâu của chúng ta ra ngoài. Bản quận chúa cũng muốn làm Bá Nhạc nhận biết thiên lý mã (1) một lần.”

(1) Bá Nhạc nhận biết thiên lý mã: Trong thời Xuân Thu, có một người tên là Tôn Dương, là một chuyên gia giám định ngựa, mọi người gọi ông là Bá Nhạc. một ngày kia, Chu Vương yêu cầu Bá Nhạc tìm cho mình một con thiên lý mã, có thể ngày đi ngàn dặm. Bá Nhạc lặn lội khắp nơi, mong tìm được ngựa quý, nhưng tìm không thấy giống ngựa như nhà vua mong muốn. Cuối cùng, khi đi qua Kế Quốc, Bá Nhạc nhìn thấy một con ngựa đang thò một xe chở muối đi lên dốc. Con ngựa cố kéo chiếc xe, khiến mồ hôi túa ra ướt đầm, còn đuôi nó thì cụp hẳn xuống. Tuy nhiên, Bá Nhạc lại thấy con ngựa này thật đặc biệt, bèn đến gần, rồi dùng áo của mình để lau mồ hôi cho nó. Chú ngựa hí thật lớn, đôi mắt mở to, như thể muốn nói với ông điều gì. Từ tiếng ngựa hí, Bá Nhạc nhận ra rằng đây là một con báo mã. Bá Nhạc mua lại con ngựa và lập tức đem về cho Chu Vương. Tuy nhiên, nhìn thấy bộ dạng gầy gò của chú ngựa, nhà vua có ý hơi nghi ngờ. Bá Nhạc khẳng định đây chính là giống thiên lý mã mà nhà vua cần tìm, và nó sẽ hồi phục sức lực trong vòng nửa tháng nếu được chăm sóc đầy đủ. Chu Vương giao nó cho người trông ngựa, dặn phải coi sóc nó cẩn thận. Quả đúng như lời Bá Nhạc, con ngựa hồi sức rất nhanh và khi được nhà vua cưỡi, nó có thể đi ngàn dặm mỗi ngày. Sau này chú báo mã này đã lập được nhiều chiến công, khiến Chu Vương càng trọng vọng Bá Nhạc hơn nữa.

"Vâng ạ."

- -

Tiết quan liên, Thánh thượng muốn đích thân tới Liên Viên, hôm qua Lục Cửu thả tin này ra, toàn bộ kinh đô đều nỗ lực, nghị luận ầm trời, sớm tinh mơ hôm nay ở vùng phụ cận xung quanh Liên Viên liền có rất đông người ngồi xõm ở đây xem náo nhiệt.

Liên Viên nằm gần chợ phía đông, không đến mức bị người ngựa ở chợ phía đông ồn ào náo động không được an bình, cũng không cách quá xa để thường ngày có thể thuận tiện chọn mua rau quả tươi mới.

Vào lúc này, con đường đi đến Liên Viên đã náo nhiệt gần bằng chợ phía đông, liếc nhìn lại đều là một mảng đầu người đen kịt.

Khi ấy, cổng Liên Viên mở ra, đi đầu là một cô nương dẫn theo hai gia đình nâng tấm ván gỗ.

Ái chà chà, cô nương này trông thật xinh xắn, nhìn cái eo nhỏ kia mà xem, một tay ôm cũng hết, nhìn khuôn mặt kia kia, trắng như là tuyết ấy, mặt mũi xinh đẹp, dễ thương phong lưu, cô gái nhỏ này thật là ấn tượng.

Lại nhìn chiếc váy thạch lựu mà nàng mặc trên người xem, ái chà chà, là thiên kim nhà nào sao?

Thiên kim gì chứ, thật đúng là không có kiến thức. Hôm đó đầy ngã phụ nữ có thai, làm cho cái thai đã lớn đến mức đó mà còn bị sảy, chính là do nha đầu đó làm, à chính là thiếp thân nha hoàn bên cạnh Triều Dương quận chúa, ác lắm.

thật không hổ là chủ tớ mà.

Lẳng lơ như nhau đó – có người dám đăng cưỡi.

Ngọc Loan sai gia đình bày bố cáo kia ở vị trí bất mắt nhất ngay trước cổng Liên Viên, nhìn lướt qua những người kia, lại hung hăng trừng vài lần rồi xoay người rời đi.

Đám người vây quanh Liên Viên lại cười ầm lên, chen chen chúc chúc vào một chỗ, lại thì thầm nói lời thô tục.

"Có ai biết chữ không, mau mau tới đây đọc lên coi trên đó viết gì?"

Ngay lúc đó, một thanh niên mặc bộ y phục vá chằng và đụp, đeo rương sách trên lưng chen vào, "Ta biết chữ, ta là cử nhân."

Vừa nghe giọng hắn đã biết hắn không phải là người trong kinh, đã có người hỏi: "Từ vùng khác đến à."

"Phải, ta là Lâm An người của thôn Bản Kiều trấn Linh Lung, vào kinh đi thi."

"Người đến sớm quá nhỉ, không phải qua đầu xuân sang năm mới tổ chức kỳ thi hội mùa xuân à?"

"Đến kinh đô được thêm kiến thức." Thanh niên xấu hổ cười một cái.

"Ta nói, cử nhân lão gia à, người mau mau đọc lên cho bọn ta nghe một chút xem trên tờ giấy đỏ thắm này viết những gì đi."

Lúc thanh niên vừa đọc được trên đó viết 'chép sách trà công', đôi mắt lập tức sáng rực lên, "Ồ trên đó nói, Liên Viên muốn mời người đến chép sách, chép một quyển có thể ở Tân Văn Lâu trong Liên Viên đọc sách một ngày, Tân Văn Lâu có nước trà điểm tâm để chiêu đãi, giấy bút mực đều đầy đủ hết cả, nếu không còn có thể đổi thành tiền, một quyển sách nửa quan tiền."

Thanh niên hưng phấn hoa tay múa chân nói.

Lại có người đọc tiếp xuống dưới, cũng không nhận được cao hứng, "Còn tuyển cả gia đình võ nghệ cao cường nữa nè, mỗi tháng được mười lượng bạc lận đó, ôi trời ơi."

Đám người lại ồ lên.

Nhưng vẫn chưa hết, lại có người cười ha hả, "Đây là cái quái gì thế, ta có vị huynh đệ, sức hấn lớn kinh khủng, chẳng lẽ thật đúng là có thể khơi khơi giật giải thế à?"

"Vậy ta nói ta ăn uống giỏi nhất, chẳng lẽ cũng có thể được bạc?"

"Bao nhiêu tiền của vị Triều Dương quận chúa này đều đem đi đốt hết rồi."

"Người quản chuyện đó của nàng làm chi, đưa bạc ra thật mới là tốt."

Bố cáo vừa ra, bên ngoài Liên Viên lại càng náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Bức bách phượng hoàng (ba)

Edít: Diệp Nhược Giai

Mắt thấy mặt trời dần lặn về hướng tây, thế nhưng cổng Liên Viên vẫn đóng im ỉm. Dân chúng ngồi canh ngoài cửa đã hơn nửa ngày, phoi nắng đến mức cả người toàn là nhiệt khí, tiếng nghị luận cũng càng lúc càng lớn hơn, nhưng lại không một ai dám nhảy ra gây náo động.

không lâu sau, có hai đội cấm vệ quân đi tới mở đường, đứng thành hai hàng, cầm trường thương trong tay, ngăn quần chúng ở đằng sau.

Lúc này, cổng Liên Viên cũng được mở ra, một người ăn mặc nhìn như quân sự cung kính đứng chờ ở một bên, hai tay chấp trước bụng.

Đây là Thánh thượng muốn giá lâm phải không?!

Trong nháy mắt cả con đường lặng ngắt như tờ.

Ai ngờ đâu, người đến cũng chẳng phải là Thánh thượng gì, mà là mấy lão nhân cùng trường sương phùng trong kinh đô, ai nấy đều có danh vọng đức hạnh trong sương phùng, được người người tôn trọng, là người chính phái. Mỗi một vị lão nhân đều mang theo lão thê nhà mình, lão thê của ai qua đời thì ăn theo quy tắc, mang theo con dâu trưởng.

Dân chúng quỳ gối hai bên đường đều ngừng đầu lên hóng chuyện, có người nhỏ nhỏ nói thầm: “Ai da, phùng trường phùng chúng ta kìa.”

"Ồ, kia không phải là lão nhân phùng chúng ta sao?"

Sau khi mấy lão nhân này yên tĩnh quy củ đi vào trong Liên Viên, lại có ba chiếc xe ngựa mặc mặc chạy tới. Xe ngựa đi đến đầu đường thì dừng lại, sau đó có ba cặp vợ chồng từ trên xe bước xuống. Nam mặc quan phục, nữ mặc cáo mệnh phục, nam uy nghiêm có khí chất, nữ đoan trang quý khí.

Trong số dân chúng đang quỳ nơi đó cũng có người có kiến thức, nhận ra bồ tử (1) trên quan phục, quan nhất phẩm nhị phẩm là sư tử, tam phẩm tứ phẩm là hổ báo, trong ba nam nhân này thì có hai người mang bồ tử là sư tử, một người là hổ báo, chẳng lẽ đây là trưởng quan của Tam pháp ty, Hình bộ Thượng thư, Đại Lý Tự khanh cùng Đô ngự sử?

(1) Bồ tử: Bồ tử hay bồ tử là một mảnh vải hình vuông đính ở ngực và lưng áo trên phẩm phục của các quan trong triều thời phong kiến, trên đó thêu cấp hiệu phẩm hàm của vị quan ấy. Tám vải vuông này trước thế kỷ 16 còn có tên là hung bối và hoa dạng.

Lúc đó, ba cặp vợ chồng đến gần Liên Viên, quân sự Liên Viên cất giọng nói: "Hình bộ Thượng thư Thích Văn Tú Thích đại nhân đến - - "

"Đại Lý Tự khanh Xương Tích Chi Xương đại nhân đến - - "

"Tả Đô ngự sử Đặng Khinh Hầu Đặng đại nhân đến - - "

Quả thật là Tam pháp ty hội thẩm.

Chẳng lẽ Thánh thượng muốn đại nghĩa diệt thân?

Dân chúng thoáng cái cảm thấy hưng phấn hơn hẳn.

Thánh thượng quả thật có thể đại nghĩa diệt thân, làm được ‘thiên tử phạm pháp, tội như thứ dân’, Thánh thượng chính là minh quân đó.

Nhưng mà, Thánh thượng đâu?

Đám dân chúng lại lén nâng đầu lên, nhìn qua mấy chiếc xe ngựa lui tới đầu ngõ, lại nhìn thấy ba chiếc xe ngựa có gắn huy hiệu gia tộc của Trường Ninh Hầu phủ chạy tới.

Trong Liên Viên, trước Tấn Vân Lô, cây phượng hoàng che khuất bầu trời, dưới tán cây đã sắp xếp chỗ ngồi xong đâu vào đấy, từng lão nhân sương phùng được an bài ngồi thành nửa vòng tròn, tạo thành đội ngũ hình cung, chia thành hai bên trái phải phía dưới Tam pháp ty, ở giữa là chỗ ngồi của Tam pháp ty. Bên trái Mộ Khanh Hoàng là một ông lão có tướng mạo hòa ái dễ gần, ông lão này mặc một bộ trường sam bằng vải bố màu xám, trên búi tóc bọc khăn trùm đầu, trông không khác gì mấy lão nhân sương phùng kia. Ở đằng sau ông lão là một cặp vợ chồng trung niên cùng một thiếu niên có dáng vẻ thanh tú, cũng ăn mặc giản dị không khác nhóm sương phùng trưởng.

Trưởng quan Tam pháp ty vừa thấy ông lão ngồi ở hàng thứ nhất bên cạnh Triều Dương quận chúa, khuôn mặt liền biến sắc, vội vàng dẫn vợ đi lên chấp tay, chuẩn bị quỳ xuống thỉnh an.

Kiến Nguyên Đế mặc như dân chúng bình thường cười nói: “Trước khi vụ án còn chưa được tra xét rõ ràng, trẫm sẽ chỉ là một tổ phụ bình thường mà thôi. Các người lên phía trước ngồi đi, cần phải công bằng chính trực không thiên vị, thẩm tra xử lý án này theo lý theo bằng chứng. Nếu thẩm tra ra, đích xác là cháu gái ta có hành vi không ngay thẳng, xâm phạm luật pháp, vậy thì trẫm tất nhiên sẽ hạ chỉ nghiêm khắc trừng phạt, mặc kệ con bé là ai, trẫm tuyệt đối không vì tình riêng mà làm trái pháp luật.”

Mấy trưởng lão sương phùng nào còn ngồi yên được, sớm đã quỳ đầy đất, đợi nghe xong lời vàng ngọc của Thánh thượng, ai nấy đều trầm

miệng một lời, "Thánh thượng anh minh, Thánh thượng vạn tuế vạn tuế".

Trong số các trưởng lão sương phùng cũng không thiếu quyền quý hoàng thân, chẳng hạn như ngồi ở hàng trước nhất chính là Lâm An công chúa, vợ chồng Ngụy quốc Công, trưởng công chúa, đại trưởng công chúa... đều đứng trong hàng cùng với trưởng lão của phùng nơi mình ở.

thật ra, lời đồn đãi trong vụ án của Triều Dương quận chúa đã gây nguy hại đến danh dự của đám nữ nhân trong hoàng tộc bọn họ. Nếu tra rõ chân tướng thật sự là Triều Dương sai, nhóm hoàng cô, hoàng cô nãi nãi đều phải bắt tay hành động.

Quyết không cho phép một cục cút chuột gây hỗn loạn.

Lâm An công chúa nhìn Mộ Khanh Hoàng ngồi bên cạnh Kiến Nguyên Đế, nở nụ cười lạnh lùng.

Kiến Nguyên Đế như có cảm giác, nghiêng đầu sang, vừa vận dụng phải ánh mắt của Lâm An công chúa, Lâm An công chúa cả kinh cúi thấp đầu xuống.

Mộ Khanh Hoàng theo ánh mắt Kiến Nguyên Đế nhìn sang, thấy hoàng tử phụ đang nhìn đại hoàng cô, ánh mắt phức tạp, không có lên tiếng.

trên công đường, Hình bộ Thượng thư, Đại Lý Tự khanh, Tả Đô ngự sử khiêm nhường với nhau một phen, nhường cho Hình bộ Thượng thư lớn tuổi hơn một chút ngồi ngay chính giữa, Đại Lý Tự khanh ngồi bên trái, Tả Đô ngự sử ngồi bên phải.

Hình bộ Thượng thư Thích Văn Tú chấp tay với Kiến Nguyên Đế trước rồi mới ngồi vào chỗ của mình, gõ kinh đường mộc, tiếng như chuông đồng, "Tuyên nguyên cáo Lục Từ Thị, Lục Văn, tiểu Từ thị lên công đường."

Nghe thông báo, Lục Bình đang diu Lục Từ Thị liền muốn buông tay, giao Lục Từ Thị cho Lục Văn, nhưng Lục Từ Thị lại bỗng dưng nắm chặt lấy Lục Bình, "Lão đại, con đỡ mẹ đi qua."

Đều là người có phẩm cấp, không phải là mệnh phụ thì chính là quan viên triều đình, trước khi chưa bị định tội chưa cần quỳ.

Lục Bình im lặng gật đầu, quay đầu lại nhìn Lục Cửu một cái, thấy đôi mắt phượng của con trai mình lạnh như băng, âm thầm thở dài.

Nhưng rốt cuộc người mà ông đang đỡ trên tay chính là mẹ ruột có ơn sinh thành với ông, Lục Bình không nịn được nói: "Mẹ à, cái gì bỏ qua được thì cứ bỏ qua đi, tha cho người cũng là tha cho mình."

"Sao thế, mày sợ à? Sợ Mộ Khanh Hoàng thú nhận gian phu sẽ liên lụy đến con trai mày?" Lục Từ Thị liếc xéo Lục Bình một cái.

"Ngài còn biết đó là con trai của con, là cháu trai ruột của mẹ sao. Nếu đó là sự thật, vậy chẳng phải là mẹ đã hại Tiểu Cửu à? Mẹ, trong lòng mẹ thật sự tuyệt không lo lắng gì cho Cửu Nhi?"

Lục Từ Thị suy nghĩ một chút, nhân từ nói: "Lão đại, không phải là mẹ không thương Cửu Nhi, nhưng mẹ ngoại trừ là mẹ ruột của con, là bà nội ruột của Lục Cửu, còn là lão nhân của phùng chúng ta. Hàng xóm trong phùng cũng biết nhân cách của mẹ, mẹ phải làm gương tốt, không thì kẻ dưới sao phục tùng được đây?"

Nhìn mẹ ruột mình đến bây giờ vẫn mang bộ dáng chính khí凛冽, Lục Bình không phản bác được.

Tiếng hai mẹ con bọn họ đối thoại rất nhỏ, nhỏ đến mức người khác không ai nghe thấy được. Lục Từ Thị trấn an vỗ vỗ mu bàn tay Lục Bình, "Con chỉ có một thằng con trai là Lục Cửu, nếu hôm nay Lục Cửu gặp chuyện không may, mẹ sẽ bảo Tam đệ của con đưa Trắc Nhi cho con để con nhận làm con thừa tự, đợi sau khi con qua đời cũng có người tế bái, được không?"

Lục Bình thờ nhe răng, miễn cưỡng nở một nụ cười cứng ngắc, "Ngài thương con thật đấy."

"Biết mẹ thương con là được rồi. Thôi, đừng nói chuyện nữa, gọi chúng ta kia." Lục Từ Thị hắng giọng một cái, mang theo Lục Văn, tiểu Từ thị, ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới.

"Tuyên Triều Dương quận chúa lên công đường."

Kiến Nguyên Đế vỗ vỗ tay Mộ Khanh Hoàng, "đi đi, đừng sợ."

Mộ Khanh Hoàng gật đầu, cười một cái, "Từ đầu đến cuối cháu gái chưa từng sợ gì hết."

Kiến Nguyên Đế vuốt râu cười.

Khi Mộ Khanh Hoàng đứng trước mặt đối diện với đám người Lục Từ Thị, Lục Từ Thị thương cảm nhìn Mộ Khanh Hoàng, nói: "Ta biết quận chúa chỉ là một ý nghĩ sai lầm liên dẫn đến hậu quả nghiêm trọng. nói cho cùng, là Mạo Nhi của bọn ta rất có lỗi với quận chúa, nhưng vì có gì mà quận chúa lại còn muốn giết chết đôi uyên ương số khổ bọn họ chứ."

"Lão phu nhân, mặc dù nơi này không phải là công đường nhưng cũng là công đường chân chính, xin lão phu nhân đừng nói mấy câu lấp lửng như thế nữa, dễ khiến người khác hiểu lầm. Chúng ta đối mặt trên công đường là muốn nhìn thấy chứng cứ, không phải là người nói gì thì chính là như thế. Mượn 'danh ngôn' của ngài, 'Công đạo tự ở trong lòng người, lòng dân chúng sáng như tuyết, trong mắt không chứa nổi một hạt cát', bây giờ ngài là nguyên cáo, mời ngài nói chuyện với ba vị quan viên ngồi phía trên kia."

“Nếu đã vậy, ta chỉ có thể xin lỗi.” Khi Lục Từ Thị biết hoàng đế ngồi ngay bên cạnh Mộ Khanh Hoàng, bà có hơi kinh hoàng. Nhưng khi nghe thấy mấy lời của Kiến Nguyên Đế, Lục Từ Thị đã cảm thấy Kiến Nguyên Đế cũng giống như bà, đều là người công bằng chính trực vô tư. Nếu Kiến Nguyên Đế có thể đơn độc triệu kiến bà thì tốt rồi, bọn họ khẳng định có rất nhiều lời để tán gẫu.

Quả nhiên, niềm tin của bà rất tốt;

Quả nhiên, tên thợ giết heo có thể làm hoàng đế này không phải là người bình thường;

Lục Từ Thị thật lòng bái lạy Kiến Nguyên Đế, cũng không dám ngẩng đầu nhìn. Bà bóp cánh tay Lục Bình, dựa nửa người vào Lục Bình, dùng sức nuốt một ngụm nước miếng xuống rồi mới nói: "Bệ hạ, xin ngài tin tưởng, thần phụ chỉ vì bất đắc dĩ mới cáo trạng quận chúa, xin ngài nhất định phải tin tưởng, thần phụ là thật tâm phục tùng ngài, kính nể ngài, xem ngài là chân long thiên tử. Thần phụ tuyệt đối không dám coi rẻ hoàng quyền, cũng không có tư tâm gì cả, tất cả cũng chỉ vì muốn khiến cho nề nếp của Đại Tấn chúng ta được trong sạch, đánh bay những thứ không tốt kia đi. Thần phụ may mắn được đề cử làm phụng lão, dùng thiện tâm để cảm hóa dân chúng, làm sạch bầu không khí nước nhà cũng là bổn phận của thần phụ.

Thần phụ vốn xuất thân thôn quê, không được đọc sách gì nhiều, cũng không biết được mấy chữ. Nhưng thần phụ hiểu sơ sơ được vài đạo lý, một cái cây cao lớn, khó tránh khỏi có một vài cành lá sẽ bị sâu bệnh, khi ấy phải nhẫn tâm chặt đứt, vì nếu không chặt bỏ nó đi, sớm muộn gì sâu bệnh này cũng sẽ gieo họa cho cả cái cây kia. Chỉ có chặt đứt những cành lá bị hư hỏng, cây này mới có thể sinh trưởng tươi tốt hơn. Bệ hạ, ngài nói có đúng không?"

Lục Từ Thị cúi đầu thấp vô cùng, Kiến Nguyên Đế ngồi cũng không thấy rõ lão phụ nhân này có tướng mạo thế nào, vẻ mặt ra sao, nhưng nghe bà nói năng rõ ràng mạch lạc, trật tự phân minh, nếu không phải ông đã nắm giữ toàn bộ chân tướng sự thật, có lẽ ông sẽ thật sự nghĩ rằng Triều Dương đã làm sai gì đó.

Nhìn cử chỉ của bà ta, hẳn là sợ ông, nhưng lại dám cáo trạng Triều Dương, bà ta là ngốc một cách dửng dưng cảm hay là thật sự ngu ngốc đây?

"Người nói rất đúng." Kiến Nguyên Đế cười gật đầu.

Lục Văn lên liếc nhìn Kiến Nguyên Đế một cái, thấy vẻ mặt ông tươi cười, lại mở miệng khích lệ mẹ ông, thấp thòm trong lòng ông đột nhiên giảm đi một nửa, cũng bội phục trí tuệ can đảm của mẹ ông tự đáy lòng.

Lục Từ Thị kích động đến mức cả người phát run, đầu cúi càng thêm thấp, lực tay nắm lấy Lục Bình càng lớn. Lục Bình không nói tiếng nào, chỉ trầm mặc.

Kiến Nguyên Đế liếc Lục Bình một cái, cười nói với Lục Từ Thị: “Trẫm bảo đảm trẫm tuyệt đối sẽ không làm việc thiên vị, tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào dùng kim thư thiết khoán (1) để xin miễn tội, trẫm cũng sẽ không đặc xá ai. Người cảm thấy, như vậy đã đủ công bằng chính trực chưa?”

(1) Kim thư thiết khoán: một dạng giống kim bài miễn tử.

Lục Từ Thị liền vội vàng gật đầu, "Công bằng chính trực." Quả thực là quá tốt, bà chỉ sợ hoàng đế thiên vị, nói đặc xá gì gì đó. Đây chính là chỗ khiến bà sầu lo.

"Ngài quả thật là minh quân, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế." Lục Từ Thị vội vàng quỳ xuống đất, cung kính, trung thành dập đầu với Kiến Nguyên Đế.

Kiến Nguyên Đế cười ha ha, "Người mau mau nói ‘oan tình’ của người cho trẫm nghe một chút xem, trẫm sẽ làm chủ cho người."

"Bệ hạ anh minh!" Lục Từ Thị hưng phấn dị thường, cái trán đè sát mặt đất, nằm rạp xuống bái lạy lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Bức bách phượng hoàng (bốn)

Edit: Diệp Nhược Giai

"Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Sau khi Lục Từ Thị lạy xong, được đám người Lâm An công chúa kích động, các trưởng lão sương phụng cũng quỳ xuống.

Khí thế thật đấy.

Giống như là tội của nàng đã được định chắc vậy.

Khi ánh mắt nàng lơ đãng chạm phải ánh mắt của Lục Cửu, Mộ Khanh Hoàng khẽ gạt đầu, không để lại dấu vết liền lập tức dời đi.

Vào thời điểm nhạy cảm này, vẫn nên tránh đi thì hơn.

Nhưng còn Lục Cửu, vì sao ánh mắt hắn vẫn sáng quắc như thế?

Hàng lông mày đen của Mộ Khanh Hoàng hơi cau lại, trong lòng thoáng có cảm giác bất an.

“Ba vị đại nhân ở trên, việc thứ nhất mà thần phụ muốn cáo trạng, là Triều Dương quận chúa trong lúc còn đang thành thân với cháu ta, lại đi tư thông với người khác, mất trinh tiết.” Lục Từ Thị nhân nhặt liếc qua Mộ Khanh Hoàng một cái, nói.

“Chúng mình thế nào?” Tả đô ngự sử Đặng Kinh Hầu hỏi.

"Khôi bầm đại nhân, bởi vì trong lòng Mạo Nhi của ta đã có chủ, mặc dù thành thân với Triều Dương quận chúa đã được nửa năm, nhưng vẫn chưa từng viên phòng với nàng ta, chuyện này đại nhân có thể cho truyền Mạo Nhi lên đối chất với quận chúa.”

“Mang Lục Mạo lên công đường.” Thích Văn Tú nói thẳng.

Hôm nay Tam pháp ty hội thẩm, làm sao mà thiếu Lục Mạo cho được. Đôi “uyên ương số khổ” trong miệng Lục Từ Thị, một người cũng không thể thiếu.

Lục Cửu vuốt ve những hạt bảo thạch nhỏ trên chuôi tú xuân đao, cười lạnh.

một lát sau, Lục Mạo tóc tai bù xù được một Cẩm y vệ áp tải lên.

"Mạo Nhi!" Tiểu Từ thị vừa thấy thảm trạng của con trai, liền khóc lóc nhào tới ôm cổ.

"không được nhiều loạn công đường, đứng im." Thích Văn Tú vỗ mạnh kinh đường mộc.

"Con không sao." Lục Mạo nhỏ giọng an ủi tiểu Từ thị đang khóc thút thít.

"Lục Mạo, tổ mẫu của ngươi nói ngươi đã thành thân với Triều Dương quận chúa nửa năm nhưng chưa từng viên phòng, có thật hay không?"

“Là sự thật.”

Các trưởng lão đang nghe xét xử nhỏ giọng ồn ào.

“Chuyện này cũng quá... không trách được quận chúa người ta muốn...”

"Yên lặng!"

Lập tức yên tĩnh lại.

"Triều Dương quận chúa, lời Lục Mạo nói là sự thật sao?"

“Là sự thật.”

Lục Từ Thị đắc ý cười, nhưng rất nhanh lại nhịn xuống, thương cảm nhìn Mộ Khanh Hoàng, "Quận chúa, ngươi còn muốn ta nói thêm gì nữa à?"

“nói đi.” Mộ Khanh Hoàng cười khê.

“Haiz, được rồi. Đại nhân, nếu quận chúa trong sạch, vậy thủ cung sa của nàng ta nhất định vẫn còn. Nếu như không có...”

“Ba vị đại nhân, ta đã sắp xếp xong phòng khách đằng sau Tấn Vân Lô, mời các phu nhân của ba vị đại nhân chủ trì, dẫn vợ hoặc con dâu của chư vị trưởng lão, đi đến phòng khách kiểm nghiệm xem thủ cung sa có còn đó hay không. Đương nhiên, nếu Từ lão phu nhân không yên tâm, cũng mời người tham dự cùng.”

Các bà vợ của Tam pháp ty đứng dậy, an bài mấy người phụ nữ mà các trưởng lão mang theo đầu vào đây, vài người thành một tổ, lần lượt tiến vào phòng khách.

Khi đó, Lục Từ Thị thoáng hoảng hốt, cô chấp nói: "Vay ta cũng đi xem một chút." Thủ cung sa thật hay chỉ dùng son phấn chấm lên đấy, hừ.

--

Trong phòng khách, Mộ Khanh Hoàng ngồi trên chiếc ghế hình trăng lưỡi liềm, nhóm phụ nữ quay tròn xung quanh, Lục Từ Thị cùng tiểu Từ thị đứng ở nơi gần Mộ Khanh Hoàng nhất.

Mộ Khanh Hoàng mở cánh tay ra, phu nhân của Hình bộ Thượng thư nói một tiếng xin lỗi rồi nhẹ nhàng vén tay áo màu hồng của Mộ Khanh Hoàng lên, lập tức thấy một vết chấm nhỏ màu đỏ tươi nổi bật trên khuỷu tay trắng nõn nà như tuyết, thủ cung sa biểu tượng cho sự trinh tiết vẫn còn nguyên đây.

Lúc Hình bộ Thượng thư phu nhân được mời đến, trong lòng vẫn thấp thỏm vô cùng. Lời đồn tràn lan mạnh mẽ đến vậy, dường như đó đúng là sự thật, thậm chí bà cũng tin là thật. Phu quân bảo bà đi kiểm nghiệm, bà còn tưởng ý ông ấy là bảo bà đi nói dối ấy chứ.

Nhưng hóa ra, lời đồn đãi mới là giả. Nhìn Mộ Khanh Hoàng, trong lòng Hình bộ Thượng thư phu nhân hơi xấu hổ.

rõ ràng là Đại Lý Tự khanh phu nhân cũng có suy nghĩ giống Hình bộ Thượng thư phu nhân, sau khi thấy thủ cung sa liền vỗ tay cười, "Triều Dương quận chúa băng thanh ngọc khiết (1)."

(1) Băng thanh ngọc khiết: Trong sạch như băng, thuần khiết như ngọc.

Còn Lục Từ Thị, Mộ Khanh Hoàng nhìn về phía lão thái thái này, liền thấy lão thái thái này há to miệng, con ngươi trừng đến lồi cả ra, nét mặt già nua vàng như nến.

Về mặt của tiểu Từ thị cũng không khác Lục Từ Thị là bao.

“Điều này là không thể nào!” Lục Từ Thị lắc đầu, hung hăng trừng mắt nhìn Mộ Khanh Hoàng, “Nhất định là người dùng thứ đồ gì đó mà ta không biết dán lên thôi.”

Mộ Khanh Hoàng nhìn về phía Tả Đô ngự sử phu nhân, "Làm phiền phu nhân lấy nước sạch đến lau thử."

"không, nếu nước các người mang đến có vấn đề thì sao. Ta đây đi lấy." Lục Từ Thị đông đưa người, mạnh mẽ đẩy nhóm phụ nhân xung quanh ra, chạy vội ra ngoài. Nhìn động tác cùng tốc độ chạy của bà thật chẳng hề giống một lão phu nhân tóc đã hoa râm chút nào.

Trong thời gian này, mấy phụ nhân khác lần lượt tiến lên kiểm tra một lần, thậm chí Mộ Khanh Hoàng còn để Tả Đô ngự sử phu nhân thay mặt nhóm phụ nhân lau chùi vài lần.

Đa số những phụ nhân đến đây đều khá lớn tuổi, thái độ đường hoàng có trách nhiệm, sau khi rồi rít xin lỗi, có người thì đi lên quan sát đường lông mày của Mộ Khanh Hoàng, có người đo độ lớn của cổ, có người xem móng nàng có thịt hay không, có người mời Mộ Khanh Hoàng đứng lên đi vài bước quan sát dáng đi, còn có cả người muốn ngửi mùi hương của cơ thể... khiến cho Mộ Khanh Hoàng dù có tính tình hào phóng đến mấy cũng phải đỏ mặt.

Sau khi từng phụ nhân xem xong lại xin lỗi một lần nữa, rồi cũng theo Đại Lý Tự khanh phu nhân, cười nói một câu "Băng thanh ngọc khiết".

Được quen biết nhiều lão phu nhân như vậy, Mộ Khanh Hoàng liền cảm thán nghĩ, khoan dung, đại trí giả ngu, thiện lương, đây mới là người đáng để tôn trọng, là lão nhân chính phái.

“Tránh ra!”

Lúc Lục Từ Thị đi vào lần nữa, tay áo ướt chèm nhẹp, còn đang nhỏ nước, bà nhìn Mộ Khanh Hoàng, run run vì lạnh, nói: “Người có dám để ta chà không?”

“Làm đi.” Mộ Khanh Hoàng thờ dãi.

Lục Từ Thị cũng không khách khí, trực tiếp dùng tay áo chà mạnh lên chấm đỏ nhỏ trên khuỷu tay Mộ Khanh Hoàng. Càng lau, ánh mắt Lục Từ Thị càng điên cuồng, "không thể nào, không thể nào. Hôm đó rõ ràng là ta thấy người chột dạ sờ sờ ở đây, còn sờ sờ bụng nữa. không thể nào, không thể nào..."

Thấy bà gần như muốn phá nát làn da Mộ Khanh Hoàng, Đại Lý Tự khanh phu nhân không nhìn nổi nữa, một tay đẩy Lục Từ Thị ra, tay kia kéo tay áo Mộ Khanh Hoàng xuống, nói: "Từ lão phu nhân, cáo trạng thứ nhất của bà bị bác bỏ. Mời bà quay về tiếp tục nói ra cáo trạng thứ hai."

Lúc Lục Từ Thị nói ‘cáo trạng đầu tiên’, tất cả mọi người đều nghe thấy. Có cáo trạng đầu tiên, hiển nhiên là phải có cáo trạng thứ hai thứ ba.

“Đúng đúng đúng, ta còn có cáo trạng thứ hai thứ ba.” nói xong, Lục Từ Thị vội vàng hấp tấp chạy ra ngoài.

Mộ Khanh Hoàng lại trở về công đường nghe cáo trạng lần nữa.

Nàng đứng ở nơi đó, vân đạm phong khinh, lại còn thích thú đưa tay tiếp bông hồng rơi từ trên cây xuống.

Lúc đó, nhóm phụ nhân cũng về chỗ của mình, giải thích rõ những gì mình đã nghe thấy nhìn thấy trong phòng khách cho phu quân hoặc bố chồng của mình, ba vị phu nhân cũng đều nhỏ giọng kể lại sự thật cho phu quân mình.

một lát sau, Hình bộ Thượng thư mạnh mẽ gõ kinh đường mộc, "Lục Từ Thị, Triều Dương quận chúa băng thanh ngọc khiết, cáo trạng thứ nhất của người không thành, người có biết chưa?"

Lục Từ Thị túm chặt lấy Lục Bình, cắn răng nói: “Dạ biết.”

"Đại nhân, cáo trạng thứ hai của ta là Triều Dương quận chúa dung túng điều nô hành hung, có ý định sát hại bào thai trong bụng người khác. Lúc cái thai đó bị sảy, có rất nhiều người nhìn thấy, chính là do nha hoàn bên cạnh Triều Dương quận chúa, tên là Ngọc Loan làm. Xin đại nhân làm chủ cho thần

phụ.” Lục Từ Thị quỳ xuống đất kêu khóc.

Nghe thấy Mộ Khanh Hoàng băng thanh ngọc khiết, Lục Mạo đầu tiên là không thể tin, ngay lập tức lại cảm thấy mừng như điên, sau đó lại cười khổ, chấp tay nói với Mộ Khanh Hoàng: "Xin lỗi."

Có thể thi đậu trạng nguyên, Lục Mạo cũng không phải là kẻ ngu xuẩn cái gì cũng tệ hại. Hắn nói với Lục Từ Thị: "Tổ mẫu, ngàn sai vạn sai đều là con sai, tất cả tội lỗi đều là của con hết, là do con bảo mọi người vu cáo quận chúa, cứ thế đi."

Nhưng lúc này cũng không một ai nghe lời hắn nói.

Tiểu Từ thị cụp mắt gạt lệ, quỳ trên mặt đất dậy không nổi.

Về mặt Lục Văn xám trắng, hai chân run run ngã xuống đất. Cáo trạng thứ hai thứ ba chỉ có thể dựa trên cơ sở cáo trạng thứ nhất đã được lập thành mới có phần thắng. Nay cáo trạng thứ nhất không được thành lập, vậy cáo trạng thứ hai thứ ba, bọn họ cũng không có chứng cứ thực tế nào.

"Yên lặng, trên công đường không được phép gào khóc, ồn ào. Nếu có người lại phạm phải, vả miệng."

"Truyền Ninh Tú Ngọc cùng với nhóm nô tỳ của Trường Ninh Hầu phủ."

Nhân chứng đều đã được đưa đến Liên Viên từ trước, chỉ chờ truyền vào. Chỉ một lúc sau, Ninh Tú Ngọc liền được nâng đến, theo sau còn có đám nha hoàn Sơn Trà cùng với cha mẹ anh em của những nha hoàn này, một đám đông người đi lên công đường.

"Đại, đại nhân, vì sao phải truyền bọn nô tỳ cận thân hầu hạ thần phụ?" Mồ hôi lạnh trên đầu Lục Từ Thị ào ào chảy xuống.

Thích Văn Tú cười lạnh một cái, lại gõ kinh đường mộc, "nói, vì sao cái thai của Ninh Tú Ngọc lại bị sảy mất."

Sơn Trà khóc rống nói: "Là do lão phu nhân cho biểu cô nương uống chén thuốc sảy thai trước, rồi sau đó lại lệnh cho biểu cô nương đi cưỡi xe ngựa của quận chúa, vu oan quận chúa, quấy lớn chuyện."

"Tiểu tiện nhân nguoi nói vậy!" Lục Từ Thị tức miệng chữ ảm lên.

"Nô tỳ không có nói láo. Thuốc sảy thai là do ngài sai cha Hải Đường đi mua, bà thuốc còn chôn trong vườn hoa ở Phúc Khánh Đường, nô tỳ đã đào ra giao cho đại nhân rồi."

Sau đó, cha của Hải Đường cũng ký tên đồng ý xác nhận chuyện này.

Thích Văn Tú lại truyền chuông quý của quây bán thuốc đến đối chất, chuyện này cứ thế mà được xác nhận.

Chân tướng cũng rõ ràng.

"Trước có tội vu cáo, sau có tội hãm hại, nhân chứng vật chứng cụ thể đều ở đây. Lục Từ Thị, nguoi còn không nhận tội ư?"

Lục Từ Thị trợn trắng mắt muốn té xỉu. Lục Cửu lên công đường, đẩy Lục Bình ra, dùng sức ấn vào nhân trung của Lục Từ Thị, giả vờ quan tâm, "Tổ mẫu ngài không sao chứ?"

Lục Từ Thị không ngắt nổi nữa, sử dụng cả hai tay đi bắt lấy Lục Bình, giống như hắn là cọng rom cứu mạng cuối cùng của mình vậy, "Con à, con cứu cứu mẹ, cứu cứu mẹ với."

Nhưng vào lúc này, cha Hải Đường run rẩy nói: "Đại, đại nhân, tiểu nhân còn phát hiện một chuyện."

"nói!"

"Năm đó lão phu nhân từng sai tiểu nhân tung ra lời đồn về thể tử gia của bọn tiểu nhân, nói là thể tử gia mười mấy tuổi đã phong lưu thành tính, nha đầu trong sân đều bị phá thân này nọ. Sau đó lại sai bọn tiểu nhân truyền ra lời tốt đẹp về nhị gia, nói là thần đồng vân vân."

Kiến Nguyên Đế bật ngồi thẳng dậy, mặt tái đi vì giận.

Mộ Khanh Hoàng bỗng siết chặt hai nắm đấm, rừ mắt xuống cười khổ.

"Lục Từ Thị, nguoi dám khi quân?!" Kiến Nguyên Đế đứng dậy, ba người đám Thích Văn Tú lập tức đứng dậy nhường chỗ, đứng ở một bên.

Lục Từ Thị chôn đầu trong lòng Lục Bình, khóc rống nói: "Con ơi, cứu cứu mẹ, mẹ không muốn chết."

"Tổ mẫu, vì sao ngài phải truyền lời đồn xấu xa về tôn nhi?" Lục Cửu giả bộ bi thống.

Mộ Khanh Hoàng quay mặt đi.

"Lục Văn, nguoi nói đi." Kiến Nguyên Đế lạnh lùng nói.

"Hồi, hồi bẩm Thánh thượng, khi đó mẫu thân của thần biết được từ trong miệng đại ca là ngài có ý muốn hứa thân cho Lục Cửu, nghĩ Lục Cửu vốn là thế tử, tương lai có thể duy trì tước vị, Mạo Nhi lại không có gì cả. Cho nên, cho nên làm ra một ít thủ đoạn nho nhỏ. Mong Thánh thượng minh giám, chỉ là thử một lần mà thôi, chưa từng nghĩ tới chuyện ngài thực sự định Triều Dương quận chúa cho Mạo Nhi."

nói xong, Lục Văn xui lơ trên mặt đất, cả người run rẩy.

"thật hay cho một lão tặc phụ to gan! Khi quân, vu cáo, chết không có gì đáng tiếc! Lục Từ Thị, tiểu Từ thị, Lục Văn, giam vào chờ ngày xử trảm!"

Lục Từ Thị hét lên một tiếng, kéo Lục Bình nói: "Con ơi, kim thư thiết khoán của con đâu, mau lấy ra cứu cứu mẹ đi!"

Lục Bình lau mặt một cái, "Mẹ, mẹ đã quên mấy lời Thánh thượng nói ngay từ lúc bắt đầu rồi sao. Lúc chân tướng của vụ án này được tra xét rõ ràng, cho dù là ai, cũng không cho phép đặc xá."

Lục Từ Thị ôm chặt lấy ngực mình, mắt tròn trắng lên, lúc này là hôn mê thật sự.

Lục Mạo ngây ngẩn cả người, đại ra nhìn Lục Từ Thị té xỉu.

Tại sao lại như vậy chứ, rõ ràng hấn ở trong chiếu ngục, tội gì cũng đã nhận hết, vì sao phụ thân, mẫu thân cùng tổ mẫu còn bị phán trảm?

Khi quân?

Hóa ra người vợ quận chúa mà hấn từng khinh thường vứt bỏ là được mưu tính lấy đến như vậy?

Hóa ra Mộ Khanh Hoàng nên là vợ của Lục Cửu sao?

Lục Mạo nhìn về phía Ninh Tú Ngọc còn đang nằm trên cang hôn mê bất tỉnh, mờ mịt, bỗng nhiên đau triệt nội tâm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Cắt lưỡi

Edit: Diệp Nhược Giai

Lục Mạo ôm Ninh Tú Ngọc đang hôn mê bất tỉnh, sờ khuôn mặt tái nhợt như tuyết của nàng, quay đầu nhìn về phía tiểu Từ thị đang run lấy bầy, "Mẫu thân, tổ mẫu, vì sao phải cho Tú Ngọc uống thuốc sảy thai, rồi lại còn phải bảo Tú Ngọc đi càn xe ngựa của quận chúa?"

Hoàng đế ở trên, trưởng quan Tam pháp ty ở bên cạnh, tiểu Từ thị không dám nói dối, khóc nói: "Còn không phải là vì cứu con ra à."

Nghĩ tới vừa rồi hoàng đế đã phán quyết xử trảm bà, bà cũng mặc kệ hết, nói hết toàn bộ những suy nghĩ trong nội tâm mình, "Vì biết được Tú Ngọc mang thai đứa con của con, quận chúa vì yêu sinh hận, trước nháo hòa ly, sau lại hãm hại con phải vào tù. Tổ mẫu con nói, muốn coi chuồng càn người buộc chuồng, phải bức quận chúa thả con ra, cho nên ở ngoài tung tin đồn quận chúa tư thông với Lục Cửu. Vì muốn chuyện này náo loạn thật lớn, tổ mẫu con nói phải thấy máu, liền bảo Tú Ngọc phải tạo hiện trường giả, sảy thai ở bên đường. Mọi chuyện quả nhiên càng thêm náo loạn."

"Cái gì, thai nhi mà Tú Ngọc mang là của con?!" Lục Mạo lập tức vừa sợ vừa đau.

Nghe nói như thế, tiểu Từ thị chỉ tiếc rên sắt không thành thép trừng mắt nhìn Lục Mạo, "Nếu không phải là con với Ninh Tú Ngọc gạt quận chúa làm ra mấy chuyện bậc này, chúng ta cũng đâu phải rơi xuống kết cục như bây giờ. Nghiệt chủng, đều là vì mày hết. Bọn tao vì mày mà dốc hết tâm huyết mưu tính, chỉ cần mày với quận chúa sống với nhau thật tốt, dụ dỗ ả, yêu ả, lại để cho ả sinh ra trưởng tử trưởng nữ có thể phong tước, cuộc sống sau này của mày, cho dù chỉ thích chơi văn đùa chữ, cũng có thể phú quý không lo cả đời. Nhưng mày tên tiểu súc sinh này, sao hết lần này tới lần khác lại không nghe lời như thế chứ. Hồi bé mày nghe lời đáng yêu biết mấy, sao càng lớn lại càng ngỗ nghịch thế này! Điều là do mày hại bọn tao hết!"

Gương mặt tuần tú của Lục Mạo đã ngập tràn u ám, vẻ mặt không biết nên khóc hay nên cười, khiến người ta nhìn chỉ cảm thấy không nở nhìn nữa.

"Là con hại mọi người? Là con hại mọi người?Ha ha, là con hại mọi người sao... Nhưng mọi người có từng hỏi con lần nào chưa?" Mặt mũi Lục Mạo nhăn nhó, lắc đầu, hai mắt đỏ bừng như chứa nước mắt, "không quan trọng, đều không còn quan trọng nữa. Phải, là con hại mọi người, con đáng chết..."

nói xong, Lục Mạo nhìn xung quanh, bỗng đứng ngẩn đầu lao vào góc bàn trà nơi Kiến Nguyên Đế ngồi ở đằng trước.

"Ngăn hấn lại, lỗi xuống đi, chờ trầm xử trí." Kiến Nguyên Đế ngồi đấy, lông mày cũng không động, nói.

Lục Cửu ở ngay trên công đường, hấn là Cẩm y vệ Thiên hộ, có nhiệm vụ phải bảo vệ hoàng đế, lúc này xông ra đánh một đấm vào huyệt thái dương

của Lục Mạo, Lục Mạo té xỉu ngay tại chỗ.

Lục Cửu kéo Lục Mạo, ném sang cho Cẩm y vệ bên cạnh rồi lại quay lại công đường.

Kiến Nguyên Đế nhìn tiểu Từ Thị từ khi lên công đường đến giờ vẫn luôn im lặng không lên tiếng, lấy Lục Từ Thị cùng Lục Văn làm đầu, nói, “Nghe mấy lời oán hận con trai mình mà ngươi vừa nói, trăm đã hiểu, trong việc này Lục Mạo vô tội, đúng không?”

Trong lòng tiểu Từ thị căng thẳng, dập đầu ba cái “bộp bộp bộp” với Kiến Nguyên Đế, “Đúng vậy, bệ hạ anh minh.”

“Lục Văn là một nam nhân, là một phụ thân, bây giờ cũng chỉ phủ phục trên mặt đất, sợ run rẩy không còn hình dạng gì. Nhưng không ngờ, ngươi thoát nhìn là người nhất gan, vào lúc biết được trăm muốn chém các ngươi lại nghĩ tới chuyện chạy tội cho con trai. Ngươi coi như là một mẫu thân tốt, còn có chỗ đáng khen. Nhưng, ngươi vẫn khó thoát khỏi tội chết.

Trăm nói thật cho ngươi biết, trước khi các ngươi lên công đường vu cáo Triều Dương, trong tay trăm đã nắm giữ hết mọi chứng cứ chứng minh các ngươi vu cáo. Sở dĩ giống trống khua chiêng thăm vắn các ngươi ở Liên Viên là muốn khiến các ngươi tự mình chột dạ, vọng tưởng Triều Dương muốn hại các ngươi mà tiền hạ thủ vì cường âm mưu vu cáo. Tạm thời cứ coi như đó là âm mưu đi, thật ra có trăm ngàn chỗ hở, trăm cũng không biết gọi nó là gì. Các ngươi thật đúng là tự tìm đường chết mà.”

Kiến Nguyên Đế nhìn Lục Từ Thị ngả vào trong lòng Lục Bình, ngón tay chỉ vào Lục Văn nằm mọp dưới đất, ghét bỏ phi thường, “Thảo nào ngươi làm Lang trung ở Khảo công ty bao nhiêu năm như vậy mà vẫn chưa được chuyển đi nơi khác. Có thể bị cái loại tặc phụ dốt nát ngu ngốc lại tự phụ bảo thủ, tự cho rằng mình rất cao tay như thế lừa gạt quay vòng vòng, ngươi ngu đến mức khiến trăm không đành lòng nhìn thẳng.”

Lục Văn run run rẩy rẩy khóc ròng nói: “Thần, cũng chỉ vì thần hiếu thuận mẹ già, vâng lời đã quen.”

“Được rồi được rồi, chớ kiếm có biện minh cho cái sự dốt nát của ngươi nữa. Ngươi đâu, lòi xuống đi.”

Đội sau khi áp giải Lục Từ Thị, Lục Văn, tiểu Từ thị đi hết, Kiến Nguyên Đế đứng lên, lập tức các trưởng lão sương phòng cũng vội vàng đứng dậy.

“Triều Dương, con đến đây.” Kiến Nguyên Đế ngoác ngoác Mệ Khanh Hoàng.

“Vâng.” Mệ Khanh Hoàng ngoan ngoãn đi qua.

Kiến Nguyên Đế ôm bà vai nhỏ gầy của Mệ Khanh Hoàng, đi đến trước mặt các trưởng lão sương phòng, nói: “Trước khi tra thăm vụ án dù đơn giản nhưng lại khó có thể rửa sạch danh dự này, trăm đã nói với các ngươi, trăm sẽ xử trí công bằng chính trực, thưởng phạt phân minh, cho dù Triều Dương quả thực làm sai, trăm cũng tuyệt đối không nuông chiều. Vì vậy, trăm lệnh cho các ngươi, lúc nghiệm chứng không cần cố kỵ. Bây giờ trăm hỏi các ngươi, Triều Dương quận chúa của trăm liệu có bằng thanh ngọc khiết?”

Các trưởng lão sương phòng đều xấu hổ cúi đầu xuống, một người già nhất trong đó nói: “Nhóm thảo dân xấu hổ, suýt bị lời đồn lừa bịp, Triều Dương quận chúa bằng thanh ngọc khiết.”

“Đã vậy, sau khi chur vị trở về, cứ dựa theo sự thật mà nói rõ chân tướng, quét sạch mọi lời đồn đãi, trả lại trong sạch cho cháu gái ta. Việc này còn phải dựa vào các ngươi.”

“Bệ hạ đã nghiêm trọng rồi.”

“Vừa nãy trăm đã nói, sở dĩ giống trống khua chiêng thăm vắn, một là vì lời đồn mạnh như hổ, không để các ngươi tự mình kiểm tra thực hư, chậu nước bắn giọt trên người cháu gái ta sẽ theo con bé cả đời. Hai, là trăm muốn để các ngươi biết rõ, thiên tử phạm pháp tội như thứ dân. Bất kể là ai, phạm vào tội, trăm cũng sẽ xử trí theo pháp luật.”

“Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Các trưởng lão quỳ xuống đất bái.

“Thứ ba là, lời đồn hại người rất nặng, nếu lại có người truyền tin đồn lung tung, tạo thành thương tổn, tổn hại danh dự của người khác, tạo thành ảnh hưởng trong phạm vi nhất định, một khi bị phát hiện, mặc kệ có phải là người khởi đầu hay không, đều phải chịu hình phạt cắt lưỡi. Trăm sẽ cho người viết lại điều luật này vào trong bộ luật, sau khi các trưởng lão đi về, xin thông báo rộng rãi.”

Các trưởng lão biến sắc, cung kính đáp ứng.

“Bắt đầu ngay từ bây giờ, Cẩm y vệ bắt được kẻ nào truyền tin đồn, cứ cắt lưỡi hết, lại cho phơi nắng ở cửa chợ ba ngày mới cho phép về nhà.”

Các trưởng lão lại cung kính đáp ứng lần nữa, trong lòng đã lo sợ.

Cho tới bây giờ, vị bệ hạ này chưa từng nương tay.

Lúc này đây, ngài lại lần nữa để cho dân chúng thấy được ngài lãnh huyết tàn nhẫn đến thế nào.

“Phật giáo có tàng địa ngục nhỏ lưỡi, nói là khi còn trên nhân thế, châm ngòi ly gián, phi báng hại người, miệng lưỡi tron tru, xảo ngôn biện luận, nói dối

gạt người, sau khi chết sẽ phải vào địa ngục nhỏ lười, bị tiểu quỷ dùng kim sắt kẹp đầu lười lại, mạnh mẽ nhỏ xuống. Trẫm chưa từng thấy địa ngục nhỏ lười, nhưng nếu có người xảo quyết, nói dối không chớp mắt lẫn lộn đen trắng như Lục Từ Thị tồn tại, trẫm không để ý việc tạo ra một địa ngục nhỏ lười.”

nói đến đây, Kiến Nguyên Đế xụ mặt xuống.

Mọi người noi đây đều lặng ngắt như tờ.

Mộ Khanh Hoàng nhìn về phía Kiến Nguyên Đế, hơi nhếch khóe môi, trong lòng như nở hoa, quần quýt dựa sát vào.

Lời đồn rất độc, một khi được tung ra liền khó có thể rửa sạch. Lòng người phức tạp, có vài người cho dù nhìn rõ chân tướng nhưng cũng làm như không thấy, phần đông lại chỉ tin điều mà mình muốn tin, chỉ tin vào ‘chân tướng’ mà mình đoán ra được.

Xuất phát từ lòng ghen tị ganh ghét, cho dù trong lòng biết rõ chân tướng, nhưng khi mở miệng lại liên tục vu oan, chẳng vì điều gì khác, chỉ vì vui thích nhất thời, gỡ bỏ ghen tị âm u trong lòng mà thôi.

Vốn dĩ nàng không thêm để ý, bởi vì trong lòng nàng biết rõ, người vờ ngủ mãi mãi không thể nào gọi tỉnh. So đo với những người đó, quả thực là không có chút ý nghĩa nào.

Nhưng nàng cũng định mở Tấn Vân Lâu, âm thầm thu nạp nhân tài. Nếu danh tiếng của nàng thối, có người đọc sách nào chịu đến đây đâu. Theo như tật xấu thanh cao của đám người trí thức ấy, không đến trước cửa Liên Viên phun nước miếng mắng chửi một trận đã là không tệ, vì vậy, nàng mới vào cung thỉnh cầu hoàng tổ phụ mở cuộc thẩm vấn công khai này.

Hoàng tổ phụ nói đúng, mặc dù vụ án mà Lục Từ Thị bọn họ tạo ra này có trăm ngàn chỗ hở, nhưng Lục Từ Thị lợi dụng lời đồn gọi nước bẩn lên người nàng, thủ đoạn này mới là ác độc nhất, muốn mình oan chi có nước thuận thế đẩy chuyện lên cao trào. Cũng như vết thương bị mưng mủ, đau nhức, chỉ có nặn hết mủ ra mới có thể khỏi hẳn.

Còn nếu mạnh mẽ áp chế hoặc gạt sang một bên, chậu nước bẩn này sẽ đi theo nàng vĩnh viễn.

Hoàng quyền có thể áp chế người ta, nhưng lại không thể áp đảo lòng người được.

Dân tâm cũng cần phải lôi kéo, nếu cứ một mực chèn ép cưỡng chế, kết quả chỉ dẫn đến sự bộc phát trong lặng im mà thôi.

Triều đại thay đổi, chính là vì lòng dân không thể nhịn được nữa mà bộc phát.

Tổ phụ có thể đi từ một kẻ giết heo đến khởi nghĩa diệt Nguyên lên làm hoàng đế, hiển nhiên là biết rõ quá trình này.

không thể mất lòng dân chúng.

"Trẫm định xây đình Thân Minh ở bốn góc trong kinh đô, người quản lý đình sẽ do mấy lão nhân đức cao vọng trọng các người bầu ra, khuyên giải nhân dân, chỉnh đốn tác phong nề nếp, hòa giải những vụ kiện tụng giữa hàng xóm láng giềng trong sương phùng. Chuyện này, trẫm sẽ giao cho Ứng Thiên phủ đoán mau chóng lo liệu chu toàn.”

Hành động này không khác gì nâng cao địa vị của các lão nhân có thể quản lý Thân Minh đình, vô hình trung làm suy yếu quyền lợi ban đầu của lão nhân trong mỗi sương phùng, lại công khai hóa việc khuyên giải người dân của các lão nhân sương phùng. Có vài lão nhân kích động, một vài khác thì lại thất lạc.

Mọi người lại hô lên vạn tuế.

Ân uy cùng ban, vừa đám vừa xoa, trước đánh phủ đầu sau lại trấn an, dân tâm phục tùng, Kiến Nguyên Đế vuốt râu cười.

Sau đó, cấm vệ quân an bài cho các trưởng lão rời khỏi Liên Viên.

Trưởng quan Tam pháp ty đã rời đi sau khi nghe chỉ thị.

Chuyện này xem như kết thúc viên mãn.

Lục Cửu không đi, thấy tất cả những người nên đi đều đã đi, hần chạy đến bên cạnh Kiến Nguyên Đế, “bộp bộp” quỳ xuống.

"Bệ hạ, xin trả lại vợ cho thần.”

Thái tử này giờ vẫn luôn đứng làm nền, cuối cùng mở miệng, "Làm càn!"

Kiến Nguyên Đế nhìn Lục Cửu, cũng tức đến mức mặt mày méo xệch, không phải vì hành động của hần, chỉ là vì Lục Cửu không biết phân đầu.

Nếu hỏi trước Lục Cửu không phải là một kẻ ăn chơi trác táng không học vấn không nghề nghiệp, ông cũng không đưa ra quyết định đó.

Mộ Khanh Hoàng dịch bước đến bên cạnh thái tử phi, im lặng không lên tiếng.

Thái tử phi vuốt tóc Mộ Khanh Hoàng, im lặng an ủi. Qua vụ này, tuy con gái bà đã được chứng minh là trong sạch, nhưng cũng bị phơi bày ra hết trước mắt người đời. Đối với nữ nhân mà nói, đây cũng là một chuyện xấu hổ vô cùng.

Nhưng đã tìm được đường sống trong cỏi chết, bày ra thế trận này cũng là điều hiển nhiên.

Con gái bà không phải là người có tính bầm bụng chịu đựng, tự mình đối mình.

“Vốn dĩ tiểu phượng hoàng nên là vợ của thần, xin bệ hạ trả lại vợ cho thần.” Lục Cửu quỳ trên mặt đất, cố chấp vô cùng.

Kiến Nguyên Đế giận quá hóa cười, đi vài bước vòng quanh Lục Cửu, bỗng nhiên cười một tiếng, liếc về phía Mộ Khanh Hoàng, "Hoàng Nhi, ý con thế nào?"

“Đời này tôn nữ không muốn thành thân nữa.” Mộ Khanh Hoàng nói xong liền mím chặt môi, đôi môi hơi vênh lên, đáng vẻ hết sức trẻ con.

"Mẫu phi, con đi ngắm sen cùng với ngài." Mộ Khanh Hoàng kéo thái tử phi bỏ đi.

Thái tử phi vội vàng cáo lỗi, thì lễ rồi đi.

"Tiểu tử, làm trượt mắt một người vợ, cũng là đáng đời người, lại còn muốn lừa trăm nữa, lá gan của người ngược lại lớn thật đấy, cút cút cút." Kiến Nguyên Đế cười một tiếng, chấp tay sau lưng, đi dạo trong Liên Viên.

"Thái tử, hai người chúng ta cũng đi ngắm sen đi, hôm nay là tiết quan liên đấy."

“Vâng, thưa phụ hoàng."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Thành toàn

Edit: Diệp Nhược Giai

trên bầu trời, mây chen lẫn nhau, hoàng hôn trĩu nặng, một chiếc xe ngựa mộc mạc chạy chậm đến trước cửa Trấn phủ ty chiếu ngục. Sau khi xe ngựa dừng hẳn lại, phu xe bỏ ghế đỡ xuống, một người mặc áo choàng màu đen bước ra từ trong xe ngựa, nhìn thân hình nhỏ nhắn xinh xắn kia liền biết đó là một nữ nhân. Nàng xoay người lại, đỡ một người khác mặc áo choàng màu đỏ bước xuống xe ngựa, nhìn thân hình ấy, đại khái cũng là nữ.

Đây hẳn là một chủ một hầu.

Sau đó, từ bên trong xe lại có một nữ nhân khác bước ra. Sắc mặt nữ nhân này tái nhợt, xuống xe cũng gian nan.

“đi giúp nàng đi.”

“Vâng.” Nữ nhân mặc áo khoác đen lên tiếng, giọng nói tỏ ra không quá tình nguyện.

"Cám ơn."

"Hừ."

Đội nữ nhân kia đứng ổn, nữ nhân mặc áo khoác đen lập tức bỏ tay ra, xoay người đưa lệnh bài cho Cẩm y vệ giữ cửa xem, chỉ một lát sau, Cẩm y vệ liền chấp tay cho đi.

Sau khi ba người đi vào, Lục Cửu mang theo sắc mặt trầm trầm hiện thân.

"Thiên hộ đại nhân tới đây có chuyện gì thế ạ?" Cẩm y vệ giữ cửa vội vã tiến lên hỏi thăm.

Lục Cửu khoát tay, “không có gì, chờ người thôi, không cần để ý đến ta.”

“Dạ.”

Chiếu ngục mà người đời đồn đãi giống như Tu La địa ngục cũng không có gì đặc biệt khủng bố, nhà giam cũng được xây bằng gỗ bình thường, chỉ là dụng cụ tra tấn nhiều hơn một chút, trên đó đều mang theo vết máu tươi. Mộ Khanh Hoàng vừa đi vào liền nghĩ thấy mùi máu tanh gay mũi, nhúu mày. Đến khi nghe được tiếng thét thê lương, Ninh Tú Ngọc đi sau lưng Mộ Khanh Hoàng lại lung lay sắp đổ.

"Ta cảnh cáo ngươi, ngươi đừng có mà xiu ở đây. Xiu rồi thì sẽ không gặp được biểu ca tốt của ngươi nữa đâu." Ngọc Loan đang đi Ninh Tú Ngọc uy hiếp.

Quan giám ngục vốn đang nhỏ đầu lưỡi phạm nhân nghe thấy tiếng, vội vàng đặt kìm xuống, tiến lên chấp tay cúi chào. Mộ Khanh Hoàng đưa ngọc bài đại biểu cho thân phận của mình cho hắn xem một chút rồi lại thu hồi về, nói, "Lục Mạo bị nhốt ở đâu?"

"Hóa ra là Triều Dương quận chúa, hạ quan xin khấu đầu với ngài."

Quan giám ngục trưng khuôn mặt tươi cười ra, nhanh nhẹn dập đầu bái Mộ Khanh Hoàng, khi đứng lên mới nói: "Quận chúa, xin mời ngài đi theo hạ quan, tiểu tử kia bị nhốt trong phòng giam chữ Địa, ở ngay phía trước không xa."

đi theo quan giám ngục vòng qua một chỗ rẽ, phòng giam trên con đường này được đóng kín, giống như là một gian phòng độc lập. Quan giám ngục móc chìa khóa mở cửa ra, cung kính mời Mộ Khanh Hoàng đi vào, "Quận chúa, mời ngài. Có chuyện gì ngài cứ việc gọi một tiếng là được."

"đi xuống đi."

Trong phòng giam, Lục Mạo ngồi trên giường gỗ, dựa vào tường, cái ót đập vào vách tường, chậm chậm từng cái từng cái một, đôi mắt ngây dại, đáng vẻ như thể cuộc đời này đã không còn gì để luyện tiếu nữa.

Ninh Tú Ngọc vừa nhìn thấy bộ dáng này của hắn, lập tức rơi lệ, khóc hô một tiếng, "Biểu ca."

Lục Mạo chợt ngừng lại, nâng mí mắt lên. Khi nhìn thấy Mộ Khanh Hoàng, hắn theo bản năng dùng tay chải chải mó tóc rối bời của mình, nhưng mới vừa chải được một cái, hắn liền chán nản buông tay, tự giễu nói: "Ngươi đến để chế nhạo ta à?"

"Biểu ca." Ninh Tú Ngọc ôm bụng, từng bước từng bước lung lay đi qua, "Biểu ca, muội tới thăm huynh."

Lục Mạo nắm tay thành quyền, đứng dậy đỡ Ninh Tú Ngọc đến trên giường gỗ ngồi, "Muội không nên tới đây."

"Quận chúa đến đón muội." Ninh Tú Ngọc liếc trộm sang Mộ Khanh Hoàng một cái, sợ hãi nhỏ giọng nói.

"Ừ, là ta sai người đi đón nàng ta, đón nàng đến đây để đoàn tụ với ngươi một lát, ngươi không vui à?" Mộ Khanh Hoàng khẽ cười nói.

Nhìn thái độ điềm nhiên như không của Mộ Khanh Hoàng, trong lòng Lục Mạo lại sầu lo, "Quả nhiên là ngươi đến đây để bỏ đá xuống giếng."

Lục Mạo châm chọc cười một cái, "Trước khi tổ mẫu hôn mê có nói, là ngươi dẫn dụ bà ấy. Tất cả mọi chuyện chắc đều nằm trong vòng khống chế của ngươi phải không. Chỉ vì muốn khiến ta thân bại danh liệt, Mộ Khanh Hoàng, ngươi thật là nhẫn tâm. Nhưng mà, Mộ Khanh Hoàng, ngươi yêu ta, ta sẽ phải yêu ngươi sao? Ta không yêu ngươi, ngươi sẽ phải phá hủy ta sao?"

Nhìn Lục Mạo cả người tràn đầy dáng vẻ thất bại, Mộ Khanh Hoàng mỉm cười, "Đến tận bây giờ mà ngươi vẫn quy mọi lỗi lầm về phía ta, có thể thấy được ngươi vẫn chưa nghĩ thông suốt. Tổ mẫu ngươi có tật xấu là hay tự kỷ rằng mình là người bị hại, ta thấy ngươi cũng bị mắc bệnh này không nhẹ. Chẳng qua, qua việc này, ta coi như đã rõ cái gì gọi là có tật giật mình, ác nhân cáo trạng trước."

Mộ Khanh Hoàng nhìn lướt qua Ninh Tú Ngọc đang tựa người trong lòng Lục Mạo, "Nếu không phải chính các ngươi tự vạch trần ra, ta nghĩ ta vĩnh viễn cũng sẽ không biết, cái thai mà Ninh Tú Ngọc mang lại là của ngươi."

Khó trách đời trước sau khi đứa bé này chết đi, Lục Mạo cùng Ninh Tú Ngọc cho rằng nàng hạ độc thủ, hận nàng đến thế.

"Ngươi rất giận rất hận ta phải không, hận bọn ta lừa ngươi gạt ngươi?" Lục Mạo cố ý chọc giận Mộ Khanh Hoàng, nói.

"Hận sao, cảm xúc này quá mãnh liệt, thật sự chưa đến mức đó. Nhưng tức giận thì đúng là có một chút." Mộ Khanh Hoàng thần nhiên, "Cho nên bây giờ ta đưa Ninh Tú Ngọc đến với ngươi, thuận tiện cũng đến ngắm ngắm bộ dáng phải làm tù nhân của ngươi một chút."

"Ngắm cũng ngắm rồi, quận chúa có hài lòng không?" Lục Mạo lạnh mặt nói.

"không xấu." Mộ Khanh Hoàng cười nhẹ.

Lục Mạo nắm chặt nắm tay rồi chợt buông ra, ôm Ninh Tú Ngọc vào trong lòng, lại hôn lên đỉnh đầu nàng một cái, "Như vậy, quận chúa còn cười được chăng?"

"không tệ." Mộ Khanh Hoàng cười một tiếng.

Sắc mặt Lục Mạo thoáng chốc xám như tro tàn, buông Ninh Tú Ngọc ra, lạnh lùng nhìn Mộ Khanh Hoàng, "Ta mà chết rồi ngươi sẽ vui lắm phải không?"

"không, ngươi sẽ không chết."

Lục Mạo giễu cợt nhìn Mộ Khanh Hoàng, "Chỉ vì một chữ viết sai trên tấu chương mà lập tức bị hoàng đế lão nhân chém đầu, ta làm những thứ thơ ừ

kia, lão bỏ qua cho ta được à?"

"Biện pháp đó chỉ dùng khi mới lập quốc, vừa thoát khỏi loạn thế, chẳng qua chỉ là giết gà dọa khỉ, mau chóng để cho dân chúng cùng quan lại phục tùng hoàng đế mới mà thôi. Hiện thời đế quốc ổn định, những năm gần đây ngươi có còn thấy hoàng tử phụ ta chém người vì lý do này nữa không? Sống chết của ngươi chỉ phụ thuộc vào một ý nghĩ của hoàng tử phụ ta thôi."

"Hoàng đế là tử phụ của ngươi, đương nhiên ngươi sẽ nói đỡ cho ông ta."

"Ta vẫn muốn nói với ngươi một vài lời, hôm nay là một thời cơ tốt. Người ở vị trí nào thì làm công việc đó, hoàng tử phụ của ta là hoàng đế, ông ấy ngồi nơi cao nhất, những gì trong mắt ông nhìn thấy là cả đế quốc, những suy tính trong lòng cũng là lợi ích được mất của đế quốc. Mà ngươi, ngươi chỉ là một quan lại nhỏ nhoi trong đế quốc. Không, ngươi không được tính là quan lại chân chính, ngươi nhiều nhất cũng chỉ có thể coi là một tên thư sinh hành động theo cảm tính, cho rằng đọc nửa bộ luận ngữ liền có thể thật sự quản lý cả thiên hạ, cái này nhìn không vừa mắt, cái kia nhìn cũng không vừa mắt mà thôi. Sở dĩ ta nói như thế, là vì tầm mắt của ngươi hạn hẹp, ngươi chỉ thấy được lợi hại trước mắt, chứ không thấy nổi những thứ ở xa hơn, bởi vì ngươi chỉ là thư sinh tầm thường, mà hoàng tử phụ ta là hoàng đế, ông ngồi nơi cao nhất, nhìn xa nhất rộng nhất. Vì vậy, đừng dùng tầm mắt của ngươi để so đo với người đứng cao hơn ngươi, nhìn rộng hơn ngươi."

"Ngươi đang chửi ta là người có tầm mắt hạn hẹp?" Khuôn mặt Lục Mạo mấp mĩu đỏ bừng.

Mộ Khanh Hoàng cười mà không nói.

"Lão là hoàng tử phụ của ngươi, là người cho ngươi vinh hoa tôn quý, đương nhiên ngươi phải đề cao lão, hạ thấp ta. Nhưng cho dù ngươi có che đậy khuyết điểm đến thế nào đi nữa thì cũng không che giấu được sự thật là vào năm Kiến Nguyên thứ mười, vì án mưu nghịch của Hồ Dung mà lão đã một hơi chém hết hơn ba vạn người. Hồ Dung mưu nghịch quả thật là đáng chết, nhưng chẳng lẽ ba vạn người này đều đáng chết? Lão chính là một kẻ thích giết chóc thành tính." Lục Mạo sang sảng cãi lại.

Ninh Tú Ngọc nhìn Lục Mạo một chút, lại nhìn Mộ Khanh Hoàng một chút, đôi mắt đầy vẻ mờ mịt không hiểu, nhưng nàng lại nghe hiểu những lời bất kính mà Lục Mạo nói về hoàng đế, sợ hãi kéo tay áo Lục Mạo, "Biểu ca, huynh đừng nói nữa, tai vách mạch rừng."

"Huynh sắp chết rồi, còn phải sợ gì nữa, chẳng lẽ trước khi chết cũng không cho huynh nói cho thống khoái sao?!" Lục Mạo tức giận nói.

"Ngươi không chết được, bởi vì ta không để cho ngươi chết. Ta không những không để cho ngươi chết, ta còn muốn thành toàn cho đôi uyên ương số khổ các ngươi nữa." Mộ Khanh Hoàng xoay người, dùng khoeo mắt liếc Lục Mạo, "Lục Mạo, ta muốn nhìn xem, ngươi không có Triều Dương quận chúa ta, cưới tình cảm chân thành của ngươi làm vợ, rốt cuộc có thể sống được thế nào! Tốt nhất là đừng để cho ta phải thất vọng."

Mộ Khanh Hoàng rời đi, Lục Mạo ngậy người, Ninh Tú Ngọc ôm Lục Mạo vui mừng đến phát khóc.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Nhạc hộ (1)

Edit: Diệp Nhược Giai

(1) Nhạc hộ: là tên gọi dành cho những người dân chuyên làm nghề ca múa vui chơi thời Trung Quốc xưa, thường là do phạm tội nên bị giáng xuống làm nhạc hộ.

"Sao lại phải thành toàn..." Lục Mạo lẩm bẩm tự nói, vẻ mặt như hoang mang lại như hiểu rõ.

Mộ Khanh Hoàng đi ra khỏi nhà giam, thỉnh thoảng nhìn thấy một nam nhân đứng dựa vào tường, bị dọa cho hết hồn, định thần nhìn lại, hóa ra là Lục Cửu.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Mộ Khanh Hoàng mỉm cười, hoàn toàn không biết nên đối mặt với hắn thế nào, định vòng qua hắn bỏ đi.

Lục Cửu nhe răng, ngẩng cổ, nâng đôi mắt phượng điểm lệ lên nhìn, lưu manh nhắc chân cản đường Mộ Khanh Hoàng, "không được phép đi."

"Tránh ra." Mộ Khanh Hoàng bày ra vẻ lãnh đạm, không thèm nhìn Lục Cửu.

"không tránh." Lục Cửu bỏ chân xuống, cánh tay vòng trước ngực, chặn đường Mộ Khanh Hoàng, cúi đầu nhìn nàng.

Nàng chán ghét ngẩng đầu nhìn Lục Cửu!

Cao như vậy làm chi!

Nhưng lúc này nàng không thể không ngẩng đầu trừng mắt, "Ngươi tưởng vẫn còn như hồi bé à. thật ngây thơ. Tránh ra."

Lục Cửu lắc đầu, nhếch miệng cười lộ ra hàm răng trắng tinh, chặn kín con đường. “Năm nay tiểu phượng hoàng cũng mới có mười sáu tuổi thôi mà, còn nhỏ lắm.”

Nhìn hần cười kiểu gọi đòn như vậy, tươi tắn rực rỡ như vậy, Mộ Khanh Hoàng tức muốn chết, dường như lại nhớ tới khi còn bé, có một lần hần tụ tập đám con nít của mấy nhà khác, chặn nàng lại ngay trên đường, nàng hỏi hần muốn làm gì, hần nói chặn chơi thôi, nhưng theo ý nàng thì trò chơi đó tuyệt đối không thú vị, người này căn bản chính là muốn ăn đòn!

“Người đâu.”

“Đều bị ta đuổi đi hết rồi, tiểu phượng hoàng, ở đây là Cẩm y vệ chiếu ngục mà. Ta nghe theo lời nàng nói, đi tố cáo Lục Cửu, bệ hạ muốn thưởng cho ta, hỏi ta muốn cái gì, ta liền nói muốn làm Cẩm y vệ, bệ hạ lại còn rất cao hứng nữa chứ, nói Cẩm y vệ đang cần một nhân tài như ta vậy, liền trực tiếp ban cho ta làm Thiên hộ. Bởi vậy, bây giờ nàng chính là dẽ vào miệng cọp rồi, he he.” nói xong, khoái chí nhìn Mộ Khanh Hoàng, cười rộ lên híp cả mắt.

Mặc dù hần cố tình tỏ vẻ bi ối, nhưng nhìn vẫn đẹp rạng ngời.

“Vậy thì sao?” Mộ Khanh Hoàng lạnh lùng hắt mặt với hần, tuyệt đối không sợ.

Lục Cửu vốn còn đang dương dương đắc ý, chỉ trong một cái chớp mắt liền rũ vai xuống, ỉu ỉu xù xù, ủy khuất nhìn Mộ Khanh Hoàng.

“Còn chưa tránh ra à?” Mộ Khanh Hoàng liếc xéo hần một cái.

“không tránh.” Trong lòng không thoải mái, vừa không nở hung dữ với nàng, lại cũng không cam lòng cứ thế thả nàng đi, Lục Cửu buồn phiền chết đi được, quyết định chơi xấu đến cùng.

Mộ Khanh Hoàng hít sâu một hơi, không thể nhịn được nữa lấy tay đẩy hần, “Tránh ra!”

Nhìn một màn quen thuộc này, Ngọc Loan ẩn mình ở một bên dờ khóc dờ cười. Nhưng nàng nghĩ, kể từ khi quận chúa hòa ly xong, dường như đã thay đổi thành một người khác. Mặc dù bên ngoài thoát nhìn vô cùng bình thản, nhưng lại có vẻ già cỗi thâm trầm, chỉ có khi nào gặp Trường Ninh Hầu thế tử mới có bộ dáng hoạt bát như thế. Ủ, vậy thì cứ để cho quận chúa hoạt bát thêm một lúc nữa đi.

Làm kiểu gì cũng không đẩy Lục Cửu ra được, Mộ Khanh Hoàng tức giận, lông mày dựng lên thẳng đứng, “Lục Cửu!”

“Ai da, ta ở đây nè. Tiểu phượng hoàng nàng có nóng giận ta cũng thích chết đi được.”

Hai má Mộ Khanh Hoàng thoát cái ửng đỏ.

Cửa tù không đóng, đoạn đối thoại bên ngoài, bên trong đều nghe được rõ ràng rành mạch. Lục Mạo không nhịn được đi ra quát lớn, “Lục Cửu, người tránh ra.”

Lướt qua đỉnh đầu Mộ Khanh Hoàng, Lục Cửu nhìn Lục Mạo, nhe răng cười một tiếng, “Mắc mớ gì tới người, cút về ngay góc chờ thánh chỉ ban xuống xử phạt người thế nào đi. Tội chết có thể thoát, tội sống khó tha. Người cho rằng tiểu phượng hoàng nói không để cho người chết là vì có ý gì khác à, người cmm mơ đi. Cút!”

Bị chửi cho không còn mặt mũi nào, Lục Mạo chịu đựng không phát tác, hai mắt đỏ ngầu.

Ninh Tú Ngọc kéo tay áo Lục Mạo một cái, cúi đầu nói: “Quận chúa đã không còn quan hệ gì với huynh nữa rồi.”

Lục Mạo thoáng cái sa sút tinh thần, xoay người trở về phòng giam.

Đúng vào lúc này, cận thị bên cạnh Kiến Nguyên Đế, Tần Bất Hư giờ cao thánh chỉ đi đến, thấy tình hình này sững sờ một chút rồi lại lập tức cười nói, “Thỉnh an quận chúa, thỉnh an Thiên hộ đại nhân.”

Mộ Khanh Hoàng nhân cơ hội này lướt qua người Lục Cửu, đưa tay nhẹ đỡ Tần Bất Hư, “Tần Đại Bạ không cần đa lễ, đi vào tuyên chỉ đi.”

“Vâng.”

Lục Cửu gật đầu với Tần Bất Hư một cái, xoay người đi vài bước đuổi theo Mộ Khanh Hoàng, kéo cổ tay nàng, “Nàng không muốn biết bệ hạ xử phạt hần thế nào à, hay là phải nói rằng, nàng vẫn còn nhớ tới tình cũ?”

“Người tên vô liêm sỉ này, buông tay ra.” Mộ Khanh Hoàng không thích bị người khác lôi lôi kéo kéo, mà không thích nhất chính là bị Lục Cửu lôi kéo.

“Ai bảo nàng đến gặp hần làm gì, đây là trừng phạt dành cho nàng.” Lục Cửu nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay Mộ Khanh Hoàng, liếc nhìn nàng, âm trầm đe dọa.

Mộ Khanh Hoàng chả sợ hần, nàng trừng mắt với hần, không nói một lời. Nàng coi như đã hiểu, càng trả lời hần, hần càng táo bạo hơn.

“đi, nghe thánh chỉ đi, nếu lần này nàng không đi theo ta, ta sẽ hôn nàng ngay trước mặt nha hoàn của nàng.”

"Người dám!" Trong lòng Mộ Khanh Hoàng luống cuống.

Thấy Lục Cửu ra vẻ như muốn hôn thật, Mộ Khanh Hoàng vội vàng chủ động vòng về, Lục Cửu chắc chắn hai tiếng, mặt có vẻ tiếc nuối.

Đến cửa phòng giam liền nghe tiếng Tần Bất Hư đang đọc: "... Biếm làm nhạc hộ, lập tức chuyển đến sống ở thành bắc. Khâm thủ."

Trong phòng giam, khi Ninh Tú Ngọc nghe được hoàng đế tử hôn cho nàng với Lục Mạo, nàng cao hứng không thôi. Nhưng khi nàng nghe đến cuối, nghe được hoàng đế giáng vợ chồng bọn họ thành nhạc hộ, trong chớp mắt mặt Ninh Tú Ngọc không còn chút máu, giấy lát sau liền thê lương kêu lên: "không - -"

Lục Mạo cầm lấy thánh chỉ, nhìn hoa văn hình rồng trên đó, cả người đã hỗn loạn như không còn biết đêm nay là đêm nào, khi bên tai truyền đến tiếng Ninh Tú Ngọc kêu thảm thiết, Lục Mạo bỗng nhiên bộc phát, "Mộ Khanh Hoàng, ngươi là độc phụ!"

Ngoài phòng giam, Lục Cửu cười thấy rằng không thấy mắt, nhìn Mộ Khanh Hoàng, ngoan ngoãn nhận sai: "Tiểu phượng hoàng, ta trách làm nàng rồi. Bây giờ ta đã rõ, trong lòng nàng hoàn toàn không có hấn."

Mộ Khanh Hoàng chỉ hơi nhướn đầu lông mày lên, thừa dịp Lục Cửu đang cao hứng, nhẹ nhàng cắn lên mu bàn tay hấn. Lục Cửu bị đau, theo bản năng buông lỏng tay ra, Mộ Khanh Hoàng liền kéo Ngọc Loan bỏ chạy.

Lục Cửu thoáng bối rối rồi bất chợt cười to, vuốt mu bàn tay mình, nhin không được hôn một cái, dường như chỗ đó vẫn còn lưu hương.

Hành động này lại vừa vạ bị Tần Bất Hư nhìn thấy, "... Thế từ gia thật hăng hái."

Mặt Lục Cửu thoáng chốc đỏ như máu.

Tần Bất Hư vỗ vỗ bả vai Lục Cửu, "Nô tài hiểu mà, nô tài còn có việc trong cung, đi trước một bước. Thế từ gia cứ ở lại chơi tiếp nha, tay ngài đẹp lắm đó."

Nhìn theo bóng lưng rời đi của Tần Bất Hư, Lục Cửu nâng tay vẫy vẫy tiễn đưa.

"Àm", tiếng đóng cửa vang lên, Lục Mạo chạy ra, hung dữ chất vấn, "Mộ Khanh Hoàng đâu? Độc phụ kia ở đâu?"

"Người mà dám mắng thêm một câu nữa, ngươi có tin ta sẽ rút lưỡi ngươi, bẻ gãy tay ngươi, khiến ngươi không thể nói chuyện không thể viết chữ không. Bây giờ vợ chồng các ngươi đã bị biếm làm nhạc hộ rồi, nếu ngay cả khúc từ ngươi cũng không thể viết, chẳng lẽ muốn Ninh Tú Ngọc đi làm kỹ nữ tiếp khách à?"

"Giết ta, ta bảo ngươi giết ta đi!" Lục Mạo túm lấy vạt áo trước của Lục Cửu, hét lên như người điên.

"Người chết rồi, Ninh Tú Ngọc biết phải làm sao. Chính vì ngươi mà nàng ta mới mất con, trơ mắt nhìn nàng đi làm kỹ nữ, ngươi nở à?" Lục Cửu đẩy Lục Mạo ra, vuốt lên vạt áo trước, lười biếng nhìn hấn một lát, "Vẫn nên suy nghĩ xem sau này phải sống thế nào đi. À, đúng rồi, chúc mừng các ngươi tân hôn."

nói xong, Lục Cửu nắm lấy tú xuân đao bên hông, chậm chạp bỏ đi.

một lát sau, hấn liền nghe được tiếng khóc oà từ trong lao truyền ra.

Lục Mạo phải nhận lấy kết cục này là đáng, ai bảo hấn đắc tội Kiến Nguyên Đế chứ. 'Biếm làm nhạc hộ' hấn là ý muốn của Kiến Nguyên Đế. Kiến Nguyên Đế Mộ Hiền vốn là một người có lòng dạ độc ác, mà Thiên Phượng Đế Mộ Kiều lại càng tàn bạo hơn. Sau khi thi thể hấn được tiểu phượng hoàng mang về Kim Lăng, hấn phách hấn vẫn luôn trôi nổi bồng bềnh ở Kim Lăng, khi thì thanh tịnh khi thì rơi vào trong giấc ngủ say, trôi nổi nổi cho đến tận khi Đại Tần bị thất tử Mãn Thanh lật đổ chiếm lấy, hấn mới hoàn toàn mất đi ý thức. Trong những năm tháng bay lơ lửng khắp nơi ấy, hấn nhìn thấy mỗi một thời đại đế vương lên ngôi sau Mộ Kiều. Những đế vương này, có người tinsùngthái giám, mê luyện pháp đạo, sa vào phòng trung thuật (1), có người thích khắc gỗ đầu dê; có người giao triều chính vào tay gian thần, còn mình chỉ ham mê nữ sắc; có người thì tửu sắc bài bạc đều dính vào hết, sống mơ mơ màng màng;

(1) Phòng trung thuật: Bí kíp phòng the, thời xưa luyện phòng trung thuật để tăng cường sức khỏe và tuổi thọ.

hấn chỉ có thể nói, nhất định là bởi vì gốc rễ (1) Mộ Kiều không tốt, cho nên con cháu đời sau của hấn chẳng có ai ra hồn, chôn vùi cả giang sơn.

(1) Kiểu như "gien" ấy, nhưng gien thì hiện đại quá nên đành để vậy.

Đời này vẫn nên để con cháu thái tử lên nắm chính quyền thử xem thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Lục Cửu bùng nổ

Nửa tháng sau.

Liên Chữ Bích Ba các.

Mộ Khanh Hoàng đoan đoan chính chính ngồi bên phải La Hán giường, cúi thấp đầu, hai tay nhẹ nhàng đặt trên đùi, đằng hoàng tỏ vẻ kính cẩn lắng nghe.

Bên trái La Hán giường, một lão phu nhân mặc bộ áo dài màu nâu đỏ, dáng vẻ hiền lành xụ mặt chất vấn. "Hôm qua mợ của con tổ chức tiệc ngắm hoa, con có biết mấy người bọn ta chờ con bao lâu không. Sao lại không đến chứ?"

"Biết là mọi người muốn con gặp mặt người ta nữa, cho nên không đến." Mộ Khanh Hoàng nhỏ giọng nói.

Lão phu nhân tức giận cười, đưa tay chọc lên ấn đường Mộ Khanh Hoàng một cái, "Bọn ta còn không phải là vì muốn tốt cho con à, thừa dịp con còn trẻ, chọn một người tốt mà gả cho, mẫu phi con bớt việc, bà cũng bớt việc. Con có biết hôm qua con không đến là đã đắc tội với các nàng rồi không, mặc dù ngoài mặt các nàng không dám nói gì, nhưng sau lưng nhất định sẽ nói mấy lời châm biếm, nói con quái gở, lạnh lùng kiêu ngạo, nói con làm cao, ra vẻ mình là quận chúa, ai cũng không xứng với con. Con còn muốn gả cho người nào tốt nữa hay không chứ."

"Bà ngoại à, con cũng đã nói với mẫu phi rồi, con không muốn tái giá nữa. Ít nhất là bây giờ con không muốn." Mộ Khanh Hoàng ngẩng đầu nhìn lão phu nhân, nghiêm túc nói.

"Đừng là lời của trẻ con, có con gái con đưa nhà nào mà không lấy chồng đâu. Bà ngoại biết, con đã phải chịu ủy khuất, đau lòng, nhưng con cũng không thể vơ đũa cả nắm, biết đâu người kế tiếp này sẽ thương con sủng con, đúng không?"

Thái thường tự khanh Trương lão phu nhân thấy Mộ Khanh Hoàng không nghe lọt, thở dài nói tiếp: "Bà thấy, cái tên Trường Ninh Hầu thế tử ngày nào cũng lấy cớ đến Tấn Văn Lâu đọc sách, thực ra là để đến gặp con kia, miễn cưỡng mà xét thì cũng không tệ. Hồi trước quả thực hắn có bướng bỉnh chút, nhưng bây giờ cũng đã cải tà quy chính rồi không phải à. Hoàng Nhi, con cảm thấy thế nào?"

Mộ Khanh Hoàng vờ đi, diu Trương lão phu nhân đứng lên, cười nói: "Bà ngoại, bà mau về nhà đi, hôn sự của nhóm biểu ca biểu muội còn cần người phải quan tâm kia kia. Ngài đừng đề ý đến chuyện của con nữa, con sẽ vào cung nói rõ với mẫu phi lần nữa."

Trương lão phu nhân giận cười, "Con đang ghét bỏ bà xen vào việc của người khác đấy phỏng?"

"Nào dám nào dám. Bà ngoại à, hiện tại trời rất nóng, ngài cứ ở nhà tránh nóng đi, đừng đi đi lại lại mệt nhọc như vậy nữa, con nhìn mà đau hết cả lòng. Ngài về gửi lời hỏi thăm các cậu các mợ giùm con nha."

Mộ Khanh Hoàng vừa nói vừa đẩy lão phu nhân ra ngoài.

"Nếu con đau lòng cục xương già này thật, thì con đề ý một chút đi, thừa dịp tuổi còn trẻ, chọn một thằng về, lại qua thêm một năm nữa thì đồ tốt sẽ bị người ta chọn lấy hết. Con ấy, nói cho cùng cũng là người đã gả một lần rồi, dù sao cũng có chỗ trở ngại."

Trương lão phu nhân cần nhàn một lúc rồi mới không tình không nguyện đi về.

Tiền trưởng bối đi, Mộ Khanh Hoàng quay về nằm vật lên tháp quý phi, thở dài một hơi.

Ngọc Khê bụng một ly chè hạnh nhân ướp lạnh đến cho Mộ Khanh Hoàng, cười nói: "Cũng tội cho lão nhân gia thật đấy, vì hôn sự của ngài, dù trời nóng cháy mà vẫn phải bồn ba chạy đi chạy về."

"Ta biết." Ăn một miếng chè hạnh nhân, Mộ Khanh Hoàng lại thở dài.

Ngọc Loan buông đồ thêu trong tay xuống, ghé người qua, thăm dò nói: "Rốt cuộc quận chúa nghĩa thế nào, nô tỳ thấy, lão phu nhân nói cũng có lý. Trường Ninh Hầu thế tử rất được mà, một là diện mạo thế tử môi hồng răng trắng có thể so được với Phan An, hai là trên người có tước vị kế thừa đời này qua đời khác, ba là bây giờ đang làm Cẩm y vệ Thiên hộ, rất được Cẩm y vệ Chỉ huy sứ khen ngợi, mai sau tiền đồ như gấm như vóc, bốn là..."

Ngọc Loan khen Lục Cửu tới tấp, khiến cho Ngọc Khê đang hầu hạ trong phòng, Ngọc Châu đang ôm Tây Thi chải lông, Ngọc Kinh đang bện dây đều che miệng cười trộm, cười đến mức Ngọc Loan không nói nổi nữa, đỏ mặt, nghiêng cổ lên nói: "Các tỷ cười gì chứ, chẳng lẽ mấy lời muội nói không đúng à?"

Mộ Khanh Hoàng liếc nhìn Ngọc Loan, như cười như không nói: "nói đi, Lục Cửu hỏi lộ gì cho em rồi?"

"Làm gì có đâu chứ." không chịu nổi ánh mắt của Mộ Khanh Hoàng, Ngọc Loan giậm chân một cái, đỏ mặt chỉ ba người Ngọc Khê, ồn ào khai ra: "Quận chúa, nô tỳ thừa nhận, nhưng mà khẳng định người nhận được hỏi lộ không chỉ có một mình nô tỳ, ngài tra hỏi các tỷ ấy thử xem, đừng có chỉ bắt nạt một mình em như vậy chứ."

Ngọc Châu thả Tây Thi vào trong lòng Mộ Khanh Hoàng, cười nói: “Ai mà như muối, bị Bạch Cầm kia mê hoặc đến đầu óc choáng váng. Bọn tỳ đâu có nhận hối lộ, càng không trúng ‘mỹ nhân kế’ gì đó. Bọn tỳ chỉ là thật lòng cảm thấy Trường Ninh Hầu thế tử cùng quận chúa, bất luận là trên phương diện nào cũng đều rất xứng đôi, cho nên mới nói tốt cho hần.”

Ngọc Khê cười tổng kết, “Quận chúa mình giám, cho dù hần là ai thì cũng không thể thu mua bọn em được.”

Thất xong một cái dây kết hình hoa mai, mặc dù Ngọc Khanh không nói lời nào, nhưng cũng yên lặng gật đầu.

“Hay cho các em, như vậy là đều về phe Lục Cửu hết rồi đấy hử?” Mộ Khanh Hoàng chợt cảm thấy phiền chán, ôm Tây Thi đứng lên nói: “Các em ở lại trông phòng đi, ta ra ngoài đi dạo một chút.”

Ngọc Loan hoảng hốt đi theo, nói: “Quận chúa, ngài giận bọn em à? Nô tỳ thề, nô tỳ cũng không có nhận hối lộ gì hết cả. Bây giờ nô tỳ sẽ về lấy châu châu có mà hần đưa cho nô tỳ, trả lại cho hần. Trừ lần đó ra, thực sự là nô tỳ không nhận món nào khác. Nô tỳ là nha hoàn của ngài mà.”

Thấy Ngọc Loan đã gấp đến muốn khóc, Mộ Khanh Hoàng sờ sờ mặt nàng, lắc đầu, “Ta biết tình cảm và lòng trung thành mà các em dành cho ta. Ta cũng không có giận các em, ta chỉ là... muốn yên tĩnh một chút. ”

Mộ Khanh Hoàng đi một bước, bốn nha hoàn liền đi theo một bước, Mộ Khanh Hoàng nhỏ giọng khiển trách một tiếng, “Đừng đi theo ta.”

Bốn người dừng bước, không dám đi theo nữa.

Từ Liên Chử Bích Ba các đi ra, đi lòng vòng không mục đích trong Liên Viên, vô thức đã đến bên hồ sen, xuyên qua cửa tròn ngăn cách ngoại viện, tới Tấn Văn Lâu.

Tấn Văn Lâu đã không còn như trước, những người đến đây đều là học sinh lễ độ nho nhã, có nghèo khó, cũng có con em nhà giàu, công tử thế gia, thậm chí những danh sĩ học giả vì danh tiếng của kho sách chép tay trong Văn Uyên các mà tìm đến đọc cũng không ít.

Khi nàng đến, trên ghế dài bàn dài mà nàng sai người đặt dưới hành lang có đầy người ngồi, hoặc đang cầm sách học, hoặc vùi đầu sao chép, hoặc nhỏ giọng trao đổi học vấn, còn có người dạy học dưới gốc cây, nhóm học sinh trải chiếu mình tự mang theo trên mặt đất, ngồi xếp bằng khiêm tốn yên tĩnh lắng nghe.

Có người phát hiện ra Mộ Khanh Hoàng đến, cũng không nói to làm ồn, chỉ cung kính tiến lên, chấp tay thi lễ, Mộ Khanh Hoàng gật gật đầu, bọn họ cũng lập tức quay lại làm chuyện của mình. Ngược lại, nhóm công tử thế gia eo mang ngọc bội thì lại liên tiếp nhìn quanh, Mộ Khanh Hoàng biết những người này đều theo lệnh của trưởng bối trong nhà, đến giành cảm tình của nàng, vì lý do gì thì trong lòng cũng đều đã hiểu rõ, nhất thời cảm thấy nơi này cũng không thể an bình được, liền muốn xoay người bỏ đi.

“Thỉnh an quận chúa.”

Mộ Khanh Hoàng quay đầu lại, thấy có người tới, liền nói: “Là người à.”

“Vật này đưa cho quận chúa, đa tạ ơn thu lưu của quận chúa.” Tàn Thiệu Du lấy điều bướm bướm từ sau lưng ra đưa cho Mộ Khanh Hoàng, “Học trò tự mình làm, khá là cầu thả, hy vọng quận chúa không chê.”

Điều là rất cầu thả, nhưng tranh vẽ cùng thơ từ viết trên đó lại hấp dẫn ánh mắt Mộ Khanh Hoàng, “Huê trượng lai truy liễu ngoại lương, họa kiều nam bạn ý hồ sáng. Nguyệt minh thuyền địch tham soa khởi, phong định trì liên tự tại hương.” (1)

(1) Bài thơ “Hóng mát” của Tàn Quan (tên tự là Thiệu Du, hiệu là Hoài hải cư sĩ). Dịch nghĩa:

Cầm trượng đi tìm hàng liễu mát xanh,

Ngồi nghỉ chân bên bờ nam của cầu Họa Kiều.

Trăng sáng soi chiếu nghiêng nghiêng lên chiếc thuyền bên sông,

Gió thổi qua ao, hương sen thơm ngát.

Đọc xong Mộ Khanh Hoàng hỏi: “Bài thơ này là người làm sao?”

“Đúng vậy, chỉ là viết chơi lung tung thôi.” Tàn Thiệu Du xấu hổ cười một cái, “trên đường lên kinh bị người ta trộm mất lộ phí, sau khi vào kinh, nếu không phải do quận chúa mở Tấn Văn Lâu, tuyển người chép sách, sợ là ta đã chết đói mất rồi. Học trò không có gì để báo đáp, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có thể đưa cho quận chúa một con điều, tạm thời biểu lộ lòng biết ơn.”

Hoàng hôn vừa buông xuống, Lục Cửu lập tức chạy đến Liên Viên, vừa vặn nhìn thấy có một thư sinh đứng nói chuyện với Mộ Khanh Hoàng, mắt phượng trừng lên, nổi giận đứng đùng chạy tới, “Người kia là ai, người đang làm gì đây?”

Tàn Thiệu Du chấp tay vái chào, mỉm cười nói: “Học trò là Tàn Thiệu Du.”

Lục Cửu nhìn nhìn tướng mạo của Tàn Thiệu Du, lại quay sang nhìn con điều trang trí bằng thơ tranh trên tay Mộ Khanh Hoàng, bỗng chốc bùng nổ!

Tên Tần Thiếu Du này nhìn trong sách tuần dật, lịch sự nho nhã, lại còn biết viết từ làm thơ vẽ tranh, không phải lại là một tên Lục Mạo khác sao!

Tiểu phượng hoàng bị sao vậy, sao cứ đi thích mấy con gà yếu ớt ấy!

Trong lòng Lục Cửu như bị đổ cả một thùng dấm chua, chua xót không không chế nổi xông thẳng lên đỉnh đầu, âm trầm nghĩ làm cách nào mới có thể người không biết quỷ không hay tiêu diệt con gà yếu ớt này.

Mộ Khanh Hoàng vốn không muốn nhận, nhưng vừa nhìn thấy bộ dáng này của Lục Cửu, liền nảy ra ý xấu nhận lấy, “Đa tạ người đã tặng điều.”

"Quận chúa thích là tốt rồi, học trò cáo lui." Tần Thiếu Du chấp tay, quay người rời đi.

hắn không ưa tất cả những nam nhân biết đọc sách có khí chất tương tự như Lục Mạo!

Biết đọc sách thì rất giỏi à, biết vẽ tranh thì rất giỏi à!

Giờ phút này, trong lòng Lục Cửu tràn đầy ghen tị.

"Tiểu phượng hoàng, sao nàng lại nhận lấy điều của cái thằng xấu xí kia. Mau đưa cho ta, điều này có độc." Lục Cửu trưng khuôn mặt tươi cười ra, đưa tay muốn lấy.

Mộ Khanh Hoàng giấu con điều ra sau lưng, lạnh lùng ngẩng cao cằm, đôi mắt sắc đầy vẻ đắc ý, “không đưa đây.”

Lục Cửu tức đến mức giậm chân, trong lòng hoảng loạn, vuron tay đoạt lấy, thô bạo xé nát rồi lập tức bỏ chạy.

Nhìn mảnh vụn đầy đất, lại nhìn Lục Cửu đã chạy mất tăm, Mộ Khanh Hoàng tức đỏ cả mắt, “Người cứ thích bắt nạt ta, quỷ mới gả cho người!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Bày mưu bắt phượng (một)

Bạch Cẩm chứng kiến chuyện này từ đầu tới cuối, quả thực không đành lòng nhìn phương pháp theo đuổi con gái của chủ nhân nhà mình, thấy Lục Cửu đã chạy trốn khỏi Liên Viên nhưng vẫn mãi không chịu rời đi, cứ lo âu quanh quẩn ngay cửa, nhìn không được nói: "Thế tử gia, con gái là phải dụ phải dỗ, ngại xé nát điều của quận chúa rồi vất chân bỏ chạy như thế, quận chúa nhất định sẽ tức giận."

Lục Cửu dừng bước, liếc mắt nhìn Bạch Cẩm, "Gia còn không biết cái đạo lý con gái là phải dụ phải dỗ à, nhưng người cho rằng tiểu phượng hoàng là Ngọc Loan mà người lừa được sao, nào có dễ nắm trong tay như vậy đâu. Tiểu phượng hoàng khó khăn hơn nhiều, ta không dám lòng tay, lại không dám nắm quá chặt. Mẹ nó, thực đúng là khiến ta khổ chết đi được."

Trong lòng Bạch Cẩm tự nhủ, tự mình làm khổ mình, có chết cũng đáng. Chả cần để ý là chặt hay là lỏng, ngại cứ thế xông lên đoạt lấy đi. Lý do nhiều như vậy, chả phải chỉ vì kinh sợ à.

Lục Cửu trừng hắn, “Ánh mắt của người thế là thế nào? đang cười nhạo gia không bằng người, không biết dụ dỗ quyền rũ tiểu cô nương phải không? Vậy người ngược lại bày mưu vẽ kế cho gia xem nào.”

Bạch Cẩm cười trộm đứng thẳng người lại, “Chủ ý của nô tài, chính là ngại nhào tới như vậy như vậy như vậy như vậy...”

Lời còn chưa dứt, Lục Cửu đã đập lên gáy hắn một cái “bốp”, “Hừ, cái chủ ý thôi nát gì thế, tiểu phượng hoàng sẽ bỏ đời ta mất.”

Bạch Cẩm ôm đầu ngồi xồm trên đất, vụng trộm tròn trố mắt, nói: “Vay nô tài cũng không còn phương pháp nào khác.”

Lục Cửu nhẹ chân đạp Bạch Cẩm một cước, "Người với con nhỏ tên Ngọc Loan kia thì sao, có hỏi ra được vì sao tiểu phượng hoàng không chịu gả cho ta không?"

nói đến đây, trong lòng Bạch Cẩm cũng buồn bực, "Miệng của nha đầu kia chặt lắm, mua vòng tay son phấn cho nàng, nàng chẳng thèm nhận, chỉ nhìn trộm mỗi con châu châu cò mà nô tài tiện tay bện ra."

Vừa nói đến đây, đã thấy Ngọc Loan bước nhỏ chạy ra, ném châu châu cò lên đầu Bạch Cẩm, hàm hừ nói: “Trả đám cò rách này lại cho người đấy.”

Bạch Cẩm nhảy dựng lên, thoáng cái trên mặt đã cười như nở hoa, si ngốc quần lên, gọi: “Chào Loan cô nương.”

Ngọc Loan lui về phía sau một bước, chống nạnh mắng, “Mai một không được phép đến nữa, người nào dám bắt nạt quận chúa nhà ta, ta liền đánh

người đó, không đánh được chủ nhân thì ta đánh nô tài người, hừ!"

nói xong lập tức xoay người rời đi.

Lục Cửu vội vàng kéo nàng lại, sợ Ngọc Loan la lên, Lục Cửu che miệng nha đầu kia, nhét vào trong lòng Bạch Cẩm, không có ý tốt nói: “Chẹp chẹp, ôm vào bụi cỏ như vậy như vậy như vậy như vậy đi.”

Ngọc Loan lập tức trợn to hai mắt, liều mạng giằng co, "Cứu mạng - - "

Bạch Cẩm bị hù xém chết, vội vàng bịt miệng Ngọc Loan lại, ôn nhu dụ dỗ nói: “Tiểu tử tông của ta ơi, nàng đừng hét loạn lên như thế. Chủ nhân của bọn ta chỉ đang nói giỡn với nàng thôi, ta sẽ không làm thế với nàng.”

nói thì nói vậy, nhưng ôm nhầm ngọc ôn hương trong ngực, Bạch Cẩm thật lâu không muốn buông tay.

Lục Cửu không ôm được cô nương mình yêu mến, trong lòng vô cùng chua xót, nghĩ thầm, chủ nhân như ta còn không bằng một nô tài, thật là không có đạo lý.

Lòng hần lập tức trở nên hung ác, ôm tâm trạng ‘Gió thổi sông Dịch lạnh lùng ghê, Tráng sĩ một đi không trở về’ quay vào Liên Viên lần nữa.

Mộ Khanh Hoàng đã không còn ở chỗ cũ, Lục Cửu đi thẳng lên cầu trúc, băng qua hồ sen, đến trước bức tường ngăn cách ngoại viện cùng nội viện, nhìn tứ đại kim cương Võ Đại, Võ Nhị, Võ Tam, Võ Tứ giữ cửa, Lục Cửu liền ừ rử buông thõng vai xuống, rồi, hôm nay đừng nghĩ đến chuyện gặp tiểu phượng hoàng.

Bốn người này coi như là của hồi môn thái tử đưa cho tiểu phượng hoàng, là thương binh từ tiền tuyến lui về, đều từng làm đến bách hộ. Võ Đại không có một con mắt, Võ Nhị không có một cánh tay, Võ Tam bị đứt ba ngón tay, Võ Tứ không có một lỗ tai. Mặc dù bị thương tật, nhưng bản lĩnh chém người thấy máu rèn luyện ra từ trên chiến trường thì cao hơn người thường gấp mấy lần, cơ bắp cùng sắt khí toàn thân khiến người ta vừa thấy đã biết không phải là hạng dễ chọc. Cũng không phải là hần không có năng lực đánh một trận, từ nhỏ hần đã được ‘rèn luyện’ trong quân phủ, nhưng tiểu phượng hoàng tự xưng lại sai bốn người này ra đây cản hần lại, có thể thấy được con giận của tiểu phượng hoàng không phải là nhẹ, hôm nay hần vẫn không nên tưới dầu vào lửa thì hơn.

Bốn người vừa nhìn thấy Lục Cửu xuất hiện, không nói nhảm liền vây lại đánh, Lục Cửu theo bản năng đánh trả, sau vài chiêu lại đột nhiên lui lại vài bước, hỏi: “Các người làm vậy là có ý gì?”

Võ Đại một mắt ôm quyền thi lễ, “Hồi thế tử, phụng lệnh quận chúa bắt người.”

nói xong, bốn người lại tiếp tục đánh lên, đôi mắt Lục Cửu bỗng chốc vụt sáng, giả vờ phản kháng vài cái rồi ngoan ngoãn để bị bắt, "Mau dẫn ta đi gặp tiểu phượng hoàng."

Cứ tưởng hôm nay không gặp được tiểu phượng hoàng nữa, hạnh phúc đến quá nhanh, hần có chút kích động!

Trong nội viện có một hồ nhỏ, giữa hồ là một cái đình bát giác mái cong, khi ấy, Mộ Khanh Hoàng đang ngồi trên ghế mây nhân cho cá ăn, thấy tứ đại kim cương áp giải Lục Cửu đến, Mộ Khanh Hoàng nở nụ cười, chỉ cây cột bên cạnh, nói: “Trôi vào cột đi, hôm nay bản quận chúa muốn chiêu đãi thế tử gia cho thật tốt."

"Tiểu phượng hoàng nàng cứ việc trôi, chỉ cần có thể ngày ngày trông thấy nàng, nàng có trôi ta cả đời ta vẫn vui."

Mộ Khanh Hoàng quăng một vốc đồ ăn cho cá lên người hần, “Câm miệng.”

"Các người đi xuống đi." Thấy Lục Cửu đã bị trôi lại chắc chắn, Mộ Khanh Hoàng lập tức đuổi người, chỉ sợ trừ trừ thêm một chút, Lục Cửu tên vô liêm sỉ này lại nói bậy nói bạ cái gì.

Lúc bấy giờ, trong đình giữa hồ không có một hạ nhân nào, chỉ có Mộ Khanh Hoàng cùng Lục Cửu.

Lục Cửu chỉ cảm thấy tim mình như bị bệnh, đập bình bịch như muốn nhảy cả ra ngoài.

Nghĩ tới ý kiến tệ hại kia của Bạch Cẩm, nhào tới như vậy như vậy như vậy như vậy, nhìn mỹ nhân ngồi trên ghế, tiểu phượng hoàng với đường cong lá lướt, Lục Cửu nuốt mạnh một ngụm nước bọt, thử giã ra khỏi dây thừng, lại phát hiện bốn người kia dùng cách trôi tù binh để thắt dây thừng, khỏi nghĩ đến chuyện trốn ra, nhưng hần còn có chiêu khác. Hồi nhỏ hần li như trâu, cha hần lại không nỡ đánh, đành phải trôi hần lại, cho hần phơi nắng dưới ánh mặt trời. Nhưng dù là phơi nắng cũng không nỡ, đường như sợ phơi đến mức hần tan chảy ra mất, từ đấy mỗi khi hần phạm lỗi cũng chỉ trôi lại.

Ban đầu cũng chỉ trôi sơ sơ lỏng lỏng, sau nhiều lần hần trốn ra được, cha hần quyết định nhần tâm, dùng cách trôi tù binh, về sau hần lại học được cách bảo nha hoàn giấu một lưỡi dao nhỏ trong ống tay áo hần, thói quen này đến bây giờ cũng không thay đổi.

Chính vì vậy mà hần chả bao giờ bị trôi.

"Tiểu phượng hoàng, nàng trôi ta mà sao lại không nói lời nào?" Lục Cửu cười hi hi dời đi sự chú ý của Mộ Khanh Hoàng.

Nhìn Lục Cửu mặt mày như vẽ, Mộ Khanh Hoàng lại thờ dài lần nữa, "Ta vốn định cho người một bài học." Nhưng chần chờ mãi vẫn không hạ thủ

được, không chỉ là bởi vì si mê chấp niệm mà Lục Cửu dành cho nàng hai đời trong khi nàng không có gì để báo đáp, mà còn vì một hình ảnh luôn mãi tồn tại trong đầu nàng, xóa không đi. Mỗi khi Lục Cửu chọc giận nàng, nàng lại nhớ đến hình ảnh ấy, Lục Cửu nằm trong quan tài bằng, cả người đầy những lỗ máu.

“Vậy nàng cứ việc làm đi. Tiểu phượng hoàng, nàng muốn làm gì ta cũng được hết, nàng thấy dùng roi quát có được không?” Lục Cửu thành tâm đề nghị, ánh mắt chân thành tha thiết lại... nóng rực như lửa.

Nàng luôn sợ nhìn vào mắt hắn.

Mộ Khanh Hoàng dời mắt đi, ngơ ngác nhìn cá chép bơi lại đoạt thức ăn trên mặt hồ.

Những ngày này nàng đã suy nghĩ rất nhiều, nếu nàng vẫn không thể thay đổi được vận mệnh, phụ thân vẫn chết, nàng phải làm thế nào mới có thể tránh được biến cố tình nan (1) kia. Biến cố tình nan xảy ra là vì bãi phiên, nhưng mà quyết định của hoàng đế lại chính xác, chỉ là phương pháp bãi phiên quá nhanh quá dứt khoát, nên mới khiến cho chư vị phiên vương bất mãn mà cùng liên hợp.

(1) Biến cố tình nan: Tình Nan chi biến, ý của MKH là đang nói đến Yến Vương làm phản (xem lại chú thích về “Thanh quân trắc, tình quốc nạn” trong chương 3).

Bãi phiên là chuyện chính sự, không phải là việc mà một quận chúa như nàng có thể tham gia vào. Nếu như nàng muốn phát huy tác dụng, nghĩ tới nghĩ lui, một là nàng gây ảnh hưởng đến hoàng đế, nhưng đời trước nàng cũng không khuyên được hoàng đế, đời này hẳn là cũng không khuyên được. Mộ Duẩn Hoàng thành hoàng đế, rốt cuộc cũng không đơn thuần chỉ còn là hoàng đế của nàng nữa, mà nàng chỉ là một tỷ tỷ đã gả ra ngoài, muốn Duẩn Hoàng tôn vinh nàng, tham gia vào chính sự? Muốn học theo Thái Bình công chúa của Đường triều hay sao? Cho dù Duẩn Hoàng đáp ứng, hai vị tiên sinh Trình Từ Tĩ cùng Lý Thượng Đức của Duẩn Hoàng cũng sẽ không đáp ứng.

Hai là, nàng đi lung lạc hoàng tử phụ, để hoàng tử phụ bãi phiên. Để phụ thân bãi phiên của con trai chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện lớn gì, nhưng việc này lại hoàn toàn đi ngược lại chủ trương chính trị của hoàng tử phụ. Nàng biết rất rõ, mặc dù hoàng tử phụ đã thành hoàng đế, nhưng trong lòng ông vẫn còn tư tưởng chất phác của một nông dân, con trai, cháu trai, máu mủ ruột rà mới là đáng tin nhất. Vì vậy hoàng tử phụ phụng chính người con trai đáng tin nhất trong số đó thành phiên vương, phái đi biên cương đóng ở biên giới, thay thế những tướng quân khác họ kia.

Phiên vương là do hoàng tử phụ tự mình sắc phong, giờ lại bảo hoàng tử phụ bãi phiên, đây không phải là đã đánh thẳng vào mặt ông sao? Kết cục của nàng đại khái là sẽ bị giam cả đời với lý do là ly gián người nhà, từ đây bị hoàng tử phụ hoàn toàn chán ghét vứt bỏ.

Biện pháp cuối cùng lại cũng không hẳn là biện pháp, nàng gả cho một người, mà người này phải nghe theo lời nàng, để người này tham gia vào triều chính, còn phải thay thế địa vị của Trình Từ Tĩ, Lý Thượng Đức trong lòng hoàng đế, trở thành người mà hoàng đế tin tưởng nhất. Khi có người lại chỉ vì cái lợi trước mắt mà đề xuất việc bãi phiên, người này phải kịp thời khuyên can hoàng đế, dùng biện pháp “nước ấm nấu ếch” (1) lần lượt bãi phiên, còn có khả năng thành công.

(1) Nước ấm nấu ếch: Là câu chuyện ngụ ngôn của Trung Quốc, khi bỏ con ếch thẳng vào trong nồi nước nóng, nó sẽ lập tức nhảy ra, nhưng nếu bỏ vào nước lạnh rồi chậm rãi đun lên, con ếch sẽ ở yên mà chết từ từ. Ngụ ý: con người sống trong an nhàn quen rồi có thể khiến tinh thần sa đọa mà hại đến bản thân, bởi vì quá trình này diễn ra chậm chạp nên khi tỉnh ngộ thì đã muộn. Ngược lại, nếu đang ở “thiên đường” (điều kiện bình thường) mà bị ném xuống “địa ngục” (nước nóng), phản ứng sẽ rất mạnh, từ đó nhanh chóng đưa ra lựa chọn, không đến nỗi chết lúc nào không hay.

Nàng nghĩ tới nghĩ lui, thế nhưng phát hiện người thích hợp nhất lại là Lục Cửu. Nếu như nàng gả cho Lục Cửu, nàng không cần phải lo lắng Lục Cửu sẽ không nghe theo lời nàng, còn nếu gả cho người khác, nàng sợ bị phản bội.

Nhưng Lục Cửu lại là người mà nàng không muốn lợi dụng nhất.

Nhìn lại một chút đi, nhất định sẽ có một người càng thích hợp hơn Lục Cửu, ví dụ như...

Mộ Khanh Hoàng chợt nhớ tới Tàn Thiểu Du vừa đưa điều cho nàng.

Tàn Thiểu Du là một cử nhân mà nàng nhặt được ngoài Liên Viên. Kể từ ngày đầu tiên Tấn Vân Lâu khai trương, người này đã đến. Mỗi ngày khi hoàng hôn buông xuống, mặt trời lặn về tây, Liên Viên đóng cửa đuổi người, hắn lại nằm ngủ ở ngoài Liên Viên, trời làm chăn đất làm chiếu, quả thực chính là màn trời chiếu đất. Hắn sống như vậy nửa tháng, sau khi đã khảo sát học vấn của hắn, nàng để hắn làm quản sự Tấn Vân Lâu, sắp xếp sách vở cùng quét dọn Tấn Vân Lâu.

Theo như hắn nói, hắn là người đến từ thôn Bán Kiều trấn Linh Lung huyện Lâm An, đời đời vừa làm ruộng vừa đi học, trong nhà cũng có trên dưới một trăm mẫu đất, ai ngờ vừa đến kinh lại bị người ta trộm mất lộ phí. Trong nhà có bốn huynh đệ tỷ muội, hắn là lão Ngũ nhỏ nhất, cả nhà gắng sức tạo điều kiện cho hắn đi học, chỉ hy vọng hắn có thể làm rạng rỡ cửa nhà.

Gia thế trong sạch, tướng mạo sáng sủa, không có chỗ dựa vững chắc, Tàn Thiểu Du này...

"Tiểu phượng hoàng ngăn người cũng dễ nhìn."

Bên tai thỉnh thoảng vang lên một giọng nói, Mộ Khanh Hoàng kinh hãi, đến khi phát hiện ra, Lục Cửu đã thoát khỏi dây thừng, nàng lập tức trợn to hai mắt: "Người?!"

Lục Cửu hạ quyết tâm, ôm chầm lấy Mộ Khanh Hoàng.

Mộ Khanh Hoàng sợ hãi kêu lên, nhưng nàng cũng không sợ Lục Cửu sẽ làm ra chuyện gì có hại với nàng, chỉ nhún mày nhỏ giọng trách mắng: "Lục Cửu ngươi thả ta ra."

"Tiểu phượng hoàng, nàng để ta ôm nàng một cái đi, ta không hôn nàng đâu, được không?" Lục Cửu để cằm trên vai Mộ Khanh Hoàng, đáng thương nói.

Mộ Khanh Hoàng giận quá hóa cười, "Lục Cửu, ngươi xem ta là gì, muốn khinh bạc liền khinh bạc?"

Lục Cửu lại ủy khuất, "Nàng là tim là phổi của ta, nhưng trước giờ nàng chẳng chịu nhìn ta lấy một lần. Ngày nào ta cũng phải vắt hết óc nghĩ cách để gặp nàng, có biết là khó cỡ nào không? Tiểu phượng hoàng nàng thật vô tình, nàng thật ác độc, nàng thật là khiến ta tức chết. Ta tức, nàng để ta ôm ôm một chút không được à?"

Mộ Khanh Hoàng thế nhưng lại cảm thấy không còn lời nào để nói, dường như là nàng quả thật thiếu nợ hắn.

Trời đất quỷ thần ơi, ta cũng ôm được nè, Lục Cửu cười mờ ám trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Bày mưu bắt phượng (hai)

"Lục Cửu, ngươi đừng náo loạn nữa, ta có lời muốn nói với ngươi." Mộ Khanh Hoàng cũng không giãy giụa, tùy ý cho hắn ôm, chỉ là dùng giọng nghiêm túc mà lãnh đạm nói ra một câu.

Lục Cửu chợt cảm thấy hơi sợ. Hắn không sợ Mộ Khanh Hoàng trừng hắn, hung dữ với hắn, thậm chí trói hắn, hắn chỉ sợ Mộ Khanh Hoàng thần nhiên như vậy, giống như khi nàng thần nhiên hòa ly với Lục Mạo, cảm xúc của nàng không còn vì Lục Mạo mà lên xuống mãnh liệt nữa.

Lục Cửu không dám buông tay, cánh tay cường tráng ôm vòng quanh Mộ Khanh Hoàng, vậy nàng chặt chẽ trong lồng ngực mình, càng tỏ ra vô lại, dùng sức trêu chọc nàng. "Tiểu phượng hoàng nàng thơm thật đấy."

Trái ngửi ngửi phải ngửi ngửi, y như con chó con.

Mộ Khanh Hoàng không hề bị lay động, nhẹ giọng nói: "Đạo này có một bài thơ mà ta rất thích đọc, ngươi có muốn biết bài ấy là bài nào không?"

Lục Cửu nhay cảm cảm thấy lời tiếp theo không phải là lời mà hắn muốn nghe, lập tức lắc đầu, "Ta không muốn biết."

Nhưng Mộ Khanh Hoàng vẫn nói ra, "Tặng kinh thương hải nan vi thủy, Trừ khước Vu Sơn bất thị vân; Thủ thứ hoa từng lân hồi cổ, Bán duyên tu đạo, bán duyên quân." (1)

(1) Bài này là bài thơ số 4 trong 5 bài thơ *Tử biệt* của Nguyên Chấn. Tác giả làm bài thơ này để truy điệu cho vợ ông. Ông ví vợ mình như nước biển xanh, như mây trên núi Vu Sơn, đã được ngắm nhìn rồi thì nước và mây nơi khác không thể nào sánh bằng.

Trong thoáng chốc, nụ cười vô lại trên mặt Lục Cửu tan thành từng mảnh vụn, hắn cười mà còn khó coi hơn cả khóc.

Trong thoáng chốc, cả bầu không khí trong lương đình như đã đóng thành băng.

Trong thoáng chốc, Lục Cửu cảm giác cả người mình đều lạnh lẽo.

một bài thơ này đã đủ để đã thương hắn, Mộ Khanh Hoàng ngậm miệng, cơ thể cương cứng không nói thêm câu nào nữa, quay mặt đi nhìn ra bên ngoài đình, thấy trong bụi cây hương bồ ở ven hồ có một đôi uyên ương đang quấn vào nhau mà ngủ.

Lục Cửu dần dần siết cánh tay lại, siết đến mức Mộ Khanh Hoàng khề cau mày mà hắn vẫn không biết.

Mất phượng hỗn loạn, hắn cố làm ra vẻ bi ối phong lưu, dùng mũi chạm vào vành tai Mộ Khanh Hoàng, thấp giọng nói: "Tiểu phượng hoàng, nàng nói, nếu ta cưỡng chế muốn nàng ngay tại đây, nàng có hận ta cả đời hay không?"

Vừa nghe vậy, Mộ Khanh Hoàng chợt căng thẳng, cả người cứng ngắc, sau lại ra vẻ trấn định, không quan tâm nói: "Nếu ngươi muốn thì cứ lấy."

Lục Cửu bất chợt đẩy Mộ Khanh Hoàng ra, đứng lên, lửa giận bốc phát hừng hực trong đôi mắt phượng, tức giận che giấu nỗi đau, hắn xoay người bỏ đi.

Từ đầu đến cuối Mộ Khanh Hoàng cũng không dám nhìn hắn, móng tay bấu chặt vào lan can, ngơ ngác nhìn đôi uyên ương, trong lòng bỗng nhiên buồn bã trống trải.

"Mộ Khanh Hoàng."

Người Mộ Khanh Hoàng bỗng dưng cứng lại, cố giữ vững trấn định, vẫn như cũ không nhìn hắn, thản nhiên nói: "Sao ngươi lại quay lại?"

Lục Cửu nghiêng người dựa vào cây cột, tay vòng trước ngực, âm trầm cười, "Nàng nói xem, nếu ta giết Lục Mạo, biển xanh mây Vu Sơn của nàng có thể biến thành ta không?"

Mộ Khanh Hoàng quay phắt người lại, "Ngươi muốn làm gì? Làm bản tay mình vì hắn, không đáng."

"Ồ, cuối cùng cũng chịu nhìn ta sao, tên tuổi Lục Mạo xài tốt thật đấy. Được rồi, ta đã hiểu." nói xong, Lục Cửu nghênh ngang rời đi.

Mộ Khanh Hoàng nâng váy đuổi theo, vội la lên: "Ngươi hiểu cái gì chứ, quay lại đây."

Nhưng Lục Cửu không muốn đợi nàng, sao nàng có thể đuổi kịp.

Lúc đó chỉ còn lại ánh hoàng hôn, người đọc sách trong Tấn Văn Lâu đã đi hết, chỉnh sửa lại xong sổ sách của gần nửa tháng nay, Tần Thiệu Du mang theo sổ sách đang chuẩn bị đưa đến nội viện, lại đụng phải Lục Cửu trên cầu trúc ở hồ sen.

Lục Cửu như gió lướt qua bên cạnh Tần Thiệu Du, Tần Thiệu Du hết sức tự nhiên thu hồi lại cánh tay vừa mới vươn ra định chào hỏi, vốn định đi tiếp, Lục Cửu lại quay trở về, túm lấy cánh tay Tần Thiệu Du, tinh tế quan sát mặt mũi hắn.

Tần Thiệu Du cảm thấy khó hiểu, nhưng vẫn cung kính vãn an, "Thế tử bình an. không biết vì sao thế tử lại ngăn học trò lại? Học trò đã đắc tội gì với thế tử sao?"

Lục Cửu xoay Tần Thiệu Du lại ngay ngắn, bỗng nhiên cười một cái, "Ngươi không đắc tội gì với ta, chẳng qua ta thấy diện mạo ngươi đẹp mắt, kéo ngươi lại nhìn thêm vài lần thôi."

Tần Thiệu Du chợt cảm thấy dở khóc dở cười, nhìn khuôn mặt Lục Cửu một chút, chân thành tán dương: "Bàn về đẹp mắt, học trò vẫn kém hơn thế tử ngài."

Lục Cửu "A" một tiếng, giật lấy đồng sách mà Tần Thiệu Du cầm trong tay lật xem.

Bị đối xử thô lỗ vô lễ như vậy, nhưng Tần Thiệu Du cũng chỉ khựng lại một chút, ông phần nộ cũng không hèn mọn, vẫn như cũ ôn hòa có lễ, khiêm tốn nhường nhịn, quân tử như ngọc.

"Sổ sách ghi chép về mấy món điểm tâm trong Tấn Văn Lâu?"

Tần Thiệu Du gật đầu, "Đúng vậy, quận chúa đại đức, hàng ngày đều đưa nước trà điểm tâm cho những người đến đọc sách, học trò sinh lòng bội phục."

Lục Cửu ném sổ sách lên người Tần Thiệu Du, vô lễ vỗ vỗ lên khuôn mặt hắn, "Bản thế tử cảnh cáo ngươi, không có việc gì thì cách Triều Dương quận chúa xa một chút, nàng là vợ ta, hiểu không?"

Tần Thiệu Du ôn hòa cười một tiếng, nhận lấy sổ sách, lui về phía sau một bước cách xa Lục Cửu, "Chờ đến ngày quận chúa thực sự gả cho thế tử cho dù khi đó học trò vẫn không thể tặng được món quà gì ra hồn, học trò cũng sẽ vẫy tay chúc quận chúa cùng thế tử trăm năm hảo hợp, sớm sinh quý tử. Dù sao quận chúa vẫn có ơn với học trò."

"Ngươi thật đúng là một tên thư sinh thói bề ngoài mềm mại bản chất bên trong lại tệ hại. Người như ngươi, bản thế tử chỉ cần dùng một đầu ngón tay là có thể bóp chết ngươi." Lục Cửu khinh miệt liếc Tần Thiệu Du, đáng vẻ hoàn toàn là một tên ăn chơi ý thể hiếp người.

Tần Thiệu Du thu liễm nụ cười, rũ mắt xuống thản nhiên nói: "Thế tử gia không ngại cứ bóp, dưới chân thiên tử, học trò không tin không có vương pháp."

Lục Cửu hừ một tiếng, dư quang nơi khóe mắt thoáng thấy Mộ Khanh Hoàng thở hổn hển đuổi tới, nhắc chân liền đạp Tần Thiệu Du vào trong hồ.

Tần Thiệu Du chỉ thoáng kinh hãi rồi thản nhiên để mình rơi xuống nước, thuận tay đặt hết sổ sách trên cầu.

Đầu cầu, Mộ Khanh Hoàng đỡ lấy cột, đưa tay chỉ Lục Cửu từ xa, tức giận nói: "Sao ngươi lại đạp hắn?!"

"Bản thế tử gia nhìn hắn không vừa mắt thì đạp thôi, làm gì được nhau nào?" Ngoài mặt bày ra dáng vẻ của một kẻ chơi bời hiếp bức người khác, trong lòng Lục Cửu lại cười lạnh. Bộ dáng của người kia, lúc hắn thành quý tử từng nhìn thấy ở Thiên Phụng triều, đó chính là một trong số những đại thần, một trong những cánh tay đắc lực mà Thiên Phụng hoàng đế Mộ Kiều nể trọng nhất. Bây giờ lui lại vài chục năm, khuôn mặt người này non nớt hơn nhiều, may mà hắn lại chạm mặt lần nữa, không thì thật đúng là nhận không ra.

Thời gian lùi lại vài chục năm, tên tay sai của Mộ Kiều này lại xuất hiện trong Liên Viên của tiểu phụng hoàng, khiến hắn không thể không hoài nghi mục đích của con chó săn này.

Lúc thành quỹ hấn từng bay tới bên cạnh Mộ Kiều, liền phát hiện những khi Mộ Kiều một mình soi gương thường hay cười quỷ dị, nụ cười ấy còn âm lãnh hơn cả một con quỷ là hấn. Cũng vào khi ấy, hấn biết được bí mật của Mộ Kiều.

hấn chỉ có thể nói, người muốn làm hoàng đế đều là kẻ điên hay vọng tưởng, lại hóa ra lão đã cầm mai phục từ sớm như vậy.

không biết vì sao, hấn làm quỷ rồi, ‘cơ thể’ lại không nghe theo lời hấn, trong lúc bất chợt liền bị rơi vào giấc ngủ say. Vì vậy hấn chỉ có thể suy đoán ra được vài ba mật thám trong đôi câu đối thoại giữa Mộ Kiều cùng người khác, còn về những mật thám khác, hấn tuyệt đối không biết.

Vì vậy, một người có thể sẽ trở thành đại thần đắc lực của Mộ Kiều trong tương lai, Tần Thiệu Du nay lại xuất hiện ở Liên Viên, hấn không nghi ngờ tên này có vấn đề mới là lạ.

Nước trong hồ sen không quá sâu, nhưng vẫn có thể ngập hết cả người, Tần Thiệu Du biết mình lọt vào trong nước bùn, vừa động đẩy sẽ chìm xuống ngay, bất đắc dĩ bèn nói với Mộ Khanh Hoàng: "Làm phiền quận chúa gọi vài người đến giúp học trò, kéo học trò lên."

"Mau cứu người." Mộ Khanh Hoàng nhìn nước đã dân đến cổ Tần Thiệu Du mà hấn vẫn đang có xu hướng chìm xuống, cũng bất chấp mình còn đang giận Lục Cửu, gấp rút gọi một tiếng.

"Chết đuối thì thôi." Lục Cửu nói thầm một tiếng nho nhỏ. Tuy lời nói ra thì như vậy, nhưng hấn cũng không phải là người coi rẻ tính mạng người khác, không thể bởi vì hoài nghi một người mà giết chết người ấy, hấn cũng không phải tên điên Mộ Kiều kia.

"Bản thể từ đâu biết bơi." Lục Cửu hừ một tiếng, từ trên cầu đi xuống, bẻ một cành liễu rủ bên hồ, không chút do dự đi vào trong hồ, quãng cành liễu cho Tần Thiệu Du, không kiên nhẫn nói: "Nắm lấy."

"Đa tạ." Tần Thiệu Du cười một tiếng đáp lời.

"Người rộng lượng thật đấy, ta đập người xuống vậy mà người còn cảm ơn ta?" Ngoài miệng nói như thế, trong lòng Lục Cửu lại nặng trĩu, nếu như Tần Thiệu Du thực có vấn đề, như vậy chỉ nhìn biểu hiện hôm nay của người này đã đủ thấy, hấn ta là một kẻ đáng gờm.

Đợi đến khi Lục Cửu cùng Tần Thiệu Du đều lên bờ, Tần Thiệu Du không thêm để ý mình toàn thân sũng nước, hai chân dính bùn, vội vàng đi lên cầu trúc, nhặt hết sổ sách lên, giao cho Mộ Khanh Hoàng, chấp tay thi lễ, "May mà sổ sách không bị gì, không thì học trò sẽ rất áy náy."

Giờ khắc này, Mộ Khanh Hoàng có ấn tượng rất tốt với Tần Thiệu Du, không chỉ gói gọn trong một cử nhân có học vấn thượng cấp mà nàng nhặt được từ ngoài về.

"Người làm rất khá, là do Lục Cửu vô lễ với người trước, ta thay mặt hấn xin lỗi người." Mộ Khanh Hoàng ôn hòa nói.

"Nàng thật nhiều chuyện, nàng mau đi vào đi, không được phép tiếp xúc nhiều với hấn." Thấy thái độ nhẹ nhàng của Mộ Khanh Hoàng đối với Tần Thiệu Du, hấn lại lên cơn tức, đuổi Mộ Khanh Hoàng về nội viện.

Trước khi đi, hấn nói nhỏ bên tai Mộ Khanh Hoàng: "Ta đã đi hỏi thăm rồi, bây giờ Lục Mạo đi viết khúc từ cho kỹ nữ thanh lâu để kiếm sống, hàng đêm sinh ca, sống mơ mơ màng màng. Nàng chờ đó, tối nay ta sẽ lặng lẽ đi giết chết hấn. Cái gì mà biến cả Vu Sơn, giết hấn rồi, ta lại cho hấn một mẻ lửa, đốt hấn thành tro, xem nàng có còn thích đọc mấy bài thơ chết giấm gì đó nữa không. Hừ!"

nói xong, Lục Cửu chấp tay sau lưng, xoay người rời khỏi, bước đi bệ vệ như một đại gia.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Bày mưu bắt phượng (ba)

Bên sông Tần Hoài, đèn lồng đỏ thắm, ca múa tung bừng.

Mộ Khanh Hoàng giả dạng thành công tử, đứng ở đầu mũi thuyền màu đen, thuyền chạy chậm chậm xuôi dòng, nàng ngẩng đầu nhìn, thấy trên ban công hai bên bờ sông có rất nhiều nữ nhân mang tấm lụa mỏng che mặt đang nắm sập nơi lan can, trang phục sắc sỡ xinh đẹp, cười duyên điệu dáng ngoác ngoác nam khách trên những con thuyền đi ngang qua lâu mình.

Đàn sáo vang lên là lướt, nhuyễn ngọc ôn hương yêu kiều trong ngực, người đùa ta dự, tiếng cười phù phiếm khoa trương, đây quả thật là một nơi rất tốt để phát tiết, để trụy lạc.

Nhìn tình cảnh này, nàng lơ đãng nhớ tới mấy câu thơ, 'Đương thời niên thiếu thanh sam bạc. Kỳ mã ý tà kiều, Mãn lâu hồng tự chiêu. Thủy bình kim khuất khúc, Tuý nhập hoa từng tức...' (1)

(1) Bài 'Bồ tát mạn số 4' của Vi Trang. Những câu thơ này có nghĩa là: Khi đó còn niên thiếu, mặc áo xanh mỏng manh. Ta cười ngửa, nàng

đứng tựa nghiêng nghiêng trên chiếc cầu, Những tay áo đỏ vẫy gọi khắp trên lầu. Tám bình phong phi thủy dát vàng gấp khúc, Khi say thì ngủ lại trong bụi hoa...

không trách được nam nhân đều thích tới đây chơi.

Lần này đi ra ngoài không dẫn theo ai khác ngoài bốn người trong đám Võ Đại cùng với Ngọc Loan. Nha đầu kia đang vừa dùng tay che mắt vừa len lén nhìn ngó, vẻ mặt cực kỳ phong phú, rõ ràng là xấu hổ nhưng lại áp chế không nổi lòng hiếu kỳ.

Mộ Khanh Hoàng gõ lên đầu Ngọc Loan một cái, bỗng chốc “xoạch” một tiếng mở ra cây quạt cán ngọc trên tay, cười nói: "Hiện tại em đang đóng vai một trang nam tử hán, muốn nhìn ngắm gì thì cứ quang minh chính đại nhìn ngắm cho ta."

"Quận chúa, nữ nhân ở đây thật không biết xấu hổ!" Ngọc Loan thấp giọng nói.

"Ừ, các nàng luân lạc tới nơi đây vốn đã không giống với những nữ tử đài hoàng. Huống chi, Thập Lục Lâu Quan Kỵ này vốn chính là vì trừng phạt những nữ quyến của phạm quan mà tồn tại." Hơn nữa Thập Lục Lâu Quan Kỵ còn là quy tắc do hoàng tử phụ định ra.

"đang từ thiên kim nhà quan cao cao tại thượng lại suy bại đến nông nỗi này, nếu là nô tỳ, nô tỳ sẽ đập đầu chết quách cho rồi."

"đã là con người, đại đa số đều sẽ muốn sống, không phải có một câu tục ngữ thế này sao, thà sống vất vưởng vẫn còn tốt hơn chết. Còn sống chính là còn hy vọng, biết đâu lại gặp được cơ may, mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp lên, có lẽ những người còn sống sót đều đang mong mỏi cơ may ấy đến." Giống như Phụng Lâu Xuân, cháu gái bên ngoài của nghịch tặc Hồ Dung, từng là thiên kim Hầu phủ, nay làm hoa khôi, nhưng nàng ta vẫn cứ sống tốt, vọng tưởng lật lại bản án cho thân nhân.

Khi nàng không còn nhìn Phụng Lâu Xuân bằng ánh mắt của thê tử Lục Mạo nữa, thì đối với vị thiên kim Hầu phủ từng có duyên gặp mặt vài lần này, nàng chỉ có thể than nhẹ một câu, vận mệnh thật trêu người.

"Quận chúa, đến Hồi Xuân lâu rồi, chúng ta xuống thuyền thôi." Võ Đại tiến lên bấm báo.

Cùng lúc đó, Võ Tam Võ Tứ mang đến hai tấm ván gỗ đặt vững vàng từ thuyền xuống đất.

"đi."

Lục Mạo xem Phụng Lâu Xuân là tri kỷ, hiện tại hán bị biếm thành nhạc hộ, khi Giáo phường ti còn chưa có điều động gì, có lẽ hán cũng giống như lời Lục Cửu đã nói, mơ mơ màng màng sống tại nơi đây.

Nếu Lục Mạo ở Hồi Xuân lâu, vậy Lục Cửu nhất định cũng có mặt.

Hồi Xuân lâu là quan doanh, kỹ nữ trong này phần lớn đều xuất thân từ gia quyến của phạm quan, suốt cả một đường vào cửa, Mộ Khanh Hoàng phát hiện tướng mạo của những cô gái này đều không kém, chẳng qua đã không còn vẻ thận trọng đoan trang tao nhã ý nhị của ngày xưa, mà như một viên minh châu rơi xuống trần thế, đầy vẻ phong trần lãng lợ.

Lúc đó, Bạch Cầm đang ẩn trong đám người chợt quay người lại chạy lên lầu. Hành động của hán lập tức thu hút sự chú ý của Mộ Khanh Hoàng, Ngọc Loan cũng nhìn thấy, chống nạnh la lên, "Tiểu tử thôi! không được chạy! Chủ nhân nhà ngươi đâu?", vừa gọi vừa đuổi theo sát nút.

Bốn người Võ Đại vươn tay bảo vệ Mộ Khanh Hoàng, không để cho ai đụng phải nàng. Mộ Khanh Hoàng cất bước theo Ngọc Loan, đi lên lầu trên.

trên lầu đều là nhả gian, Ngọc Loan đuổi theo Bạch Cầm, đá văng một cánh cửa, liền thấy một đám đang chơi đá gà ở bên trong, ai nấy đếm mặc những bộ hoa phục bằng gấm, màu sắc lòe loẹt, gần cô hét lên âm âm.

Mà trong đó có một cái mông đang vênh cao, hai tay chống xuống đất quỳ rạp, miệng liên tục hô “đá đi”, “đá đi”, không phải Lục Cửu thì còn ai vào đây.

Mộ Khanh Hoàng vừa đến cửa liền thấy ở trong phòng người thì đang chen chúc nhau quỳ mọp dưới đất chơi chơi gà, người thì ngồi ở bên cạnh ôm kỹ nữ trên choker đòi hôn môi, lại còn có người hút cò nằm phê trên giường La Hán, tiếng hò hét vang vọng đầy phòng, bản thủ rối loạn.

Khi Mộ Khanh Hoàng trông thấy Lục Cửu từ hình ảnh quỳ rạp trên mặt đất kêu “đá đi đá đi” thành một tay ôm cổ một con gà trống đen, một tay ôm tiền cười ha hả, nàng thật sự nhìn không được mà thờ dài, đúng là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời.

Thời thái bình thịnh thế, hán từ đầu đến chân đều chính là một tên công tử ăn chơi trác táng điển hình.

Từ sau hôm hán đứng ngoài đình trong cơn mưa to tầm tã, hứng mưa nói chuyện cùng nàng, nàng đã lảng máng đoán được, hán ra chiến trường chắc cũng là vì nàng mà thôi.

Thôi cũng được, chỉ cần hán không xúc động mà đi giết người là nàng an tâm rồi.

Đây quả thực không phải là nơi mà nàng nên đến, sau khi đã xác nhận Lục Cửu không giết người, Mộ Khanh Hoàng lập tức xoay người bỏ đi. Ra đến ngoài hành lang, nàng chợt nhìn thấy dưới lầu đang la hét âm ỉ.

"Nàng đến đây làm gì, mau rút về nhà!" Lục Mạo kéo giật Ninh Tú Ngọc từ trong lòng một nam nhân bụng phê, hung dữ đẩy nàng thẳng ra ngoài cửa.

Ninh Tú Ngọc dùng khăn bịt mắt khóc lóc ní non nước nở nghẹn ngào, "Biểu ca, chàng cũng về với thiếp đi."

"Đứng lại!" Nam nhân bụng phê vung tay lên, tùy tùng của lão xô đẩy Lục Mạo gầy yếu ra, lão lại bắt lấy Ninh Tú Ngọc, một lần nữa ôm vào trong ngực, "Đại gia ta coi trọng nữ nhân này, nói đi, ngươi bán bao nhiêu bạc một đêm."

Mặt Lục Mạo xanh mét, lại xông lên nắm lấy tay Ninh Tú Ngọc, "Đây là vợ của ta, không bán, cô nương trong lâu nhiều như mây, cũng có rất nhiều người còn xinh đẹp hơn cả nàng. Đại gia, ngài buông tha nàng đi."

Bị tùy tùng của nam nhân bụng phê đập ngã xuống đất lần nữa, Lục Mạo dứt khoát quỳ trên mặt đất, cúi thấp đầu xuống cầu khẩn.

Nam nhân kia bóp mặt Ninh Tú Ngọc, "Đại gia ta chỉ vừa ý nàng, ngươi không muốn bán cũng phải bán."

"Biểu ca cứu thiếp." Ninh Tú Ngọc khóc tê tái.

Thấy trong kỹ viện hỗn loạn ồn ào, tú bà liền gấp rút đi tới cười làm lành, "Ồ, đây không phải là Chu đại gia sao, ai dám đắc tội với ngài thế?"

"Hắn." Chu đại gia chỉ vào Lục Mạo rồi ngoác miệng cười, "Ta biết rõ tiểu tử ngươi xuất thân từ đâu, có phải là Quận mã gia khi xưa tranh Phụng Lâu Xuân với ta không? Hay thật! Khi đó ngươi cao cao tại thượng cỡ nào, lãng nhịch ta cỡ nào. thật không ngờ phải không? Quận mã gia, Nhị công tử của Hầu phu mà cũng có ngày hôm nay! Ha ha!"

Mọi người trong kỹ viện nghe được lời này đều xầm xì bàn tán sôi nổi.

Mặt Lục Mạo đỏ như sắp nhỏ ra máu.

hắn mặc một bộ xiêm y màu xanh lục, trên đầu bọc khăn trùm, trong tiếng cười vang của mọi người chột điên khùng dùng tay tự tóm lấy đầu mình, lôi kéo đầu tóc, điên cuồng cười to, tiếng cười nghe như là tiếng khóc.

hắn bắt đầu đập đầu lia lịa với Chu đại gia, từng tiếng "bộp bộp bộp" vang lên to rõ, "Cầu xin đại gia ngài buông tha cho nàng, trước kia là tiểu tử không hiểu chuyện đắc tội với ngài, ngài muốn đánh muốn giết cứ việc nhắm vào ta, đừng làm khó một nữ tử yếu đuối."

Chu đại gia hừ lạnh một tiếng, "Ngươi tưởng bây giờ ngươi là ai? Việc chó gì ta phải nghe theo ngươi? Tội nay đại gia ta chỉ muốn một mình nàng."

Đứng trên lầu chứng kiến mọi chuyện, trong lòng Mộ Khanh Hoàng thực sự phức tạp. Nàng khẽ nâng tay, Võ Đại lập tức tiến lên, Mộ Khanh Hoàng dận dò hần vài câu, Võ Đại sải bước nhanh xuống dưới lầu.

Võ Đại khôi ngô cường tráng, ánh mắt bén nhọn, người đầy sát khí. hắn vừa từ trên lầu đi xuống, đám người đang vây xem cười ha hả liền bất giác nhường đường.

Võ Đại cũng không hề phô trương thanh thế, chỉ vươn tay tóm lấy Chu đại gia kia, nói nhỏ vài lời bên tai lão, sắc mặt Chu đại gia lập tức thay đổi, lén lút liếc nhìn lên lầu trên rồi vội vã chấp tay vái lạy.

Ninh Tú Ngọc khóc đến mức lấm lem hết cả mặt mũi cũng thuận theo ánh mắt của Chu đại gia nhìn lên lầu trên. Chỉ trong khoảnh khắc ấy, sắc mặt nàng ta thoát xanh thoát tím, quên cả khóc, chỉ lo che mặt gấp rút chạy ra ngoài.

Lục Mạo đầu tóc bù xù cũng ngẩng đầu lên nhìn, đôi mắt thoáng chốc ửng hồng, nằm dài ra đất, càng thêm điên cuồng cười to, rồi sau đó bắt đầu ngâm thơ:

"Nếu ta là chính ta, chết sống thật tự do,

Chết lại không do ta, chỉ bằng nhìn ngươi điên cuồng?

Điên cuồng đến khi nào, cười nhìn ngươi sa sút."

(Đừng hỏi editor bài thơ này có nghĩa gì T__T)

Khi ngâm đến hai câu cuối, hắn chột bò dậy, cứ thế điên loạn dán chặt mắt vào Mộ Khanh Hoàng.

Khi nào Triều Dương quận chúa mới có thể rơi vào cảnh sa sút bần hàn? Hoặc là vong quốc, hoặc là thất sủng.

Mặc dù biết Lục Mạo nhất định không biết kết cục đời trước của nàng, nhưng khi nghe hắn làm thơ châm biếm mình, trong lòng nàng vẫn nặng nề vô cùng. không phải vì bài thơ này của Lục Mạo, mà đang lo lắng cho vận mệnh tương lai.

Luân lạc đến tận tình cảnh này, Lục Mạo vẫn còn nguyên bản chất hận đời hận người như xưa. Xem ra thế tục này vẫn còn chưa tới luyện hắn đủ.

Chẳng biết từ lúc nào, Lục Cửu đã ôm con gà trống đen đứng ngay sau lưng Mộ Khanh Hoàng, lờ mờ đường đệ đang giả điên ở lầu dưới, nghe răng cười, "Một nàng còn đi giải vây giúp hắn. Đáng đời."

Giọng điệu này, vẻ mặt này, thật sự là gọi đòn vô cùng tận.

“Phải, ta đáng đời. Ta chỉ không nở nhìn mà thôi. Được rồi, đúng là ta đáng đời.” Nhìn Lục Mạo sa ngã đến trình độ này, Mộ Khanh Hoàng có chút hoảng hốt, không khỏi nghĩ thầm, ta thực sự từng gả cho một người như vậy sao? Ta thực sự từng yêu một người như vậy sao?

Lục Cửu âm thầm nghiền răng kèn kẹt, những sắp xếp của hắn hôm nay đã thành xôi hỏng bỏng không.

Trong hành lang, Bạch Cẩm nhảy mất ra hiệu với Lục Cửu.

Lục Cửu thấy vậy lập tức nhét con gà trống đen vào trong lòng Ngọc Loan, thuận tay đẩy nàng đi xa xa, lại ra lệnh cho đám tùy tùng dọn sạch không gian xung quanh hắn cùng Mộ Khanh Hoàng, đuổi hết mọi người đi.

Mộ Khanh Hoàng tự hỏi, chẳng lẽ hắn có lời gì muốn nói với nàng à?

Lục Cửu đứng thẳng người lại, nháy mắt vài cái, bày ra dáng vẻ như đã chịu một chấn thương tâm lý cực mạnh, "Tiểu Phượng Hoàng, khi nàng đọc ra hai câu thơ ‘Ai từng ngắm biển xanh, khó còn gì đáng gọi là nước; Trừ phi đã đến Vu Sơn, nếu không coi như chưa nhìn thấy mây’, dùng nó để ám chỉ cho ta biết, vì nàng từng yêu Lục Mạo, nên trong lòng nàng cũng không thể nào chứa thêm ai khác nữa, trong khoảnh khắc ấy lòng ta chợt trào dâng một niềm thù hận không thể tả, chỉ vì yêu mà không được. Thậm chí ta còn nghĩ đến chuyện, mặc kệ nàng có nguyện ý hay không, ta cứ cưỡng bức nàng ngay tại đó rồi tính tiếp. Lục Mạo được nàng yêu, ta cũng có thể may mắn được nàng hận, để nàng phải hận ta cả đời, như vậy trong lòng nàng vĩnh viễn cũng chỉ có một mình ta, vẫn tốt hơn là nhìn thấy nàng đối xử với ta lạnh nhạt như thế. Tiểu Phượng Hoàng, ta thật sự không chịu nổi việc nàng lạnh nhạt với ta!”

Khi những chữ đầu tiên vừa thốt ra, lời nói tiếp theo cứ thế tuôn trào, mỗi một từ đều toát lên vẻ đau thương không che giấu nổi.

Thấy bộ dáng nghiêm chỉnh hiếm có của Lục Cửu, trong lòng Mộ Khanh Hoàng cũng cực kỳ khó chịu, như có tảng đá đè nén không tài nào đẩy đi được. Ánh mắt nàng vừa chạm tới hắn, liền lập tức dời đi, giả vờ như đang ngắm nhìn những ngọn đèn lồng đỏ thắm lác lác dưới mái hiên.

Đôi mắt Lục Cửu âm u ảm đạm, tự giễu cười một tiếng, "Nhưng ta lại cố gắng hết sức kiềm chế nỗi hận ấy, cũng ráng khắc chế không làm ra chuyện như vậy. Bởi vì trong lòng ta, nàng vô cùng cao quý. Ta không cho phép bất cứ ai chà đạp nàng, làm nhục nàng. Cho dù là chính bản thân ta, cũng không được!”

Mộ Khanh Hoàng bỗng nhiên nắm chặt tay lại, đôi mắt bất chợt chua xót. Nàng vội vàng chớp chớp mắt, nhìn xuống dưới lầu. Ở dưới đó, Lục Mạo vẫn còn đang nổi điên, lòng nàng thoáng chốc dễ chịu hơn nhiều.

"Tiểu Phượng Hoàng, nàng không thích ta ta cũng chịu, ta không ép buộc nàng nữa. Từ giờ trở đi, ta sẽ chỉ đứng ở xa ngắm nhìn nàng, sẽ bàn chuyện cưới gả, sẽ lấy một nữ nhân về nhà, sẽ đối xử với nàng ấy thật tốt, sẽ sinh con dưỡng cái cùng với nàng ấy, sau đó từ từ quên nàng đi..." Lục Cửu cười nói.

Làm sao bây giờ?

Tại sao lại bất giác cảm thấy khó chịu?

Tại sao lại cảm thấy đau lòng đến vậy?

Lục Cửu đã chấp nhận, đã nghe theo lời của người. Hắn sẽ lấy vợ sinh con, sẽ sống thật vui vẻ, đó không phải là điều mà người mong mỏi, là điều mà người đã cầu nguyện chúc phúc cho hắn sao?

Nhưng quả thật vẫn không thể nào chối bỏ chút cảm giác buồn bã trong lòng.

Chẳng qua, cũng chỉ là một chút mà thôi.

Dưới lầu, hình ảnh Lục Mạo đang nổi điên cũng không thể xua tan chua xót trong mắt nàng.

Mộ Khanh Hoàng hơi quay người đi, hắng giọng một cái rồi nhỏ giọng nói: "Tốt."

"Sắc trời không còn sớm, ta, ta đi về đây." nói xong, Mộ Khanh Hoàng rời đi. Nàng ngẩng cao đầu, bước chân trấn định tự nhiên.

Lục Cửu dõi theo bóng lưng Mộ Khanh Hoàng, thất vọng ừ ừ rồi khỏi đó.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Bày mưu bắt phượng (bốn)

Tia nắng ban mai chiếu rọi, từng giọt mưa rơi tí tách lên giọt chuốt dưới mái hiên.

Trong đình giữa hồ, cửa sổ mở toang, dưới cửa đặt một chiếc bàn thấp, trên bàn bày một tách trà màu xanh ngọc bích cùng vài đĩa điểm tâm nhẹ và một lò hương.

Mộ Khanh Hoàng tựa người trên tháp quý phi, thất thần ngắm nhìn màn mưa ngoài cửa sổ.

Cả Liên Viên rộng lớn chìm trong yên tĩnh.

Ngọc Loan bị mấy người Ngọc Khê đẩy vào, bước chân hơi lảo đảo rồi lập tức sửa sang lại y phục cho nghiêm chỉnh, sau đó đi đến bên cạnh Mộ Khanh Hoàng, nhỏ giọng gọi, "Quận chúa."

Mộ Khanh Hoàng phục hồi tinh thần, bưng tách trà lên nhẹ nhấp môi, hỏi, "Chuyện gì? hấn lại tới à?"

Lần trước trời mưa, hấn leo tường vào Liên Viên bị gia đình bắt đến trước mặt nàng, lại còn rất nghiêm túc nói ra những lời trong đáy lòng hấn, hình ảnh ấy đến nay vẫn còn in đậm trong trí nhớ của Mộ Khanh Hoàng.

Ngọc Loan lập tức lắc đầu, "Mấy hôm nay không hề thấy thế tử đến đây, nghe nói dạo gần đây hầu như ngày nào Trường Ninh Hầu phu nhân cũng tổ chức tiệc ngắm hoa tại nhà, những người được mời đến đều là khuê tú nhà danh môn."

Mộ Khanh Hoàng cup mắt, tiện tay đặt tách trà xuống, dáng vẻ vẫn rất trấn định tự nhiên.

Nhưng Ngọc Loan lại sợ hãi kêu lên một tiếng, vội vàng đón lấy tách trà sắp rơi xuống đất kia, khiến cả hai bàn tay đều bị dính đầy nước trà.

Ngọc Loan cẩn thận quan sát vẻ mặt của Mộ Khanh Hoàng, thấy nàng lại bắt đầu thất thần, trong lòng sốt ruột liền bật thốt ra nói: "rõ ràng là Trường Ninh Hầu thế tử thích quận chúa thích đến mức không thể cứu vãn được nữa, mà nô tỳ thấy trong lòng Quận chúa cũng không hấn là hoàn toàn không hề có thể tử, vậy sao ngài lại không đồng ý? Nếu vẫn cứ kéo dài thế này, thì e là thế tử sẽ thật sự cưới người khác mất."

"hấn muốn cưới cứ cưới, ta không quan tâm." Mộ Khanh Hoàng thần nhiên nói.

Ngọc Loan chu môi: "Quận chúa ngài cứ mạnh miệng đi, đến lúc đó đừng khóc."

Mộ Khanh Hoàng trừng Ngọc Loan, "Ta thấy con mưa này cũng sắp ngừng rồi, chuẩn bị xe đi, ta muốn tiến cung."

nói đoạn, nàng liếc nhìn ba người Ngọc Khê đang lấp ló ngoài cửa, nói: "Ngọc Khê, em thu xếp một ít quần áo cho ta, ta muốn ở vài ngày trong cung."

Tốt nhất là ở đến khi nào hấn đính hôn thành thân rồi mới xuất cung.

"Vâng."

Bốn nha hoàn không dám khuyên thêm nữa, lĩnh mệnh rồi đi.

--

Trường Ninh Hầu phủ.

Lục Cửu bẻ khớp ngón tay răng rắc, nhú chặt hai hàng lông mày, bòn chòn đi qua đi lại trong phòng.

"Ôi ôi ôi, gia đình đi tới đi lui như thế nữa, nô tài nhìn mà muốn chóng mặt luôn rồi."

"Chú ý này của ngươi có được không thế? đã bao nhiêu ngày rồi mà bên phía Tiểu Phượng Hoàng vẫn không có chút động tĩnh nào. Rốt cuộc Ngọc Loan nhân tình của ngươi có kể cho Tiểu Phượng Hoàng nghe mấy ngày nay phủ chúng ta thường hay mời tiểu thư của các nhà đến không đây?"

Bạch Cẩm ngồi xồm trên bậc cửa, gờ tay lên thề, "Thế tử gia, nô tài quả thật đã truyền lời cho Ngọc Loan cô nương, Ngọc Loan cô nương cũng đáp ứng sẽ nói giúp một tiếng. Còn nữa, thế tử gia, nô tài với Ngọc Loan cô nương còn chưa đạt đến mức quan hệ đó đâu." Vừa nói vừa xấu hổ đỏ mặt.

Lục Cửu nhìn tên nô bộc đang e thẹn của mình, vung tay đánh cái bộp lên đầu Bạch Cẩm, "Ta nói cho ngươi biết, nếu chú ý này của ngươi ngược lại biến lợn lành thành lợn què, xem ta có chính chết ngươi không."

Bạch Cẩm vội sợ hãi, cười đùa nói: "Thế tử gia, cái này thì nô tài không bảo đảm được, đây vốn đã là chút thủ đoạn trong lúc gãy chết rồi mà."

Hoàng cung.

Khi biết Thái tử hiện đang ở Càn Thanh Cung, Mộ Khanh Hoàng không đến chỗ Thái tử phi thỉnh an trước mà đi thẳng đến Càn Thanh Cung cầu kiến.

hiện giờ lòng nàng rất loạn, nàng chỉ muốn phụ thân nhẹ giọng trấn an mình. Mẫu phi quả thật rất thương nàng, nhưng nếu lúc này nàng đi đến Đông Cung, mẫu phi nhất định sẽ tuôn ra một tràng lời khuyên, chỉ khiến cho lòng nàng càng thêm loạn mà thôi.

Ngụy Bảo mỉm cười từ trong điện ra đón, "Quận chúa ngài đến thật đúng lúc, này giờ bệ hạ và Thái tử điện hạ ngồi phê tấu chương, hiện tại đang nghỉ ngơi uống trà rồi."

Mộ Khanh Hoàng ráng nặn ra một nụ cười rồi yên lặng đi theo Ngụy Bảo vào điện.

Bản lãnh quan sát sắc mặt của Ngụy Bảo thuộc hàng bậc nhất, chỉ thoáng nhìn thôi đã biết được Mộ Khanh Hoàng đang không vui, nhưng lúc này đã vào trong điện, một nô tài như ông không thể mở miệng hỏi thăm, liền giả vờ như đang nâng đỡ, thật ra là quan tâm nắm lấy cánh tay Mộ Khanh Hoàng để trấn an nàng.

Ở một góc phòng, một tấm bình phong dẹt tựa hoa được dựng lên, tách rời nơi uống trà với nơi phê tấu chương, qua tấm bình phong ấy có thể thấp thoáng thấy được bóng dáng của hai nam nhân hết mực yêu thương nàng.

Chẳng biết tại sao đã cảm thấy yếu ớt muốn khóc, đôi mắt Mộ Khanh Hoàng ửng đỏ, vòng qua bình phong cúi đầu đi vào.

Kiến Nguyên Đế nhìn lên, "ái chà" một tiếng, đặt tách trà xuống nói, "Ai bắt nạt Hoàng Nhi của chúng ta thế này, mau nói cho tổ phụ nghe, tổ phụ phải người đi tịch biên nhà hần."

Mộ Khanh Hoàng bị chọc cười, sau khi hành lễ với Kiến Nguyên Đế và Thái tử, nàng đến bên cạnh Thái tử quỳ gối, chỉ ngã mình nằm lên đùi Thái tử chứ không lên tiếng.

Hai cha con Kiến Nguyên Đế nhìn nhau, dáng vẻ này của khuê nữ nhất định là có chuyện trong lòng rồi.

Kiến Nguyên Đế đưa mắt ra hiệu cho Thái tử, ý bảo Thái tử hỏi một chút.

Thái tử liền vuốt ve mái tóc của Mộ Khanh Hoàng, ôn hòa hỏi: "Gặp phải chuyện gì khó xử thế, nói cho phụ thân nghe xem."

Mộ Khanh Hoàng bĩu môi, đầy vẻ trẻ con nói: "không biết nên nói như thế nào, chỉ là con không thể dứt khoát được, trong lòng cứ có một tiếng nói đang hò hét loạn cả lên. Tình cảm của người kia dành cho con tình khiết chân thành tha thiết đến thế, vậy mà con lại... hiện giờ lòng con đã nguội lạnh, không thể trả lại cho hần loại tình cảm thanh khiết như thế nữa. Nếu đổi lại là người khác, con cũng không cần phải rối rắm như thế, chỉ có hần, chỉ có một mình hần là con không muốn cô phụ. Con nghĩ, nếu con đã không thể dành cho hần tình cảm chân thành tha thiết, vậy thì con nên vô tình cự tuyệt. Mà con cũng quả thật đã làm như vậy, nhưng khi con vừa nghe thấy hần nói, hần sẽ ngoan ngoãn vâng lời, sẽ tìm mối cớ hỏi, con lại cảm thấy khổ sở luyến tiếc."

Nghe đến đó, Kiến Nguyên Đế lắc đầu, "Hóa ra lại là vì chuyện tình cảm, đây đều là chuyện nhỏ nhặt thôi. Nếu con cảm thấy có thể vui vẻ sống chung với hần, vậy thì cứ gả cho hần, tổ phụ sẽ tử hôn cho con. Còn nếu con cảm thấy không thể sống cùng với hần, vậy thì không gả, có phải rất đơn giản không. Mấy cái tình tình ái ái gì đó, thật chả có chút hữu dụng nào."

Kiến Nguyên Đế vốn xuất thân từ miền thôn quê, mặc dù nay đã lên làm hoàng đế, cũng biết chữ, cũng đọc sách, thi thoảng hứng lên còn làm ra được vài bài thơ, nhưng từ tận trong xương vẫn còn lưu lại tư tưởng cùng thói quen của một nhà nông, lúc nói chuyện cũng không có ra vẻ ta đây, ngược lại rất là tự do thoải mái.

Mộ Khanh Hoàng nhìn về phía Kiến Nguyên Đế, "Tôn nữ lại khiến tổ phụ thất vọng rồi."

Kiến Nguyên Đế cười nói: "Con là con gái, lòng dạ mềm lại hay lo nghĩ, thi thoảng khóc sụt mướt cũng là chuyện thường tình."

Mộ Khanh Hoàng bật cười, đứng lên nói: "Tôn nữ chưa từng khóc sụt mướt mà."

"Con vừa vào đây đã mang bộ dáng sụt sịt muốn khóc thế kia, bây giờ lại còn cứng miệng bảo là không à." Thái tử trêu ghẹo.

Mộ Khanh Hoàng then thùng giậm chân, "Phụ thân!"

"Con chính là vì quá nhàn rỗi nên mới thừa hơi nghĩ ngợi lung tung đến những thứ vô dụng không có bổ báo kia. Đến đây, tổ phụ cho con xem một chút, cái gì mới gọi là khó khăn của dân gian." nói đoạn, ông kéo Mộ Khanh Hoàng đi đến cạnh ngự án, đồng thời cũng để cho Mộ Khanh Hoàng ngồi vào ghế rồng.

Chỗ này nào có phải là nơi nàng có thể ngồi, Mộ Khanh Hoàng háp táp đứng dậy, nhưng Kiến Nguyên Đế lại ấn nàng xuống, "Con cứ ngồi đi, chẳng qua cũng chỉ là một cái ghế thôi, tổ phụ cho phép con ngồi đây."

Thái tử cũng đã đi tới, an vị trên một chiếc ghế rồng khác ở ngay bên cạnh, nhỏ hơn chiếc ghế kia một chút.

Kiến Nguyên Đế vừa lật lật đóng tấu chương vừa nói: "Hồi ta còn nhỏ, trong nhà nghèo lắm, con có biết nghèo là gì không? Vậy mà đám cầu quan ấy còn thu sưu cao thuế nặng, đến nhà ta thu gom hết lương thực. Đó là gì chứ? Đó chính là chút lương thực cứu mạng cuối cùng còn sót lại trong nhà ta đây! Vì bảo vệ chút thức ăn ít ỏi đó mà ta vật lộn với nha sai, đám súc sinh ấy lại rút đao ra chém ta. Khi ấy Đại ca Nhị ca của ta cùng với Đại gia gia Nhị gia gia của con bị chém chết hết, nên ta hận bọn tham quan ô lại ấy đến thấu xương. Từ đó ta liền âm thầm thề độc, một ngày nào đó ta nhất định sẽ lần lượt chém chết mỗi một tên súc sinh ấy mới có thể giải hận được."

“Con xem mấy bản này đi, thiên tai hạn hán, dân chúng ở dưới chúng ta đang phải sống những ngày như thế nào.” Đưa tấu chương cho Mộ Khanh Hoàng, Kiến Nguyên Đế chấp tay sau lưng, nhớ tới quá khứ, lại thở than tiếp, “Nếu hai ca ca của ta vẫn còn sống thì tốt biết mấy, như vậy trẫm cũng có thể phong vương cho bọn họ, để bọn họ được hưởng cuộc sống tốt lành. Nha đầu con nếu sống vào thời ấy, có lẽ đã bị Thái gia gia của con bán đi đổi lấy lương thực ăn rồi.”

Nghe những lời này, lại đọc tấu chương, Mộ Khanh Hoàng xấu hổ không thôi, "Quả nhiên tầm mắt cùng lòng dạ của con vẫn chưa đủ rộng lớn."

"Trẻ con thật dễ dạy." Kiến Nguyên Đế cười gật đầu.

Bên cạnh, Thái tử cũng đã đọc hết tấu chương trong tay, đứng dậy đệ trình tấu chương cho Kiến Nguyên Đế, "Phụ hoàng, người đọc bản tấu này đi, đây là tấu chương bí mật do Trường sử đưa lên."

Sau khi đọc xong một lượt, Kiến Nguyên Đế giận dữ ném tấu chương đi, tức đến mức râu ria đều vểnh hết lên, “Tên khốn kiếp này, trẫm phong cho hắn làm vương gia, hắn muốn nữ nhân nào mà không được, ấy thế mà cứ nhất định phải đi cưỡng bức một phụ nữ đã có chồng, thậm chí còn gây ra án mạng. Trẫm nhớ rất rõ, hắn ta làm vậy cũng không phải mới chỉ lần đầu. Thái tử nghe chỉ, lập tức mang theo Cẩm y vệ, áp tải tên nghiệt chủng này vào kinh, lần này trẫm không trị tội hắn không được!”

Thái tử vội vàng đứng lên khuyên, "Phụ hoàng nghĩ lại, Nhị đệ chỉ là nhất thời hồ đồ thôi."

“Người còn xin tha cho hắn?!” Kiến Nguyên Đế trợn mắt, đẩy Thái tử đi, ra lệnh cho Mộ Khanh Hoàng đang ngồi trên ghế rồng, “Hoàng Nhi viết đi, trẫm nói người viết.”

Nhị hoàng thúc Mộ Thuật, một trong các Tắc vương!

Trong lòng Mộ Khanh Hoàng âm thầm vui sướng, nhưng chẳng bao lâu sau đã lại âm ảm.

Hiện giờ Hoàng tử phụ đang cáu giận, nên mới nói là muốn trị tội, nhưng sau đó vẫn sẽ không nổi xướng tay. Mà tấu chương này lại thông qua con đường bí mật trong các vương phủ để dâng lên đây, không qua nội các, vì vậy triều đình cùng dân chúng cũng không biết đến tội ác của Nhị hoàng thúc, đến lúc đó lẽ nào Hoàng tử phụ vẫn sẽ thực sự trị tội Nhị hoàng thúc sao?

Mộ Khanh Hoàng lại nghĩ, Nhị hoàng thúc háo sắc, lần này đối tượng là phụ nữ có chồng, lại còn xảy ra án mạng, ắt hẳn chuyện này đã âm ỉ ở khắp đất phong. Như vậy Hoàng tử phụ sẽ không thể áp chế tin tức được, vì để dân chúng tin phục, biết đâu chừng Hoàng tử phụ sẽ thật sự trị tội Nhị hoàng thúc.

Cầm bút lên, Mộ Khanh Hoàng hỏi dò: “Hoàng tử phụ, lần này Nhị hoàng thúc gây ra án mạng, không biết ở vùng đất phong ấy có lan truyền âm ỉ chưa, với lại nhà chồng của người phụ nữ kia có phản ứng gì, nếu bọn họ chịu dần xếp ỏn thoà...”

Kiến Nguyên Đế cắt ngang lời Mộ Khanh Hoàng, "Trẫm hiểu ý của người, nhưng lần này trẫm sẽ không nuông chiều hắn nữa. Mạng người quan trọng, trên tấu chương cũng đã viết rất rõ, thế lực bên chồng tại Tây An phủ của người phụ nữ đó không nhỏ, mà bọn họ cũng không có ý định đàm phán, ở đó hiện thời đã âm ỉ lắm rồi, thậm chí còn chuẩn bị vào kinh cáo ngự trạng. Cách đây không lâu trẫm vừa nói trước mặt dân chúng, thiên tử phạm pháp tội như thứ dân, trẫm cũng không thể tự mình tát vào mặt mình. Hoàng Nhi viết đi.”

Kiến Nguyên Đế chỉ chỉ thật mạnh lên giấy, sang sảng nói.

Mộ Khanh Hoàng thuận theo, vừa đặt bút viết vừa nghĩ, lần này hành động của Nhị hoàng thúc quả thực đã khiến người ta giận sôi gan, có xử tội chết cũng không quá đáng. Nhưng nàng biết, Nhị hoàng thúc có công trạng, trong tay lại đang nắm giữ Kim bài miễn tử, chỉ cần không phạm phải tội mưu nghịch, vậy thì tội chết có thể miễn bảy lần.

Nhưng hiện giờ, vì để dẹp yên những lời kêu than oán thán, Nhị hoàng thúc ắt hẳn tội sống khó tha.

Bên ngoài Càn Thanh Cung, đích thứ tử Mộ Cao Tổ của Yến vương xách một con cua sống trên tay cầu kiến, mặt đầy vui vẻ.

Kiến Nguyên Đế đang bức bối vô cùng, liền nói với Ngụy Bảo: “Trẫm hiện thời không rảnh, bảo hắn về đi. Hiểu tâm của hắn, trẫm nhận.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Bày mưu bắt phượng (năm)

"Quân vương gia, bệ hạ nói hiểu tâm của ngài bệ hạ đã biết rõ, lúc này bệ hạ đang bề bộn, xin ngài về trước." Ngụy Bảo gấp cánh tay lại, đặt phất trần bên trên, khom lưng truyền lời bên cạnh Mộ Cao Tổ.

Mộ Cao Tổ nhón chân, ngẩng đầu nhìn vào trong điện, “Ngụy công công, ngài đừng gạt ta, thế hai nha hoàn kia là của ai?”

Mộ Cao Tổ chỉ vào Ngọc Khê Ngọc Loan đang đứng đợi ngoài hành lang, “Tuồng ta bị mù à, đây không phải là nha hoàn của Triều Dương sao? Có phải Triều Dương đang ở trong đó không. À, chỉ cho phép muội ấy vào chứ không cho ta vào, Hoàng tổ phụ quá thiên vị rồi.”

Ngụy Bảo cúi người xuống thấp hơn một chút, cười lạnh nói: “Đây là mệnh lệnh của bệ hạ, tiểu nô chỉ đi truyền lời thôi, mongQuận vương gia thứ lỗi.”

Mộ Cao Tổ bắt mặn hừ một tiếng, nhét con cua vào trong tay Ngụy Bảo, nói: “Thôi thôi, Triều Dương là nữ, Hoàng tổ phụ cung muội ấy nhiều hơn cũng phải thôi. Ta đi về đây, còn đây là cua Thái Hồ do bản vương từ Tô Châu mang về, biết Hoàng tổ phụ thích ăn nên mới thừa dịp nó còn đang sống liền mang tới cho Hoàng tổ phụ chưng ăn, nếu đi kèm với rượu hoa cúc thì quả thật ngon không thể tả.”

Ngụy Bảo cười nhận lấy, "Tiểu nô sẽ lập tức sai người đưa đến ngự thiện phòng.”

Mộ Cao Tổ gật gù đầu, lại nhìn vào điện thêm vài lần rồi mới vung tay áo rời đi.

Chọc chọc con cua to béo kia, Ngụy Bảo cười cười thì thầm, “Vị Nam quận vương thật là...”

- -

Hôm ấy nàng cứ ở mãi trong Càn Thanh Cung. Lúc Hoàng tổ phụ cùng phụ thân phê duyệt tấu chương, triệu kiến đại thần, nàng sẽ đứng một bên châm nước pha trà, yên lặng nghe, yên lặng nhìn.

Nghe Hoàng tổ phụ, phụ thân cùng các đại thần thảo luậnđại sự quốc gia, hỏi về dân sinh kinh tế, kiến thức của nàng cũng theo đó tăng lên đáng kể, đồng thời những chuyện tình cảm rối rắm trong lòng bấy lâu nay cũng trở nên tầm thường nhỏ bé.

Lời của Hoàng tổ phụ quả thực rất chính xác, nếu cảm thấy có thể sống chung với hán thì gả, nếu cảm thấy không thể sống với hán thì không gả, xét cho cùng hôn nhân cũng chỉ là hai người về sống cùng với nhau thôi.

Mộ Khanh Hoàng tự hỏi, nếu thực sự gả cho Lục Cửu, cuộc đời sau này của nàng có vui vẻ hay không, có thú vị hay không, có đáng để nàng mong chờ hay không.

Đáp án dĩ nhiên là khẳng định, nàng không muốn tự lừa mình dối người nữa, nàng quả thật có chút mong chờ về tương lai của nàng với Lục Cửu, vì cuộc đời này chỉ có Lục Cửu mới có thể giúp nàng có cảm giác được yêu.

Mà Lục Cửu, hẳn là một nam tử rất thú vị.

Nhớ đến những chuyện ngốc nghếch mà Lục Cửu đã làm với mình, Mộ Khanh Hoàng bất giác cong cong khóe môi.

Lục Cửu, cũng là một nam tử rất tuấn tú.

Trong lúc ngần ngợ nàng chợt nhớ tới hình ảnh khi Lục Cửu bị Lục Bình đuổi đánh, hán nằm sấp trên đầu tường đưa cho nàng nhành hoa pháo, nụ cười của hán rực rỡ biết mấy.

rõ ràng là một nam nhân, sao lúc cười lộ lên lại xinh đẹp rạng ngời đến thế.

"Quận chúa, ngài cười gì vậy?" trên đường quay về Đông Cung, Ngọc Loan buồn bực hỏi.

Mộ Khanh Hoàng phục hồi tinh thần lại, sờ sờ lên mặt mình, cười lắc đầu.

"Thu dọn đồ đạc, chúng ta về Liên Viên."

Ngọc Loan khẽ "A" một tiếng, “không phải ngài đã nói là muốn ở đây vài ngày sao?”

"Bản quận chúa đổi ý rồi." Mộ Khanh Hoàng hiên ngang hất cằm lên, cười sáng lạn, ánh mắt long lanh.

- -

Tháng bảy oi bức, nhưng về đêm vẫn se se lạnh.

Đêm khuya, Lục Cửu khoác tấm áo mỏng, ngồi xõm trên ghế dựa, xé hoa ăn.

Gió nhẹ thổi qua, đèn lồng treo trên đầu hán lắc lư lay động, ánh đèn rọi trên mặt hán thoát sáng thoát tối.

Ngoài lan can là một hồ nước nhỏ, trong hồ nuôi cá chép, vào đêm hôm khuya khoắt thế này, ngay cả cá cũng đi ngủ mất rồi, nhưng hán lại không tài nào yên giấc được.

Dường như ghen tị với đám cá đang say giấc nồng kia, hán phun phụt phụt mớ hoa đã được nhai nát trong miệng mình vào nước, mặt nước liền gợn sóng

lăn tăn, từng đàn từng đàn cá rồi rít lao tới giành ăn.

Ngay khi ấy, đôi mắt phượng bỗng chớp vụt sáng, nhẹ nhàng nhún chân, thoát một cái Lục Cửu đã từ trên ghế dựa lộn một vòng đáp xuống mặt đất, hết sức vui vẻ đi đến phòng ngủ của mình.

--

Hôm sau, khi trời vừa tờ mờ sáng, đã có người đứng chờ bên ngoài Liên Viên, đa số đều là những thư sinh chăm chỉ cần mẫn.

Nhưng hôm nay lại có thêm Bạch Cẩm

Mộ Khanh Hoàng cũng thức trắng cả đêm. Mỗi một lần đưa ra quyết định gì, nàng đều như thế.

Sáng nay đến phiên Ngọc Loan làm việc, đến phòng ngủ lại không thấy Mộ Khanh Hoàng đâu, Ngọc Loan sợ đến mức tỉnh cả ngủ, cuống quýt phải người đi tìm, liền tìm được Mộ Khanh Hoàng ở đình giữa hồ.

Từ xa xa đã nghe thấy tiếng đàn réo rắt, Ngọc Loan thở phào, oán trách: "Quận chúa, ngài hù chết nô tỳ rồi."

Tiếng đàn ngừng bật, Mộ Khanh Hoàng quay đầu lại cười với Ngọc Loan, "Loan nhi, em đến Trường Ninh Hầu phủ một chuyến, bảo là ta muốn gặp hân."

"Gặp ai?" Ngọc Loan không hiểu hỏi.

"Lục Cửu."

"Lục Cửu?!" Ngọc Loan kinh ngạc nhìn Mộ Khanh Hoàng.

"Ừ, Lục Cửu."

nói xong câu này, Mộ Khanh Hoàng cảm thấy thật thoải mái.

Khi ấy trời đã sáng hẳn, cửa Liên Viên mở ra, Bạch Cẩm xung phong vọt vào trước, về mặt đầy bối rối, đụng phải Ngọc Loan trên cầu trúc bắt ngang hồ sen, liền khóc nức, nói: "Ngọc Loan cô nương mau mau vào bẩm với quận chúa, thế tử gia của chúng ta điên rồi, trời vừa hừng sáng đã vác đao ra ngoài, bảo là muốn chém chết Lục Mạo."

"A - -" Ngọc Loan bật thốt lên một tiếng rồi vội vàng xoay người chạy về.

Lúc này Mộ Khanh Hoàng đang được Ngọc Khê hầu hạ rửa mặt, nghe được tin này thì kinh hãi, cũng không kịp chải đầu đã nói, "Mang theo người, chúng ta đến gặp Ngô Bắc."

Ngô Bắc chạy xuôi theo sông Tần Hoài, đó là nơi dành cho kỹ nữ ở.

Trong con ngõ trước tiểu viện nhà Lục Mạo, Lục Cửu đang ở phát bạc, "không được tổn thương Triều Dương quận chúa, nhưng phải ra dáng một chút, chờ ta đến làm anh hùng cứu mỹ nhân. Nhớ kỹ chưa?"

"Nhớ kỹ rồi, thế tử gia, ngài cứ yên tâm đi." một đại hán nói.

Những người này là do Lục Cửu chạy suốt đêm từ điện trang điều động đến đây. Họ đều từng là thuộc hạ của Lục Bình, sau khi rời khỏi quân đội vẫn nương nhờ Lục Bình.

Đầu ngõ, Kim Nê nhẩy tung tung ra hiệu, hạ giọng nói, "Thế tử gia, quận chúa đến, mau trốn đi."

Lục Cửu lại dặn dò kỹ càng câu cuối, không được làm cho Mộ Khanh Hoàng bị thương, rồi mới trốn vào trong một góc khuất cuối ngõ, nằm chặt tú xuân đao, tư thái sẵn sàng nhảy ra làm "anh hùng cứu mỹ nhân" bất cứ lúc nào.

Ngõ này hơi hẹp, xe ngựa của Mộ Khanh Hoàng dừng ngay đầu ngõ, vừa bước xuống đã gấp gấp hỏi: "Bây giờ Lục Mạo ở đây à?"

Bạch Cẩm gật đầu: "Vâng, ở đây."

Ngay khi ấy, trong con ngõ tối tăm đột nhiên có mấy chục đại hán bịt mặt nhảy ra, người dẫn đầu hét lớn một tiếng, "Cướp!"

Ngay tức khắc, đám đại hán bịt mặt liền xông lên vây quanh nhóm Mộ Khanh Hoàng.

Bạch Cẩm giả bộ sợ hãi, hét lên trốn ra sau lưng Ngọc Loan, "Mẹ ơi, gặp phải cướp đường rồi!"

Mộ Khanh Hoàng sững người, sau đó liền đen mặt, quay sang nhìn Bạch Cẩm, khuôn mặt kia thật sự giả tạo đến mức không thể giả tạo hơn được nữa.

Nàng nhẹn không được vỗ trán, "Lục Cửu, người lẩn ra đây cho ta!"

Chương 44: Bày mưu bắt phượng (sáu)

Đại hán thủ lĩnh hết mực trung thành với Lục Bình, vì vậy cũng hết mực trung thành với con trai duy nhất của Lục Bình, hơn nữa còn vừa nhận bạc của người ta, dù gì cũng nên làm dáng một chút. Vì thế hán mặc kệ Mộ Khanh Hoàng nói gì, chỉ khua khua cây đao lớn thoát nhìn vô cùng sắc bén kia chạy lên, khi còn cách Mộ Khanh Hoàng khoảng ba bước liền bắt đầu chém lung tung loạn xạ, trong miệng còn kêu to “hự” “à”, ngũ quan dữ tợn, thật đúng là “Hung thần ác sát”.

Mộ Khanh Hoàng dùng sức nhấn lên sợi gân xanh đang nhảy thành thịch trên trán mình, lặp lại lần nữa: “Lục Cửu, ngươi mau lăn ra đây cho ta!”

Giờ phút này trong lòng nàng chỉ có một suy nghĩ, tên Lục Cửu vô lại này, chỉ được có mỗi cái xác là lớn, còn đầu óc thì thua cả đứa bé ba tuổi.

Lục Cửu hiện đang dán sát vào tường trốn trong ngõ tối, nghe vậy liền ỉu xìu, nhưng thấy Hồ Đại thúc bọn họ vẫn đang chém giết rất nghiêm túc, Lục Cửu hạ quyết tâm, nghĩ tới, tiểu phượng hoàng nhất định lại lừa gạt mình, hồi trước nàng cũng không phải là chưa từng gạt mình.

Đúng, chính là như vậy.

Nghĩ đến đây, Lục Cửu siết chặt chuôi đao vọt ra, hô lớn. “Tiểu phượng hoàng, ta tới cứu nàng, đừng sợ.”

Nhìn Lục Cửu hùng hực khí thế lao ra “cứu nàng”, Mộ Khanh Hoàng tức cũng không được mà cười cũng không xong, khẽ hừ một tiếng.

Lúc đó, đám thị vệ Võ Đại bên cạnh Mộ Khanh Hoàng đã xông vào hăng hái chiến đấu với đám người Hồ Đại kia. Bọn họ ngày xưa đều từng tòng quân đánh giặc, hiện giờ giải ngũ bao nhiêu năm không được nếm mùi vị “chiến đấu sống chết”, quả thật rất ngứa nghề, vì vậy trận đấu này đối với bọn họ mà nói là một điều tuyệt vời, vừa khéo có thể giúp bọn họ “ôn lại kỷ niệm xưa”. Thế là bọn họ quên hết cái gì mà Mộ Khanh Hoàng với cả Lục Cửu, cứ thế lao vào đánh một trận đã đời.

Ngọc Loan cùng Bạch Cẩm ở một bên nhìn sững sờ.

Trong thoáng chốc, tại ngõ hẻm chật chội này chỉ còn lại tiếng đánh nhau loạn xạ.

Nhóm cướp đường “Lục lâm hán tử” (1) bỏ mặc chủ tử ở một bên không thèm chém, lại xông vào đánh nhau khó phân thắng bại với đám đầy tớ, ở đâu còn có cơ hội cho Lục Cửu làm “anh hùng cứu mỹ nhân”, Lục Cửu ngược ngung buông thông vai xuống, giống như một đứa bé làm sai chuyện, từng bước từng bước gian nan đi đến bên cạnh Mộ Khanh Hoàng, lặng lẽ cười nói: “Tiểu Phượng Hoàng, đám người kia xem ra không phải là cướp đâu, mà là trả thù, Võ Đại nhất định là kẻ thù của bọn họ rồi, nàng xem bọn họ đánh hăng cỡ nào kìa.”

(1) Lục Lâm: vốn là tên núi Đại Đồng ở Hồ Bắc, từng là căn cứ của nghĩa quân Vương Khuông, Vương Phượng thời Hán, sau chỉ những người ở rừng núi để cướp bóc hoặc để chống quan lại)

Mộ Khanh Hoàng như cười như không nhìn Lục Cửu, ngoắc ngoắc hán, “Ngươi đến đây.”

Nếu là bình thường thì Lục Cửu đã sớm vui vẻ chạy qua, nhưng bây giờ hán lại không dám, vẻ mặt Lục Cửu như đưa đám nhìn chăm chăm Mộ Khanh Hoàng, chấp tay trước ngực cầu xin tha thứ.

Nhưng vào lúc này, bỗng tại Lục Cửu đột nhiên động một cái, tiếng mũi tên xé gió từ sau lưng hán truyền đến, Mộ Khanh Hoàng vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy một mũi tên bắn lên hướng về phía nàng, đồng tử đột nhiên co lại, thân thể cứng ngắc.

Lục Cửu bỗng xoay người, vung đao bổ về phía mũi tên bắn lên kia, mũi tên bị thanh đao của hán chém thành hai nửa ngay giữa không trung, nhưng cùng lúc đó ba mũi tên khác lại được bắn ra, cả ba đều nhắm thẳng vào Mộ Khanh Hoàng.

Lục Cửu không nghĩ được gì nhiều, lập tức chắn trước người nàng, ba mũi tên bắn trúng vào lồng ngực hán.

Lúc đó bọn người Võ Đại, Hồ Đại mới kịp phản ứng, Võ Đại hét lớn một tiếng, “Kẻ nào!”

Kêu xong, Võ Nhị liền nửa ngồi xổm ở dưới chân tường, Võ Đại, Võ Tam, Võ Tứ lập tức găm lên bả vai Võ Nhị, nhảy qua đầu tường, truy kích kẻ nọ.

Hồ Đại vừa thấy trên người Lục Cửu trúng ba mũi tên, đôi mắt thoát cái đồ hoe, “Thế tử gia!”

Mộ Khanh Hoàng lạnh lùng nói: “Đuổi theo cho ta!”

Là ai, là ai muốn giết nàng.

Người đầu tiên xuất hiện trong đầu nàng chính là Mộ Kiều, nhưng nàng vẫn chưa làm gì, vì sao Mộ Kiều phải giết nàng?

"Lục Cửu, ngươi sẽ không sao đâu." Ôm Lục Cửu, Mộ Khanh Hoàng an ủi, nhưng khi nhìn ba mũi tên trên ngực hắn lại không biết phải làm gì, cuống quýt nói: "Mau, mau đỡ hắn lên xe, chúng ta mang hắn đến cho thái y xem ngay lập tức."

Bạch Cẩm đã khóc nức nở, nghe vậy, liền lau nước mắt, vội vàng tiến lên phụ giúp mọi người đỡ hắn lên xe.

Lúc đó, lồng ngực Lục Cửu đã bị máu thấm ướt, máu "tí tách" "tí tách" nhỏ giọt suốt đường đi từ trên mặt đất cho đến trong xe, tạo thành một bãi lại một bãi.

Mộ Khanh Hoàng thấy vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, khàn cả giọng hô: "Mau!"

Nửa ôm Lục Cửu, Mộ Khanh Hoàng nâng mặt hắn, khàn khàn giọng nói: "Ngươi sẽ không sao."

Lục Cửu gian nan giơ tay lên, xóa đi nước mắt trên mặt nàng chẳng biết đã chảy ra từ lúc nào, "Tiểu Phượng Hoàng..."

"Ta ở đây, ta ở đây, ngươi đừng nói chuyện, giữ sức, ta sẽ cứu ngươi, lần này ta nhất định có thể cứu ngươi." Tuy nói vậy, nhưng nàng đã sớm rơi lệ đầy mặt, cả trái tim chìm ngập trong ăn năn hối hận, nàng khóc không kìm chế được, "Là ta phụ ngươi, là ta phụ ngươi, sớm biết như thế, sớm biết như thế..."

Nước mắt ảm áp rơi lên cánh môi Lục Cửu, hắn vươn lưỡi lén lút liếm một cái, nhìn Mộ Khanh Hoàng vì hắn đau lòng rơi lệ, mặc dù hắn không nỡ, nhưng trong lòng lại vô cùng vui vẻ.

"Trong lòng nàng có ta đúng không?"

Mộ Khanh Hoàng gật đầu, ôm thật chặt Lục Cửu, "Có ngươi, có ngươi."

"thật ra nàng nên là vợ của ta." Giọng nói Lục Cửu đượm vẻ tủi thân uất ức.

Mộ Khanh Hoàng vẫn gật đầu, "Đúng đúng, ta là vợ ngươi, Lục Cửu, ngươi chỉ cần chống đỡ, sống sót, ta sẽ gả cho ngươi, được không?"

Đôi mắt phượng bỗng chốc vụt sáng, Mộ Khanh Hoàng lại cho là hắn hỏi quang phản chiếu, khóc lại dữ hơn, "Lục Cửu ta không cho phép ngươi chết, ta ra lệnh cho ngươi, không được chết."

"Nàng nói lời giữ lời sao?" Lục Cửu truy hỏi.

Mộ Khanh Hoàng dùng sức gật đầu, "Mộ Khanh Hoàng ta nhất ngôn cửu đỉnh."

Lục Cửu cũng bất chấp cơn đau trên người, nâng mặt Mộ Khanh Hoàng, làm cho hơi thở mong manh giống như có thể đứt bất cứ lúc nào, "Tiểu Phượng Hoàng, ta có thể hôn hôn nàng không?"

"Ngươi phải sống sót, sống tốt ta sẽ để cho ngươi hôn, nếu như ngươi chết ta sẽ không để cho ngươi hôn."

Mắt phượng buồn bã, Lục Cửu chậm rãi vờ vịt nhắm mắt lại, Mộ Khanh Hoàng bị hù chết, cắn răng chủ động hôn một cái ở trên môi Lục Cửu, Lục Cửu nhân cơ hội đề ồ Mộ Khanh Hoàng lại, làm cho nụ hôn này sâu hơn.

Mộ Khanh Hoàng thấy không thoải mái, nhưng nghĩ tới người này sắp chết rồi, nàng đau lòng khó nhịn, bèn mặc cho hắn hôn.

Lục Cửu được voi đòi tiên, cạy hàm răng Mộ Khanh Hoàng ra, ngậm chặt cái lưỡi thơm tho hắn mong nhớ ngày đêm...

Xe ngựa bay nhanh trên đường, Bạch Cẩm ngồi ngoài xe lái xe khóc nước mắt lưng tròng. Nghĩ tới chỗ tốt của Lục Cửu, Ngọc Loan cũng rơi vài giọt nước mắt theo.

Trong xe lắc lư xóc nảy, Lục Cửu hôn một hồi liền ngồi dậy ôm Mộ Khanh Hoàng vào trong ngực, Mộ Khanh Hoàng bị hôn đến đầu óc choáng váng, hơi thở không yên, vào một lần không thể không nghĩ giữ chừng lấy hơi để thở, nàng thấy Lục Cửu cười đến méo miệng, sưng sờ một cái, cúi đầu nhìn về phía lồng ngực hắn, "Tên đâu?"

Lục Cửu sờ mũi cười, lộ ra hàm răng trắng bóng, "Có ba mũi tên thôi mà, nhổ ra là được, ta từng vạn tiễn xuyên tâm..."

"Bốp" một tiếng, Mộ Khanh Hoàng hung hăng cho Lục Cửu một bạt tai.

"Ngươi, khốn kiếp!" Mộ Khanh Hoàng thẹn quá hoá giận, bụm mặt khóc lớn lên.

Bạch Cẩm cùng Ngọc Loan lái xe ở bên ngoài nghe thấy được còn tưởng rằng Lục Cửu đã chết rồi, Bạch Cẩm "Oa" một tiếng liền khóc lên, "Gia của ta ơi - -"

Lục Cửu vội ôm lấy Mộ Khanh Hoàng, tay chân luống cuống dụi dụi, "Tiểu phượng hoàng nàng đừng khóc, nàng đừng khóc mà, ta không chết đâu."

Xe ngựa dừng lại ven đường, Bạch Cầm khóc nước mắt nước mũi tèm lem, trên mũi thậm chí còn thối ra bong bóng, ai ngờ mở cửa xe vừa nhìn, thế tử gia nhà hắn mang một đầu tay trên mặt đang ôm quận chúa dụ dỗ, hắn lập tức liền tròn mắt, tình huống như vậy là sao?

Ngọc Loan ở bên cạnh chen đến đây cũng sững sốt, "Ngài không chết?"

"Tiểu nha đầu đáng chết, sao ngươi lại trù ta thế."

"Cạch" một tiếng, Mộ Khanh Hoàng trở tay đóng cửa xe, nhốt Bạch Cầm Ngọc Loan ở bên ngoài, ngay sau đó Bạch Cầm cùng Ngọc Loan liền nghe thấy tiếng Lục Cửu "ái da" "ui da" cầu xin tha thứ.

Bạch Cầm dùng tay áo xoa cái mũi, ngốc ngốc đứng cười, "Thế tử gia không chết, không chết là tốt rồi, nếu chết thì ta phải báo cáo với Hầu gia thế nào đây."

Lúc này Ngọc Loan cũng kịp phản ứng, một cái tát nóng cháy giáng lên mặt Bạch Cầm, "Đồ lưu manh!"

Bạch Cầm bùm mặt ngậy người nhìn chằm chằm Ngọc Loan.

"Hừ!"

Trong xe, Lục Cửu mặc kệ vết cào vết cứa đầy khắp trên mặt, vô cùng nịnh bợ quý trên sàn xe, mở ngăn kéo tìm ra một đĩa mứt hoa quả, xoa mặt cười nói: "Nương tử à, không tức giận nữa chứ?"

Mộ Khanh Hoàng sửa sang lại búi tóc tán loạn, liếc xéo Lục Cửu một cái, "nói đi, giải thích cho bản quận chúa xem vừa nãy ngươi nói "Vạn tiền xuyên tâm" là sao."

"Tiểu phượng hoàng, không cần phải đoán mò đâu, đúng như nàng nghĩ, ta cũng giống như nàng."

Mộ Khanh Hoàng lập tức ngồi thẳng người, "Giống như ta là sao?"

Cách lóp váy, Lục Cửu lén lút sờ soạng chân của Mộ Khanh Hoàng, lại bị Mộ Khanh Hoàng đá một cái đẩy ra.

Lục Cửu lặng lẽ cười, "Tiểu phượng hoàng, đa tạ nàng dùng băng giữ lạnh cho thi thể của ta, chuyển ta từ trên chiến trường về."

Mộ Khanh Hoàng thoáng chốc tròn tròn cặp mắt.

"Tiểu phượng hoàng, ta từng tận mắt nhìn thấy nàng tự châm lửa thiêu mình và bốn nha đầu Ngọc Loan tại Triều Dương viện, khi đó ta cũng ở bên cạnh thấy được, vội vàng xông vào biển lửa, lại bị đốt cho không còn ý thức. Đến khi ta tỉnh lại, nàng đã hóa thành tro bụi. Tiểu phượng hoàng, làm lại một đời, ý nghĩ đầu tiên của ta là muốn cưới nàng về làm thê tử, ý nghĩ thứ hai chính là báo thù. Ta bị vạn tiền xuyên tâm chết trên chiến trường là có người hại, trước khi ra trận ta uống rượu bị bỏ thêm mê dược, người nọ muốn dùng mệnh của ta để bày tỏ lòng quy phục với Yến vương Mộ Kiêu."

"Đợi chút." Mộ Khanh Hoàng hiện tại cảm giác suy nghĩ của mình có chút hỗn loạn, nhéo một cái ở trên mặt Lục Cửu, nhéo đến mức hắn nhe răng trợn mắt, tui thân nhìn Mộ Khanh Hoàng.

Mộ Khanh Hoàng cười, trọng trách trên người dường như đã vơi đi một nửa, nàng hướng nghiêng người dựa lên nệm êm, cũng không chê trên chiếc ghế tre với lại nệm dựa đều bị dính máu, "Từ lúc nào ngươi đã biết ta cũng giống ngươi?"

Lục Cửu để cái đĩa sứ nhỏ xuống, dịch dịch đầu gối định đứng lên.

"Quý." Mộ Khanh Hoàng cười dịu dàng nhìn Lục Cửu.

Lục Cửu sờ sờ mũi, biết nàng còn chưa nguôi giận, về mặt nịnh bợ đám chân cho Mộ Khanh Hoàng, "Lần đó đêm khuya nàng mời ta uống rượu dưới tàng cây phượng hoàng, khuyên ta đi làm tướng quân, về sau ta cẩn thận ngấm lại hành động hoà ly của nàng, mọi chuyện liền sáng tỏ."

"Sao lúc đó ngươi không nói cho ta biết?"

Lục Cửu liếc nhìn Mộ Khanh Hoàng một cái, "Lúc đó mà nói với nàng thì liệu nàng có còn quan tâm ta là tên ăn chơi hay là tướng quân nữa không? E là nàng sẽ quăng ta vào một góc xó nào đó không thèm nhìn đến ta nữa, dù gì ta cũng có ký ức của kiếp trước, nàng sẽ không thèm suy nghĩ lo lắng cho ta nữa."

"Vậy tại sao bây giờ lại nói?"

"Mộ Khanh Hoàng, nàng đã nói nàng nhất ngôn cửu đỉnh, chuyện mà nàng đã đáp ứng với ta, nàng không được phép đổi ý!" Lục Cửu căng thẳng nhìn Mộ Khanh Hoàng.

Mặt Mộ Khanh Hoàng thoáng hồng, nhẹ giọng lên chân đá hắn một cái, "Hỏi ngươi cái gì thì ngươi nói cái đó, đừng nói nhảm."

Lục Cửu ôm lấy chiếc hài đỉnh trần châu hình đầu phượng trên chân Mộ Khanh Hoàng, thẳng người lên, cổ làm ra vẻ hung thần ác sát, "nói, nàng có đổi

ý không?"

"Đôi ý thì sao?" Mộ Khanh Hoàng giương mắt nhìn hấn, vẻ mặt kiêu căng.

Lục Cửu mạnh mẽ động thủ, ôm lấy cổ nàng cường ngạnh hôn lên một cái, âm trầm nói: "Đại gia ta sẽ cưỡng bức nàng, gạo nấu thành cơm."

Mộ Khanh Hoàng tức giận lau miệng một cái, gờ tay muốn đập hấn nữa, lại bị Lục Cửu một phát bắt được cổ tay, đôi mắt phượng sáng quắc nghiêm túc, không có chút ý cười giỡn nào, "Nàng có đôi ý không?"

Nhìn gương mặt của hấn tuy đã bị nàng cào rách nhưng vẫn không giảm bớt chút tao nhã nào, Mộ Khanh Hoàng cắn đầu lưỡi, quay mặt nhẹ giọng nói: "không."

"không nghe rõ, nàng nói cái gì?"

"không!" Mộ Khanh Hoàng xấu hổ trừng Lục Cửu một cái.

Lục Cửu không tiếng động cười to, ánh mắt chân thành tha thiết chứa đầy tình ý.

Mộ Khanh Hoàng nhin không được cũng cười, rút tay lại, ngồi dịch qua một bên chừa chỗ cho hấn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Cha ta có tiền

Liên Viên, trong phòng khách tại tiền viện, Mộ Khanh Hoàng cách màn trúc nhìn Lục Cửu nằm trên giường La Hán, vẻ mặt lo âu.

Bên trong màn trúc, Lục Cửu đã thay bộ quần áo dính đầy máu ra, thái y đang bôi thuốc cho hấn, hấn lại kéo tay Lục Bình, hưng phấn nói: "Lão cha, mau mau mau, tìm Thái tử gia nhanh cầu hôn cho nhi tử đi, tiểu phượng hoàng đã đáp ứng làm con dâu ngài rồi."

Gương mặt già của Lục Bình trắng bệch, lúc Lục Cửu cởi quần áo dính máu xuống, lau người sạch sẽ liền thấy được ba cái lỗ máu, may mà đã từ từ ngừng chảy, nay lại thấy nhi tử đã thành ra thế này mà còn la hét muốn cưới vợ, trong lòng mới triệt để thả lỏng, dùng sức nhéo lỗ tai Lục Cửu một cái, "Thằng con ngu xuẩn, người muốn vợ đến mức không muốn sống nữa đúng không, nói, ba cái lỗ máu này là thế nào? không lẽ người tự mình tìm người bán?"

Lục Cửu vội vàng lắc đầu, "Tiểu phượng hoàng còn nhìn kia, lão cha người cũng không thể oan uổng con, con vốn là để Hồ đại thúc bọn họ giả thành cướp, lúc đó con sẽ nhảy ra cứu tiểu phượng hoàng lúc nguy nan, trong người con giấu rất nhiều bao máu gà, chuẩn bị sẵn sàng đổ máu, ai ngờ thực sự có người ám sát tiểu phượng hoàng. Lão cha, con đã nói với người rồi, nếu không phải là con giấu nhiều bao máu gà, con trai người thật sự đã gặp Diêm vương rồi, đến lúc đó cha cũng đừng mong ôm cháu."

Dưới bầu không khí nghiêm túc ấy, Mộ Khanh Hoàng lại nhin không được cong khóe môi lên, "Thế mà người cũng nghĩ ra cho được."

Lục Cửu lạnh lẽ cười, "Ta nghĩ Hồ đại thúc chém ta một đao, chảy nhiều máu một chút nhìn sẽ giống thật hơn, sau đó tiểu phượng hoàng nàng sẽ mềm nhũn cả lòng gà cho ta, đúng không?"

"Người chảy nhiều máu như vậy, vốn cũng không bình thường, thế mà ta còn tin là thật." Hại nàng khóc một lúc lâu như vậy, đều do tên trướng thối này làm.

Lúc đó thái y đã băng bó kỹ miệng vết thương đi ra.

"Lư thái y, hấn bị thương có nặng không?" Mộ Khanh Hoàng vội hỏi.

"Ba mũi tên đều ở gần ngực, may mà có vật ngăn cách cản lại, nếu không hấn là phải chết không thể nghi ngờ."

Vừa nghe như vậy, Lục Bình liền vừa sợ vừa tức, lại dùng lực vận mạnh lỗ tai Lục Cửu, "Con thỏ nhỏ đáng chết kia, nếu có lần sau nữa lão tử sẽ... sẽ... đưa hết toàn bộ gia tài cho Tam thúc của người."

"Đừng mà cha, con quý trọng mạng nhỏ con lắm mà, đâu còn có lần sau, nhất 9đin5h không, con thề với trời."

Mộ Khanh Hoàng để Ngọc Khê tiễn thái y ra ngoài, nghe Lục Bình nói vậy liền áy náy: "Trường Ninh Hầu gia, đều là lỗi của ta, hấn đỡ tên cho ta nên mới bị vậy."

"Nếu người là vợ của hấn, là con dâu của ta, tiểu tử thói thay người ngăn đỡ mũi tên đó là phải rồi, quận chúa, tiểu tử thói nói người đồng ý, vậy ta thật có

thể đi tìm Thái tử gia cầu hôn à?" Lục Bình vuốt râu cười tùm tùm hỏi.

Mộ Khanh Hoàng mím môi, hơi thẹn thùng, "Tuy ta là nữ tử, nhưng nói lời phải giữ lời. Chỉ là trước khi đi, thỉnh Hầu gia cho phép ta cùng Lục Cửu nói riêng với nhau một ít lời."

"Lão cha ngài đi mau đi mau." Lục Cửu nằm trên giường la hán trực tiếp đuổi người, Lục Bình tức đến râu mép cũng vênh lên, nhưng nghĩ tới sắp có tôn tử mập mập lại cười ha ha, "Được, đám nam nữ trai gái các ngươi luôn có lời muốn nói riêng với nhau mà, cha hiểu."

Lục Bình hiện giờ nhìn Mộ Khanh Hoàng có thể nói là càng nhìn càng thích, quả nhiên ánh mắt của nhi tử không tệ.

Lục Bình đi rồi, Mộ Khanh Hoàng ngồi vào bên giường Lục Cửu, nhìn sắc mặt hần hơi tái nhợt nhưng đôi mắt phượng cười kia lại tong suốt sáng ngời chứa đầy ý cười, chẳng biết tại sao nàng cảm thấy lòng chột chưa xốt, ngoài miệng lại nói: "Ngươi cái người này, miệng lưỡi trơn tru lừa gạt ta, ở trên xe ngươi nói với ta đồng máu chảy ra đó toàn là máu gà hết, kết quả đến cửa Liên Viên ngươi chột hôn mê, ngươi dọa hồng ta rồi đó có biết hay không?"

Thấy đôi mắt Mộ Khanh Hoàng đỏ ửng, Lục Cửu nháy mắt đưa tình hòng chọc cho nàng cười, "Khi đó hôn tiểu phượng nàng ta quả thật không có thấy đau, chỉ thấy vui thích thôi. Cho nên chính ta cũng tưởng đó đều là máu gà hết, ai ngờ ba cái chỗ trúng tên cũng bị chảy máu thiệt, mà còn chảy nhiều đến vậy. Xem ra năm đó ta không phải là bị bắn chết mà là do đổ máu tới chết. Nàng nghĩ xem, lưng ba lỗ thôi mà đã chảy cỡ này, mười mấy lỗ..."

Mộ Khanh Hoàng túm lấy khăn gắm ném lên mặt Lục Cửu, "Chuyện cười này tuyệt đối không buồn cười."

Lục Cửu cố làm ra vẻ mê muội hít hà chiếc khăn của nàng, chớp chớp mắt nói: "Thơm thật đó nha, nhưng lại không có vị ngọt như cái miệng nhỏ nhắn của tiểu phượng hoàng nàng."

"Câm miệng đi." Mộ Khanh Hoàng cảm thấy hiện tại mặt nàng nhất định là đỏ thẫm lên hết rồi. Tính lại một cái là bắt đầu giờ trò xấu, Lục Cửu thói này thật khiến nàng hận nghiền răng nghiền lợi mà.

"Lục Cửu, có thể được trời xanh chiếu cố quay về làm lại một đời, ta chỉ muốn bảo vệ ngôi vị hoàng đế của Duẫn Hoàng, muốn cho thiên hạ tránh khỏi họa chiến tranh. Tuy ta là nữ tử, nhưng ta cũng là quân chúa của Đại Tần, ta không dám có ý nghĩ đi quá giới hạn với thiên hạ này, nhưng ta họ Mộ, nếu ta đã biết rõ tương lai sẽ lại có chiến loạn, ta sẽ phải tận lực làm hết những gì có thể. Ta không biết rõ vì sao hết lần này tới lần khác ngươi và ta có cơ hội làm lại, nhưng hiện tại ta bắt đầu tin tưởng nhân quả luân hồi mà Phật giáo nói, ngươi và ta làm lại một đời chưa hẳn không được tính là một lần luân hồi." Mộ Khanh Hoàng chạm chuỗi vòng thiên nhân bỏ đề trên cổ tay, suy nghĩ trong lòng càng lúc càng rõ ràng, "Ta còn muốn làm thêm nhiều chuyện tốt, Phật giáo gọi đó là công đức, ta làm chuyện tốt không vì cầu xin kiếp sau đạt được vinh hoa như thế nào, chỉ vì để an lòng."

Mộ Khanh Hoàng thấy Lục Cửu tròn tròn mắt, thử dò xét nói: "Nghe ta nói những lời này, ngươi có lời gì muốn nói không?"

Lục Cửu một phát bắt được tay Mộ Khanh Hoàng, sảo lo nói: "Tiểu hoàng nhi, ta còn có thể cùng nàng động phòng không?"

Da mặt Mộ Khanh Hoàng thoát đen thoát hồng, học theo bộ dạng Lục Bình, một phen vận chặt lỗ tai Lục Cửu, "Ngươi đừng dẫn một chút cho ta!"

Lục Cửu ha ha cười, cười đến mức vết thương đau nhức, mặt cũng trắng bệch mới thôi, "Tiểu phượng hoàng ta đều nghe theo nàng hết, nàng bắt ta đi hướng đông đuổi gà ta tuyệt đối sẽ không đi hướng tây đuổi chó."

Mộ Khanh Hoàng phì cười, đầu ngón tay trắng nõn chọc chọc lên lông mày Lục Cửu, "Làm chuyện tốt như thế nào trong lòng ta đã có ý tưởng rồi, tại mỗi một huyện hoàng tổ phụ đều lập ra Dưỡng Tế Viện để thu dưỡng người già cô đơn và trẻ mồ côi, ta lại phát hiện Dưỡng Tế Viện cũng không có ai đặc biệt quản lý, huyện phủ chỉ phát cho bọn họ một ngày hai bữa ăn, để bọn họ không bị đói chết, chứ những thứ khác thì không thêm quản, nhưng như vậy không tốt. Sau khi ngươi và ta thành thân, ta định cầu hoàng tổ phụ giao việc này cho ta, Hộ bộ từ trước đến nay rất thiếu tiền, không dễ dàng cấp ngân sách cho Dưỡng Tế Viện, rất có thể ta sẽ phải dùng đến đồ cưới của ta, về sau nếu như chúng ta có con, con chúng ta sẽ không có đồ cưới, ngươi có ý kiến gì sao?"

"Tiểu phượng hoàng nàng nghĩ sao thì cứ làm như vậy đi, chúng ta không có tiền cũng không cần nóng vội, cha ta âm thầm trộm được rất nhiều tiền, vàng thỏi từng rương, tương lai đều là của ta, nàng an tâm đi làm." Lục Cửu trịnh trọng gật đầu, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Mộ Khanh Hoàng nhìn hần cười, "Lục Cửu, ta phát hiện ta gả cho ngươi thật tốt."

Gương mặt đầy vết cào của Lục Cửu thoáng chốc nở rộ như hoa, nhìn thật tức cười. Mộ Khanh Hoàng phì cười, đoạt lại khăn gắm của mình nhẹ nhàng lau mặt cho hần, "Lúc ta tức giận thì không khống chế được tính tình, sao ngươi cũng không biết trốn đi, gương mặt bị phá hết cả rồi."

"Tiểu hoàng nhi, mặt ta là của nàng, thân thể ta cũng là của nàng, nàng muốn cẩu vẹo thế nào cũng được, không cần khách khí." Lục Cửu bắt lấy tay Mộ Khanh Hoàng, vừa xoa vừa nắn.

Mặt Mộ Khanh Hoàng đỏ như bời lên một lớp phấn son, đứng dậy "Hừ" Lục Cửu một cái, "Ngươi nghỉ ngơi xong thì mau mau trở lại nhà mình đi, sáng mai ta hồi cung."

Lục Cửu vui đến mức suýt thì nhảy dựng lên, nhưng mà cố làm ra vẻ không biết, "Nàng hồi cung làm cái gì thế?"

"Ta đi gặp mẫu phi, hừ." Mộ Khanh Hoàng cố gắng chống đỡ cảm giác nóng rát trên mặt mình, quẳng khăn rồi đi.

Lục Cửu giờ tay đón lấy tấm khăn kia đắp lên trên mặt, một lát sau, phía sau lớp khăn mỏng truyền đến tiếng cười trộm vui sướng.

--

Trăng treo trên đỉnh đầu, bên sông Tần Hoài thật nhộn nhịp, cầm tiêu vang vọng, ca múa hân hoan.

Nam nhân tìm vui tay kéo tay ôm say sưa vùng tiền, mỹ nhân mặc lụa mỏng vây quanh nói cười ngả nghiêng, mụ chủ chứa luôn treo nụ cười nịnh nọt trên mặt, gặp người nói tiếng người gặp quý nói tiếng quý, vì mỗi một cô nương mà đáp cầu dặt mồi đi tìm ân khách.

Trong tiếng đàn ca múa hát xen lẫn tiếng cười vui trong trẻo kia, tiền vàng tiền bạc không biết đã lọt vào túi ai.

Bóng cây lác lác dưới ánh trăng, một người gác tay mà đứng, bóng người hoà cùng bóng cây, gần như tan ra cùng nhau.

"Lá gan lớn thật, có mấy người nâng đỡ ngươi nên trong mắt ngươi không còn ai nữa phải không, có còn nhớ ta là ai, còn nhớ lúc trước ngươi từng đáp ứng ta cái gì?" Bóng người ấy nói.

một bóng dáng mảnh khảnh chậm rãi di chuyển đến gần, quỳ xuống đất, "Ta không có quên."

"Vậy sao hôm nay ngươi lại phạm phải lỗi lầm ngu xuẩn kia? Có hồi ý kiến ta chưa?"

"Chủ tử, lần này là ta xúc động, ta bảo đảm tuyệt đối không có lần sau."

"Ngươi ấy, phải thời thời khắc khắc nhớ kỹ, ngươi hiện giờ không còn là ngươi xưa kia, đã leo lên thuyền của ta thì phải nghe theo lời ta. Bằng không, vì để con thuyền này có thể thuận lợi chạy nhanh đến bờ bên kia, ta không ngại xé hoa đốt nhụy, làm cho ngươi không còn được hưởng tuổi thanh xuân."

Bóng dáng đang quỳ rùng mình một cái, "Tuyệt đối không có lần nữa."

"Được, ta tin ngươi thêm một lần." Bóng dáng đứng thẳng xoa xoa đầu của người đang quỳ, "Ngươi cũng khiến người ta đau lòng thật đấy. Biết làm thế nào, biết làm thế nào đây."

Cái bóng đang quỳ nức nở nghẹn ngào.

--

Sau nửa đêm bọn người Võ Đại mới trở lại Liên Viên bẩm báo, lúc đó Mộ Khanh Hoàng cùng Lục Cửu cũng không có ngủ mà vẫn luôn chờ bọn họ trở lại.

Võ Đại quỳ xuống đất chấp tay, "Quận chúa, thuộc hạ bất lực không bắt được người bắn tên."

Nằm ở trên giường quý phi, Lục Cửu đang đắp lụa mỏng cùng Mộ Khanh Hoàng liếc mắt nhìn nhau, nói: "nói cụ thể đi."

Võ Đại bèn nói: "Đường phố hướng bắc quanh co khúc khuỷu nhiều không kể xiết, chúng ta không quen địa hình, hung thủ kia lại rất quen thuộc nơi ấy, dẫn dụ chúng ta chạy vòng quanh, cuối cùng hung thủ hoàn toàn biến mất vào lúc nào chúng ta cũng không biết. không thấy hung thủ đâu, chúng ta liền chia nhau ra tìm ở phố phường hướng bắc cùng với khu vực ven sông Tần Hoài, lục soát khắp nơi cũng không tìm được, nhưng có thể xác định là hung thủ chỉ có một người."

"Bắn ra một lượt ba mũi tên, quả là thần tiễn." Lục Cửu cầm lấy ba mũi tên rút ra từ trên ngực khi trước, tỉ mỉ tra xét rồi lại ném đi, "Cả ba mũi tên này đều là tên săn bắn loại bình thường nhất."

"nói như vậy, người này không thể bắt được sao?" Mộ Khanh Hoàng nhíu mày.

"Quen thuộc phố phường hướng bắc và ven sông Tần Hoài, hoặc là thường đến Tần Hoài làm khách, hoặc chính là kỹ nữ."

Mộ Khanh Hoàng nhìn Lục Cửu một cái, nói với đám người Võ Đại: "Các ngươi đã vất vả, mau xuống ăn cơm nóng đi, ta đã cho người liên tục hâm nóng cho các ngươi."

"Tạ quận chúa."

Chờ đám người Võ Đại đi rồi, Mộ Khanh Hoàng mới nói: "Ngay từ đầu ta đã hoài nghi là Mộ Kiêu, nhưng lại cảm thấy không giống, Mộ Kiêu đối phó với ta để làm cái gì đâu, ta cũng đâu phải là Duẩn Hoàng có thể thừa kế ngôi vị hoàng đế. Sau đó ta rà lại một lượt những người mà ta từng đắc tội, một là Lục Mạo Ninh Tử Ngọc, hai là Phụng Lâu Xuân, ba là Lục Nguyệt. Nhị thúc Nhị thẩm cùng tổ mẫu nhà ngươi bị chém đầu mà chết, theo tính tình của Lục Nguyệt có thể sẽ giận chó đánh mèo lên ta. Cuối cùng chính là hai đứa con gái của Lý lương để hồi bé từng có khúc mắc với ta, Nghi Hòa và Nam Bình."

"Còn có Lâm An trưởng công chúa nữa, lần trước nàng ta để đầy tớ quý phủ ra ngoài truyền lời đồn đãi hại nàng." Lục Cửu bổ sung.

Mộ Khanh Hoàng khẽ vuốt lông mày, cười, "không ngờ ta đã đắc tội nhiều người như vậy."

"Tiểu phượng hoàng không sợ, có ta đây, về sau phu quân nàng chính là Chi huy sứ mà quý gấp quý cũng phải sầu đấy."

Mộ Khanh Hoàng cười ra tiếng, liếc Lục Cửu một cái, "Nghiêm chỉnh mà nói, tài bắn cung của người muốn bắn chết ta giỏi như vậy, ta chỉ có thể nghĩ tới ba loại người. một, thợ săn. Hai, người thuộc đội cung tiễn trong cung. Ba, người giang hồ. Trong số những người ta đã đắc tội, người đoán ai có khả năng cao hơn một chút?"

"Thợ săn là dân, đội cung tiễn là quân nhân, người giang hồ thì là đủ hạng người, có thể trực tiếp tiếp xúc đến những người này, ta nghĩ đến một người." Lục Cửu nhướn hàng lông mi dài rậm, "Tiểu phượng hoàng, chúng ta cùng nhau viết ra tên người này, được không? Xem xem chúng ta có thần giao cách cảm không."

"Đêm dài dài đằng đẵng, không lòng dạ nào ngủ, đoán một lúc cũng không sao. Người đâu, cầm giấy và bút mực đến."

một lúc sau, bốn nha hoàn Ngọc Khê Ngọc Loan đứng một bên hầu hạ, hai người mài mực hai người trải giấy.

Chờ hai người viết xong, Mộ Khanh Hoàng và Lục Cửu cùng nhau cầm giấy Tuyên Thành lên đưa cho đối phương xem.

Mộ Khanh Hoàng nhìn thoáng qua cái tên do Lục Cửu viết, Lục Cửu nhìn thoáng qua tên do Mộ Khanh Hoàng viết, sau đó hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Mặc dù ban sáng vừa bị ám sát, nhưng chẳng biết tại sao có Lục Cửu ở cùng, trong lòng nàng lại rất thoải mái, liền cười nói: "Vậy thì bắt đầu tra từ nàng ta trước."

"Đợi chút, tiểu phượng hoàng, khi nào thì chúng ta thành thân, ta không kịp đội phụ xướng phu tùy, sáng mai luôn được không?"

"Ngọc Loan, tiễn khách!"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Dưỡng Tế Tự Khanh Mộ Khanh Hoàng

Theo ý Lục Cửu, tất cả mọi việc không gì quan trọng bằng cưới Mộ Khanh Hoàng. Vì thế, hần vừa được Mộ Khanh Hoàng đồng ý gả, sáng sớm hôm sau liền bắt lão cha nhà hần đi gặp thái tử để cầu hôn.

Thái tử cũng không thể độc đoán tự mình quyết định, liền đi hỏi ý của Kiến Nguyên Đế, Kiến Nguyên Đế biết được Mộ Khanh Hoàng đã đồng ý thì liền sáng khoái ban hôn, hôn ước giữa quận chúa với thái tử Hầu phủ vốn chính là môn đẳng hộ đối, nếu không phải cả nhà Lục Mạo chen vào một chân bên trong, nói không chừng năm đó Triều Dương cùng Lục Cửu đã thành đôi, hiện tại Lục Cửu vẫn như cũ muốn cưới Triều Dương quận chúa, đó chính là duyên phận của bọn họ.

Thánh chỉ đến, Trường Ninh Hầu phủ liền gấp rút dựa theo quy củ chuẩn bị tam môi lục sinh hỏi cưới, xử lý mọi chuyện nhanh như sấm rền gió cuốn.

Tam môi lục sinh: Theo nghi thức truyền thống Trung Quốc, những người đàn ông và phụ nữ kết hôn cần 3 lễ giới thiệu và 6 lễ sinh tương tự "tam thư lục lễ"

Về chuyện định này, Lục Cửu đương nhiên là muốn càng nhanh càng tốt, hần hận không thể hôm trước đính hôn ngày kia thành hôn luôn, nhưng nhạc phụ hần là thái tử, cha của nhạc phụ lại là hoàng đế, hôn kỳ không phải do hần quyết định. Trong lòng hần sốt ruột vô cùng, chỉ sợ đêm dài lắm mộng, liền cầu khẩn cha hần đi đến trước mặt Thánh thượng để nói tốt, Kiến Nguyên Đế cũng cho công thần Lục Bình mặt mũi nên liền đem hôn kỳ định ra là hai tháng sau.

Biết được hôn kỳ, Lục Cửu miễn cưỡng hài lòng, yên ổn ở nhà dưỡng bệnh, quyết tâm hai tháng sau làm một chú rể hào hoa phong nhã tuyệt thế nhất trần đời.

Trường Ninh Hầu phủ đưa sinh lễ cho Mộ Khanh Hoàng có thể so với mười dặm hồng trang. Hôm đưa sinh lễ ấy, đám người rảnh rỗi trong kinh đều đến vây xem, tin tức cũng lan truyền ra ngoài.

Người nào biết được vụ án Lục Từ thị cáo trạng Mộ Khanh Hoàng, cũng biết những việc làm trái lương tâm của cả nhà Lục Mạo đối với Mộ Khanh Hoàng, vì vậy lúc này khi biết Triều Dương quận chúa muốn gả cho đường ca của chồng trước, phần lớn mọi người đều lú lờ nói tức phụ nên là của ai thì là của người đó, các người xem cả nhà Lục Mạo mưu tính cướp vợ của người ta không phải đã gặp báo ứng rồi đó ư; đồng thời cũng có một số ít người vùng trộm nói lời huyền thuyên, nói cái gì khẳng định là Triều Dương quận chúa cùng Trường Ninh Hầu thế tử đã sớm thông đồng ở cùng một chỗ vẫn vẫn.

Nhưng những người này cũng không dám quang minh chính đại nói, sợ bị cầm y vệ xuất quỷ nhập thần bắt đi cắt lưỡi.

Tháng bảy nóng cháy, ban ngày mặt trời vẫn chói chang như cũ, nóng bỏng đến khó nhìn, Kiến Nguyên Đế cũng không ở Càn Thanh Cung phê tấu

chương mà mang theo thái tử đi nhà thủy tạ ở ngự hoa viên, lúc đó, thái tử đang vui đùa vào đồng tấu chương, Kiến Nguyên Đế nằm thành thoi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, Mộ Khanh Hoàng đang cầm lấy mỹ nhân chùy (1) đâm chân cho Kiến Nguyên Đế, dò xét thấy tâm tình Kiến Nguyên Đế khá tốt, Mộ Khanh Hoàng mới nói: "Hoàng tổ phụ, tôn nữ xuất giá người sẽ cho con lại đồ cưới có đúng không?"

(1) Mỹ nhân chùy: búa nhỏ dùng để đâm chân thoi xưa.

Kiến Nguyên Đế vừa nghe vừa cười, liếc nhìn Mộ Khanh Hoàng nói: "Trẫm nói con hôm nay sao lại ngoan ngoãn như vậy, ra là vì muốn vờ trẫm cho đồ cưới."

Mộ Khanh Hoàng cười cười, "Con xưa giờ vẫn ngoan mà."

Thái tử nhẹ trách nặng: "Làm càn, phần đồ cưới kia sớm đã đưa cho con, sao nay lại còn muốn thêm. Phụ hoàng, ngài không thể nuông chiều con bé, nếu như cho con bé nữa, những người khác gả ra ngoài trong lòng đều nhất định là bất bình."

"Phụ thân, con còn chưa nói xong mà." Mộ Khanh Hoàng nhìn về phía Kiến Nguyên Đế,

"Lần này Tôn nữ không cần vài lụa vàng bạc lại càng không muốn ruộng đất nhà cửa, tôn nữ là vì muốn chia sẻ ưu phiền cho hoàng tổ phụ, hoàng tổ phụ ngài để mỗi huyện thiết lập ra Dưỡng Tế Viện là vì những người già, mẹ goá con cô ngoài kia, để cho những đứa trẻ bị bỏ rơi, những kẻ ăn mày còn có chỗ dung thân, có thể sống qua ngày. Nhưng tôn nữ đã từng ghé qua Dưỡng Tế Viện tại Ứng Thiên phủ, quả thực đúng là đã cấp cho bọn họ một mái nhà có thể che gió chắn mưa, nhưng tôn nữ phát hiện chỉ như vậy thôi còn chưa đủ, Dưỡng Tế Viện không có người đặc biệt quản lý, những người già trẻ nhỏ ngoài kia chỉ đủ lương thực để không chết đói, nếu sinh bệnh thì thường trực tiếp là bệnh mà chết, không có đại phu khám, không thuốc uống. Còn những đứa trẻ lớn lên ở Dưỡng Tế Viện, phần lớn đều thành lưu manh trên đường không có việc gì làm, Dưỡng Tế Viện đều đem những đứa trẻ kia nuôi thành phế nhân, con nghĩ những đứa nhỏ này nếu như dạy chúng chút khả năng kiếm sống thật tốt thì chúng cũng sẽ không trở thành như thế, hoàng tổ phụ, tôn nữ xin lệnh tiếp quản Dưỡng Tế Viện, người đáp ứng đi, có được hay không?"

Mộ Khanh Hoàng kéo nhẹ tay Kiến Nguyên Đế lắc lư làm nũng.

Kiến Nguyên Đế mở mắt ra, ngồi dậy, quan sát Mộ Khanh Hoàng, "Con cũng biết chính mình đang làm cái gì đúng không?"

Mộ Khanh Hoàng nghiêm túc gật đầu, "Hoàng tổ phụ, tôn nữ biết rõ chính mình đang làm cái gì."

Thái tử trước trộm liếc qua sắc mặt Kiến Nguyên Đế mới trách cứ: "Hoàng nhi, không được phép làm bậy, chỉ còn hai tháng nữa là con phải lập gia đình làm vợ người ta rồi, bốn phận của con là giúp chồng dạy con."

Kiến Nguyên Đế đưa tay ngăn thái tử lại, nghiêm túc nói: "Con có biết cả nước có bao nhiêu Dưỡng Tế Viện không? Con có biết thiên hạ có bao nhiêu người chờ cứu tế? Con có biết cứu giúp những người này cần bao nhiêu nhân lực, vật lực, tiền tài? Triều Dương, hoàng tổ phụ không thích những người làm nửa chừng rồi bỏ dở."

Thái tử nghe vậy liền vội vàng từ trên tháp xuống chấp tay nói: "Phụ hoàng, do con bé còn trẻ tuổi nghĩ sao làm vậy, từ nhỏ lại ngâm vàng nuốt ngọc lớn lên, căn bản không biết nhân gian khó khăn, ngài cũng không thể coi là thật."

Kiến Nguyên Đế trừng thái tử một cái, "Người xem tấu chương đi, hai người chúng ta nói chuyện chưa đến lượt người thứ ba chen vào."

"Vâng." Thái tử nghiêng mình đi về phía Mộ Khanh Hoàng nháy mắt.

Mộ Khanh Hoàng cười trộm, "Phụ thân người cũng đừng trừng con, hoàng tổ phụ đang nhìn người kia."

Thái tử vừa ngẩng đầu thì quả nhiên thấy Kiến Nguyên Đế đang trừng hấn, mỉm cười một cái liền ngoan ngoãn đi xem tấu chương, nhưng hấn cũng không xen vào, làm bộ cảm một bản tấu, dựng thẳng lỗ tai lên nghe lén.

"Hoàng nhi, con trả lời những vấn đề vừa rồi cho hoàng tổ phụ."

Mộ Khanh Hoàng bình tĩnh nghĩ kỹ rồi mới nói: "Tôn nữ không biết cả nước có bao nhiêu Dưỡng Tế Viện, cũng không biết thiên hạ có bao nhiêu người cần cứu giúp, nhưng tôn nữ biết rõ nhất định là phải tốn rất nhiều tiền tài. Nhưng mà hoàng tổ phụ, con vẫn muốn làm chuyện này, con xin bảo đảm với hoàng tổ phụ tuyệt đối sẽ không bỏ dở nửa chừng. Phật gia nói nhân quả luân hồi, nói rằng kiếp này làm công đức kiếp sau nhất định được đền đáp, con liền nghĩ, kiếp trước con nhất định làm rất nhiều điều tốt nên kiếp này mới có thể thành tôn nữ của người để hưởng thụ vinh hoa phú quý hôm nay, nhưng mà hoàng tổ phụ, tôn nữ thật sự sợ là nếu kiếp này hưởng thụ hết công đức tích góp từng chút một của kiếp trước, thì kiếp sau nhờ phải làm heo con thì phải làm sao bây giờ, cho nên thật ra tôn nữ muốn tiếp quản Dưỡng Tế Viện cũng là có tư tâm, kiếp này tích góp nhiều công đức kiếp sau mới có thể tiếp tục làm tôn nữ của hoàng tổ phụ nhà."

Thái tử cười, "nói hươu nói vượn."

Kiến Nguyên Đế bật cười, sờ sờ đầu Mộ Khanh Hoàng, "thật sự là đứa nhỏ nghịch."

"Vậy là người đáp ứng rồi sao?"

"Chuyện này con đã nói cho Lục Cửu nghe chưa, hấn nói như thế nào?"

"Hắn nói cha hắn có tiền, tiền của cha hắn chính là tiền của hắn, bảo con yên tâm đi làm." Nghĩ tới bộ dáng Lục Cửu nói những lời này, trong mắt Mộ Khanh Hoàng hiện lên chút vui vẻ.

"Lời hắn nói đúng là sự thật, cái tên Lục Bình này chính là lẳng lẳng làm giàu, người khác không biết rõ ông ấy chứ trong lòng trầm thì rõ ràng tường tận, đừng trông bề ngoài ngoan ngoãn thành thật, chứ thực ra vàng bạc nắm trong tay còn nhiều hơn cả số lông mọc trên người." Kiến Nguyên Đế vuốt ve nhẫn ngọc màu đen trên ngón tay cái trong chốc lát, hai mắt loé sáng một cái rồi ngay lập tức thu liễm lại.

"Vậy trăm sẽ phong con làm quan Tổng tài của Đường Tế Viện, tổng hợp cân nhắc quyết định công việc của Đường Tế Viện trong cả nước, Lục Cửu nay đã là vị hôn phu của con, vậy trăm sẽ phong thêm cho hắn thêm chức Tổng tài lý sự của Đường Tế Viện, con không tiện ra mặt làm việc thì đều giao cho hắn đi xử lý, thiếu tiền cứ đi tìm cha hắn đòi." nói đến đây Kiến Nguyên Đế ha ha cười rộ lên, dường như vừa vớ được món hời lớn.

Mộ Khanh Hoàng cũng cười, "Hoàng tổ phụ, vừa phong cho chúng con làm quan, lại còn định ra phẩm cấp cho chúng con nữa, tuy tôn nữ chưa làm quan bao giờ nhưng cũng biết mỗi nha môn đều có tặt xấu là đùn đẩy kéo dài công việc, cái chức Đường Tế Viện tổng tài của tôn nữ hiện giờ cùng với Đường Tế Viện tổng tài lý sự và cảm y vệ đều trực thuộc quyền quản lý của ngài, không thuộc quản lý của huyện nha phủ nha môn nữa, được hay không?"

Sợ Kiến Nguyên Đế không đáp ứng, Mộ Khanh Hoàng lại vội vàng nói: "Phật gia nói cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, việc mà tôn nữ sắp làm có thể cứu được nhiều sinh mệnh, công đức khổng lồ định tăng vùn vụt, những công đức này tôn nữ cũng không thể chiếm riêng, hoàng tổ phụ hay là người lấy danh hiệu Đường Tế Viện thượng thư luận đi, dù sao hết thảy mọi công việc của Đường Tế Viện, tôn nữ đều sẽ trực tiếp báo lại với ngài, người khác đừng mơ tưởng khoa tay múa chân ở đó."

"Con lại làm càn." Thái tử trừng Mộ Khanh Hoàng một cái.

"Phụ thân, đây không phải là làm càn, đây là việc lớn liên quan đến gia tộc Mộ thị chúng ta có thể kéo dài ngàn năm vạn năm hay không." Mộ Khanh Hoàng nghiêm trang nói.

Thái tử bất đắc dĩ lắc đầu, "Phụ hoàng, người không thể lại dung túng con bé làm bậy nữa, phong cho con bé một cái danh hiệu đã là đi quá giới hạn lắm rồi, theo nhi thần thấy việc phẩm cấp này coi như thôi đi."

"Người mới làm bậy, Hoàng nhi của chúng ta nói là chuyện rất nghiêm túc."

Mộ Khanh Hoàng cười gât đầu, "Đúng vậy đúng vậy."

Thái tử bất đắc dĩ im miệng, "Thôi thôi, hai người các người làm bậy đi thôi, cô phê sô con phê sô con."

Kiến Nguyên Đế cười nói: "Người nói nhiều đạo lý lý do như vậy chỉ là muốn đã động đến trăm, các triều đại đổi thay, hưng suy thay đổi, không có gia tộc nào có thể thống trị thiên hạ này qua ngàn năm vạn năm, trăm từ trước đến nay không cầu xin Mộ gia chúng ta có thể độc chiếm thiên hạ ngàn năm vạn năm, đó là ảo tưởng, trăm chỉ muốn được so với Đại Đường tồn tại qua ba trăm năm thì đã đủ thấy hải lòng, Triều Dương, con đi làm đi, làm ra chút ít công đức cầu phúc cho Mộ gia chúng ta độc chiếm thiên hạ có thể kéo dài đời nào hay đời đấy, cũng không uổng công hoàng tổ phụ một thời liêu chết liêu sống dẹp yên thiên hạ này."

Mộ Khanh Hoàng nhướn mày vui mừng, khấu đầu tạ ơn, nhưng nàng vẫn không quên chuyện phẩm cấp lại thúc giục hỏi lại lần nữa.

Kiến Nguyên Đế vuốt cằm râu, trong lòng liền nghĩ ra kế hoạch, "Nếu như con thật có thể làm được, vì lâu dài trăm phải định ra quy củ, như vậy đi, trăm thành lập cho con một nha môn kêu là Đường Tế Tự, phong con làm Đường Tế Tự khanh, chính tam phẩm, quản lý việc thu dưỡng quyền tặng cửu tể của cả nước, thêm chức chính tứ phẩm Đường Tế Tự thiếu khanh của Lục Cửu để giúp đỡ con, tất cả quan chế đãi ngộ đều giống với ngũ tự (1) nhưng bên cạnh đó cũng có điểm khác biệt, nha môn này chính là cái hang không đáy, việc tiền nong con tự mình nghĩ biện pháp, trăm cho phép con tùy cơ ứng biến, trừ trăm, Đường Tế Tự con muốn vận hành như thế nào thì làm như thế đó, Hộ bộ không có tiền đưa cho con đâu, năm nay còn thiếu hụt, cung điện hậu cung nhiều chỗ bị rỉ mưa mà đến nay còn không có tiền tu sửa, nhưng con có cha chồng lắm tiền, không có tiền thì cứ đòi ông ấy."

(1) Ngũ tự: tên gọi tắt của năm nha môn lớn là Đại Lý tự, Thái Thường tự, Quang Lộc tự, Thái Phò tự, Hồng Lư tự.

nói đến cần tiền trong lòng Kiến Nguyên Đế lại rục rịch, nhưng nghĩ tới Đường Tế Tự chính là cái hang không đáy, để Lục Bình đắp tiền vào đáy để đỡ Triều Dương là đủ để đào hố bẫy ông ấy rồi, vừa ngẫm lại đã thấy sướng.

Thái Tử ở một bên ngồi nghe toàn bộ quá trình đã không còn biết nói gì nữa rồi, khóe miệng co rút, lén liếc sang Kiến Nguyên Đế vài lần. Sao hắn cứ cảm thấy như phụ hoàng đang muốn bòn rút tiền chỗ Lục tướng quân ấy nhỉ, vàng bạc nhiều như lông gì gì đó, phụ hoàng hắn là ghen ghét đi.

Điều này thật sự là niềm vui ngoài ý muốn, Mộ Khanh Hoàng lần nữa khấu đầu tạ ơn.

Lúc đó, Ngụy Bảo đến bẩm báo rằng Mộ Cao Tổ cầu kiến, Kiến Nguyên Đế đang âm mưu lừa gạt Lục Bình một phen nên trong lòng đang rất vui, vung tay lên liền đồng ý.

Còn chưa gặp người đã nghe thấy tiếng.

"Gia gia cát tường!"

"Gia gia vạn tuế!"

Chỉ chốc lát sau Mộ Cao Tổ liền tiến vào, trong tay cầm một lồng chim tinh xảo, trong lồng là một con chim tre màu vàng nhạt pha sắc xanh, đầu chim màu phấn hồng, nhướn cái cổ lên kêu "Gia gia cát tường, gia gia vạn tuế."

Mộ Cao Tổ cười quỷ xuống thỉnh an, "Hoàng gia gia cát tường, hoàng gia gia vạn tuế vạn tuế vạn tuế."

Con chim kia cũng kêu theo "Vạn tuế vạn tuế vạn tuế", dụ dỗ Kiến Nguyên Đế cười đến thấy cả nếp nhăn trên mặt.

Kiến Nguyên Đế chỉ vào Mộ Cao Tổ, "Người tên nhóc này chỉ biết chơi mấy thứ linh tinh này."

Mộ Cao Tổ cười một cái, thỉnh an thái tử mới rồi đáp lời: "Hoàng gia gia người không biết đâu, có thể ăn có thể chơi có thể ngủ, biết ăn biết chơi biết ngủ, đây mới là cuộc sống tự do tự tại nhất trên đời, người sống cả đời là vì cái gì, không phải là vì ăn ngon mặc ấm vui thích con cháu đầy đàn sao? Người nói đạo lý này có đúng hay không?"

"Chỉ biết ngụy biện." Kiến Nguyên Đế hừ một tiếng, "Đây là vẹt à, lấy ra trầm nhìn một chút, kêu lên để nghe thật nhỉ."

Mộ Cao Tổ gấp rút dâng lên, "Vốn là muốn hiến tặng cho hoàng gia gia, cái này gọi là vẹt đầu hoa, rất có linh tính, dạy nó nói cái gì nó liền nói cái đấy, ta thấy nó còn thông minh hơn cả ta."

Mộ Khanh Hoàng cười, đứng dậy chào Mộ Cao Tổ, "Tổ đường ca, nào có ai lại khen con vẹt thông minh hơn mình."

Mộ Cao Tổ lại cười nói: "Đúng vậy mà, ta nói thật, ta ngoài ăn chơi ra thì không phải là tên ngốc sao, ta như thế gọi là tự hiểu rõ mình nha, Lục Cửu còn từng đánh nhau với ta kia, đúng rồi, ta còn chưa chúc mừng muội, Lục Cửu và ta đều có chung chí hướng, hai huynh đệ chúng ta chỉ muốn an nhàn hưởng phú quý, gả cho Lục Cửu là đúng, hẳn cùng ta đều là người thương vợ."

hắn nói làm mặt Mộ Khanh Hoàng đỏ lựng, nằng đi đến đứng kế bên Kiến Nguyên Đế, chạy tới giúp thái tử duyệt tấu chương.

"Tiểu nha đầu này đang thẹn thùng." Mộ Cao Tổ hí hóp cười nói.

"Đừng bắt nạt muội muội con, lại càng đừng có lôi kéo làm hư Lục Cửu, tên nhóc Lục Cửu này đầu óc so với con linh hoạt gấp trăm lần, trầm cần dùng đến hắn, nếu không cũng không phong cho hắn cái chức Dưỡng Tế Tự thiếu khanh."

Mộ Cao Tổ mù mờ hỏi: "Dưỡng Tế Tự thiếu khanh là cái gì?"

"Cái gì đó mà con nói chính là chức quan mà trầm vừa phong. Trầm mới vừa thành lập một nha môn tên là Dưỡng Tế Tự, để cho hoàng muội muội của con làm Dưỡng Tế Tự khanh, Lục Cửu làm thiếu khanh."

Mộ Cao Tổ há to miệng.

"Thấy ngu chưa, ha ha." Trong lòng Kiến Nguyên Đế cũng là có ý muốn đỡ cho tôn nữ chơi vui vẻ, nhưng rốt cuộc thành lập Dưỡng Tế Tự cũng là một việc công đức vô kể, cũng không tính là chơi bời xằng bậy. Nha môn này chính là cái động không đáy, tiền bạc không bao giờ lấp đầy được, sáng mai lâm triều có lẽ sẽ có triều thần dâng tấu phê bình kín đáo, nhưng chỉ cần ông nói đây là vì Đại Tấn có thể kéo dài ngàn năm vạn năm mà tích góp từng tí một công đức, bảo đảm không ai dám phản đối, người phản đối là có ý gì, không lẽ người không muốn Đại Tấn thống trị thiên hạ ngàn năm vạn năm? Người muốn tạo phản à? Còn nếu thậm chí có người soi mói Triều Dương thân là nữ nhi mà ra làm quan à, được thôi, nếu không để cho Triều Dương quản lý Dưỡng Tế Tự, vậy người tự làm đi?

Để xem có ai dám cam tâm tình nguyện ném tiền của mình vào nước, cũng chỉ có đứa nhỏ Triều Dương ngốc nghếch này mới cam tâm tình nguyện.

"Hoàng gia gia người đây không phải là muốn gài bẫy hoàng muội muội sao? Dưỡng Tế Tự chính là Dưỡng Tế Viện có đúng hay không?"

"Con còn chưa có ngốc nha." Kiến Nguyên Đế cười.

"Hoàng gia gia, Dưỡng Tế Tự Dưỡng Tế Viện chỉ khác nha một chữ, con có ngốc cũng có thể đoán ra được."

Mộ Cao Tổ vừa nhìn về phía Mộ Khanh Hoàng, "Hoàng muội muội, muội có tiền mà không biết xài vào đâu thì cứ cho ta đi, ta đang cần tiền nè, hôm kia ta thấy được một bức hoạ cổ tiền triều, muốn mua nhưng không có tiền mua, muội lãng phí tiền cho những người kia không bằng cứu tế thân đường ca này."

Mộ Khanh Hoàng dờ khóc dờ cười, há mồm muốn nói gì đó nhưng Mộ Cao Tổ lại bắt đầu nói leo leo, "Muội như vậy đúng là phá sản, Lục Cửu biết không? Lục Cửu cưới muội thật đúng là gặp xui tám đời, muội là một bé gái mà sao lại ham danh ham lợi như thế, làm quan tốt chỗ nào chứ, ngày ngày phải xem một đồng công văn, chả có chút thú vị nào, con gái con đứa như muội thật là tuyệt không biết hưởng thụ, ở nhà giúp chồng dạy con không tốt sao, không có việc gì thì tổ chức vài bữa tiệc yến hội thưởng hoa, đi dạo phố, rồi lại sinh vài đứa đích từ đích nữ, thật nhàn nhã, muội lại gấp gáp tự tìm phiền phức, hoàng muội muội huynh đã nói với muội rồi..."

"Ngừng ngừng ngừng." Mộ Khanh Hoàng bị Mộ Cao Tổ cản hẳn muốn chết, "Tổ đường ca huynh cũng không cần nói gì nữa, nhưng mà Tổ đường ca à, hoàng tử phụ miệng vàng lời ngọc, Dưỡng Tế Tự đã thành lập, muội sẽ không thay đổi ý định, muội hiện tại chính là tam phẩm tay nắm thực quyền thuộc nha môn Dưỡng Tế Tự khanh, rất uy phong nha."

Mộ Cao Tổ dùng ánh mắt "Ngươi hết thuốc chữa, ngươi là người phụ nữ phá sản" nhìn Mộ Khanh Hoàng đến mức nàng phải bỏ chạy trốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Vu oan

một tháng sau, vào lúc trời hoàng hôn đang mưa to, Chỉ huy sứ cảm y vệ Cố Viêm Sinh tự áp giải một người đưa đến Càn Thanh Cung.

Thấp lên ánh đèn rực rỡ, Càn Thanh Cung đèn đuốc sáng trưng, Ngụy Bảo đứng ngoài hành lang trước điện, thấy trận mưa như trút nước này thì rung mình một cái.

Lúc đó, bên trong Càn Thanh Cung truyền đến tiếng gào khóc.

"Phụ hoàng, nhi thần bị oan - -"

Nước mưa bị gió thổi tạt vào bên trong hành lang, làm mũ quan và áo măng bảo của Ngụy Bảo bị thấm ướt hết, Ngụy Bảo nhin không được nhích vài bước lại gần sát bên trong cửa điện.

--

Đồng cung, Mộ Khanh Hoàng đang ngồi trên giường thêu đồ cưới, đa số những hoa văn trên giá y đều do tú nương thêu, nàng chỉ cần thêu lên vài chỗ nhỏ như ống tay với cổ áo, vậy coi như đồ cưới là nàng tự tay thêu.

Nàng không hề thích thêu hoa, nhưng một vài kỹ xảo thêu nên học nàng cũng vẫn biết, chỉ là không thuần thực, khi xe chỉ luôn kim thì sợi tơ lúc nào cũng bị thất lại.

Chợt kim đâm vào đầu ngón tay làm Mộ Khanh Hoàng "ai da" một tiếng, Ngọc Kinh ngồi ở bên cạnh nghe tiếng liền gấp rút để khăn trùm đầu đang thêu long phượng trình tường xuống rồi móc khăn tay ra bao lấy đầu ngón tay Mộ Khanh Hoàng, "Quận chúa không sao chứ?"

Mộ Khanh Hoàng lắc đầu.

Lúc đó mưa gió đập vào cửa sổ, Mộ Khanh Hoàng bắt đầu ngồi ngây ngốc, lầm bầm nói: "hiện tại là tháng tám, Kiến Nguyên năm thứ hai mươi bốn đã qua được hơn nửa năm rồi." Mà Kiến Nguyên năm thứ hai mươi lăm sắp đến, nàng lại không có biện pháp cảm chân Mộ Kiều tại Bắc Bình xa xôi kia.

"Đúng vậy." Ngọc Kinh gạt đầu, thấy Mộ Khanh Hoàng không bị sao cả, nàng mới trở lại trên ghế ngồi tiếp tục thêu lông đuôi của con chim phượng hoàng trên khăn trùm đầu.

Nghĩ tới năm thứ hai mươi lăm phụ thân bệnh mà chết, Mộ Khanh Hoàng trong lòng có hơi lo sợ, nàng để đồ cưới xuống đứng dậy nhân tiện nói: "Ngọc Loan, đi với ta một chuyến đến Đôn Bồn điện, canh giờ này có lẽ phụ thân đã trở về."

Ngọc Loan đang cùng Ngọc Châu chơi với Tây Thi, nghe vậy lập tức "vâng" một tiếng đi theo.

Trông giữ Đôn Bồn Điện là Mạnh Đức Siêu, thấy Mộ Khanh Hoàng bắt chập trời mưa đi đến đây, gấp rút lấy ô tiến lên đón, "Quận chúa có chuyện gì thì cho người đến là được, mưa lớn như vậy sao ngại lại tự mình đến."

"Cha ta trở về chưa?"

"Thái tử điện hạ còn chưa quay lại, vẫn còn ở Càn Thanh Cung, hôm nay mưa lớn như vậy chắc bệ hạ sẽ giữ thái tử điện hạ ở lại Càn Thanh Cung nghỉ ngơi cũng chưa biết chừng."

"không cần lo lắng, ta ở chỗ này chờ một chút, nếu chờ không được ta sẽ trở về, ta... chỉ là đột nhiên rất nhớ phụ thân." Mộ Khanh Hoàng thấp giọng nói.

"Quận chúa sắp xuất giá nên không xa được thái tử phải không." Mạnh Đức Siêu lý giải cười một cái, "Quận chúa mau vào, trời mưa quá lớn."

--

Càn Thanh Cung, Tần vương Mộ Thuật mặt đầy lên án, "Phụ hoàng, là thái tử hãm hại nhi thần, nhi thần bị oan mà."

Kiến Nguyên Đế ngồi ở trên ghế rồng mặt trầm như nước, "Ngươi nói xong chưa?"

Mộ Thuật ngăn người, lập tức nổi giận, chỉ vào thái tử đứng bên cạnh Kiến Nguyên Đế nói: "Phụ hoàng, người muốn bao che cho thái tử sao?"

"Người nói xong liền cầm miệng." Kiến Nguyên Đế lạnh lùng khiển trách một tiếng, nhìn về phía Cố Viêm Sinh đứng ở một bên, vạt áo nhỏ giọt tạo thành một bãi nước mưa, "Cố ái khanh người nói đi."

Cố Viêm Sinh bước ra khỏi hàng chấp tay, tỉ mỉ trình bày về những chuyện mà mình tra ra được, "Tàu bệ hạ, Chiêm sự phủ chủ bộ Vương Kỳ đúng là xuất từ nhà họ Vương tại Tây An phủ, là đích huynh của Vương Kinh - trưởng phu của Tôn thị đã mất. Lúc thân đến Tây An phủ, Tần vương điện hạ đã bắt hết toàn bộ mọi người trong phủ nhà họ Vương, Tần vương điện hạ còn dùng cực hình với Vương Kinh, lời khai cùng thư tín mà Vương Kỳ viết cho Vương Kinh đều nằm trong tay của điện hạ."

Kiến Nguyên Đế lạnh mặt nhìn về phía Mộ Thuật, Mộ Thuật vội vàng móc bản khẩu cung cùng thư tín giấu kỹ trong người ra, hai tay dâng lên cho Kiến Nguyên Đế.

Kiến Nguyên Đế đọc nhanh như gió hết một lượt rồi tiện tay đưa cho thái tử, "Người xem một chút."

trên mặt Thái tử đến giờ vẫn không có vẻ gì là kinh hoàng, không hề khác lúc bình thường khi cùng Kiến Nguyên Đế triệu kiến quan lại hạ thần, nghiêm túc âm trầm lạnh nhạt, thành thạo.

"Vâng."

Lúc thái tử đưa tay tới tiếp lá thư, Kiến Nguyên Đế liếc thái tử một cái, thái tử không để ý chỉ rù mắt xuống đọc thư.

Tần vương quay lại chỗ cũ quý lần nữa thấy vậy thì lòng tràn đầy phẫn uất, cắn răng giận dữ trừng mắt nhìn.

"Người đâu, cho mời Chiêm sự phủ chủ bộ Vương Kỳ tiến cung."

Ngụy Bảo vào nghe ý chỉ lại đi ra ngoài an bài thái giám truyền chỉ đi mời.

Kiến Nguyên Đế lại nói: "Cố ái khanh nói tiếp đi, trẫm muốn biết tại sao một phụ nhân hậu trạch lại bị nhi tử Tần vương con ta vừa ý rồi cưỡng hiếp, Tây An phủ nào phải mảnh đất nhỏ bé, đi dạo lung tung cũng có thể chạm mặt nhau."

"Vâng. Lúc trước thân ở Tây An vì không muốn làm kinh động Tần vương nên đã bí mật điều tra nghe ngóng, biết được Vương Kinh là Hữu trưởng sử thuộc Trường sử ty trong Tần Vương phủ, sau đó lại từ trong miệng dân chúng biết được, Tần vương phi mờ tiệt sinh thân chiều đãi Tôn thị, sau khi Tôn thị về nhà liền thất cổ tự tử, nhà họ Vương làm âm lên, nói là Tôn thị ở Tần Vương phủ bị Tần vương cưỡng hiếp, sau đó thân cảm lấy thánh chỉ đi tìm Tần vương điện hạ, Tần vương điện hạ thấy thánh chỉ như gặp bệ hạ chưa từng chống lại lệnh bắt giam, ngược lại kể rõ nỗi oan của mình với thân, để thân tự mình đi thăm vấn đám người Vương Kinh. Sau khi Vương Kinh biết được thân phận của thân đã mật báo cho thân một chỗ, ở bên trong đó thân tìm được huyết thư mà Tôn thị viết lại trước khi chết."

nói xong Cố Viêm Sinh từ trong lòng móc ra một thứ gì đó được dùng giấy dầu bọc lại đem nộp lên.

Kiến Nguyên Đế mở ra đọc, trên huyết thư viết rõ quá trình Tần vương cưỡng hiếp Tôn thị thế nào, nỗi oán hận thấu trời của Tôn thị như thông qua huyết thư truyền đến.

Kiến Nguyên Đế lại giao huyết thư cho thái tử.

Mộ Thuật nóng nảy, vội nói: "Phụ hoàng, Tôn thị nói dối, rõ ràng là Tôn thị câu dẫn nhi thần, nàng ta nói cái gì mà hãm mộ nhi thần đã lâu nguyện cùng nhi thần yêu thương không cầu danh phận, nhi thần cùng với người phụ nữ tên Tôn thị đó rõ ràng là người tình ta nguyện, ai biết tiện nhân kia về nhà một chuyện đã thất cổ chết còn vu oan nhi thần cưỡng hiếp nàng ta. Tiện nhân kia rõ ràng là kỹ nữ mà, phụ hoàng người xem lá thư do Vương Kỳ viết cho Vương Kinh đi, trong thư kia rõ ràng viết để Vương Kinh tìm kẻ hãm hại nhi thần, đây là thủ đoạn của Vương Kinh đối phó với nhi thần. Phụ hoàng, nhi thần bị lừa mà, cầu xin phụ hoàng vì nhi thần làm chủ."

Mộ Thuật lại giận dữ trách móc thái tử, "Đại ca, uổng công ta đối với người kính trọng có thừa, vì sao người lại sai thuộc hạ hãm hại ta? Ta ở phía Tây An xa xôi kia chẳng lẽ đối với vị trí thái tử của người cũng tạo thành uy hiếp sao, người nói đi!"

Thái tử lắc đầu, "cô chưa từng sai sử Vương Kỳ, sự việc hoàng đế cưỡng hiếp phụ nữ có chồng, cô cùng phụ hoàng đều đồng thời biết được, sau đó phụ hoàng lập tức sai Cố Chi huy sứ dẫn người đi Tây An áp giải người hồi kinh, người lại trực tiếp bắt toàn bộ mọi người trong phủ của Vương Kinh, không có người báo tin đến Kinh thành, đến nay Vương Kỳ chắc cũng không biết trong nhà hắn xảy ra việc lớn như vậy."

"Cầm miệng hết đi." Kiến Nguyên Đế nhàn nhạt nói một câu, Mộ Thuật cùng thái tử đều dừng lời lại.

"Lão Nhị, người nói là Tôn thị câu dẫn người, ai có thể chứng minh cho người?"

Mộ Thuật cứng họng, lâm bảm nói: "Có ai yêu đương vụng trộm lại để cho người ngoài biết đâu."

Kiến Nguyên Đế liên tục cười lạnh, cầm cái chặn giấy hình đầu rồng ném xuống đầu Mộ Thuật, Mộ Thuật cũng không dám tránh né, chỉ thoáng chốc đầu đã u lên một cục, "Tên khốn kiếp nhà người, biết rõ người háo sắc, nhưng ta lại không ngờ người to gan lớn mật như vậy, mặt nhợt đều không che, lão bà của người khác thom như vậy sao, người thiếu nữ nhân đến mức như vậy ư?"

Mặt mũi Mộ Thuật đỏ bừng lại cứng cổ không chịu cúi đầu.

Kiến Nguyên Đế nhìn thấy lại tức, dứt khoát không thèm nhìn hấn nữa.

Lại qua một lúc lâu, Ngụy Bảo tiến vào, phía sau hấn lại không có dẫn theo Chiêm sự phủ chủ bộ Vương Kỳ.

Tìm Thái tử bỗng đập thình thịch, trong lòng ý thức được đây là có người cố ý vu oan hấn.

"Người đâu?" Kiến Nguyên Đế mặt lạnh hỏi.

"Tâu bệ hạ, thái giám truyền chỉ trở lại nói toàn bộ người trong phủ họ Vương đều đã chết."

Lúc đó, trong bầu trời đêm chợt nổ xuống một tia chớp, kèm theo đó là tiếng sấm đi đùng vang lên, làm da đầu thái tử chấn động tê dại.

"Chết? Chết như thế nào?" Kiến Nguyên Đế mặt không biến sắc.

"Thái giám truyền chỉ nói rằng sau khi kêu rất nhiều lần nhưng không thấy có ai ra mở cửa, cầm y vệ bèn phá cửa vào, liền nhìn thấy trong phòng gác, người gác cổng và gã sai vặt đều đã chết, là một đao cắt cổ, tất cả những người còn lại đều chết theo cách này."

"Hay, hay lắm. Dưới chân thiên tử mà cả nhà lại bị im hơi lặng tiếng giết chết, thật đúng là có bản lĩnh."

Mộ Thuật đứng lên kêu gào, "Ai có thể có bản lĩnh như vậy, không phải thái tử thì ai có thể làm được như vậy. Dù sao không phải là con giết người diệt khẩu, từ năm hai mươi tuổi con đã chuyển đến Tây An phủ, ở kinh đô cũng không có thể lực lớn như vậy."

trên mặt Thái tử vẫn như cũ không có chút rung động nào, còn có tâm tư tự giễu, "Vương Kỳ chết, cô xem như rửa không sạch hiềm nghi. Thủ đoạn vu oan này thật đúng là cao siêu."

Tiếng sấm ầm ầm, mưa sa gió giật, Kiến Nguyên Đế liếc thái tử một cái, "Người đâu, đem Tàn vương nhốt vào Tông nhân phủ, không có lệnh của trẫm không được phép cho người thăm hỏi."

Mộ Thuật kinh hãi, càng thêm phần nộ, "Phụ hoàng, ý của người là một lòng bao che cho thái tử?"

"Cút đi."

Hai Kim Ngô vệ Tướng quân (1) vào điện trực tiếp kéo Mộ Thuật xuống.

(1) Kim Ngô vệ: một vệ thống lĩnh quân đội, giống với Cẩm y vệ. Kim Ngô vệ Tướng quân là một chức quan trong Kim Ngô vệ.

"Con không phục, con không phục - -" Mộ Thuật kêu to.

"Cố Viêm Sinh, ngươi tiếp tục điều tra kỹ chuyện này cho ta."

"Thần lĩnh mệnh."

"Đi xuống đi."

"Thần cáo lui."

Đến khi trong điện chỉ còn lại hai người Kiến Nguyên Đế cùng thái tử, thái tử cũng không thỉnh tội mà là thành khẩn nói một câu, "Phụ hoàng, không phải là nhi thần làm."

"Chỉ còn có một tháng nữa là đến ngày đại hôn của Triều Dương, là đại hỷ sự, trẫm không muốn làm mất vui, chờ sau đại hôn của Triều Dương trẫm tự có định đoạt. Sắc trời không còn sớm, ngươi trở về đi."

Thái tử chấp tay, "Dạ"

Kiến Nguyên Đế cứ thế nhìn chằm chằm thái tử rời đi, cho đến khi thái tử rời khỏi Càn Thanh Cung vẫn còn mơ hồ cảm thấy như có một đôi mắt hồ sắc bén nhìn chằm chằm mình, mặc dù có thái giám bưng dù che trên đầu, nhưng trên người lại ra một tầng mồ hôi lạnh, mưa gió thổi vào người, thái tử run mình một cái.

Đến khi nhìn thấy hai ngọn đèn lồng treo trước cửa đông cung, thái tử bỗng dưng buông lỏng hai nắm đang nắm chặt ra, ở trong mưa lại hắt hơi một cái, ánh sáng yếu ớt chiếu lên khuôn mặt hoảng sợ tái nhợt của hấn.

Đôn Bồn điện đèn đuốc sáng trưng, biết được thái tử hồi cung, Mộ Khanh Hoàng tự mình lấy ô ra ngoài đón, cười gọi một tiếng, "Phụ thân."

"đã trễ thế này sao hoàng nhi còn chưa ngủ." trên mặt Thái tử mang theo nụ cười từ ái, tiếp nhận cái ô trong tay nữ nhi, ôm nữ nhi vào dưới bờ vai dày rộng của mình, hai cha con cùng nhau trở về Đôn Bồn điện.

"Chỉ là đột nhiên rất nhớ ngài nên đến thăm ngài."

Trông thấy thái giám cung nữ Đôn Bồn điện phân công tự động tiến lên đây hầu hạ, Mộ Khanh Hoàng liền đứng ở một bên để không thêm phiền.

Chỉ chốc lát sau thái tử liền đổi một bộ y phục sạch sẽ mặc ở nhà đi ra ngồi vào chỗ của mình, sau đó Mạnh Đức Siêu liền dâng lên một chén canh gừng.

Thấy giữa lông mày phụ thân hiện vẻ mệt mỏi, Mộ Khanh Hoàng không dám ở lại lâu, nói vài câu thương nhớ cùng chú ý thân thể rồi rời đi.

Mộ Khanh Hoàng vừa đi, thái tử ngồi trên bảo tọa nho nhỏ khắc hình con đàn cháu đống bắt đầu ngáy ngân, trong đầu chỉ chữ duy nhất một suy nghĩ, ai ở phía sau màn vu oan hãm?

Cần Thanh Cung.

Được Ngụy Bảo hầu hạ, Kiến Nguyên Đế ngã mình xuống giường nghỉ ngơi, nhưng đêm nay ông lại không buồn ngủ.

"Bảo đệ, ngươi cảm thấy thái tử là người tính tình như thế nào?"

Xung hô thế này làm trong lòng Ngụy Bảo cảm thấy ảm áp, hốc mắt cũng nóng lên, nhấc cái ghế nhỏ ngồi ở dưới giường, cười nói: "Chuyện này tiểu nô đã từng nói rồi."

Kiến Nguyên Đế cười một cái, "nói đi, chúng ta là tình cảm từ nhỏ, thật tâm mà nói, ta tin ngươi hơn cả thái tử."

Ngụy Bảo lại cảm động, chầm chậm cất tiếng: "Thái tử cơ trí, trầm ổn, nhân từ, lại là một đứa con rất hiếu thuận."

"Bây giờ hắn đã không còn là hải tử, con hãn một tháng nữa sẽ xuất giá, tính ra Mộ Vinh đã làm thái tử bao nhiêu năm, mà cái thân này của trẫm vẫn còn chắc khỏe cường tráng cường tráng như xưa."

Ngụy Bảo căng thẳng trong lòng, cả người đều hơi cứng ngắc, vì sợ bị nhìn ra nên vội vàng mượn việc phủ chăn mùng cho Kiến Nguyên Đế để mau trầm tĩnh lại, "Ngài nói như vậy là ý gì, ngài khỏe mạnh trường thọ mới là phúc của Đại Tần."

Kiến Nguyên Đế lạnh lùng cong cong khóe môi đầy nếp nhăn, chế giễu cười một tiếng.

"Trẫm giết nhiều tham quan ô lại như vậy, lại lập ra các bộ luật hình sự mà trong mắt rất nhiều người là quá mức nghiêm khắc, có rất nhiều người hàng đêm nguyên rửa trẫm mau chết đi. Việc của Lão Nhị lần này không đơn giản..."

Kiến Nguyên Đế không muốn nói thêm nữa, phát phát tay, nằm xuống nói: "Tắt đèn đi."

"Dạ."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Đại hôn

Mong nhớ ngày đêm, nhớ thương hai đời, ngày mai cuối cùng hắn cũng cưới được nàng làm thê tử.

Đêm lạnh như nước, ánh trăng bàng bạc chiếu rọi một vùng đất ngoài cửa sổ, Lục Cửu nửa tựa ở lan can giường, ngón tay lần lần chuỗi vòng ngọc. Chuỗi vòng này chế tạo từ vàng ròng, ở cuối vòng xâu là một viên hồng ngọc, trên chuỗi vòng được quấn dây ngũ sắc. Hắn nhẹ nhàng chạm vào, tựa như đời trước mỗi khi tưởng nhớ nàng liền lấy ra sờ một cái, treo trên ngón tay lác lác, nhưng lúc đó trên mặt hắn không có nụ cười, giờ khắc này lại khác hẳn, một đôi mắt phượng tràn đầy vui vẻ, đến tận đuôi mắt đuôi lông mày.

Phủ công chúa ngụ tại phủ Vương phủ, mỗi một vị công chúa đều được gả đi từ phủ công chúa của mình, con gái thái tử cũng như thế.

Ngày mai sắp lần nữa lại gả làm vợ người, Mộ Khanh Hoàng hai tay ôm lấy chính mình, dựa vào cửa sổ nhìn trăng rằm, trong lòng suy nghĩ, Lục Cửu, cả đời này chàng sẽ là người đi cùng ta đến khi bạc đầu sao?

Vào đêm trước khi gả cho Lục Mạo, ta cũng từng mong đợi Lục Mạo sẽ là người đó, vì hắn mà ta khẳng khái một mực, đánh mất tâm mình không tự kiềm chế được sa vào cuộc chiến tranh không khói thuốc súng của các nữ nhân trong hậu trạch, cho đến chết.

Mộ Khanh Hoàng chạm vào chiếc vòng bồ đề thiên nhân đeo trên cổ tay, trên mặt thoáng lộ ra nụ cười nhạt như mây khói, ta đốt đi một mạng mới thoát khỏi tình chương kia, Lục Cửu, kiếp này ta sẽ không lại vì bất luận kẻ nào khẳng khái một lòng. Nếu ta phát hiện có một ngày chàng trở thành Lục Mạo, tình cảm giữa chàng và ta sẽ biến thành hồ hững, có thể cùng nhau sống qua ngày thì cùng nhau qua ngày, không thể cùng nhau thì mỗi người bình an.

Lục Cửu, chàng có làm ta thất vọng không?

Mộ Khanh Hoàng không nhận được cười, vuron cái lưng mỏi, xoay người đi ngủ.

Sáng mai sẽ phải thành thân, sẽ phải cùng Lục Cửu ngu xuẩn kia sinh hoạt chung một chỗ, chỉ cần nghĩ một chút cũng cảm thấy rất thú vị.

--

Tại phố Bắc, trong một tiểu viện tối nhất ngõ, ánh trăng hắt lên bóng một nữ tử đang giặt quần áo ở cạnh giếng, nữ tử vừa xiêm y vừa nghẹn ngào khóc thút thít.

Trong phòng điểm một ngọn đèn mờ nhạt, trên giường gạch một nam tử tóc tai bù xù, râu ria lồi thoi đang nằm, nam tử mở to mắt nhìn mạng nhện trên xà nhà, cả người đầy mùi rượu không thêm nhức nhích, như là đã chết.

Tiếng khóc loáng thoáng xuyên thấu qua cửa sổ khép hờ truyền vào, nam tử trên giường gạch đột nhiên đứng lên, cầm ấm trà trên bàn lên mạnh mẽ ném xuống đất, "Bùm!" vỡ vang một tiếng, sau đó nam tử gằm lên, "Khóc cái gì khóc, người thiếu ăn hay là thiếu uống, cầm miệng."

Nữ tử bên giếng nước bị dọa rớt chày gỗ, nàng cắn chính mu bàn tay mình không tiếng động rơi lệ.

Trong thoáng chốc, trong sân yên tĩnh giống như nhà xác, một lát sau, âm thanh côn trùng bắt đầu rả rích kêu vang lên, tiếng nữ tử khóc càng lớn.

Nam tử túm lấy mái tóc bết dính của mình, đặt mông ngồi trên bậc cửa, không kiên nhẫn nói: "Tú Ngọc, rốt cuộc người đang khóc lóc cái gì? Ta viết thơ soạn nhạc không kiếm đủ tiền cho người được ăn sung mặc sướng, người cảm thấy uất ức đúng không?"

Ninh Tú Ngọc vội vàng lắc đầu, nhặt chày gỗ lên tiếp tục nện vào xiêm y, giọng nói vẫn còn thoáng nghẹn ngào, "Chỉ cần đi theo chàng, thiếp không quan tâm là ăn sung mặc sướng hay là ăn cơm rau dưa. Thiếp khóc là vì không muốn thấy chàng ngày càng chán chường, biểu ca, chàng là trạng nguyên lang, nàng ta lại hận chúng ta đến vậy, không tiếc phá hủy chàng. Nàng ta phá hủy chàng rồi, bản thân nàng ta lại vẫn gả vào hầu môn như cũ, ông trời đúng là không công bằng."

Lục Mạo cười lạnh hai tiếng, "Công bằng? Thế gian này còn có công bằng sao?"

nói xong, hắn đứng lên vào phòng, từ quầy mình lên trên giường nhắm mắt ngủ.

Ninh Tú Ngọc lau lau tay lên tạp dề, đứng lên đi vào theo, "Biểu ca, chàng là cháu ruột của Đại lão gia, lúc ban đầu ở trong phủ Đại lão gia cũng rất coi trọng chàng, không bằng chàng đi cầu cầu xin Đại lão gia chuyển đổi hộ tịch cho chúng ta đi, thiếp không muốn sống ở chỗ này nữa."

Ninh Tú Ngọc lại khóc, đứng ở dưới giường gạch lau nước mắt, "Chàng từ sáng đến tối không về nhà, thiếp chỉ ở nhà ngây ngốc một mình, những tên lưu manh vô lại kia không phải là đến viện chúng ta ném đá thì chính là đập cửa, cách tường ngăn nhục mạ thiếp còn không tính, bọn họ rõ ràng coi thiếp như kỹ nữ ở nhà cách vách kia."

"Ta buồn ngủ, người có thể để cho ta ngủ ngon được một giấc hay không." Lục Mạo tức giận, quắc mắt, Ninh Tú Ngọc sợ ngã xuống đất, một thoáng tái mặt sau đó khóc lớn, khóc không kềm chế được.

Lục Mạo hung hăng lau mặt một cái, mang giày vải vào liền đi ra ngoài.

Ninh Tú Ngọc ôm bắp đùi Lục Mạo, khóc lóc nói: "Chàng lại muốn đi tìm Phụng Lâu Xuân kia có phải hay không, ta không cho chàng đi."

"Cút!" Lục Mạo cực kỳ phiền, một cước đá văng Ninh Tú Ngọc đến cửa liền đi.

Ninh Tú Ngọc bỏ nhào trên mặt đất gào khóc.

--

Bên sông Tần Hoài, ngọn đèn sáng chói như sao, tối nay Hội Xuân lâu vẫn tấp nập như những ngày trước, khách kéo đến nhiều như mây, các cô nương đều bận rộn đến mức chân không chạm đất.

Nhưng tối nay hoa khôi Phụng Lâu Xuân lại nhàn rồi, kỹ nữ cũng có lúc nghỉ ngơi, hôm nay đến phiên Phụng Lâu Xuân điều dưỡng thân thể, ở cửa treo tấm bảng gỗ màu đỏ.

Màn lụa hồng, móc khóa nhỏ bằng vàng, Phụng Lâu Xuân mặc một bộ quần áo đỏ lười nhác ngả vào cạnh giường, giữa giường Lục Mạo đang nằm nhắm mắt dưỡng thần.

"Lại bị vị biểu muội nhà người khóc nháo phải không?"

Lục Mạo "Ừ" một tiếng thờ dãi một hơi, nghĩ tới Ninh Tú Ngọc đối với Phụng Lâu Xuân vừa hiểu lầm lại còn nhục mạ, Lục Mạo chỉ cảm thấy lòng tràn đầy áy náy.

"Y Y, đề nàg phải chịu uất ức rồi."

Phượng Lâu Xuân lắc đầu, "Ta có gì uất ức đâu, nếu không phải là bởi vì ta, huynh cũng không đến mức này, ta còn muốn đi gặp Triều Dương quận chúa giải thích một chút, giữa huynh và ta thật không phải là như nàng ấy nghĩ."

Lục Mạo cười lạnh, "không phải bởi vì tại ngươi. Sáng mai nàng ta sẽ gả cho Lục Cửu, hòa ly mới vài ngày, nàng ta đã gả cho người khác, mà còn là gả cho Lục Cửu, nàng chẳng lẽ vẫn không rõ trong đó có mờ ám sao?"

Phượng Lâu Xuân lại lắc đầu, "Ta cảm thấy Triều Dương quận chúa không phải là người như vậy."

"Nàng cũng ngốc giống như ta, ban đầu ta cũng cho là mình oan uổng nàng, nhưng sự thật lại là ngày mai nàng ta sẽ gả cho Lục Cửu!" Lục Mạo chột giương cao âm điệu đề nên tức giận.

"Huynh đừng nóng giận, này... Haiz, Triều Dương quận chúa không phải là hết lòng hâm mộ huynh sao, sao lại, sao lại nỡ lòng đối với huynh như vậy."

"Nàng ta thông đồng với Lục Cửu, trong lòng nào còn có ta, hừ, cũng chỉ là một tiện nhân lăng lợ ong bướm." Lục Mạo không chút nào che giấu khinh miệt.

"Haiz... Nếu muốn ta nói, thì lòng ghen tuông của Triều Dương quận chúa cũng quá lớn rồi. Suy xét cho kỹ thì huynh quả thật không làm nên sai lầm lớn gì, vậy mà nàng ấy lại nhất quyết không tha cho huynh, lòng dạ quá hẹp hòi." Phượng Lâu Xuân không đồng ý lắc đầu, "Lúc trước khi nhà ta chưa xảy ra chuyện, tổ mẫu ta sẽ giảng đạo lý cho ta, làm thế tử nhất định phải rộng lượng khoan dung..."

Nhắc tới quá khứ, ánh mắt Phượng Lâu Xuân âm trầm, "Huynh ngủ một lát đi."

Lục Mạo nắm lấy tay Phượng Lâu Xuân, thương tiếc hỏi: "Tìm được người nguyện ý vì phụ thân nàng lật lại bản án chưa?"

Phượng Lâu Xuân u ám cười một tiếng, tránh khỏi Lục Mạo đi ra ngoài.

Lục Mạo bỗng dừng cho chính mình một cái tát, ảo não cực kỳ, "Ngươi thật vô dụng."

--

Hôm nay trời trong mây sáng, thời tiết tháng chín không quá nóng cũng không quá lạnh, ánh nắng tươi đẹp.

Lục Mạo cầm bầu rượu bị kẹt ở trong đám người nhìn Lục Cửu phía trước đang cười con ngựa cao to, trước ngực mang theo hoa hồng, vẻ mặt cười sáng lạn. Ánh mắt Lục Mạo lộ vẻ khinh miệt, trong đầu lại không ngừng nhớ tới tình cảnh một năm trước lúc hắn cưới Mộ Khanh Hoàng, ngày đó thời tiết cũng tốt, gió mát ẩm áp dễ chịu, hắn mặc lễ phục chú rể giống như Lục Cửu, trên mặt không vui vẻ gì, phong thái cao ngạo, liếc mắt nhìn mọi người.

Hôm nay Lục Cửu thành chú rể, chỉ biết cười ngây ngô ngu xuẩn, thật mất mặt xấu hổ.

Ánh mắt từ trên người Lục Cửu dời đi, chuyển hướng đến kiệu hoa phía sau, lúc này ngồi bên trong kiệu hoa là người đã từng là thê tử của hắn... Lục Mạo mạnh mẽ đồ một ngụm rượu uống, có thứ gì đó trong lòng như đột nhiên nổ tung, hắn mạnh mẽ xông về phía trước vài bước liền bị một hán tử phía trước cho một cái tát đẩy trở về, "Chen lần cái gì mà chen lần, cút về."

Hán tử định thân nhìn lại mặt Lục Mạo, "Chao ôi" vỗ tay một cái cười ha hả, "Đây không phải là Quận mã gia ngày trước sao?"

Lá gan của Lục Mạo vừa mượn rượu tăng lớn lên nghe được câu này lại biến nhỏ lại, kéo kéo tóc xuống che mặt, vội vã bỏ chạy.

Vào đêm, trăng sáng leo lên cây sao, tân khách uống xong rượu mừng đều đi về. Mạc Viên, đêm tân hôn, Mộ Khanh Hoàng đang che khăn trùm đầu màu đỏ thêu long phượng trình tường ngoan ngoãn ngồi ở trên giường hí.

Tay Lục Cửu căng thẳng chày đầy mồ hôi cầm lấy cây gậy đang định vén khăn lên thì chợt nhớ tới cái gì đó liền vội vàng hỏi: "Năm ấy đập thanh, ta chặn nàng tại Phượng Nghi đình, nàng đã làm như thế nào? Mau trả lời ta."

Mộ Khanh Hoàng nghi hoặc "O" một tiếng, "Khăn trùm này che lên trên đầu ta cực kỳ khó, chàng mau vén lên đi, vén lên rồi chúng ta lại nói tí mĩ những chuyện xấu năm xưa mà chàng làm."

"không được, bây giờ nàng lập tức trả lời ta."

Mộ Khanh Hoàng bật cười, trêu ghẹo nói: "Đêm động phòng hoa chúc chàng nhất định phải để ta nhớ tới những chuyện xấu năm xưa chàng làm đối với ta à?"

"Tối nay không động phòng quỳ bàn giặt cũng được, mau nói đi."

Mộ Khanh Hoàng "Xi" cười một tiếng, "Ồ đâu học được, quỳ bàn giặt là có ý gì?"

"Đừng đánh trống lảng mau trả lời ta."

Bên dưới khăn trùm đỏ, Mộ Khanh Hoàng lén bấu môi, nhớ đến những chuyện vô liêm sỉ mà Lục Cửu đã làm thì tức giận: "Ta để Ngọc Loan Ngọc Châu trực tiếp hất nước trà lên mặt chàng, ai bảo lúc trước chàng cùng đám đồng bọn của chàng cầm lấy kiếm gỗ chọc làm ta sợ, lại phô trương thanh thế chết sống không dám tiến vào Phụng Nghi đình, cuối cùng mang theo nhóm tiểu tử thôi bọn họ bỏ chạy."

Mặt Lục Cửu đỏ bừng, gấp rút đẩy khăn trùm đỏ ra, thấy quả đúng là Mộ Khanh Hoàng, lòng thấp thỏm cuối cùng cũng dễ xuống, cười lớn một tay ôm lấy Mộ Khanh Hoàng ở trong phòng xoay một vòng, "Tiểu phụng hoàng nàng rốt cục đã là vợ ta."

Mộ Khanh Hoàng sợ hãi ôm chặt Lục Cửu, nện vai hắn, "Chàng mau buông ta xuống, đừng xoay, choáng đầu ta."

Lục Cửu vội vàng ôm Mộ Khanh Hoàng đến trên giường, sờ sờ mặt, sờ sờ lỗ tai, ngây ngô cười nói: "Quả nhiên là tiểu phụng hoàng của ta."

"Còn có thể là người khác giả thành?"

"Biết đâu nàng dối ý, lại lấy nha đầu của nàng giả thay nàng, khi ấy không phải ta sẽ khóc chết sao?"

Mộ Khanh Hoàng không còn gì để nói, nhìn Lục Cửu: "Chàng chắc đã đọc quá nhiều thoại bản."

Hai người ánh mắt giao nhau, trong cái nhìn nóng bỏng của Lục Cửu, Mộ Khanh Hoàng đỏ mặt, đẩy Lục Cửu ra xuống giường nói: "Ta đi tháo mũ phụng."

Phòng ngủ của Lục Cửu vốn treo màn lụa mỏng màu xanh lục, vật dụng trong phòng đều làm bằng gỗ đàn màu đen, khắp nơi đều thấy lạnh lẽo, sau khi làm phòng cưới, màn xanh lục đổi thành màn lụa hồng, phía bên phải giường lại bày một bàn trang điểm rất lớn, trên bàn trang điểm đặt các hộp phấn son, hộp trang sức cùng một lọ hoa tươi, vốn là một căn phòng lạnh lẽo thoáng chốc trở nên ấm áp tươi vui đượm mùi nữ nhân.

"Ta tới giúp nàng." Lục Cửu rất vui vẻ đuổi theo, trong lòng đã nghĩ kỹ sáng sớm mai sẽ vẽ mi cho tiểu phụng hoàng, tiểu phụng hoàng lông mày vừa dài vừa đẹp, đuôi lông mày nhọn như khói, dường như còn có tiên khí.

"không cần chàng." Mộ Khanh Hoàng đẩy Lục Cửu một hồi nhưng chỉ vô ích.

Lục Cửu nghiêm túc uy hiếp, "không để cho ta giúp ta liền hôn nàng."

"Xấu quá, uhm..."

P/s: Chúc các nàng buổi tối vui vẻ

Hơi tiếc là truyện này thiếu thớt. Ta muốn thớttttt

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Trời đã sáng

Edit: Diệp Nhược Giai

Đèn thủy tiên thấp nơi đầu giường vẫn còn sáng, chiếu vào hai chiếc bóng mờ hồ ẩn hiện đằng sau tấm màn thêu trăm tử ngàn tôn.

"Đau..."

Lục Cửu ngồi bật dậy, giọng run rẩy, "Chảy, chảy máu."

Mộ Khanh Hoàng kéo chăn lên che kín mặt mình, nghẹn giọng "ừ" một tiếng.

Lục Cửu nhảy phắt từ trên giường xuống, giày cũng chẳng kịp mang vội vã chạy ra ngoài, "Ta đi gọi đại phu."

"Quay lại đây!" Mộ Khanh Hoàng hốt hoảng kéo lấy mái tóc buông xõa sau lưng Lục Cửu, "Ta, ta không sao, gọi đại phu gì chứ. Chàng vất một cái khăn ẩm đến đây cho ta là được."

Mặt Lục Cửu vẫn trắng bệch, dùng sức lắc đầu, "không được, phải gọi đại phu."

Mộ Khanh Hoàng xấu hổ hết sức, buông tóc hất ra, nói: "Chàng mà dám đi gọi đại phu, ta sẽ, sẽ không bao giờ để ý tới chàng nữa. Mau đi mang khăn tới đây!"

Xuyên qua khe hở của rèm treo giường, Mộ Khanh Hoàng thấy hấn vẫn đứng yên không nhúc nhích, vẻ mặt hoảng sợ, Mộ Khanh Hoàng đành phải nén nhin cảm giác xấu hổ, ngoắc ngoắc ngón tay với Lục Cửu, "Chàng ghé tai lại đây."

Lục Cửu vội cúi người xuống gần Mộ Khanh Hoàng, Mộ Khanh Hoàng vòng tay qua cổ hấn kéo xuống, ở bên lỗ tai hấn nhỏ giọng nói vài câu, nói xong lại lập tức đẩy hấn ra, "Mau mang khăn tới!"

Câu cuối này còn mang theo chút buồn bực.

Lục Cửu ngẩng người ra một lát rồi một thoáng sau ý cười hiện lên đầy mặt, cũng không thèm xỏ giày đã chạy thẳng ra ngoài.

Vì đêm nay là đêm tân hôn, nên người trực bên ngoài là vợ của một chương sự, hiển nhiên đầy kinh nghiệm trong chuyện này. Vừa nghe Lục Cửu kêu mang khăn tới đây là đã biết lý do vì sao, nên đã chuẩn bị khăn sẵn sàng từ trước.

Lục Cửu bung chậu vàng ngâm khăn lụa, vui sướng chui vào trong màn, "Tiểu Phượng Hoàng, ta giúp nàng."

"Chàng ra ngoài đi."

Câu nói vừa dứt đã thấy Lục Cửu từ trong màn trướng thêu trăm tử ngàn tôn lặn lông lốc ra ngoài, nhưng trên mặt hấn lại hoàn toàn không có vẻ phiền muộn gì, ngược lại còn nằm sấp ngay mép giường cười ngáy ngồ.

Trong màn sột soạt một lát, sau đó Mộ Khanh Hoàng đẩy chậu nước ra ngoài, "Ta xong rồi."

Lục Cửu đặt chậu nước lên đất xong lại chui vào trong, ôm Mộ Khanh Hoàng vào ngực lần nữa, yêu thương nói: "Nếu biết vậy thì ta nên đầu thai làm nữ, để Tiểu Phượng Hoàng làm nam."

Mộ Khanh Hoàng bật cười, chợt một cái lên ngực hấn, "Chỉ biết nói bậy."

Khi ấy Lục Cửu gối đầu lên gối uyên ương, còn Mộ Khanh Hoàng thì gối lên cánh tay của hấn, chui gọn trong lòng hấn, trong mũi chỉ ngửi thấy một mùi hương duy nhất từ trên người hấn, mùi hương nồng ấm thoang thoang như có như không, Mộ Khanh Hoàng hiện giờ không buồn ngủ, bèn hỏi: "Chàng dùng hương liệu gì thế?"

"Nam tử hấn đại trượng phu mà dùng hương gì chứ." Lục Cửu ngửi ngửi mùi thơm trên tóc Mộ Khanh Hoàng, "Tiểu Phượng Hoàng dùng hương thơm gì vậy, khiến ta vừa ngửi liền không tập trung nổi, hồn phách như phiêu dạt đến tận chân trời."

Mộ Khanh Hoàng phì cười, hai má ửng đỏ, cũng học theo dáng vẻ của hấn, thoải mái hít sâu một cái, ngửi mùi hương trên ngực hấn, "Đó chính là hương thơm của cơ thể chàng."

"Đại nam nhân như ta thì sao có hương thơm cơ thể được, hương thơm này rõ ràng tỏa ra từ trên người Tiểu Phượng Hoàng." nói xong dùng mũi cọ cọ vào tai Mộ Khanh Hoàng.

Mộ Khanh Hoàng sợ nhột, đẩy hấn ra né tránh, "Ta mệt, ta mệt rồi, chúng ta nghỉ ngơi thôi."

"Ừ, Tiểu Phượng Hoàng tối nay vất vả rồi, nàng mau ngủ đi, ta ôm nàng." Dứt lời, cánh tay khoác nhẹ trên người Mộ Khanh Hoàng còn vỗ từng cái từng cái một lên lưng nàng, giống như đang ru em bé.

Vùi đầu trong ngực hấn, ngửi mùi trên người hấn, Mộ Khanh Hoàng hoàn toàn không thấy xa lạ gì, thậm chí ngay khi hai người viên phòng lúc này, nàng cũng rất dễ dàng tiếp nhận hấn, chỉ có cảm giác trôi chảy thông thuận như nước chảy thành sông, giống như hai người bọn họ quen thuộc nhau đã lâu, ngoại trừ chút xiu thẹn thùng, còn lại chỉ là cảm giác an lòng cùng với niềm vui dâng trào từ tận sâu trong tim.

Người này dâng trọn cho nàng tình yêu tinh khiết chân thành tha thiết như của một đứa bé, lại trao cho nàng một bờ vai lồng ngực rộng lớn vững chãi, trong khoảng thời gian ngắn nàng cảm thấy thật thẹn, nàng có tài đức gì đâu mà khiến hấn yêu sâu đậm tận hai đời.

"Tiểu Phượng Hoàng, thật ra ta chỉ muốn cứ mãi ôm nàng như vậy, ôm suốt cả một đời." Lục Cửu nhẹ nhàng hôn lên trán Mộ Khanh Hoàng, dịu dàng nói.

hấn tưởng rằng nàng đã quá mệt nên ngủ mất rồi, nhưng không ngờ khi môi hấn vừa rời khỏi cái trán nhắn mịn của nàng, nàng lại từ từ mở mắt ra, đôi mắt sáng ngời ngời nhìn thẳng vào hấn, trong đó chứa đựng vui vẻ tràn trề.

Lục Cửu "hì hì" một tiếng, ôm chặt Mộ Khanh Hoàng hơn, "Bảo bối ngoan, ngủ một giấc đi."

Mộ Khanh Hoàng vừa mới cảm động một xíu đã bị hành động của hấn làm cho đỏ mặt, không được tự nhiên nhẹ giọng khiển trách, "nói năng cho đàng hoàng đi, răng của ta bị mấy lời sến súa của chàng làm lệch hết cả rồi đây này."

"Đâu để ta coi coi." Lục Cửu thừa cơ muốn hôn, Mộ Khanh Hoàng đã lấy tay che miệng hấn lại, nghiêm túc nói: "Nếu hai người chúng ta đều không ngủ được, vậy thì chúng ta bàn xem phải làm thế nào mới thay đổi được vận mệnh kiếp trước đi. hiện tại đã là tháng chín năm Kiến Nguyên thứ hai mươi bốn, sang năm cha ta sẽ chết bệnh, mà một khi phụ thân gặp chuyện không may, cũng tương đương với việc hai cây đào vẫn luôn treo trên đầu các phiến vương đã mất đi một cây, đã tâm của bọn họ chắc chắn sẽ rục rịch ngoi dậy. Năm Kiến Nguyên thứ ba mươi, Hoàng tổ phụ hoẵng, cây đào cuối cùng áp chế phiến vương tại các nơi cũng mất nốt, lịch sử sẽ tái diễn. Lục Cửu, bây giờ không phải là lúc mua vui hưởng lạc, chúng ta là người phải làm đại sự,

liên quan đến sự tồn vong của giang sơn xã tắc, cũng như sự tồn vong của cáta và chàng."

Lục Cửu vui vẻ nắm lấy tay Mộ Khanh Hoàng vuốt ve, cũng nghiêm túc gật đầu, "Đúng, chúng ta là người làm đại sự, vậy nương tử quận chúa à, ta sẽ kể cho nàng nghe những chuyện đã xảy ra trong những năm ta làm quý nhé."

"Ừm." Từ sau khi biết được hấn chết đi làm quý lang thang, nàng vẫn luôn tò mò muốn hỏi hấn thành quý cảm giác thế nào, tối nay đúng là thời cơ tốt.

Lục Cửu thấy nàng ngoan ngoãn rửa tai lắng nghe như thế thì yêu chết được, liền hôn hôn hai cái, ngay trước khi Mộ Khanh Hoàng kịp trách cứ thì đã lập tức dời từ về mặt cột nhà thành nghiêm túc, "Lúc ta thành quý là đang vào triều đại Thiên Phụng. Triều đại Thiên Phụng chính là niên hiệu mà Mộ Kiều dùng sau khi tạo phản thành công. Lúc đó, ta đã nhìn thấy Tần Thiệu Du."

Lòng Mộ Khanh Hoàng giật thót, "Chính là Tần Thiệu Du mà ta thu nhận cho ở tại Tấn Vân Lâu trong Liên Viên?"

"Đúng vậy. Nàng nghĩ vì sao hôm ấy ta lại đập hấn vào hồ sen cơ chứ? Khi ta đi qua cầu trúc thì chạm mặt hấn, lập tức nhận ra hấn. Vào thời Thiên Phụng, hấn ta chính là Lại bộ Thượng thư, là một trong số các đại thần đắc lực được Mộ Kiều tín nhiệm. Ta nghĩ rằng hấn ta là một trong số những mật thám do Mộ Kiều gài ở kinh đô."

"một trong số?!" Cơ thể Mộ Khanh Hoàng thoáng chốc căng cứng.

Lục Cửu vỗ vỗ Mộ Khanh Hoàng, nhẹ giọng nói: "Đừng kích động, nghe ta kể tiếp đã. Ta bay tới hoàng cung lượn lờ quanh Mộ Kiều một thời gian, từ trong đôi ba câu mà y nói với tâm phúc, ta phát hiện Mộ Kiều vì giành ngôi hoàng đế mà đã sớm sắp đặt chuẩn bị ổn thỏa tại kinh đô hết rồi, nơi kinh thành này nhất định không chỉ có duy nhất một mật thám. Lần trước ta đã nói với nàng, trước khi đánh trận đầu cuối cùng ta đã uống phải rượu độc, người bỏ thuốc không ai khác chính là Tam thúc của ta, chẳng biết ông ta đã đầu phục Yến vương từ lúc nào."

Mộ Khanh Hoàng khẽ nhíu đôi môi đỏ mọng, suy nghĩ một chốc thấy rất là hợp lý, "không phải Yến vương phi Tử thị chính là chất nữ của Lục Tử thị à, Tam thúc của chàng còn phải gọi Yến vương phi một tiếng biểu tỷ ấy chứ."

"Tào quốc công Lý Cảnh chính là người tố cáo trên trang phục của phụ thân chàng có thêm hoa văn hình rồng, việc này chàng biết chứ?"

"Lý Cảnh là người đầu tiên ta phát hiện ra, bởi vì sau khi Mộ Kiều đăng cơ đã đại phong công thần, Lý Cảnh là một người trong số đó. Nhưng loại cỏ đầu tường gió chiều nào ngã chiều ấy như lão có vẻ không được lòng Mộ Kiều lắm, nên cuối cùng bị Mộ Kiều viện lý do giết toàn tộc. nói đến diệt tộc ta không thể không nói cho nàng biết, Mộ Kiều tàn nhẫn hơn bệ hạ nhiều. Lúc bệ hạ tàn nhẫn nhất cũng chỉ diệt toàn tộc trong cùng họ thôi, còn y thì tru di thập tộc."

Đệ đệ Nguyên Hòa hoàng đế của nàng từng đề bạt trọng dụng một người, tên là Cơ Phó Tĩnh, về sau Nguyên Hòa đế chết, Mộ Kiều lên ngôi, hấn giả bộ đầu nhập vào Mộ Kiều, sau đó giấu hung khí vào triều, ý đồ ám sát Mộ Kiều để báo thù cho Nguyên Hòa đế. sự tình bại lộ, Mộ Kiều giận dữ, hạ lệnh lôi Cơ Phó Tĩnh đi ngũ mã phanh thây, nhưng vẫn chưa thể giải hận, nên còn hạ chỉ tru di thập tộc của Cơ Phó Tĩnh, thập tộc không gom đủ, Mộ Kiều liền tóm toàn bộ bằng hữu, đồng hương cùng hàng xóm của Cơ Phó Tĩnh về, giết sạch."

"Y còn là người sao?!" Mộ Khanh Hoàng tức đến mức nắm chặt hai đấm.

"Những lời ta sắp nói với nàng đây có thể còn khiến nàng tức giận hơn nữa. Tiểu Phụng Hoàng, nàng kiềm chế một chút, không thì ta sẽ không nói cho nàng nghe." Lục Cửu nhét ngón tay của mình vào trong quả đấm của nàng, "Nắm đi, móng tay của nàng dài, đừng tự đâm hồng bàn tay mình."

Mộ Khanh Hoàng quả thật siết chặt lấy ngón tay của Lục Cửu, vừa giận đến xanh mặt vừa thúc giục hấn, "Chàng mau kể tiếp đi."

Vừa dò xét vẻ mặt của Mộ Khanh Hoàng, Lục Cửu vừa chậm rãi nói: "Y nhốt tất cả các đại thần trung thành với Nguyên Hòa đế lại..."

Mộ Khanh Hoàng cười lạnh, "Ta cũng đã đoán sẽ như vậy. Y nhất định sẽ không bỏ qua những người trung thành với Duẫn Hoàng, dù sao cũng chỉ có vài người ít ỏi."

"Sau đó lại đưa vợ và con gái của bọn họ đến quân kỹ doanh(1)..." Mỗi lần nói một câu, Lục Cửu đều sẽ tỉ mỉ quan sát nét mặt của Mộ Khanh Hoàng, khi thấy sắc mặt của nàng không đúng liền lập tức vỗ vỗ lưng nàng trấn an rồi mới nói tiếp.

(1) Quân kỹ doanh: Nơi tập trung những nữ nhân để hầu hạ binh lính tướng sĩ trong quân doanh khi họ hành quân đi đánh giặc.

Mộ Khanh Hoàng siết chặt ngón tay Lục Cửu, "Ta không sao, chàng nói tiếp đi."

"Nếu những nữ tử này bị... chết rồi, y lại sai người mang xác đến trước mặt những đại thần kia băm vằm thành ngàn mảnh... Cuối cùng những đại thần kia không một ai sống nổi."

"Súc sinh!"

Thấy mặt Mộ Khanh Hoàng trắng bệch, Lục Cửu quyết định không kể tiếp về những sát nghiệt mà Mộ Kiều gây nên nữa mà chuyển sang đề tài khác: "Tiểu Phụng Hoàng, nàng có biết ta làm quý bao nhiêu năm không?"

Mộ Khanh Hoàng lắc lắc đầu, vì quá hận nên cảm xúc không được ổn định, nàng vô lực tựa người trong lòng hấn.

“Ta cũng không biết ta đã làm quý bao lâu, nhưng sau khi Mộ Kiều chết, mỗi một lần ta tỉnh lại đều sẽ phát hiện hoàng đế đã thay đổi, cho đến khi Đại Tấn bị Thất tử Mãn Thanh tiêu diệt.”

“Cái gì?!” Mộ Khanh Hoàng khiếp sợ trừng lớn mắt, “Sao lại có Thất tử Mãn Thanh?”

“Chính là tộc Nữ Chân, hiện nay vẫn chỉ là dân du mục tại phương bắc.”

“Đám bộ lạc phân tán rời rạc đó sao? không thể nào!”

“Nếu không phải ta đã tận mắt nhìn thấy, thì ta cũng không tin chỉ bằng một vài người thuộc tộc Nữ Chân phân bố rải rác ở phương bắc có thể diệt Đại Tấn của chúng ta. Nhưng mà Tiểu Phụng Hoàng à, đây là sự thật. Theo ta thấy, Đại Tấn sở dĩ vong quốc đều vì con cháu đời sau của Mộ Kiều quá yếu kém. Nàng không biết đâu, những hoàng đế đăng cơ sau Mộ Kiều nếu không phải là si mê luyện đan tu đạo thì cũng chỉ thích làm thợ mộc, hoặc là tham tiền háo sắc. Ta nghĩ, đây chính là báo ứng của Mộ Kiều.”

Mộ Khanh Hoàng yên lặng tiêu hóa những tin tức này, sau đó trầm mặt nói: “Chúng ta nhất định phải ngăn cản Mộ Kiều.”

“Ừ, ta cũng nghĩ vậy.”

“Lục Cửu...”

“Tiểu Phụng Hoàng, nàng có thể gọi ta là Cửu ca ca không, ta muốn được nghe nàng ngọt ngào mềm mại gọi ta một tiếng Cửu ca ca.” Lục Cửu chớp mắt, đắm đuối nhìn Mộ Khanh Hoàng.

Hiện giờ không khí trong màn đang nghiêm túc, bị thương, hào hùng cỡ nào chứ...

Mộ Khanh Hoàng vốn đang nín thở tập trung, mà bây giờ chỉ cảm thấy cả người mình nổi đầy da gà da vịt, vung tay tát một cái lên mặt hấn, nghiêm mặt nói: “không làm được!”

Đúng lúc này, bên ngoài văng vẳng truyền đến tiếng gà gáy, một tia sáng chói lòa xuyên thủng qua màn đêm âm u, Lục Cửu mỉm cười, chép chép miệng, sau đó túm lấy chân quần hai người bọn họ lại, ôm Mộ Khanh Hoàng vào ngực, “Nàng gọi được.”

“Vô liêm sỉ, thả ta ra, gà đã gáy rồi, trời sắp sáng, phải dâng trà! Ừm...!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Ba ngày sau xử trảm

Edit: Diệp Nhược Giai

Đối với toàn bộ mọi người trong Trường Ninh Hầu phủ mà nói, tân nương tử Triều Dương quận chúa thực sự không được tính là mới, chẳng qua uy thế của Triều Dương quận chúa trong lòng nhóm nô bộc tỷ nữ nay đã nặng hơn xưa. Đùa à, đây chính là người đã giết chết bố mẹ chồng trước, khiến cho chồng trước thân bại danh liệt đây.

đi trên con đường dẫn tới Thụy Phúc đường, cảm nhận được nhóm người hầu nơm nớp lo sợ, cung kính cẩn thận, Mộ Khanh Hoàng cười một cái, mặt mũi tràn đầy vẻ thần nhiên.

Lục Cửu như biết rõ vì sao nàng cười nên cũng cười theo, “Tiểu Phụng Hoàng, nàng yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không trở thành Lục Mạo thứ hai, nàng đừng nghĩ đến chuyện giết ta.”

Mộ Khanh Hoàng liếc hấn một cái, “Sao, sợ à?”

“không phải sợ, mà là ta biết rõ ta tuyệt đối không nỡ để nàng phải trải qua chuyện như vậy lần nữa. Tiểu Phụng Hoàng, có ta ở đây, nàng chỉ cần thoải mái làm những chuyện nàng muốn thôi.” Dưới ông tay áo, Lục Cửu lén lút nắm lấy tay Mộ Khanh Hoàng, nụ cười tươi rói như ánh mặt trời.

Cảm giác chua xót trong lòng vì nụ cười này của hấn mà chợt tan biến hết, Mộ Khanh Hoàng nhéo nhéo tay Lục Cửu, đôi mắt phượng của Lục Cửu càng sáng ngời, không để ý đám người hầu đi qua đi lại, một tay ôm lấy Mộ Khanh Hoàng, “đi thôi.”

Mộ Khanh Hoàng hơi kinh ngạc một chút rồi mặc kệ, hai tay đặt trên bụng, ngược mắt nhìn hấn, nhìn gương mặt khuynh thành tỏa sáng trong nắng mai của hấn.

Cơ thể nàng mảnh mai nhỏ nhắn, nằm gọn trong lồng ngực hấn, hai mái đầu từ từ tựa gần vào nhau.

Lục Cửu cười ha ha, ôm lấy Mộ Khanh Hoàng chạy như bay trên hành lang, gió thổi vùn vụt qua tai, Mộ Khanh Hoàng giương cao khoe môi, sợ bị té ngã nên hai tay nàng ôm chặt lấy cổ hắn, nín cười nhẹ giọng khiển trách, "Chàng chậm một chút, chậm một chút."

Tiếng cười sang sảng vang vọng vào trong Thụy Phúc đường – chỗ ở của phu thê Lục Bình, Lục Bình cười hề hề đến méo cả miệng, "Ta có hy vọng ôm cháu rồi."

Lăng thị cười nói: "Cửu Nhi kỳ cục quá."

Ngồi tại vị trí đầu tiên bên dưới chủ vị, Tam lão gia Lục Cảnh ninh nọt nói: "Người ta là vợ chồng hợp pháp, lại là vợ chồng son, có ân ái thế nào cũng không quá đáng."

Tam phu nhân Tạ thị cũng vội vàng cười nói: "Khó nhất là được nghe thấy tiếng cười của quận chúa, hồi trước..."

Tam lão gia vội vàng đá một cước, Tam phu nhân lập tức ngậm miệng, lúng túng cười.

Đích nữ Lục Nguyệt của Nhị lão gia Lục Văn lạnh mặt nói tiếp: "Hồi trước khi còn ở chung với đệ đệ ta, ta chưa từng thấy nàng ta cười."

Hôm nay tân nương tử phải đến bái chào cô cậu cùng các thân thích bên nhà chồng, vì vậy trong Thụy Phúc đường ngồi đầy người. Ngồi cùng chỗ với Lục Nguyệt là Mộ Cao Tổ, hắn đang đùa chim, nghe thấy thê tử của mình nói vậy, liền vô tâm nói: "Vậy thì có sao đâu, đại bá đã chuẩn bị bao lì xì chưa đây?"

Lục Bình cười chỉ vào một bao lì xì căng phồng trong khay màu đỏ bên cạnh, "Bao lì xì này của ta đã chuẩn bị không biết bao nhiêu năm rồi, chỉ ngắm trông thẳng nhóc này thành thân cho ta được ôm cháu thôi đây."

Trong lúc nói chuyện, Lục Cửu dẫn Mộ Khanh Hoàng đến.

Lăng thị hơi không được tự nhiên, lập tức ngồi thẳng người lại, quan sát Triều Dương quận chúa càng lúc càng tiến đến gần mình rồi quỳ xuống trên bô đoàn, bà sợ đến mức tay chân cũng không biết phải để đâu.

"Công công uống trà."

"Ngoan." Lục Bình vui sướng rạo rức thưởng bao lì xì cho nàng, Mộ Khanh Hoàng giờ hai tay nhận lấy rồi giao cho Ngọc Khêo đằng sau mình.

"Bà bà uống trà."

Lăng thị vội vàng đưa hai tay ra nhận, "Quận chúa mau đứng lên."

Lục Cửu nói: "Mẹ, mẹ mau mau uống trà thưởng bao lì xì đi, Tiểu Phượng Hoàng của chúng ta hiện giờ đã là Đường Tế Tự khanh chính tam phẩm rồi, bên dưới phải nuôi rất nhiều người, cần rất nhiều bạc, không cần vòng ngọc trăm cái, hôm nay chỉ lấy lì xì thôi."

"Biết rồi biết rồi, con lập đi lập lại không biết bao nhiêu lần, mẹ nhớ rõ mà." nói xong cũng đưa cho Mộ Khanh Hoàng một bao lì xì nặng trĩu.

"Cám ơn mẹ." Mộ Khanh Hoàng cười nhìn Lăng thị.

một tiếng mẹ này khiến Lăng thị được sùng mà lo, trong lòng không biết tại sao lại dâng trào cảm giác hân diện, nhưng nỗi sợ hãi đối với Triều Dương quận chúa vẫn không hề suy giảm. Bà tuyệt đối không dám thất lễ với Mộ Khanh Hoàng, sợ bản thân mình lại phải nổi gót theo phu thê Lục Văn.

Tiếp theo Lục Cửu dẫn Mộ Khanh Hoàng tới trước mặt Lục Cảnh, dựa vào thân phận của Mộ Khanh Hoàng thì chỉ cần gặt đầu một cái với phu thê Lục Cảnh, phu thê Lục Cảnh liền ngoan ngoãn, trên mặt còn cười tươi roi rói đưa hai bao lì xì nặng trĩu.

Cặp vợ chồng tiếp theo chính là đại tỷ ruột và đại tỷ phu của Lục Cửu.

Lục Linh có khuôn mặt phúc hậu, tướng mạo đầy đặn, gả cho đích trưởng tử Liêu Bình An của Tả quân Đô đốc phủ Đoạn sự Liêu Thăng. Liêu Thăng và Lục Bình là bạn thân, Lục Linh và Liêu Bình An được đính hôn từ nhỏ, phu thê ân ái, sinh được một người con trai.

Mộ Khanh Hoàng cùng Lục Cửu liếc mắt nhìn nhau, đều nhớ tới kết cục của cả nhà Liêu Thăng. Những năm cuối triều đại Kiến Nguyên, vì dính líu đến vụ án mưu nghịch của Vĩnh Xương hầu Thích Trọng Lương mà cả nhà Liêu Thăng bị tịch biên xử trảm, mà Thích Trọng Lương là Chiêm sự phủ Chiêm sự, có chỗ dựa vững chắc, sau khi Duẫn Hoàng được sắc phong làm hoàng thái tôn thì lên làm thái phó của thái tôn.

Sau khi Thích Trọng Lương mất, thư đồng trong Đông Cung là Trình Tử Tí cùng Lý Thượng Đức hoàn toàn trở thành người mà Duẫn Hoàng nể trọng nhất. Đến khi Duẫn Hoàng lên ngôi, hai người này trực tiếp trở thành đại thần đắc lực mà Duẫn Hoàng sùng ái nhất, sau đó lại đưa ra chính sách cường bức tước phiên, dẫn đến phiên vương các nơi nổi dậy nghịch phản.

Trong việc này không chừng có Mộ Kiều nhúng tay.

"Chúng sống với quận chúa cho thật tốt, sang năm tranh thủ cho cha được bế cháu trai mập mạp." Lục Linh cười nói.

Lục Cửu sang sảng cười đáp ứng, làm cho Mộ Khanh Hoàng nóng đỏ cả mặt.

Lục Nguyệt vận mạnh khăn tay của mình, nặng nề hừ một tiếng, xoay người nói với Lăng thị: "Đại bá mẫu, người nhất định phải cung phụng quận chúa như Bồ Tát nha, không thì coi chừng người lại nhận được kết cục qua thu chém đầu đấy."

Nay đã là tháng chín, ngày xử trăm sấp tới gần, trong lòng Lục Nguyệt vừa xót vừa hận.

Người Lăng thị thoáng cứng đờ, lén lút liếc mắt dò xét Mộ Khanh Hoàng một cái rồi miễn cưỡng cười không lên tiếng.

Xưa nay Lục Nguyệt luôn khinh thường Đại bá mẫu có đánh cho mười gậy cũng không ra nổi nửa cái rắm này, trực tiếp liếc mắt khinh bỉ.

Lúc đó Mộ Khanh Hoàng đang dẫn theo Ngọc Khê, dựa theo quy củ tặng chút quà cho nhóm đệ đệ muội muội, nghe tiếng nhìn lại, nhìn thẳng vào Lục Nguyệt, "Người có ý kiến với ta?"

Lục Nguyệt hừ một cái từ trong lỗ mũi, đang định mở miệng nói chuyện, Mộ Khanh Hoàng đã thân nhiên cất tiếng: "Người cứ ghen đấy đi. Nơi này là Trường Ninh Hầu phủ, ta là phu nhân của Trường Ninh Hầu thế tử, cũng chính là nữ chủ nhân tương lai của phủ này. Còn người, chẳng qua chỉ là một chậu nước đã hắt ra ngoài mà thôi."

Mộ Khanh Hoàng lại quay sang Mộ Cao Tổ nói: "Tổ đường ca, muội nói vậy huynh có ý kiến gì không?"

Lục Nguyệt đẩy mạnh Mộ Cao Tổ, sắc mặt xanh mét: "Thê tử của chàng bị người ta bắt nạt, nếu chàng còn là nam nhân thì nên đi bắt nạt lại ngay đi. Chàng là đường ca của nàng ta, còn là Vị Nam vương, luận bối phận luận phẩm cấp chàng đều có thể răn dạy nàng ta. Mau đi!"

Mộ Cao Tổ vẫn dán chặt miệng mình vào ghế không động đậy, lẩm bẩm nói: "Nàng cũng là đường tẩu, là Vị Nam vương phi đấy, sao nàng không đi răn dạy đi?"

Lục Nguyệt tức đến mức giậm chân, vung tay đánh lên vai Mộ Cao Tổ, quở trách: "Chàng cái tên nam nhân vô dụng này, ta gả cho chàng có ích lợi gì, ta bị người khác ức hiếp cũng không đòi lại được. Vị Nam vương phi rách nát gì chứ, trong nhà chàng không biết đã có bao nhiêu quận vương bao nhiêu quận vương phi, mà cũng có dùng được cái rắm gì đâu, chút bông lộc nhận từ quốc khố hàng năm cũng chả đủ để nhét kẽ răng. Trừ cái đó ra, chàng cũng chỉ biết xách lồng chim đi dạo, tùm tùm lại chơi đấu đê, chàng nói xem ta gả cho chàng có ích lợi gì!"

Nghĩ tới cha mẹ ruột sắp bị chém đầu, Lục Nguyệt lại đặt miệng ngồi lại trên ghế, cầm khăn bịt mặt khóc hu hu.

"Quận vương, người mau mau dẫn nàng ta về nhà khóc đi, ta vừa cưới mà lại khóc ngay ở đây, xui quá thể." Lục Cửu đoạt lấy lồng chim của Mộ Cao Tổ, thúc giục nói.

Mộ Cao Tổ sờ sờ mũi, "đi, chúng ta về nhà khóc."

"Ta không về, ta muốn khóc ở đây đây. Tổ mẫu cùng với cha mẹ ta sắp bị chém đầu rồi, đám người vô lương tâm các người còn cười, còn cười vợ. Cười người khác thì thôi đi, tại sao cứ phải cười sao chổi này về chứ? Nàng ta chính là đầu số gây ra mọi chuyện! Mẹ ơi, cha ơi, tổ mẫu ơi, mọi người chết biến thành lệ quý thì đừng buông tha cho những người này!"

Lục Nguyệt quét mắt nhìn một lượt những người có mặt tại đây, đôi mắt sắc bén như đao cắt qua mặt mọi người, bộ dáng hung dữ như muốn ăn thịt người.

Chính vì Lục Từ thị sắp phải chết nên mới vội vàng cưới vào lúc này, chứ một khi Lục Từ thị chết rồi, cả nhà Lục Bình cũng phải giữ đạo hiếu, đồng lúa với Lục Bình phải để tang ba năm, còn đồng lúa với Lục Cửu phải để một năm.

Người sáng mắt đều biết rõ chuyện này là thế nào, vốn là Lục Từ Thị, Lục Văn cùng tiểu Từ thị vội vàng đi tìm chết nên mới bị chặt đầu, mà tính đúng ra thì ba người này đã phá hỏng hôn sự giữa Triều Dương quận chúa và Lục Cửu. Bây giờ Thánh thượng lại tử hôn hai người lần nữa, có ai nói được gì, chỉ có Lục Nguyệt chuyên bóp méo sự thật mới gây lộn làm lớn chuyện.

Lục Bình thân là trưởng bối nhiều tuổi nhất tại đây lại không tức giận chút nào, ngược lại thông thả ung dung hớp một ngụm trà rồi nói: "Tất cả giải tán đi. Cửu Nhi cùng thê tử của Cửu Nhi đi theo ta, chúng ta đi đến đình giữa hồ trong hoa viên nói chuyện. Ở đó ta đã sai người bày sẵn cua với rượu hoa cúc rồi, mấy người chúng ta vừa uống rượu vừa nói."

Mắt Mộ Cao Tổ lập tức sáng ngời, chim của mình cũng bỏ mặc, ôm lấy cánh tay Lục Cửu, không khách khí nói: "đi, chúng ta đi uống rượu, để nàng ta đứng đây khóc đi, nữ nhân gia khóc một chút mới tốt cho thân thể."

Cha mẹ ruột vẫn chưa chết, nên Lục Nguyệt khóc chỉ có ba phần thực, bảy phần là vì muốn để cho Mộ Khanh Hoàng ngọt ngào. Nàng ta thấy mọi người đều bỏ đi, không ai đến đây an ủi mình, lập tức bị chọc tức khóc thật, lại thấy tên bất lực kia cùng với Lục Cửu thân thiết nói cười, giận dữ khóc nức lên nói, "Các người, các người không có lương tâm!"

Mặc cho nàng ta kêu gào khóc rống cũng chẳng ai thêm để ý. một nhà Lục Văn triệt để sụp đổ, một nhà Lục Bình lại như mặt trời ban trưa, phu thê tam phòng tính kế bầu vùi đã quen, có lý nào sẽ vì một đứa con mồ côi của nhị phòng mà đắc tội đại phòng.

Tuy nói Lục Nguyệt gả cho quận vương, nhưng quả thật y như lời của nàng ta, Kiến Nguyên Đế có hơn hai mươi con trai, con trai lại sinh ra được một đồng cháu trai, mỗi một cháu trai ngoại trừ được tiếp tục duy trì Vương tước, lên làm thế tử của Vương phủ, thì cũng sẽ được phong làm quận vương, vì vậy tại Đại Tấn này không hiếm quận vương, có quận vương rồi đi đến đất phong, có quận vương lại ở lại kinh đô nhưng không có thực quyền

gì, Mộ Cao Tổ lại là một tên ăn chơi trác táng không có lòng cầu tiến, ở trên người hắn không kiếm được thứ tốt gì, người tam phòng đương nhiên sẽ không đi nịnh bợ.

Lục Bình chấp tay, "Quận vương vẫn nên đưa Lục Nguyệt về nhà đi, ta muốn nói chuyện nhà với con trai ta, ngày khác sẽ bảo tiểu tử thú này mời người đến uống rượu."

Mộ Cao Tổ chẳng hề để ý "A" một tiếng, cười tủm tỉm đưa tay, "Vây con của..."

Lục Bình cười phân phó Lăng thị, "Đưa một con của đã được hấp chín cùng với rượu hoa cúc cho quận vương mang đi."

Có của ăn có rượu uống, Mộ Cao Tổ liền cao hứng, cũng mặc kệ Lục Nguyệt làm gì, hắn xách đồ vui vẻ rời đi. Hành động này lại lần nữa thành công khiến Lục Nguyệt tức đến ngã ngửa, nàng ta lâm loạn một trận như vậy, cũng không còn mặt mũi nào mà ở lại, liền xám xịt dần theo nha hoàn ma ma rời khỏi.

Tam phòng nhận của với rượu, thức thời quay về tiểu viện của mình ăn.

Lăng thị dẫn phu thê Lục Linh cùng đám tiểu bối trong nhà đến chỗ khác dùng bữa, Lục Bình thì dẫn Lục Cửu cùng Mộ Khanh Hoàng đến đình trong hoa viên.

Tại đây, hoa sen trong ao đã khô héo hết cả, và con cái chếp đồ bơi lượn quanh rế sen, hoạt bát đáng yêu.

Trong đình giữa hồ, quả thực như Lục Bình đã nói, vài con của bự đồ tươi đã được bày sẵn, đang bốc hơi nóng nghi ngút, hương hoa cúc tỏa ra từ những ly sứ nhỏ đựng rượu trong vắt.

Lục Bình ngồi xuống xoa xoa hai tay rồi cầm đũa lên, "Con dâu mau ngồi xuống ăn đi, ở đây không có người ngoài, mà thật ra cha cũng không thích mấy thứ quy củ rách nát này, thân tình trong nhà đều bị mấy thứ lễ nghi phiền phức đó phá hỏng hết rồi."

Vì vậy Lục Cửu cùng Mộ Khanh Hoàng liền ngồi xuống ở bên phải Lục Bình, Lục Cửu học theo cha hắn dùng tay không lột cua, lại dùng kim xiên bóc thịt cua ra đặt vào đĩa sứ trắng trang trí hoa văn cá vàng cho Mộ Khanh Hoàng ăn.

Trong lòng Mộ Khanh Hoàng vui vẻ nhưng trên mặt không biểu hiện gì, cụp mắt xuống hưởng dụng.

Lục Bình liếc mắt nhìn Lục Cửu, Lục Cửu cây ngay không sợ chết đứng nói: "Con bóc cua cho vợ con là đạo lý hiển nhiên."

Mặt Mộ Khanh Hoàng hơi nóng lên, dưới gầm bàn lạng lẽ dùng chân khẽ chạm vào hắn, để hắn thu liễm bớt lại.

Lục Cửu lạng lẽ cười, vội vàng hiếu kính một con của béo đã được lột sẵn cho cha hắn.

Lục Bình hài lòng, bàn tay dính đầy gạch cua vuốt vuốt râu, háng giọng một cái nói: "Con dâu, con nói với cha một chút xem con định điều hành Đường Tế Tự kia thế nào? Mẹ góa con cô trong thiên hạ này nhiều không đếm xuể, con làm sao quản lý được?"

Mộ Khanh Hoàng đặt thìa bạc xuống, tỉ mỉ suy tư một chút nói: "Con nghĩ, trẻ em mồ côi với người già tàn tật nhất định không thể làm việc được, những người như vậy chỉ có thể nuôi dưỡng, ngược lại những người có năng lực hoạt động thì vẫn còn dùng được. Con định tìm sư phụ cho bọn họ, để bọn họ tự học một ít bản lĩnh kiếm tiền, một phần tiền trong lợi nhuận sẽ giao cho một bộ phận trong Đường Tế Viện để phụng dưỡng những lão nhân không có năng lực làm việc. Cha, người xem có được hay không?"

Đối với việc Mộ Khanh Hoàng noi theo Lục Cửu gọi mình là cha, Lục Bình rất hài lòng, vì vậy nói chuyện với Mộ Khanh Hoàng càng thêm hòa ái dễ gần. Ông vốn là một lão nhân có nét mặt hiền hòa, khi còn trẻ ắt hẳn cũng tuấn tú như Lục Cửu, nên về già vẫn có thể nhìn ra một ít đường nét năm xưa, không khiến người ta hiềm khích.

"Ý tưởng của con rất tốt, nhưng thời gian đầu nhất định phải đập tiền vào đây."

"Cha, cha mang một ít vàng bạc mộc rêu trong nhà chúng ta cho con với nương tử dùng đi?" Lục Cửu cười hi hi nhìn cha hắn.

Trong lòng Lục Bình thầm mừng tên vô lại ăn cướp giữa ban ngày ban mặt này, biết rõ Thánh thượng phong cho tiểu tử thú nhà mình làm Đường Tế Tự thiếu khanh chính tứ phẩm là vì muốn ông phải bỏ tiền ra trợ cấp cho đôi vợ chồng son. Làm việc thiện tích lũy công đức ông cũng bằng lòng, nhưng nếu muốn nuôi sống toàn bộ trẻ mồ côi người già cả kẻ tàn tật trong cả nước này, thì có đưa cả Trường Ninh Hầu phủ vào cũng không đủ. Vì vậy ông lại nói: "Tuy trong tay cha cũng có một ít của cải, nhưng mà đồng bạc ấy không đủ, con dâu có ý gì khác không?"

thật đúng là một lão nhân thành tình.

Mộ Khanh Hoàng cười nói: "Sắp tới con sẽ tổ chức một bữa tiệc, ra giá cao bán chức quan."

Lục Bình vừa nghe liền ha ha cười lớn, "Mới đầu khi thánh chỉ đến phủ ban chức quan cho tiểu tử thú, cha còn nghĩ, con dâu tương lai của cha thật đúng là đầu đất, tuy làm việc thiện là đáng giá đề xướng, nhưng vung gia sản của mình vào đó hết thì chính là ngu ngốc. Hóa ra cha đã nghĩ sai."

"Con đã nói Tiểu Phụng Hoàng thông minh nhất mà." Lục Cửu đứng là vợ vinh chồng cũng vinh, kiêu ngạo ngẩng cao đầu.

Lục Bình ê rằng, cảm giác mình đã uống công nuôi nhi tử bấy lâu. Đây mà là nhi tử gi! Đây thuần túy là phu quân nuôi từ bé của Triều Dương quận chúa thì có!

Mộ Khanh Hoàng nói tiếp: "Tuy nói là phải rót tiền vào đây, nhưng tốt xấu gì Đường Tế Tự của con cũng là một nha môn, hơn nữa vì đây là nha môn vừa mới được thành lập, nên việc xét duyệt chức quan tạm thời không cần thông qua Lại bộ khảo hạch, mà do Hoàng tổ phụ trực tiếp ban cho. Với lại nha môn này của con dù sao cũng là nơi làm việc thiện, giữ được một chức vụ trong đó cũng là một loại vinh dự không phải sao?"

Lục Bình cười tủm tỉm gật đầu, "Nhóm phụ nhân trong kinh đô hàng năm đều quyên một lượng lớn tiền cúng vào những chùa chiền đền miếu, thay vì đồ tiền cho đám lửa ngục kia, chỉ bằng trực tiếp dùng làm việc thiện. Con tổ chức bữa tiệc này, khéo léo lôi kéo dụ dỗ một chút, ắt hẳn sẽ có người đồng ý tham gia."

Nghe vậy, trong lòng Mộ Khanh Hoàng liền biết Lục Bình vẫn không yên lòng, đành phải nói tiếp: "Mỗi một địa phương đều xây dựng một Đường Tế Viện, nếu hiện giờ thành lập nha môn Đường Tế Tự, lại có thêm chức Đường Tế Tự khanh, vậy thì những người quản lý Đường Tế Viện tại địa phương cũng đều nên có chức quan. Con định đích thân đi đến mỗi một nơi một chỗ, tại đó tổ chức bữa tiệc bán chức quan. nói là bán thì hơi khó nghe, người đã nguyện ý đến phụ trách quản lý nơi này thì hiển nhiên trong lòng người đó có thiện niệm, nay lấy được chức quan cũng chỉ vì tiện cho việc quản lý hơn thôi."

Lục Bình giương mắt nhìn Mộ Khanh Hoàng, trong lòng thầm nghĩ, con bé này nhìn nhỏ nhắn nhu nhược là thế, nhưng lại tính toán không tệ. thật không hổ là con dâu của mình, hoàn toàn chẳng ngốc tạo nào.

Vừa nghe thấy Mộ Khanh Hoàng nói là muốn đi đến những nơi đó, Lục Cửu vội nói: "Đến lúc đó ta cũng đi cùng với nàng."

Lục Bình cũng sốt ruột, con dâu không ở nhà thì cái thân giả này biết đi đâu tìm cháu trai mập mạp đây, lập tức vội vàng đưa ra ý kiến: "Chờ Đường Tế Tự của con đã tuyển đủ người làm việc rồi, thì con cứ phái những người không có gánh nặng gia đình, lớn gan lại có lòng muốn gây dựng sự nghiệp ấy đi đến những địa phương bên dưới, còn con đừng có đi. Con nhìn xem, không phải đám người Thái Phó Tự khanh, Hồng Lư Tự khanh đều trấn giữ tại kinh đô đó ư, con cũng nên ở lại đây trấn giữ mới đúng."

Mộ Khanh Hoàng hơi cau mày lại, "Nếu lúc đó có thể gặp được vị phu nhân nào vừa có thân phận địa vị có thể áp đảo những người phía dưới, lại vừa muốn gây dựng sự nghiệp, đương nhiên sẽ không cần đến con. Chỉ có điều người như thế rất khó tìm."

Lục Bình vội nói: "Chuyện này cứ giao hết cho cha, cha tìm giúp con."

Người cha chồng này thật sự là quá thông minh hiểu lòng người, Mộ Khanh Hoàng nghĩ.

Lục Bình uống một hớp rượu lại nói: "Vài ngày nữa sẽ đến ngày xử trảm, lúc đó nhà chúng ta sẽ có tang sự, các con phải để tang một năm, con dâu có tính toán gì không?"

"Hiện thời Đường Tế Tự khanh cùng thiếu khanh đều đã có, con định tìm Đường Tế Tự thừa thay mặt con thành lập xây dựng nha môn trước. Triều đình không có sắp xếp nha môn cho con, con phải tự mình tìm chỗ, con tính trở cửa ở phía bắc Liên Viên, rồi thiết lập Đường Tế Tự tại Liên Viên. Vì ngại nam nữ khác biệt, nên con sẽ chỉ tuyển nữ tử vào Đường Tế Tự thôi."

Lục Cửu lập tức giơ tay lên, Mộ Khanh Hoàng thấy khuôn mặt vô tội của hắn liền bị chọc cười, dè tay hắn xuống, nói: "Chàng ở đó là để bảo vệ cho bọn ta, sự an toàn của toàn bộ nữ tử trong nha môn đều giao hết cho chàng."

Lục Cửu vô cùng sung sướng gật đầu.

Bữa cơm này ăn rất vui vẻ, Lục Bình giao một xâu chìa khóa cho Mộ Khanh Hoàng rồi đuổi nàng đi.

Lúc trong đình chỉ còn lại hai người, Lục Bình nói: "Vàng bạc mộc rêu đều được cất trong nhà kho, chìa khóa cũng đưa cho vợ của con rồi, lần này thì hài lòng lắm rồi phải không?"

Lục Cửu vội vàng dùng bàn tay bóng lờng của mình bóp vai đâm lưng cho cha hắn, "Ngài quả không hổ là cha ruột của con."

Lục Bình xi cười, "Con thô nhỏ chết bầm kia, cha nói cho con biết, đây là quà ra mắt cha tặng cho cháu của cha, thừa dịp mấy ngày này còn nhàn rồi, con mau mau thêm chút sức tranh thủ để cho con dâu mang bầu đi. Cha thấy vợ của con là định làm lớn đấy, sau này sẽ không phải là phụ nhân chỉ nhốt mình trong hậu trạch chăm chồng dạy con đâu. Thừa dịp một năm này phải chịu tang, cha không quan tâm là cháu trai hay cháu gái, hai người các con phải sinh ra một đứa cho cha ôm trước. đã biết chưa?"

Lục Cửu vội hỏi, "Thế hôm nào xử trảm vậy?"

Lục Bình cười tủm tỉm nhìn nhi tử, "Ba ngày sau."

Lục Cửu "A" một tiếng, "Ba ngày!"

Nhìn vẻ mặt ngây ngốc của con trai, Lục Bình hết sức hài lòng, vỗ vỗ lên vai con trai mình, nói: "Cố gắng, ba ngày này ráng tạo ra một cháu trai cho ta, không thì một cháu gái cũng được."

nói xong Lục Bình gác tay sau lưng, lảng lảng rời đi, bỏ lại một mình Lục Cửu ngồi ngơ ngẩn tại chỗ, nhưng chỉ một chớp mắt sau đã thấy hắn chạy vọt ra

ngoài.

Tìm vợ! Tạo con!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Ban đêm đàm luận việc nhà

Edit: Diệp Nhược Giai

Lúc Lục Cửu về tới Mạc Viên, Mộ Khanh Hoàng đã nằm úp sấp trên tháp quý phi ngủ thiếp đi, làn váy đỏ thắm hơi rũ xuống trên bậc thềm, mỗi một con phượng hoàng được thêu lên bằng kim tuyến đều đang vung đôi cánh rực rỡ lấp lóe dưới ánh mặt trời, tóc đen xõa ra trên vai nàng, thấp thoáng bên dưới là khuôn mặt trắng nõn chỉ nhỏ bằng bàn tay.

Những ý nghĩ vô cùng kiều diễm vốn đang lấp đầy trong đầu hần lập tức tan biến hết, hần khe khẽ bước lên trên bậc thềm, hơi khụy xuống, đầu gối dè lên trên làn váy của nàng, đưa tay nhẹ nhàng vén lớp tóc đen nhánh rũ xuống bên má nàng sang một bên, để lộ ra khuôn mặt của nàng. Tiểu Phượng Hoàng của hần cực đẹp, chẳng qua xưa nay nàng không nghĩ rằng bản thân mình xinh đẹp, lại càng không cảm thấy tự hào vì vẻ đẹp của mình.

hần không biết tự bao giờ hần đã không thể sống thiếu nàng.

Có lẽ bắt đầu từ lần hần đi theo phụ thân tham gia tiệc mừng sinh nhật của Thái tử, trong một động nhỏ ở núi giả bắt gặp nàng bị hai bé gái đè ép lên vách đá để châm kim, nhưng ánh mắt nàng vẫn lạnh lùng quật cường đến thế. Trước hai bé gái kia, nàng thoát nhìn nhỏ bé là vậy, trên mặt vẫn còn nét béo mập bung ra sữa của một đứa con nít, nhưng khí thế lại không thua kém chút nào.

Cũng có lẽ là vào bữa tiệc mừng khánh thọ của Thánh thượng, hần trông thấy nàng đứng xen lẫn trong một nhóm quận chúa, như hạc giữa bầy gà, cao ngạo lạnh lùng lại thanh khiết, tuyệt thế vô song.

Hoặc là từ những buổi đập thanh tổ chức hằng năm, hần thấy nàng một thân một mình chiếm lấy Phượng Nghi đình, vô cùng quyết đoán.

Thời niên thiếu không biết nông hay sâu, luôn tìm cớ gây sự với nàng, chỉ nghĩ là do mình không ưa thói lạnh lùng ngạo mạn cùng tính cách cô độc làm li của nàng, luôn muốn đi đập vỡ lớp mặt nạ ấy ra, vì vậy thường hay lấy việc nhìn dáng vẻ chật vật của nàng làm thú vui.

Thời gian trôi qua, hần dần trưởng thành, cũng từ từ hiểu ra, lý do mà hần luôn gây sự với nàng không phải vì nhìn nàng không vừa mắt, mà trong lúc vô ý thức đã bị nàng hấp dẫn.

hần dõi theo bóng hình cô độc của nàng, giống một đoá tuyết liên ngàn năm lẻ loi nở trên băng, hần biết việc gì cũng tự gánh vác một mình đã trở thành thói quen của nàng. Nàng dùng đôi mắt cùng tâm lòng trong sáng như gương nhìn thấu tình đời mà sống, thái độ lạnh lùng cao ngạo khinh người chính là khi giáp của nàng, bảo vệ mẫu thân yếu đuối cùng đệ đệ nhỏ tuổi.

Có lẽ chính vì nguyên nhân đấy, mà hần càng muốn bảo vệ nàng, ôm lấy nàng, chắn gió che mưa cho nàng.

Nàng mảnh mai nhỏ bé đến thế, nên được nằm trong lòng hần quyen rũ nũng nịu, chứ không phải là đi dùng ánh mắt kiêu căng cùng với khí thế “đừng ai lại gần” để trang bị cho bản thân mình, uy hiếp người khác.

hần biết rõ vì sao nàng phải làm vậy. Từ nhỏ nàng đã sinh ra lớn lên ở trong cung, xung quanh đều là thiên chi kiêu nữ, tính kế lừa gạt, ganh đua so sánh, tranh thủ tình cảm, bản thân nàng thì phải che chở cho mẫu thân yếu đuối không được sủng ái cùng đệ đệ dễ yếu mệnh của nàng, vì vậy nàng chỉ có thể tự trở nên mạnh mẽ.

hiện giờ chắc là có rất nhiều công chúa quận chúa ghen tị với nàng, ai bảo Triều Dương quận chúa được Thánh thượng cùng Thái tử yêu thích cơ chứ, chẳng hạn như Lâm An công chúa tang chồng tang con, hoặc là Nghi Hòa quận chúa cùng Nam Bình quận chúa từng dùng kim đâm lên người nàng. Nhưng khi Tiểu Phượng Hoàng còn nhỏ, khi mẫu thân nàng chỉ là một Lương viện không được sủng, Thánh thượng và Thái tử cũng chỉ đối xử với nàng vô cùng bình thường thôi.

Nàng đi được đến ngày hôm nay, nhất định đã phải nếm trải rất nhiều đau khổ.

Chỉ cần nhắm lại đoạn thời gian mà nàng không có hần, nàng phải chịu những khổ sở kia, lòng hần đã đau đớn không thôi.

Chắc vì thân hình cao lớn của hần đã chặn lại ánh nắng mặt trời chiếu vào từ cửa sổ, hắt bóng hần lên trên mặt nàng, mất đi chút ấm áp dịu nhẹ, nên nàng từ từ mở mắt ra.

Đôi mắt nàng sáng ngời, giống như chứa ngàn vạn ngôi sao trên bầu trời.

Thời điểm này, trong đáy mắt nàng ẩn chứa chút mệt mỏi, Lục Cửu thầm mừng đêm qua mình vui sướng quá mức nên không biết tiết chế, thương tiếc sờ sờ mặt nàng, “Ta bế nàng lên giường ngủ nhé, đêm qua là ta không tốt.”

Mộ Khanh Hoàng mơ mơ màng màng chớp chớp mắt, hơi ngẩn người một lát rồi mới kịp phản ứng lại, khẽ đẩy hân một cái, “không được trêu chọc ta, ta đang đợi chàng đây, có chuyện muốn nói với chàng.”

“Ta cũng có chuyện muốn nói với nàng.” Lục Cửu ngồi lên tháp quý phi, đưa tay muốn ôm Mộ Khanh Hoàng, nhưng Mộ Khanh Hoàng lại vội vàng cách xa hân ra, cảnh giác trừng mắt hân, “Giữa ban ngày ban mặt, chàng thành thật ngồi đó đi.”

Lục Cửu phì cười, “Nàng nghĩ đi đâu thế? Ta chỉ muốn ôm nàng ngồi lên đùi ta thôi.”

“Vây cũng không được.” Mộ Khanh Hoàng ngẩng đầu nhìn xung quanh, thấy trong phòng không có một nha hoàn nào, lại quay đầu lại trừng hân.

Lục Cửu cũng không sợ nàng giả vờ phô trương khí thế, thừa dịp nàng không chú ý liền tóm lấy xiêm y nàng, vòng tay từ phía sau ra, chặt chẽ ôm nàng vào trong lòng, “Suyt suyt suyt, đừng náo loạn, nói chuyện chính sự nào.”

“Ai náo loạn chứ, rõ ràng là chàng mà.” Mộ Khanh Hoàng vẫn không quá quen hân đối với mình như thế, không được tự nhiên ngồi trên đùi hân, cả người cứng ngắc.

Lục Cửu vừa nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay nàng, vừa nói chuyện nhằm dời đi sự chú ý của nàng, “không phải nàng có chuyện muốn nói với ta à, chuyện gì thế?”

Thấy trong phòng cũng không có ai khác, Mộ Khanh Hoàng liền nhỏ giọng nói: “Ta nhúng tay vào việc của Dưỡng Tế Viện, một mặt là thật lòng muốn làm chút việc thiện, mặt khác là muốn thu được một ít công lao cùng sự ủng hộ. Vốn dĩ ta nghĩ rằng, lúc đi cầu Hoàng tổ phụ, vô luận như thế nào cũng phải xin được một chức quan nho nhỏ, nhưng không ngờ Hoàng tổ phụ cấp hân cho ta cả một nha môn. Chàng nói xem, có phải kiếp này ông trời đứng về phía chúng ta hay không?”

không cần Lục Cửu trả lời, Mộ Khanh Hoàng đã nói tiếp: “Bây giờ ta là Dưỡng Tế Tự khanh chính tam phẩm, mặc kệ người khác chỉ trích ta khờ khạo như thế nào, phá hoại triều cương ra sao, nhưng hiện tại ta coi như cũng đã bước được nửa chân vào trong triều đình. Ta muốn từng bước một khuếch trương sức ảnh hưởng của Dưỡng Tế Tự, nhân cơ hội này đặt chân đứng vững tại triều đình. Nếu Duẫn Hoàng vẫn đang cơ như kiếp trước, khi ấy ta cũng có khả năng khuyên can một hai. Kiếp trước Duẫn Hoàng dùng lý do ta không hiểu việc triều chính, không chịu nghe ta khuyên ngăn, cứ khư khư cố chấp. Kiếp này, ta phải sớm loại bỏ cái cơ ấy của Duẫn Hoàng mới được.”

Lục Cửu nghe nghiêm túc, liền tiếp gạt đầu, hôn cái chụt lên mặt Mộ Khanh Hoàng, tán dương nói: “Tiểu Phụng Hoàng của ta thông minh thật đấy, biện pháp hay thế này cũng nghĩ ra.”

Mộ Khanh Hoàng xoay mặt đi, cầm khăn che miệng Lục Cửu lại, “Đừng động tay động chân.”

Lục Cửu ngậm lấy khăn, phun qua một bên rồi lại quay đầu lại, cười đầy bí ối, “Sao nàng lại nói oan cho phu quân của nàng thế, ta có động tay động chân đâu, rõ ràng là động miệng mà.”

“Đừng có giỡn nữa, nghiêm túc một chút.” Mộ Khanh Hoàng nhếch môi nhẹ khiển trách.

“Tuân mệnh quận chúa nương tử.”

“Ta nói xong rồi, đến lượt chàng.” Mộ Khanh Hoàng không phát hiện, nay nàng ngồi trên đùi Lục Cửu đã hết sức tự nhiên, cơ thể mảnh mai mềm mại tựa trong lòng hân, hơi nhúc nhích người tìm một tư thế thoải mái rồi ngược đầu nhìn hân.

Lục Cửu mừng thầm, trên mặt lại vẫn duy trì vẻ nghiêm nghị, “Ba ngày nữa ba người Lục Từ thị sẽ bị xử trảm, sau khi Lục Từ thị chết rồi, ta phải để tang cho bà ấy một năm, phụ thân bảo ta phải tranh thủ nắm chắc ba ngày này để tạo con với nàng.”

Mặt Mộ Khanh Hoàng thoát cái đỏ bừng, nóng hừng hực. Vì đêm qua vừa động phòng, trên gương mặt nàng hiện giờ có thêm chút quyền rũ thành thực, lúc này ánh mắt càng thêm long lanh đầy mị lực.

Con à... Nàng đặt tay lên bụng mình.

Tuy khá xấu hổ, nhưng trong lòng vẫn mong đợi.

“Nương tử, mong nàng hãy nghiêm túc trả lời cho vi phu, chẳng hay nương tử có bằng lòng hay không?”

Mộ Khanh Hoàng sờ sờ khuôn mặt nóng hổi của mình, gạt đầu nhẹ đến mức khó mà nhận ra.

Lục Cửu thấy vậy thì kinh ngạc vui mừng đến mức tưởng rằng mình nhìn lầm, kích động hỏi lần nữa, “Tiểu Phụng Hoàng nàng đồng ý thật ư?”

“Chàng còn hỏi à?!” Mộ Khanh Hoàng thẹn quá hoá giận trừng hân.

Lúc Mộ Khanh Hoàng trừng người khác, sẽ lạnh lùng liếc người một cái, dáng vẻ đầy cao ngạo kiêu kỳ, giống như đang nửa liếc mắt nhìn thiên hạ. Kể nào hân nàng gặp phải một cái liếc này của nàng chắc chắn sẽ tức đến mức run rẩy cả người, thế mà Lục Cửu lại thích hành động này của nàng

chết đi được.

Tiểu Phượng Hoàng của hắn đương nhiên nên đứng đầu thiên hạ, nên là người được tôn quý nhất.

“không hỏi không hỏi nữa, vậy chúng ta đi tạo em bé nhé? Chúng ta phải tranh thủ dữ lắm nha, chỉ có ba ngày nữa thôi đó.” Lục Cửu nghiêm túc nhìn Mộ Khanh Hoàng.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc đến mức như thần như thánh của hắn mà nàng lại có cảm giác ngượng chín người là sao?

“Vậy ta hôn đó nha?”

Mộ Khanh Hoàng cắn răng một cái, gật mạnh đầu, rồi lập tức nhắm nghiền hai mắt.

Hiện giờ trong lòng Lục Cửu mừng đến mức giống như có con khỉ đang nhảy vút tận lên trời rồi lại hạ xuống đất lấy đà tiếp tục nhảy lên vậy, nhưng khổ nỗi là hắn lại không thể cười, nếu cười ra thì Tiểu Phượng Hoàng khẳng định sẽ xấu hổ buồn bực mà rút lui.

Cả người Mộ Khanh Hoàng căng cứng, một tay nắm chặt vạt áo trước của Lục Cửu, mặc dù hôm qua từng “ăn tiệc” rồi, nhưng hiện giờ đang là ban ngày lại phải...

Nhưng nghĩ đến ngọn núi nặng ngàn cân là Yến vương còn đang đè trên đầu bọn họ, thời gian của bọn họ quả thực không có nhiều, một năm chịu tang này quả thực không thể để lãng phí, nếu có thể mang thai trong vòng ba ngày này, đến lúc chịu tang thì sinh con, như vậy tương lai làm việc cũng tiện hơn.

Suy nghĩ một hồi, tâm trạng nàng cũng bình thản trở lại, cơ thể theo đó mềm ra.

Chẳng biết tại sao, nàng cứ thế tiếp nhận Lục Cửu một cách hết sức tự nhiên, không đến mức yêu điên yêu dại, nhưng khi ở chung với hắn lại cảm thấy thoải mái vô cùng. Cho dù đêm động phòng hôm qua, hắn cũng xem nàng giống như trần bảo, đôi môi nóng rực hôn khắp người nàng, thành kính đến thế, chân thành tha thiết đến thế, lại... làm ngượng ngùng run rẩy đến thế.

Ngón tay vuốt ve trên làn môi non mềm của nàng một lát, yết hầu chợt cử động lên xuống, hắn nuốt một ngụm nước miếng, một bàn tay khác đang ôm quanh vòng eo nhỏ nhắn của nàng bỗng dưng siết chặt lại, ôm sát nàng vào người hơn. Hắn cúi đầu ngậm cái miệng nhỏ nhắn mềm mại của nàng, ma sát qua lại, mút vào, liếm láp, chẳng mấy chốc hai người đã dán chặt vào nhau. Trên tháp quý phi nhỏ hẹp chỉ đủ để một người nằm, nay hai người cùng lăn lộn trên đó, quả thực không đủ dùng.

Lục Cửu quyết định thật nhanh, bẻ ngang Mộ Khanh Hoàng lên sai bước vào trong nội thất, bức rèm che khẽ phát lên rồi rủ xuống, che lại khung cảnh đầy xấu hổ của hai người đang triển miên kia.

Tiếng động từ trong phòng truyền ra, Ngọc Kinh cùng Ngọc Loan vốn bị Lục Cửu xua ra ngồi trên bậc thềm ngoài hành lang thêu hoa bên dãy nghe thấy, quay sang ngó ngác nhìn nhau, sau đó hai khuôn mặt xinh đẹp thanh tú kia lập tức đỏ hồng hết lên.

Ngọc Loan đứng dậy đóng chặt cửa lại, kéo Ngọc Kinh, nói: “Chúng ta đến dưới gốc nho kia ngồi đi, chỗ đó vừa vắng đối diện với cửa phòng, cũng sẽ không chậm trễ hầu hạ.”

Ngọc Kinh vội vàng gật đầu.

Ba ngày trôi qua nhanh như một cái chớp mắt.

Vào một ngày cuối thu trời trong mây sáng, Lục Từ thị, Lục Văn, tiểu Từ thị và những phạm nhân khác cũng bị định tội chết đều bị chém đầu ngay giữa chợ. Lục Bình mang theo Lục Cửu, Lục Cảnh nhật xác đem về phủ, linh đường cờ trắng trong phủ đều đã chuẩn bị ổn thỏa.

Vì ba người bọn họ phạm tội bị chém chết, hơn nữa còn do Thánh thượng mở miệng vàng lời ngọc xử tội chết, nên không thể nào làm đại tang, tang sự này chỉ có thể làm thật im ắng, ngay cả Lục Nguyệt cũng không dám gây chuyện.

Sau khi tang sự kết thúc, Trường Ninh Hầu phủ bắt đầu yên lặng đóng cửa để tang, Lục Bình phải để ba năm, còn Lục Cửu là một năm.

Tại Ngụy quốc Công phủ, Ngụy quốc Công Tử Trường Cung cùng thê tử Hoa thị vừa từ Trường Ninh Hầu phủ trở về, bắt đầu đàm luận việc nhà.

Đêm khuya thanh tĩnh, hai phu thê nằm trên giường, Hoa thị nói: “thật không biết Trường Ninh hầu nghĩ như thế nào, biết rõ cô cô với muội muội muội phu đều vì Triều Dương quận chúa mà chết, thế mà hắn lại còn cứ cười một thê tử như thế cho nhi tử của mình, không sợ nổi gót theo bọn họ à?”

Lúc nói ra những lời này, trên mặt Hoa thị đầy vẻ khinh bỉ, “Nhất định là muốn bám vào nàng ta mà mưu quyền kiếm chức rồi. Mặc dù Triều Dương quận chúa tàn nhẫn ác độc, nhưng Thánh thượng thiên vị nàng ta, sủng ái nàng ta cũng là sự thật.”

Từ Trường Cung cau mày nói: “Giả mà vì Triều Dương quận chúa mà chết chứ, cô cô tuy là cô cô của ta, nhưng bà ta làm ra mấy chuyện này, đều là bà ta gieo gió gặt bão thôi. Người chết rồi thì thôi, ta vốn không định nói bà ấy cái gì, nhưng cô cô này của chúng ta quả thực là quá mù quáng, quá ngu ngốc. Nếu không phải bà ấy vì chợt dạ mà một lòng mưu toan muốn vu cáo ngược Triều Dương quận chúa, thì Triều Dương quận chúa cũng đâu chấp nhặt gì với bà. Có câu nói “lấy lòng tiểu nhân đo bụng quân tử”, đích xác là dùng để nói về bà ấy. Vốn chỉ là một chuyện hòa ly đơn giản, đâu có gì nghiêm trọng, thế mà bà ấy lại hợp mưu với muội muội muội phu... Ta nói rồi, sống trên đời không thể làm ra việc gì trái với lương tâm, một khi đã làm thì sớm muộn gì cũng sẽ tự mình hại mình thôi.”

“Rời rời rồi, tang sự cũng đã xong, thiếp cũng chỉ nói một chút vậy thôi, xem chàng bức bối kia. Trời không còn sớm nữa, mau nghỉ ngơi đi, sáng mai còn phải vào châu đấy.” Hoa thị kéo chăn lên cho Từ Trường Cung, trấn an vỗ nhẹ một cái.

“Chuyện lần này thật đúng là xấu hổ chết được.” Ngụy quốc Công hừ một tiếng, nghiêng người đi nhắm nghiền hai mắt.

Hoa thị nhỏ giọng lầm bầm: “Nếu muốn thiếp nói, thì Triều Dương quận chúa cũng có chỗ không đúng, dù nói thế nào thì cô cô, muội muội, muội phu cũng từng là bà nội chồng, mẹ chồng cùng cha chồng của nàng ta, nàng ta không nên so đo với trường bối như thế, lại còn làm ầm ĩ đến mức ai ai cũng biết nữa chứ. Thiếp thấy có lẽ nàng ta cố ý tính kế...”

không biết Từ Trường Cung có nghe thấy hay không, chỉ thấy ông im lặng không trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Có tin vui

Tháng mười đã hơi hơi trở lạnh, trong cung bắt đầu tháo màn trúc xuống, đổi thành màn lụa màu vàng sáng thêu các loài hoa.

Trong Càn Thanh Cung, Kiến Nguyên Đế đuổi hết người hầu ra ngoài hành lang đứng, trên giường gạch trong暖 các chỉ có hai người đang ngồi đối diện nhau, ở giữa có cái bàn nhỏ, trên bàn bày các món đồ nhắm như lưỡi vịt hầm rượu, đậu phộng ướp ngũ vị hương, chân gà nướng... Tối nay Kiến Nguyên Đế muốn giống như cha con dân gian bình thường, uống rượu dùng bữa với nhau nói vài chuyện huyền thuyên. Cảnh tượng ấm áp như vậy, ông cũng đã từng cùng phụ thân và các huynh đệ của mình trải qua, đó là vào mùa thu hoạch của năm, qua mấy chục năm, cảnh tượng kia ở trong đầu của ông chưa từng phai nhòa chút nào, ngược lại như rõ mồn một trước mắt.

"Triều Dương có tin vui, người làm cha có vui hay không?" Rượu uống được một nửa, Kiến Nguyên Đế dùng chuyện này để mở đề.

Tuy uống rượu, nhưng mà thái tử lại càng thanh tỉnh cảnh giác, cung kính đáp lời, "Nhi thần rất vui."

Kiến Nguyên Đế thấy hân như vậy thì chột bức bối, cầm lấy một chén rượu hất lên mặt thái tử, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Ta là cha người, không phải là yêu quái ăn thịt người, người sợ cái gì? Người ngay cả Triều Dương cũng không bằng, Triều Dương còn có thể nhìn thấu tâm lòng từ ái này của trẫm, đối xử với trẫm như một tổ phụ bình thường, người thì không thế sao?"

Mùi thơm ngát của rượu tỏa ra trong暖 các, thái tử cũng không dám dùng tay lau rượu trên mặt, ngược lại kinh hoàng sợ hãi ở trên giường khấu đầu tạ tội, "Nhi thần đáng chết."

Đôi mắt sắc bén như ưng của Kiến Nguyên Đế nheo lại, lạnh lùng nhìn cái ót đen sẫm của thái tử, "Đứng lên, uống cạn hết bầu rượu này cho trẫm."

"Vâng"

Thái tử tuân lời, quả thật uống cạn một mạch, mùi rượu dâng trào, cả đôi mắt bắt đầu hồng lên.

Kiến Nguyên Đế đặt tay trái trên đùi, tay phải cầm đũa gắp một hạt đậu phộng cho vào miệng, đôi mắt sắc bén nheo lại nhìn thái tử bị say rượu đến mức mơ hồ, ông phì cười, hỏi, "nói cho trẫm, hiện tại người có cảm giác gì?"

Thái tử dùng sức lắc lắc đầu, nắc một cái rồi nói: "thật chóng mặt quá, phụ hoàng, nhi thần thất lễ, xin phép cáo lui."

"đi cái gì mà đi, không được phép đi, người thành thật ngồi ở đấy, lão tử hỏi cái gì người đáp cái đó, nghe rõ chưa?"

Thái tử quỳ gối đối diện Kiến Nguyên Đế, sững sờ nhìn chằm chằm đĩa lưỡi vịt trên bàn nhỏ, không nói lời nào.

Kiến Nguyên Đế lại bật cười, hừ một tiếng, "Kiến Nguyên năm thứ hai mươi, trẫm chém một Lang trung (1) dám tâu rằng phiên vương sẽ gây nguy hại cho nước ta, cuối cùng bị phán tội ly gián. Người đó, có phải do người an bài không?"

(1) Lang trung: một chức quan thời xưa, đứng đầu một ty.

Thái tử lại cật lực lắc đầu, "Ngài nói cái gì? Nhi thần say rồi."

"Đừng giả ngu với lão tử, lại càng đừng giờ trò với lão tử của người, củ gừng già là cha người này còn cay hơn người tưởng nhiều, thành thật khai báo đi!" Kiến Nguyên Đế đập đôi đũa bạc lên bàn cái rầm.

Thái tử bị giật mình lập tức ưỡn thẳng lưng, cúi thấp đầu xuống, lầm bầm nói: "Phiên vương nắm giữ nhiều binh lính, nay ngoại tộc xâm phạm thì phiên vương có thể che chắn cho kinh thành, ngày khác lỡ may phiên vương làm loạn, ai có khả năng chống cự?"

Kiến Nguyên Đế nguy hiểm nheo mắt lại, tự mình rót thêm một chén rượu cho thái tử, lạnh lùng khiển trách, "Uống!"

Thái tử do dự một chút, lần nữa dùng sức lắc lắc đầu, cắn răng một cái rồi phồng má uống hết một hơi, sau đó đặt chén rượu lên bàn thật mạnh, giống như đang so tài với Kiến Nguyên Đế vậy.

Kiến Nguyên Đế giận quá hóa cười, "Lúc này mới có chút tính tình giống ta, như vậy mới là người nhà Mộ gia chứ. Bình thường người lúc nào cũng nhõ nhõ, nói dễ nghe là văn nhã, mà nói khó nghe thì chính là một đồng bột nhào.

Người là người mà trầm bỏ hết tâm huyết bồi dưỡng thành thái tử, mặc dù từng có nhiều lần bất đồng ý kiến với trẫm, nhưng chỉ là bất hòa về mặt triều chính, trẫm tức thì có tức, phiền muộn thì phiền muộn, lại chưa từng nghĩ tới việc sẽ phế truất người, người cứ yên tâm đi. Tục ngữ nói rất đúng, đánh hổ thân huynh đệ, ra trận phụ tử binh(1), nơi biên cảnh hỗn loạn kia thay vì để cho đám tướng quân tự cao rằng mình làm công lao ấy đóng quân, còn không bằng giao cho các huynh đệ của người. Chẳng lẽ người thả tin tưởng người khác họ chứ không tin huynh đệ ruột thịt sao?"

(1) Đánh hổ thân huynh đệ, ra trận phụ tử binh: cha con cùng ra trận thì sẽ giành chiến thắng, huynh đệ cùng chung sức thì sẽ giết được hổ dữ, hàm ý là người trong nhà cùng đồng lòng thì làm gì cũng thành công.

Thái tử cúi thấp đầu không nói lời nào.

Kiến Nguyên Đế cố gắng kiềm nén tính khí của mình, nói tiếp: "Xa gần lạ quen, người suy nghĩ thật kỹ xem trẫm nói có đúng hay không. Lúc này đây trẫm tin tưởng người, trẫm sẽ nhốt lão nhị một năm nửa năm xem như khiển trách. Nhưng mà, thái tử người nhớ kỹ, không có lần nữa đâu."

Thoáng chốc không khí bên trong ồn ào các chốt đông cứng lại, thái tử dùng sức chà chà mặt mình, nhìn Kiến Nguyên Đế nói: "Mặc kệ ngài tin hay không, chuyện của Nhị đệ không liên quan đến nhi thần."

nói xong hần cũng không có dừng khí tiếp tục nhìn thẳng vào mắt Kiến Nguyên Đế, bèn tự rót cho chính mình ly rượu uống.

một ly này vào bụng, thái tử cũng say mềm, từ từ đổ gục qua một bên.

Thấy vậy, Kiến Nguyên Đế từ trên giường đất đi xuống, ôm chần mền đắp lên người thái tử, ở cạnh giường đất đứng một lúc mới rời đi.

một lát sau, Ngụy Bảo dẫn một tiểu thái giám rón rén vào thu thập chén bát ngổn ngang.

Qua một hồi phát ra tiếng leng keng rất nhỏ, ồn ào các lại tĩnh lặng im lìm, chỉ còn tiếng hít thở của thái tử.

Khoảng nửa chung trà sau, thái tử ngồi dậy, mặt vẫn hồng, nhưng đôi mắt lại sáng ngời. hần sờ sờ chần mền mà phụ thân đắp cho mình, lát sau lại nằm xuống trên giường, chỉ một chốc đã phát ra tiếng ngáy.

Tại hành lang bên ngoài điện, Kiến Nguyên Đế nhìn nửa cái bóng vừa ngồi dậy lại biến mất trên cửa sổ kia, mặt không chút thay đổi.

Ngụy Bảo đứng ở bên cạnh, trong lòng lo sợ thâm than.

- -

Trong Mạc Viên có trồng vài cây phù dung, tháng mười mầu đơn thực được đều héo tàn, nhưng lại là thời điểm hoa phù dung nở rộ.

Nho cũng đã chín, từng chùm từng chùm rủ xuống lác lác, dưới những chùm nho bóng bẩy đó là một chiếc giường nhỏ, Mộ Khanh Hoàng đang tựa người trên đó theo hình một đĩa bé mập mập ôm cá lớn trên một cái yếm hồng.

Ngọc Khê cùng ba nha hoàn kia ngồi trên ghế đá nhỏ ngay bên cạnh, Ngọc Kinh chăm chú theo từng mũi kim một, Ngọc Loan giúp nàng tách sợi chỉ, Ngọc Khê Ngọc Châu thì đang xem sổ sách giấy bàn tính.

Còn Lục Cửu, từ khi Mộ Khanh Hoàng được chẩn ra là có hi mạch, mỗi ngày hần vừa mở mắt ra là cười, thời gian còn lại đều bám dính lấy Mộ Khanh Hoàng, bụng trà rót nước, đút ăn đút uống, Mộ Khanh Hoàng đi thay quần áo hần cũng muốn ôm đi, quả thực chính là một tên cực phiền.

Cơ mà cái tên to xác phiền phức ấy đâu rồi?

"Đại gia đâu?"

Ngọc Loan cũng "Ồ" một tiếng, "Mới vừa rồi còn ở đây cho bóc hạch đào cho người mà?"

Mộ Khanh Hoàng nhìn đĩa sứ màu xanh chất đầy hạch đào trên bàn trà, cong môi cười, "Mấy ngày này thực đúng là khiến hần chán đến chết rồi."

Bốn nha hoàn nghe vậy thì bật cười, Ngọc Loan mở miệng nói: "Đại gia thật lòng thương quận chúa đấy, người nên biết đủ đi."

"Ta biết đủ biết đủ, Loan cô nương, em với Bạch Cẩm kia định khi nào thành thân, đến bao giờ bản quận chúa mới có thể uống rượu mừng của em đây."

Ngọc Loan đỏ mặt, "không nói chuyện với người nữa, chỉ biết bắt nạt em"

Bên ngoài Mạc Viên, Lục Cửu đứng cạnh một gốc cây phù dung, hái một đóa hoa màu hồng vuốt ve trong tay, đứng bên cạnh là Bạch Cẩm, Ngọc Cái cùng Hương Trần, cả ba đều mặc quan phục của cấm y vệ, Ngọc Cái đang bảm báo chuyện gì đó.

"Cố Chi huy sứ được thế tử gia nhắc nhờ quả thật đã đi đến kho lưu trữ hồ sơ của Hình bộ tìm đọc tất cả các vụ án mạng liên quan đến đao trong những năm vừa qua. Thuộc hạ cũng đi cùng với hắn, tra xét một tháng trời, cuối cùng cũng tra ra được một ít manh mối, hiện có ba vụ án mạng liên quan, đều là một đao cắt đứt yết hầu, vết đao rất mỏng, mà cả ba cũng đều vì bị kẻ trộm đột nhập. Các gia đình bị trộm đều có tiếng tại địa phương nơi bọn họ sinh sống, là vọng tộc có gia tài đồ sộ, mà trùng hợp là ba vụ án này đều xảy ra tại tỉnh Chiết Giang, Cố Chi huy sứ đã phái người đi Chiết Giang tra xét kỹ càng."

Lục Cửu trầm ngâm một lúc rồi nói, "Chuyện này tạm thời đừng nói cho quận chúa."

Ba người Ngọc Cái chấp tay nói "Vâng".

"một năm này ta không thể đi ra ngoài, bốn người các ngươi phải lưu tâm đến tiến triển của vụ án Vương Kỳ này."

Ba người ríu rít gật đầu đồng ý.

"Ta đang nghĩ là ba người các ngươi hình như thiếu ai mà, Kim Nê đâu rồi?"

Bạch Cẩm cười một tiếng, "hắn ấy à, thấy thuộc hạ với Ngọc Loan cô nương tốt đẹp hắn liền ghen tị, mấy ngày hôm trước vừa ý một nha đầu nhóm lửa đang chuẩn bị ra tay kia."

Hương Trần là đệ đệ ruột của Kim Nê vội vàng bổ sung thêm: "Đại ca vốn đang đi cùng với bọn thuộc hạ đến thỉnh an thế tử gia, nhưng trên đường gặp nha đầu kia bị lão ma ma bắt nạt bên trong vườn hoa, đại ca thấy ngứa mắt nên đang ở đó dạy dỗ bà ta."

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, Kim Nê cao ráo trắng kiện dẫn theo một tiểu cô nương yếu ớt mảnh mai từ con đường mòn đi tới.

Lục Cửu lơ đãng nhìn qua, trong lòng liền "A" một tiếng, cũng cảnh giác hơn.

Đây không phải là ái thiếp của Lục Mạo đời trước, tên Tiểu Mạn gì đó à?

"Thỉnh an thế tử gia." Kim Nê một tay nắm Tú xuân đao, quỳ một gối xuống cao giọng nói.

"Đứng lên đi. Ngươi lửa gạt được tiểu cô nương này ở đâu thế, dung mạo cũng xinh xắn ngọt ngào đấy." Lục Cửu trêu chọc nói.

Kim Nê then thùng xoa xoa đầu, "Thuộc hạ nào có lửa gạt, đây chính là nha đầu nhóm lửa ở phòng bếp trong phủ, thuộc hạ thấy nàng không có nơi nương tựa rất đáng thương, nên bình thường cũng quan tâm săn sóc nhiều hơn một chút."

Bạch Cẩm cười hi hi đung cánh tay Kim Nê một cái, nháy nháy mắt với hắn.

"Cút đi." Kim Nê bị cười nhạo, then quá hóa giận, vung đầm qua định đánh người, Bạch Cẩm vội vàng trốn sau lưng Lục Cửu.

"Thế tử gia, Tiểu Mạn thật sự rất đáng thương, người phòng bếp lúc nào cũng bắt nạt nàng, xin ngài thương xót điều nàng đến Mạc Viên bên đây đi, đi theo Ngọc Loan cô nương rất tốt, Bạch Cẩm vẫn hay nói Ngọc Loan cô nương là người nói năng chua ngoa nhưng tâm mềm như đậu phụ, Ngọc Loan cô nương nhất định sẽ không bắt nạt Tiểu Mạn."

"Ngươi được lắm, đưa cô nương tên Tiểu Mạn này đi đâu mà ngươi cũng suy tính kỹ hết rồi." Lục Cửu đăm một câu.

Kim Nê cười hi hi, "Thế tử gia, bọn họ đều đã nói với ngài, nên ngài cũng biết hết rồi hết rồi, xin ngài thương xót cho thuộc hạ một chút. Thuộc hạ cũng đã trưởng thành, trong nhà cũng đang thúc giục đấy, nói là bây giờ con cái ngài cũng có luôn rồi, bọn thuộc hạ thân là tùy tùng của ngài thì tuyệt đối không thể kéo chân ngài được, nên cũng phải mau chóng cưới vợ sinh con."

Lục Cửu bị hắn chọc cười, biết thời biết thế nói: "Thôi được rồi, dẫn nàng đi theo ta, nếu quận chúa đồng ý thì cứ để nàng ở lại."

Sầm Tiểu Mạn vội vàng quỳ xuống thút thút nói: "Nô tỳ Sầm Tiểu Mạn tạ ơn thế tử gia, thế tử gia ngài thật sự là người tốt."

Ngữ điệu ngọt ngào du dương như hoàng anh vậy.

Lục Cửu cười tủm tỉm nhắc tay lên, "Đứng lên đi."

Xoay người tiến vào Mạc Viên, trông thấy Mộ Khanh Hoàng đang ăn quả hạch đào mà mình bóc, nụ cười trên mặt Lục Cửu lúc này mới thật sự rạng rỡ, "Tiểu phượng hoàng, xem ta mang người nào đến cho nàng này."

"Ai?" Mộ Khanh Hoàng ngẩng đầu, Lục Cửu lại không cho nàng thấy trước, chặn ánh mắt nàng lại, đồng thời cũng ngăn ánh mắt của Sầm Tiểu Mạn sau lưng mình, cúi đầu nhỏ bên tai Mộ Khanh Hoàng: "Là Sầm Tiểu Mạn, nàng đừng để cho nàng ta nhìn ra điều gì khác lạ, chúng ta cứ vờ như không biết gì."

Mộ Khanh Hoàng hơi khựng người lại, liếc mắt nhìn Lục Cửu, đến khi Lục Cửu dời thân đi, trên mặt Mộ Khanh Hoàng lại phục hồi về bình tĩnh ung dung.

"Kim Nê vừa ý một tiểu nha đầu, ta thấy ý của tiểu tử thú vị Kim Nê này là muốn nàng cắt tóc nha đầu kia một chút, đến khi cưới về cũng về vang." Lục Cửu ngồi bên cạnh Mộ Khanh Hoàng cười nói.

Mộ Khanh Hoàng không nhìn Sầm Tiểu Mạn, mà là nhìn gương mặt ngăm đen nay đã đỏ thắm của Kim Nê, cười nói: "Ánh mắt của ngươi không tệ, so về tướng mạo thì bốn nha hoàn của ta không ai bì được với nha đầu này."

Thân là nha hoàn nhanh nhẹn miệng nhất trong bốn nha hoàn, Ngọc Loan nghe vậy thì không phục, liền đặt sợi chỉ xuống đi đến ngắm nghía Sầm Tiểu Mạn, chỉ nghiêng đầu nhìn vài lần liền bĩu môi nói: "Dung mạo cũng chỉ có thể thôi, chẳng qua là đẹp hơn bọn em một tẹo."

Bạch Cẩm chẳng biết từ lúc nào đã đến gần Ngọc Loan, nắm hai vai nàng xoay lại đối diện với hấn, nhỏ giọng nói: "Trong lòng ta nàng vẫn đẹp nhất."

"Đi đi, ai thèm để ý đến huynh chứ." Ngọc Loan đỏ mặt hất tóc quay đi, đứng sau lưng Mộ Khanh Hoàng.

"Ngươi đến đây cho ta nhìn một chút." Mộ Khanh Hoàng nói.

"Dạ."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Câu cá lớn

Sầm Tiểu Mạn giống như một cành hoa bách hợp dính sương sớm, trong sạch tinh khiết, một đôi mắt trong veo như nước, giống như một con hươu sao vừa được sinh ra không lâu, vô hại, thuần lương, làm người ta vừa thấy đã nảy lòng thương tiếc. Đừng nói là nam nhân, mà bản thân nàng gặp tiểu cô nương như vậy cũng thích.

Nhưng cô nương có bề ngoài vô hại này lại sở hữu một trái tim độc ác.

Đến lúc này, nàng đã không còn thương Lục Mạo nữa, đứng ở ngoài cuộc nhìn nhận, mọi việc cũng sáng tỏ hơn nhiều. Nghĩ đến đứa con bị độc chết của Ninh Tú Ngọc kiếp trước rốt cuộc là do ai hạ thủ, đáp án mơ hồ đã lộ ra.

Hiện giờ Lục Mạo đã thành nhạc hộ, ở tạm với Ninh Tú Ngọc trong ngõ bắc, nhưng Sầm Tiểu Mạn này lại vẫn xuất hiện ở Trường Ninh Hầu phủ, như vậy không phải là nói lên thật ra Sầm Tiểu Mạn muốn nhắm về phía nàng hay sao?

Nghĩ đến loại khả năng này, Mộ Khanh Hoàng nắm lấy tay Lục Cửu, Lục Cửu vội vàng lật ngược tay nắm lại Mộ Khanh Hoàng, "Nàng khó chịu muốn ới?"

Mộ Khanh Hoàng gật đầu.

Lục Cửu lập tức bế ngang Mộ Khanh Hoàng lên, quay đầu nói với bọn Kim Nê: "Ngọc Cái lưu lại ta có việc giao cho ngươi, ba người các ngươi đều quay về thăm nhà một chút đi, tiểu nha đầu này ở lại Mạc Viên, Ngọc Khê ngươi đến dẫn nàng đi."

"Dạ." Ngọc Khê gấp rút đứng dậy đồng ý.

Bốn nha hoàn đều vội vàng đi theo vào trong phòng hầu hạ.

Sầm Tiểu Mạn đứng tại chỗ tay chân luống cuống, giọng nói mang theo tiếng khóc: "Có phải ta đã làm gì sai hay không?"

Nhìn tiểu nha đầu muốn khóc nhưng không dám khóc thật đáng thương, Kim Nê là đại nam nhân nên lo lắng đau lòng bận rộn trấn an nói: "Chuyện không liên quan đến muội, quận chúa có tin vui, thái y nói muốn ới là chuyện bình thường."

"A vậy à." Sầm Tiểu Mạn nhu thuận gật đầu.

"Thực ngoan ngoan." Kim Nê khen một câu.

Hương Trần chà chà hai cánh tay mình, hơi ghen tị nói: "Đại ca thôi đi, da gà trên người đệ nổi hết cả lên rồi này."

Đến bên trong phòng, Lục Cửu cùng Mộ Khanh Hoàng ngồi hai bên trái phải trên giường La Hán, nhìn bốn người Ngọc Khê cùng Ngọc Cái đứng đối diện, nói: "Hiện tại ta có chuyện quan trọng giao cho các ngươi làm, chuyện này tạm thời không thể nói cho ba người Kim Nê, đợi tí nữa các ngươi đi ra khỏi cánh cửa này cũng làm bộ như không có việc gì cho ta, nghe hiểu chưa?"

Thế từ gia khó có khi nào nói một chuyện nghiêm túc như thế, có thể thấy được chuyện này trọng đại cỡ nào, năm người đều đứng nghiêm nghị hẳn lên.

"Dạ hiểu." Năm người rồi rít trả lời.

"Ngọc Cái, bốn người các ngươi làm bạn với ta từ nhỏ, ta tín nhiệm các ngươi như nhau, nhưng chuyện này liên quan đến việc Kim Nê thích Sầm Tiểu Mạn, Hương Trần chỉ nghe lời Kim Nê nên không thể cho hẳn biết, Bạch Cẩm là người khôn khéo chừng chặc, nhưng chỉ cần hẳn uống rượu say thì cái miệng kia cũng không thuộc về hẳn nữa, bí mật bất mĩ gì đấy đều nói toẹt ra hết. Còn ngươi, bình thường hay xấu hổ ngại ngùng nhưng lại cực kỳ thông minh cẩn thận, chuyện này giao cho ngươi ta yên tâm nhất."

Lục Cửu nói xong, Mộ Khanh Hoàng cũng nói với bốn nha đầu của mình: "Các ngươi là nha hoàn ta tín nhiệm nhất, chuyện này càng cần sự phối hợp của các ngươi. Ngọc Khê chừng chặc cẩn thận, để Ngọc Khê mang theo Sầm Tiểu Mạn ta mới yên tâm."

Rốt cuộc là chuyện gì đây, đám người Ngọc Khê càng thêm căng thẳng, Ngọc Khê dẫn đầu đáp lời, "Quận chúa, thế từ gia, các ngài yên tâm, bọn nô tỳ bảo đảm sẽ không để lộ bất luận chút tin tức nào."

Mộ Khanh Hoàng gật đầu, Lục Cửu liền nói: "Các ngươi ghé tại lại đây."

Bên ngoài, ba người Kim Nê lĩnh mệnh về thăm nhà một chút, Sầm Tiểu Mạn cúi đầu muốn vén rèm vào phòng, bị nha hoàn nhị đẳng Bích Trâm đứng ở bên ngoài đưa tay cản lại, "Chính đường của các chủ tử, có thể tùy tiện ra vào chỉ có bốn người trong nhóm Ngọc Khê tỷ tỷ, chúng ta muốn vào cũng còn phải cần các tỷ tỷ dẫn vào, ngươi muốn chui chỗ nào."

một nha hoàn khác tên là Bích Sa nói: "Đừng vậy, ngươi mới tới đã muốn đi vào trong chính đường, không đặt bọn ta trong mắt à? Con ranh không có quy củ, đứng bên cạnh đi, chủ tử gọi ngươi ngươi mới có thể đi vào."

Sầm Tiểu Mạn hai mắt lưng tròng, sợ hãi nói: "Ta, ta vừa tới không hiểu phép tắc, làm hai vị tỷ tỷ thêm phiền toái."

"Ngươi khóc cái gì mà khóc, làm như chúng ta chèn ép ngươi lắm vậy." Bích Sa liếc mắt.

Bích Trâm nghe trong phòng có người đi ra liền vội vàng "suyt" một tiếng, Bích Sa mau chóng ngậm miệng, cung kính vén tấm rèm chỉ thêu một bông hoa sen duy nhất lên.

Ngọc Khê dẫn đầu đi ra, ôn hoà nói với Sầm Tiểu Mạn: "Chủ tử đã phân phó ta, bắt đầu từ hôm nay ngươi đi theo ta làm việc. đi, ta dẫn ngươi đến chỗ ở."

Sầm Tiểu Mạn lau mắt, chân chất cười lên, "Tỷ tỷ thật tốt, từ nay về sau muội sẽ theo tỷ tỷ."

Ngọc Loan hừ lạnh một tiếng, dùng khóe mắt liếc Sầm Tiểu Mạn một cái, "Nịnh hót. Ở Mạc Viên của chúng ta không có hoan nghênh người chỉ biết nịnh hót, ngươi chăm chỉ làm việc thật tốt cho ta, không thì ngươi cứ chờ xem, ta nói cho ngươi biết, ta là người quản lý kỷ luật của tất cả các nha hoàn tại Mạc Viên này."

Ngọc Khê chặn trước người Sầm Tiểu Mạn, liếc Ngọc Loan một cái, "Xem ngươi uy phong chưa kia, ngươi bắt nạt một tiểu nha đầu như nàng làm gì, thế từ gia bảo ngươi đi xuống bếp bưng một chén canh hạt sen vào mà còn không mau đi."

Ngọc Loan khẽ sờ lên nốt ruồi son ở bên dưới đuôi mắt trái, hừ một tiếng rồi vịn eo rồi đi.

Ngọc Châu nhìn mà ngứa mắt, gắt gỏng nói, "Ngọc Khê tỷ, tỷ xem nàng ta kia, ai không biết có khi còn tưởng rằng nàng ta mới là đệ nhất nha đầu của Mạc Viên ấy chứ. Tỷ nhìn dáng đi của nàng ta nữa kia, hất bên này lắc bên kia, muốn câu dẫn ai vậy."

Ngọc Khinh hờ hững nói: "không phải trước giờ nàng ta vẫn thế à, quận chúa lại thiện vị sủng nàng ta đến vậy, chúng ta cũng làm được gì đâu? Ta về phòng thêu đồ đây, sang năm tiểu chủ tử ra đời rồi, quần áo giày tất... bao nhiêu đồ làm mãi không xong."

nói xong Ngọc Khinh sai chân đi về hướng tiểu khóa viện gần đó.

Ngọc Khinh đi rồi, Ngọc Châu lại khinh bỉ nói xấu: "À nữ nhân miệng kín như bưng này, tưởng là không ai biết mày vá chặc."

Ngọc Khê tốt tính cười nói: "Trong số bốn người chúng ta thì nàng ấy là người thêu tốt nhất, thêu kiểu Tô Châu kiểu nước Thục gì đó nàng ấy đều biết rành rẽ, tranh thêu lại sống động như thật. Nàng cũng là dựa vào cái tài này nên mới được quận chúa ưu ái. Còn ngươi thì sao?"

Ngọc Châu chu môi, "Ngọc Khê tỷ, tỷ cứ nói thẳng là muội ghét nhất đi, dù sao tiện nhân Ngọc Loan kia cũng nói xấu muội không ít."

Ngọc Khê cười nhạt, nắm tay Sầm Tiểu Mạn, nói: "Ngươi đi theo ta."

Ánh mắt Sầm Tiểu Mạn nhanh chóng lóe lên vài cái, đến lúc ngẩng đầu lên thì chỉ còn lại ý cười ỷ lại với Ngọc Khê.

Ngọc Khê yêu thương sờ sờ tay Sầm Tiểu Mạn nói: "Đừng sợ, có ta đây."

"Ừ! Tiểu Mạn biết Ngọc Khê tỷ tỷ sẽ bảo hộ muội."

"Muội nghe lời thì ta sẽ che chở muội."

Hai người tay nắm tay đi dạo trong sân, Ngọc Khê chỉ vào tiểu khóa viện nơi Ngọc Kinh đi vào lúc nãy, nói: "Đó là nơi mà bốn người chúng ta cùng với bốn nha hoàn nhị đẳng của mỗi người ở, mỗi ngày hai trong số bốn đại nha hoàn chúng ta sẽ thay phiên đến chính phòng trực đêm. Lúc trực thì một người nằm nghỉ ở trên giường tại phòng ngoài, để phòng đến đêm chủ tử muốn uống trà thì bất cứ lúc nào cũng có thể nghe thấy tiếng động, nên không thể ngủ say mà phải luôn luôn tỉnh táo. Người còn lại thì ngủ ở phòng bên, phòng ngủa lờ như có chuyện gì đột ngột phát sinh, một nha hoàn hầu hạ không đủ. Nhưng bình thường thì không có việc gì cả, quận chúa rất thông cảm cho chúng ta, không có thói quen uống trà ban đêm, bây giờ thì hơi khác chút, quận chúa mang thai, buổi tối sẽ phải hầu hạ nhiều hơn mấy lần, nhưng lúc đó chúng ta chỉ cần ở một bên trợ giúp là được."

Sầm Tiểu Mạn nghi hoặc nhìn Ngọc Khê.

Ngọc Khê liền cười giải thích, "Thế tử gia thương yêu quận chúa, buổi tối đều là thế tử gia hầu hạ, bưng trà rót nước, xoa chân nắn vai, thế tử gia đoạt hết việc của chúng ta, thật làm cho người ta đỡ khóc đỡ cười."

Sầm Tiểu Mạn hâm mộ nói: "Quận chúa thực có phúc."

"Đúng vậy, quận chúa chính là thiên chi kiều nữ, nên đó là điều hiển nhiên."

Từ miệng Ngọc Khê, nàng ta đại khái biết một chút về các phòng trong Mạc Viên, phòng nào để làm gì... Sầm Tiểu Mạn sợ hãi lắc lắc cánh tay Ngọc Khê, "Ngọc Khê tỷ tỷ, muội có thể ở cùng với tỷ không? Muội, muội sợ."

Ngọc Khê đầu tiên là nhú mày một cái, sau đó vuốt mặt Sầm Tiểu Mạn, "Cũng được, muội đi theo ta đi."

"Ngọc Khê tỷ tỷ thật tốt!" Sầm Tiểu Mạn ôm chầm lấy eo Ngọc Khê, ngây thơ cười.

Ngọc Khê cười cười không lên tiếng.

Đội Ngọc Khê dẫn Sầm Tiểu Mạn vào trong tiểu khóa viện, Ngọc Loan liền nhón chân rón rén đi từ bên ngoài vào, Ngọc Châu cùng Ngọc Cái vội vàng "bắt cóc" Ngọc Loan ra ngoài, ba người núp ở cửa nói chuyện. Ngọc Châu nhéo Ngọc Loan một cái, "Sao mà muội hấp ta hấp tấp thế, đã bảo muội đi xuống bếp lấy một chén canh hạt sen mà, sao về nhanh vậy?"

"không phải là muội hiếu kỳ Ngọc Khê tỷ sẽ dùng cách gì để đối phó với Sầm Tiểu Mạn kia à, nên mới núp ở cửa xem một chút." Ngọc Loan lè lưỡi, nhớ tới Ngọc Châu lúc nãy nói xấu mình, ngắt nhẹ lên cánh tay Ngọc Châu, "Muội giả vờ mà sao giống thật thế, nói, có phải bình thường vẫn hay ngậm miệng tỷ như vậy không?!"

Ngọc Châu cười hi hi ôm eo Ngọc Loan, "Tỷ thật đúng là con giun trong bụng muội nha, đoán cái trứng phóc luôn."

"Hay lắm, nhìn xem tỷ có xé nát muội không."

Hai người đang định đùa giỡn nhau như mọi ngày, Ngọc Cái vội vàng ngăn lại, "Suyt suyt suyt."

Ngọc Loan Ngọc Châu vội vàng ngậm miệng lại, Ngọc Loan chỉ chỉ hướng phòng bếp rồi lắc mông rời đi.

Ngọc Châu đứng sau chỉ Ngọc Loan, nhỏ giọng nói với Ngọc Cái: "Huynh nhìn tướng đi của tỷ ấy coi, hồi trước cũng đâu có gì, lúc này phụng mệnh lắc mông, tỷ ấy liền lắc như xà tinh ấy."

Hương thơm của cô nương phả vào mũi, Ngọc Cái mặt đỏ hồng chấp tay nói: "Ngọc Châu cô nương cứ tiếp tục làm việc, tại hạ về nhà đây."

Ngọc Châu phát phát tay, xoay người tiến vào vườn.

Trong phòng, trên tháp quý phi dưới cửa sổ ở hướng đông, Lục Cửu ôm Mộ Khanh Hoàng. Mộ Khanh Hoàng ngồi ở trong lòng hắn, ánh mặt trời phủ kín khắp người bọn họ, Mộ Khanh Hoàng bị phơi nắng nên buồn ngủ. Kể từ khi có con nàng đều như thế, lại có Lục Cửu móc tìm móc phổi sủng ái, những quy củ về giờ giấc được dạy bảo trong cung đã bị quên lãng rất nhiều.

Nghe Mộ Khanh Hoàng nói những suy đoán của nàng về Sầm Tiểu Mạn, Lục Cửu cũng đồng ý, nói: "Sầm Tiểu Mạn này có khi chính là một gian tế do Mộ Kiều xếp vào, chúng ta cứ dùng nàng câu cá lớn, biết đâu sẽ có thu hoạch bất ngờ."

Mộ Khanh Hoàng cố gắng giữ cho mình tỉnh táo, nói tiếp: "Ta nghĩ, giả sử Sầm Tiểu Mạn này thực sự nhắm vào ta, vậy mục đích của nàng ta là gì?"

Nghe tới tình hình sau khi Mộ Khanh Hoàng gả cho Lục Mạo, Lục Cửu mạnh mẽ nói: "Làm nàng thất sủng!"

Bị nhắc nhở như vậy, Mộ Khanh Hoàng nghĩ theo hướng Mộ Kiều là độc thủ phía sau màn, y làm bất cứ chuyện gì đều vì mục đích đoạt vị, nàng không thể không đồng ý với ý tưởng của Lục Cửu. Nếu Sầm Tiểu Mạn quả thật là nhắm về phía nàng, vậy thì mục đích của nàng ta rất có khả năng là làm cho nàng thất sủng trong lòng hoàng tổ phụ.

Mộ Khanh Hoàng buồn bã nói: "Đời trước sau khi ta gả cho Lục Mạo thì rất ít tiến cung, về sau ta cầu kiến hoàng tổ phụ cũng không dễ, khi đó ta đã hoàn toàn sa vào chuyện tranh thủ tình cảm đoạt tình yêu ở hậu trạch nên thay đổi không còn là chính mình nữa mà như oán phụ điên cuồng. Cho

nên, thân là nữ nhi của thái tử lại được hoàng tử phụ sủng ái là điều mà Mộ Kiều hoàn toàn không muốn thấy."

Mặc dù là chộc vào vết sẹo của Mộ Khanh Hoàng nhưng Lục Cửu vẫn nói: "Khi đó nàng cũng không thân với Mộ Duẩn Hoàng, ta đứng xa xa dõi theo nàng cũng có thể cảm giác được sự lạnh lẽo cùng tàn bạo tỏa ra quanh người nàng, ta có lòng muốn giúp nàng lại không biết phải làm sao, phương thuốc có thể trị được "bệnh" của nàng cũng chỉ có duy nhất Lục Mạo mà thôi, mà khi đó "căn bệnh nguy kịch" của nàng cũng là nhờ Lục Mạo ban tặng."

Nhớ tới quãng thời gian mình điên cuồng như vậy, Mộ Khanh Hoàng xấu hổ đỏ mặt, hắng giọng một cái nói: "Ngẫm lại, người đã khuấy đảo tất cả mọi thứ đại khái chính là Sầm Tiểu Mạn."

Lục Cửu nhẹ nhàng sờ bụng Mộ Khanh Hoàng cười nói: "Bây giờ chúng ta thả con cá gian tẻ nhỏ bé này trong hồ nước trong vắt mà chúng ta đã chuẩn bị sẵn, xem nàng ta làm sao khuấy đục nước được."

Mộ Khanh Hoàng gật đầu, đôi mắt vô thức díp lại, ở trong lòng Lục Cửu tìm tư thế thoải mái, nhẹ giọng nói: "Nha môn Đường Tế Tự bên cạnh Liên Viên đã được xây kha khá rồi, chàng thúc giục cha một chút, mau mau tìm ra người thay thế cho ta."

"Được, ta nhớ rồi." Lục Cửu nhẹ giọng, khe khẽ vỗ lên lưng Mộ Khanh Hoàng ru nàng ngủ.

Chỉ một lát sau Mộ Khanh Hoàng đã ngủ say.

Ôm người mà mình đã nhung nhớ cả hai đời ở trong ngực, Lục Cửu thở ra một tiếng đầy thỏa mãn. Ánh mặt trời ấm áp phủ lên mặt, hắt che miệng ngập một cái, dựa vào lưng ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mặt trời bắt đầu nghiêng về phía tây, ánh nắng chói chang rực rỡ dần dần biến thành vàng óng ánh rồi từ từ biến mất, trăng sáng leo lên trên ngọn liễu đầu cành.

Hoa cúc mùa thu dường như chỉ mới khô héo vài ngày, tại một góc tường trong vườn đã thấy hoa nghênh xuân màu vàng nhạt xen lẫn với mai vàng bắt đầu lặng lẽ hé nụ, sau một trận bão tuyết trắng xóa bao phủ hết toàn bộ thế gian này, hoa nghênh xuân, hoa mai, sơn trà cùng thủy tiên đều nở rộ. Bốn loại hoa này không có vẻ sắc sỡ diễm lệ của thược dược mẫu đơn, không có hương thơm thanh khiết của sơn chi hoa nhài, cũng không cao quý thanh nhã như phù dung hay sen, chỉ có duy nhất vẻ cứng cỏi ngông nghênh đặc hữu khi nở giữa rét lạnh.

Đêm qua gió bắc kêu gào, bông tuyết lớn như hoa mai, nhưng may mắn sau khi trời sáng gió tan đi, tuyết cũng rơi ít hơn, cả phủ đều bị tuyết bao trùm. Sợ Mộ Khanh Hoàng trượt ngã, Lục Cửu nằm trong chăn thương lượng với Mộ Khanh Hoàng hôm nay không để cho nàng ra cửa, đối với loại yêu cầu nhỏ nhỏ này Mộ Khanh Hoàng cũng vui vẻ chiều theo hần, cả ngày hôm ấy quả thật nàng không ra khỏi cửa, nhưng Lục Cửu thì bị đuổi đến thư phòng đọc binh thư.

"Sầm Tiểu Mạn có đi ra ngoài gặp ai hay truyền tin gì không?" Mộ Khanh Hoàng ngồi trên giường vừa cắt sửa cành hoa mai vừa hỏi.

Ngọc Khê nói: "Bọn nô tỳ theo dõi suốt cả ngày, mà đến nay vẫn không có động tĩnh gì."

Ngọc Loan thờ phỉ phỉ nói: "Tuy nàng ta không truyền tin tức gì ra ngoài nhưng mỗi lần nàng ta nhìn thấy thế tử gia thì đôi mắt kia giống như tên trộm thấy kho vàng vậy. Tiểu tiện nhân, tưởng là không ai nhìn ra nàng ta đang tính toán gì à."

Ngọc Châu cũng hừ một tiếng nói: "Sau khi chúng ta để cho nàng ta có thể tự do ra vào phòng, phạm là những việc có thể tiếp cận thế tử nàng ta đều cướp hết."

"Còn không phải là do các người dung túng à, thôi đừng nóng giận." Mộ Khanh Hoàng cười nói, "Ngọc Loan, chờ câu được cá lớn phía sau nàng ta, ta sẽ làm chủ gả em cho Bạch Cẩm, được không? Bạch Cẩm nay đã là Tổng kỳ, ít nhiều gì cũng là quan quân chính thất phẩm, có ta và Lục Cửu ở đây, tiền đồ tương lai của hần sau này không cần lo. Ta cần nhắc đến giờ, phát hiện nhân phẩm của hần cũng rất được, đối với em cũng toàn tâm toàn ý."

Ngọc Loan ngồi không yên bùm mặt lí nhí nói: "Quận chúa quyết định là được."

Bọn người Mộ Khanh Hoàng cười.

"Ngọc Châu thì sao, lần trước Ngọc Loan có lên nói vài chuyện với ta, nghe nói em nhìn trúng tên Ngọc Cái hay xấu hổ kia?"

Ngọc Châu đỏ mặt, nghiêng đầu sang chỗ khác đùa giỡn rượt đánh Ngọc Loan, "Tỷ xấu quá, thành thực khai báo xem tỷ đã nói bậy gì với quận chúa đó?"

Ngọc Loan vừa trốn vừa cười, "Muội dặn đi dặn lại không cho tỷ nói với quận chúa, vậy còn không phải là muốn bảo tỷ nói à. Tỷ nói cho quận chúa nghe về chút suy nghĩ nhỏ bé của muội, muội lại còn trả đũa tỷ, từ giờ tỷ không bao giờ chơi với muội nữa."

"Ai mà thèm chứ. hiện giờ trong mắt Sầm Tiểu Mạn thì muội chính là một nha đầu ngu xuẩn "ghen tị" tỷ với Ngọc Khinh được quận chúa sủng ái đấy." Ngọc Châu bĩu môi.

"không phải đó là sự thật à." nói xong Ngọc Loan đứng lên lắc mông quẹo rữ nháy mắt một cái.

Mộ Khanh Hoàng thấy các nàng cười đùa ầm ĩ cũng không tiếp tục tỉa hoa nữa, đỡ cái bụng đã nhô lên của mình, ngoắc kêu Ngọc Khê đỡ.

Ngọc Khanh ngồi ở một bên nhũn mày nói: "Quận chúa bảo nàng ta đi đưa cháo tịch bát (1) cho thế tử gia, sao vẫn chưa quay về nhỉ?"

(1) Cháo tịch bát: cháo ăn vào ngày mùng 8 tháng chạp, dùng nếp, đậu, và các loại quả khô như táo, hạt dẻ, hạt sen... nấu thành. Bắt nguồn từ Phật giáo, tương truyền Thích Ca Mâu Ni đắc Đạo vào ngày này, nên chùa chiền nấu cháo cúng Phật, về sau trong dân gian lưu truyền mãi thành tục lệ.

Thoáng chốc không khí trong phòng ngưng đọng hẳn đi, dường như cây kim rơi cũng có thể nghe rõ tiếng. Ngọc Loan nói: "Quận chúa, đề em đi sang đó xem thử. không nói đến những thứ khác, chỉ riêng khuôn mặt của ả tiện nhân đó là đã quá dễ gât người rồi, mọi người chưa thấy Kim Nê bị nàng ta dụ dỗ đến mức hôn vĩa lên mây đâu."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Phạt quỳ

Tuyết lại bắt đầu đổ xuống từng bông to như cái bát, tấm rèm lam bằng da sóc treo trước cửa thư phòng đã chặn lại hết gió tuyết ở bên ngoài, trong phòng đốt chậu than ấm áp, Lục Cửu cảm chén cháo bát tịch đã mất hơi nóng trong tay, cắn cắn bút mang theo tính “xâm lược” đánh giá Sầm Tiểu Mạn mặt đỏ như mông khi cúi đầu đứng đối diện.

Nàng ta búi tóc đơn giản, mặc một cái áo màu hồng đào có vạt áo phải dài quá eo, bên dưới là váy dài màu xanh thẫm thêu những chùm hoa nhỏ ở mép váy, đôi mắt to ngập nước vụng trộm nhìn hấn mang theo vẻ quyến rũ đưa tình, bờ môi nhỏ chúm chím thoa lớp son nhẹ, hồng như anh đào đầy dụ dỗ, khiến người ta nhìn thấy chỉ muốn lao vào gặm một cái.

Lục Cửu trầm nghĩ, nếu không phải hấn đã có tiểu phượng hoàng, không từng trải qua hai đời, thì có một vu vật quyến rũ liên tục vòn quanh hấn thế này, nói không chừng hấn thật sự không giữ mình được.

Thu hồi ánh mắt giả bộ háo sắc kia, Lục Cửu khuấy cháo, hắng giọng một cái, nói: "Kim Nê muốn cưới người nên đã nói với ta, việc này vốn nên đề cho quận chúa lo liệu, nhưng hôm nay người đã đến đây nên ta muốn tự mình hỏi người một câu, người có muốn gả không?"

Sầm Tiểu Mạn vội vàng lắc đầu, trong lúc lắc đầu nước mắt nàng văng tứ phía, có một giọt còn rơi vào ngay trên cuốn binh thư của hấn, bản binh thư này do tiểu phượng hoàng đưa, trong khoảnh khắc Lục Cửu muốn phát cáu, nhưng nghĩ tới kế hoạch hấn cùng tiểu phượng hoàng thương lượng lại đành nhin xuống, ở dưới bàn gạt mạnh vào bắp đùi của mình, sao đó đứng lên yêu thương lau nước mắt cho Sầm Tiểu Mạn, "Người khóc gì chứ, bản thể từ đâu có bắt nạt người?"

"Ngài có bắt nạt người ta." Sầm Tiểu Mạn đổi giọng, mềm mại uất ức lên án.

Lục Cửu: Con mẹ nó!

"Cố tình gây sự, cút ra ngoài." Lục Cửu giả bộ tức giận.

Sầm Tiểu Mạn lại khóc thương tâm hơn, đột nhiên nhào vào lòng Lục Cửu, "Hu hu, thế tử gia ngài vẫn không rõ tấm lòng của nô tỳ sao? Người mà nô tỳ quý mến chính là ngài."

Lục Cửu chột cứng người, nhưng lại nhanh như chớp đưa tay ôm Sầm Tiểu Mạn, "Người nha đầu này, kỳ thật ta... không được, người đi nhanh lên đi."

Lục Cửu đẩy Sầm Tiểu Mạn ra, đẩy đến mức nàng lao đảo một cái. Lần này là Lục Cửu dùng lực đẩy thật, hấn ghét!

Nhưng trên mặt Lục Cửu vẫn nhin, "Đừng để nàng ta trông thấy, bằng không không chỉ người không có kết cục tốt, mà ta cùng cha mẹ ta cũng sẽ không có kết cục tốt."

"Nô tỳ không quan tâm, nô tỳ nguyện ý gánh cùng với thế tử gia." Sầm Tiểu Mạn lại nhào tới.

Lục Cửu: Cút!

Lục Cửu vòng tay ôm lấy Sầm Tiểu Mạn rồi lại dùng sức đẩy ra, lần này trực tiếp làm cái mông Sầm Tiểu Mạn tiếp xúc với mặt đất, Sầm Tiểu Mạn bi thương nhìn Lục Cửu, "Thế tử gia, nô tỳ thật sự không quan tâm đến chuyện gì hết, chỉ cần có thể ở cùng với thế tử gia, cho dù có chết nô tỳ cũng không sợ. Thế tử gia ngài cũng thích nô tỳ mà phải không?"

Lục Cửu: Cục kít!

Dùng một tay che hết mặt mình lại, Lục Cửu quay lưng về phía nàng ta, nói: "Nàng ấy là loại người thế nào, trong lòng của ta hiểu rõ ràng, ta chỉ cần bước sai một bước thôi, Lục Mạo hôm nay sẽ là ta ngày mai. Người mau đi về đi, ta coi như hôm nay người chưa từng nói cái gì, mà ta cũng chưa nghe được gì cả."

"Thế tử gia, nô tỳ thật tiếc cho ngài." Sầm Tiểu Mạn đứng lên lại ôm lấy Lục Cửu lần nữa, ngay khi ấy Ngọc Loan bị Ngọc Cái đẩy mạnh vào phòng nhìn thấy cảnh này, ngay người trừng mắt nhìn hai người trong phòng ôm ôm ấp ấp, sau đó lập tức bùng nổ, "Tiểu tiện nhân nguoi quả nhiên mưu toan muốn vậy bản thể tử gia, ta đánh chết nguoi!"

Ngọc Loan xắn tay áo xông tới.

Đôi mắt phượng của Lục Cửu sáng ngời lên, hay lắm! Vật nó đi!

Ngọc Loan một phát túm lấy búi tóc Sầm Tiểu Mạn, tay kia thì nhắm thẳng vào mặt nàng ta mà tát tới tấp. Sầm Tiểu Mạn oa oa khóc lớn, giãy giụa lung tung cố gắng che mặt mình lại, quỳ trên mặt đất cầu khẩn: "Ngọc Loan tỷ tỷ đừng đánh nữa, đừng đánh, muội đau mà, đau chết mất... Thế tử gia cứu mạng!"

Từ khi bước vào phòng đến giờ, Ngọc Cái vẫn cứng đờ người, giữ nguyên tư thế vén rèm. Lục Cửu dùng tay áo che khuôn mặt xám xịt của mình lại, chui qua khoảng rèm do Ngọc Cái vén lên, đi ra ngoài. Ngọc Cái nhìn mà chẳng biết làm gì ngoài giật giật khóe môi.

Sầm Tiểu Mạn thấy vậy lập tức ngừng khóc, nhưng chỉ một cái chớp mắt sau đó nàng ta lại tiếp tục sụt sùi, mặc kệ Ngọc Loan cào cấu thế nào, nàng ta chỉ một mực bảo vệ khuôn mặt của mình, quỳ rạp trên mặt đất bất động.

Ngọc Loan tức khí chống nạnh đá nàng ta một cái, "Đừng có ở đó mà già chết với cô nãi nãi, mau đứng lên đi đến gặp quận chúa với ta, nguoi đã có gan làm ra loại chuyện bẩn thỉu này thì phải có bản lĩnh thừa nhận."

Ngọc Cái đứng ở cửa khoanh tay xem diễn một lúc, chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân, mà tiếng bước chân nặng nề như thế chỉ có Kim Nê, Ngọc Cái vội nói: "Ngọc Loan cô nương mau dừng tay, Kim Nê đến."

nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Kim Nê vén rèm da sóc lên liền xông vào, chợt trông thấy Ngọc Loan đang nhấc chân đá Sầm Tiểu Mạn, một đôi mắt trâu lập tức trừng lớn, "Dừng tay!"

Thừa dịp Ngọc Loan bị Kim Nê đẩy ra, Sầm Tiểu Mạn liền nhìn Kim Nê khóc lớn lên, "Kim Nê đại ca cuối cùng huynh cũng đến."

Kim Nê đau lòng kéo Sầm Tiểu Mạn đứng dậy, quan tâm hỏi: "Có bị thương chỗ nào không?"

Ngọc Loan bị đẩy suýt thì đụng phải góc bàn, may mà Ngọc Cái lanh tay lẹ mắt đỡ lại. Từ khi trở thành đại nha hoàn bên cạnh Mộ Khanh Hoàng, Ngọc Loan thật đúng là chưa từng bị uất ức như vậy, lập tức nổi giận, "Nguoi dám đánh ta?"

Kim Nê trừng đôi mắt trâu, cũng tức giận nói: "Vì sao nguoi đánh Tiểu Mạn?"

"Nàng ta nên bị đánh, nàng ta câu dẫn thế tử gia bị ta bắt gặp, ta hận không thể xé rách nàng ta ra." Ngọc Loan cười lạnh, "Chỉ có tên ngu ngốc nhà nguoi mới bị nàng dụ dỗ dặt mũi."

"Nguoi nói vậy, nguoi đừng có gọi nước bắn lên người Tiểu Mạn, không thì ta sẽ đánh nguoi." Kim Nê giờ quả đắm lên uy hiếp.

Ngọc Loan không phải người sợ phiền phức, ngẩng mặt lên đụng đụng vào người Kim Nê, "Có lá gan thì nguoi đánh đi, nguoi dám chạm vào một đầu ngón tay của ta, nguoi xem quận chúa có buông tha cho nguoi hay không."

"Nguoi!" Kim Nê bị bức ép liên tục lùi ra đằng sau, "Nếu nguoi không phải là nương tử do huynh đệ Bạch Cầm của ta nhìn trúng thì ta đã đánh chết nguoi rồi, đồ đàn bà chanh chua đánh đi!"

Sầm Tiểu Mạn lúc này mới mở miệng, trên gương mặt là hai hàng nước mắt như rơi mãi không ngừng, "Ngọc Loan tỷ tỷ mong tỷ đừng dùng cách nghĩ của tỷ mà áp đặt lên người ta, ta với thế tử gia hoàn toàn trong sạch. Kim Nê đại ca, huynh không tin thì cứ đi hỏi thế tử gia, muội với thế tử gia thật sự là trong sạch."

Ngọc Cái trốn ở một bên xem kịch vui cũng phải mở to mắt, mẹ ơi, từng gặp người trọn mắt nói dối nhưng thực sự chưa từng thấy ai trọn mắt nói dối đến trình độ thế này!

Ngọc Loan bị tức hộc máu, lại tiến lên muốn tóm lấy nàng ta, nhưng bị cánh tay của Kim Nê chặn ngang lại, "Nguoi muốn làm gì? Nguoi còn dám đánh nàng một cái thử xem!"

"Các nguoi chờ đây, ta đi nói chuyện này cho quận chúa!" Ngọc Loan giậm chân một cái xoay người bỏ chạy.

Ngọc Cái đuổi theo tới cửa gọi một tiếng, lại vén rèm lên một chút đủ để lộ ra khuôn mặt, nói với Kim Nê: "Kim đại ca, huynh quả thật đã nói oan cho Ngọc Loan cô nương rồi, lúc nàng ta ôm thế tử gia ta cũng nhìn thấy, bây giờ Ngọc Loan cô nương tức giận đi tìm quận chúa làm chỗ dựa, mà tính tình của quận chúa thì các nguoi cũng biết rồi, mau ngấm lại xem nên làm thế nào đi."

Trong lòng Kim Nê cũng lo sợ, nhưng vẫn ngăn cản trước người Sầm Tiểu Mạn, vỗ ngực nói: "Có việc gì ta chịu, không bằng không chúng ta cũng không tin quận chúa không nói rõ phải trái như vậy."

Ngọc Cái le lưỡi, muốn nói lại thôi, trong lòng có một chút áy náy, "Kim đại ca, khụ, huynh... thôi, ngă một lần sẽ khôn hơn một chút."

Mạc Viên.

Mộ Khanh Hoàng đã trang trí bình hoa mai xong, cành mai vàng nhạt vàng đậm đan xen hợp lí xòe ra ngoài, lúc này nàng đang rải nước lên trên, Lục Cửu đứng ở bên cạnh đã đổi sang một bộ xiêm y sạch sẽ, rửa sạch tay hai lần mới tiến lên đây sờ bụng Mộ Khanh Hoàng, vẻ mặt đau khổ nói: "Tiểu phượng hoàng, vừa rồi ở thư phòng ta thực muốn ói, mẹ ơi, tiểu nha đầu đáng chết kia thật sự tưởng bản thân mình đẹp như tiên nữ chắc, nói cái gì mà ta cũng thích nàng ta."

Lục Cửu nghiêng đầu giả bộ nôn ọe, chọc cho Mộ Khanh Hoàng cong môi cười, liếc nhìn hắn nói: "Tiểu mỹ nhân yêu thương nhưng nhớ mà chàng còn mất hứng? Trong lòng thật sự không nghĩ tới chuyện sẽ tương kế tựu kế ăn luôn nàng ta à?"

Bàn tay bò từ cái bụng nhô cao của Mộ Khanh Hoàng đến trên eo, ôm lấy nàng lắc lắc, cười hi hi nói: "Ta chỉ ăn nàng."

Mộ Khanh Hoàng khề hừ một tiếng, đầu ngón tay chọc lên trán hắn, "Đừng quấy nhiễu ta."

"Nàng là vợ ta, ta không quấy nàng thì quấy ai." Lục Cửu nắm lấy ngón tay Mộ Khanh Hoàng đưa đến bên miệng cắn nhẹ, mắt phượng hơi xéch ánh lên vẻ quyến rũ vô bờ.

Mộ Khanh Hoàng xấu hổ trừng hắn, đưa tay vẩy nước lên mặt hắn, "Chàng tuổi tuất à? Đến Tây Thi cũng không có dính người như chàng."

Lục Cửu liếm mặt cười, buông miệng ra lại sờ bụng Mộ Khanh Hoàng, "Tiểu tử thú vị con mau ra đây đi, lão tử sắp chết đói rồi."

Mặt Mộ Khanh Hoàng chợt đỏ lên, đang định nói gì thì bên ngoài Ngọc Loan đột nhiên cất giọng.

"Quận chúa, tiểu tiện nhân kia quả nhiên không có ý tốt, em tận mắt nhìn thấy nàng ta cùng thế tử gia ôm nhau, chờ lúc Kim Nê đến nàng ta lại không thừa nhận, chọc cho Kim Nê ngu xuẩn kia đánh em, quận chúa ngài phải làm chủ cho nô tỳ đây."

Vào phòng thấy Lục Cửu đang ngồi đối diện Mộ Khanh Hoàng bóc hạch đào, Ngọc Loan hung hăng trừng hắn, "Thế tử gia, chúng ta đều biết Sầm Tiểu Mạn kia có âm mưu làm loạn, mà sao ngài lại vẫn trúng bẫy của nàng ta?"

Lục Cửu chỉ cười không nói.

Mộ Khanh Hoàng liền cười nói: "Được, ta giúp em trút giận. Em dẫn người đi bắt Sầm Tiểu Mạn tới đây, mặc cho em hành hạ luôn đây. Em chính là nanh vuốt mà ta dùng để "hãm hại" nàng ta, em muốn can quấy cỡ nào ta cũng cho phép hết, còn Kim Nê thì em không cần phải để ý đến hắn, nếu hắn quả thật dám đánh em, ta bảo thế tử gia của các em dạy dỗ hắn."

Lục Cửu cũng tiếp lời: "hắn mà dám động đến một sợi lông của người, ta sẽ đánh chết hắn, mau mau đi hành hạ Sầm Tiểu Mạn kia đi."

Ngọc Loan không trầm ổn chu đáo bằng Ngọc Khê, nhưng lúc này cũng mơ hồ hiểu ra điều gì đó. Những chuyện khác nàng không cần để ý tới, nàng cứ hoàn thành tốt nhiệm vụ chính của nàng, mặc sức tra tấn Sầm Tiểu Mạn là được rồi.

Ngọc Loan vỗ tay cười nói: "Loại chuyện thế này em thích làm nhất, quận chúa thế tử gia các ngài chỉ việc chờ thôi."

không bao lâu sau, chuyện hai nha hoàn đánh nhau ở trong thư phòng của thế tử gia đã lan truyền khắp Trường Ninh Hầu phủ. Lúc biết được khi hai nha đầu đánh nhau Lục Cửu cũng ở đây, Lăng Thị mơ hồ bất an... Thư phòng, nam chủ tử, hai nha đầu, Lăng Thị chỉ mới thoáng nghĩ tới thôi đã ngồi không yên rồi.

Tuyết rơi thưa thớt cả một ngày, đến sau giờ Ngọ lại rơi lớn hơn.

Ngọc Châu cười hi hi tạt một chậu nước lạnh ra đất, Ngọc Kinh hồ hững đi ngang qua ném vài mảnh sứ vỡ lên vùng nước lạnh ấy, Ngọc Loan dè Sầm Tiểu Mạn, dùng một tay ấn nàng ta lên trên chỗ đã rải mảnh sứ.

"A - - "

Đầu gối vừa tiếp xúc với mảnh sứ vỡ lạnh như băng, Sầm Tiểu Mạn liền hét lên.

Ngọc Khê từ trong phòng chạy ra nhìn thấy hoàn cảnh này lập tức hỏi há kéo Ngọc Loan đang dè Sầm Tiểu Mạn không để cho nàng ta đứng lên, "Các người làm cái gì vậy?"

Ngọc Loan không khách khí đẩy Ngọc Khê ra, " Chuyện này không phải chuyện của người, đi qua một bên."

Ngọc Khê biến sắc, "Người có ý gì?"

Ngọc Loan liếc Ngọc Khê một cái, nói: "Tiểu tiện nhân này câu dẫn thế tử gia, có thể thấy được là do học quy củ chưa thuộc, ta đây là đang dạy nàng ta cách làm người. Phạm sai lầm nên phạt, phải xử lý nghiêm thì mới răn đe những kẻ có ý xấu khác được, xem xem sau này còn có ả kỹ nữ nào gấp rút chạy đến tìm chết nữa không."

Ngọc Khê đưa tay ra hứng lấy một bông tuyết to như lông ngỗng, giậm chân nói: "Phạt liền phạt cũng nên phạt, người làm cho nàng quý gối trong băng

tuyết ngập trời này, còn làm cho nàng quỳ trên mảnh sứ vỡ là muốn đánh chết nàng sao? Các người thật là quá đáng."

Ngọc Châu mặc xiêm y được may bằng da thú ôm lò sưởi đứng ở hành lang cười nói: "Ngọc Khê tỷ, chúng ta đều từng đi theo quận chúa đọc sách, người cũng biết đạo lý "không ở vị trí đó thì không nhúng tay vào việc đó" chứ? Người nào làm việc này, nếu quận chúa đã giao việc kỷ luật bọn nha hoàn trong Mạc Viên cho Ngọc Loan quản lý, thì người đừng có nhúng tay."

Mặt Ngọc Khê trắng bệch, áy náy nhìn Sầm Tiểu Mạn đang khóc sút sùi, cắn răng nói: "Ta đi tìm quận chúa cầu tình thử xem."

nói xong liền xoay người vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Nữ họa

Edit: Yenny mare

() Nữ họa chỉ nữ tử tự mình chấp chính hoặc được quân vương tin sủng mù quáng, mang đến tai ương cho đất nước.*

Bão tuyết bay đầy trời, Mạc Viên đóng chặt cửa, Bạch Cầm, Hương Trần, Ngọc Cái găt gao đề Kim Nê ở trong tuyết, Bạch Cầm đề lên một cánh tay của Kim Nê cắn răng nói: "Người muốn chết? Mệnh lệnh của chủ tử cũng không nghe?"

Kim Nê miệng ngậm đầy bùn tuyết nhỏ một ngụm, mắt đỏ hồng quát: "Các người đều điếc rồi à? Các người không nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Tiểu Mạn sao?"

Hương Trần đề trên một cánh tay khác của Kim Nê căm ghét nói: "Nha đầu đáng ghét như vậy không xứng làm chị dâu của đệ, đại ca tình lại đi."

Ngọc Cái ngồi trên lưng Kim Nê vội nói: "Kim đại ca, đệ tận mắt nhìn thấy Sầm Tiểu Mạn với thế tử gia ôm nhau, thế tử gia nói cho nàng ta biết về việc huynh muốn cưới nàng ta, hỏi nàng ta nghĩ như thế nào, nàng ta khóc, sau đó thế tử gia an ủi nàng, sau đó nàng ta liền ôm lấy thế tử gia nói ngưỡng mộ thế tử gia... Kim đại ca, ta thế nếu như ta nói láo một câu nào ta sẽ bị thiên lôi đánh."

"nói láo, Tiểu Mạn không phải là người như vậy." Kim Nê cắn răng đau khổ gặm nhẹ một cái nói: "Là thế tử gia đối với Tiểu Mạn..."

"Người mới láo!" Bạch Cầm tát một cái lên ót Kim Nê, "Thế tử gia biết rõ người có ý với Sầm Tiểu Mạn, tuyệt đối sẽ không đoạt người người thích, chúng ta đi theo thế tử gia lâu như vậy, thế tử gia không phải loại người như thế."

Kim Nê tức giận nói: "Nam nhân ai chẳng như vậy, quận chúa mang thai, thế tử gia nhất định là đã nhìn đến khó chịu nên mới ngấp nghé nữ tử nhu thuận động lòng người như Tiểu Mạn."

Ngọc Cái ghen hờn không còn gì để nói, vuốt cằm nói: "Kim đại ca, Sầm Tiểu Mạn kia cho huynh uống thuốc lú rồi à."

Bạch Cầm cũng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Ngọc Loan cùng Sầm Tiểu Mạn ở trong cùng một tiểu khóa viện, Ngọc Loan đã sớm nói với ta, Sầm Tiểu Mạn này là người không thành thật, mỗi lần đều cướp làm mấy việc hầu hạ thế tử gia. Kim đại ca huynh đừng để nàng ta dụ dỗ, trời đất chỗ nào không có cỏ thơm, huynh nói có đúng hay không?"

"Ta chỉ thích Tiểu Mạn!" Kim Nê bắt đầu bướng bỉnh, mặt mũi tràn đầy không phục.

"Các người đang làm cái gì đấy, còn ra thế thống gì." Lục Bình khoác áo lông màu đen cùng Lăng Thị mặc áo lông màu nâu đỏ cùng đi đến.

Ngọc Cái lẩn một cái từ lưng Kim Nê xuống, Kim Nê nhanh chóng đứng lên, bốn người cùng nhau quỳ xuống thỉnh an Lục Bình, "Thỉnh an Hầu gia."

Lục Bình nhìn thoáng qua cửa sân đóng chặt, "Mấy người các người thân dính đầy tuyết thế này là vì sao?"

Bạch Cầm giành nói: "Bẩm Hầu gia, bốn huynh đệ thuộc hạ đang luận bàn võ nghệ, đánh một hồi cuối cùng thành nghịch tuyết."

Lục Bình bình tĩnh nhìn Bạch Cầm trong chốc lát, nói: "Gọi cửa."

Nghe một tiếng mệnh lệnh này, động tác của Kim Nê nhanh hơn bao giờ hết, lập tức đứng dậy đá rầm vào cửa.

Hương Trần, Bạch Cầm vội vàng tiến lên giữ chặt lấy con trâu điên này, Bạch Cầm cười lạnh nói: "Kim Nê hơi quá khích, thuộc hạ đến kêu cửa."

Qua tiếng đập cửa vừa rồi của Kim Nê, ma ma giữ cửa biết là Hầu gia đến nên vội vã đến mở cửa.

Mọi người vừa vào sân nhỏ đã nhìn thấy một người bị tuyết bao phủ đang quỳ trong tuyết, khi nhìn thấy một màn kia Kim Nê liền vọt tới, "Tiểu Mạn!"

Trong lòng Lăng Thị căng thẳng, "Lão gia, này..."

Lục Bình nháy mắt với Lăng Thị nên Lăng Thị liền ngậm miệng, hai người một trước một sau tiến vào nhà chính.

Trong phòng, Mộ Khanh Hoàng ngồi ở trên giường, trên đùi đang đắp áo ngủ bằng gấm, Lục Cửu quỳ trên bậc thềm, trưng ra khuôn mặt tươi cười, hai tay nâng một cái hộp màu đỏ hồng đẹp đẽ, trong hộp đựng đầy đủ các loại điểm tâm cùng mứt hoa quả.

Trông thấy bộ dạng nhục nhã này của nhi tử, Lăng Thị đau lòng đến trắng mặt.

Lục Bình lại không chớp mắt lấy một cái, ngược lại cười ha ha nói: "Con thỏ nhỏ chết bầm kia, không nghĩ tới ngươi cũng sẽ có ngày hôm nay, thật đáng."

Trưởng bối đến, Mộ Khanh Hoàng tựa người trên nệm gấm cũng không có ý định đứng dậy, sắc mặt vẫn lạnh lùng như cũ.

Nhìn vẻ mặt này của Mộ Khanh Hoàng, tim Lăng Thị liền sợ hãi đập thình thịch, một câu cũng không dám nói.

"Cha, mẹ, sao hai người lại đến đây?" Lục Cửu ngượng ngùng để hộp điểm tâm xuống, vội vàng đứng lên mời hai vị trưởng bối ngồi.

Lục Bình ngồi xuống ôn hoà hỏi, "Con dâu, có phải thằng nhóc này chọc con tức giận không?"

Mộ Khanh Hoàng ôm bụng lạnh lùng nói: "Người hỏi hấn đi."

"nói!" Lục Bình đập lên tay ghế một cái rồ to, "Nha đầu quỳ bên ngoài kia là thế nào, có phải tiểu tử ngươi lên lút ăn vụng sau lưng vợ ngươi không?"

Lục Cửu cười hề hề không nói.

Lăng Thị nhìn hấn, đây không phải là đang thừa nhận à?

Nghe tới kết cục của nhị phòng, mặt Lăng Thị càng thêm trắng, đôi môi run rẩy nói: "Ngươi tên mất nết chỉ biết làm cha mẹ nhọc lòng, sao ngươi có thể ngà ngón như thế chứ, mau đi nhận tội với quận chúa đi!"

"không phải là đang quỳ thì hai người đến à?" Lục Cửu lăm lăm.

Lục Bình đen mặt nói: "Nghịch chướng. Phu nhân, nha đầu bên ngoài kia nàng mang đi xử lý đi, chúng ta nhất định phải cho quận chúa một câu trả lời thỏa đáng."

Lăng Thị vội vàng gật đầu.

Mộ Khanh Hoàng lạnh lùng nói: "không cần, nha đầu kia con sẽ tự xử lý, không phải là hấn muốn nha đầu kia sao, tốt thôi, con giữ lại cho hấn."

Nghe giọng điệu u ám của Mộ Khanh Hoàng, Lăng Thị lại rùng mình một cái.

Lục Bình vẫn hòa ái như cũ, nói: "Quận chúa định đoạt, chúng ta đều nghe quận chúa."

nói xong đứng dậy, làm ra động tác như muốn đánh Lục Cửu một cái, Lục Cửu rút cổ cười với cha mình.

"Cứ để bọn nhỏ xử lý là được, chúng ta về thôi." Lục Bình nói với Lăng Thị.

Từ trước đến nay Lăng Thị đều nghe lời Lục Bình nói, nàng lại sợ Mộ Khanh Hoàng, nghe vậy vội vàng đi theo ra ngoài, Mộ Khanh Hoàng cũng không đứng dậy tiễn.

Lục Cửu đi tiễn cha mẹ trở lại, Mộ Khanh Hoàng liền cười nói: "Ngay cả đứa bé trong bụng ta mà cha mẹ cũng không thèm hỏi, chắc thật sự giận ta rồi."

Lục Cửu ôm Mộ Khanh Hoàng, "không sao, ai bảo hai ta là do ông trời phái tới, lại giao cho chúng ta nhiệm vụ to lớn đến vậy, chúng ta bị chút hiểu lầm uất ức này cũng chẳng sao."

Mộ Khanh Hoàng ngã vào ngực Lục Cửu, khe khẽ thở dài, "Ta biết, chàng chỉ là vì ta thôi."

--

Bên ngoài, dưới lớp tuyết dày, thấy đôi môi Sầm Tiểu Mạn tím bầm vì lạnh, lưng lay sắp đổ, Kim Nê phần nộ không thôi, "Đều tại ta không tốt, nếu không phải là ta đưa nàng vào trong ma động này, thì nàng nào phải chịu tội như vậy."

Bạch Cẩm từ phía sau đập mạnh Kim Nê một cú, trách mắng: "Sao lại nói thế."

Kim Nê gằm nhẹ, "Các nàng chính là muốn hành hạ chết Tiểu Mạn!"

Ngọc Loan khoác áo choàng lông thỏ từ trong phòng đi ra, lòng bàn tay còn nâng lò sưởi bằng men sứ xanh, ngông nghênh kiêu ngạo, đứng ở hành lang cười lạnh, "Nàng ta có gan câu dẫn nam chủ tử thì phải có gan gánh lấy hậu quả."

Ngã vào trong lòng Kim Nê, hai hàm răng của Sầm Tiểu Mạn đánh vào nhau cắn cật, không thể nói gì được nữa, nhưng lại chậm rãi lắc đầu.

Kim Nê liền quát lên: "Tiểu Mạn nói rồi, nàng ấy với thế tử gia là trong sạch."

Rồi Kim Nê hướng trong phòng rộng to, "Thế tử gia ngài đi ra nói một tiếng đi."

Ngọc Loan cười đắc ý nói: "Thế tử gia ấy à, còn đang quỳ dưới chân quận chúa của chúng ta kia kia."

Lời này vừa nói ra, trừ Ngọc Cái, bọn người Bạch Cẩm đều đổi sắc mặt.

Ngọc Loan cũng không thèm quan tâm xem bọn họ làm cái khi gió gì, chỉ tiếp tục nói: "Được rồi, nha đầu kia thuộc về Mạc Viên, sẽ phải bị ràng buộc bởi quy tắc của Mạc Viên chúng ta, nơi này không có chuyện của người, mau đi đi."

Kim Nê oán hận trừng mắt nhìn Ngọc Loan, ánh mắt kia giống như muốn giết nàng, Ngọc Loan tuyệt không sợ, còn đứng ở hành lang ồng ẹo làm dáng.

"Ta dẫn nàng đi." Kim Nê một tay ôm lấy Sầm Tiểu Mạn.

"Chậm đã." Ngọc Loan lại mở miệng, "Khế ước bán thân của nàng ta đang ở trong tay quận chúa chúng ta, người muốn mang nàng đi đâu?"

Nữ nhân yếu đuối bị hành hạ thành như vậy, mà hấn lại vô dụng, không cứu được nàng, Kim Nê lập tức bộc phát, rống lớn một tiếng, to đến mức làm cho Mộ Khanh Hoàng ở trong phòng giật bắn người.

Lục Cửu hơi vén rèm lên, chỉ để lộ ra khuôn mặt mình, nhỏ giọng nói: "Các người cút cho ta."

"Thế tử gia!" Kim Nê vội vàng kêu, "Ngài mau nói cho các nàng biết, ngài cùng Tiểu Mạn là trong sạch."

Lục Cửu nhìn Sầm Tiểu Mạn đang nước mắt lưng tròng một cái, nói quanh co tránh né, khua tay xua đuổi: "Mau cút."

nói xong thì quay lại vào phòng.

Kim Nê tức giận lại thét lên một tiếng.

Chủ tử vừa lên tiếng, huynh đệ Bạch Cẩm Ngọc Cái liếc mắt nhìn nhau, cùng với Hương Trần, bắt giữ Kim Nê kéo hấn xuống.

Ngọc Loan vung tay lên, nha hoàn vén rèm Bích Trâm cùng Bích Sa liền bước xuống, kéo Sầm Tiểu Mạn lên.

Ngọc Loan vron mũi chân nâng cầm Sầm Tiểu Mạn, "Chắc chắn, dù dỏ Kim Nê thành tên ngốc, người thật đúng là lợi hại."

Ngọc Loan nặng nề hừ một tiếng, "Quy ở đây đi, không có lệnh của quận chúa không được phép đứng dậy. Hai người các người canh chừng nàng ta."

"Dạ." Bích Trâm, Bích Sa đáp ứng.

--

Lục Bình và Lăng thị trở về Thụy Phúc Đường, Lăng thị khóc lau nước mắt nói: "Nàng có thai mà không an bài người hầu hạ Cửu Nhi, Cửu Nhi tự mình đi tìm nha đầu, nàng lại ích kỷ không dung tha. Ông nói xem, thằng bé cứ sống chết muốn cưới cái thứ như vậy về làm gì chứ?"

Lục Bình ngồi trên ghế trầm tư không nói, hai mắt sâu thẳm như biển.

"Lão gia, Hầu gia của ta, ông nói gì đi chứ."

"Mắt nhìn người của ta trước nay chưa sai bao giờ, đôi mắt của Triều Dương quận chúa trong vắt bình thản, không giống như..."

"Ông gặp nàng ta được bao lần? Lúc nàng còn ở nhị phòng cũng đâu phải là người ôn hòa gì, ngược lại đối với người nào cũng đều lạnh lùng, lòng dạ thì độc ác, bằng không nhị phòng cũng không thăm đến thế."

Lục Bình trừng Lăng Thị một cái, "Bà là người mất tinh tâm sáng, đừng vì quan tâm quá mức mà bị bịt mắt, nói xấu người khác lung tung. Người bên nhị phòng rốt cuộc thế nào trong lòng bà còn không rõ?"

"Trước đó ta cũng cảm thấy nhị phòng là tự làm tự chịu, nhưng hôm nay trông thấy nàng đối với chúng ta vô lễ như vậy, đối với nha đầu kia tàn nhẫn như vậy, đối với Cửu nhi nhục nhã như vậy. Trong lòng ta... trong lòng ta cực kỳ khó chịu."

"Qua một thời gia nữa đi, chỉ cần vợ chồng son bọn chúng không gây lộn thẳng đến ngay trước mặt chúng ta, thì bà không được phép nhúng tay, vợ chồng cùng giường, biết đâu con thỏ nhỏ chết tiết kia cam tâm tình nguyện thì sao."

Lãng thị tức giận xoay người đi.

--

Gió tuyết đập vào cửa, quán rượu nhỏ dùng bông vải thật dày che cửa lại, bên trong vẫn náo nhiệt ầm ỹ như cũ, kẻ uống rượu vung quynh, người khoác lác tán gẫu, nghe tiêu cô nương ở ngay giữa sảnh đàn hát kể chuyện, loại nào cũng có.

Bốn người Ngọc Cái ngồi vào một bàn cạnh cửa sổ, gọi rượu và thức ăn, Kim Nê nắm chặt bầu rượu uống ừng ực như không muốn sống nữa, đến mức mặt đỏ hồng.

Mặc dù Ngọc Cái không đoán ra được Lục Cửu cùng Mộ Khanh Hoàng đang dự tính cái gì, nhưng cũng mơ hồ đoán được một chút, Sầm Tiểu Mạn kia có vấn đề, hai chủ tử đang tương kế tựu kế câu cá lớn, mà muốn câu cá thì tất nhiên phải thả mồi trước.

Đáng thương Kim Nê ngu xuẩn này bị Sầm Tiểu Mạn kia lừa gạt đến mót tim mót phổi.

Nhìn huynh đệ chơi chung từ thời còn côi trưỡng tắm mưa với mình nay sầu khổ như vậy, đám người Bạch Cẩm cũng không vui, Hương Trần nói: "Lùi vạn bước mà nói, đó là chủ tử, chủ tử mà coi trọng thì huynh phải hai tay dâng lên, đại ca buông tay đi."

Đây không phải là lừa cháy đồ thêm dầu sao, Ngọc Cái vội nói: "Người nói vậy gì đó. Kim Nê, người phải nghe ta, thế tử gia không phải người như vậy, ta tận mắt nhìn thấy Sầm Tiểu Mạn kia cứng rắn bỏ nhào vào người thế tử gia, chứ không liên quan gì đến ngài ấy hết."

Lời này nói không ai tin.

Bạch Cẩm cười nhạo đệ đệ ruột của mình, nói: "Trong phủ người còn nói trông thấy thế tử gia cùng Sầm Tiểu Mạn ôm nhau, lúc này người lại sửa miệng, câu nào của người là thật?"

Ngọc Cái cứng họng nói hàm hồ: "Tóm lại thế tử gia không phải là người như vậy."

Bạch Cẩm gật đầu, "Ta cũng không tin thế tử gia đói bụng ăn quàng đoạt nha đầu người thích."

Kim Nê say khướt cười lạnh một tiếng, bỗng nhiên nói: "Ta không phải nô tài của hấn, ta không phải, chúng ta sớm đã không còn là nô tài rồi, chúng ta là quân tịch, là quan quân có phẩm cấp đường đường chính chính!"

"Chỉ vì một tiểu nha đầu muốn bám víu cành cao kiếm tìm phú quý mà người muốn cùng với thế tử gia trở mặt thành thù?" Bạch Cẩm chất vấn.

Kim Nê liền nói: "Nếu không đến khi thế tử gia ngủ với Ngọc Loan thì ta phải làm thế nào?"

"không thế nào!" Bạch Cẩm thoáng chốc trắng mặt.

"Hừ. Cách ăn mặc trang điểm của Ngọc Loan còn xinh đẹp là hơn Tiểu Mạn nhiều, người còn lừa mình dối người tới khi nào?" Kim Nê châm chọc liếc Bạch Cẩm một cái.

Mặt Bạch Cẩm tái xanh.

Hương Trần vỗ bàn, "Người xem xem các người đã nhìn trúng thế loại nữ nhân gì!"

Ngọc Cái đầu đầu day day thái dương, "Các người thật là giỏi, chỉ vì một chút chuyện vô văn này mà các người đã bắt đầu hoài nghi thế tử, không tin tưởng thế tử?"

"Đó là vì Ngọc Châu tặng hà bao cho người không bị sao, chờ Ngọc Châu xảy ra chuyện ta xem người có khá hơn không." Kim Nê cười lạnh.

Ngọc Cái không muốn đếm xỉa gì đến kẻ ngu xuẩn này, nhin không được nhìn về phía Bạch Cẩm, "Ca, ca nghĩ sao?"

Vừa quay đầu liền phát hiện Bạch Cẩm sững sờ không biết đã ngờ ngác nhìn hấn bao lâu, dọa Ngọc Cái nhảy dựng, trong lòng căng thẳng, "Ca, ca nhìn đệ làm gì?"

Bạch Cẩm cười, vỗ vỗ vai Ngọc Cái, "Ta phát hiện không biết từ khi nào thì đệ đệ xấu hổ của ta nói càng ngày càng nhiều."

"Có sao?" Ngọc Cái giả ngu.

Bạch Cẩm cười cười, không có tiếp tục ép hỏi, bung chén rượu lên phối hợp cụng chén với Kim Nê, "Tối nay ta cùng người không say không về, sáng mai tỉnh lại thì quên hết đi, nữ nhân là cái thứ gì, tình nghĩa huynh đệ giữa chúng ta mới là quan trọng nhất."

Ngọc Cái cũng không dám để Bạch Cẩm uống rượu say, vừa khuyên vừa đoạt vừa quấy. Đến nửa canh giờ sau, Ngọc Cái cũng Bạch Cẩm trở về nhà, Hương Trần cũng muốn cụng đại ca của mình, đáng tiếc tửu lượng của Kim Nê là tốt nhất trong bốn người, ba người bọn họ đều say khướt, Kim Nê vẫn thanh tỉnh, nâng nặc đuôi Hương Trần về, Kim Nê ôm bình rượu dựa vào tường uống tiếp, về mặt vừa thống khổ vừa chán chường, ngằm trong đó còn chan chứa hận ý.

Trong tủ quần mọi người vẫn la hét ầm ĩ như cũ, chợt xuất hiện một nam tử trên đầu thất thật nhiều bím tóc, rồi lại quần hết lên dùng một sợi dây đỏ búi lại thành búi tóc, bên dưới sợi dây là một chuỗi lục lạc màu đen. Hắn cố ý đập phải bàn chân Kim Nê đang đưa ra, "Hừ, huynh đệ, nhắc chân lên."

Kim Nê híp mắt nhìn, "Người bảo ai nhắc chân?"

"Người cản đường ta, ta bảo người nhắc chân đấy." Nam nhân kia ngang ngược nói.

Kim Nê vốn đang buồn bực khó chịu, thấy nam nhân kia như muốn ăn đòn, liền quăng mạnh bầu rượu ra đất, lão đảo đứng lên vùng vẫy. Nam nhân tóc bím cũng không vừa, vung tay đánh lại, chỉ phút chốc hai người đã lăn lộn đánh nhau, bàn ghế ngã đổ, rượu trà đổ ăm vương vãi đầy đất, hai nam nhân lăn qua lăn lại trên đất không sợ bẩn trong khoảng một chung trà. Trong quán rượu, ngoại trừ chủ quán thì nhóm khách quan đều cười ha hả khoan khoái xem, còn có người gào lên cổ vũ, thậm chí mở bàn cược ngay tại chỗ.

Sau trận đánh này, Kim Nê có thêm một bạn tốt tri kỷ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Phế bỏ ả

Edit: La Thùy Dương

Đêm đã khuya, mảnh trăng khuyết trải một lớp bạc lên ngôi nhà, hoa và cây cảnh đều phủ đầy một lớp băng tuyết, trắng xóa khắp cả một vùng rộng lớn.

Sầm Tiểu Mạn vẫn quỳ dưới mặt đất, đôi tay run rẩy bao bọc lấy chính mình. Trong bóng tối, đáy mắt nàng ta lại như ánh lên tia sát khí của loài sói đang ẩn mình dưới bóng đêm cô tịch.

Đúng lúc này, trong cửa phòng truyền đến tiếng động vô cùng khẽ, tia sát khí trong mắt Sầm Tiểu Mạn lập tức thu hồi, nhắm mắt lại mở ra, tức khắc liền quay lại với đôi mắt nai tơ vô hại, óng ánh ngập nước như muốn chực khóc mà không thể khóc.

Lục Cửu dùng áo choàng của hắn đắp lên người Sầm Tiểu Mạn, "Nha đầu, nàng thật khờ."

Sầm Tiểu Mạn sụt sùi khẽ lắc đầu, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cuộc, "Nô tỳ sẽ không chuốc thêm phiền toái cho thế tử gia, nô tỳ làm được."

"Cũng đều tại ta nhu nhược không có tài cán, để nàng phải chịu ảm ức rồi."

"Chỉ cần thế tử gia được bình an, nô tỳ cũng bình an." Dứt lời nước mắt liền lăn xuống gò má, từ ánh mắt cho đến thần thái trên gương mặt đều thể hiện được tình cảm thấm thiết.

Lục Cửu chà xát cánh tay, "Ta vào đây, nàng ta mà phát hiện thì hai chúng ta đều gánh không nổi!"

"Vâng, ngoài đây lạnh lắm, ngài mau mau vào đi! Nô tỳ không sao hết." Sầm Tiểu Mạn ân cần lo lắng nói.

Lục Cửu xoay người rón rén chui vào phòng, Sầm Tiểu Mạn vuốt tấm áo choàng quý giá trên người, quay đầu liền "xì" một tiếng, thấp giọng khinh bỉ, "Tên bất lực."

Kẻ bị mắng là 'tên bất lực' kia hiện đang ở phía sau mảnh rèm da sọc mà nghiêng răng kèn kẹt, lập tức bò lên giường làm nũng với Mộ Khanh Hoàng, mách rằng đã bị một tiểu gian tể mắng mình là 'tên bất lực' này nọ, Mộ Khanh Hoàng buồn cười dỗ hân vài câu, rồi cuộc mới chạm đầu cùng nhau rơi vào giấc ngủ.

Tuy nói rằng năm nào có bão tuyết lớn thì năm ấy sẽ được mùa, nhưng năm trước bão tuyết đã đổ vào từng đợt từ đợt, những người dựng lều ngoài thành đều phải chịu khổ, lều gỗ lại bị đè sập không hề ít. Dưỡng Tế Viện nằm ở nơi đây, những người già và trẻ nhỏ trong này vừa lạnh vừa đói. Thân là Dưỡng Tế Tự khanh nên Mộ Khanh Hoàng không thể khoanh tay đứng nhìn, nhưng vì giữ đạo hiếu lại đang mang thai không thể bước ra cửa, nàng chỉ có thể nhờ phu thê Lục Linh lấy danh nghĩa Dưỡng Tế Tự, đem phát áo bông và lương thực để cứu tế cho bên ngoài.

Nha môn mới thành lập tên Dưỡng Tế Tự này dường như đã bắt đầu danh có tiếng, nhưng xem ra vẫn không gây tiếng vang bằng chuyện Dưỡng Tế Tự khanh thực chất là một nữ nhi, cũng chính là Triều Dương quận chúa, người từng mở ra Tân Văn Lâu để giúp đỡ những học sinh nghèo khó. Người này cũng chính là nữ nhân xưa kia bị hãm oan nhưng rốt cuộc đã tự mình lấy lại công bằng trước công đường thăm vấn cùng với ngoại tổ mẫu và cha chồng ngày trước, sau đó còn đưa ba vị trưởng bối vu cáo cho mình lên đoạn đầu đài.

Cùng Lục Cửu trải qua một năm đầu tiên, Mộ Khanh Hoàng thật ra cũng không biết những ngày này đã trôi qua thế nào, nhưng chỉ trong thoáng chốc, ngày hội hoa đăng cũng đã đến. Vào mười lăm tháng giêng này, Lục Cửu lên làm cho nàng một chiếc lồng đèn phượng hoàng. Nàng nhìn đèn lồng được kết bằng vải gấm màu vàng sáng, trên mặt nở nụ cười, cầm lấy tay hắn đặt lên bụng mình, rồi cứ như vậy mà tựa người im lặng ở trong lòng hắn,

tuy không nói một lời nào nhưng lại giống như lời nào cũng đã nói ra hết.

Cảm giác này quả thật vừa mới mẻ lại làm lòng người vui vẻ.

Trong bụng đang tồn tại một đứa bé nho nhỏ, nàng có thể cảm nhận được em bé lớn lên theo từng ngày, cảm nhận rõ bé đang xoay người, đá chân, mỗi một ngày đều bị những hành động của bé làm bất ngờ mà trở nên vui vẻ. Cứ mỗi lần bị bé đạp bụng quá mạnh mà đau nhức, Lục Cửu liền cúi giận quát với cái bụng, lúc gầm một tiếng nó sẽ lại im lặng, Lục Cửu im lặng một chút nó sẽ lại đạp đạp, mỗi lần như vậy lại đạp hăng say hơn so với lần trước.

Cứ như vậy kéo dài từ mùa đông đến tháng năm của năm thứ hai, Mộ Khanh Hoàng luôn bị màn giằng co giữa hai cha con này làm cho dở khóc dở cười.

--

một ngày họ Mộ Khanh Hoàng nhận được một tấm bài thiếp, trên bài thiếp có đề Thành An quận chúa. Vị Thành An quận chúa này là con dâu thứ của Vệ quốc công, tên Xương Vận Hòa, đồng thời cũng là cháu gái đích tôn của đại trưởng công chúa Ninh Hà đã qua đời, là đích nữ của Trịnh quốc công Xương Mậu. Vì vậy, nếu luận theo vai vế thân thích, thì Mộ Khanh Hoàng còn phải gọi bà một tiếng biểu cô.

Đối với chuyện vị biểu cô này đột ngột đến thăm hỏi, Mộ Khanh Hoàng liền nghĩ thân phận của người họ hàng này tôn quý như vậy, hiện tại lại còn đang ở góa cộng thêm việc con cái trong nhà cũng đã yên bề gia thất, vậy thì chẳng phải đây là thí sinh tốt nhất cho chức Đường Tể Tự *thừa* * hay sao? (*thừa: chức quan giúp việc thời xưa.*)

Nàng vội gọi Ngọc Khê mời người tiến vào.

Ngoài thư phòng, Ngọc Cái trải một bức họa lên bàn sách, “Thế tử gia người xem, chính là người này, Kim Nê hiện đang xem hán là huynh đệ tốt nhất, chẳng bù cho các huynh đệ cùng hán lớn lên như chúng ta thì không khách khí bị hán ném ra phía sau chẳng thêm ngo ngàng.”

Người trong bức tranh là một nam nhân đầu búi một chòm tóc, một vết sẹo ẩn hiện nơi khóe mắt. Người này có đôi mắt híp, lông mày khá dài, tướng mạo cường tráng, mặt mũi đầy khí thế hiên ngang, chỉ nhìn trong tranh cũng thấy đây là một người có tính cách lỗ mãng, nên hẳn người thật bên ngoài phải còn dữ dằn hơn thế.

“Có điều tra lai lịch của người này chưa?”

“Thuộc hạ chỉ nghe Kim Nê kể lại, người này hành nghề tiêu sư coi bốn biển là nhà, không cha mẹ con cái cũng không nơi nương tựa, hiện tại thường quanh quẩn bên sông Tần Hoài, thể hiện bản lĩnh là một người giỏi đao pháp, hiện thông tin về người này chỉ có như vậy.”

“Thế hiện là kẻ giỏi đao pháp ... Người đã thấy đao pháp của kẻ này bao giờ chưa?”

Ngọc Cái lắc đầu, “Thuộc hạ chỉ nghe được người này giỏi đao pháp thông qua Kim Nê, chứ chưa từng thấy tận mắt.”

Lục Cửu trầm ngâm, nhìn chằm chằm bức họa rồi chợt nói: “Đã lâu hán không đến đây rồi nhỉ. Nhất định lúc này hán đang hận ta lắm.”

Mới Ngọc Cái hơi động, nghĩ thầm muốn giải vây vài câu giúp Kim Nê, nhưng nghĩ lại thế tử gia là người tinh tường như vậy, hẳn có nói thêm gì nữa cũng bằng thừa.

“Tiếp tục quan sát.” Chợt nhớ tới bốn tâm phúc này đã theo hầu hán, cùng hán chết trên chiến trường ở đời trước, mắt phượng của Lục Cửu dần thâm thúy, dùng móng tay vạch một đường dài trên bức họa, “Người theo dõi sát sao kẻ này cho ta, ta sợ Kim Nê chịu thua thiệt.”

“Vâng ạ.” Ngọc Cái trầm mắng chửi Kim Nê một câu.

Kỳ thật bọn họ ai cũng biết, sau khi Kim Nê thoát khỏi nô tịch và sửa lại **quân tịch (1)**, trở thành Tổng kỳ, hán vẫn luôn suy tính rất nhiều, nay chỉ vì Sầm Tiểu Mạn mà hận Lục Cửu, trong đó không phải không có nguyên nhân là do Kim Nê đã bắt đầu nảy sinh dã tâm.

(1)Thời xưa, tịch là từ chỉ thân phận của một người. Nô tịch tức là người làm nô tài, quân tịch là người đi lính, gia nhập quân đội.

--

Sau một ngọn núi giả cách Mạc Viên không xa, Kim Nê lôi ra từ trong tay áo một chiếc hộp tinh xảo, bên trong là một cây trầm được kết bằng ngọc trai, “Cái này cho muội.”

Sầm Tiểu Mạn lắc đầu, “Vật này đắt tiền quá rồi, muội không thể nhận.”

“Muội không nhận chính là đang xem thường ta.” Kim Nê giả vờ tức giận.

Sầm Tiểu Mạn vội vàng lắc đầu, “Kim đại ca huynh đừng hiểu lầm, muội không có xem thường huynh, một nô tỳ như muội thì làm gì có tư cách xem thường huynh chứ?”

“Vậy muội mau nhận!” Kim Nê cương quyết đưa chiếc hộp cho nàng.

Sầm Tiểu Mạn bắt đầu tiếp nhận.

Kim Nê chà xát đôi tay, e dè hỏi: “Thế tử có lại làm gì với muội . . .”

Sầm Tiểu Mạn ngẩng đầu nhìn Kim Nê một cái rồi vội cúi đầu xuống, “không có.”

Nhưng mới vừa rồi rõ ràng hắn đã thấy nước mắt của nàng, Kim Nê chợt siết chặt nắm đấm, “Muội chờ ta, ta nhất định sẽ cứu muội ra khỏi phủ.”

“Kim đại ca, huynh đã làm quá nhiều chuyện cho muội rồi, muội không thể lại nhận nữa đâu.” Nàng cúi đầu, hai hàng nước mắt ầng ậng rơi xuống, Kim Nê đau lòng đến chân tay cũng luống cuống, “Muội đừng khóc.”

hắn lại nghĩ tới lời chỉ bảo của âm Cửu Chúc về chuyện dỗ ngọt nữ nhân, bèn vội vàng cầm lại cái hộp, lấy cây trâm đính kết ngọc trai ra tự tay cài lên tóc nàng, “Tiểu Mạn, muội cài cây trâm này lên nhìn đẹp lắm, muội đừng khóc nữa mà.”

Thấy Kim Nê vụng về dỗ ngọt nàng, Sầm Tiểu Mạn nín khóc mỉm cười, “Kim Nê đại ca làm sao biết dỗ ngọt nữ nhi thế này, là ai đã dạy huynh thế?”

“âm đại ca dạy, cây trâm ngọc này cũng là âm đại ca mua giúp ta, chiếc hộp cũng là huynh ấy đưa cho. Kỳ thực huynh ấy có rất nhiều nữ nhân, nên rất biết cách mua quà dỗ cho nữ nhân vui vẻ.”

Sầm Tiểu Mạn cười cười, mắt nhìn ra cửa Mạc Viên bên kia, trông thấy Ngọc Khê đang đưa một quý phu nhân vào cửa thì vội nói: “Kim đại ca, ta còn phải trở về hầu hạ quận chúa.”

Kim Nê có chút luyến tiếc nhưng vẫn đành nói: “Vậy muội mau trở về, kéo bọn họ lại thừa cơ bắt nạt muội.”

“Vâng.”

Đáp lời, Sầm Tiểu Mạn chạy chậm tiến vào Mạc Viên.

Trong phòng khách ở Mạc Viên bóng thoáng truyền đến tiếng cười nói, thấy không ai hay biết Sầm Tiểu Mạn trở về, nàng ta liền nhanh chân quay trở vào tiểu khóa viện. Ban ngày bọn Ngọc Khê đều đi ra ngoài hầu hạ chủ tử, vì thế trong tiểu khóa viện sẽ không có người.

Sầm Tiểu Mạn ném cây trâm ngọc lên bàn rồi bắt đầu tháo gỡ chiếc hộp đựng trâm. Chỉ một thoáng đã thấy bên trong vách ngăn có một mảnh giấy, trên mảnh giấy có viết ba chữ: Phế bỏ ả.

- - -

Trong phòng khách, sau khi an vị chỗ ngồi cho khách, Mộ Khanh Hoàng bắt đầu quan sát Thành An quận chúa, thấy bà mặc một bộ y phục bằng tơ tằm khá mới màu trắng hoa trà, ống tay áo thêu hoa văn hình mẫu đơn, bên dưới là chiếc váy xòe được trang trí bằng kim tuyến. Người này khoảng chừng bốn mươi tuổi, dung mạo được chăm sóc rất tốt, có thể bởi vì thân là một góa phụ, nên từ đồ trang sức đến y phục trên người đều toát lên vẻ thanh lịch dịu dàng. Nhưng mặc dầu vậy, gương mặt đầy ý cười của bà lúc này dường như không giống những góa phụ thông thường chỉ biết rập theo nguyên tắc, mặt lạnh như tiền mà trái lại, trông người có vẻ niềm nở và thân thiện ngoài tầm dự đoán.

Trong khi Mộ Khanh Hoàng quan sát Thành An quận chúa thì đồng thời, bà cũng đang lặng lẽ quan sát nàng, đã sống đến ngần này tuổi thì sẽ không đánh giá một người qua xiêm y trên người họ, mà là xem đến khí chất. Người cháu họ trước mắt này, đẹp thì có đẹp nhưng phong thái tỏa ra trên người đã lấn át nhan sắc của nàng. Loại phong thái này khiến người khác không dám tiếp cận, sự e dè sợ sệt sẽ bất giác nảy sinh trong vô thức. Tựa như, loại cốt cách đầy uy quyền bẩm sinh đã nằm trên người nàng, là tự nhiên mà có.

Thành An quận chúa chợt cười lớn, nói: “Nhìn người phong thái đầy mình như vậy, đúng là không phải người làm Đường Tế Tự khanh thì cũng không ai có thể làm được.”

Mộ Khanh Hoàng cũng cười, “Con là trẻ nhỏ không rõ quy củ, không biết có nên gọi người một tiếng biểu cô hay không?”

Thành An quận chúa càng thêm vui vẻ, thân mật kéo tay Mộ Khanh Hoàng nói: “Người đừng chê cười ta trào cao, bỏ luôn chữ ‘Biểu’ đi, trực tiếp gọi ta bằng cô là được.”

Mộ Khanh Hoàng vội đáp: “Sao lại trào cao hay không với cao, người là trưởng bối, kính người là đạo lý hiển nhiên.”

Thành An quận chúa khoát tay ngăn lại, “Cứ quyết định vậy đi, còn không mau gọi ta một tiếng cô xem nào!”

Mộ Khanh Hoàng vui vẻ tuân mệnh, cười gọi: “cô.”

Thành An quận chúa vang dội đáp: “Chúng ta trở lại chuyện chính, nếu không có gì thì ta sẽ không lên điện tam bảo. Từ khi ta biết có nha môn Đường Tế Tự này thì không lúc nào mà không ngừng trông ngóng, mà không chỉ ta mà các phu nhân quyền góp tiền cho chùa miếu cũng đều nghe ngóng tin tức xem thế nào. Các nàng đều chờ sau khi con sanh đứa nhỏ, ở cử cho hết tháng rồi sẽ làm việc, ta vì không đợi được nên quyết định tiên hạ thủ vi cường mà đích thân đến đây! Khó khăn lắm mới có một nha môn do nữ nhân chúng ta làm chủ, chuyện vui như vậy sao có thể thiếu ta! Tiểu chất nữ, con phải xếp cho ta một chức quan đấy nhé, ta mong làm chức tổng quản lắm rồi.”

“cô tới đúng lúc, con đang lo không có người tình nguyện giúp con đó, người cũng biết nha môn này phải bỏ tiền vào không ít.”

“Tiền, ta có. trên người ta chẳng có gì ngoài chút bản lĩnh làm ăn buôn bán. Chết nữ, con có nghe qua Xương Ký tửu lâu bao giờ chưa?”

Mộ Khanh Hoàng kinh ngạc: “Chính là Xương Ký tửu lâu tiếng tăm lẫy lừng vang xa khắp các tỉnh thành sao?”

“Chính nó!” Thành An quận chúa cười gật đầu.

Mộ Khanh Hoàng lập tức phản phó: “Ngọc Khê, nhanh vào bên trong lấy văn sách và mộc ấn của Đường Tế Tự thừa ra đây. Đường Tế Tự thừa tự nguyện bước vào cửa, chúng ta tuyệt đối phải giữ chặt không cho người bỏ chạy!”

Thành An quận chúa sáng khoái cười to, “Con yên tâm ta tuyệt không chạy!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Sinh con

Edit: La Thùy Dương

“Con đã viết cái này. cô, người nhìn xem!”

Tuy giữ đạo hiếu dưỡng thai tận chín tháng nhưng Mộ Khanh Hoàng cũng không để mình nhàn rỗi, nàng luôn nghĩ cách làm thế nào để điều hành Đường Tế Tự cho thật tốt, làm thế nào để cứu tế được nhiều trẻ con và người già neo đơn, còn phải suy nghĩ cách dạy nghề cho những cô nhi không nơi nương tựa, cứ thế đem tất cả viết hết vào một quyển sách. Ngẫm nghĩ một hồi, nàng lại thấy giờ đây mình chỉ còn thiếu mỗi một đại phú hào là Thành An quận chúa nữa thôi.

Sau khi Thành An quận chúa đọc xong liền mỉm cười, “Quả nhiên hôm nay ta không uổng công đến đây rồi, ta không có nhìn lầm người! Sau này phạm là sản nghiệp trong nhà ta, khi cần tuyển người thì nhất định sẽ ưu tiên chọn những đứa bé trong Đường Tế Viện.”

“Đại ơn đại đức của cô, con thay mặt cho những đứa trẻ đó cảm ơn người.”

Thành An quận chúa liền khoát tay nói: “không cần con phải cảm tạ, tích công đức là một chuyện cực kỳ tốt, ta đến đây chia công đức của con, con không ngại ta là mừng lắm rồi.”

Sau khi Thành An quận chúa vui vẻ nhận mộc ấn và văn sách của Đường Tế Tự thừa xong xuôi, bà liền cùng Mộ Khanh Hoàng đề cập đến chuyện nhà, “Bụng con đã lớn vậy rồi, khi nào thì sinh?”

trên mặt Mộ Khanh Hoàng liền thoáng hiện vẻ nhu hòa, mỉm cười nói: “Chắc là cuối tháng này.”

“Đến lúc đó ta nhất định sẽ đến chung vui.” Thành An quận chúa hơi ngừng một chút rồi cười nói, “Ta nhớ không lầm hình như *tiết thiên thu*(*) của Thánh Thượng cũng diễn ra vào cuối tháng này, tiểu gia hỏa này tốt nhất là sinh ra ngay tiết thiên thu, như vậy thì mới có phúc.”

(*tiết thiên thu: lễ sinh nhật của hoàng đế*).

“Cảm ơn lời chúc của người.” Mộ Khanh Hoàng cười nói.

“cô à, đến tháng chín con mới có thể xả tang. Đoạn thời gian này, chuyện của Đường Tế Tự đành nhờ người lo liệu, những chức quan còn lại thì người tổ chức một bữa tiệc rượu giúp con, ai ra nhiều tiền thì phong quan cho người đó.” Mộ Khanh Hoàng nửa đùa nửa thật nói.

“Cứ để đó cô lo, còn luận về tiền bạc thì không qua được phu nhân của các gia đình hoàng thương. Ta cũng biết được vài người, như Hoa gia bán văn cầm, Thiệu gia buôn mẫu đơn, cả Thủy gia kinh doanh sơn phấn nữa.”

“cô thật sự đã giúp con một việc lớn đấy, nếu không phải cô tìm đến thì con cũng không thể biết những thương nhân có tiền này. Vốn con còn đang sầu không biết sau khi xả tang rồi thì nên đưa thiệp mời cho người nào, nhưng may mắn giờ đây đã có cô giải quyết hết cho con rồi. Nhưng dù gì con vẫn phải nói một chút, một khi đã chọn phu nhân cho Đường Tế Tự thì một là phải chọn người thực sự muốn làm công việc này, còn với loại người làm ba ngày nghỉ hai ngày chỉ muốn lấy danh tiếng chứ không muốn chi tiền thì thôi rồi. Còn hai là phải chọn người có nhân phẩm tốt, chúng ta hợp tác làm việc chung với nhau thì ai ai cũng phải nỗ lực cố gắng, người nói xem có phải không?”

“Con nói chí phải, cô hiểu rồi.”

Lại nói thêm vài lời, Thành An quận chúa mới cáo từ rồi đi.

Thành An quận chúa vừa mới rời khỏi, Lục Cửu liền quay trở lại.

Thấy trên bàn vẫn còn sót lại tách trà chưa dọn, Lục Cửu hỏi: “Ai vừa mới đến à?”

“Là Thành An quận chúa.”

Mộ Khanh Hoàng liền nói với Lục Cửu về mục đích đến đây của Thành An quận chúa.

Lục Cửu theo thói quen ôm lấy Mộ Khanh Hoàng cho nàng ngồi trên đùi mình, cúi đầu, áp lỗ tai lên bụng nàng lắng nghe, nói: “Quả trứng thối kia, hôm nay có giầy vò mẫu thân của ngươi không đấy?”

Mộ Khanh Hoàng cười nói: “Buổi sáng chàng phá rồi khiến nó đập tới đập lui, chỉ sợ lúc này mệt lắm rồi. Sau khi chàng đến thư phòng thì không thấy nó động nữa, có lẽ là đã ngủ thiếp đi rồi.”

“Tiểu phượng hoàng, thế nàng có nhớ ta không?” Vuốt ve bụng Mộ Khanh Hoàng, Lục Cửu hỏi.

“không nhớ, một canh giờ trước chàng còn ở trước mặt ta mở quyển Kinh Thi tìm nhũ danh cho đứa nhỏ đấy.”

“Nhưng ta nhớ tiểu phượng hoàng, mỗi một canh giờ, mỗi thời mỗi khác đều nhớ đến nàng.”

Bốn mắt nhìn nhau, nàng nhìn sâu vào mắt hắn, thấy rõ được thâm tình tràn ngập trong ánh mắt hắn.

Tình này mằm trong vô thức, ngày một sâu sắc.

Sâu càng thêm sâu...

Nàng cười cười, vịn về lỗ tai hắn, đặt một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước phớt nhẹ lên môi hắn.

Nam nhân này càng ngày càng làm nàng yêu thương.

Chỉ một chiếc hôn ngắn cũng khơi lên bản tính thèm ăn trong lòng Lục Cửu. Hắn cẩn thận ôm nàng, không kìm lòng được cúi người ngậm lấy cái miệng nhỏ nhắn ăn mãi không biết đủ kia.

Hai tay Mộ Khanh Hoàng ôm lấy cổ hắn, khẽ nhếch hàm răng, ngậm ngậm cho phép hắn công thành đoạt đất trong miệng nàng.

một bàn tay coi bỏ khuy cài áo của nàng, tay lần mò xoa nắn bên trong như thỏa nỗi khổ tương tư.

Xuân phong xuân vũ xuân chi tình, tương tri tương hội niệm bất vong (1)

(1) Đây là câu đối, ý là gió xuân mưa xuân đến mang theo tình cảm dạt dào, bạn tương tri khi gặp được nhau thì chắc chắn sẽ không thể quên được.

Sau thời gian một nén nhang, Lục Cửu tự mình cài lại khuy nút hình hồ điệp cho Mộ Khanh Hoàng, đến lúc này mới đem chuyện cả nhà Vương Kỳ chết thảm và Thái tử bị hãm hại nói với nàng: “Tạm thời bên Cổ chỉ huy sứ đó còn chưa tra được gì, nhưng hiện tại ta đang nghi ngờ một người, chính là người mà Kim Nê đang xem là tri kỷ âm Cửu Chúc.”

Màu đỏ như hoa đào trên mặt còn chưa rút đi, Mộ Khanh Hoàng ngần ngại một hồi mới phản ứng lại, “Phụ thân bị hãm hại ư?”

“Đừng kích động, ta chính vì sợ nàng kích động nên mới không dám nói sớm với nàng.”

“Chàng mau nói rõ tường tận mọi chuyện cho ta!” Mộ Khanh Hoàng gấp gáp hỏi.

“Đây là chuyện từ năm ngoái rồi, hắn Cổ chỉ huy sứ sẽ không gạt ta chuyện này đâu. Ta cũng vẫn luôn dặn bọn Bạch Cầm theo dõi nhất cử nhất động vụ án này. Tuy là bây giờ vẫn chưa có chút manh mối nào nhưng ta có đặt ra một giả thiết. Giả như hung thủ giết chết Vương Kỳ, kẻ đã ám sát nàng ở ngõ bắc, Phụng Lâu Xuân, Sầm Tiểu Mạn, và bạn tốt tri kỷ của Kim Nê là âm Cửu Chúc có liên quan đến nhau thì hẳn là bọn chúng sẽ ngấm ngấm liên lạc qua lại, nếu là vậy thì chúng ta có thể lợi dụng Sầm Tiểu Mạn, lần theo dấu vết để lũng ra hung thủ đứng phía sau. Tình cờ chuyện này cũng trùng khớp với kế hoạch mà chúng ta đã dày công sắp đặt. Nếu như bọn chúng đã cài một cây đinh bên người chúng ta, thì ta cũng có thể đến bên bọn chúng để làm gian tế.”

Dừng một chút, Lục Cửu lại nhìn Mộ Khanh Hoàng mà nói: “Tiểu phượng hoàng, cuối tháng này sẽ là tiết thiên thu của Thánh thượng, phiên vương cũng đã lục tục lên kinh, thời gian của chúng ta đã không còn nhiều nữa. Đợi khi nàng sinh con xong rồi, chúng ta sẽ phải phối hợp cùng nhau diễn một vở kịch, rồi từ đây và cả về sau nàng nhất định phải tin tưởng phụ quân của nàng. Hai đời của ta đều chỉ yêu duy nhất một mình nàng, ngoại trừ nàng ra ta tuyệt sẽ không chạm vào bất kỳ nữ nhân nào khác.”

Tâm Mộ Khanh Hoàng không ngừng rung động, nhưng trên mặt nàng chỉ nhẹ nhàng mỉm cười, tay vuốt ve mặt hắn: “Ta tin chàng.”

Nhìn thấy nàng như vậy, Lục Cửu lúc này có phần không được vững dạ lắm. Nhưng vì để tìm ra chứng cứ chứng minh ý đồ mưu phản của Mộ Kiêu, bọn họ không còn con đường nào khác. Hắn chỉ có thể lại cúi đầu hun hăng hôn lên miệng nhỏ nhắn của nàng.

Tiết thiên thu đêm nay, cung đình mở thịnh yến, các nhi tử của Kiến Nguyên Đế ở bên ngoài đều đã trở về. Nhìn thấy con cháu đông đúc quây quần dưới một mái nhà, thân là phụ thân cũng lấy làm cao hứng. Đêm nay, pháo hoa bắn mãi không dừng.

Cũng một đêm này, Mộ Khanh Hoàng lâm bồn.

thì ra sinh con lại đau đến như vậy!

Trong tiếng rên rỉ nén nhịn của Mộ Khanh Hoàng, Lục Cửu cùng Sầm Tiểu Mạn ở sảnh ngoài nháy mắt đưa tình với nhau.

“Bàn tay nhỏ bé của nàng vừa thon nhỏ vừa mềm mại, trông thật là đẹp mắt.” Lục Cửu vuốt ve bàn tay Sầm Tiểu Mạn, đôi mắt phượng nhìn nàng ta không chớp mắt.

Mặt Sầm Tiểu Mạn ửng đỏ đứng trên mặt đất, bất an ngó quanh: “Quận chúa đang sinh con mà, thế tử gia, chúng ta như vậy không tốt đâu.”

Lục Cửu lườm nàng, nhếch mép, “Có nữ nhân nào là không sinh con, còn phải chiều nàng ta nữa sao? Nàng có muốn sinh con hay không, hửm?”

Lục Cửu một phen ôm Sầm Tiểu Mạn vào lòng, vừa định hôn thì Ngọc Loan đã xông thẳng vào, lập tức tạt một chậu máu loãng lên người hai người họ, “Quận chúa của chúng ta đang sinh con ở trong sương phòng, đã đau đến muốn chết rồi, vậy mà các người lại ở nơi này khanh khanh ta ta. Có phải ta đến trễ một chút thì các người sẽ lăn đến trên giường của quận chúa chúng ta luôn hay không hả?”

Ngọc Loan tức đến cả người đều phát run, lao đến túm lấy búi tóc Sầm Tiểu Mạn lôi nàng ta từ trong lòng Lục Cửu ra ngoài, “bốp bốp” in thẳng năm đầu bàn tay lên mặt nàng ta, “Nữ nhân đề tiện nhà ngươi, dám câu dẫn chủ tử, ta đánh chết ngươi!”

Sầm Tiểu Mạn đau đớn hét lên, “Thế tử gia mau cứu nô tỳ.”

“Hò nháo không biết phép tắc, dùng tay cho ta!” Lục Cửu lao đến, can lấy một tay Ngọc Loan rồi ôm chặt Sầm Tiểu Mạn trong ngực, phẫn nộ quát: “Cút đi!”

Ngọc Loan chống nạnh mắng to, “Thế tử gia ngươi thật không có lương tâm, quận chúa chúng ta sinh con cho ngươi đã phải chịu đau đến bán sống bán chết, ngươi lại ở đây phong lưu khoái hoạt với tiểu tiện nhân này. Ngươi không biết sẽ làm quận chúa chúng ta thất vọng lắm hay sao?”

“Con mắt nào của ngươi thấy bốn thế tử phong lưu khoái hoạt, không phải chỉ là sinh đứa bé thôi sao, nàng ta sinh đẻ thì ta có thể làm gì được? Vốn dĩ bốn thế tử ngồi đây là bàn chuyện quan trọng với Tiểu Mạn, rồi sao nào?” Lục Cửu cương nghị, thờ hờn hờn nói.

“Rồi sao nào? Các người chờ đó, bây giờ ta sẽ nói cho quận chúa! Tiểu tiện nhân chờ đó, quận chúa mà ra tay thì ngươi có muốn chết cũng không được yên đâu!”

Sầm Tiểu Mạn hoảng sợ lập tức chui rúc vào lòng Lục Cửu, Lục Cửu vội vã che chở nàng ta trong lồng ngực.

Tiếng tranh cãi lôi kéo Lục Bình và Lăng Thị cùng tiến đến, vợ chồng già đứng nghe ngoài cửa được một lúc, Lăng Thị chợt khẽ nói: “Tiểu tử này cũng quá bốc đồng rồi, dù quận chúa có ngàn vạn lần không tốt thì cũng không nên làm như vậy trong thời điểm này chứ, ngay cả bản thân thiếp làm mẹ cũng nhìn không nổi! Nữ nhân Tiểu Mạn này quả thật đúng là một con hồ ly tinh!”

Lục Bình ừ một tiếng, chấp tay ở phía sau thông thả bỏ đi.

“Lão gia?” Lăng Thị vội vàng đuổi theo sau.

Biết được Mộ Khanh Hoàng sinh con, tam phòng đi tới Mạc Viên vẫn an nhưng thấy tình trạng hiện tại cũng bỏ đi hết rồi.

một lát, trong phòng sinh vọng ra tiếng khóc to rõ của hài nhi.

Trước đó bởi vì một màn ‘vụng trộm đầy xấu hổ’ bị bắt gặp bởi tiểu nha đầu mà Lục Cửu trốn vào trong phòng ngủ, khoảnh khắc khi nghe thấy tiếng khóc ấy, hẳn phải hết sức kìm nén cơn xúc động của mình, ngăn không để mình lao thẳng ra ngoài mà chạy vào phòng sinh chỉ để nhìn Mộ Khanh Hoàng một chút.

Chờ đến khi Ngọc Khê lạnh mặt gọi hắn, Lục Cửu mới gục bả vai, ủ rũ buồn bã đi theo Ngọc Khê vào phòng sinh. Máu đen trong phòng đều đã được lau chùi sạch sẽ, Lục Cửu vừa bước vào cửa liền muốn khóc, trông thấy sắc mặt trắng bệch yếu ớt của Mộ Khanh Hoàng, nước mắt hắn liền rơi xuống.

Mộ Khanh Hoàng mỉm cười nhìn hắn, “Ngốc, chàng khóc cái gì, còn không lại đây xem con của chúng ta.”

Quỳ gối bên giường, Lục Cửu không nhìn con mà trước tiên liền đưa tay sờ mặt Mộ Khanh Hoàng, “Tiểu Phượng Hoàng, chúng ta không sinh, sau này cũng không sinh nữa.”

Chớp mũi nàng chợt ngửi được mùi máu tanh, còn cảm giác được trên mặt hơi ươn ướt, Mộ Khanh Hoàng bắt lấy tay hắn, phát hiện lòng bàn tay hắn đã bị móng tay tron nhẫn của chính hắn ghim sâu đến mức máu me nhầy nhụa.

“Ngốc, ta tin tưởng chàng, là chúng ta đã thương lượng như vậy, đừng tự trách mình!” trên mặt có máu, Mộ Khanh Hoàng nghiêng đầu nhìn hấn, hai hàng nước mắt theo má lăn xuống áo gối.

Vừa dùng tay áo lau vết máu trên mặt nàng, Lục Cửu vừa uất hận nói: “Chờ khi tiêu diệt được Mộ Kiều, ta nhất định sẽ đưa hai mẹ con nàng đi du ngoạn khắp nơi, chuyện gì cũng không cần nữa. Tiểu Phụng Hoàng, kỳ thật ta không hề muốn làm quan cũng không cần làm tướng quân gì cả, ta chỉ muốn làm một người phú quý nhàn rỗi, mỗi tối đều có thể ôm nàng ngủ, mỗi buổi sáng thức giấc đều sẽ nhìn thấy nàng, hôn nàng một cái, tất cả những thứ này chính là tâm nguyện cả đời ta. Tiểu Phụng Hoàng, có phải ta như vậy là rất không có tiền đồ hay không?”

Mộ Khanh Hoàng cười nói: “Có phải còn muốn nuôi chú chó, thỉnh thoảng sẽ chơi trò đấu để nhàn hạ sống qua ngày luôn không?”

Lục Cửu mãnh liệt gật đầu, ánh mắt trong thoáng chốc dần âm trầm, “Ta khẳng định nàng sẽ chán ghét ta không có chí lớn như vậy.”

“Ngốc quá! Chờ tiêu diệt được Mộ Kiều, chẳng muốn đến nơi nào ta đều sẽ đi cùng chàng, như vậy có được không?”

“thật chứ?” Lục Cửu vui sướng không thôi.

“Ừm, Triều Dương quận chúa nhất ngôn cửu đỉnh.” Mộ Khanh Hoàng vờn ngón út ra, cười với hấn, “Chúng ta ngoéo tay đi!”

“Được! Ngoéo tay ước định một trăm năm không được phép thay đổi.”

Giây phút này, nhìn nụ cười sáng rỡ tuyệt đẹp của Lục Cửu mà nàng như quay lại khoảnh khắc khi nhìn thấy hấn nằm sấp nơi đầu tường, cầm hoa pháo đỏ rực trong tay cười nịnh nọt nhìn nàng. Nụ cười này đã được Mộ Khanh Hoàng khắc sâu trong trí nhớ, xem như vật trân bảo mà cất giữ trong lòng cả đời.

Đây là Lục Cửu, là phu quân của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Đánh chết

Ánh sáng nhỏ bé như hạt đậu phản chiếu từ ngọn nến vào trong gương đồng, hắt lên một gương mặt âm trầm nham hiểm còn vương vết máu.

Sầm Tiểu Mạn nhắc tay lau sạch vết máu trên mặt, lấy từ trong hộp đồ trang sức của mình ra một chiếc vòng tay bằng vàng nhìn vô cùng bình thường, đeo vào cổ tay, sau đó đứng dậy đi thay bộ quần áo vừa bị Ngọc Loan giới thiệu máu khi nãy.

- -

Tam phòng.

Lục Cảnh ngồi nghiêng ở trên giường, ăn thịt uống chút rượu, vui vẻ ngâm nga một bài hát.

Tam phu nhân Hoa thị ngồi xuống một bên giường cười nói: "Chuyện gì khiến lão gia cao hứng như vậy?"

Lục Cảnh chỉ về hướng Mạc Viên, "Tối nay quận chúa sinh con, thằng nhóc Lục Cửu kia đã làm gì bà cũng nghe thấy, bà chờ xem, chờ Triều Dương quận chúa hết thời gian kiêng cử chắc chắn sẽ có trò hay để xem, biết đâu chừng Đại phòng sẽ nhận kết cục giống với Nhị phòng."

Nghĩ đến kết cục mà Đại phòng có khả năng phải gánh chịu, Lục Cảnh cười càng vui vẻ, uống một ngụm rượu rồi tiếp tục ngâm nga hát.

Hoa thị lại sầu lo nói: "Nếu Đại phòng bị diệt trong tay Triều Dương quận chúa, vậy không phải chúng ta cũng sẽ chịu ảnh hưởng à, tổ chim bị phá trứng nào còn nguyên, lão gia cười gì chứ?"

Lục Cảnh nhìn thoáng qua Hoa thị, "Người đại ca này của ta từ nhỏ đã có một thói quen, hấn yêu tiền."

"Ai mà không yêu tiền, có ai chê tiền nhiều sao?"

"Đại ca ta lại không giống vậy, hấn yêu tiền lại thích giấu tiền, bà đừng thấy đại ca ta thường ngày ăn mặc đồ dùng không có chút nào hào hoa xa xỉ mà nhầm, hấn rất có tiền đấy. Bà có thấy chùm chìa khóa treo ngay hông hấn không? Tất cả những chìa khóa đó đều là chìa khóa kho đấy. Bà nói xem, nếu Đại phòng đổ, đồng gia tài đó sẽ thuộc về ai?"

Hai người nhìn nhau, Hoa thị lập tức hớn hờ vui cười, "Cứ mặc cho Lục Cửu tìm đường chết đi."

Lục Cảnh gật gù đầu, lại tiếp tục ngâm nga hát.

--

Thụy Phúc Đường.

Lục Bình dựa vào thành giường suy nghĩ, Lăng Thị nằm bên cạnh ông run bần bật không ngừng.

Lục Bình quay đầu liếc mắt nhìn thê tử của mình, vỗ vỗ vai bà, "đã bao nhiêu năm rồi mà gan của bà vẫn bé như gan chuột thối, chỉ mới chút chuyện vặt mà đã hù bà đến vậy."

"Lão gia, thiếp sợ lắm. Lục Mạo chỉ mới có hồng nhan tri kỉ mà Triều Dương quận chúa đã vui đập hấn, cái thằng trứng thối Cửu Nhi kia lại cùng một đũa nha hoàn ôm ấp ngay lúc nàng ta sinh con, chưa kể còn bị đại nha hoàn bên người nàng ta bắt tại trận. Thiếp sợ, thiếp sợ quận chúa sẽ đối phó với tất cả chúng ta còn tồi tệ hơn với nhà Lục Mạo."

"Sao bà lại như thế chứ, toàn lo lắng những chuyện không đâu, nhị phòng có kết cục kia là do bọn họ gieo gió gặt bão, không phải là lỗi của Triều Dương quận chúa. Hơn nữa, ta thấy chuyện của Cửu Nhi rất lạ, Cửu Nhi thích Triều Dương quận chúa đến mức nào ta là người rõ nhất, ta thật không tin hấn có thể làm vậy."

Lăng Thị dụi đầu vào lòng Lục Bình, "Thiếp nghe lão gia."

Lục Bình lại vỗ vỗ Lăng Thị, thấy bà vẫn còn run rẩy thì bất đắc dĩ thở dài, "Xảy ra chuyện này làm tới nay ta có được đứa cháu trai béo mập mà lại không có chút cảm giác vui mừng nào. Thôi được rồi, đêm đã khuya, ngủ đi, chuyện này sáng mai nói sau, bình tối tướng đỡ, nước tới đắp đất chặn thôi."

--

Hôm sau, những món quà do trong cung ban thưởng đổ về Trường Ninh Hầu phủ ồ ạt như nước sông, vì còn đang chịu tang nên Mộ Khanh Hoàng cũng không thể tiến cung tạ ơn, chỉ để cho nha hoàn của mình thay mặt nàng hướng về hoàng cung khấu tạ một hồi. Đối với chất ngoại có cùng ngày sinh với mình này, Kiến Nguyên Đế cảm thấy rất thích, vì vậy cho Ngụy Bảo truyền lời rằng sau khi chịu tang xong liền mang vào cung cho ông nhìn một chút.

Có những lời này của Kiến Nguyên Đế, nhóm phiến vương ở kinh thành cũng vội vàng sai người tặng quà, Mộ Khanh Hoàng cho người viết ra danh sách, thu nhận hết đồng quà ấy.

Phiến vương hồi kinh chúc thọ, xong xuôi cũng không lập tức trở về đất phong. Theo thường lệ thì nhóm phiến vương này còn phải nấn ná thêm ít nhất một tháng nữa mới có thể rời đi hết, mà Yên vương Mộ Kiều lại là người con có hiếu, khó khăn lắm mới có dịp hồi kinh, y sẽ "tận hiếu" thật tốt.

Mà cũng vì chịu tang nên tiệc đầy tháng làm không long trọng lắm, chỉ có một vài người thân thiết đến tặng quà.

Lúc Mộ Khanh Hoàng hết ở cử là đã đến cuối tháng sáu đầu tháng bảy, đúng là thời kỳ hoa sen nở rộ, cũng chính vào khoảng thời gian này phụ thân sẽ phụng chỉ xuất kinh, thời gian còn lại của bọn họ quả thực không nhiều lắm.

Vào một đêm trước ngày thực hiện kế hoạch, Lục Cửu đề Mộ Khanh Hoàng trên giường, cả đêm triền miên không ngừng, cho đến hừng đông, lúc hai thân hòa hợp, hấn ở bên tai nàng không ngừng nói ba chữ "Phải tin ta, phải tin ta..."

--

Ngày thứ ba sau khi Mộ Khanh Hoàng hết kiêng cử, gió nhẹ thổi qua xua tan nóng bức thường ngày, Mộ Khanh Hoàng ngồi trên giường chơi với con trai, đại nha hoàn Ngọc Khê thì đang hủy bỏ danh sách quà tặng, Sầm Tiểu Mạn đi theo bên cạnh Ngọc Khê trợ giúp.

"Tiểu Mạn, ta nghe Ngọc Loan nói, đêm mà ta sinh con, người cùng thê tử gia "trò chuyện với nhau thật vui", có chuyện này hay không?"

Sầm Tiểu Mạn sững người, vội vàng quỳ sụp xuống bên chân Mộ Khanh Hoàng, "Quận chúa thứ tội, là Ngọc Loan tỷ tỷ nhìn lầm, nô tỳ cùng thê tử gia trong sạch."

"Ồ, trong sạch." Mộ Khanh Hoàng cười cười.

"Người tưởng ta mù à? Ta rõ ràng bắt gặp hai người các người đang ôm nhau." Ngọc Loan kêu lên.

"Ngọc Loan em không cần nói, ta tự có chủ trương. Tiểu Mạn, người đi rót một ly trà sâm đến đây cho ta."

"Dạ."

Sầm Tiểu Mạn lui ra khỏi chính phòng, đi thẳng đến phòng trà. Lúc đó, ma ma canh gác phòng trà đang ngủ gà ngủ gật, Sầm Tiểu Mạn không làm kinh động bà ta, ở trong ngăn tủ tìm hộp sứ men xanh lấy ra miếng nhân sâm, nhanh nhẹn pha một tách trà sâm. Lúc ma ma nghe được tiếng rót nước thì tỉnh lại, vừa mở mắt ra thì nhìn thấy Tiểu Mạn nên nhếch miệng ngủ tiếp.

trên mặt Sầm Tiểu Mạn hiện lên một tia cười lạnh, đưa lưng về phía ma ma, một tay ấn vào đoá hoa được chạm trổ trên vòng tay vàng, vòng tay vàng liền mở ra một cái khe nhỏ, theo cổ tay nghiêng nghiêng của nàng ta, một thứ bột phấn màu xanh đậm rơi vào trong nước trà, lập tức hoà vào nước.

Bưng khay lên, xoay người đối mặt với ánh mặt trời từ bên ngoài rọi vào, Sầm Tiểu Mạn lại khôi phục bộ dáng sợ hãi đáng thương.

Tiến vào chính phòng, nàng ta từ từ đến gần Mộ Khanh Hoàng, để cái khay lên trên bàn nhỏ, bưng tách trà dâng lên, khiêm tốn nói: "Quận chúa mời uống trà."

Mộ Khanh Hoàng đứng dậy giao con trai cho Ngọc Khê ôm, ý muốn bảo nàng ấy đi vào phòng trong.

Thấy Ngọc Khê đã đóng chặt cửa phòng ngủ, Mộ Khanh Hoàng mới tiếp nhận tách trà mà Sầm Tiểu Mạn đưa đến, mở nắp ra nhìn nhìn nước trà, thấy trà có màu da cam, miếng nhân sâm chìm nổi bên trong, "Trà pha không tệ."

"Đều là nhờ Ngọc Khê tỷ tỷ dạy giỏi." Sầm Tiểu Mạn thấp giọng nói.

Khi nàng ta phát hiện ra Mộ Khanh Hoàng để Ngọc Khê ôm bé trai vào trong phòng ngủ, cả người lập tức căng thẳng, hai tay giấu ở trong tay áo.

Mộ Khanh Hoàng cầm nắp gạt nhẹ nước trà, chậm rãi đưa trà đến bên miệng, tay phải của Sầm Tiểu Mạn theo bản năng nắm chặt tay trái.

Chợt, Mộ Khanh Hoàng vung tay gọi thẳng nước trà lên mặt Sầm Tiểu Mạn, ánh mắt Sầm Tiểu Mạn biến đổi, không che giấu nữa, tay phải rút ra chủy thủ được giấu ở trong tay áo đâm về phía Mộ Khanh Hoàng.

"A - -"

Ngọc Loan kêu to, Ngọc Châu, Ngọc Kinh vội vàng nhào tới cứu giá.

Đúng lúc này, Mộ Khanh Hoàng siết chặt chén trà lui về phía sau một bước dài, cùng lúc đó, Võ Đại ẩn thân sau tấm bình phong vọt ra đánh nhau cùng Sầm Tiểu Mạn.

Ba người Ngọc Loan vây quanh bảo hộ Mộ Khanh Hoàng ở bên trong, chủ tớ bốn người cùng đứng theo dõi trận đấu giữa Võ Đại cùng Sầm Tiểu Mạn.

Đến khi tận mắt nhìn thấy các nàng mới dám tin tưởng, Sầm Tiểu Mạn ngày thường luôn nhát gan đáng thương, nhẫn nhục chịu đựng thật không ngờ lại hung hãn không sợ chết đến thế.

"Trời ạ." Nhớ tới những lần mình hung hăng bắt nạt Sầm Tiểu Mạn, Ngọc Loan càng nghĩ càng sợ.

Mộ Khanh Hoàng vẫn còn sợ hãi, may mà nàng đã biết bộ mặt thật của nàng ta từ trước, nếu như Sầm Tiểu Mạn thật sự là gian tế, Mộ Kiều phải một mình nàng ta lên vào Trường Ninh Hầu phủ, như vậy nàng ta tất nhiên không thể chỉ biết khóc. thật may, thật may là hôm nay trước khi quyết định chén ép bắt bẻ nàng ta, nàng đã để Võ Đại ẩn mình sau tấm bình phong để bảo vệ mình.

Keng keng, trường đao chống lại chủy thủ ngắn, Sầm Tiểu Mạn bị dồn vào thế yếu, chưa được một chốc, Võ Đại đã chế phục trói cánh tay Sầm Tiểu Mạn lại, ném nàng ta xuống dưới chân Mộ Khanh Hoàng, "Thỉnh quận chúa xử lý."

Mộ Khanh Hoàng vung tay lên ý bảo Võ Đại lui sang một bên, sau đó cúi đầu nhìn Sầm Tiểu Mạn, Sầm Tiểu Mạn cũng ngẩng đầu nhìn Mộ Khanh Hoàng, "Người đã sớm phòng bị ta?"

"Đúng."

"Ta để lộ ra sơ hở ở chỗ nào?"

"trên thực tế người cài trang không chệ vào đâu được." Nếu không phải nàng cùng Lục Cửu đều có trí nhớ của kiếp trước, không biết chừng bọn họ thực sự sẽ bại trong tay nàng ta.

"nói, ai phải người tới ám sát quận chúa?" Ngọc Loan tức giận ép hỏi.

Sầm Tiểu Mạn cười lạnh một tiếng, nhắm mắt lại, môi hơi mím, khóe môi liền chảy ra máu đen.

"không tốt!" Võ Đại tiến lên mạnh mẽ cạy miệng Sầm Tiểu Mạn ra, máu đen chảy ra ồ ạt, Võ Đại lập tức hoảng hốt buông tay ra.

một người còn đang sống sờ sờ một nháy mắt sau đã chết như vậy, Mộ Khanh Hoàng sửng người, nhưng chẳng mấy chốc đã khôi phục tỉnh táo, "Đây là... từ sĩ?"

Nàng có tài đức gì mà khiến Mộ Kiều phải dùng tới cả từ sĩ để đối phó.

Chẳng lẽ chỉ là bởi vì nàng được hoàng tử phụ yêu thích?

Nghĩ tới những điểm quái lạ của Mộ Kiều mà Lục Cửu từng nhắc tới, Mộ Khanh Hoàng trầm mặc.

một lát sau, Mộ Khanh Hoàng nói: "Ngọc Châu, người bưng một chậu nước sạch đến, rửa sạch sẽ cho nàng ta, hôm nay vẫn chưa xong đâu."

"Dạ."

"Ngọc Loan, bắt đầu diễn trò đi, bản quận chúa muốn đánh chết tiểu tiện nhân dám câu dẫn nam chủ tử này." Mộ Khanh Hoàng đánh mặt quắc mắt, bày ra bộ dáng ghen tị thành tính.

"Dạ."

Mặt trời lặn về phía tây, lúc Lục Cửu nhận được tin tức từ thư phòng chạy đến Mạc Viên đã nhìn thấy Mộ Khanh Hoàng ngồi trên ghế đá dưới giàn nho lạnh nhạt uống trà, mà ở một chỗ nắng nhất trong sân, Sầm Tiểu Mạn bị bịt miệng cột vào băng ghế dài, Võ Đại đang dùng trượng đánh từng cái thật mạnh vào nửa người phía dưới của nàng ta.

Lục Cửu lập tức tròn tròn mắt, kêu to một tiếng "Dừng tay", lập tức xông lên đoạt lấy tấm ván gỗ trong tay Võ Đại, "To gan, sao ngươi dám đánh nàng."

Mặt Võ Đại không chút thay đổi, chấp tay nói: "Thế từ gia thứ tội, là quận chúa bảo đánh."

"Là ta bảo đánh." Mộ Khanh Hoàng cất giọng nói.

"Tiểu Mạn đã làm sai cái gì mà ngươi làm như vậy với nàng?" Lục Cửu phản hận trừng Mộ Khanh Hoàng.

"Nàng ta hạ độc mưu hại chủ mẫu, ta để Võ Đại đánh chết nàng ta là không nên sao? Hay nên nói là, ta giết người người yêu thương, người đau lòng?"

"Cái gì? Ngươi đã giết Tiểu Mạn?!" Lục Cửu vội cúi người xuống thăm dò hơi thở của Sầm Tiểu Mạn, sau đó lập tức bỏ nhào lên người Sầm Tiểu Mạn khóc lớn lên, "Tiểu Mạn nàng chết thảm quá."

Nhận được tin tức, phu thê Lục Bình vội vàng chạy tới, nhưng chân vừa bước đến ngưỡng cửa lại lập tức rút về. Lục Bình thấp giọng nói: "Trước nghe một chút."

Mộ Khanh Hoàng ném mạnh chén trà xuống dưới đất, chén trà tức khắc vỡ tan tành, "Đủ rồi!"

"Ta còn chưa chết đâu, thế mà ngươi dám than khóc cho nàng ta. Võ Đại, quăng tiểu tiện nhân này tới bãi tha ma cho bản quận chúa mau, để mặc cho chó hoang sói đói gặm xác nàng ta."

P/s: Ai bảo không ai chê tiền!!! Ta khinh tiền

Ta chỉ cần vàng Vàng mới còn mãi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Lại bỏ chồng

Nhóm nô tỳ núp trong bụi hoa ở chỗ hành lang gấp khúc nhìn lên đều sợ run cả người, chết cũng không cho người ta toàn thân, Triều Dương quận chúa thật sự quá...

Quá cái gì, giờ khắc này không có ai dám nói ra miệng.

"Ta xem các ngươi ai dám động đến thi thể Tiểu Mạn."

Lục Cửu ngăn cản trước người Võ Đại, bộ dáng bừng bừng "Ngươi có bản lĩnh thì bước qua xác ta đi".

Giằng co một lúc lâu, Mộ Khanh Hoàng tức đến mức không kìm được nữa, xông lên túm Lục Cửu, "Ngươi cút ngay cho ta."

Lục Cửu cầm lấy cổ tay Mộ Khanh Hoàng hét lớn: "Ngươi là độc phụ, ngươi là hung thủ, ngươi đã giết Tiểu Mạn, ta muốn báo thù cho Tiểu Mạn, ta bóp chết ngươi."

nói xong vươn tay chụp lấy cổ Mộ Khanh Hoàng, Ngọc Loan thấy thế vội vàng nhào tới tách ra.

Ngoài cửa viện, Lăng Thị sợ hãi đến mức hai chân như nhũn ra, mặt trắng bệch, bà như nhìn thấy hình ảnh chính mình quỳ gối trên đoạn đầu đài, "Tạo nghiệp chướng mà, tạo nghiệp chướng mà."

Lục Bình trầm tư nhìn Lục Cửu, mặc dù từ khi Lục Cửu còn bé ông đã cưng chiều sủng ái hẳn đến không còn phép tắc gì, nhưng thân là quân nhân, vì đề phòng ngừa vạn nhất, nên xưa giờ ông chưa bao giờ buông lỏng việc dạy công phu quyền cước cho Lục Cửu, thân thủ Lục Cửu ra sao, chỉ bằng vào mấy đứa nha hoàn tay trái gả không chặt ấy mà muốn ngăn trở hẳn bóp cổ Triều Dương quận chúa?

Nhìn Lục Cửu nhảy chồm chồm kêu oai oái, khuôn mặt thì nhăn nhúm hết cả lại, búi tóc trên đầu thì bị mấy đứa nha hoàn lôi kéo rối tung, quần áo xộc xệch, ông ghét bỏ bĩu môi.

Vịn lấy lão bà đang sợ đến toàn thân phát run, Lục Bình nói: "Cho dù bọn chúng có quậy thùng trời chúng ta cũng mặc kệ đi, con cháu tự có phúc của con cháu."

"Nhưng mà, nhưng mà..."

Nhìn Lục Cửu bị một đám tiểu cô nương vây quanh cào cào, Mộ Khanh Hoàng đứng bên ngoài cười lạnh, "Ngươi với Lục Mạo đều cùng một hạng người!"

Lục Cửu thoáng bối rối, chỉ vào Mộ Khanh Hoàng giận dữ, "Trong lòng ngươi có phải vẫn còn nhớ thương Lục Mạo hay không? Vậy còn ta, ở trong lòng ngươi ta là cái gì?"

Trong lòng Mộ Khanh Hoàng bỗng chốc giật thót, siết chặt hai bàn tay, lạnh lùng nói: "Ngươi không phải là gì hết, chỉ là cha của con ta."

"Ta, ta muốn bỏ ngươi!" Lục Cửu tức đến mức nhảy lên cao ba thước.

"Ngươi bỏ ta?" Mộ Khanh Hoàng giận dữ.

"Ta muốn bỏ ngươi!"

"Người đâu, cầm giấy và bút mực đến đây." Mộ Khanh Hoàng đến ghế đá ngồi xuống, một lát sau Bích Trâm Bích Sa đem giấy bút đặt ở trên bàn đá.

"Viết hưu thư thì ta vô cùng thuận thực, ngươi bỏ ta? A, là ta bỏ ngươi mới đúng." Dứt lời, Mộ Khanh Hoàng nhắc bút, thoăn thoắt viết xuống, chỉ thoáng cái đã xong, hưu thư này cùng với cái năng viết cho Lục Mạo không khác một câu một chữ nào.

Mộ Khanh Hoàng cầm lấy hưu thư vừa viết xong ném vào mặt Lục Cửu, "một khi ngươi đã không thể thực hiện lời hứa một đời một đời, vậy thì từ nay chúng ta không còn liên quan."

Lục Cửu vừa ngượng vừa tức cầm lấy hưu thư, "Ngươi ngươi ngươi, ngươi là đồ phụ!"

Mộ Khanh Hoàng nhận lấy con trai từ trong tay Ngọc Khê, lạnh mặt nói: "Thu thập đồ cưới, hôm nay chúng ta sẽ rời đi."

nói xong, Mộ Khanh Hoàng đi trước.

Lục Cửu oa oa kêu to, "Ngươi trả con cho ta, nhi tử là của Lục gia chúng ta."

Mộ Khanh Hoàng không để ý đến hắn, ung dung bước đi.

Vết xe đổ Lục Mạo còn in hằn ngay trước mắt, vì vậy khi Mộ Khanh Hoàng ôm nhi tử đi, Trường Ninh Hầu phủ không ai dám cản.

Đối với những chuyện xảy ra tại Mạc Viên, bên phía Lục Cảnh luôn chú ý từng giờ từng khắc, khi nghe được lão nô hồi bẩm, nói Triều Dương quận chúa đã bỏ Lục Cửu, ngậm rượu hân đang ngâm trong mồm lập tức phun ra, vỗ bàn cười to, "Làm tốt lắm."

Hoa thị cho lão nô lui xuống, rót cho Lục Cảnh một chén rượu nữa rồi cười nói: "thật đúng là như lão gia nói, Lục Cửu quả thực đi tìm đường chết, đắc tội Triều Dương quận chúa, Đại phòng cũng kết thúc rồi."

Lục Cảnh dựa lưng vào gối, lắc đầu rung chân, "Đại ca ta thông minh hơn Nhị ca nhiều, chờ xem đi."

Tại Thụy Phúc Đường, Lăng Thị vừa quỳ trên mặt đất ôm Lục Cửu khóc vừa đánh vào lưng hắn, "Ngươi đúng là nghiệt tử, ta đã làm ra tội nghiệt gì mà lại sinh ra một kẻ thối nát như ngươi chứ. Chỉ mới thành thân vài ngày mà đã ảm ỉ thành ra như vậy, cháu nội của ta cũng bị ô nhiễm. thật đáng thương cho cái thân già này của ta, từ lúc tôn tử được sinh ra ta còn chưa bế được bao lần."

Lục Bình đập mạnh lên mặt bàn, "Đủ rồi, im hết đi."

Lúc này trong Thụy Phúc Đường cũng không có người ngoài, Lục Bình nhìn chăm chăm Lục Cửu một lát rồi nói: "Ta mặc kệ ngươi, cút đi."

Lục Cửu ngạc nhiên nhìn Lục Bình.

Lục Bình hừ một tiếng, "Cút."

Có lẽ là phụ tử liên tâm, Lục Cửu từ từ nở nụ cười, đứng lên ôm Lục Bình một cái thật chặt rồi bỏ chạy.

Lục Bình vốn chỉ là suy đoán, nhưng bây giờ cơ bản đã xác định, chỉ là không biết con thỏ chết này cùng Triều Dương quận chúa kẻ tung người hứng như vậy là có mục đích gì, nhưng thấy bọn chúng tổn công tổn sức như thế, chuyện này khẳng định không nhỏ.

Màn đêm buông xuống, trên bốn cột đá ở bốn góc bên trong võ đường thấp đèn sáng trưng, Lục Cửu đứng đó cầm cây côn chơi một mình.

Kim Nê cầm tú xuân đao xông vào, chỉ đao về phía Lục Cửu, trên gương mặt đen nhẻm là nỗi tức giận khó nén, cùng niềm đau khổ vô biên, "Thi thể Tiểu Mạn đâu?"

Bạch Cẩm, Ngọc Cái, Hương Trần chạy theo sát phía sau, hồi hải chấn trước người Lục Cửu.

"Đại ca, ca bình tĩnh một chút." Hương Trần nói.

"Các ngươi muốn ta bình tĩnh như thế nào, Tiểu Mạn chết rồi, nàng chết rồi, ta sẽ không còn được gặp lại nàng." Kim Nê ném tú xuân đao xuống, ôm đầu ngồi chồm hóm trên mặt đất gào khóc.

Lục Cửu đẩy đám người Bạch Cẩm ra, ngồi xổm trên mặt đất, dùng sức nhắc cầm Kim Nê lên, "Ngươi hận ta đúng không?"

Kim Nê cắn răng, "Đúng!"

"Tốt, ta cho ngươi một cơ hội trả thù, chúng ta đánh một trận, ta thua thì cái mạng này tùy ngươi xử trí."

Kim Nê cup mắt xuống, "Tất cả những gì ta có hiện giờ đều do ngươi ban cho. Tuy ngươi đoạt nữ nhân ta thích, ngươi vô tình, nhưng ta không thể vô nghĩa, ta không ra tay với ngươi, ta đi giết độc phụ kia."

Kim Nê đứng lên, nhặt đao muốn đi.

"Àm" một tiếng, cây côn bay lên giữa không trung tạo thành một hình vòng cung đẹp mắt rồi đáp xuống chặn ngay trước mặt Kim Nê, "Tối nay ngươi có thể nói ra những lời này chứng minh ngươi không phải là không còn thuốc nào cứu được. Muốn biết thi thể Sầm Tiểu Mạn ở đâu, thì phải đánh một trận với ta trước, chậm trễ thêm thì ta sợ là ngay cả một mảnh xương của nàng ta ngươi cũng không tìm được."

Kim Nê vừa nghe liền khản trương, cảm giác oán hận chợt sôi trào trong lòng, nhắc đao xông lên đánh Lục Cửu.

Trận này đánh liên tục đến tận khi trăng treo cao trên đỉnh đầu, khi Kim Nê từ võ đường đi ra, rời khỏi Trường Ninh Hầu phủ, âm Cửu Chúc chờ ở bên ngoài, nhìn thấy Kim Nê liền tiến lên quan tâm ân cần thăm hỏi, "Sao? Thăm dò được gì không?"

"Rồi, ở bãi tha ma trong khu rừng nhỏ phía tây kinh thành."

"Vậy chúng ta mau đi tìm thôi." âm Cửu Chúc nói.

"Ừ."

Lúc đó đêm đã khuya, rừng cây tối đen hun hút, ở sâu trong rừng còn thỉnh thoảng truyền đến tiếng sói tru, âm Cửu Chúc cùng Kim Nê giờ được tìm kiếm trong nghĩa địa.

Bỗng nhiên, khi Kim Nê gạt một mớ cỏ lau ra, nhìn thấy một thi thể nữ nhân bị quần tạm bợ trong chiếc chiếu rách thì cả người chợt sững lại, âm Cửu Chúc vội vàng đi đến giờ chiếu ra, lúc nhìn thấy thi thể nữ nhân bên trong liền cất tiếng, "Đây không phải là Sầm Tiểu Mạn."

Ánh mắt Kim Nê chợt lóe lên rồi vụt tắt, đặt mông ngồi xuống đất.

âm Cửu Chúc vội vàng nói thêm: "Có thể khiến cho ngươi yêu thích đặt sâu tận trong lòng như vậy thì Sầm Tiểu Mạn khẳng định không thể nào xấu như khối thi thể này."

"Hắn gạt ta."

"Ai gạt ngươi?"

"Lục Cửu gạt ta, nhất định là hắn đã giấu thi thể Tiểu Mạn đi mất rồi. Hôm nay hắn vì Tiểu Mạn mà muốn bóp chết quận chúa, bị quận chúa bỏ."

âm Cửu Chúc giả bộ kinh ngạc, "Quận chúa bỏ chồng?"

"À độc phụ đó thì còn có cái gì là không làm được, trượng phu trước của nàng ta không phải đã bị nàng ta phá hủy cả đời đấy à."

âm Cửu Chúc "A" một tiếng, thờ dài nói: "Vậy ngươi còn muốn tìm xác tiếp không?"

"Lục Cửu có thể vì Tiểu Mạn mà nảy ra ý định bóp chết độc phụ kia, vậy thì hắn chắc chắn sẽ không trả thi thể Tiểu Mạn lại cho ta." Kim Nê dùng sức vỗ đầu mình, "Là ta vô dụng, ta chỉ là một nô tài nhỏ nhoi, bọn họ một người là quận chúa một người là thế tử Hầu phủ, dù ta có muốn báo thù cho Tiểu Mạn cũng không có cách."

Dứt lời Kim Nê đột nhiên gác đao lên cổ mình, âm Cửu Chúc sợ hết hồn, vội vàng đoạt lấy, "Huỳnh đệ, ngươi làm cái gì vậy?"

"không thể báo thù cho Tiểu Mạn ta sống còn có ý nghĩa gì nữa, không bằng chết đi." Kim Nê ôm đầu khóc rống.

"Ta lớn từng này tuổi, Tiểu Mạn là cô nương đầu tiên mà ta có cảm giác rung động, Tiểu Mạn thuần khiết như vậy tốt đẹp như vậy, nếu không phải do Lục Cửu cùng Triều Dương quận chúa bọn họ hành hạ nàng, thì Tiểu Mạn sẽ không chết. Phải trách ta, ta không nên đưa Tiểu Mạn vào Mạc Viên, trách ta, là ta hại chết Tiểu Mạn."

"Ngươi quả thật muốn báo thù cho cô nương ngươi yêu mến?"

"Muốn!" Kim Nê oán hận nói.

"Như vậy ngươi cần phải nghĩ biện pháp để có thể ở lại bên cạnh Lục Cửu, chỉ có ở bên cạnh hắn ngươi mới có cơ hội báo thù."

"Ghe tòm." Kim Nê nhỏ nước bọt lên mặt đất.

âm Cửu Chúc vỗ vỗ bả vai Kim Nê, "Việc nhỏ không nhịn khó làm nên chuyện. Huynh đệ, ngươi hãy suy nghĩ thật kỹ."

Kim Nê thống khổ túm lấy tóc mình, "Chỉ có một biện pháp này thôi ư?"

âm Cửu Chúc lại vỗ vỗ Kim Nê.

"Ta biết rồi." Kim Nê bỗng đứng siết chặt quả đấm.

Trong hầm băng tại Liên Viên, Sầm Tiểu Mạn bị lột sạch xiêm y đặt trên một tấm băng lớn, Ngọc Kinh vô cùng bình tĩnh lật người nàng ta lại, chỉ vào hình xăm trên bả vai nàng ta, nói: "Quận chúa người nhìn chỗ này này."

Chỗ đó được xăm hình một con chim yến giương cánh.

Chim yến, yến, Yến vương, quả nhiên là người của Mộ Kiều.

"Quận chúa, cái vòng tay vàng này cũng có vấn đề." Ngọc Kinh lục lọi trong đồng y phục vừa lột ra từ trên người Sầm Tiểu Mạn xuống, cầm lấy vòng tay vàng, ấn xuống một đoá hoa nhỏ điêu khắc trên đó, trên vòng tay lập tức xuất hiện một khe hở, bột thuốc từ bên trong đổ ra.

"Thuốc độc?"

"Nô tỳ chưa thử, nhưng khẳng định không phải là thứ tốt lành gì."

Nhìn khuôn mặt nghiêm túc nhỏ nhắn của Ngọc Kinh, Mộ Khanh Hoàng bật cười, nàng thật không biết rằng Ngọc Kinh lại to gan đến thế. Lúc các nàng lên đem thi thể Sầm Tiểu Mạn tới hầm băng trong Liên Viên, bọn Ngọc Loan đều sợ, Ngọc Kinh lại xung phong nhận việc muốn tới khám nghiệm tử thi.

Mộ Khanh Hoàng cũng đoán được phần nào ý nghĩ của Ngọc Kinh, từ khi bắt đầu đặt bẫy Sầm Tiểu Mạn, ba người Ngọc Khê, Ngọc Loan, Ngọc Châu đều có công lao, duy chỉ có nàng ấy là không làm gì, trong lòng hẳn là cảm thấy áy náy, cảm giác mình thật vô dụng, vì vậy mới chủ động nhận lấy trách nhiệm nghiệm thi.

"đi, chúng ta ra ngoài nói chuyện đi, ở đây lạnh quá."

- -

Tại ngô Bắc, trước cửa nhà Lục Mạo có một con ma men đang đập cửa rầm rầm.

"Lục Mạo, ngươi mở cửa ra, xem ta có đánh chết được ngươi không."

Bao ngày qua Ninh Tú Ngọc đã quá quen với tiếng đập cửa ầm ỹ, còn tưởng rằng lại là tên nào không biết xấu hổ nhàn hạ đến đùa giỡn nàng, nàng ta đứng cách cửa gân cổ lên mắng: "Biến đi, muốn tìm thú vui thì đi sang nhà kẻ bên ấy."

Lục Cửu tiếp tục đập rầm rầm, "Mở cửa, ta là Lục Cửu."

Lục Cửu?

Ninh Tú Ngọc cẩn thận nghe kỹ giọng này, hình như đúng là giọng Lục Cửu thật? Nhưng đã trễ thế này, hẳn tới đây làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Tên tám người

trên sông Tàn hoài, thuyền hoa nhấp nhô, tiếng cười đùa trên ghẹo, mái chèo khua mặt nước.

Ở một địa phương ồn ào náo động như vậy, lại có một người đang ngồi một mình câu cá trên mũi thuyền, sau lưng hắn có hai người đang quỳ, một nữ tử kiều diễm là vợ cùng một nam tử ủ rũ.

"Trương tri trương niệm vĩnh bất khí, nhất sinh nhất đại nhất song nhân, thì ra là như vậy, cuối cùng vẫn chỉ là một nha đầu ngốc trong mắt không chứa được hạt cát nào."

Nữ tử im lặng cong môi cười lạnh.

Nam tử giặt mình buồn bã.

"Chủ tử, Tiểu Mạn chết rồi."

"Đúng vậy, chết, người đều sẽ chết, có cái chết nhẹ tựa lông hồng, có nặng như thái sơn, mà Tiểu Mạn chết chính là nặng như thái sơn, nàng là vì giang sơn nghiệp lớn mà chết, các ngươi nói xem có đúng hay không?"

Nam tử cùng nữ tử đều không lên tiếng, nam tử ngồi ở mũi thuyền câu cá cười khẽ, "Hai người các ngươi so ra không đơn thuần như Tiểu Mạn, ta vẫn là thích tử sĩ như Tiểu Mạn hơn, ta chán ghét các ngươi, các ngươi lúc nào cũng tồn tại quá nhiều tâm tư suy tính."

Mà có quá nhiều suy tính thì không dễ khống chế.

Nữ tử lại cười lạnh, nam tử ngẩn người.

"Lục Cửu, Trung quân Đô đốc thêm sự, con cưng của Trường Ninh Hầu Lục Bình, Cẩm y vệ Thiên hộ, hẳn hữu dụng hơn ngươi nhiều."

Nam tử khinh thường phát ra một tiếng hừ lạnh.

"Chủ tử muốn lôi kéo hắn à?" Nữ tử nói.

"Chỉ có ta muốn thì không thể được, còn phải xem duyên phận, đâu phải ai ta cũng kéo hết lên thuyền đâu, phải cẩn thận thì thuyền mới dùng được vạn năm"

--

Trong ngõ hẻm tăm tối dơ bẩn, Lục Cửu dựa vào cửa nhà Lục Mạo mà ngồi, uống từng ngụm từng ngụm rượu, bên kia cửa Ninh Tú Ngọc sống chết không chịu mở cửa cho hắn, lúc này đang khoác xiêm y ngồi cùng.

Lục Mạo xách đèn lồng trở lại, lúc đi qua vũng nước tù đọng chút thì giẫm trúng, hắn xúi quẩy "hừ" một tiếng.

Từ công tử Hầu phủ thành ca kỹ ở tại ngõ Bắc, chỉ một thời gian ngắn ngủi mà hắn đã hoàn toàn không còn khí độ của một công tử thế gia.

Nghe thấy tiếng động, Lục Cửu đứng phắt dậy, "Lục Mạo?"

Giọng nói này thực quen.

"Ngươi là ai?"

"Ta là đại gia ngươi." Lục Cửu xông lên vung ra một đấm, đánh Lục Mạo sưng một con mắt, đèn lồng rơi trên mặt đất.

"Lục Cửu!"

"Phải, chính là ta." Lục Cửu tặng cho Lục Mạo một trận quyền đấm cước đá.

"Ngươi mẹ nó vì sao lại đánh ta, ta thăm đến vậy rồi mà chẳng lẽ các ngươi còn chưa chịu bỏ qua nữa à?" Lục Mạo bị đánh không còn sức đánh trả, ngồi chồm hổm trên mặt đất ôm đầu gào lên.

Lục Cửu gục lên lưng Lục Mạo khóc rống lên, "Lục Mạo, ta hối hận đã cưới nàng ta, ta không nên cưới nàng ta, nàng ta đã đánh chết Tiểu Mạn của ta, ta cũng chưa làm gì hết mà, ta muốn chạm cũng không dám chạm vào Tiểu Mạn."

Nghe những lời lúc say của Lục Cửu, trong lòng Lục Mạo cảm thấy sung sướng, lại chợt có cảm giác đồng bệnh tương liên, "Ngươi đừng đề lên người ta, ta sẽ bị ngươi đè chết mất, ngươi đứng lên vào trong nhà đi, chúng ta nói chuyện đằng hoàng."

"Nhị đệ, ta có lỗi với ngươi." Lục Cửu lão đạo đứng lên, Lục Mạo cũng đứng lên, túm lấy tay áo Lục Cửu kéo vào trong nhà.

Lúc này Ninh Tú Ngọc mới mở cửa, cầm đèn lồng dẫn đường ở phía trước.

Lục Mạo nói: "Nàng đi vào phòng ngủ đi, con ma men này để ta ứng phó."

"Quảng hán ngoài cửa đi, chàng xem hán đánh chàng ra nông nổi này." Đèn lồng chiếu lên một con mắt bị thâm của Lục Mạo, Ninh Tú Ngọc tức giận nói.

"Nàng không cần quan tâm, đi ngủ đi." Lục Mạo không kiên nhẫn đẩy Ninh Tú Ngọc đi, đoạt lấy đèn lồng trong tay nàng.

Ninh Tú Ngọc không dám chọc giận hán, chỉ đành giận dữ quay về phòng.

Lục Mạo treo đèn lồng lên trên nhánh cây, ánh sáng soi lên bộ bàn ghế đá dưới tàng cây, lúc này Lục Cửu đang ngồi ở trên bàn.

"Tương tri tương niệm vĩnh bất khí, nhất sinh nhất đại nhất song nhân, nếu ta nhớ không sai thì là lúc ngươi mười mấy tuổi đã viết câu thơ này, một bài thành danh, khiến cho vô số danh môn quý nữ càng thêm sùng bái ngươi."

Lục Mạo lại ngây ngẩn "ừ" một tiếng.

Lục Cửu liếc qua Lục Mạo, ghen ghét đến mức méo miệng, "Lúc ta đứng xa xa ngắm tiểu phượng hoàng, trong lòng ta nàng chính là thiên nữ, ta vì nàng trần trọc không yên, nhớ thương khó ngủ, nhưng khi cuối cùng ta đoạt được nàng từ trong tay ngươi, cưới nàng về ta mới phát hiện, nàng cũng chỉ là người bình thường, ăn uống ngủ nghỉ cũng giống nữ nhân bình thường, à, không đúng, nàng không giống nữ nhân bình thường lắm, nàng ta vừa hung hãn vừa ghen vừa độc, những ngày ở cùng với nàng, ta đã nếm đủ đau khổ rồi."

nói xong hán lại khóc lên, "Tiểu Mạn của ta, nàng chết thảm quá."

Lục Mạo nhìn Lục Cửu cười lạnh, "Đáng đời, báo ứng."

"Đúng, là ta đáng đời, là ta báo ứng." Lục Cửu ôm vai Lục Mạo, "Nhị đệ, ta có lỗi với ngươi, trong lòng của ta giấu một bí mật sắp muốn nghẹn chết rồi, đêm hôm đó ta phát hiện ngươi, ta phát hiện ngươi lén lút đi theo ta đến Liên Viên, nhưng ta cố ý để ngươi hiểu lầm, ta chính là cố ý, ta muốn mau mau cưới được tiểu phượng hoàng, ta muốn mau mau cưới được thiên nữ của ta, giờ ta đang rất hối hận, Nhị đệ, ta có lỗi với ngươi."

"Ngươi!" Lục Mạo giận dữ, đẩy mạnh Lục Cửu ra.

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi." Lục Cửu lại ôm chặt lấy Lục Mạo, "Ta hiện đang rất hối hận, ta thực hối hận."

Lục Mạo hít sâu một hơi, nhin.

Ninh Tú Ngọc trốn ở phía sau cửa nghe lén bĩu môi một cái, sau đó xoay người lên giường đi ngủ.

"Ta tận mắt nhìn thấy Tiểu Mạn sống sờ sờ bị nàng ta đánh chết, lúc ấy trong lòng ta thật hận, chỉ muốn bóp chết nàng ta, ta quả đã làm vậy, nên nàng ta bỏ ta, ngươi nhìn đi, ngươi nhìn đi." Lục Cửu từ trong lồng ngực móc ra hủ thư cho Lục Mạo xem.

Lục Mạo vừa đọc xong, thấy phong hủ thư này giống y đúc phong hủ thư trước kia viết cho hán, Lục Mạo bật cười ha hả, "Ngươi cũng bị bỏ, đáng đời, hơn nữa nàng ta thậm chí còn không muốn tốn công suy nghĩ viết ra một tờ hủ thư khác nữa, hủ thư này giống y hệt của ta."

"Cái gì?!" Lục Cửu hồn hên đoạt lấy hủ thư, lao đảo đứng lên, "Ta đi tìm nàng ta, rút cuộc nàng ta xem ta là gì chứ."

Lục Mạo cũng không cản hán, nhưng Lục Cửu lại quay ngược về ôm Lục Mạo khóc, "Nàng ta nói, ta chỉ là cha của con nàng ta, đến bây giờ ta mới hiểu được nàng ta thành thân với ta chỉ vì muốn lợi dụng ta, nàng ta chỉ muốn mượn ta để có hạt giống, ai mượn ta lớn lên đẹp trai như vậy làm chi."

Nghe nói như thế, Lục Mạo chán ghét kinh khủng, đẩy Lục Cửu ra, "không biết xấu hổ."

Lục Mạo đưa mặt lại gần Lục Cửu, "nói thật với lòng mình đi, ta đẹp hơn ngươi phải không?"

Lục Mạo giận quá hóa cười, châm chọc nói: "Cho dù ngươi có dung mạo giống như Phan An Tổng Ngọc, trong lòng nàng ta cũng chỉ yêu ta mà thôi, mà ngươi, như ngươi nói, nàng ta chỉ lợi dụng ngươi để sinh con trai."

"Ngươi!" Lục Cửu then quá hoá giận, lại khóc, "Ta không chơi với ngươi nữa, ta đi tìm nàng ta, ta không phải vậy, hủ thư của ta cũng tuyệt đối không thể giống của ngươi, ta phải, phải bắt nàng ta viết lại một tờ khác lại cho ta."

nói xong, Lục Cửu lao đảo rời đi.

Lục Cửu quả nhiên đi đến cửa Liên Viên gây chuyện, sợ âm ỉ lắng giềng, Lục Cửu bị lôi vào trong.

Đêm khuya, cảnh vật Liên Viên mờ ảo trong đám sương mù, vì lấy giả làm thật, nên Lục Cửu thực sự uống rất nhiều rượu, đi đường mà giống như đang bước trên mây, nhưng trong lòng lại suy nghĩ đến tiểu phượng hoàng của hán, nhĩ tử của hán, chân rảo bước nhanh như bay, bay bay liền bay tới Liên Chử Bích Ba các, Ngọc Loan dẫn đường ngược lại bị bỏ lại xa xa ở phía sau.

Xuyên qua phòng khách tiến vào phòng ngủ, hắn đã nhìn thấy Mộ Khanh Hoàng mặc một thân quần áo trắng ở cửa chờ hắn. Nàng vừa thấy hắn đến liền cười, hắn cũng cười, ôm cổ Mộ Khanh Hoàng, "Tiểu phượng hoàng, ta đã về, nàng đang đợi ta đúng không?"

"Ừ, ta đợi chàng này giờ nên không ngủ được."

Mộ Khanh Hoàng đỡ hắn ngồi vào trên giường, "Uất ức cho chàng."

Lục Cửu lắc đầu, mượn rượu làm nũng với Mộ Khanh Hoàng, vỗ vỗ bắp đùi, "Tiểu phượng hoàng nàng ngồi đây thì ta liền không uất ức."

Mộ Khanh Hoàng bật cười, lại đau lòng hắn, nghĩ tới dù sao cũng đã cùng hắn sinh con trai thì có gì còn phải ngượng, liền ngồi lên.

Lục Cửu ôm Mộ Khanh Hoàng, mùi rượu phả lên mặt nàng, "Tiểu phượng hoàng nàng thật xấu, sao lại viết cho ta hủ thư y chang Lục Mạo, ta không phục, nàng viết lại lần nữa cho ta."

"Bởi vì lúc ta quyết định gả cho chàng, ta hoàn toàn không nghĩ tới chuyện sẽ hòa ly với chàng. Ta từng nghĩ đến khả năng xấu nhất, nếu như chàng thực thay lòng, thì chúng ta sẽ lạnh nhạt với nhau, ta nuôi nấng con cái sống qua ngày, chàng hưởng phúc mỹ nhân của chàng."

Lục Cửu nghe vậy không những không vui ngược lại còn rơi nước mắt, hắn lên án nhìn Mộ Khanh Hoàng, "Nàng không yêu ta, nàng chắc chắn là không yêu ta, nàng chỉ là thương hại ta nên mới gả cho ta thôi."

Nước mắt rơi lên mặt nàng, nhìn bộ dáng bị tổn thương của hắn, trong lòng nàng đột nhiên đau đớn khôn cùng, đồng thời không hiểu sao lại cảm thấy rất tức giận, "Ta thương hại nhiều người lắm, nhưng ta đâu có gả cho bọn họ, chàng đang suy nghĩ lung tung gì thế?"

Nàng lau nước mắt cho hắn, ngược lại càng lau càng nhiều, sốt ruột không biết phải làm sao để dỗ dành hắn, tâm hoảng ý loạn, cuối cùng đành phải kéo cổ hắn lại gần cắn cắn lên miệng hắn. Tên bátm người này, còn bátm hơn cả Minh Nhi nữa, cắn chết hắn luôn đi.

Bị kéo ngã lên chăn gấm, Lục Cửu ôm Mộ Khanh Hoàng lật người lại, đè nàng ở dưới thân, nghẹn ngào che miệng mình, buồn tui nói: "Nàng còn cắn ta?"

Mộ Khanh Hoàng bật cười, "Mượn rượu nổi điên bắt nạt ta à, ta đã nhìn thấu lòng dạ nhỏ mọn này của chàng rồi, chàng không có say."

"Say say mà." Lục Cửu lắc đầu, u mê vô tội nhìn Mộ Khanh Hoàng, "Ồ, khối thịt thơm này sao còn biết nói nữa thế, đói quá, ta gặm một miếng, một miếng thôi."

Trắng sáng sao thưa, hương hoa tràn ngập khắp Liên Viên, đom đóm chấp chôn vòn quanh bụi cỏ, trông như vô số những hóa hoa phát sáng. Bên trong phòng, có hai kẻ đang quấn lấy nhau say đắm ngọt ngào, thâm tình triền miên.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Núi đồ

Sáng sớm hôm sau, nhóm học sinh đến Tấn Vân Lâu chép sách lúc đi ngang qua cửa đã nhìn thấy một người, người này trên đầu cài một cây trâm gỗ mun, búi tóc lại bị xiêu vẹo, trên mặt có ba vết cào, mặc một bộ quần áo đồ thảm, cổ áo lật ra ngoài, ngang hông đeo đai lưng bằng ngọc màu đen, vạt áo bằng tơ lụa rủ xuống trên mặt đất, có người liền nhận ra, đây không phải là Triều Dương Quận Mã, thế tử của Trường Ninh Hầu phủ Lục Cửu sao?

Chuyện này là thế nào đây?

Có học sinh cũng từng “có kinh nghiệm” nhìn thấy ba vết cào trên mặt Lục Cửu, mặt liền bắt đầu đau, chắc hẳn là bị Triều Dương quận chúa cào rồi.

Lục Cửu giả bộ như vừa tỉnh rượu, đỡ khung cửa đứng lên, phất tay xua đuổi nhóm học sinh vây quanh hắn chỉ chỉ trỏ trỏ, "Nhìn cái gì, đi đọc sách của các người đi."

Nhóm học sinh lập tức giải tán.

"Tại sao Lục thế tử lại đứng ngây ngốc ở cửa, sao không vào đi?"

Nghe được giọng nói này, Lục Cửu xoay người nhìn thấy một người mà hắn rất ghét - - Tàn Thiếu Du.

hắn nhìn Tàn Thiếu Du từ trên xuống dưới một lượt, thấy hắn ta đội mũ cao, mặc một thân áo bào xanh thẫm, trên chân mang một đôi hài thêu mây, cả người thoạt nhìn như một cây trúc xanh mướt, trong lòng thấy đặc biệt khó chịu.

"Ồ, năm ngoái thi không có rớt à."

"Đề Lục thể từ thất vọng rồi, học sinh bắt tài chỉ thi đậu được vị trí Nhị giáp Truyền lư, hiện tại đã vào Chiêm sự phủ đảm nhiệm chức Thông sự Xá nhân cửu phẩm. Học sinh không có lai lịch lớn cũng không có chỗ dựa vững chắc, sở dĩ có thể thuận lợi tiến vào Chiêm sự phủ đều nhờ ơn quan tâm chiếu cố của Quận chúa."

Nhìn nụ cười nhẹ nhàng như trăng thanh gió mát của hắn, Lục Cửu cảm thấy thật ngửa tay.

Tần Thiếu Du thấy Lục Cửu nắm chặt tay lại, trong lòng biết tên công tử bột này không phải dễ đối phó, muốn đập người xuống nước liền đập, muốn đánh người cũng đánh ngay, hảo hán không chịu thiệt thòi trước mắt, hắn bèn chấp tay với Lục Cửu, thân nhiên tiến vào Liên Viên.

"Khoan đã." Lục Cửu vươn tay cản đường Tần Thiếu Du, "Người đã thi xong rồi mà vẫn cứ tới Liên Viên làm gì?"

Tần Thiếu Du khẽ mỉm cười, "Biết được Quận chúa đã dọn ra khỏi Hầu phủ, ta đặc biệt đến cảm tạ."

"Cút ngay, nàng không cần người tạ ơn, tên đáng ghét như ngươi không đến là nàng đã cảm ơn trời đất rồi."

"Chỉ sợ Lục thể từ không thể thay mặt từ chối giùm Quận chúa được rồi, nghe nói người đã nhận được hưu thư của quận chúa? Lòng ta hâm mộ Quận chúa đã lâu..."

Tần Thiếu Du còn chưa nói hết lời, trên mặt liền trúng một đấm.

"Cốc ghê mà đòi ăn thịt thiên nga, mơ đi, đó là mẹ của con ta, người dám có ý đồ với nàng thử xem." Lục Cửu sửa lại búi tóc, đứng ngay cửa hung ác uy hiếp, làm cho rất nhiều người dừng chân vây xem.

Tần Thiếu Du phun ra một búng máu, "Yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu, nếu Quận chúa đã thật sự bỏ người, vì sao ta lại không thể theo đuổi Quận chúa?"

"Mẹ nó con chó nhà người đánh rắm cái gì, ai nói là nàng ta bỏ ta, rõ ràng là ta bỏ nàng ta. Loại đồ phụ kia, lúc trước ta không nên cưới nàng ta."

"Nếu như thế, vì sao người lại ngăn cản ta theo đuổi quận chúa? Chẳng lẽ thể từ khẩu thị tâm phi?" Tần Thiếu Du trừng mắt cười lạnh.

"Người bảo nàng ta trả con lại cho ta đi, đó là dòng dõi của Lục gia ta, trả con cho ta rồi, ta cũng không quan tâm nàng ta sẽ gả cho chó hay mèo nữa. Nhưng nếu một ngày nàng ta còn chưa trả lại con cho ta thì ta một ngày không cho nàng ta gả cho người khác, lời này ta nói ra ở đây, ai dám có ý đồ với nàng ta, ta nhất định sẽ quật cho người đó nhà cửa không yên, hừ!"

Lục Cửu vùng vung quả đấm hướng về Tần Thiếu Du, lộ rõ bộ dáng vô lại.

Đứng ở cửa lớn, Tần Thiếu Du dùng tay áo xoa xoa khóe miệng bị rách, đôi mắt u ám.

Liên Viên, Mộ Khanh Hoàng đang khoác hờ áo ngồi dưới tàng cây phượng hoàng cho con bú sữa, nghe Ngọc Loan lưu loát kể lại chuyện đã xảy ra ở cửa cũng chỉ cười một tiếng, "thật nhỏ mọn."

"Chuẩn bị xe đi, lát nữa tiến cung."

"Dạ."

Lần đầu tiên hòa ly đã náo loạn không ra cái gì, hiện tại mới thành thân một năm lại làm ầm ĩ, sợ là khó mà giải thích rõ với Hoàng tổ phụ được.

Cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ trắng nõn mềm mịn của nhi tử, nàng cười dịu dàng. May mà nàng còn có một thằng con trai có trùng ngày sinh với Hoàng tổ phụ.

--

Trường Ninh Hầu phủ và Liên Viên cách nhau hai con đường, chỉ chốc lát sau Lục Cửu đã về đến phủ, vừa vào phủ liền bị Mộ Cao Tổ khoác vai lôi qua một bên nói chuyện, trên tay còn xách lồng chim.

"Ta nói người rốt cuộc là sao vậy, mới thành thân được vài ngày đã bị hưu, thật quá mất mặt."

"Đừng phiền ta." Lục Cửu đẩy Mộ Cao Tổ ra, đi về hướng thư phòng.

Mộ Cao Tổ cười hi hi đuổi theo, "Nghe đây tổ quý phủ nói bởi vì Triều Dương đánh chết nhà hoàng người yêu mến mà người động thủ đánh Triều Dương?"

"Ta còn muốn bóp chết nàng ta ấy, ngặt nỗi ta có lá gan đó sao?" Lục Cửu liếc Mộ Cao Tổ một cái. "Người tới chê cười ta đấy à?"

"không phải, ta đây không phải là đến an ủi người sao."

"Miễn, quần quật cả một đêm rồi, ta đi ngủ đây."

"Đã bị bỏ mà ngươi còn có tâm tư ngủ à?"

"Dù sao cũng đã vậy rồi, nên như thế nào thì như thế ấy."

Thấy Lục Cửu nằm lăn ra ngủ, Mộ Cao Tổ cảm thấy mất mặt, xách lồng chim rời đi.

Mộ Cao Tổ đi rồi, Lục Cửu nằm nghiêng trên giườngchạm rãi mở mắt.

Mộ Cao Tổ, đích thứ tử của Yên vương, liệu hắn có phải là người không muốn tranh phú quý thích nhân nhả đúng như hắn biểu hiện bên ngoài hay không?

--

Bên ngoài Càn Thanh Cung, Ngụy Bảo đứng cùngMộ Khanh Hoàng ở hành lang, con trai Minh nhi của nàng đã được bế vào trong.

Ngụy Bảo liền nói: "Đứa nhỏ số khổ của ta, sao conlại ganh đua như vậy chứ, thật ra cứ mắt nhắm mắt mở thì mọi chuyện sẽ qua."

"Ngụy gia già, con không muốn chịu đựng, có lẽ con có thể nhịn nhất thời, nhưng cuối cùng cũng không nhịnđược một đời, nếu đã không nhịn được một đời thì ngay cả nhất thời cũng không cần nhịn."

"Con đứa nhỏ này."

Lúc đó trong điện truyền đến một tiếng truyền gọi, Ngụy Bảo tiến vào, một lát lại đi ra dẫn theo Mộ Khanh Hoàng vào.

Trong điện, thái tử đangngồi bên ngự án xem tấu chương, thỉnh thoảng quay đầu nhìn Minh nhi cười chảy nước miếng, Kiến Nguyên Đế ôm lấy cánh tay nhỏ của Minh nhiđang nghịch râu mình, nghịch đến nổi vừa cười vừa chảy nước miếng "ba nghìn thước".

"Thỉnh anHoàng tổ phụ." Mộ Khanh Hoàng quỳ đếnbên chân Kiến Nguyên Đế, ngửa đầu cười nói.

"Con còn mặt mũi mà cười?" Kiến Nguyên Đếôm Minh nhi vào lòng, "Nếu không phải nể tình đứa bé, thicánh cửa nàyhôm nay đã không mở cho con vào."

"Cháu gái biết rõ, cho nên mới cố ý mang Minh nhiđến."

Thái tử tức giận nói: "Triều Dương, con lại náo loạn cái gì, lần này ta với hoàng tổ phụ của con sẽ không giúp con nữa đâu."

"Thái tử nói rất đúng, trăm sẽ không hướng về con nữa."

Mộ Khanh Hoàng cười gật gật đầu, "Hoàng tổ phụ, phụ thân,hai người hãy nghe con nói đã, con với Lục Cửu rất tốt, chỉ là chúng conđang chơi một ván cờ, muốn mời hoàng tổ phụ cùng phụ thân đứng ngoài quan sát, không biết hai người có hứng thú không?"

Kiến Nguyên Đế cùng thái tử đều nhìn chăm chăm Mộ Khanh Hoàng, Kiến Nguyên Đế nói: "Cuộc sống yên ổn thì không muốn, tự dưng lại quậy tung trời lên làm gì?"

"Hưu thư cũng viết ra rồi mà con còn nói các con rất tốt?" Thái tử lắc đầu thờ dài.

"Ở trước mặtHoàng tổ phụ con cũng không dám nói lời khi quân, con và Lục Cửu thực sự là tốtvô cùng. Vậy,hoàng tổ phụ, phụ thân, hai người có bằng lòng đứng ngoài quan sát con và Lục Cửu choiván cờ này hay không?"

"Ván bàn cờ này như thế nào?" Kiến Nguyên Đế nhìn xuống Mộ Khanh Hoàng dưới chân.

Mộ Khanh Hoàng hơi khựng lại, ngược mắt nhìn vàoánh mắt sắc bén của Kiến Nguyên Đế, mặt giãn ra, nhẹ nhàng cười, "Giang sơn."

"Lấy giang sơn làm bàn cờ, lấy tất cả con người bên trong cái giang sơn này làm quân cờ."

Thái tử quá sợ hãi, "Triều Dương ngươi làm càn."

"Ngươi câm miệng." Kiến Nguyên Đế đưa tay ngăn thái tử lại, uy nghiêm hoàng đếhoàn toàn bộc phát, lúc này ánh mắt đang nhìn nàng kia không phải là của một ông nội yêu thương cháu gái nữa, mà hoàn toàn triệt để là một quốc vương.

"Ván cờ này các ngươi để ai là người đánh cờ?"

"không có người đánh cờ, chúng ta đều là quân cờ."

"Cũng kể cả trăm?"

"không, ngài là người xem đánh cờ, là phán quanphán xét thắng thua."

"Phàm là thắng thua sẽ có tiền đặt cược?"

"Có."

"Vật gì?"

"Giang sơn."

"Triều Dương, ngươi lớn mật!" Thái tử giận dữ.

Mộ Khanh Hoàng đứng dậy, lui về phía sau, chấp tay quỳ làm đại lễ.

Kiến Nguyên Đế nhẹ nhàng sờ vào xoáy tóc của Minh nhi, trầm tư tập trung suy nghĩ một lát, đột nhiên cười to, "Cháu gái ta muốn dùng giang sơn làm tiền đặt cược, thật sự là to gan lớn mật đấy."

"Phụ hoàng, Triều Dương nói vậy, con bé không hiểu chuyện."

"Con bé còn mạnh mẽ hơn ngươi nhiều đấy, ngươi im lặng đứng qua một bên đi."

"... Dạ." Thái tử không dám trái lời, mồ hôi lạnh toát ra nhìn Mộ Khanh Hoàng quỳ trên mặt đất, giờ khắc này thực hận là đã sinh ra nghiệt chủng này.

"Triều Dương có chí hướng lớn gì?"

Mộ Khanh Hoàng ưỡn thẳng thắt lưng, cong môi khẽ cười, "Bình sinh chỉ mong làm một người thanh nhàn, phu xướng phụ tùy, chu du khắp non nước thiên hạ, con cháu cả sảnh đường, sống đến đầu bạc."

Thái tử nghe được câu này thì bị sắc ho khan một tiếng.

Kiến Nguyên Đế ghét bỏ hình thái tử rồi quay đầu lại quan sát Mộ Khanh Hoàng một lúc lâu, "Vậy con và Lục Cửu tổn công tổn sức bày ra trò gì lấy giang sơn để đánh cờ là để dụ trẫm tham gia chơi phải không?"

"Là vì phụ thân."

"Triều Dương phụ thân con đã là thái tử rồi." Sắc mặt Kiến Nguyên Đế lạnh xuống.

Mộ Khanh Hoàng nhìn thẳng vào Kiến Nguyên Đế, "Quân vua(1) của phụ thân bị giết."

(1) Quân vua: quân cờ lớn nhất trong bàn cờ, ở đây là đang ám chỉ Kiến Nguyên Đế.

Mà chậu nước đục này là nhằm giội lên người thái tử.

Đôi mắt đế vương sáng quắc giao với đôi mắt xinh đẹp không chút nào sợ hãi, ngay cả khi thái tử còn đang ở đây, những lời kia cũng vẫn không giấu diếm mà gần như đã nói thẳng rành rọt.

"Hóa ra là vì thái tử, con ngược lại rất là hiểu chuyện đấy." Kiến Nguyên Đế hừ lạnh, đưa đưa bé cho thái tử, thái tử vội vàng nhận lấy, trong lòng cảm động không thôi.

"Chuyện này khó mà nói rõ bằng lời, vì vậy cháu gái muốn thỉnh ngài xem, thỉnh ngài làm một phán quan công chính nghiêm minh."

"A, còn sợ trẫm thiên vị ai sao?"

"Dạ. Mong hoàng tổ phụ đáp ứng, người quân tử xem đánh cờ thì không mách nước."

Kiến Nguyên Đế giận quá hóa cười, đồng thời trong lòng đã biết người mà Mộ Khanh Hoàng đang ám chỉ là ai.

Trừ các con của ông ra thì còn có thể là ai.

"Ngươi với phụ thân ngươi ngược lại đồng lòng lắm, đều thấy những hoàng thúc kia của ngươi không vừa mắt đúng không, nhất định phải tước phiên có đúng không?"

"Hoàng tổ phụ người đang giận cái gì vậy? Con cũng không có nói là nhóm hoàng thúc kia của con, con chỉ là để người xem, ngài không tin cũng không sao, ngài chỉ cần xem là được."

"Nguy biện!"

"Mang theo nhi tử của ngươi cút ra ngoài đi!" Kiến Nguyên Đế giận dữ.

"Dạ. Hơn một tháng nữa Lục Cửu sẽ mãn tang, xinhoàng tổ phụ giáng hấn thành người thường, để hấn ở kinh đô không có đất dụng võ."

"Người dám mệnh lệnh cho trẫm? Cút ra ngoài."

"Vâng." Mộ Khanh Hoàng không tức giận, trên mặt mang chút ý cười, nhận lấy con trai mình từ trong tay thái tử, nói: "Phụ thân, con đi đây. Hoàng tổ phụ, ngài đừng quên."

"Đồ vô liêm sỉ." Kiến Nguyên Đế cầm một tách trà lên ném ra ngoài, chén trà bị đập nát nhưng lại không đụng vào vạt áo Mộ Khanh Hoàng.

Đội Mộ Khanh Hoàng đi rồi, Kiến Nguyên Đế lạnh lùng nhìn thái tử, "Người ngược lại không giấu giếm con bé cái gì."

Thái tử vội vàng phủ nhận, "Việc trên triều đình con bé là nữ hài thì biết cái gì, nhi thần tuyệt đối sẽ không nói gì với con bé."

"Nếu không phải là người nói cho nó biết, thì con bé có thể nghĩ sâu như vậy sao?" Kiến Nguyên Đế chỉ ra ngoài cửa, "Người cũng cút đi cho trẫm."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Cướp con

Dường Tế Tự nằm ở nội viện Liên Viện, nữ quyến muốn ra vào thì phải đi bằng cửa chính ở một hướng khác.

Đây dù gì cũng là nơi dành riêng cho nữ tử làm việc, nên Mộ Khanh Hoàng đã dành hẳn một đại viện lớn để làm Đường Tế Tự. Trong đây khắp nơi đều bày đủ loại hoa và cây cảnh nhà thủy tạ, còn nuôi cả hai chú chim khổng tước màu lam vô cùng xinh đẹp.

Mộ Khanh Hoàng dọn về đây đến ngày thứ ba thì đã đến xem xét tình hình ở Đường Tế Tự, đồng thời gặp được Đường Tế Tự tá thờ Thành An quận chúa cùng với ba vị Tự chính do bà dụ dỗ đến đây, Hoa Diệu của Hoa gia bán gấm hoa, Thiều Trường Đình của Thiều gia buôn mẫu đơn, còn cả thiếu phu nhân Thẩm Như Ngọc của Thủy gia buôn sơn phần cũng đã đến.

Lúc này, Mộ Khanh Hoàng và Thành An quận chúa ngồi ở vị trí đầu, những người kia thì chia ra ngồi trên hai hàng ghế phía dưới. Hoa Diệu và Thẩm Như Ngọc ngồi bên trái, Thiều Trường Đình ngồi bên phải, lai lịch của ba vị này đều đã được Thành An quận chúa nhắc qua với nàng. Hoa Diệu là một chưa cưới đã góa chồng, mặc dù tướng mạo thoát nhìn có vẻ nhu nhược yếu ớt như loài hoa tầm gửi nhưng thực chất lại là một người rất có chính kiến. Hai mươi bốn tuổi đã nắm trong tay sinh kế của nhà chồng và của hồi môn của nhà mẹ ruột, đem tài sản vốn có dồn hết cho việc mở rộng buôn bán. Phù Dung gấm ở trong cung ưa chuộng là do chính nàng làm ra, tay nghề gấm vóc vô cùng phi phàm.

Thiều Trường Đình, hai mươi lăm tuổi, vì muốn gánh vác Thiều gia mà chiêu tế đến ở rể, diện mạo xinh đẹp như một bông hoa Ngụy tử (1), ánh mắt sắc bén mà liêm khiết, giờ đây đã là gia chủ của Thiều gia.

(1) Hoa Ngụy tử:

Thẩm Như Ngọc, thiếu phu nhân của Thủy gia, là người vợ hiền thảo của thiếu chủ Thủy gia, năm nay ba mươi tuổi. Dung mạo của nàng vô cùng thanh tú, dù chỉ lãnh đạm ngồi ở bên kia nhưng trong vô thức lại toát ra một loại cảm giác như một đóa hoa hồng có gai.

Đối với ba người này, Mộ Khanh Hoàng đều vô cùng hài lòng, liền nói: "Lần đầu gặp nhau, ta là Đường Tế Tự khanh, sau này chúng ta sẽ làm việc với nhau trong cùng một nhà môn."

Thiều Trường Đình là người đầu tiên đứng dậy, chấp tay chào, "Bái kiến Đường Tế Tự khanh Mộ đại nhân."

Nghe cách xưng hô "Mộ đại nhân" này, Mộ Khanh Hoàng chợt nở nụ cười.

Thiều Trường Đình vẫn bộ dáng nghiêm trang, nàng ngẩng đầu nhìn Mộ Khanh Hoàng, "Vì sao quận chúa lại bật cười? Chẳng lẽ Đường Tế Tự không phải là nha môn do Thánh thượng công nhận? Hay là nói, quận chúa chỉ có ý định chơi đùa mà thôi?"

Mộ Khanh Hoàng chậm rãi ngồi thẳng người, "Thiều đại nhân, người nói rất đúng, mới vừa rồi là do ta đã cư xử không thỏa đáng, ta xin lỗi. Đường Tế Tự của chúng ta chính là nha môn đã được chính Thánh thượng công nhận, ta cũng không hề có ý định vui đùa gì cả. Mộ Khanh Hoàng ta vô cùng nghiêm túc muốn làm nên chuyện có thể lưu danh sử sách."

Thiều Trường Đình vẫn danh mặt không chút nói lời, tuy nhiên trong đôi mắt câu hồn của nàng đã hiện lên chút ý cười.

Hoa Diệu và Thẩm Như Ngọc đều nhìn nhau cười, cúi đầu chấp tay thi lễ, "Bái kiến Mộ đại nhân."

"Hoa đại nhân, Thẩm đại nhân, Thiều đại nhân! Mời ngồi!"

Thành An quận chúa cười đến không khép miệng được, nói: “Ta thấy mọi người mặc váy áo xúng xính lại chào nhau bằng lễ của đám nam tử thì nín cười đến muốn nội thương luôn rồi. Ta thấy bắt đầu từ ngày mai chúng ta cứ thay sang nam trang đi.”

Hoa Diệu vuốt ve trâm cài trên búi tóc, cười đáp: “Chủ ý này không tồi.”

Thẩm Như Ngọc vỗ nhẹ lên bàn trà, nói: “rõ ràng chúng ta đều là nữ quan, tại sao phải giống với bọn họ. Quận chúa, triều đình có cấp quan phục cho chúng ta hay không?”

“Ta đã đốc thúc nha môn Chức Tào (2) rồi, nhưng bọn họ đều nói nha môn của chúng ta mới lập, trước đây chưa từng có tiền lệ này, nên quan phục cùng hoa văn đều vẫn còn đang phải suy nghĩ.”

(2) Nha môn Chức Tào: Nơi chuyên may mặc quần áo cho quan viên triều đình.

“đã không có tiền lệ thì sao chúng ta không tự mình tạo ra tiền lệ?” Thiều Trường Đình lên tiếng.

“Đúng đấy, Thiều tỷ tỷ! Chủ ý này rất hay!” Hoa Diệu phụ họa.

“Thôi được rồi, những chuyện này đều là chuyện nhỏ, các người cứ việc thương nghị với nhau về việc dùng hoa văn gì, vẽ ra rồi giao cho ta, ta sẽ đưa đến nha môn Chức Tào, dựa theo ý của các người mà làm. Vậy kế tiếp chúng ta bàn đến việc xây dựng trường học tư thực với xưởng gia công đi. Cho người cá còn không bằng chỉ người cách bắt cá, vẫn nên để mấy đứa bé ở trong Dưỡng Tế Viện ra ngoài tự lực cánh sinh, có như vậy Dưỡng Tế Tự của chúng ta mới có thể duy trì được lâu dài, không thì chẳng ai có đủ tiền tài để mà đắp vào chỗ này cả đâu.”

Các nữ nhân rồi rít gật đầu.

Đúng lúc này Ngọc Loan vội vã tiến đến, kề sát bên tai Mộ Khanh Hoàng thấp giọng nói gì đó, Mộ Khanh Hoàng nét mặt không đổi đứng dậy, “Mọi người cứ thương nghị trước, ta đi xử lý chuyện riêng một chút đã.”

Đám người Thành An quận chúa và Thiều Trường Đình đều biết chuyện Mộ Khanh Hoàng đã ‘hưu’ phu quân, trong lòng ai nấy đều thập phần sáng tỏ, chắc là Triều Dương quận mã lại tới gây sự rồi.

“Quận chúa xin cứ tự nhiên, nếu có chỗ nào cần hỗ trợ thì ta nhất định không chối từ.” Thiều Trường Đình nói.

“Đa tạ.”

Sau khi Mộ Khanh Hoàng hành lễ bái tạ liền vội vã rời khỏi.

Trở lại Liên Chử Bích Ba các, Ngọc Khê liền tiến lên bẩm báo: “Vừa rồi thế tử gia dẫn người xông vào đây, giả vờ đoạt Minh nhi đi rồi, bọn nô tỳ cũng đã đuổi theo tới cửa náo loạn một trận. Giờ này hẳn là đã có rất nhiều kẻ hay tin thế tử và quận chúa trở mặt, quận chúa, bước kế tiếp chúng ta nên làm gì?”

“Ngọc Loan, người đánh trống khua chiêng dẫn người đến Trường Ninh hầu phủ gây rối cho ta.”

“Vâng.”

Ngọc Loan đi rồi, Ngọc Khê liền rầu rĩ nói: “Minh nhi mới vừa chào đời thì chưa hề xa người lần nào, lần này bị thế tử gia ôm đi không biết sẽ phải chịu khổ bao nhiêu đây.”

“Cũng không còn cách nào khác, chuyến đi lần này các người đều phải cùng ta rời nhà một chuyến, đường xá xa xôi lại nguy cơ trùng trùng, ta không thể để Minh nhi mạo hiểm. Từ lúc ở Hầu phủ bọn chúng đã phải từ chối phó tá, sau khi ta rời khỏi kinh đô, nếu bọn chúng vẫn còn muốn diệt trừ ta thì tất sẽ có thêm động tĩnh.”

“Quận chúa, chúng ta sẽ phải đi sao?” Ngọc Khê lại hỏi.

“Ta còn mong chuyến đi lần này không thể khởi hành được.”

Nàng cho rằng, nếu phụ thân vẫn bị phái ra khỏi kinh thành giống kiếp trước, một khi không thể ngăn cản thì nàng chỉ phải đành đi theo cha, cũng mượn dịp này để phụ thân và hoàng tử phụ biết chuyện mình sẽ bị ám sát.

Ngọc Khê thở dài: “Đây là chuyện gì chứ, vô duyên vô cớ lại có kẻ muốn đưa người vào chỗ chết.”

“không sai, lại có kẻ muốn đưa ta vào chỗ chết.” Nàng chỉ là hoàng tôn nữ, lại có thể khiến cho Mộ Kiều không giết không được, nhưng bên phía Duẫn Hoàng thì lại im lặng an toàn, điều này mơ hồ khiến nàng cảm thấy kỳ lạ.

Ở bên kia, Ngọc Loan dẫn người đến trước cửa Trường Ninh hầu phủ gây náo loạn, Lục Bình sai hạ nhân đến mở cửa, bắt trói Lục Cửu tiến đến Liên Viên để chịu tội, khiến cho dân tình xung quanh được ngạc nhiên một phen.

Ánh mặt trời sáng lạn khuất dạng dưới sông Tần Hoài, đêm nay thật lặng yên, không còn bầu không khí náo nhiệt phồn thịnh xưa kia nữa. Phụng Lâu Xuân đang yên giấc trên giường bỗng đưng bị Lục Mạo lôi dậy, cười to nói: “Lại có trò hay rồi.”

Phụng Lâu Xuân còn chưa tỉnh ngủ, hai mắt nhắm lại liền tát cho Lục Mạo một cái, “Cút đi!”

Lục Mạo bỗng nhiên bị tát một cái, sắc mặt lúc trắng lúc xanh: “Y Y, là ta!”

Phụng Lâu Xuân mở đôi mắt nhắm nhèm ngái ngủ, ưỡ oải tựa lên thành giường, lười biếng nói: “Là người à, người không biết tối qua ta phải hầu hạ khách tới tận bình minh hay sao mà lúc này còn làm ồn ta thế hả?”

“Lục Cửu đoạt nhi tử của Mộ Khanh Hoàng, hai người đã trở mặt, lúc này Lục Bình đang bắt ép Lục Cửu đi đến trước mặt Mộ Khanh Hoàng chịu đòn nhận tội.”

Phụng Lâu Xuân biếng nhác “Ừ” một tiếng, “Vậy thì liên quan rắm gì đến người? Bọn họ trở mặt, chẳng lẽ người cho rằng Mộ Khanh Hoàng sẽ lại quay đầu để ý đến người hay sao?”

Lục Mạo đánh mặt, cứng người ngồi trên giường.

Thấy hần như vậy, Phụng Lâu Xuân liền phì cười ra tiếng, vỗ mặt Lục Mạo nói: “Đừng tưởng bỏ nữa, đừng quên người đã bước lên thuyền giặc đi theo chủ tử rồi, hoặc là theo chủ nhân chèo đến phía bờ bên kia, hoặc là chết. Đừng vọng tưởng sẽ phản bội chủ tử, nhớ viên thuốc mà người đã ăn phải đó chứ, đó không phải là đường đâu, thứ này lợi hại hơn nhiều.”

Trông thấy ánh mắt lạnh lẽo như chết lặng của Lục Mạo, Phụng Lâu Xuân ngửa đầu cười to một trận, “Giờ đây trong lòng người hẳn là rất hận ta có phải không, nhưng mà Lục Mạo, người không thể oán ta được, viên thuốc đó là do người tự nguyện ăn vào kia mà. Người cũng muốn chiếm được lợi trong trận chiến giành quyền thiên hạ này mà có đúng không? Người đã bị hủy hoại rồi, bị hủy hoại ngay trong triều đại Kiến Nguyên này, nay biện pháp duy nhất có thể giúp người Đông Sơn tái khởi, cũng chính là cái biện pháp chó cùng rứt giậu này. Vì thế, người đừng hờ chửi lại nhìn ta bằng ánh mắt lạnh lẽo như vậy, ta chính là hồng nhan tri kỷ của người mà.”

Lục Mạo hất tay Phụng Lâu Xuân ra, “Những tay sai phủ phục dưới váy người bị người câu dẫn lên thuyền giặc có bao nhiêu người, tự người rõ. Ta không phủ nhận trong thân tâm ta rất oán hận người, nhưng vẫn thấy thương hại người như trước, chẳng qua bây giờ chúng ta đang đi chung một con thuyền, ta vẫn không có ý định đối phó với người làm gì, yên tâm đi. Cho nên người cũng đừng giả ngây giả dại rồi bỏ trách nhiệm, Khương Y Lan, không ngờ người cũng sợ chết đến như thế.”

Nụ cười trên mặt Phụng Lâu Xuân cứng đờ, nàng ta thu lại ý cười, mặt không biến sắc nhìn Lục Mạo, “Gia thù còn chưa báo, ta không thể chết được. Đợi khi ta trả được mối hận của gia đình ngày đó, mệnh này của ta tùy các người xử trí.”

--

Lục Bình áp Lục Cửu đến Liên Chữ Bích Ba các liền nói lòng tay, hướng Mộ Khanh Hoàng cười nói: “Con dâu, thấy cha phối hợp với các con có tốt hay không?”

Mộ Khanh Hoàng mím đôi môi đỏ mọng, nhìn Lục Cửu rồi lại nhìn Lục Bình, có chút xấu hổ mỉm cười, cúi người hành lễ nói: “Con dâu ở Hầu phủ có nhiều lúc vô lễ, xin cha hãy thứ lỗi.”

Lục Bình khoát tay cắt ngang, “Bây giờ ta sẽ không hỏi hai con đang làm gì, đợi đến ngày kết thúc, ta hy vọng hai con có thể dặt tay nhau quỳ trước mặt ta nói hết ngọn nguồn mọi chuyện.”

“Phu thê bọn con nhất định sẽ làm cho người hài lòng.” Mộ Khanh Hoàng cười nói, “Minh nhi đành nhờ cha trông chừng chăm sóc, vạn mong một chút cũng không rời.”

“Con yên tâm. Được rồi, vợ chồng son các con mau vào phòng tâm sự đi, con xem tiểu tử thái kia nhìn thấy con cũng sắp khóc luôn rồi đấy.”

Dứt lời Lục Bình liền ra ngoài, đám nha hoàng Ngọc Khê cũng cùng ra ngoài hầu hạ.

Mộ Khanh Hoàng quay đầu, lúc này mới thực sự nhìn vào Lục Cửu. Khi thấy hần còi trần, lưng bị quần dây mạn gai, khắp nơi trên lưng đều chi chít những chấm đỏ do cành gai đâm vào, lòng nàng lập tức dâng lên một trận chua xót, vội vàng tiến đến cời dây, tháo cành mạn gai trên người hần xuống.

“Ấm ức cho chàng.”

“Tiểu Phụng Hoàng, đã nhiều ngày không gặp, ta rất nhớ nàng. Nàng có nhớ ta không?” Lục Cửu ôm chặt lấy Mộ Khanh Hoàng, cảm đặt lên đỉnh đầu nàng.

Gò má dán chặt vào lồng ngực nóng rực, Mộ Khanh Hoàng chậm rãi đưa tay vòng qua eo hần, nhẹ nhàng gật đầu, Lục Cửu liền nhếch miệng cười rộ lên.

“Chàng cứ ở trần suốt dọc đường đến đây như vậy sao?” Mộ Khanh Hoàng đột nhiên ngừng đầu hỏi.

“Đúng vậy.” Lục Cửu nháy mắt, “Cha ta nói như vậy mới có thể nhìn thấy rõ được thái độ của người khi dạy dỗ ta, nàng xem trên lưng ta đều bị đâm rất

“nhiều chỗ, đau!”

Mộ Khanh Hoàng dịu dàng vuốt ve lưng hắn, lại nghĩ tới trên đường có nhiều nam nữ qua lại đều đã nhìn thấy cơ thể màu đồng khỏe mạnh của hắn cùng hai cái núm đỏ nhỏ nhỏ trên ngực hắn, trong lòng nàng bất chợt thật khó chịu. Nàng hơi vênh môi lên, chọc hắn một cái, không trả lời hắn.

“Tiểu Phượng Hoàng, đau lắm.” Thấy Mộ Khanh Hoàng không đỡ mình, Lục Cửu lặp lại lần nữa.

“Đáng đời chàng, bộ không biết mặc một cái áo mỏng mỏng à?” Mộ Khanh Hoàng tức giận.

“Tiểu Phượng Hoàng nàng tức giận à, tại sao?” Lục Cửu mờ mịt không hiểu, “Là ta đóng kịch không tốt sao?”

Trong lòng Mộ Khanh Hoàng không thoải mái nên cô tình muốn hắn cũng không được thoải mái, giờ tay tóm lấy cái núm nhỏ kia, dùng sức ngắt một cái, Lục Cửu lập tức la oai oái “Ui da ui da”, một lần nữa lại siết chặt Mộ Khanh Hoàng trong lòng hắn, “Tiểu Phượng Hoàng, ta đàn độn không đoán được vì sao nàng lại giận, nàng mau nói cho ta biết lý do được không, ta nhất định sẽ sửa mà.”

Nhìn bộ dạng đáng thương của hắn, Mộ Khanh Hoàng lại mím môi, lòng lại dâng lên một loại cảm xúc chua xót nói không nên lời, vòng tay vô thức siết chặt eo hắn, dán lên lồng ngực hắn, “Ta chỉ cho chàng ở trước mặt, trước mặt ta thoát ý mà thôi.”

“Ừa?”

“Ừa cái gì mà ừa, ta không cho chàng lộ ra cho người khác nhìn, nam nhân không được, nữ nhân càng không được.”

“Ồ ồ.” Lục Cửu lơ mờ hiểu ra, bỗng nhiên bật cười, ôm chầm Mộ Khanh Hoàng xoay một vòng, “Tiểu Phượng Hoàng vì ta mà ghen rồi, cuối cùng Tiểu Phượng Hoàng cũng chịu ghen vì ta rồi.”

Mộ Khanh Hoàng đánh hắn một cái, dờ khóc dờ cười, “Chàng mau thả ta xuống, xuyt, xuyt, nhỏ tiếng một chút đi.”

Lục Cửu bế ngang Mộ Khanh Hoàng vào lòng, hiếm khi thấy vui sướng hạnh phúc đến vậy, Mộ Khanh Hoàng chợt cảm hắn trên chọc, “Tên ngốc.”

“Đâu đâu đâu, ta tuyệt đối không ngốc mà, chỉ khi ở bên Tiểu Phượng Hoàng ta mới ngốc. Tiểu Phượng Hoàng, kỳ thật ta không muốn nàng theo thái tử vi hành, còn chưa kể tình huống này ta lại không thể đi theo nàng. Ở kinh đô đã có từ sĩ muốn giết nàng, ta không dám nghĩ nếu nàng thấp tùng thái tử ra kinh thì liệu sẽ còn gặp phải chuyện gì nữa. Tiểu Phượng Hoàng, ta còn chưa hoàn toàn có được nàng, ta hoàn toàn không muốn nàng có bất kỳ nguy hiểm nào cả, cho dù là chỉ bị thương một đầu ngón tay ta cũng rất đau lòng.”

“Có khi lần này phụ thân sẽ không bị phái ra ngoài kinh đô thì sao, ta chỉ là phòng ngừa vạn nhất mà thôi. Bên cạnh ta còn có phụ thân và hộ vệ kia mà. Nhưng chàng đã dán thân vào hang cọp, trái lại ta lo lắng cho chàng hơn đây. Lục Cửu, bất kể gặp phải tình huống gì, ta chỉ muốn chàng đáp ứng ta, dù thế nào ta cũng chỉ mong chàng được bình an trở về là tốt rồi.”

“Ta nghe nàng.”

Nghĩ đến mình sắp không được gặp Tiểu Phượng Hoàng trong thời gian dài, hắn còn chưa đi thì giờ đã thấy nhớ nhung da diết rồi, chỉ đành phải ngâm ngùi ôm chặt nàng, ôm thật chặt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Kim Ty Nhuyễn Giáp

Trường Ninh Hầu trời con áp giải đến chỗ của Triều Dương quận chúa chịu đòn nhận tội, kết quả hài tử vẫn không được trả lại cho Triều Dương quận chúa, rốt cuộc Triều Dương quận chúa đành phải tiến cung diện kiến thánh thượng. Tuy nhiên, cửa chính điện của hoàng cung lại không hoan nghênh mở cửa đón tiếp Triều Dương quận chúa.

Triều Dương quận chúa đã bị thất sủng.

Đúng là chưa gặp qua hoàng nữ nào lại sinh thói kiêu căng như Triều Dương quận chúa này, chưa được bao nhiêu ngày thì nàng đã hừ hai phu quân hết những hai lần.

Thời tiết ngày càng oi bức, sau giờ Ngọ trời liền đổ xuống một trận mưa lớn. Mộ Khanh Hoàng đến đây không hề mang ô, vì thế đành chịu cảnh dầm mưa xối xả quỳ trước cửa điện hoàng cung.

Ngọc Khê và Ngọc Loan che trên đỉnh đầu Mộ Khanh Hoàng, dùng tay áo tạo thành dù che mưa cho nàng, Ngọc Khê bị nước mưa làm ướt hết mặt mũi, mở miệng nói: “Quận chúa, mưa gió như vậy không được rồi, hay là hôm nay chúng ta về nhà trước đi.”

“Phải đó quận chúa, nếu người lâm bệnh thì phải làm sao bây giờ.” Ngọc Loan cũng khuyên nhủ.

Mộ Khanh Hoàng không trả lời, chỉ đưa mắt nhìn về phía cánh cửa trước mặt, toàn bộ tâm tư đều đã bay đến cung điện nguy nga đằng sau cánh cửa này mất rồi. Cho dù đang đóng kịch cho giống thật thì suy cùng cũng là đóng kịch, trong lòng nàng vốn đã sáng tỏ, nếu sau này nàng vẫn không thể thay đổi được gì thì Mộ Khanh Hoàng này sẽ thật sự bị thất sủng.

Hối hận chứ?

Chung quy nàng cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, không đoái hoài đến bất cứ điều gì, nàng cần phải đánh bay nguy cơ ở kinh đô trước, từ đó về sau sẽ mai danh ẩn tích yên vui cả đời.

Thế nên bây giờ câu trả lời của nàng vẫn như cũ, không hối hận.

Nàng không làm được, biết rõ vận mệnh của người thân của mình sẽ như thế nào mà lại không gắng sức thay đổi nó, việc này nàng không thể làm được. Nhưng lòng nàng vẫn không thôi áy náy với Lục Cửu. Kiếp trước là Duẫn Hoàng phụ hấn, kiếp này vốn dĩ hấn có thể yên tâm thoải mái thờ ơ lạnh nhạt suốt một đời, nhưng bởi vì nàng mà một lần nữa hấn lại bị cuốn vào.

Lục Cửu, Cửu ca ca ...

Cách xưng hô thân mật ngọt ngào thế này, nhưng đến nay khi lời muốn nói ra bên miệng vẫn lại làm nàng ngượng ngùng như trước, không cách nào cất lên thành lời.

Lúc này, cửa cung chậm rãi hé ra một kẽ hở, Mộ Duẫn Hoàng từ bên trong lách người bước ra, lập tức chạy tới bụng dù che trên đầu Mộ Khanh Hoàng, để nửa lưng của hấn lộ ra dưới mưa, “Tỷ tỷ, tỷ mau trở về đi, ta sẽ đỡ lời cho tỷ trước mặt Hoàng tổ phụ.”

Mộ Khanh Hoàng nghĩ hôm nay diễn kịch cũng không có tiến triển gì thêm, vốn dĩ cũng định rồi đi chứ không hề nghĩ sẽ gặp được Duẫn Hoàng. Trông thấy vẻ mặt lo lắng của hấn, trong lòng nàng liền cảm thấy ấm áp, muốn đưa ống tay áo lau đi nước mưa trên mặt hấn nhưng vừa nhấc tay áo lên thì lại phát hiện toàn thân mình đã ướt như chuột lột, ống tay áo cũng đã nhỏ nước thành từng giọt từng giọt.

Giương môi cười một tiếng, Mộ Khanh Hoàng rũ cánh tay xuống, nói: “Ừm, ta sẽ trở về, đệ cũng mau hồi cung đi.”

Mộ Duẫn Hoàng đỡ nàng đứng lên, Mộ Khanh Hoàng liền thuận miệng hỏi: “Gần đây đệ đang học sách gì vậy?”

“đang học 《 luận ngữ 》”. Duẫn Hoàng thuận theo đáp.

Nhìn gương mặt tròn trắnh sáng lại thanh tú của đệ đệ, đáy lòng Mộ Khanh Hoàng khẽ cảm thán, “Biết đệ thích những lời của Khổng Tử, chủ trương ‘Nhân’ và ‘Lễ’ nhưng ít nhiều gì cũng phải đọc thêm một ít sách nữa, ví dụ như 《 Sử Ký 》 hoặc 《 Tam Quốc Chí 》. Lấy sử làm gương thì có thể học cách trị vì, lấy con người làm gương thì có thể biết địch biết ta. Như trong《 Sử Ký 》, đệ sẽ nhận ra nhân tính con người không chỉ có mỗi thiện mà còn có ác, còn có dã tâm xen lẫn máu tanh. Giữa người và người không tốt đẹp như đệ đã nghĩ mà sự thật sẽ khắc nghiệt hơn thế nhiều. không phải đối nhân xử thế rộng lòng khoan dung, mà sẽ đấu với nhau đến một mất một còn.”

Mộ Duẫn Hoàng cười với vẻ hồn nhiên, ừ gật đầu, “Đệ biết rồi tỷ tỷ.”

“Phải nhớ học hỏi hoàng tổ phụ nhiều hơn, phải tận hiếu tận tâm đi theo hoàng tổ phụ nhiều hơn nữa đấy.” Bây giờ nàng không còn sức để trông nom hấn cũng không đủ khả năng mang theo hấn cùng đi thân chinh với phụ thân được, nếu không lỡ như cả ba đều bị mưu sát ở ngoài kinh đô, Mộ Kiều nhất định sẽ toàn thắng.

Mộ Duẫn Hoàng bèn ghé Mộ Khanh Hoàng: “Nghe mẫu thân nói tỷ tỷ chỉ sinh sớm hơn đệ có nửa nén hương, ấy thế mà đã ra dáng bà cụ non mà giáo huấn đệ ra trò rồi.”

“Chỉ là muốn tốt cho đệ, không phải giáo huấn đệ.”

Mộ Duẫn Hoàng nhét ô vào tay Mộ Khanh Hoàng, cười nói: “Tỷ tỷ đi nhanh đi, mưa càng lúc càng lớn rồi đấy.”

“Được.” Mộ Khanh Hoàng lại đưa ô nhét lại vào tay Mộ Duẫn Hoàng, lấy tay áo che đầu chạy về phía xe ngựa.

“Tỷ tỷ ...” Mộ Duẫn Hoàng đuổi theo hai bước, thấy Mộ Khanh Hoàng và hai nha đầu lên xe ngựa mới dừng bước chân.

Trường Ninh Hầu phủ còn đang chịu tang, sau khi Lục Cửu bị áp về nhà liền không quay lại nữa, nhưng hấn biết rõ Mộ Khanh Hoàng đang làm gì. Cũng chính vì biết rất rõ nên khi nhìn thấy một trận mưa lớn như vậy hấn mới nôn nóng bất an, nhiều lần muốn lao ra ngoài ôm Tiểu Phượng Hoàng của hấn về, nhưng mỗi lần không cảm lòng được hấn đều hung hăng nhéo từng nơi trên người mình, có như vậy mới có thể tỉnh táo trở lại.

Phu thê bọn họ đã bố trí cận kề đến tận bước này, đã gần trong gang tấc, vạn lần cũng không được phép thất bại.

Ngoài cửa, Bạch Cẩm giương ô vội vã đi đến hành lang, thân mình dính nước mưa còn chưa kịp rũ đã đột nhiên bị Lục Cửu kéo lại, vội vàng hỏi, “Nàng đã trở về chưa?”

“Quận chúa đã về Liên Viên rồi.” Bạch Cẩm vội vàng trả lời.

Liên Viên và Trường Ninh Hầu phủ chỉ cách nhau vón vẹn có hai con đường, Lục Cửu chỉ bước một bước dài thì đã đến đình viện. hấn bị cơn mưa tầm tã xối lên người được một lát, lại thanh tỉnh chạy trở về, hai tay chấp sau lưng đi qua đi lại tựa như một chú mèo nóng nảy giẫm qua lại trên nóc nhà.

Ngọc Cái từ trong phòng đi ra, nhìn thấy dáng vẻ xúc động bất an của Lục Cửu mà cũng sốt ruột theo, “Nếu có địa đạo thì tốt rồi...”

“Cái gì cái gì?” Mắt phượng bất chợt sáng lên, Lục Cửu một phen tím lất vật áo trước của Ngọc Cái, “Địa đạo? Đúng rồi, có một địa đạo thì tốt rồi, sẽ không sợ bị người khác phát hiện, dù sao Liên Viên cách Hầu phủ cũng không xa có đúng không?”

Ngọc Cái bịt miệng lại, trông mắt liên tục đảo quanh.

Bạch Cẩm dờ khóc dờ cười, “Thế từ gia, vậy chúng ta phải tìm người đến đào à, tìm người tới cũng sẽ để lộ bí mật của chúng ta.”

Lục Cửu đã bị đá động, lập tức xắn tay áo: “Chúng ta tự mình đào!”

Suy nghĩ xoay chuyển một hồi, Lục Cửu đã nghĩ kỹ, “Dù sao hiện tại ta cũng đã bị cha ‘cắm tọc’ mà, vậy thì cắm tọc ở cái sân nào cũng giống nhau cả mà phải không. Vị trí của võ đường gần với Liên Viên nhất, cứ để tâm phúc của cha là đám người Hồ đại thúc lấy danh nghĩa đến đây trùng trị ta là được, như vậy thì sẽ có thể đào được rồi.”

nói làm là làm, Lục Cửu ngay cả ô cũng không mang theo, lập tức lao ra ngoài tìm Lục Bình.

Tại Liên Viên, sau khi Mộ Khanh Hoàng tắm rửa xong thì bụng canh gừng ngồi ở trên giường, nghe tiếng mưa rơi rả rích bên tai mà tâm tư thì đã bay đến nơi phụ quân và nhi tử ở bên ngoài. không biết lúc này nhi tử của mình đang khóc hay đã ngủ rồi, không biết Lục Cửu có ôm con trai vào lòng hay là đang ... nhớ đến nàng.

rõ ràng hai phủ gần nhau như vậy nhưng lại không thể gặp nhau. Ai ... ai mà biết được chung quanh Liên Viên và trong Trường Ninh Hầu phủ liệu có bao nhiêu tai mắt đang theo dõi từng nhất cử nhất động của bọn họ chứ.

Trận mưa này cứ cách quãng như thế thêm vài ngày, sự nặng nề trong lòng Mộ Khanh Hoàng cũng vì thế mà tăng lên. Nàng đã lường được ngày phụ thân thân chinh đi tuần tra đường sông Hoàng Hà, hẳn là trốn không thoát.

một tháng sau, Càn Thanh Cung.

Kiến Nguyên Đế ngồi trên ngai vàng, nghênh diện với Thái Tử trước mặt, nói: “Hàng năm tu đề xây bãi, miệng sông Hoàng Hà vẫn luôn bị phá hỏng nặng, lần này đề Hoàng Hà vỡ ngay tại huyện Nguyên Vũ ở Hà Nam, khiến đất đai hai bên bờ đều rơi vào tình trạng ngập lụt, lương thực mất mùa không thể thu hoạch, người hãy thân chinh mang theo ngân khố đi cứu trợ thiên tai. Nếu phát hiện có tham ô nhận hối lộ hay phát sinh tình trạng ăn bớt ăn xén, trảm cho phép người được quyền tiền trăm hậu tấu.”

Lúc này Thái tử đứng bên dưới đã nghech mặt ra, trong đầu liền nhớ tới một tháng trước Mộ Khanh Hoàng tiến cung đã nói những lời này với hấn.

“Phụ thân, nếu một tháng sau Hoàng tổ phụ cử cha thay mặt người đi xuất chinh tuần thú Hoàng Hà thật sự ứng nghiệm, xin cha hãy tin tưởng nữ nhi, Yên vương Mộ Kiều có đã tâm cướp ngôi đoạt vị, đã từ lâu hấn đã vì chuyện này mà dày công tính kế rất nhiều năm rồi.”

không nghe tiếng đáp lại của Thái tử, Kiến Nguyên Đế ngẩng đầu, bắt gặp Thái tử thế mà lại ngẩn người, Kiến Nguyên Đế liền đập mạnh tấu chương xuống bàn, “Thái tử!”

“Vâng, thừa phụ hoàng.” Thái tử cuống quýt chấp tay nhận mệnh.

“Thế nào, không muốn rời kinh sao?”

“không, không phải, bẩm phụ hoàng, chỉ là mới vừa rồi nhi tử vừa mới nhớ đến ngoại tôn tử Minh nhi mà thôi.”

Kiến Nguyên Đế cười lạnh một tiếng, “Nhớ đến ngoại tôn là giả, cầu tình cho Triều Dương quận chúa mới là thật. Giờ đây trăm sẽ không nuông chiều con bé nữa, nhất định phải cho nó một bài học, chỉ phạt nó mới được một tháng đã chịu không nổi rồi sao?”

Thái tử liền cứng họng, ấp úng nói không nên lời.

Điều này càng làm cho quyết định của Kiến Nguyên Đế thêm vững vàng, Kiến Nguyên Đế gạt vấn đề này qua một bên, nói tiếp: “Ngồi trên ngọc liễn của trăm mà xuất hành, với lại trăm sẽ đề Cổ Viêm Sinh thống lĩnh năm ngàn Cẩm y vệ đi theo bảo vệ, người mau đi chuẩn bị đi.”

“Vâng.”

một đêm trước ngày Thái tử xuất hành, Mộ Khanh Hoàng đang ngồi trên giường thêu một cái áo nhỏ thì đột nhiên nghe thấy có người kêu tên nàng.

“Tiểu Phượng Hoàng.”

Ngón tay ngừng lại, Mộ Khanh Hoàng vừa chậm rãi ngẩng đầu đã bắt gặp phía trên tấm rèm che bỗng nhiên lại lộ ra một cái đầu, làm nàng hoảng sợ kim lịch đâm vào ngón tay.

“Có bị đâm trúng không, mau cho ta xem nào.” Lục Cửu vọt tới nhanh như chớp, nắm chặt ngón tay Mộ Khanh Hoàng bỏ vào miệng ngậm.

Mộ Khanh Hoàng vẫn còn hơi mông lung, một lát sau mới hoàn hồn, trên mặt liền không giấu được nụ cười vui sướng, “Sao chàng lại đến đây?”

“Sao lại đến đây chứ!” Mộ Khanh Hoàng căng thẳng đứng phắt dậy, “Lỡ như bị gian tế phát hiện manh mối, sau này đi Bắc Bình nhất định sẽ như dê vào miệng cọp.”

Lục Cửu phì phì bụi bặm trên đầu rồi chỉ vào đồng đất vụn bên kia, “Đừng lo lắng đừng lo lắng, Tiểu Phượng Hoàng, ta đã đào địa đạo để vào đây, chắc chắn không bị phát hiện đâu.”

Lục Cửu ôm cổ Mộ Khanh Hoàng, “Ta rất nhớ nàng Tiểu Phượng Hoàng, thật sự nhớ nàng không chịu nổi.”

“Chàng, haiz!” Mộ Khanh Hoàng dờ khóc dờ cười nhưng lại thấy cảm động không thôi. một tháng trời không gặp, giờ đây nàng phải ngắm nhìn hân thật tí mỉ, lồng ngực bất chợt nảy lên một cái. Đây đúng là phu quân của Mộ Khanh Hoàng nàng, đôi mắt thâm đen, mái tóc rối bời thậm chí có chút lồi thoi lếch thếch thế nhưng lại làm tâm nàng thổn thức liên hồi giống như bị bệnh vậy.

“Có phải chàng cũng đào đất hay không?”

“Phải, Tiểu Phượng Hoàng, ta đào cả ngày lẫn đêm, sợ rằng còn chưa kịp nhìn thấy nàng thì nàng đã theo Thái tử đi Hà Nam rồi.”

“Chàng ...”

Còn chưa đợi Mộ Khanh Hoàng nói xong, Lục Cửu đã vội thoát xiêm y ngoài, Mộ Khanh Hoàng bất giác đỏ mặt, “Chàng gấp cái gì chứ?”

Lục Cửu cười khăng khặc, xiêm y bên ngoài được cởi xuống lộ ra khối giáp vàng óng ánh bên trong, “Tiểu Phượng Hoàng, Kim Ty nhuyễn giáp (1) này dành cho nàng, nàng mặc ở bên trong thì có thể chống được tên bắn lén, chống được đao thương.”

(1) Kim Ty nhuyễn giáp: Giáp mềm mặc lót bên trong được chế tạo bằng tơ vàng.

Thấy Lục Cửu muốn nhét Kim Ty nhuyễn giáp vào tay mình, Mộ Khanh Hoàng vẫn giữ nguyên tư thế hai tay che ngực.

Lục Cửu phát giác được chỗ không thích hợp, khẩn trương hỏi, “Tiểu Phượng Hoàng, sao nàng luôn ôm ngực vậy, nàng bệnh sao?”

Mộ Khanh Hoàng lắc đầu ném nhuyễn giáp xuống đất, xoay người liền ngồi xuống giường, nhưng vẫn che ngực như cũ.

Lục Cửu nóng như lửa đốt, chạy theo nâng mặt Mộ Khanh Hoàng lên: “Tiểu Phượng Hoàng, nàng nói gì đi, có phải nàng bị bệnh không? Ngực nàng bị đau à, ta xoa xoa giúp nàng nhé, không được, hay là gọi Thái y, giờ ta đi gọi Ngọc Khê.”

Mộ Khanh Hoàng kéo tay Lục Cửu, lấy tay hấn đặt lên trước ngực mình, cứ như vậy mà nhìn hấn, “Cửu ca ca, ta có hơi sợ.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Chơi gái không trả tiền

Liên Viên lúc sáng sớm, chim hót hoa nở, sương mù mông lung.

Mặt trời dần lộ dạng ở phía đông, nắng sớm trải đầy đất, dần dần xua tan sương mù của Liên Viên, chiếu vào cửa sổ của Liên Chử Bích Ba các.

trên giường, Lục Cửu ôm chần mền sờ đi sờ lại, về mặt ngủ ngủ hạnh phúc, chợt mắt phượng bừng mở, hấn nhìn sang thì chỉ thấy kim ty nhuyễn giáp được đặt ngay ngắn bên cạnh nhưng vợ mình thì không thấy đâu, tức khắc ngồi bật dậy.

Ngọc Châu trông coi phòng ngủ nghe thấy động tĩnh, mở hé cửa ra nói: "Thế tử gia ngài tỉnh chưa?"

Lục Cửu chân trần xuống đất, vừa buộc chặt áo trong màu trắng như tuyết vừa thấp giọng hỏi, "Quận chúa của các người đâu rồi?"

Ngọc Châu bĩu bĩu môi, liếc nhìn Lục Cửu một cái không mấy vui vẻ, "Quận chúa mang theo Ngọc Loan và Ngọc Khinh đi Hà Nam, để lại nô tỳ và Ngọc Khê tỳ tỳ giữ nhà."

"Đi rồi?" Lục Cửu quay đầu nhìn thoáng qua kim ty nhuyễn giáp được gấp gọn đặt trên giường, trong lòng ảm áp nhưng thật sâu trong tâm lại lo lắng.

"Vâng, trời còn chưa sáng đã đi. Thế tử gia, ngài dùng đồ ăn sáng ở đây hay là về Hầu phủ, lúc quận chúa đi đã dặn dò nô tỳ, kêu nô tỳ làm cho ngài

món súp thịt bò bánh bao mà ngài thích ăn."

Lục Cửu nhật lên áo khoác mà đem qua đã ném xuống đất trong lúc cao trào, mặc chỉnh tề sau đó nói: "Gói lại đi, ta mang về Hầu phủ."

"Dạ."

trên giường một mảnh hỗn độn, trên gối đầu còn vương lại những sợi tóc thật dài, Lục Cửu nhật lên từng sợi một nắm trong tay, nhớ tới sự nhiệt tình của tiểu phượng hoàng đem qua, vành tai hần từ từ ửng đỏ, trên mặt ngọc tràn đầy thoả mãn.

Bên trong tấm rèm, mùi hương của tiểu phượng hoàng vẫn quanh quẩn bên chóp mũi, Lục Cửu kéo vạt áo phủ lại thứ ở giữa hai chân, nằm úp sấp thật mạnh lên chăn mỏng, hít một hơi thật sâu, trong lòng đột nhiên cảm thấy thất lạc trống rỗng đến đau đớn.

Đây đích thực là một loại nghiện có thể làm cho người ta đau đớn, càng đau càng muốn phải có được, muốn ôm nàng, vuốt ve nàng, mỗi hôn mỗi một tác trên da thịt nàng, triệt để chiếm hữu.

rõ ràng cả hai đã có với nhau một đứa con, nhưng giờ khắc này Lục Cửu mới cảm giác được rõ ràng trái tim tiểu phượng hoàng, đem qua trái tim nàng vì hần mà đập mạnh mẽ.

Ngoài thành, dòng người đông đúc kéo dài mười dặm, mây trôi nhẹ trên trời xanh thẳm.

Mộ Khanh Hoàng đầu đội mũ ngọc, thân mặc một bộ áo bào trắng hoa văn bạc, tay cầm một cây quạt bằng ngọc màu đỏ, khoe môi mang theo nụ cười như có như không, Ngọc Loan quay đầu nhìn thấy, che miệng cười rộ lên.

Mộ Khanh Hoàng liếc nàng một cái, "Cười gì?"

Ngọc Loan nói: "Nô tỳ cười vì quận chúa đã cười ngây ngô nửa canh giờ rồi, có cái gì hay mà ngài cười, quận chúa nói đi, bọn nô tỳ cười cùng ngài."

Ngọc Kinh cười mà không nói, mang ấm trà đi tới rót nước cho bốn người hộ vệ Võ Đại ở bên cạnh.

"Ta có cười à?" Mộ Khanh Hoàng vuốt ve khoe môi.

"Có ạ." Ngọc Loan hì hì nói.

"Vây là ta đã cười à." Đem qua trái tim nhảy lên làm cho nàng bối rối, hoảng loạn nên đã quên rụt rè, chỉ muốn cho hần, cho hần tất cả mọi thứ mà hần mong muốn.

Trong đầu hiện lên cảnh bên trong màn trướng ấm áp đem qua, cả hai đều nóng rực cả người, hơi thở hỗn loạn, lúc bốn mắt nhìn nhau, như bỏ lại tất cả công xiềng trên người, tận tình ôm nhau, quần quýt si mê vô tận.

Má lúm đồng tiền yêu kiều nóng lên, cổ họng khát khô, Mộ Khanh Hoàng nâng chén trà lên hớp một ngụm để che giấu, ngẩng đầu thấy xa xa là đội ngũ của thái tử đang đến.

Đến gần hơn, Mộ Khanh Hoàng thấy rõ hơn, cờ rồng phấp phật trong gió thu, vệ sĩ tay cầm thương dài, Cẩm y vệ cười trên con ngựa cao to, eo đeo trường đao bảo vệ ngọc liên ở chính giữa.

Ngọc liên, kiệu vương đỉnh tròn, xung quanh treo chuỗi vàng hình mây, bên dưới đó là những chiếc lá vàng được khắc vô cùng sống động, rèm phủ kiệu được may bằng hai lớp gấm xanh, bên trên thêu hình rồng vàng uốn lượn giữa mây trời, cửa kiệu màu đỏ vàng được khắc hoa tinh xảo, bên ngoài còn phủ thêm một tấm rèm mỏng, kiệu lớn đến nỗi phải do ba mươi sáu người khiêng.

Mộ Khanh Hoàng đứng ở ven đường, thấy ngọc liên dừng lại ở trước mặt nàng, Mạnh Đức Siêu từ trên liên nhảy xuống, mở cửa ra chạy chậm đến nói: "Quận chúa, thái tử nói không thể làm trễ nãi hành trình, gọi ngài vào nói chuyện."

Mộ Khanh Hoàng gật đầu, để Mạnh Đức Siêu đỡ lên xe ngựa, ngọc liên lại được nâng lên, Ngọc Loan và Ngọc Kinh ngồi trên xe ngựa nhà mình, Võ Đại đánh xe, Võ Nhị và ba người khác xoay người lên ngựa nối đuôi đi theo phía sau đội ngũ.

Trong ngọc liên, thái tử ngồi trên bảo tọa chạm trổ hình rồng nhìn Mộ Khanh Hoàng chằm chằm một lát mới mở miệng nói: "Hoàng nhi, có phải con nên cho cô(1) một lời giải thích hay không? Làm sao con biết hoàng tử phụ của con sẽ phải cô xuất kinh, chẳng lẽ con mua chuộc được Ngụy Bảo? Đúng rồi, Ngụy Bảo không có con cái gì, từ nhỏ hần đã yêu thích hai tỷ đệ sinh đôi các người."

(1) cô: Tiếng tự xưng củ vương hầu thời phong kiến.

"Phụ thân đang lừa mình dối người sao?"

"Làm càn." Thái tử trầm giọng khiển trách một tiếng.

Mộ Khanh Hoàng đương nhiên không thêm để ý bị khiển trách, "Phụ thân cũng không tin ngũ hoàng thúc là người trăm phượng ngàn kế, tâm cơ thâm trầm đúng không."

"Theo như con nói, thì cả nhà Vương Kỳ bị giết là do ngu hoàng thúc của con đã hạ thủ? hấn vẫn luôn ở tại Bắc Bình, thế lực còn có thể vươn đến kinh đô?"

Mộ Khanh Hoàng mỉm cười, "Nhưng trong Yến vương phủ có người trụ lại ở kinh đô."

"Mộ Cao Tổ? Là tên ăn chơi suốt ngày xách chim đi lêu lổng đó à?" Thái tử vẫn không muốn tin tưởng.

"không có chứng cứ, con nói cái gì cũng chỉ uống công, phụ thân, tạm thời người chờ xem."

"Con thật là..."

--

Đêm dài, ánh sao rực rỡ, trên sông Tần Hoài lại trở về cảnh nhộn nhịp xưa kia, đàn sáo là lướt, các nam nhân ôm trái ngà phải, say sưa thưởng thức mùi hương ôn nhu, vung tiền như rác.

Lục Cửu kéo Lục Mạo, cả hai đều cùng cảnh ngộ, bị Triều Dương quận chúa bỏ, nay cạ chén hát ca.

"Ta đã nói với người, nữ nhân kia tệ lắm, hủy người xong lại tới hủy ta, hiện giờ ta con mẹ nó từ trên xuống dưới chẳng còn gì, ngoại trừ còn có ông cha là Hầu gia, còn thì ta con mẹ nó chính là thứ dân, gặp tên Huyện lệnh nhỏ nhỏ cũng phải quỳ."

Lục Mạo uống cạn một chén rượu, trên mặt không che giấu vẻ hờ hê cùng ghen tị, "Cũng may người còn có một người cha tốt, bằng không, người cũng sẽ giống như ta, giáng thành tiện tịch, sống tại ngõ Bắc, đời đời kiếp kiếp không nâng đầu lên được."

Lục Cửu vỗ một cái lên lưng Lục Mạo, mạnh đến mức rượu đã vào trong miệng hấn rồi mà còn phải phun ra, "Ha ha, người đừng nói nữa, vừa so sánh với người trong lòng ta lại thấy sung sướng không ít."

Lục Mạo nhếch môi chán ghét, phui vết rượu trên vạt áo, đứng lên nói: "Ta còn nợ một bài hát viết cho cô nương trong lầu xanh, ta đi viết đây, người một mình từ từ uống."

"Nhị đệ, người đừng đi, ở lại cùng ta uống một chút nữa, có người ở đây đề so sánh, trong lòng ta mới sung sướng được."

Mặt Lục Mạo thoáng chốc xanh mét, phất tay áo bỏ đi, vừa vặn gặp thoáng qua Phụng Lâu Xuân, hai người bốn mắt nhìn nhau, Lục Mạo thoáng lộ ra nụ cười châm biếm, Phụng Lâu Xuân kéo kéo cái váy quần ngực mỏng manh của mình xuống, thốt tha nhào vào lòng Lục Cửu, "Thế tử gia, ta đến uống rượu với ngài nha."

"Thế tử gia cái gì, Thánh thượng đã phế bỏ tấu chương phong ta làm thế tử rồi, gia nghiệp to như vậy mà con trai trưởng này không thể thừa kế, ngược lại hỏi cho nhà Tam thúc ta, ngầm lại thật không cam lòng, mà món quà này đều do nữ nhân kia ban tặng, hừ."

Lục Cửu quay sang tỉ mỉ đánh giá Phụng Lâu Xuân, chỉ thấy nàng ta có một khuôn mặt thon gọn, cằm đầy, sống mũi thẳng tắp, không phải là mặt trái xoan, nhưng lại có một đôi mắt vừa sáng vừa tròn, lúc nhìn người khác thực sự vô cùng quyến rũ, câu dẫn cả tâm hồn.

Lục Cửu nâng cằm nàng lên cười nói: "Hèn chi người có thể lên làm hoa khôi, thậm chí còn câu được Lục Mạo phải thuần phục dưới váy người, mặc dù dung mạo không phải là tuyệt sắc, nhưng chỉ cần đôi mắt này là đã có thể khiến nam nhân nhũn xương rồi."

Đôi mắt này hoàn toàn khác với tiểu phượng hoàng, ánh mắt của tiểu phượng hoàng trong trẻo nhưng lạnh lùng như tuyết, bề ngoài tôn quý, nam nhân nhìn vào chỉ muốn quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Mà từ đầu đến cuối hấn luôn cảm thấy hấn không giống với nam nhân trên đời này, bởi vì nam nhân đều thích đôi mắt như của Phụng Lâu Xuân, chỉ có hấn là thích ánh mắt của tiểu phượng hoàng, khi bị ánh mắt lạnh lùng ấy của nàng đánh trúng, xương cốt hấn đều nhũn hết cả ra, đừng nói quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, mà muốn hấn làm cái gì hấn cũng nguyện ý, tiểu phượng hoàng muốn cầm roi quát hấn hấn cũng vẫn cảm thấy thoải mái.

Nhìn Phụng Lâu Xuân, trong đầu lại nghĩ tới đêm hôm đó tiểu phượng hoàng dễ thương lại nhiệt tình, trong mắt Lục Cửu liền trở nên si ngốc, giống như tên ngốc vậy.

Phụng Lâu Xuân thấy vậy, từ trong đáy lòng khinh bỉ, thân thể lại càng mềm hơn, "Nhân sinh khổ đoản, tối nay ta hầu hạ Hậu thế tử gia được không?"

Trước ngực bị hai cục thịt mềm cọ xát, Lục Cửu tỉnh lại, không dấu vết xoa người lại rót cho mình một chén rượu, hừ hừ nói: "không thể trêu hoa ghẹo liễu, lão già nhà ta đã độc ác cảnh cáo, nếu như ta lại không thành thật sẽ đập ra biển cảnh ăn cát, ta chả muốn đi đến cái chỗ mà chim cũng không ia ấy đâu."

Đôi mắt Phụng Lâu Xuân chợt lóe, càng dụ dỗ Lục Cửu uống rượu, "Thế tử gia, lát nữa bên trong lầu của chúng ta có tiệc lớn, ngài ở lại chơi thêm một lát đi."

Lục Cửu hứng thú, "Tiệc gì?"

"Trong lầu có người mới tới, mềm mại mịn màng, còn đẹp hơn cả ta, đấu giá bán đêm đầu tiên."

Lục Cửu vừa nghe đã cảm thấy không quá hứng thú, "Ta tưởng tiếc gì, người nói tiếc đâu để ta còn có chút hứng thú. Nữ nhân kia mới đánh chết Tiểu Mạn của ta, trong lòng ta cảm thấy có lỗi với Tiểu Mạn, đối với nữ nhân khác ta không có hứng thú."

Phượng Lâu Xuân nghĩ thầm, nếu người chân thành yêu Sầm Tiểu Mạn thì cũng sẽ không trơ mắt nhìn nàng bị đánh chết mà mặc kệ, hiện tại lại giả mù sa mưa nói xin lỗi cái gì chứ.

Nhưng trên mặt Phượng Lâu Xuân lại cười yêu kiều quyến rũ, "Vậy thì chơi oản tù tì uống rượu, trong lâu của chúng ta có cách chơi mới, thế tử gia ngài không muốn thử một chút sao?"

Lục Cửu đẩy Phượng Lâu Xuân ra, "Người đàn bà xấu xa này người có hiểu chuyện hay không vậy, ta tự vạch áo cho người xem lưng à, kiếp này thân phận ta đã bị mất hết rồi, người còn mở miệng một tiếng thế tử gia hai tiếng thế tử gia, có chủ tâm chọc vào miệng vết thương của gia đúng không, cút cút cút."

Phượng Lâu Xuân bị đẩy ngã xuống đất, trong lòng tức hận không thôi.

Cái thứ gì thế này, đến thanh lâu không chơi gái, có bệnh!

"Tên kia, người một đại nam nhân mà lại động thủ với nữ nhân sao gọi là anh hùng hảo hán hả."

Lục Cửu say khướt ngẩng đầu lên thì thấy người tới, hấn tết rất nhiều bím tóc, lộn tóc treo lục lạc, trong lòng nhất thời sáng rõ, âm Cửu Chúc.

"không phải chỉ đẩy một cái thôi sao, gia còn đẩy mạnh hơn, không phải muốn tiền sao, gia có tiền." nói xong liền móc trong ngực, móc đến móc đi không móc ra được gì.

Lục Cửu che đầu bối rối, "Ngân phiếu của ta đâu?"

Liền nằm sấp xuống đất, tìm ngân phiếu trên đất.

Phượng Lâu Xuân cùng âm Cửu Chúc liếc mắt nhìn nhau, Phượng Lâu Xuân hét lớn: "Ma ma, gặp phải tên chơi gái không trả tiền, người mau tới đi."

âm Cửu Chúc tiến lên một phát bắt được tà áo Lục Cửu nhấc hấn lên, "Ta còn tưởng là đại gia có tiền, chơi nửa ngày thì ra là một tên lều gạt."

"Ta không phải tên lừa gạt, ta, ta là thế tử Trường Ninh Hầu phủ, không tin người hỏi Lục Mạo, hỏi hoa khôi kia đi."

Phượng Lâu Xuân duyên dáng mặn mà dựa cây cột sơn đen, quăng khăn cười dài nói: "Cho dù người là Thiên vương lão tử, ngủ với cô nương mà không trả tiền cũng không được."

Lục Cửu vừa thấy tình hình thế này, liền vờ say đánh nhau với âm Cửu Chúc, "Mắc mớ gì đến người, người cút ngay."

Chỉ chớp lát sau tú bà mang theo đám nô bộc nổi giận ùng ùng đến, "Ai, ai dám không trả tiền."

Thừa dịp âm Cửu Chúc cùng Lục Cửu đánh nhau, Phượng Lâu Xuân kéo tú bà qua một bên, "Đây là con trai trưởng duy nhất của Trường Ninh hầu, hấn không có tiền nhưng lão cha hấn có, mang hấn ta đến cửa Trường Ninh hầu phủ đòi bạc, ta không tin Trường Ninh hầu dám không đưa. Trường Ninh Hầu phủ đắc tội với Triều Dương quận chúa, lúc này bọn họ cũng phải kẹp đuôi lại làm người, nhất định không dám lớn lối."

Tú bà xưa nay đều nghe theo lời hoa khôi Phượng Lâu Xuân, đôi mắt tí hí như hạt đậu xanh lập tức sáng ngời, liền nói: "Chúng ta thật racùng thuộc sự cai quản của Giáo Phưởng ty, là thanh lâu quan gia, tính ra cũng là một phần của triều đình, ta xem ai dám không đưa."

"Chúng bay, đi cùng ma ma nào."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Nhan sắc khuynh thành

âm Cửu Chúc ra về bưng tỉnh, buông Lục Cửu ra nói: "Người quả thật là thế tử Trường Ninh Hầu phủ Lục Cửu? Chủ tử của Kim Nê?"

"Là ta." Lục Cửu gạt mạnh đầu.

"Ái chà, đều là người một nhà cả, ta là bạn của Kim Nê, Kim Nê nói với ta giữa người và hấn có chút hiểu lầm, hấn muốn quay về lại bên cạnh người nhưng lại sợ người còn giận hấn."

"Khỏi cần nói nhiều, người đã là bạn của Kim Nê, trước cho ta mượn chút tiền, mai một ta sẽ trả lại người gấp đôi."

"không dám không dám." âm Cửu Chúc sờ soạng trên người mình một lượt lấy ra hai lượng bạc, lúng túng nhìn Lục Cửu nói: "Ta lại quên, trước khi rời nhà ta đã thay xiêm y, ngân phiếu đều đặt trong tay áo của bộ xiêm y kia."

Thấy thế, ma ma vung tay lên, lệnh hai tên nô tài một trái một phải khổng chế Lục Cửu lại, trên mặt cười tươi như hoa, "Thế từ gia, vậy chúng ta đi đi."

Lục Cửu vùng vẫy giãy chết, "Mụ tú bà, gia không phải là không có tiền, gia có tiền chỉ là hôm nay quên đem theo ngân phiếu, ngày khác, ngày khác ta nhất định đưa tới cho người, ký sổ trước được không?"

Ma ma bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười đi lên phía trước, "Ma ma ta lớn như vậy, nghe qua nợ tiền nước tương, còn chưa từng nghe qua nợ tiền mua hoa."

Đoàn người đến cửa Trường Ninh hầu phủ, thấy trên cửa phủ vẫn treo hai ngọn đèn lồng trắng như cũ, tiểu quân sự giữ cửa nhìn thấy thế thì lập tức đi vào bẩm báo, một lát sau tiểu quân sự ôm một bao đồ cùng một phong thư đi ra.

Thấy vậy, bà vai Lục Cửu bỗng chốc liền sụp xuống, chẳng mấy chốc lại hướng về phía cửa chính gào khóc um sùm, "Ta không đi Tây Bắc hít cát đâu!"

--

Tại Liên Viên, Tấn Vân Lâu vẫn yên tĩnh như xưa, người đến người đi vô cùng im lặng. Bên trong Đường Tế Tự, mỗi ngày Thành An quận chúa cùng ba vị Tự chính cũng sẽ đúng hạn đến điểm danh, các nàng đã mua đất ở vùng ngoại ô, đang chuẩn bị xây trường tư thực cùng nhà xưởng.

Trong nội viện, tuy Mộ Khanh Hoàng đã đi rồi, nhưng Ngọc Khê và Ngọc Châu cũng không nhàn rỗi, Ngọc Khê quản lý đồ cưới của Mộ Khanh Hoàng, hai nhà đầu mỗi ngày đều phải đối chiếu sổ sách.

Nha đầu nhị đẳng Bích Sa nhẹ nhàng đi đến, thấp giọng bẩm báo: "Ngọc Khê tỷ tỷ, cái tên Tần Thiếu Du kia đến, muốn bài kiến quận chúa."

Nghĩ tới lúc gần đi Mộ Khanh Hoàng đã giao việc, Ngọc Khê cũng không ngẩng đầu lên, gẩy hạt châu trên bàn tính nói: "nói cho hắn biết quận chúa đi Hà Nam rồi, sau đó đuổi hắn đi."

"Dạ."

Ngọc Châu ngừng bút một chút, nhẹ giọng hừ hừ, "Tên thư sinh nghèo kia mơ đẹp thật đấy, quận chúa chúng ta cùng thế tử gia đang tốt đẹp nha, ở đâu đến phiên hắn."

Ngọc Khê dừng một chút, trên mặt lộ vẻ lo lắng, "không biết lúc này quận chúa đến chỗ nào rồi."

--

Hồi Xuân lâu, bên cạnh bồn hoa, một nam tử đứng chấp tay sau lưng, nhìn cảnh đường phố xa xa. Sau lưng hắn có ba người đang đứng, một người rũ hai mắt xuống, nhìn chằm chằm vào điểm vô định, một người đầu tết đầy bím tóc, mỗi bím tóc có buộc lục lạc, một người che sa mỏng, xinh đẹp yêu kiều.

"Hà Nam à."

"Vì sao lại cứ phải là Hà Nam chứ."

"Các người có tin ý trời là có thật không?"

không ai phía sau nam tử trả lời, nam tử nhẹ "A" một tiếng, "Xem ra ta phải đích thân đi một chuyến, phải ra roi thúc ngựa đuổi tới trước bọn họ mới được, các người đều đi theo ta. Lục Mạo, người nói Mộ Khanh Hoàng có thể còn vương vấn người hay không?"

Nghe hiểu ý trong lời của nam tử, Lục Mạo thoáng nắm chặt tay rồi buông ra, chấp tay nói: "Xin ngài sai khiến."

"Tốt."

"Phượng cô nương, người cũng đi với ta đi, nhân tình cũ của người chắc là nhớ người muốn chết rồi."

Phượng Lâu Xuân đưa cột cười cười, "đi thì đi, Mộ Khanh Hoàng trước đây làm nhục ta, chẳng phải chuyến này ta có thể báo thù vì mình hay sao?"

"Phải dựa vào bản lĩnh của người, ta không ngăn cản, lại càng không che chở."

"Ta cũng đi theo chủ tử, ta bảo vệ chủ tử." âm Cửu Chúc nói.

Nam tử cười khẽ, "Tốt, chúng ta đều đi."

--

Cảm thụ được thân xe khẽ lay động, Mộ Khanh Hoàng mở mắt ra, ngồi thẳng người hỏi: "Đến chỗ nào rồi?"

Ngọc Loan đang ngồi trên ghế nhô phía dưới từ trong hộp tủ lấy ra bộ ấm trà, vừa rót nước vừa nói: "Nô tỳ vừa mới hỏi Võ Đại, nói là đã đến địa phận Hà Nam, đằng trước có dịch quán, đại quan tỉnh Hà Nam đều ở trong đó chờ nghênh đón thái tử."

"Quận chúa, uống nước cho nhuận cổ."

Mộ Khanh Hoàng nhận lấy chén sứ vân hoa sen bằng men xanh uống một ngụm, trầm ngâm nói: "Quá thuận lợi." Dọc đường đi có nhiều cơ hội như vậy, thế nhưng không có người ám sát.

Nếu không phải nàng và Lục Cửu đều biết Mộ Kiều ở phía sau bày bố, nàng cũng cho rằng Sầm Tiểu Mạn ám sát chỉ là bởi vì chất chứa oán hận nên sinh hận mà muốn giết nàng.

Nghĩ đến đây, Mộ Khanh Hoàng bỗng đứng ngược mắt, Sầm Tiểu Mạn nếu chỉ vì ám sát nàng mà vào Trường Ninh Hầu phủ, vậy lúc ấy nàng đã đem Sầm Tiểu Mạn điều đến bên cạnh, vì sao nàng ta còn phải giả vờ thích Lục Cửu?

Mà đời trước, Sầm Tiểu Mạn chưa từng ám sát nàng, cũng chỉ cùng Lục Mạo ở chung một chỗ khuấy đảo làm trong nhà gà chó không yên, nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó mà thôi. Vì sao đời này Sầm Tiểu Mạn lại phải đưa nàng vào chỗ chết?

Là vì không có Ninh Tú Ngọc để nàng ta lợi dụng, Sầm Tiểu Mạn không quấy rối được, không tác động lên tâm trạng tình cảm của nàng được, cho nên mới đổi chủ ư?

Ngay vào lúc này, xe ngựa ngừng lại, Ngọc Loan vén rèm lên cúi đầu ra hỏi Võ Đại đi bên cạnh cổ kiệu, "Sao lại ngừng?"

Võ Đại ngồi trên lưng ngựa nhìn ra xa, thấp giọng nói: "Đầu đường đằng trước có rất nhiều đại nhân mặc quan phục, Mạnh công công hầu bên cạnh thái tử đang qua đó xem."

Trong xe, Mộ Khanh Hoàng cũng nghe thấy, một lát sau xe ngựa lại đi tiếp, đi ước chừng được nửa canh giờ thì ngừng lại, lúc đó mặt trời đã xuống núi, sắc trời cũng tối, đoàn người liền ở lại dịch quán một đêm, một đêm này vẫn bình an vô sự như cũ.

Sáng sớm hôm sau xuất phát, đi một ngày đã đến Hoài Khánh Phủ, huyện Nguyên Vũ là một phần của Hoài Khánh Phủ.

Biết được thái tử đích thân tới, quan viên trên dưới Hoài Khánh Phủ đều đến nha môn Hoài Khánh Phủ nghênh đón.

Vì Mộ Khanh Hoàng là nữ quyền nên xe ngựa được đón trực tiếp vào hậu viện phủ nha môn.

Ngọc Loan và Ngọc Kinh xuống xe trước, đặt ghế ngay ngắn rồi mới đỡ Mộ Khanh Hoàng xuống.

"Hà Nam Thừa tuyên Bố chính sử phu nhân Từ Lâm thị bái kiến Triều Dương quận chúa."

"Hà Nam Đề hình án sát sử phu nhân Lưu Khổng thị bái kiến Triều Dương quận chúa."

"Hà Nam Đô chỉ huy sứ phu nhân Đặng Hoa thị bái kiến Triều Dương quận chúa."

"Hà Nam Tri phủ Tân Lý thị bái kiến Triều Dương quận chúa."

Trước mắt là bốn phu nhân ăn mặc lộng lẫy, Mộ Khanh Hoàng không biết một ai, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng gì, "không cần đa lễ, tất cả đứng lên đi."

"Tạ quận chúa." Lâm thị, Khổng thị, Hoa thị, Lý thị rồi rít trả lời.

Nơi này là nha môn Tri phủ, nữ chủ nhân chính là Lý thị có phẩm cấp thấp nhất, phong thái nhẹ nhàng, nàng ta dịu giọng nói: "Quận chúa một đường mệt nhọc, mau mời vào bên trong, đã chuẩn bị xong cho ngài một viện nhỏ sạch sẽ."

"Đã làm phiền."

Lý thị dẫn đường ở phía trước, chẳng mấy chốc đã đến chính đường, mọi người phân theo tôn ti ngồi vào chỗ của mình, Mộ Khanh Hoàng ngồi ở chủ vị nói: "Ta là lấy thân phận Dưỡng Tế Tự khanh đi theo thái tử đến đây, mục đích một là đến tra xét tình hình của Dưỡng Tế Viện Hà Nam, hai là tìm một nữ tử chịu làm quan quản lý Hà Nam."

Bốn phụ nhân ngồi phía dưới nhìn nhau, cũng không biết Dưỡng Tế Tự này là cái nha môn gì, Mộ Khanh Hoàng không giận mà ra hiệu cho Ngọc Loan.

Ngọc Loan và Ngọc Kinh sớm đã chuẩn bị, đem sổ sách Mộ Khanh Hoàng chỉnh sửa phân phát xuống.

Mộ Khanh Hoàng lại nói: "Các người xem trước một chút, sau đó các người viết một danh sách các vọng tộc tại Hà Nam cho ta, ta chuẩn bị mở tiệc quyên tặng mua chức quan, nha môn Dưỡng Tế Tự trong kinh đã xây dựng xong, lần này ta đến Hà Nam chính là vì xây dựng nha môn Dưỡng Tế Viện Hà Nam."

Bốn vị phu nhân đều biết chữ, mở ra đọc sơ qua đã lập tức hiểu, hóa ra là quyền tiền cho những người già cô nhi kia, đòi tiền đấy...

Bốn vị phu nhân nhìn nhau mấy lần, nụ cười trên mặt Bồ chính sử phu nhân Lâm thị vẫn không thay đổi, vừa cung kính lại vừa xa lánh nói: "Quận chúa thứ lỗi, việc này trọng đại, thiếp thân không thể làm chủ, vẫn phải trở về thông báo cho lão gia của chúng ta sau đó sẽ báo lại quận chúa."

Ba vị phu nhân còn lại cũng uyển chuyển biểu đạt ý này, Mộ Khanh Hoàng gật đầu, "Ừ, các người trở về thương lượng một chút, nhưng sáng mai phải đem danh sách vọng tộc tỉnh Hà Nam giao cho ta, các người không muốn dẫn đầu, bản quận chúa cũng sẽ không miễn cưỡng, lại càng không muốn các người lo nghĩ gì nhiều, bản quận chúa gãy dựng nha môn Đường Tế Tự chỉ thuần túy vì làm việc thiện tích phúc đức thôi."

không cần lo nghĩ gì nhiều, đương nhiên là đang ám chỉ việc lo lắng đặc tội quận chúa, đặc tội quận chúa có phải là đã đặc tội thái tử hay không, mấy vị phu nhân ở đây hiện đang cân nhắc việc này, chỉ qua một câu nói của Mộ Khanh Hoàng là đã rõ.

Bốn vị phu nhân đứng đầu tỉnh Hà Nam có chút luống cuống, các nàng có thói quen uyển chuyển vòng vèo, thấy Triều Dương quận chúa trực tiếp như vậy, đột nhiên không biết tìm từ nói chuyện như thế nào.

Ngồi xe ngựa cả ngày, Mộ Khanh Hoàng đã mỏi lưng nhừ eo, liền nói: "Lui xuống đi."

Bốn vị phu nhân như được đại xá, cáo từ.

Bên này Mộ Khanh Hoàng tắm rửa nghỉ ngơi dưỡng sức, bên kia thái tử lại nhận được điểm phúc khôn cùng.

Lần này đi ra ngoài là vì cứu trợ thiên tai, thái tử không mang theo bất kỳ phi thiếp nào bên người, bốn vị quan lớn phủ Hà Nam nghĩ chu đáo, phái một nữ tử có nhan sắc khuynh thành đến hầu hạ.

Thái tử giá lâm nha môn Hoài Khánh Phủ, Tri phủ Hoài Khánh đương nhiên sẽ nhường chủ viện lại cho thái tử ở. Ngọc liền mặc dù thoải mái, nhưng dù gì cũng đã ngồi một đường, thái tử cũng có chút mệt nhọc, gọi nước nóng ngâm chân.

Lúc đó, thái tử ngồi ở trên giường, chân đặt ở trong chậu vàng, một nữ tử quý bên cạnh chậu vàng, nữ tử cúi đầu rửa chân cho thái tử, bàn tay mềm mại trơn mịn, ngón tay mảnh mai xuyên qua ngón chân thái tử, làm cho thái tử có cảm giác hơi ngứa, giống như bị lông vũ lướt nhẹ vài cái. Thái tử đang tuổi tráng niên, bị nô tỳ này làm cho nảy ra phản ứng, đôi mắt không kìm được nhìn về phía cái cổ trắng nõn lộ ra ngoài của nữ tử kia.

Mạnh Đức Siêu thấy thế, nhẹ nhàng tránh lui ra ngoài.

Trong phòng ngủ, thái tử nâng cằm nô tỳ này lên, ngón tay hơi chai sần vuốt ve trên gương mặt mịn màng trắng ngần của nàng ta, "Người tên gì?"

"Nô tỳ tên U Hoan."

"U Hoan..." Thái tử cân nhắc một lát liền trầm ngâm nói: "Động phòng ký đặc sơ tương ngộ. Tiệp chí hợp, trường tương tỵ. Hà kỳ tiểu hội u hoan, biến tác biệt ly tình tự. Huống trị lan san xuân sắc mộ. Đối mẫn mục loạn hoa cuồng như. Trục khùng hảo phong quang, tận tụy y quy như.(1) Có phải là U Hoan trong tiểu hội u hoan không?"

(1) một đoạn trong bài “Trú dạ lạc - Úc biệt” của Liễu Vĩnh. Dịch nghĩa:

Động phòng nhớ buổi đầu tao ngộ Những tường được lâu đoàn tụ Dè dàu phúc chốc thăm vui Tình tự biệt ly biến đổi Huống lúc phai tàn xuân sắc mộ Thấy khắp chỗ loạn hoa cuồng như Cảnh sắc đẹp đều e Thấy đều đi theo nó

U Hoan ngượng ngừng gật đầu.

Thái tử liền biết nữ tử này được chuẩn bị cho hắn.

"Từ anh Đạt có tâm." nói xong, thái tử đỡ U Hoan dậy, ôm lấy eo nàng bế lên giường.

một đêm hoan tình vô độ.

Bồ chính sử phu nhân Lâm thị ở trạch viện tạm cư của Hoài Khánh Phủ đợi đến trời tối, vẫn không thấy Từ anh Đạt hồi phủ, liền sai đầy tớ đi phủ nha môn hỏi một chút.

Nhìn thoáng qua sắc trời tối đen, Lâm thị chau mày, nhóm thái tử đường xa mệt nhọc, nên đã sớm giải tán mấy người tham gia bữa tiệc chào mừng rồi. Khi nàng từ phủ nha môn trở về rõ ràng trông thấy xe ngựa của Án sát Lưu đại nhân và Đô chỉ huy sứ Đặng đại nhân đều đã về, thái tử có chuyện gì mà giữ lão gia lại lâu như vậy.

Nghĩ lại, thái tử không giữ Lưu đại nhân, Đặng đại nhân lại nói chuyện, mà chỉ giữ lão gia nhà nàng, cũng nói lên thái tử ân sủng nhà mình, mặt mày Lâm thị lại giãn ra.

Nhưng sau nửa nén hương, đầy tớ quay về hồi bẩm: "Hồi phu nhân, phủ nha môn người ta nói, lão gia đã sớm về."

Lâm thị im lặng suy nghĩ một lát, không biết nghĩ tới chuyện gì mà sắc mặt ngưng trọng hẳn lên.

P/s: Ghét cha thái tử ghê. Chắc đây là nguyên do kiếp trước chết. Tội mê gái

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Yếm sen hồng

Editor: La Thùy Dương

Beta: Diệp Nhượng Giai

Vàng trắng yếu ớt le lói qua cửa sổ. Bên trong phòng, một nam tử đeo mặt nạ đang yên vị trên ghế, đứng phía sau là hai nam nhân và một nữ nhân, còn người đang quỳ gối trước mặt vị nam tử kia là một gã trung niên mặc quan phục màu đỏ, họa tiết hình gà, mặt chữ điền, bộ râu được tỉa tót cẩn thận, thoát nhìn giống như một người đoan chính thật thà chất phác.

“Từ đại nhân, đã lâu không gặp.” Nam nhân hơi cúi người về trước. Dưới ánh sáng của vàng trắng, hình thù của chiếc mặt nạ ẩn mình dưới bóng tối cũng dần lộ rõ, hiện ra hoa văn cung điện nguy nga ẩn hiện giữa đôi núi trùng điệp được khắc trên chiếc mặt nạ của hắn.

“Thưa vâng, đã lâu không gặp! Hàng tháng hạ quan đều gửi lời vấn an ngài cho sứ giả do ngài phái tới! không rõ sứ giả có truyền đạt với chủ nhân rồi hay chưa!” Từ anh Đạt cố che đi tia sợ hãi trong mắt, cách sử xưng đối đãi vô cùng cẩn trọng, ngay cả giọng nói cũng đề thấp xuống.

“À, có có! Từ đại nhân thực có lòng!”

“Nên như vậy, phải nên như vậy!” Từ anh Đạt khẩn trương nắm thành nắm đấm trong tay áo, hồi hộp hỏi, “Chẳng hay chủ nhân đến đây là có việc gì muốn phân phó?”

“Thái tử hiện đang ở nha môn Hoài Khánh Phủ...”

Gã nam nhân nọ còn chưa nói hết, Từ anh Đạt đã run sợ đổ mồ hôi lạnh, “không, không được, hạ quan không thể đối phó Thái tử được. Người đó là Thái tử đó, hạ quan chết một mình không hề hối tiếc, nhưng tuyệt không thể liên lụy đến thế nhĩ.”

Phượng Lâu Xuân thoải mái bật cười, “Từ đại nhân, chủ nhân không hề sai người đối phó thái tử, người khẩn trương gì chứ?”

Từ anh Đạt hơi ngắc đầu, ánh mắt nhìn Phượng Lâu Xuân tràn ngập hận ý.

Phượng Lâu Xuân không chút để ý, vẫn duy trì bộ dáng hoàn mỹ thản nhiên như cũ.

Gã nam nhân cũng cười, biểu tượng cung điện trên mặt nạ hắn càng thêm quý dị dưới ánh trắng, “Triều Dương quận chúa thành lập Dưỡng Tế Tự, hiện đang làm quản lý toàn bộ Dưỡng Tế Viện của Đại Tấn, người đã biết chuyện này chưa?”

Gã nam nhân vừa nói xong, mặt Từ anh Đạt lập tức xám ngoét như tro, môi run run nói: “Dưỡng, Dưỡng Tế Tự...”

“Phải, nàng ta thành lập ra Dưỡng Tế Tự đã cản trở chuyện tốt của chúng ta. Người nói xem chuyện này phải giải quyết thế nào đây?”

Thần sắc Lục Mạo vẫn cứng ngắc không đổi, nhưng từng lời câu chữ thì đều nghe rõ và ghi nhớ mồn một.

Mộ Khanh Hoàng thành lập Dưỡng Tế Tự thì cản trở chỗ nào chứ? Dưỡng Tế Tự là loại nha môn hao tiền tốn của, đâu có xung đột lợi ích với bất kỳ ai.

Từ anh Đạt tự đập đầu ‘Bịch bịch bịch’ ba cái, toàn thân run rẩy nói: “Thình... thình chủ nhân ban chỉ thị.”

Gã nam nhân cười ha hả, tiếng cười lạnh lạnh giòn giã êm tai vô cùng, “Người xem người đã bao tuổi rồi mà còn sợ đến mức như vậy. Có kẻ chặn đường cản trở chúng ta, vậy thì diệt trừ hậu họa là được rồi phải không?”

Hai bắp đùi Từ anh Đạt run lấy bầy, sợ hãi nói: “Nếu Triều Dương quận chúa bỏ mạng ở tại Hà Nam thì, hạ quan, hạ quan...”

“Từ đại nhân à Từ đại nhân, người đường đường là quan lớn của một tỉnh, sao lại biến thành một kẻ đần độn rồi? Muốn một kẻ bỏ mạng có rất nhiều cách kia mà, sao người lại cứ thích đâm đầu vào ngõ cụt thế chứ? Hình như huyện Nguyên Vũ đang bắt đầu bộc phát nạn ôn dịch thì phải, chuyện này giao cho người đây, chỉ cần không bại lộ dấu vết là được. Còn có ta ở phía sau chống đỡ cho người mà, nhưng nếu như để lộ dù chỉ một chút... Từ đại nhân, nghe nói tiểu nhi tử của người trông trắng trẻo mập mạp lắm nhĩ.”

“Tuân mệnh chủ nhân, người yên tâm, tuyệt đối sẽ không bại lộ tung tích.”

Thấy bộ dạng run rẩy ngu xuẩn của Từ anh Đạt, gã nam nhân lại cười, “Đùa với ngươi thôi mà, đừng sợ ta vậy chứ, ta cũng đâu có ăn ngươi. Được rồi, đừng lo, ta sẽ phái người hỗ trợ ngươi, ngươi chỉ cần an bài hẩn vào làm bên trong phủ của nha môn, công nhân đốt lò, gã sai vặt, cái gì cũng được, tốt nhất là có thể tiếp cận được với Triều Dương quận chúa.”

“Tuân lệnh!”

“Lui xuống đi, nhìn xem ngươi hoảng sợ kìa!”

“Dạ, vâng!” Từ anh Đạt từ dưới đất lồm cồm bò dậy, một khắc cũng không muốn ở lại nhưng hiện tại hai chân hẩn đã mềm nhũn, chỉ có thể nhích từng bước rời khỏi phòng.

Trông thấy một Tuyên chính sứ nhị phẩm như Từ anh Đạt mà khi ở trước mặt gã nam nhân này thì lại chẳng khác gì một con chó, nội tâm Lục Mạo lại càng lúc càng thấy sợ hãi. Cùng lắm hiện tại hẩn cũng chỉ là kẻ mua vui hạ tiện không quyền không tài, nhưng “chủ nhân” lại thu nhận hẩn là vì sao chứ? Lại nghĩ tới trước khi đến Hà Nam, “chủ nhân” đã từng hỏi hẩn một câu “Có khi nào ngươi nghĩ Mộ Khanh Hoàng vẫn còn chưa dứt tình với ngươi hay không?”, có thể hiểu rằng “chủ nhân” dẫn hẩn đến Hà Nam thực chất là muốn đối phó Mộ Khanh Hoàng? Muốn an bài hẩn vào trong phủ nha môn để tìm thời cơ ám sát?

“Chủ nhân đang muốn thuộc hạ ám sát Mộ Khanh Hoàng?” Lục Mạo lên tiếng hỏi.

âm Cửu Chúc chợt bật cười ngoan độc, bàn tay nhấn đè lên bả vai hẩn, bóp đến Lục Mạo không nén được đau đớn, bị đè đến thở hổn hển quỳ rạp xuống đất, “Dựa vào ngươi mà cũng đòi ám sát à?”

Sắc mặt Lục Mạo vô cùng khó coi, “Vậy tại sao chủ nhân người lại an bài ta đến phủ nha môn để tiếp cận Mộ Khanh Hoàng chứ?”

Bàn tay lạnh như băng của âm Cửu Chúc bỗng hướng ra sau gáy Lục Mạo, chậm rãi siết chặt, “Ta thấy ngươi vẫn chưa học được cách trở thành một thuộc hạ khôn ngoan rồi, đây là câu thuộc hạ nên hỏi chủ nhân của mình sao?”

Lục Mạo bị bóp mạnh đến đầu bật ngửa ra sau, mặt đỏ bừng, miệng há lớn.

“Ôi chà, không nên khắc nghiệt tàn nhẫn với người mới tới quá như vậy, hẩn không hiểu quy củ thì cứ từ từ mà dạy dỗ là được rồi.”

Phượng Lâu Xuân thì đứng đưng lườm tên nam nhân ở bên cạnh, trong lòng thầm nghĩ: Phế vật chẳng thể sống lâu.

Nàng ta lại đảo mắt nhìn sang Lục Mạo, ánh mắt lại trở nên lạnh như băng, mặt không biến sắc, nhiệm vụ lần này ngươi chết ta sống, Lục Mạo ngươi cũng đừng oán ta, có trách hãy trách chính mình ngu xuẩn đi. Ngươi chính là Sầm Tiểu Mạn thứ hai đấy!

âm Cửu Chúc buông tay, Lục Mạo liền chống hai tay lên sàn, gần như cúi rạp người trên nền đất mà thở dốc.

Gã nam nhân ôn hòa sờ đỉnh đầu Lục Mạo, khiến toàn thân Lục Mạo co rút lại, rợn cả tóc gáy.

“Ngươi đó, không nên hành động thiếu suy nghĩ như thế nữa, sau này khi ta cần ngươi làm gì thì sẽ gửi một mảnh giấy cho ngươi, ngoan đi, một khi đã vào phủ nha môn rồi thì phải ẩn mình cho thật kỹ, không được để bất kỳ kẻ nào phát hiện ngươi chính là Lục Mạo! Phải vất vả lắm ta mới kéo ngươi vào hội được, chúng ta đã cùng một chiếc thuyền rồi, ngươi sẽ không dễ dàng xảy ra chuyện đâu.”

Lúc này nỗi thấp thỏm sợ hãi của Lục Mạo mới hạ xuống, sắc mặt cũng dần hòa hoãn trở lại.

Ở một bên, âm Cửu Chúc đội lốt bằng bộ dáng tươi cười, Phượng Lâu Xuân thì khinh miệt ra mặt. Chợt gã nam tử ngẩng đầu nhìn về phía Phượng Lâu Xuân, nàng ta vốn không kịp thu hồi ý khinh thường, vừa vận chạm với cặp mắt đen tối của hẩn, lập tức bị chấn kinh đến mặt mũi trắng bệch.

Nhưng ngược lại hẩn không nói gì, quay đầu lại, đứng dậy, đuổi lưng một cái, “Ôi chao, đi suốt một đêm, xương cốt của ta cũng muốn rã ra rồi. Ta ngủ một lát, các ngươi cứ tùy ý mà làm việc của mình đi.”

“Vâng ạ!” Ba người lần lượt đáp lời.

“A đúng rồi, Cửu Chúc, ngươi đi báo tin lại một chút, việc buôn bán rượu nho tạm thời không làm nữa, nhưng quán ăn thì cứ tiến hành như thường lệ. Thực ra chúng ta cũng đang làm việc thiện để tích chút công đức mà thôi, không có chúng ta thì bọn người đó đều đã sớm chết đói rồi. Nhưng ngay cả làm chuyện tốt mà cũng có kẻ không ngừng đến tranh công với ta, lòng ta khó tránh khỏi bất mãn một chút. Phụ thân đâu chỉ có mỗi ta là con trai trong nhà, nếu ngay cả chuyện này ta cũng xử lý không xong ... tất cả chúng ta đều xong đời, aiz ...”

Nam nhân ngã người nằm xuống giường, nghiêng người đưa lưng về phía ba người Lục Mạo, ngữ khí đầy phiến muộn lại cô tịch.

Giờ phút này hẩn trở nên vô hại đến không ngờ, miệng luôn nhả ra lời thiện lương như thế nhưng Lục Mạo chỉ cảm thấy toàn thân đều sớn hết cả gai ốc.

âm Cửu Chúc chấp tay lên tiếng, xoay người rồi đi.

- -

Gắm trưởng thom ngát, xiêm y hỗn độn, một tay Lục Cửu choàng sau gáy Mộ Khanh Hoàng, tay còn lại thì lướt nhẹ trên làn nước trong, hẩn nhìn đắm

đuôi vào mắt nàng, thấy đôi mắt thanh lãnh như tuyết của nàng nay đưa tình mềm mại như muốn hóa thành làn nước mềm mại quyến rũ, khóe mắt cũng hơi phỉm đỏ, thực sự làm hấn yêu chết bộ dáng này của nàng, hấn càng thích tự tay làm cho nữ nhân thường ngày trầm tĩnh kiêu căng hóa thành mềm mại như nước trong vòng tay hấn, để trong mắt nàng phải hiện lên vẻ bất lực, để đôi môi nàng phải run rẩy khẽ ngậm nga mới thôi. Tiếng động ấy mỗi lần nghe thấy, đối với hấn má nói chính là loại âm thanh tự nhiên câu hồn đẹp nhất thế gian này.

Nắng sớm chiếu qua từng song cửa, tựa như chạm trở thành những đóa bông sen dưới mặt đất. Chợt Mộ Khanh Hoàng tỉnh giấc, sóng mắt lưu chuyển vẫn còn chút ngây dại mê đắm, toàn thân nàng dính dính khó chịu, đưa tay xuống sờ một chút thì phát hiện tiết cổ đã ướt sẫm, chớp mắt đôi mắt liền phỉm hồng hồng, vết đỏ lập tức lan ra cả gương mặt nhỏ nhắn.

Mộ Khanh Hoàng bất đắc dĩ đảo tròn mắt, chậm chạp rúc mình sâu trong ổ chăn.

Trong dịch quán Tây Bắc, Lục Cửu vo tròn tiết cổ vút xuống mặt đất, thay sang một chiếc quần khác, đang luyện tiếu thờ dài thì bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, “Đại gia, Kim Nê đến.”

“Biết rồi, chờ một lát.”

Lục Cửu quay người lại, giấu kỹ cái yếm màu trắng thêu sen hồng của Mộ Khanh Hoàng mà mình vừa len lén trộm được từ trong tủ quần áo của nàng vào trong người, hắng giọng một cái: “Vào đi.”

Két một tiếng, cửa mở ra, Kim Nê cúi thấp đầu bước vào.

“nói đi.” Lục Cửu rút cho mình một chén trà cho nhuận họng.

“âm Cửu Chúc đi rồi.”

Lục Cửu vỗ vỗ bả vai Kim Nê, “Có nghe lời ta đến gặp Phụng Lâu Xuân không?”

Kim Nê mặt mày gật đầu, “Phụng Lâu Xuân cáo bệnh nên không treo bảng tên lên nữa.”

Tuy trong lòng đã sớm chuẩn bị trước, cũng đã thương lượng đầu vào đầy cùng Tiểu Phụng Hoàng nhưng khi thật sự xác định Phụng Lâu Xuân và âm Cửu Chúc có vấn đề, còn có khả năng sẽ đuổi theo hướng Tiểu Phụng Hoàng đã đi thì hấn vẫn không nhận được mà cảm thấy lo lắng cùng sợ hãi. Bọn họ gần như đã xác định, kẻ giật dây phía sau chắc chắn là Mộ Kiều, nhưng thế lực của Mộ Kiều hiện tại như thế nào thì bọn họ không thể nắm chắc, chỉ sợ sẽ có chuyện không lành.

hấn cười ngửa đến Tây Bắc, nhưng lòng thì đã sớm bay đến Hà Nam rồi.

Sáng sớm hôm sau, Hà Nam, nha môn Hoài Khánh Phủ.

Khi Mộ Khanh Hoàng cùng Thái tử dùng điểm tâm sáng thì đã thấy sự hiện diện của một nô tỳ cực kỳ xinh đẹp, loại nô tỳ kiểu này Đông Cung cũng có, dù sao đây cũng là chuyện cá nhân của phụ thân, nàng không có tư cách xen vào.

Thái tử vẫy tay cho U Hoan lui xuống, nói với Mộ Khanh Hoàng: “Hôm nay cô muốn đến huyện Nguyên Vũ xem tình hình thiên tai một chút, con có suy tính gì không, Mộ đại nhân Đường Tế Tự?”

Bị phụ thân xưng gọi một tiếng “Mộ đại nhân”, Mộ Khanh Hoàng không nén được bật cười, “Hồi bẩm Thái tử điện hạ, không biết hạ quan có thể đi cùng ngài không?”

Thái tử thờ ơ, chém đinh chặt sắt nói: “không cho con đi.”

“Phụ thân.” Mộ Khanh Hoàng hơi nhíu mày, “Tình trạng thiên tai của huyện Nguyên Vũ nghiêm trọng nhất, Đường Tế Viện của huyện đó khẳng định là không có người trông nom, con thân là Đường Tế Tự Khanh, không thể không đến xem tình hình thế nào được.”

“Đây là mệnh lệnh của cô, trước tiên con đến Đường Tế Viện của Hoài Khánh Phủ xem tình hình một chút, còn Đường Tế Viện của huyện Nguyên Vũ cô sẽ thay con lo liệu. Trong tay con không hề có lương thực và chăn bông quần áo, hai tay trống trơn đi đến huyện Nguyên Vũ thì có ích lợi gì? Nghe lời, trước tiên con hãy tổ chức bữa tiệc quây quần mua chức quan kia đi, có đồ trong tay rồi thì đến đó cũng không muộn!”

Từng lời nói của Thái tử đều khiến cho Mộ Khanh Hoàng không cách nào phản bác được, chỉ đành yên lặng gật đầu, “Phụ thân, người nên mang thêm nhiều hộ vệ một chút.”

“Yên tâm, nếu cô xảy ra chuyện, toàn bộ giới quan lại ở Hà Nam đều sẽ chôn cùng, bọn chúng sẽ không để cô xảy ra chuyện.”

Trong lòng Mộ Khanh Hoàng cũng nghĩ như vậy, có Hoàng tử phụ trấn giữ bên trên, hấn Mộ Kiều sẽ không dám làm xằng bậy.

Trong thâm tâm nàng chỉ muốn phụ thân ở lại trong phủ nha môn, như vậy thì sẽ không bị dính đầu bệnh ở bên ngoài rồi. Nhưng Hoàng tử phụ luôn dõi mắt theo nhìn trên cao, nếu như phụ thân ngồi trong phủ an nhàn mà hưởng phúc, nhất định Hoàng tử phụ sẽ thất vọng cực độ. Nàng phát hiện có rất nhiều chuyện nàng không thể ngăn cản được, dù gì phụ thân cũng không phải loại người chỉ biết ham danh hưởng lạc.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Kẻ hèn mọn

Editor: La Thùy Dương

Sau khi thái tử dẫn theo Cẩm y vệ rời khỏi, Mộ Khanh Hoàng vận y phục mộc mạc như tiểu thư nhà giàu thông thường, mang theo Ngọc Loan Ngọc Khinh cùng bốn người Võ Đại bước ra cửa. Đường Tế Viện của Hoài Khánh Phủ được xây tại một khu chợ vắng vẻ phía tây, bọn họ đi khoảng một canh giờ mới tới.

Mộ Khanh Hoàng bước xuống từ trên xe, vừa ngẩng đầu lên liền thấy một tòa đại viện có gạch ngói xanh, thoạt nhìn cũng nhận ra nơi này giàu có nhường nào. Hai bên nhà còn được trồng hai cây hòe cổ thụ cao to vĩ đại, tàng cây như một tán ô khổng lồ nghiêng nghiêng, khi ánh nắng trên đỉnh đầu tỏa xuống, dưới mặt đất sẽ phủ lên một tầng sáng ấm áp.

Thấy vẻ hoành tráng giàu có của Đường Tế Viện nơi đây, Mộ Khanh Hoàng cảm thấy thực sự vui mừng từ tận đáy lòng, tán dương không ngớt: “Vẻ như Tri phủ của Hoài Khánh là một người lương thiện, ta phải tiến cử hần với phụ thân mới được.”

“Tốt hơn Tri phủ của Ứng Thiên nhiều, đúng là một vị quan tốt.” Ngọc Loan cười trả lời.

Võ Đại lúc này đã đứng gõ cửa, chốc lát đại môn liền mở ra, người mở cửa là một người lưng gù ... Mộ Khanh Hoàng thấy người nọ tóc đã bạc trắng nhưng vóc dáng lại nhỏ giống như tiểu hài đồng, nhất thời không thể xác định được đối phương có phải là một ông lão hay không.

Lúc người mở cửa bước ra, Võ Đại quan sát rất cẩn thận, khi thấy bộ dáng của người nọ thì toàn thân liền không được thoải mái. Đây là một người có hình dáng vô cùng mâu thuẫn, đôi mắt không hề chứa đựng tang thương của người già mà lại mang ánh mắt của một đứa trẻ, ánh mắt hơi cứng, làn da cũng rạn nứt khô cằn như vỏ cây, khô vàng nhăn nheo.

Bước tới cửa, nhìn thấy trước mặt đứng là một đứa trẻ, Ngọc Loan đưa tay che miệng, Ngọc Khinh mím chặt môi, còn Mộ Khanh Hoàng thì cau mày, trong lòng bưng bưng tức giận, vừa khen ngợi Tri phủ Hoài Khánh mới đây thôi, không ngờ chớp mắt đã tự vả mặt mình.

Mộ Khanh Hoàng áp chế lửa giận trong lòng, giật giật khoe môi, cúi người mặt đối mặt với đứa nhỏ nọ, vô cùng ôn hòa nói: “Ngươi có đói bụng không? Có người đã ngược đãi ngươi à?”

“Quận chúa, ta lên xe lấy thức ăn.”

“Nhanh đi.”

Đứa bé hơi cứng ngắc quay đầu lại, ánh mắt từ ngây dại dần dần có tiêu cự nhìn sang Mộ Khanh Hoàng, bất chợt xoay người bỏ chạy, nhưng tốc độ chạy thì chậm vô cùng, lại còn thờ hồng hộc. Nàng vội vàng đi theo thằng bé, “Ngươi tên là gì, đừng sợ, là có người dặn ngươi không được nói lung tung phải không? Đừng có sợ, từ nay về sau các ngươi sẽ được chăm sóc.”

Yết hầu nó nhúc nhích một cái, “Ngươi đi đi.”

Giọng của hần khàn khàn thô ráp hết như lấy hòn đá chà mạnh lên mặt cát vậy.

Lúc này Ngọc Loan bưng một khay bánh dẻo chậm rãi trở lại, “Cho ngươi, mau ăn đi!”

Đứa bé chậm rãi giơ cánh tay lên, bất thành lĩnh gạt thẳng khay bánh dẻo xuống đất, “Các, ngươi, đi đi!”

Dường Tế Viện này có gì không ổn!

Mộ Khanh Hoàng thẳng lưng, đánh một bước thẳng về hướng nhà chính. Ở đây, nhà chính có đến ba gian phòng đây về quý phái. Thấy cánh cửa khép hờ, Ngọc Loan Ngọc Khinh liền tiến lên trước đẩy toang cửa ra, Mộ Khanh Hoàng bước qua ngưỡng cửa liền thấy một chiếc giường lớn gấp ba bình thường, giữa gian phòng còn có một bàn đá dài đựng đầy thức ăn, thịt bò gà cá trứng, những gì cần có đều có đủ.

Thấy cảnh này, con giận của Mộ Khanh Hoàng liền xẹp xuống một nửa, xem ra Tri phủ Hoài Khánh không có ngược đãi người trong Đường Tế Viện, vậy tại sao đứa trẻ kia lại trở thành như vậy, là bị bệnh sao?

Còn nữa, giữa ban ngày tại sao hầu hết mọi người đều ở trên giường? Thậm chí có kẻ còn đắp chăn đen quanh người, nhìn những sợi bông lộ ra ngoài qua vài vết rách thì xem ra Hoài Khánh Phủ không hề ăn xén bớt nguyên vật liệu, vẫn cung cấp chăn mền cho Đường Tế Viện đầy đủ. Nhìn sang hướng khác, nàng lại thấy có người tóc tai bù xù đang ngồi dựa tường nhét đầy thức ăn vào miệng. Chịu đựng mùi hôi thối trong phòng, Mộ Khanh Hoàng tiến đến gần, khi nhìn thấy thì lập tức dâng lên cơn buồn nôn.

Ngọc Loan giật mình tròn to hai mắt, “Nàng, nàng ta ăn gì thế, nô tỳ không nhìn lầm chứ. Đó không phải là cục, cục đất chứ?”

Ngọc Loan chỉ vào đồng thức ăn đủ loại thịt bò cá trên bàn đá, “Sao người lại ăn đất, không phải đồ ăn đều ở trên đó hết sao?”

Nhìn nữ nhân đang ngồi ăn đất kia, Mộ Khanh Hoàng đoán, chẳng lẽ họ biết nàng đến đây nên cố tình dọn ra một bàn đầy thức ăn như vậy nhưng lại không cho phép bọn họ ăn?

Cũng không đúng, nhìn dáng vẻ gạt phăng một khay bánh dẻo của đứa hài tử ban nãy, hẳn là người nơi này không thiếu ăn uống, vậy thì tại sao ...

“Triều Dương quận chúa đang ở trong đây có phải không?”

Bất chợt có người gọi mình ở bên ngoài viện, Mộ Khanh Hoàng xoay người lại, Võ Đại bước ra cửa liền gặp một người mặc quan phục nhị phẩm, liền chấp tay nói: “Quận chúa đang ở trong này, chẳng hay ngài là người phương nào?”

“Cuối cùng cũng tìm được ngài, làm sao ngài lại chạy đến đây? Hạ quan là Bồ chánh sử của Hà Nam – Từ anh Đạt.”

Mộ Khanh Hoàng bước ra ngoài, nhìn dáng vẻ nôn nóng đầy lo lắng của Từ anh Đạt, hỏi, “Tìm ta có chuyện?”

Từ anh Đạt vội nói: “Quận chúa ngài phải đi cùng hạ quan khuyên nhủ Thái tử, nạn ôn dịch đã bắt đầu tràn lan khắp huyện Nguyên Vũ rồi, nếu như có chuyện gì chỉ sợ toàn bộ quan viên trên dưới của Hà Nam cũng không còn mạng.”

“Cái gì?” Mộ Khanh kinh hãi tột độ.

Chẳng trách, chẳng trách phụ thân nhất quyết không cho nàng theo cùng, hóa ra nơi đó đang hoành hành ôn dịch.

“Bây giờ Thái tử đang ở đâu, mau đưa ta đến đó.”

“Xe của Thái tử đã đi được nửa đường, hạ quan và mọi người đều khổ sở khuyên ngăn nhưng không có kết quả, chỉ đành phải gấp rút đến khẩn cầu quận chúa. Nhất định phải bảo trọng thân thể ngàn vàng, hạ quan vạn lần cũng không muốn Thái tử có bất cứ mệnh hệ nào.” Từ anh Đạt vốn dĩ đã mang gương mặt chất phác thanh liêm, lời nói lại vẻ như vô cùng thành khẩn thật lòng, tất nhiên Mộ Khanh Hoàng không nghi ngờ gì.

Đến cửa, Từ anh Đạt liền chỉ chiếc xe ngựa ở trước mặt Mộ Khanh Hoàng, đằng trước xe đã cột sẵn hai con ngựa, “Quận chúa xin hãy dùng cỗ xe ngựa này, chiếc này nhanh hơn xe ngựa của ngài rất nhiều.”

Mộ Khanh Hoàng lòng đang nóng như lửa đốt, chỉ một lòng nghĩ đến an nguy của phụ thân nên không do dự lập tức leo lên xe, Ngọc Loan và Ngọc Kinh cũng vào theo sau. Tiếp đó đám người Võ Đại cũng phi thân lên ngựa.

Vào trong xe, còn chưa kịp ngồi vững thì cỗ xe ngựa liền gấp rút phóng như bay, bên trong lắc lư đến thiếu chút nữa Mộ Khanh Hoàng đã đụng vào vách tường. Nhưng vách tường này vừa lạnh lại vừa cứng, hoàn toàn không giống loại vách tường gỗ thông thường. Mộ Khanh Hoàng chợt động, đưa tay phủ lên lớp lụa bọc quanh vách tường, gõ một cái, lập tức nghe được một tiếng vang giòn tan. Đây cũng không phải thứ âm thanh phát ra từ gỗ.

Ngọc Loan chợt hét to, “Quận chúa, cửa xe không mở được!”

Ngọc Kinh vội vàng vén rèm xen lên, phát hiện cửa phía sau rèm xe đã bị khóa kín.

Trong nháy mắt, cả người Mộ Khanh Hoàng hóa lạnh như băng, bọn họ bị lừa rồi!

Nhưng thứ làm nàng sợ hãi không phải tình cảnh hiện tại, mà là Mộ Kiêu.

Bồ chánh sử là quan lớn của tỉnh, thế nhưng cũng là tay sai của Mộ Kiêu!?

Bị nhốt trong toa xe, sắc mặt Ngọc Loan dần chuyển sang tuyệt vọng, gào thét điên cuồng đập cửa xe, Ngọc Kinh thì không ngừng tra xét tứ phía, dường như đang muốn tìm cơ quan mở nút.

Nhưng bọn chúng đã bố trí mọi thứ để nhốt các nàng lại rồi thì sao có thể ngu xuẩn đến mức thiết kế một cơ quan ngay trong buồng xe được chứ.

“Ngọc Loan Ngọc Kinh, hai em đừng phí sức nữa. Bình tĩnh ngồi xuống xem xét đi!”

Càng ngay trong thời khắc cận kề cái chết, Mộ Khanh Hoàng lại càng tỉnh táo hơn. Tựa như kiếp trước nàng tự thiêu chết chính mình cũng như vậy, bản thân mình không thể lựa chọn lúc mình sinh ra, nhưng chết thì lại được. Đến thời điểm này, bỗng dưng Mộ Khanh Hoàng đã hiểu ra lý do vì sao kiếp này mình lại mang họa sát thân. Là Dương Tế Viện.

Dương Tế Viện có vô số điều kỳ quái, bản thân nàng thành lập nha môn Dương Tế Tự và chuẩn bị cai quản toàn bộ Dương Tế Viện, hành động này chính là đang cản đường bọn chúng!

“Quận chúa.” Ngọc Loan bật khóc nức nở.

Ngọc Kinh cũng mặt mày tái nhợt đưa mắt nhìn qua nàng.

Mộ Khanh Hoàng xoa gương mặt nhỏ nhắn đang trắng bệch của hai nha đầu, dõ dặt nói: “Chuyện đã đến nước này thì có khóc cũng vô dụng, có sợ hãi cũng vô ích, trong lúc này tốt nhất chúng ta nên thần nhiên lạnh nhạt mà chờ đợi! Hai em nghĩ xem, kẻ gian đã bắt chúng ta, khi chúng ta lộ ra về mặt khóc lóc sợ hãi thì nhất định bọn chúng sẽ vui mừng không kịp nữa là. Thân là nha hoàn của Mộ Khanh Hoàng ta, các em đừng làm ta mất mặt, dù có đứng trước núi Thái Sơn thì ý chí cũng phải kiên định không thể sụp đổ được, có biết không?”

Ngọc Loan quệt nước mắt một cái, thẳng lưng trịnh trọng gật đầu, nhưng một lát lại mặt mày đưa đám, “Quận chúa, nô tỳ còn sợ.”

Ngọc Kinh đã khá hơn nhiều, nhìn Ngọc Loan với vẻ ghét bỏ, “Đừng làm quận chúa mất mặt chứ.”

“Chỉ hy vọng bọn người Võ Đại nhảy bén một chút, có thể sớm phát hiện ra điểm khác thường.”

Nhưng lòng nàng hiểu rõ vô cùng, xác suất phát hiện kịp thời này là vô cùng mong manh. Toa xe đã bị phong kín cộng thêm tốc độ di chuyển lại cực nhanh, chưa kể lại còn chuyện ‘Thái tử đang trên đường đến nơi xảy ra ôn dịch’ làm vô bọc nguy trang, bọn người Võ Đại sẽ rất khó phát hiện được manh mối.

Bất chợt con buồn ngủ từ đâu ập đến, Mộ Khanh Hoàng chợt thấy rung mình, lập tức quay sang nhìn Ngọc Loan và Ngọc Kinh lúc này cũng có dấu hiệu uể oải xụi lơ, trước đó còn tưởng chỉ là uể oải thông thường, nhưng giờ nhìn lại liền phát giác được có gì không đúng.

“Ngọc Loan Ngọc Kinh, tỉnh táo lại mau, không được ngủ!”

“Ừm, ừm.” Ngọc Loan gật đầu, lập tức ngã xuống, tiếp đến Ngọc Kinh cũng ngất đi.

Mộ Khanh Hoàng cố chống chọi thêm một lúc, mí mắt liền không thể kiểm soát được muốn nhắm lại, nàng dồn sức lắc đầu, lắc mạnh rồi không chịu được cũng ngã xuống bất tỉnh.

Ở bên dưới chiếc ghế nơi góc xe, một luồng khói trắng men theo kẽ hở lần lượt tỏa ra ngoài.

--

Ngõ hẻm phía sau nha môn Hoài Khánh Phủ, trong khi bọn đầy tớ đang dùng bữa ở trong bếp thì một gã hầu đầu đội mũ lưới, áo xanh, thắt một sợi dây lưng vàng đất bên hông, mang giày vải đang chệch cùi. Hắn chỉ chệch một khúc gỗ nhưng phải bỏ gần mười lần mới có thể chặt đứt nó, bỏ một cái lại nghỉ ba lần, sắc mặt xanh mét trông vô cùng khó coi, trông chẳng khác nào như ai đó đã thiếu nợ hắn mấy trăm xâu tiền.

“Lục Mạo.”

Là giọng nói của đàn ông, Lục Mạo lập tức ngẩng đầu lên, nhất thời nội tâm liền dấy lên sợ hãi xen lẫn hưng phấn, “Có, có phải muốn đưa ta đến chỗ Mộ Khanh Hoàng không?”

âm Cửu Chúc đứng bên cạnh cửa ra vào dành cho hạ nhân, đưa tay ngoắc Lục Mạo, “Suyt, đi theo ta!”

Lục Mạo vút riubỏ cùi xuống, quan sát chung quanh, thấy không có người liền lặng lẽ theo hắn ra ngoài.

âm Cửu Chúc dẫn Lục Mạo tiến vào tiểu viện, lại híp mắt cười với hắn: “Chốt cửa lại.”

Lục Mạo nghe theo.

Nụ cười của âm Cửu Chúc càng thêm sáng lạn, hướng Lục Mạo ngoắc ngoắc ngón tay. Cái động tác này thật chẳng khác nào đang gọi một con chó, Lục Mạo nào nhận được sự si nhục này nhưng chỉ thầm căm phẫn trong lòng, chờ ta lập được công, nhận được sự tín nhiệm của “chủ nhân”, ta nhất định sẽ khiến ngươi ...

Nhưng nghĩ tới công phu của âm Cửu Chúc lại hại như vậy, hắn liền miễn cưỡng dè xuống ý nghĩ này trong lòng.

“nói đi, chủ nhân muốn bảo ta làm gì, mà ta nói trước, ả độc phụ Mộ Khanh Hoàng kia tâm địa vừa cứng vừa lạnh, ta không thể xác định được ả có dứt tình với ta hay chưa.”

“Ha!”

một tiếng hạ này, có bao nhiêu trào phúng bao nhiêu khinh bỉ chứ, mặt Lục Mạo thoáng đỏ lên, cảm thấy vô cùng mất mặt nhưng lại không thể không thừa nhận, hiện giờ hắn cũng chỉ giá trị mỗi một chuyện này thôi.

âm Cửu Chúc choàng qua bả vai Lục Mạo, dấn lên lỗ tai hắn, khẽ cười nói: “Bảo ngươi đi chết.”

Cùng lúc đó, một tia sáng từ con dao vút lóe đâm thẳng vào tim Lục Mạo, một nhát, hai nhát, một lần đâm vào rút ra, con dao nhò lại nhuộm thêm sắc đỏ, Lục Mạo ngửa mặt nhìn trừng trừng âm Cửu Chúc, đồng tử chợt rút lại rồi chậm rãi giãn ra.

“Ngươi ...”

Hơi thở âm Cửu Chúc phảng phất bên tai Lục Mạo, nhìn từ xa trông họ giống như một đôi bạn đang thủ thi nói lời tâm tình, nhưng từng giọt máu đỏ tươi

tí tách rơi xuống mặt đất, rất nhanh liền hóa thành một vũng máu.

“Chủ nhân không cần một kẻ vừa hèn mọn vừa ngu xuẩn ở bên cạnh.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Yên vương

Cháy rồi!

một căn hộ sau ngõ Phủ nha môn bị thiêu cháy ngay giữa ban ngày.

Thái tử cứu trợ thiên tai xong, từ huyện Nguyên Vũ trở về thì nhận được tin Triều Dương quận chúa mất tích!

Nàng không ở trong Dưỡng Tế Viện, ở đó chỉ có lác đác vài cụ già mặt mày hồng hào, chứng tỏ Tri phủ Hoài Khánh đã chăm sóc những người neo đơn ốm yếu này rất tốt.

Triều Dương quận chúa mang theo tỳ nữ cùng hộ vệ của mình ra cửa từ buổi sáng vẫn chưa trở về.

Lửa được dập tắt, ở trong đống hoang tàn có hai thi thể ôm chặt lấy nhau.

Người khám nghiệm tử thi đến, tìm ra được một khối ngọc bội Dương Chi cháy xém từ trên cổ thi thể có khung xương nhỏ nhắn, nhưng chữ viết đường vân trên mặt ngọc thì vẫn còn mờ mờ có thể thấy được.

Ngọc bội này, ngọc bội này chẳng phải là ngọc điệp tùy thân đại biểu cho thân phận con rồng cháu phượng hay sao.

Làm sao có thể, Triều Dương quận chúa sao có thể xuất hiện trong tiểu viện nghèo kiệt xác này, và người nam nhân ôm Triều Dương quận chúa chết cháy cùng nàng là ai?

Người khám nghiệm tử thi run rẩy khám xét thi thể còn lại, cổ thi thể này dễ khám nghiệm hơn thi thể của Triều Dương quận chúa nhiều, vì mặt hán chôn ở trong lòng Triều Dương quận chúa nên cũng còn có thể sờ nhận ra.

Ai vậy nhỉ, Thái tử nén nhin nỗi đau người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh tự mình đến xem.

Là Lục Mạo, chồng trước của Triều Dương, bởi vì Triều Dương mà bị phá hủy tiền đồ đời đời kiếp kiếp.

Đây là hận Triều Dương nên trả thù thâm độc mà.

Nhưng vì sao Triều Dương còn muốn đến nơi hẹn, là, là vì trong lòng còn yêu tên súc sinh này sao...

Thái tử vừa đau lòng lại vừa phẫn nộ, tỳ nữ cùng hộ vệ hầu hạ Triều Dương đâu, thân là tỳ nữ lại không biết khuyên giải, thân là hộ vệ mà không thể bảo hộ quận chúa chu toàn, các người còn có ích gì, giết!

Nhưng hai tỳ nữ cùng bốn hộ vệ kia cũng không thấy đâu.

không thấy.

Vì sao bọn chúng bỏ lại Triều Dương?

Hắn là biết rõ Triều Dương bị chết cháy nên muốn chạy tội đây mà!

Thái tử giận dữ, trực tiếp phát mệnh lệnh xuống dưới, hễ bắt được đám người này đưa đến quan phủ sẽ được thưởng ngàn lượng bạc.

Triều Dương quận chúa cùng chồng trước lén gặp nhau, bị chồng trước đồng quy vu tận, đây là chuyện xấu, là chuyện xấu, nhưng chuyện xấu này không thể che giấu được nữa, thái tử che mặt, cảm thấy rất xấu hổ, lại thấy đau đớn bị thương, tinh thần mệt nhọc, sớm trở về kinh.

trên đường quay về, thái tử ngồi ở trong ngọc liễn, sắc mặt mệt mỏi, trong đầu lại nghĩ tới những lời Triều Dương đã nói trên đường đến đây.

"Phụ thân, y muốn con chết, lúc ở kinh thành con đã bị ám sát hai lần rồi."

"Phụ thân, Mộ Kiều đã sớm có dã tâm đoạt vị."

"Phụ thân, người phải tin con."

Khuôn mặt Mạnh Đức Siêu đầy vẻ bi thương, ngồi ở trên ghế nhỏ cẩn thận khuyên, "Thái tử, người chết không thể sống lại, ngài phải bảo trọng ngọc thể."

Thái tử một tay chống đầu, thều thào nói: "Triều Dương chết..." không biết giống như hấn tra được, là Lục Mạo bám theo một đoạn đến Hà Nam, lần vào phủ nha môn, lừa gạt Triều Dương gặp nhau ở tiểu viện, cùng Triều Dương đồng quy vu tận, hay là giống như Triều Dương đã nói, là Mộ Kiều muốn nàng chết.

Nếu như Mộ Kiều thực sự có ý định đoạt ngôi, người hấn muốn ám sát nên là mình - thái tử mới đúng, mà không phải là Triều Dương. Triều Dương chỉ là một nữ nhân, căn bản không có quyền kế thừa ngôi vị hoàng đế, con bé cũng chỉ đơn giản là được phụ hoàng sủng ái một chút mà thôi, mà loại sủng ái này khi đem so với giang sơn thì chẳng đáng gì, căn bản là không thể có bất cứ ảnh hưởng nào trong quyết sách triều chính.

Nhưng Triều Dương không phải là loại người ăn nói bậy bạ, vu khống làm càn, cũng không có bất kỳ va chạm nào với Mộ Kiều, quan hệ cùng Mộ Cao Tổ cũng coi như tốt, vì sao Triều Dương lại nói Mộ Kiều muốn giết nàng?

Giết nàng làm gì?

Triều Dương, Triều Dương à, nữ nhi của ta...

Nghĩ một hồi, thái tử lại đỏ mắt, vẻ mặt đầy đau khổ.

Đường lúc đến sao mà dài đằng dặc, đường trở về, ở trong bi thương lại nhanh như vậy.

Đến Càn Thanh Cung gặp mặt đế quân, gặp mặt phụ thân, thái tử quỳ xuống nghẹn ngào, "Phụ hoàng, Triều Dương đi rồi."

Kiến Nguyên Đế ngồi trên ghế rồng dừng lại bút son, chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt khẽ híp lại, "đi đâu?"

"Qua đời." Thái tử hít sâu một hơi nhịn xuống nỗi niềm bi thương, chậm rãi nói.

Mực chu sa đỏ tươi từ ngòi bút rơi xuống, nhỏ giọt lên quyền tấu chương, làm nhòe hàng chữ đen nhánh trên đó, qua một lúc lâu Kiến Nguyên Đế mới nói: "Chết như thế nào, nói cho kỹ càng."

Thái tử liền nói lại tất cả mọi chuyện, từ những gì mình thấy được, tra được, đoán được, cho đến cả những chi tiết không hiểu không rõ cũng nói.

Kiến Nguyên Đế sững sờ một lát, thu lại bi thương trong mắt, lạnh lùng nói: "Nữ hài nhi rồi sẽ bị tình ái phá hủy, quả nhiên vậy, con bé đã uống phí những cung chiêu thiên sủng mà trẫm dành cho con bé bao năm qua."

Thái tử lúng ta lúng túng, căn bản không dám nhắc đến những lời Triều Dương từng nói.

Phụ hoàng có mấy người con thì đều đóng quân ở nơi khổ lạnh, đối chọi với Bắc Nguyên, cày vát và công lao càng lớn, bọn họ phòng thủ biên giới vì thái tử ngơ, người đã không biết cảm kích mà ngược lại còn có thể đi hoài nghi sự trung thành của bọn họ đối với Đại Tấn?

Bé đũa chẳng bé được cả nắm, là huynh đệ thì phải tương trợ nhau, người thân là thái tử lòng dạ phải rộng rãi, phải dung nạp được muôn dân trăm họ, nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nên nghi ngờ người.

Những lời đó đều là lời phụ hoàng thường nói, thái tử suy nghĩ rất nhiều lần, rốt cục vẫn ngậm miệng.

một lát sau, thái tử liếc trộm sang Kiến Nguyên Đế một cái, cực kỳ cẩn thận nói: "Triều Dương không có nhà chồng, nên chôn cất ở nơi nào ạ?"

Kiến Nguyên Đế ngừng bút, nhìn vệt ánh sáng mờ ảo hắt vào phòng, thở dài thật dài, "Chôn cất ở ngoài cửa Cảnh Lăng đi, phật nó trông cửa cho trẫm."

Thái tử vui mừng, vậy là, vậy là phụ hoàng thật sự yêu thương Triều Dương, không nỡ để con bé phải làm cô hồn dã quỷ, còn đặt ở bên ngoài lăng tẩm của chính mình để chú ý trông nom.

Triều Dương quận chúa hạ táng, Tông nhân phủ xử lý tang sự im ắng hết sức có thể. Đối với chuyện Triều Dương quận chúa chết, phía trên giữ kín như bưng, người phía dưới cũng không dám tùy tiện nghị luận, nhưng đó là chủ quản của Liên Viên đó, một năm trước còn oanh oanh liệt liệt đứng trên công đường tranh đấu cùng nhà chồng trước, lại còn là tam đường hội thẩm, vậy mà mới có một năm đã chết nhanh như vậy?

Tuổi còn trẻ đã chết, rốt cuộc vẫn làm rất nhiều người thôn thức không thôi.

Mà nay chủ quản Liên Viên đã chết, vậy Liên Viên kia thuộc về ai?

Nhóm Hoàng thân quốc thích rục rịch.

Liên Viên vốn là quà cưới của Triều Dương quận chúa, nàng mới vừa chết, hiển nhiên phải thuộc về con trai duy nhất của nàng, Trường Ninh Hầu mặc dù đang còn giữ đạo hiếu, nhưng cũng không phải là ngồi không, ai ôm ấp âm mưu muốn chiếm đoạt, hấn liền ôm Minh nhi đến cửa cung khóc ngay.

Nghĩ tới đứa bé nhỏ nhỏ này vừa mất mẫu thân, Kiến Nguyên Đế hạ khẩu dụ, của hồi môn nên thuộc về ai thì thuộc về người đó, ai cũng đừng mong chiếm lợi.

Minh nhi nhỏ xíu còn quần trong bọc tã, chưa lớn mà bên người đã có sẵn gia tài bạc triệu, chờ hấn trưởng thành, lại là tiểu Hầu gia, hưởng hết cả một đời phú quý an nhàn.

Bạch Cẩm và Ngọc Cái biết được tin Mộ Khanh Hoàng chết, khốc lóc thảm thương một lúc rồi đau đầu suy nghĩ xem nên nói như thế nào với thế tử gia đây, bọn họ thực sự sợ thế tử gia không chịu nổi, đành phải đến cầu kiến Trường Ninh Hầu.

Bên trong Thụy Phúc Đường, Trường Ninh Hầu ôm đại tôn tử, đại tôn tử của ông có đôi bàn tay tuy nhỏ nhưng rất có lực, lúc này đang túm râu ông, chặt đến mức ông phải kêu lên “úi da” “úi da”, Minh nhi nghe được thì phá lên cười khanh khách, Lăng Thị ngồi bên cạnh cũng cười, trong mắt tràn đầy thương tiếc.

"Hầu gia, nô tài có việc bẩm báo."

Lục Cửu bị giáng bậc, thân là tay sai của Lục Cửu, bốn người Bạch Cẩm đương nhiên cũng bị giáng xuống.

"Minh nhi đói rồi, bà đi xuống chưng một chén canh trứng gà mang đến đi."

"Vâng." Lăng Thị thuận theo đi xuống.

không đợi Bạch Cẩm Ngọc Cái cất lời, Trường Ninh hầu liền nói: "Giấu đi."

Bạch Cẩm Ngọc Cái liếc mắt nhìn nhau, ngấp ngừng đứng lên.

"Sao, lệnh của ta các ngươi còn không nghe?"

"Nô tài không dám."

"Lui xuống đi."

"Dạ."

--

Phủ Bắc Bình.

Lục Cửu đưa bài thiếp chưa được bao lâu đã được cung kính đón vào.

Yến Vương phi Từ thị là chất nữ của Lục Từ Thị, Lục Cửu phải gọi Yến Vương phi một tiếng biểu cô, mà Lục Nguyệt lại gả cho Mộ Cao Tổ, Yến vương phủ cùng Trường Ninh Hầu phủ xem như thân càng thêm thân.

"Biểu thiếu gia, mời." Bỗng qua cửa tròn, đi đến một ngã ba, trưởng sử của vương phủ cung kính mời Lục Cửu đi về hướng bên trái.

Lục Cửu dẫn theo Kim Nê với Hương Trần, ngó nghiêng ngắm nghía khắp nơi như một tên nhà quê vừa ra tỉnh, cười nói: "Đây là lần đầu ta vào vương phủ đây, hóa ra vương phủ lớn như vậy, không khác hoàng cung là bao."

Trưởng sử vội nói: "Biểu thiếu gia nói cẩn thận, vương phủ chỉ là vương phủ, phải dựa theo quy chế mà xây dựng, sao có thể so sánh với hoàng cung chứ, nói cẩn thận, nói cẩn thận."

Trưởng sử luôn luôn hạ thấp tay, thái độ cực kỳ kính cẩn.

Lục Cửu thâm cười lạnh, không thể nói nhưng có thể làm đúng không.

Chỉ một lát sau Lục Cửu đã được dắt đến bên trong một tòa cung điện, trong điện được trang hoàng rất đơn giản, lúc này có một nam một nữ ngồi ở chủ vị nhìn hấn.

Nam nhân có dáng người khôi ngô, khuôn mặt lạnh lùng anh tuấn, mặc một bộ áo bào xanh, trên hai vai thêu hình rồng, hai tay áo có hình ngọn lửa rực rỡ, hấn ngồi đó khẽ cười một cái, vẻ lạnh lùng xa cách lập tức biến đổi, trở thành một trường bối ôn hòa.

Luận tướng mạo, dáng người, khí độ, tuy Lục Cửu là con rể thái tử, nhưng theo lương tâm mà nói, thái tử thật không sánh bằng Yến Vương.

Lúc này, Yến Vương ngồi ở trên tháp cao, mặc dù đôi mắt có vẻ ôn hòa với văn bối, nhưng không thể che hết sắc bén trong đó, cặp mắt này của Yến Vương cực kỳ giống với ánh mắt Kiến Nguyên Đế.

"Lục Cửu bái kiến Yến Vương, Yến Vương phi." Lục Cửu chấp tay, quỳ một chân trên đất.

"không cần đa lễ, mau đứng lên." Yến Vương hơi nhẩy tay lên, Lục Cửu thuận thế đứng dậy.

Yến Vương phi có tướng mạo phúc hậu dịu dàng, Yến Vương bảo Lục Cửu đứng lên rồi bà mới mở miệng, "Đến đây ngồi đi."

Lục Cửu không biết khách khí là cái gì, quả thật đi tới ngồi xuống cái ghế cách Yến Vương gần nhất, định đặc nói: "Biểu cô, cháu ở trong kinh đặc tội với người ta, không thể yên ổn sống được nữa, nên cha cháu đạp cháu đến đây, chứ bản thân cháu không muốn, biểu cô phụ người cứ tùy tiện đưa cháu vào trong một quân doanh nào đó làm lính quèn đi, cha cháu muốn cháu tới giết chó Nguyên, cháu nghĩ chắc giết hai tên là được rồi. Đúng rồi, biểu cô phụ, Bắc Bình có gì hay để chơi không, có gà chọi hay sòng bạc gì không? Cháu nghe nói Bắc Bình có một loại chó xù, lớn như sư tử, có thể mua ở đâu vậy?"

Yến Vương phi vừa nghe tới mấy lời này của hắn thì cười không ngừng, cười đến mức nếp nhăn nơi khóe mắt cũng lộ ra, "Đứa nhỏ này, Trường Ninh Hầu gửi cháu đến để chơi đây à?"

Lục Cửu rũ vai thờ dãi nói: "Lão cha để cháu tới kiểm công trạng, tới giết giặc Nguyên, nhưng mấy việc đánh đánh giết giết ấy có gì hay ho đâu."

Yến Vương hí mắt quan sát Lục Cửu một lát, cười nói: "Cháu ấy, sinh ở nơi phú quý nên bị nhiễm thói ăn chơi trác táng rồi, hèn gì Trường Ninh Hầu quảng cháu đến chỗ bản vương. Nếu đã vậy thì bản vương không thể không để cháu ném chút khỏ sở được. Đến Thông Châu đi, mỗi khi đến tiết thu đông, Bắc Nguyên lại rục rịch, cháu đến đại doanh Thông Châu làm tiểu binh, lập công rồi bản vương sẽ thăng quan cho cháu."

Lục Cửu có vẻ không vui gặt đầu, đứng dậy chấp tay nói: "Mọi chuyện đều nghe theo biểu cô phụ an bài."

Yến Vương phi cười nói, "Nghe nói cháu đã hòa ly với Triều Dương quận chúa?"

"không phải là hòa ly, là cháu hưu nàng." Lục Cửu gân cổ nói.

Yến Vương phi cười cong hàng chân mày lá liễu, "Cháu đã gọi ta một tiếng biểu cô, từ kinh đô đến nương nhờ chúng ta, thì biểu cô cũng nên lo nghĩ cho cháu một chút. Biểu cô sẽ để ý vài cô nương tốt cho cháu, cháu thấy thế nào?"

Lục Cửu vội vàng khoát tay, "không cần không cần, đời này cháu không cưới vợ nữa, cha mẹ ơi, cưới vợ về chẳng khác nào tự mua bầy buộc mình, chó cũng không được nuôi, đẻ thì đem vứt hết, cháu làm cái gì cũng muốn quản, thành thân có một năm nhưng làm cháu tức muốn chết rồi, không cưới vợ, không cưới nữa đâu! Cháu có con trai, có người nối dõi rồi, còn cần tức phụ làm gì nữa? không cưới, dứt khoát không cưới!"

Yến Vương cùng Yến Vương phi đều bị chọc cười.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Kiến Huyết Thịnh

Hoàng hôn, ánh dương nhuộm khắp bầu trời.

Kiến Nguyên Đế đứng ở phía trước cửa sổ Càn Thanh Cung, cúi đầu xoay xoay nhẫn ngọc trên ngón tay cái, thấm thoát ánh sáng đã mờ dần, màn đêm buông xuống, đèn hoa thấp lên.

Ông nhớ tới giọng nói và dáng điệu nụ cười của đứa nhỏ ấy, nhưng ông chưa từng nghĩ tới, lần nói chuyện ngày đó lại thành vĩnh biệt.

"Ở trước mặt Hoàng tổ phụ con cũng không dám nói lời khi quân, con và Lục Cửu thực sự là tốt vô cùng. Vậy, hoàng tổ phụ, phụ thân, hai người có bằng lòng đứng ngoài quan sát con và Lục Cửu chơi ván cờ này hay không?"

"Vậy bàn cờ này như thế nào?"

Mộ Khanh Hoàng hơi khựng lại, ngược mắt nhìn vào ánh mắt sắc bén của Kiến Nguyên Đế, mặt giãn ra, nhẹ nhàng cười, "Giang sơn."

"Lấy giang sơn làm bàn cờ, lấy tất cả con dân trong giang sơn làm quân cờ."

"Ván cờ này các người để ai là người đánh cờ?"

"không có người đánh cờ, chúng ta đều là quân cờ."

"Cũng kể cả trẫm?"

"không, ngài là người xem đánh cờ, là phán quan phán xét thắng thua."

"Phàm là thắng thua sẽ có tiền đặt cược?"

"Có."

"Vật gì?"

"Giang sơn."

"Giang sơn..." Kiến Nguyên Đế lăm bằm thờ dài.

Ngụy Bảo lặng lẽ tiến lên, "Bệ hạ, nên dùng bữa tối rồi."

Kiến Nguyên Đế khoát tay áo, "Trẫm không đói."

Ngụy Bảo khó xử nói: "Bệ hạ, ít nhiều gì ngài cũng dùng một chút đi, từ sau khi Triều Dương quận chúa ra đi ngài liên tục như vậy, long thể sao có thể chịu được."

"Bảo đệ, trẫm nghĩ tới nghĩ lui đều cảm thấy, Triều Dương chết rất là kỳ quặc, lúc đi con bé từng nói với trẫm, nó và Lục Cửu rất tốt, mà nếu đã rất tốt thì vì sao nó còn lui tới với Lục Mạo. Nhớ lại lúc Triều Dương đi có nói nó và Lục Cửu đang đánh một ván cờ, ta nghe giống như trong đó có ý muốn dụ răn ra khỏi hang. Thái tử cũng nói với trẫm, trước khi chết Triều Dương từng bị ám sát hai lần, mà Triều Dương thì luôn khinh thường việc nói dối. Triều Dương còn nói với thái tử, lão Ngũ muốn giết nó, trẫm không tin Triều Dương sẽ tùy tiện vu oan người khác, nhưng lão Ngũ vẫn luôn một lòng kính trọng thái tử, đối với trẫm cũng hiếu thuận..."

Ngụy Bảo lắng lắng nghe, dĩ nhiên cũng nghe ra được chút manh mối, suy nghĩ của Thánh thượng đang nghiêng về phía Triều Dương quận chúa, đáng tiếc đứa bé ấy đã chết rồi. Nhớ lại nàng từng nói sẽ phụng dưỡng ông tới già, thật là đứa nhỏ tốt đẹp biết bao...Đôi mắt Ngụy Bảo hơi ươn ướt.

"Bảo đệ."

Ngụy Bảo vội vàng khom người nói: "Tiểu nô ở đây."

"Người bí mật gọi Cố Viêm Sinh đến đây, trẫm có việc giao cho hắn." Kiến Nguyên Đế che giấu bi thương, lưng hồ thẳng tắp, con người kiên nghị mà sắc bén.

"Dạ."

--

Dưới ánh trăng yếu ớt, cả dãy núi giống như một con dã thú đang nằm say ngủ, tiếng gào thét từng trận, yêu ma quỷ quái đều ở trong đó. Tại một chỗ nào đó trong sơn động, xương trắng đầy đặc chồng chất, từng mảng thịt vụn thối rữa nhưng nhức gỏi, một con rắn đen to lớn quấn từng vòng từng vòng trên bộ xương trắng muốt.

trên bàn đá đặt một cỗ thi thể còn mới, đầu bị đập vỡ nát, đứng ở bên cạnh là hai nam nhân, trong đó có một người ăn mặc như đạo sĩ, đang cầm một cây ngân châm dài chọc chọc vào thứ gì đó trong não, người còn lại yên tĩnh đứng nhìn, hai mắt sắc bén tựa như chim ưng.

"Vẫn không được?"

"Phần ghi chép đã bị thiêu hủy ấy có lẽ là mấu chốt."

"Phải nghĩ biện pháp mở cánh cửa đó ra."

"Bản vương biết, cửa đó chắc chắn phải mở."

Ngay khi ấy, ngoài động truyền tới tiếng kêu, "Phụ vương, con về rồi."

Mộ Cao Tổ đứng ở ngoài động, nhìn vào con rắn đen quấn mình trên bộ xương kia, không dám vượt qua giới hạn.

Yến Vương đi ra, nhìn lướt qua Mộ Cao Tổ, "đi thôi, ra ngoài nói."

"Vâng."

Hang động trong ngọn núi này rất sâu, hai cha con rẽ qua nhiều góc ngách mới ra được.

"Phụ vương, Triều Dương quận chúa chết rồi." Mộ Cao Tổ cười hi hi nhìn Yến vương, "Nhưng con bắt cóc Mộ Khanh Hoàng nuôi nhốt ở Nhân Súc Viện, máu của nàng ta chắc chắn là ngon ngọt hơn đám dân đen kia nhiều, Kiến Huyết Thịnh nhất định sẽ rất thích."

trên người Yến Vương mang theo mùi thi thể hôi thối bị gió trên núi thổi qua, thổi hết sang phía mũi Mộ Cao Tổ đang đứng ở cuối gió, Mộ Cao Tổ nín thở một chốc, lén lút lùi về sau một bước.

Yến Vương cười ngoan độc, một tay siết cổ Mộ Cao Tổ, "Người ghét bỏ ta?"

Mộ Cao Tổ bị bóp cổ, cuống họng đau như kim châm. Hắn dùng sức lắc đầu, "không, không có, phụ, vương, tha, mệnh."

Tay Yến Vương mang theo mùi tanh hôi đưa đến mặt Mộ Cao Tổ, "Nhi tử ngoan, phụ vương làm vậy đều vì muốn để cho một nhà chúng ta có thể lên ngôi vị hoàng đế, đại ca ngươi đã béo lại còn ngu, tương lai ta chết rồi, ngôi vị hoàng đế này sẽ là của ngươi. Phụ tử chúng ta đồng tâm, ngôi vị hoàng đế đó sẽ nằm trong lòng bàn tay ngươi và ta, hiểu chưa?"

Mộ Cao Tổ mặt sung tím gât đầu.

"Ngao." Yến Vương buông tay ra, vuốt vuốt cổ Mộ Cao Tổ.

Hắn khí từ lồng bàn chân chạy lên đỉnh đầu, Mộ Cao Tổ ho khan kịch liệt không dám tránh né dù chỉ một chút, toét miệng cười với Yến Vương.

Yến Vương nhìn Mộ Cao Tổ nở nụ cười, cười ha ha, "Ngươi làm việc bản vương vẫn rất yên tâm, chỉ là gan hơi bé một chút, về thì bảo Đạo Khư đưa thuốc cho ngươi, ngươi cũng không cần sợ những thứ trùng xà kia nữa."

Mộ Cao Tổ lập tức sợ đến mức mặt trắng bệch như tờ giấy.

Thấy thế, Yến Vương cười một trận, nhưng ánh mắt lại rét lạnh vô cùng, "Cút đi."

"Vâng." Mộ Cao Tổ cung kính lui về phía sau mấy bước, từ từ xoay người, càng đi càng nhanh. Khi ra khỏi tầm mắt Yến vương rồi, Mộ Cao Tổ bỏ chạy thục mạng, chạy thẳng đến khi hắn thấy con suối quen thuộc, đến mép nước hắn liền nhảy vào, dùng sức chà rửa mặt và cổ, hận không thể chà rách da ở hai chỗ này, về mặt sợ hãi thê lương.

Cọ rửa một lát, cảm giác hơi đau, Mộ Cao Tổ vội vàng ngừng tay, người ướt nhẹp bò lên bờ.

Lúc đó, từ xa xa truyền đến một tiếng gầm rú thống khổ cực hạn, Mộ Cao Tổ bịt kín lỗ tai mình, ẩn thân trong đám cỏ lau lay động, eo rúm người run lẩy bẩy.

--

"Van các ngươi, đừng đụng vào quận chúa, các ngươi muốn máu hãy cắt của ta, cắt ta này, ta thay quận chúa." Ngọc Loan ôm bắp đùi một tên quý diện nhân(1) khóc lóc cầu xin.

(1) Quý diện nhân: Người đeo mặt nạ quý

Kề kia giờ chân đá Ngọc Loan đi, ha ha cười quái dị, vươn tay tóm cổ Mộ Khanh Hoàng ấn đến trên bệ đá, "Quận chúa? Ở chỗ của bọn ta không có công chúa quận chúa, đến đây rồi thì chỉ có người và súc vật."

Dứt lời, một dao hạ xuống cắt vào cổ tay Mộ Khanh Hoàng, máu văng tung tóe, chảy dọc bệ đá nghiêng nghiêng vào trong khe dẫn, đau đớn khiến Mộ Khanh Hoàng nhủu mày. Máu càng chảy càng nhiều, mặt nàng cũng càng ngày càng tái nhợt.

"Ngọc Loan, suyt, giữ sức đi."

Chừa sức để còn cướp miếng ăn, không thể chết được, các nàng cũng không thể chết, phải nghĩ biện pháp trốn đi.

Đây đã là lần thứ ba các nàng bị lấy máu, mỗi một lần như vậy các nàng sẽ bị lôi khỏi cái nơi chen chúc chật kín hơi thở kia đi tới đây, mà đây cũng là cơ hội duy nhất để trốn.

không biết có bao nhiêu người đã bị vắt kiệt máu ở đây, vết máu khô dính chặt trên bệ đá nghiêng nghiêng, dưới bệ đá là một cái khe dài, miệng khe âm u đen tối, bề ngang đủ cho một người bò vào, nhưng nàng không dám chạy trốn từ chỗ này, bởi vì những người trong Nhân Súc Viện nói rằng, từng có người thừa dịp lúc quý diện nhân kia lơ là, bò vào khe định chạy trốn, nhưng chẳng bao lâu sau người vừa bò vào ấy đã khóc hô gọi cứu mạng, phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, sau đó thì không còn một tiếng động nào nữa. Người trong Nhân Súc Viện truyền tai nhau rằng, trong khe sâu đó đang nuôi một quái vật, mà những người như bọn họ chính là thức ăn của quái vật ấy.

"Máu ngừng chảy nhanh thế, hay là cắt thêm một đường?" Quý diện nhân canh giữ bên cạnh hươ con dao nhỏ dính máu trước mặt Mộ Khanh Hoàng, tay kia xoa xoa mặt nàng. Ánh mắt Mộ Khanh Hoàng rét lạnh, lách mình tránh ra. Ngọc Kinh vừa được bôi thuốc qua loa rồi bọc lại bằng vải xô nghe vậy lập tức vùng dậy chạy đến ôm eo Mộ Khanh Hoàng, đỡ nàng từ trên bệ đá xuống, hung hăng trừng tên quý diện nhân kia một cái.

"Chặc, sợ quá đi, có tin trùng nữa ta móc mắt ngươi luôn hay không."

một tên quý diện nhân khác chạm vào hắn một cái, "Đừng tìm chết, hiện giờ Kiến Huyết Thịnh đang ăn máu, nếu ngừng huyết thì chắc chắn sẽ có người chết, ngươi và ta cũng không sống được."

Hai kẻ áp tải người đến tế máu đang đứng thì thầm bên bệ đá, hai tên quý diện nhân khác đứng tại hành lang cách đó không xa đang đổ máu xuống khe dẫn, một tên trong đó ngẩng đầu lên nói: "Hai người các ngươi muốn chết cũng đừng lôi kéo bọn ta theo, máu không thể ngừng, mau đi bắt thêm người đến lấy máu đi."

Chủ tớ ba người Mộ Khanh Hoàng sau đó bị ném trở về Nhân Súc Viện.

Võ Nhị, Võ Tam, Võ Tứ cũng bị bắt tới đây tái mặt đến đỡ nàng, "Quận chúa."

Mộ Khanh Hoàng lắc lắc đầu, "Ta không sao."

Nhân Súc Viện là một sân viện rất lớn, xung quanh được bao bọc bằng lớp tường đá dày cứng, cao gấp hai lần tường viện nhà bình thường, vách tường bóng loáng, muốn leo ra là chuyện không thể. Trong sân viện chen chúc từng nhóm từng nhóm lều cỏ, trông giống như nơi để trồng thức ăn, người tể máu đều ngủ nghỉ trong đồng rom dưới túp lều cỏ ấy, ở bên cạnh có hai thùng tắm lớn, mỗi khi đến giờ com, quý diện nhân sẽ đem vài chậu bánh bao tới đổ vào. Sau khi bọn chúng cầm cây côn gỗ gõ ba cái lên trên miếng sắt treo ở cửa rồi, những người tể máu như bọn họ mới được phép chạy đến giành ăn. Đám quý diện nhân này nuôi bọn họ tựa như chăn heo.

Người ta chăn heo là vì ăn thịt, chịu khổ một lần đã được giải thoát, mà bọn chúng nuôi "heo" là vì lấy máu, chỉ cần người còn một hơi thở, cứ vài ngày đều sẽ bị lấy máu, cho đến khi người chết. Nghe lão nhân bên trong Nhân Súc Viện nói, người có chết thì thi thể của người cũng sẽ bị lợi dụng. Quái vật được nuôi trong khe sâu kia thích nhất là uống máu, trong thi thể vẫn còn một ít máu chưa chảy hết ra ngoài, chỉ cần ném vào trong miệng quái vật kia, nhai một phát, khi phun ra bảo đảm chỉ còn lại đồng xương khô.

Miếng sắt được gõ lên, ba nam nhân Võ Nhị đến đoạt thức ăn, bên trong Nhân Súc Viện nuôi nhốt phần lớn đều là người già và trẻ nhỏ, nhưng trước mặt thức ăn, sức tranh giành của tất cả bọn họ đều kinh người.

một lát sau, bọn họ ôm màn thầu với bánh bao trở lại, vì cướp bóc nên vỏ bánh bao đều đã bị rách ra hết, nước nhân thịt chảy đầy khắp người bọn họ.

Vì nuôi để lấy máu nên đám quý diện nhân vẫn luôn cung cấp đủ thức ăn cho bọn họ, mỗi bữa đều có bánh bao thịt.

Ngọc Loan nhặt được một cái bánh còn nguyên vẹn, đưa cho Mộ Khanh Hoàng ăn.

Mấy chủ tớ bọn họ ngồi tùm lại với nhau, trầm mặc yên lặng ăn ngấu nghiến. Lát sau, Mộ Khanh Hoàng thấp giọng, yếu ớt nói: "Chúng ta phải trốn thôi."

Mặc dù bữa nào cũng có bánh bao thịt để ăn, nhưng vẫn không thể bù lại lượng máu bọn họ bị lấy mất. Sau lần thứ ba bị lấy máu, Mộ Khanh Hoàng cảm giác rõ ràng đầu óc mình bắt đầu ngưng trệ, người cũng từ từ dờ dãi. Ánh mắt nàng nhìn sang lão nhân nằm bất động ở đối diện, những người ấy nằm xuống rồi không thấy đứng lên nữa, chỉ còn kéo dài hơi tàn, không quá vài ngày sẽ chết.

Mất máu quá nhiều còn có thể bị điên, giống như những người trong góc kia đang đào đất ăn, bứt tóc ăn, xé vải ăn.

Nếu có một ngày nàng cũng trở thành như vậy, còn không bằng chết đi.

"Phải chạy trốn ra ngoài, nhất định phải chạy đi..." rõ ràng ăn không nổi chỉ muốn ói ra, nhưng Mộ Khanh Hoàng vẫn cố gắng nhét từng miếng từng miếng vào bụng, ăn nhiều một chút, đường ra nhiều máu hơn chút, cơ hội sống lại càng lớn.

Nàng không sợ chết, nhưng nàng không bỏ được Lục Cửu, mỗi khi nghĩ đến việc Lục Cửu phát hiện nàng chết sẽ có phản ứng thế nào, nàng liền đau lòng không thôi.

Cái loại đau đó, không hẳn là đau thật, chỉ là không muốn thấy hấn khổ sở thương tâm. Nếu hấn thương tâm khổ sở, nàng càng cảm thấy thương tâm khổ sở hơn.

"Nhưng làm sao để trốn đây?" Ngọc Loan nâng cổ tay Mộ Khanh Hoàng, nước mắt rơi không ngừng.

Võ Nhị nói: "Võ Đại chạy thoát rồi, hy vọng hấn có thể tìm được người cứu chúng ta, còn nếu muốn tự mình chạy trốn đi ra ngoài... khó."

Trong thoáng chốc, tất cả mọi người đều trầm mặc.

"Dù gì cũng phải thử một chút, không thể cứ ngồi chờ chết như vậy." Ngọc Kinh nhỏ giọng nói, sau đó quay sang nhìn Mộ Khanh Hoàng: "Quận chúa, cái tên quý diện nhân vừa động tay động chân với người khi nãy, nô tỳ sợ hấn có lòng xấu."

Bây giờ trên người bọn họ không một tác sất, người yếu sức tàn, hoàn toàn là một miếng thịt nằm ngay ngắn trên thớt của người ta.

Mộ Khanh Hoàng cũng có dự cảm ấy, theo bản năng sờ lên đầu, sờ được một nửa thì chán nản buông tay xuống. Trâm ngọc cài trên đầu đã bị lấy đi hết rồi, hiện thời cả người nàng tóc tai bù xù như một con quỷ cái dơ bẩn.

"Quận chúa, không thể không phòng." Ngọc Loan lo lắng nói.

Nhưng mà thịt trên thớt gỗ phải liềm mạng cùng dao sắc như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Sát Thần

Editor: La Thùy Dương

Beta: Diệp Nhượng Giai

Trời mây cao vợi vợi, Lục Cửu đầu đội mũ giáp sắt, thân vận giáp y đứng thủ thành trên tường thành, hướng mắt nhìn thảo nguyên mênh mông bên phía ngoài thành. hắn đã đến trấn Hoa Cúc được năm sáu ngày nhưng vẫn không thấy bóng dáng của bọn lính Bắc Nguyên đâu. không có địch nhân để giết, hắn sẽ không thể lập công, không thể lập công thì không thể thăng quan, nếu không thể thăng quan thì sao có thể xâm nhập vào đám tâm phúc nội bộ của Yến Vương để thăm dò tin tức được chứ.

Cũng không biết bên phía Tiểu Phượng Hoàng thế nào, càng không biết nàng có bị thương hay không. Lục Cửu càng nghĩ thì trong lòng càng thêm sốt ruột, liên hồi thở dài.

Lúc này, có người từ phía sau vỗ lên vai hắn, Lục Cửu đang thất thần liền bị giật mình, quay phắt người lại thì thấy Mộ Cao Tổ đang tươi cười nhìn hắn.

“Sao ngươi lại đến đây?” Lục Cửu cũng cười nói.

“Bắc Bình là nhà ta, ta quay về Bắc Bình chẳng phải rất bình thường sao?” Mộ Cao Tổ đánh giá Lục Cửu từ trên xuống dưới một hồi, mỉm cười, “Ngươi mặc bộ giáp này cũng ra dáng lắm, rất tốt.”

“Tốt gì mà tốt, miệng ta đã nhạt đến mức mất vị giác chẳng nếm ra cái vị chó gì rồi đây, chẳng biết đây là cái nơi gì rách gì, ngay cả một chỗ để vui đùa cũng không có.” Lục Cửu bĩu môi ghét bỏ.

“Ta cho ngươi biết một tin, bảo đảm ngươi cao hứng.” Mộ Cao Tổ dựa tường thành híp mắt cười.

“Tin tốt gì thế. Có phải cha ta nhớ ta, muốn ta trở về rồi không?” Lục Cửu giả vờ kích động nhìn Mộ Cao Tổ.

“không phải vậy.” Mộ Cao Tổ nhìn chằm chằm ánh mắt Lục Cửu, trên mặt vẫn tươi cười như cũ, “Mộ Khanh Hoàng đã chết.”

Nụ cười kích động trên mặt lập tức cứng lại, cảm xúc của Lục Cửu bắt đầu bị lung lay, “Đừng đùa, chuyện này không buồn cười chút nào.”

“Ta lừa ngươi làm gì. Ở Hà Nam, khi Mộ Khanh Hoàng gặp gỡ riêng với Lục Mạo đã bị Lục Mạo thiêu chết. Thời điểm phát hiện thi thể, bọn chúng còn ôm nhau thật chặt, dính chặt không rời. Thế nào, ngươi còn luyến tiếc à? Ta còn cho rằng ngươi nghe được tin này sẽ vui sướng không thôi, sớm biết ngươi còn luyến tiếc à ta, ta sẽ không nói rồi.”

Từng cơn đau buốt từ trái tim lan rộng dần khắp tứ chi, toàn thân Lục Cửu trong tích tắc liền lạnh như băng, hết như trái tim bị một con dao khoét mất một miếng thịt, máu tươi đầm đìa, cơn đau đớn làm hắn co rúm ngồi sụp xuống, hai mắt vô hồn chết lạng.

Đau đến thất hồn lạc phách, không rơi nổi một giọt lệ.

Mộ Cao Tổ nhìn chòng chọc biểu tình của Lục Cửu, than một tiếng “Ôi chao”, cũng ngồi xổm xuống cùng Lục Cửu, vươn đầu ngón tay chọc hắn một cái, “Ngươi đây giống như vẫn chưa buông được à nhi, còn yêu à sao?”

Lục Cửu vô hồn nhìn vào hư không, nhưng chỉ tích tắc, trước mắt bỗng nhiên hóa đen, giọng nói cùng mọi thứ quanh hắn dần dà biến mất.

hắn một thân một mình ở trong bóng tối, dường như ngày tháng làm cô hồn vật vờ khắp nơi khi xưa đang quay trở lại, khoảng thời gian đó chân không chạm đất, muốn đưa tay chạm người nhưng lại xuyên qua cơ thể người khác, không một ai thấy hắn, không người nào nghe thấy được hắn. Chỉ có quái vật như hắn một mình cô độc, lạnh lẽo phiêu đảng tại dương gian.

Mộ Cao Tổ túm chặt Lục Cửu ở trước mặt, lắc lắc, còn vỗ lên mặt hắn, “Huynh đệ, tỉnh lại đi, ngươi đây là mất hồn đấy sao? Nhưng mà nhìn bộ dáng này của ngươi, thật giống như ngươi và Mộ Khanh Hoàng trở mặt thành thù gì đó đều là gạt người.”

Trong lòng sinh nghi, Mộ Cao Tổ nói tiếp: “Hai ngươi định lừa ai thế, hừm?”

đang yên đang lành, Mộ Khanh Hoàng lại chọc muốn xen vào chuyện của Dương Tế Viện, chẳng nhẽ Mộ Khanh Hoàng và Lục Cửu đã phát hiện ra manh mối gì đó nên mới... .

không có khả năng, toàn bộ Bắc Bình đã nằm trong lòng bàn tay phụ vương, sẽ không có chuyện có kẻ dám để lộ bí mật.

Đúng lúc này, đám binh lính trông giữ thành trì qua lỗ châu mai thối lên tiếng kèn, Mộ Cao Tổ đứng phắt dậy, hướng mắt dời về phía thảo nguyên bên ngoài thành, lập tức nhìn thấy từ nơi xa xăm, một đám vô số những điểm đen ào tới dung mãnh như nước thủy triều.

“Là binh Bắc Nguyên!” Mộ Cao Tổ đánh mặt lại, đập Lục Cửu một cước, “không hay rồi, quân địch đã tập kích thành, ngươi mau đứng dậy chuẩn bị giết địch!”

Tiếng kèn vọng khắp thiên địa đồng thời cũng kéo hồn Lục Cửu trở về. Lục Cửu mãnh liệt đứng phắt dậy, mắt phượng đỏ ngầu, rút bội đao hướng bên dưới thành mà lao tới.

Mộ Cao Tổ cũng lao theo xuống.

Cửa thành được mở ra, Lý Nhiễm thống lĩnh đội quân xông ra ngoài thành. Lục Cửu một chi là một binh tốt nhỏ lại tiên phong xông vào trận địch, điên cuồng chém giết. Một khắc kia tựa như hán đã được trời cao ban cho khí lực vô cùng hùng to, giết lại giết, không biết mệt mỏi càng tuyệt không dừng lại.

Máu của quân địch tựa như từng đợt sóng hất trên mặt hán. Máu bắn tung tóe trên đầu, trên mặt, ngay cả hán cũng bị đao của địch chém bị thương, chém một nhát rồi lại một nhát, áo giáp trên người rất nhanh liền rách nát tơi tả.

Nhưng dường như Lục Cửu không biết thế nào là đau đớn, mắt phượng lạnh như băng nhuộm tầng đỏ rực, hán đã thực sự hóa thành quỷ mắt đỏ. Chỉ cần là nơi Lục Cửu đi qua, thi thể lần lượt ngã xuống, Lục Cửu tiến về phía trước, từng bước giẫm lên khối thi thể chất chồng dưới chân. hán tiến một bước, bọn Bắc Nguyên liền lùi một bước, cuối cùng quân địch hoảng loạn tháo chạy tứ phương.

Lục Cửu đứng trên đồng thi thể đã chất thành núi dưới chân, rút cuộc huyết đao trong tay chậm rãi hạ xuống. hán vẫn đứng sững không ngã, chống huyết đao, cúi thấp đầu, từ khóe mắt dường như chảy ra từng giọt máu không rõ là của bản thân hán hay máu từ kẻ địch, cứ như vậy rơi xuống từ khóe mắt, tựa như huyết lệ làm người người sợ hãi.

Hai đời hai kiếp yêu một người, yêu đến chấp niệm, nhưng chưa chiếm được nàng hoàn toàn thì đã vội mất đi, mà thứ hán mất đi, đâu chỉ đơn giản là một người hán yêu tha thiết.

Tựa như trên người hán có thứ gì đó không ngừng bị lột xuống, từng lớp, từng lớp, cuối cùng lộ ra phần quý ẩn sâu trong người hán.

hán, vốn là ma quỷ.

--

Thâm son khuya khoắt, tiếng gào khóc thảm thiết vang vọng, Mộ Khanh Hoàng từ trong cơn mộng bỗng nhiên bừng tỉnh, sờ mặt một cái, phát hiện vệt nước lạnh ngắt còn vương trên mặt nàng.

Nàng đang khóc trong cơn mộng sao?

“Lục Cửu...” Lòng Mộ Khanh Hoàng quặn lên, khó chịu vô cùng.

Đúng lúc này có một bóng người đang tiến tới, Mộ Khanh Hoàng lập tức cảnh giác, “Ai?”

Người nọ cười khùng khục một tiếng, một tay bịt miệng Mộ Khanh Hoàng, trong chớp mắt đã nhấc bổng Mộ Khanh Hoàng rồi đi dễ như trở bàn tay.

Còn đám Ngọc Loan nằm cạnh Mộ Khanh Hoàng thì vẫn mê man không tỉnh, bọn họ yên lặng nằm trên mặt đất, hơi thở càng lúc càng yếu ớt.

Mộ Khanh Hoàng bị ôm đến trong rừng thì đột ngột bị ném xuống đất. Dưới bóng trăng, Mộ Khanh Hoàng ngẩng mặt lên nhìn, hóa ra là một tên quỷ diện nhân tóc đen, tức thì nàng liền nhận ra đây là kẻ nào, không phải ai khác mà chính là tên đã từng động tay động chân với nàng lúc trước!

Thấy hán dường như sắp còi đai lưng, cơn tức và sợ hãi len lỏi khiến toàn thân Mộ Khanh Hoàng đều run rẩy, thế nhưng nàng tự nhủ bản thân phải bình tĩnh, âm thầm lặng lẽ lờ ra một thứ từ trong tay áo, chính là một sợi dây nhỏ được se lại từ nhiều sợi tơ bạc. Bởi vì đã sớm đề phòng bất trắc, nàng và Ngọc Loan cùng Ngọc Khinh đã phải gỡ chỉ bạc trên bộ áo sam của nàng để làm thành sợi dây này.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?” Thanh âm Mộ Khanh Hoàng run lập cập.

Quỷ diện nhân cười một tiếng quái dị, vứt đai lưng qua một bên, “Đời này chưa được hưởng qua mùi vị của quận chúa, đương nhiên bây giờ muốn nếm thử một chút.”

Dứt lời lại chồm tới muốn tháo đai lưng Mộ Khanh Hoàng xuống, Mộ Khanh Hoàng gắt gao bảo vệ, cố dồn sức để giọng của mình tan ra thanh âm nũng nịu mê người, “Ta, nếu ta chiều ngươi, liệu ngươi có chịu thả chúng ta đi không? Ta thật sự chịu không nổi nữa.”

Mộ Khanh Hoàng liền òa khóc.

Nghĩ tới những tủi nhục và khổ cực những ngày qua, Mộ Khanh Hoàng rất dễ dàng bật khóc.

Quỷ diện nhân một tay bịt miệng Mộ Khanh Hoàng, “Câm miệng! Nếu để kẻ nào nghe thấy ta liền một đao chém chết ngươi!”

Lòng bàn tay chạm phải làn da trơn trượt mềm mại làm tâm can quỷ diện nhân một hồi rung động, so với cường bạo, hiển nhiên gã càng chờ mong vị quận chúa này ngoan ngoãn nịnh hót hầu hạ gã một hồi, tức thì âm thanh cũng mang theo ôn tồn dụ dỗ: “Nàng mà hầu hạ đại gia thật tốt, đại gia sẽ tha cho nàng cùng đám... người hầu của nàng, thế nào?”

Mộ Khanh Hoàng kịch liệt gật đầu, run rẩy, mềm mại nhu mì nói: “thật sao?”

“Đại gia không lừa mỹ nhân đâu.”

“Được.” Mộ Khanh Hoàng sờ lên ngực quý diện nhân, giọng mềm đi, nói: “Ta, ta hầu hạ người lần này, người không được nói ra đâu đó.”

Quý diện nhân cười khùng khục, vô cùng đắc ý nhìn Mộ Khanh Hoàng sờ ngực mình, dụ dỗ nói: “Nếu nàng hầu hạ đại gia ta hài lòng, ta đây sẽ lấp liếm giúp cho quận chúa.”

“Đại gia, vậy ngài thích tư thế gì, Quan Thế âm tọa liên được chứ?”

“Ồi chao, người đường đường là quận chúa mà cũng biết cái này, lợi hại lắm, đại gia thích.”

“Phải, là phu quân của ta, là hán vô lại biểu diễn cho ta xem đó.”

Nghĩ tới Lục Cửu, trong lòng Mộ Khanh Hoàng liền chua xót, rốt cuộc không diễn nổi nữa, hai tay kéo căng sợi dây bạc siết lấy cổ quý diện nhân, hung hăng siết chặt, Mộ Khanh Hoàng ngoan độc tàn nhẫn, “đi chết đi!”

Dây bạc rất mỏng, Mộ Khanh Hoàng chỉ kéo căng thì dây liền thít chặt, cứa vào tận máu thịt của quý diện nhân, quý diện nhân bị siết trụ yếu hèn nên không thể kêu lớn, kịch liệt giãy giụa, buộc hai tay hai chân phải sử dụng cùng lúc, vừa túm lấy tóc vừa đá vào người Mộ Khanh Hoàng. Vốn dĩ Mộ Khanh Hoàng đã mất máu quá nhiều, chẳng còn bao nhiêu sức lực, nay bị một tên nam nhân vạm vỡ cao năm thước đập một cước thì liền lao đảo ngã ra, khiến dây bạc cũng rời tay. Thừa dịp quý diện nhân đang tháo xuống dây bạc thít cổ họng gã, Mộ Khanh Hoàng mạnh mẽ lắc lắc đầu cho thanh tỉnh, đứng dậy, lao đảo chạy nhanh vào trong rừng.

“Xú tiện nhân, người đứng lại, chạy đi đâu.” Quý diện nhân giọng khàn đặc, đứng dậy truy theo.

Càng chạy vào trong rừng thì mọi thứ càng tối tăm, Mộ Khanh Hoàng chẳng biết mình đã va phải bao nhiêu cây thụ trong rừng, va nhiều đến nỗi toàn thân đều đau đớn, nhưng dù thế nào trong lòng nàng cũng chỉ có một ý niệm, thực mạng mà chạy.

Thế nhưng khí lực của nữ tử như nàng sao có thể chạy nhanh bằng một tên nam tử sức lực cường tráng, rất nhanh Mộ Khanh Hoàng liền cảm giác được tên nam nhân kia đã sắp đi kịp còn đeo theo sát phía sau, hết như âm hồn đuổi mãi không thoát.

Lòng nàng kinh hoàng, đầu óc đang mê man trong chớp mắt liền bị sự sợ hãi làm thanh tỉnh. Tiếng gió gào thét bên tai, sắp tới rồi, sắp tới rồi... Ngay thời khắc phát hiện móng vuốt của ai đó đang nhanh tay muốn bắt lấy nàng, Mộ Khanh Hoàng bỗng dung hét lên một tiếng.

Đúng ngay lúc này, một đạo bóng trắng hiện ra, kịch liệt đánh tới.

“Aaaaaa -----!” Quý diện nhân hét lên một tiếng, “Bạch mao thú, bạch mao thú!!!!”

Trước khi Mộ Khanh Hoàng kịp mất đi ý thức, dường như nàng nghe được ba chữ kia, bạch mao thú, là bạch mao thú ...

một tháng sau, tướng sĩ khai hoàn diễu hành dọc theo đường lớn của Bắc Bình, một nam tử đầu đội mũ giáp khảm cánh phượng, trên người mặc cẩm bào, thắt lưng buộc đai vàng, tay mang bảo kiếm, cười trên lưng con ngựa cao to, uy phong lẫm liệt, lộc cộc đi từng bước.

trên lầu các khắp con phố, vô số tiểu tức phụ và đại cô nương đều lộ đầu ngẩng nhìn hân, vừa muốn nhìn vừa lại không dám, vì đôi mắt phượng kia sắc lạnh như băng, toàn thân đều tản ra sát khí khiến không kẻ nào dám nhìn thẳng, nhưng rốt cuộc lại không nhìn được mà liếc nhìn hân. Vị tướng quân này quả thật có bộ dạng rất dễ nhìn, gương mặt tám phần lạnh lùng, hai phần tuấn mỹ u uất, quả nhiên chính là Ngọc diện lang quân tuấn mỹ vô song.

Chọc cho những nữ nhi các nhà của phủ Bắc Bình luôn vì hân mà tương tư, nhưng mỗi lần như vậy đều sẽ bị hân dọa cho tỉnh lại.

Bởi hân chính là sát thần, người cần giết người, phật ngăn giết phật!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Dao Trì tiên uyển

Editor: La Thùy Dương

Beta: Diệp Nhục Giai

Nửa tháng trước, vào một buổi khuya, quý diện nhân đang ngủ gật trên tháp canh bỗng dưng bị một loạt tiếng thét hỗn độn cùng tiếng đàn chim kêu quang quác bay trên bầu trời làm bừng tỉnh. Quý diện nhân lập tức nhào người nhìn ra phía trước, liền thấy rừng cây chấn động thật không khác gì trời

long đất lở, lập tức hoảng hốt khua chiêng gõ trống, vừa gõ vừa kêu to: “Thủ tập kích, thủ tập kích, bạch mao thú lại tới nữa rồi.”

Đêm khuya yên tĩnh bị một trận huyên náo làm phá vỡ, đám quý diện nhân đang ngủ bật người ngồi dậy, vội vội vàng vàng đi lấy cung tiễn, đến khi bọn chúng hướng cung nhắm ra cửa phòng thì liền thấy đại hắc xà còn cao lớn hơn cả tháp canh đó lại đến nữa. không những thế, nó còn đang há to cái miệng đỏ ngòm chẳng khác gì chậu máu của nó, một ngụm nuốt chửng tên quý diện nhân đang khua chiêng trên tháp canh vào bụng.

Nhóm quý diện nhân bị dọa gần chết, lập tức giương cung bắn tên.

Nhưng vây của đại hắc xà vô cùng cứng cáp, tên bắn lên người nó thật chẳng khác nào như đang gãi ngứa.

Thủ lĩnh bọn quý diện nhân lập tức vẫy tay, “Rút lui về địa cung ở ngoài thành, mau mau mau!”

Nhóm quý diện nhân nhanh chóng rút lui, nhưng đại hắc xà cũng đuổi sát theo sau, miệng to như chậu máu vừa há miệng liền nuốt trọn một người, mà trên đầu của con đại hắc xà ấy dường như có một con thú nhỏ màu trắng phản quang trong bóng đêm.

Trong Nhân Súc Viện, đám người tể máu khi nghe thấy động tĩnh bên phía đầu tường ngoài kia đều hoảng sợ co rúm người lại.

“yêu quái tới, có yêu quái tới.” Có kẻ thều thào run lấy bầy nói.

Đám người Ngọc Loan mặt cắt không còn giọt máu ôm nhau co rúm trong một căn nhà lá nhỏ, tĩnh lặng nghe tiếng thét hỗn loạn bên ngoài, trong mắt đều là vẻ chết lặng chờ chết. Nhưng đúng lúc này một chiếc bóng che khuất ánh trăng nhảy bổ vào trong viện, mang theo tiếng “khè khè” ghê rợn. Ngọc Kinh nâng mí mắt đang hạ xuống, cả người tức khắc cứng lại, đồng tử trong mắt kịch liệt co rút, “Rắn, rắn...”

Tay phải nàng huych Ngọc Loan.

Ngọc Loan liền ngẩng đầu nhìn, lập tức mở to hai mắt, theo bản năng thốt lên: “Chạy, chạy mau.”

Nhưng các nàng vẫn ngồi yên một chỗ, nương tựa vào nhau, dù muốn cử động nhưng toàn thân lại không còn chút khí lực nào.

Chỉ chớp mắt bao phủ Nhân Súc Viện là bầu không khí lạnh ngắt như tờ, nhưng chỉ lát sau, tiếng thét hoảng sợ xen lẫn tiếng kêu thê lương, cùng lúc vang vọng khắp viện.

Thử đứng lên rồi lại bùn rùn ngã xuống, Ngọc Kinh suy sụp tinh thần ôm mặt, mang theo nước nớc: “Cũng tốt, chúng ta cùng nhau xuống hầu hạ quận chúa.”

“Tỷ không được nguyên rủa quận chúa, quận chúa nhất định không chết. Quận chúa là quận chúa mà, như thế nào đi nữa cũng là chất nữ ruột thịt của Yên vương. Nhất định là bọn chúng đã bắt quận chúa đến nơi khác rồi.” Ngọc Loan gào một hơi xong liền thở hồng hộc.

Trong lúc này, một đầu rắn to lớn bao trùm cả khoảng trời đêm bất chợt vuron vào trong viện, một chiếc bóng trắng từ phía trên đầu rắn trượt xuống, “Ngọc Loan, Ngọc Kinh, Võ Nhị, Võ Tam, Võ Tứ! Các người đang ở đâu?”

“Là giọng của quận chúa?” Ngọc Loan thần người một chút.

Ngọc Kinh dè dặt tim đang đập bình bịch trong ngực, “Quận chúa, quận chúa?!”

“Bọn em ở trong này!” Ngọc Loan kinh hi kêu to.

“Mau theo ta đi.” Mộ Khanh Hoàng tìm được bọn Ngọc Loan thì nhất thời vui mừng lôi kéo cánh tay họ nhưng rút cuộc, đổi lại chính là một trận đau lòng. Cánh tay vốn có thịt có da, bây giờ khi sờ vào tay chỉ cảm nhận được gãy vỡ xương.

“Quận chúa, bọn em không đứng dậy nổi.” Ngọc Loan khóc nói.

Ngược lại bọn Võ Nhị là ba nam nhân thì sức còn lực còn, cùng dìu bọn họ đứng lên.

Mộ Khanh Hoàng ôm lấy Ngọc Loan trước, nói với Ngọc Kinh: “Ta lập tức tới đón em.”

Ngọc Kinh gật đầu.

“Tiểu Hắc, mau cúi đầu xuống.” Mộ Khanh Hoàng hướng đầu của đại xà ở trên cao mà gọi.

Đại xà lắc đầu một cái, chậm rãi cúi xuống, Mộ Khanh Hoàng đưa Ngọc Loan lên trước, Ngọc Loan hoảng sợ đến mức toàn thân lạnh run, bầu vú Mộ Khanh Hoàng không thôi, “Quận chúa, quận chúa, em sợ.”

“Đừng sợ.”

Lúc này ba người Võ Nhị đã leo lên đầu rắn ngồi rồi, Mộ Khanh Hoàng bèn giao Ngọc Loan cho bọn hắn vừa quay đầu ôm Ngọc Kinh. Lúc này Ngọc Kinh cũng đã “thân nhẹ như yến” cả rồi.

“Cứu, cứu bọn ta, cầu xin người hãy cứu bọn ta.” một vài người già trẻ nhỏ cũng lết qua bên cạnh họ, ai oán khẩn cầu.

Mộ Khanh Hoàng ôm chặt Ngọc Kinh một chút, cắn răng một cái, xoay cũng không xoay đầu lại liền trực tiếp leo lên đầu rắn, “Tiểu Hắc, đi mau!”

“Cứu cứu bọn ta, xin hãy cứu bọn ta đi mà.”

Đầu rắn chậm rãi vươn lên trời cao mang theo đám người Mộ Khanh Hoàng rời đi. Bên dưới những kẻ đáng thương đều điên cuồng vươn những cánh tay gầy trơ xương lên cao, thê lương ai oán hết như những bộ xương khô bị chôn sống dưới địa ngục đang không ngừng chui lên từ lòng đất. Mộ Khanh Hoàng toàn thân căng cứng, trong mắt tuy lộ vẻ không muốn nhưng vẻ lạnh lùng trên mặt vẫn tuyệt không đổi sắc.

Diện tích của đầu rắn không quá rộng để dung chứa cho nhiều người, chỉ cần hơi lơ là tức sẽ ngã xuống dưới. Bọn Võ Nhị ba người bảo vệ chặt chẽ mấy nữ nhân Mộ Khanh Hoàng ở bên trong, sáu người chặt vật chen chúc trong cùng một chỗ.

- -

Bên trong sơn động ánh lửa sáng hừng hực, một cánh cửa lớn bằng đồng đen chống trời đập đất, hùng vĩ khổng lồ, Yến vương đứng trước cánh cửa này trông thật không khác gì một loài kiến tầm thường nhỏ bé. Ông ta đưa tay vuốt ve từng đường hoa văn trên cửa Thanh Đồng, ánh mắt nóng bỏng.

Mộ Cao Tổ từ xa đi tới, đập vào mắt chính là cánh cửa khổng lồ ấy. Mỗi một lần trông thấy cửa Thanh Đồng là ngay lập tức một loại cảm giác huyền bí vạn năm tang thương luôn mãnh liệt đập vào lòng ngực hắn, khiến hắn không nhìn được suy đoán, đằng sau cánh cửa này rốt cuộc là gì? Có thật sự là Dao Trì tiên uyển như những chữ được khắc trên tấm biển bằng đá to lớn treo trên cửa Thanh Đồng hay không? Hoặc là đúng như lời của phụ vương đã nói, đằng sau cánh cửa chính là lối vào thông đến Tiên giới?

“Phụ vương,” đi đến trước mặt Mộ Kiều, Mộ Cao Tổ chấp tay hỏi thăm: “Trải qua chuyện bị thú tập kích lần này, theo như lời từ Nhân Súc Viện thì bên ta đã tổn thất sáu mươi tám người. Mà đám người tế máu chứng kiến sự việc đêm đó đã nói, Mộ Khanh Hoàng còn chưa chết, à còn cứu thoát và mang bọn tì của à trốn đi.”

“Mộ Khanh Hoàng, Bạch Mao thú! Tổ nhi, người đoán vì sao thú canh mộ kia lại không ăn Mộ Khanh Hoàng? Làm thế nào một nữ tử mảnh mai lưu lạc trong rừng lại có thể sống sót trong núi rừng sâu thẳm suốt nhiều ngày qua? Bạch Mao thú kia là loài thú có tốc độ nhanh, thần trí thông tuệ như người, thế mà lại chưa ăn Mộ Khanh Hoàng. Xem ra Mộ Khanh Hoàng đã được Bạch Mao Thú kia coi trọng.”

“Nhị tử cũng không biết.” Trong lòng Mộ Cao Tổ cũng cảm thấy quái dị.

Yến vương thông thả bước qua lại với hai tay chấp phía sau, bất thành linh cười xảo quyệt, “Bốn vương hồ đồ rồi, cửa Thanh Đồng mặc dù không mở ra được, nhưng khẳng định vẫn còn một lối vào khác, mà lối vào đó chỉ có thú canh mộ mới biết. Thú canh mộ không muốn gặp bốn vương nhưng lại muốn gặp Mộ Khanh Hoàng. Bốn vương thật không tin năng ta ngay cả hồi kinh cũng không muốn về, ngược lại chịu ở núi thâm sâu hoặc ở phía sau cửa Thanh Đồng làm một dã nhân. Mau phái người phong kín toàn bộ những tuyến đường thông từ kinh đô tới Bắc Bình, bốn vương muốn ôm cây đợi thỏ.”

“Vâng.”

Mộ Cao Tổ xoay người, cất được vài bước thì dừng lại, đuôi mắt thăm liếc về phía Mộ Kiều đang vuốt ve hoa văn của Thanh Đồng, trong mắt hắn chất chứa sáu phần sợ hãi, bốn phần cay độc.

Ôm cây đợi thỏ à? Ai mà biết sẽ phải đợi tới khi nào? Hay để ta dụng kế dụ rắn ra khỏi hang giúp người nhĩ, phụ vương của ta?

Lá khô vàng rụng, đã vào cuối thu để bắt đầu cho mùa đông sắp đến, người người ở trấn Hoa Cúc nơi vùng biên giới đều phải khoác áo lông khi ra ngoài đường. Tại một quán rượu nhỏ, âm Cữu Chúc đặt cánh tay lên vai Kim Nê, “Huynh đệ, người được lắm! Chưa được bao lâu đã lên chức quản lý rồi, có thăng quan phát tài thì cũng đừng quên mất lão ca ta đây.”

Kim Nê cười, nâng chén cạn với âm Cữu Chúc, “Sao có thể chứ, có quên ai cũng không thể quên huynh được.”

Hai người cùng nâng cốc một hồi, rốt cuộc âm Cữu Chúc cũng lên tiếng trước: “nói gì thì nói, vẫn là chủ tử kia của người thăng quan nhanh nhất, nghe nói hiện tại đã là phó tướng?”

Kim Nê giả vờ không phục, “hắn gọi Yến vương một tiếng biểu cô phụ đấy, còn có thể không nhanh chóng thăng quan hay sao?”

“Phải, phải, chủ nhân của người còn là con nhà võ tướng, thân đã vốn mang quân tịch. Cho dù hắn có nhanh lên làm phó tướng, thì nào có kẻ nào dám hó hé nửa câu?”

Lỗ mũi Kim Nê phun ra một luồng khí giận dữ, há mồm to nốc rượu.

âm Cữu Chúc cười ha ha một tiếng, “Thế nào, người còn muốn giết hắn à? Người cần phải hiểu, tiền đồ của người đều đặt hết lên người hắn đấy. Nếu chỉ vì đàn bà thì không đáng đâu.”

Kim Nê không nói gì, chỉ một mực uống rượu.

âm Cữu Chúc cản lại, hỏi tiếp: “Nhắc đến nữ nhân, ta bỗng nhớ một chuyện. Chủ nhân người không phải còn rất hận Triều Dương quận chúa sao, làm thế nào nghe tin nàng ta chết thì hắn lại có vẻ thông khổ như vậy, đến cả tính tình cũng thay đổi?”

Ánh mắt Kim Nê chợt lóe, dí sát nhìn âm Cửu Chúc, “Làm sao huynh biết chủ nhân ta vì Triều Dương quận chúa mà đau khổ, huynh thấy tận mắt sao?”

Trong mắt âm Cửu Chúc rất nhanh lóe lên vài tia kì lạ, rồi thúc Kim Nê uống tiếp: “Lại lại đây, cùng uống rượu nào.”

Kim Nê cũng không hỏi nữa, thuận theo âm Cửu Chúc nốc rượu.

âm Cửu Chúc lại nói: “Nhưng nội tình có chút khó hiểu nhỉ, người thường theo bên người Lục Cửu mà lại không thể nhìn ra manh mối gì. Lục Cửu và Triều Dương quận chúa trở mặt thành thù, người ngoài cuộc đều cho rằng là bởi vì một Sầm Tiểu Mạn, thế nhưng thi thể Sầm Tiểu Mạn biến đâu rồi? Kim Nê, người nói xem chủ nhân người đang muốn làm gì?”

Bị phát hiện rồi sao? Trong chớp mắt mồ hôi Kim Nê đã rơi đầy mặt.

âm Cửu Chúc cười cười quan sát Kim Nê, “Huynh đệ, người nóng lắm sao, đồ không ít mồ hôi đấy.”

Kim Nê vội vã gạt đầu, kéo kéo lông cổ áo, “Hôm nay ra cửa thấy gió lớn nên đã khoác lên chiếc áo lông.”

“Phải không?”

âm Cửu Chúc cười phá lên, vỗ bả vai Kim Nê, “Chủ tớ tình thâm đã nhiều năm, làm thế nào lại có thể nhanh chóng bị rạn nứt bởi một người ngoài như vậy được, ta hiểu mà.”

Dứt câu, hần chấp tay ra phía sau, ung dung rời đi.

Kim Nê đổ từng trận mồ hôi lạnh, cũng lập tức ra khỏi quán rượu.

Khi trở lại quán doanh hần liền vội đi gặp Lục Cửu. Lúc này Lục Cửu đang lau chùi một thanh trường đao.

Kim Nê đem chuyện về âm Cửu Chúc bẩm báo lại với Lục Cửu: “Thế tử gia, chỉ e, chỉ e rằng nếu bị bọn họ phát hiện, tình cảnh của chúng ta sẽ khó mà chống đỡ nổi.”

Đâu chỉ không chống đỡ nổi, có khả năng sẽ nguy hiểm đến tánh mạng.

Tay đang lau trường đao khựng lại một chút, Lục Cửu hạ mi mắt lạnh lẽo, trên mặt đao phản chiếu một đôi mắt phượng tinh mịch bỗng dung trở nên tuyệt tình tàn khốc, nhưng lại một lần nữa lau chùi mũi đao, thu lại tia ác ý trong đáy mắt: “âm Cửu Chúc này là thủ hạ của Mộ Cao Tổ, hẳn là lúc này Mộ Cao Tổ đã bắt đầu hoài nghi rồi. Kim Nê, Hương Trần!”

“Có thuộc hạ!”

Kim Nê lẫn Hương Trần đều nghiêm cẩn đứng trước mặt Lục Cửu.

“Các người lập tức âm thầm hỏi kinh, mau chóng điều tra nguyên nhân cái chết của Tiểu Phượng Hoàng.”

Hương Trần ngạc nhiên, “không phải ngài đã nói quận chúa không hề chết sao?”

“Chẳng qua đó chỉ là để ta tự an ủi chính mình. Thế lực của Mộ Kiều ở Hà Nam vô cùng rộng lớn, Tiểu Phượng Hoàng hẳn là con cò của bọn họ. Nhưng ta không thể để Tiểu Phượng Hoàng khi chết rồi cũng không được giải oan, các người cần phải thay ta đi điều tra chuyện này cho rõ.”

Kim Nê siết chặt nắm đấm, bực tức nói: “Thế tử gia, người đang muốn chống đỡ thay cho bọn ta có phải không? không được, muốn đi thì chúng ta cùng đi!”

“Đừng, muốn đi cùng đi.” Hương Trần phụ họa.

“Mộ Cao Tổ đang hoài nghi ta rồi, ta không thể đi được. Nếu ta mà có động tĩnh, hoài nghi của Mộ Cao Tổ sẽ lập tức biến thành khẳng định, đến lúc đó tất cả chúng ta sẽ phải bỏ mạng ở Bắc Bình. Có thể thoát được người nào thì thoát, đây là mệnh lệnh!”

Trong phút chốc trong mắt cả hai đại nam nhân Kim Nê và Hương Trần đều bị ánh nước bao phủ, hai mắt Kim Nê đỏ ngầu, “bịch bịch” một tiếng liền quỳ rạp xuống đất, “Thế tử gia, là nô tài có lỗi với người, lời này nô tài đã muốn nói từ lâu nhưng mà, nhưng mà, nô tài lại vì một gian tặc Sầm Tiểu Mạn mà vẫn không thể vượt qua, tội nô đáng chết vạn lần.”

“Đứng lên.” Cẩm trường đao, Lục Cửu đá Kim Nê một phát, “Đừng có lè mề khóc lóc i ôi nữa, mau cút! Nếu người thật cảm thấy có lỗi với ta, vậy thì hãy thay ta chiếu cố cha mẹ ta và Minh nhi của ta đi.”

Hương Trần cũng khóc, “Thế tử gia, ngài cùng đi với chúng ta đi.”

“Đừng nói nhảm, mau cút hết cho ta!” Dứt lời, Lục Cửu liền đứng lên, còn bồi thêm một câu, “Các người nhanh thức ngựa hỏi kinh tìm viện binh, ta sẽ kéo dài thời gian thêm một chút, chưa biết chừng các người còn có thể cứu ta một mạng. Nếu ta cùng theo các người thì cả ba chúng ta sẽ tiêu diệt, nhưng các người đi trước thì chúng ta vẫn còn đường sống.”

Kim Nê nghiêng rặng, lập tức đập đầu với Lục Cửu, ba tiếng “bộp bộp bộp” vang lên thật to, “Thế từ gia, ngài chờ, nô nhất định sẽ hồi kinh tìm viện binh.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Âm sát Yến vương

Edit: Diệp Nhược Giai

Tuyệt roi.

Đây là trận tuyết đầu tiên kể từ khi bước vào mùa đông, bông tuyết mỏng manh như tơ liễu, bay phát phơ rót lên mi mắt Lục Cửu, dính trên hàng lông mi dày đậm của hắn, khiến cho khuôn mặt như ngọc của hắn vừa toát lên vẻ tuyết điểm của hoa mai, lại vừa có vẻ rét lạnh của băng sơn ngàn năm.

Vị tướng quân trẻ tuổi ngồi sau tấm màn ấy đã làm cho trái tim của bao thiếu nữ e ấp trong tư lâu trên đường phải đập rộn ràng.

Lục Cửu tiến vào Yến vương phủ, tuy không còn nhìn thấy bóng lưng cao lớn ấy nữa, nhưng dung mạo như thiên tiên của hắn vẫn quanh quẩn trong tâm trí các nàng.

Vì đã đánh lui được binh lính Bắc Nguyên, nên hôm nay Yến vương tổ chức một bữa tiệc mừng công cho các tướng quân.

Bữa tiệc này được tổ chức tại cung điện mà Yến vương thường dùng để tiếp đãi khách khứa. Khi các vị tướng quân đã yên vị, đàn sáo kèn trống bắt đầu vang lên, đám vũ cơ nhịp nhàng nhảy múa, tạo nên cảnh thái bình an vui.

Mộ Cao Tổ ngồi ngay cạnh Lục Cửu, nhìn khuôn mặt không có biểu cảm của hắn, Mộ Cao Tổ nâng chén kính mời, "Lục tướng quân, thỉnh."

Lục Cửu tiện tay nâng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Thấy Lục Cửu đã uống cạn chén rượu, Mộ Cao Tổ nở một nụ cười thần bí, mà Yến vương ngồi ngay chủ vị cũng cười, từ ái nhìn Lục Cửu, trong đôi mắt còn lấp lánh ánh sáng, nụ cười ấy trông thật lòng biết bao nhiêu.

Lục Cửu giơ cao chén rượu kính Yến vương, chậm rãi đứng dậy đi đến gần chỗ y, nơi khoe miệng cong lên một đường vòng cung nhẹ nhàng khiến người ta chột thấy thoải mái dễ chịu. Nụ cười này của hắn tựa như bông mai đầu tiên nở rộ khi tuyết vừa tan, khiến người ta phải kinh diễm ca thán.

Yến vương cười tán dương: "Lần này có thể đánh lui Bắc Nguyên, công lớn nhất vẫn thuộc về Lục phó tướng đây. Quả đúng là hổ phụ vô khuynh tử."

Các vị tướng quân ngồi bên dưới không ai là không biết xuất thân của Lục Cửu, cũng rồi rít hùa theo.

Lúc bấy giờ, Lục Cửu đã đi đến trước chỗ ngồi của Yến vương, nâng chén nói: "Ta kính vương gia một ly."

"Được, đến đây!" Yến vương cũng xuất thân từ quân đội, tính cách hào sảng, lập tức đáp ứng. Nhưng chỉ trong tích tắc, Lục Cửu đã hành động, tay cầm chén rượu bất chợt hất thẳng vào mặt Yến vương, tay kia thì rút từ trong tay áo ra một thanh chủy thủ bén nhọn. Chén rượu loãng xoảng rơi trên mặt đất, thừa dịp Yến vương theo bản năng né chén rượu ấy, Lục Cửu dùng một tay giữ chặt lấy gáy Yến vương, tay còn lại cầm chủy thủ đâm mạnh vào ngay tim Yến vương.

Tất cả những chuyện vừa rồi chỉ xảy ra chớp nhoáng, ngoại trừ Mộ Cao Tổ thì những người còn lại đều không kịp có phản ứng gì.

Sự im lặng đầy chết chóc bao trùm cả đại điện, chỉ một thoáng sau, đám vũ cơ bắt đầu bỏ chạy tán loạn, nhóm tướng quân ủa tới cứu giá, Mộ Cao Tổ hành động nhanh nhất, hất hét lớn một tiếng xông lên, "Lục Cửu, ngươi làm gì đây?!"

Từ âm giọng cho đến vẻ mặt đều thể hiện vẻ cực kỳ khiếp sợ.

"Người đáng chết." Lục Cửu nhẹ nhàng nói một câu, thừa dịp Mộ Cao Tổ chuẩn bị xông lên đánh mình, Lục Cửu lại đâm Yến vương thêm một nhát.

Nhưng bỗng nhiên, Yến vương vùng tay đánh Lục Cửu một chưởng, ngay sau đó đám tướng quân đằng sau đã ủa lên chế trụ hắn.

Tình thế thay đổi, Lục Cửu xoay cổ tay, hướng con dao về phía ngực mình toan tự sát, nhưng lại bị Mộ Cao Tổ đưa tay bổ ngang, đập vào cổ tay hắn. Thanh chủy thủ rơi xuống đất phát ra tiếng leng keng, Mộ Cao Tổ tát Lục Cửu một cái, nghiêng rặng nghiêng lợi nói: "Muốn chết à, không có cửa đâu!"

Sau đó, hắn xoay người đỡ Yến vương dậy, bi thương nói: "Phụ vương, ngài sao rồi?"

Yến vương lấy tay quẹt một ít máu trên ngực mình cho vào miệng nếm thử, trên môi y lập tức bị vấy máu, màu đỏ tươi quý dị ấy khiến y trông càng thêm uy nghiêm ngoan độc, đồng thời cũng đã phân tán sự chú ý của mọi người, không một ai thấy được sự biến hóa kỳ lạ trong màu mắt của y, “Người giỏi lắm.”

Vì vừa đâm liên tục hai nhát vào tim Mộ Kiều, nên Lục Cửu nắm chắc rằng y nhất định sẽ chết, liền nhe hàm răng trắng tinh nở một nụ cười thật tươi, “Đa tạ vương gia khen ngợi.”

Lục Cửu nhìn máu tươi tuôn ra ồ ạt từ ngực Mộ Kiều, gánh nặng trên lưng như thoát cái biến mất, thoải mái cười, “Giết người rồi, tất cả đều sẽ ổn.”

Tiểu Phượng Hoàng, ta báo thù cho nàng rồi.

Tiểu Phượng Hoàng, nàng phải đợi ta ở cầu Nại Hắc đấy.

Tiểu Phượng Hoàng, nếu sớm biết rằng nàng không thích nam nhi không có bản lĩnh, thì kiếp sau gặp lại ta nhất định sẽ học hành cho thật tốt, ngày ngày chăm chỉ, như vậy thì chúng ta sẽ không bỏ lỡ nhau nữa.

Tuy trên mặt tỏ vẻ bi thương lo lắng, nhưng tim Mộ Cao Tổ thì lại đang hứng khởi đập loạn. Hắn nhìn thấy rất rõ, hai nhát dao vừa rồi đều đâm thẳng vào tim, phụ vương nhất định không thể qua khỏi, nhưng ngoài miệng thì vẫn sốt ruột kêu gào: “Mau đi tìm đại phu! Mau đi tìm đại phu!”

Yến vương thờ dốc nắm lấy tay Mộ Cao Tổ, “không cần đại phu, tìm Đạo Khư đến đây, đỡ ta vào phòng, mau!”

nói xong lại nhìn chằm chằm Lục Cửu, “Giải hắn vào địa lao.”

Mộ Cao Tổ lập tức làm theo.

- - -

Trong địa lao ẩm ướt tối om, nơi chân tường bám rêu xanh dày đặc, ngọn nến treo trên vách tường phát ra ánh sáng le lói mờ ảo, chiếu lên bóng dáng Lục Cửu bị trói trên một cái giá cao cao, thân hình lạnh im không nhúc nhích.

Mộ Cao Tổ đến gần Lục Cửu, ghé sát vào mặt hắn, quan sát một hồi rồi híп mắt cười nói: “Lục Cửu, làm khá lắm.”

Lục Cửu mở mắt ra, đôi mắt cô quạnh không sức sống lướt qua khuôn mặt tươi cười của Mộ Cao Tổ rồi lại nhắm lại.

“Sao ngươi phớt lờ ta thế? Nếu ngươi nói vài lời xuôi tai, biết đâu ta sẽ mềm lòng mà tha cho ngươi.”

Nhưng Lục Cửu vẫn không hợp tác.

Mộ Cao Tổ dạo một vòng quanh Lục Cửu, “Thực sự ngươi không tò mò vì sao ta khen ngươi là làm khá lắm à?”

Thấy bộ dáng như chết rồi của Lục Cửu, Mộ Cao Tổ im lặng, tự hỏi tự trả lời, “Vì ta cũng muốn Mộ Kiều chết. Hôm đó khi thấy ngươi vì nhận được tin Mộ Khanh Hoàng đã chết mà đau đến không muốn sống nữa, thì ta đã bắt đầu hoài nghi rồi. thật không ngờ lúc ta cho âm Cửu Chúc ra thử ngươi, ngươi lại rút lui, hơn nữa còn thuận theo ý ta giết chết Mộ Kiều. Lục Cửu à, ta thực lòng muốn cảm ơn ngươi vì đã giết chết con quý ấy. Hay là thế này, nê mặt ngươi đã trừ khử Mộ Kiều, ta đây sẽ nói cho ngươi biết một tin tốt. Mộ Khanh Hoàng không chết.”

Lục Cửu bỗng dưng mở mắt ra, ánh mắt trầm tĩnh.

Thấy hắn như thế, Mộ Cao Tổ cười to, “Lục Cửu Lục Cửu, ngươi đối với Mộ Khanh Hoàng quả thực là yêu đến tận xương rồi.”

“Tiểu Phượng Hoàng không chết?” Lục Cửu khàn giọng hỏi lại, cố gắng đè nén nỗi kích động, “Nhưng, nhưng Thánh thượng đã tổ chức tang lễ cho nàng rồi mà?”

Trước đó hắn cũng không tin lời của Mộ Cao Tổ, từng lệnh cho Hương Trần về kinh thăm dò, cuối cùng nhận được tin tức là Tiểu Phượng Hoàng đã được mai táng tại cổng Cảnh Lăng, cho dù hắn có không chịu thừa nhận đến thế nào thì cũng không khỏi chết lòng.

“Đúng, nàng ta không chết. Lúc ở Hà Nam ta đã tráo người, để kẻ khác chết cháy cùng với Lục Mạo, còn nàng ta và đám nô tỳ của nàng ta thì đã bị ta mang về Bắc Bình. À đúng rồi, con muối dù bé cũng vẫn là thịt, ta không muốn lãng phí bất kỳ một giọt máu nào, vì vậy ta đã quăng nàng ta vào trong Nhân Súc Viện rồi. Mà ngươi có biết Nhân Súc Viện là gì không?”

“Ngươi đã làm gì nàng?!” Lục Cửu nhe răng giận dữ trừng Mộ Cao Tổ.

Mộ Cao Tổ xoa xoa mặt Lục Cửu, vui vẻ cười, “Ồ, sống lại rồi đấy à, ta thật không muốn phải đối diện với khuôn mặt cá chết của ngươi tí nào.”

Lục Cửu phun một ngụm nước miếng về phía Mộ Cao Tổ, kiềm chế sự căm hận, nói: “Ngươi đã làm gì Tiểu Phượng Hoàng?!”

“Có gì đâu, chỉ xin nàng ta tí máu thôi mà. Ta rất là công bằng, đối xử với mọi người đều như nhau, chứ không có vì nàng ta là đường muội của ta mà thiên vị đâu nhé. Những người tể máu khác một ngày bị lấy máu bao lần, thì nàng ta cũng bị lấy bấy nhiêu. Mà vì nàng ta có tướng mạo đẹp, thân phận lại quý trọng, nên suýt còn bị người ta “ăn” mất đấy.”

Tâm trí bị chấn động kịch liệt, Lục Cửu cắn răng đến mức gần như chảy máu, "Mộ Cao Tổ, ngươi cmm chết với ta!"

Tuy bị mắng như thế nhưng Mộ Cao Tổ cũng không giận, trông thấy Lục Cửu như một con hổ bị trói thì cảm thấy sảng khoái vô cùng, "Đừng nóng thế chứ, ta còn chưa nói xong mà. Phải nói rằng, đường muội này của ta cũng sắt đá quá, gan lại còn lớn nữa, dám xé tơ bạc trong áo se thành một sợi dây mảnh siết cổ gã ta, ấy thế mà cũng may mắn trốn thoát."

"Trốn thì tốt, trốn thì tốt."

"Nhưng lại bị bắt nữa rồi."

"Ngươi!" Lục Cửu cực kỳ giận dữ, cũng đau đớn khôn cùng, "Ngươi cmm nói hết một lần thì sẽ chết à?!"

Thương thức cảnh tâm trí của Lục Cửu bị mình chi phối, theo từng lời nói của mình mà lên thiên đường xuống địa ngục, Mộ Cao Tổ cười sáng lạn, "Nhưng cuối cùng đã được một con thú canh mộ cứu đi rồi. À, bây giờ mới nói đến trọng điểm đây, thú canh mộ là cái quỷ gì, nhất định ngươi rất muốn hỏi câu này đúng không? Vậy ta đây liền mở lòng từ bi trả lời cho ngươi biết. Từ cách đây rất lâu rất lâu rồi, ở đây núi Phù Vân tại Bắc Bình này, có một địa cung được phát hiện ra. Sau khi trải qua nhiều năm khảo cứu, bọn ta mới biết được, địa cung ấy chính là lăng tẩm của Thần Long Đế và hoàng hậu của ngài."

Thấy Lục Cửu nhăn chặt hàng lông mày vẻ không hiểu, Mộ Cao Tổ ghét bỏ cười nhạo nói: "Ngươi không biết Thần Long Đế là ai, đúng không?"

"Đừng nói với ta rằng Thần Long Đế này chính là vị hoàng đế đã mọc cánh thành tiên đấy chứ." Lục Cửu nhìn Mộ Cao Tổ như đang nhìn một kẻ ngốc, "Đây chẳng qua là truyền thuyết mà thôi, khi còn bé cha ta đã từng kể cho ta nghe, ta biết rõ triều Đại Tề trước triều Đại Dận từng có một Thần Long Đế, Thần Long phục hưng, tạo nên một thời Thần Long thịnh thế. Nhưng những câu chuyện về việc Thần Long Đế mọc cánh thành tiên, có khả năng thông thiên triệt địa, biết thuật khởi từ hồi sinh gì gì đó, đều chỉ do dân gian thêm dệt nên thôi."

Mộ Cao Tổ lắc đầu, "Hồi trước ta cũng chỉ nghĩ đây chẳng qua là một truyền thuyết, nhưng từ khi phát hiện ra được địa cung này thì suy nghĩ của ta cũng đổi khác. Ngươi có biết bọn ta tìm được thứ gì trong đó không? Là quặng phi thủy, mà đa số phi thủy trong mỏ quặng ấy đã được dùng để điều khắc thành một cung điện, lầu quỳnh điện ngọc, đình đài lầu gác, tất cả đều giống y hệt với nơi mà bọn ta ở. Mà quặng phi thủy ấy lại được bảo vệ bằng một loại cây hút máu, bọn ta gọi nó là Kiến Huyết Thịnh, chỉ bị kích thích khi nhìn thấy máu, mỗi lần như vậy nó sẽ nở hoa. Kiến Huyết Thịnh, Kiến Huyết Thịnh, tên này là do ta đặt đấy."

Mộ Cao Tổ khá là đắc ý nói tiếp, "Cây này cực lì, lửa đốt không sợ, ham thích duy nhất là máu. Mỗi lần chúng nó uống máu xong rồi, bọn ta mới có được một canh giờ tiến vào khai thác."

Lục Cửu cắn răng nói: "Cho nên các ngươi táng tận thiên lương đi lấy máu của Tiểu Phượng Hoàng!"

"Đừng cáu đừng cáu, cáu gắt hại thân. không phải là nàng ta trốn đi rồi à, không những tự mình trốn đi được mà còn quay về cứu đám bộc tỳ của nàng ta nữa. Mà mỏ quặng phi thủy kia cũng không tính là gì, bọn ta hao phí bao nhiêu năm ròng chỉ nhằm mở ra địa cung ấy, trong đó tài bảo vô số, nhưng cũng chứa bao nhiêu kịch độc, nhóm binh lính vào từng đợt lại chết từng đợt, nhưng sau khi rửa nát rồi thì lại sống lại, vừa gặp người lập tức xông lên cắn xé, mà những nạn nhân bị cắn xé ấy... sẽ biến thành xác sống."

Lục Cửu trừng to mắt.

Mộ Cao Tổ nhìn Lục Cửu đang kinh ngạc: "Ngươi cũng bị khiếp sợ, đúng không? Khởi từ hồi sinh, liệu đây có phải là thuật khởi từ hồi sinh không? Phụ vương ta nghĩ vậy đấy, cho nên ông lại càng thêm hưng phấn, nặc kệ phải trả bao nhiêu cái giá cũng vẫn một lòng muốn vào được địa cung. Ông mang theo Đạo Khư tự đi vào đó, sau khi vào phát hiện ra được cái gì thì ta không biết, ta chỉ biết là ông bắt đầu này ra đã tâm đoạt vị. Nếu trước kia đã tâm của ông chỉ nhưng những vì sao chợt lóe chợt tắt trong đầu, thì từ sau khi ra khỏi địa cung ấy, nó như một ngọn lửa cháy lan ra khắp đồng cỏ, quyết tâm muốn đoạt được."

Cuối cùng địa cung cũng đã được dọn hết, nhưng sau đó bọn ta mới phát hiện ra được, đó mới chỉ là ngoại thành của địa cung mà thôi, còn nội thành thì đã bị một cánh cửa khổng lồ bằng đồng xanh bảo vệ vững chắc, bọn ta đã dùng hết mọi biện pháp mà vẫn không thể mở cánh cửa ấy ra. Với lại, trong quá trình dọn dẹp địa cung, bọn ta đã bị thú tập kích nhiều lần, hao tổn vô số binh lính, mà chỉ huy con thú đó tập kích lính phe ta chính là con thú canh mộ đã cứu Mộ Khanh Hoàng đi, cơ trí như người."

Lục Cửu nghe xong, cuối cùng nhìn Mộ Cao Tổ, "Ngươi nói rõ cho ta biết những thứ này là muốn làm gì?"

"thì muốn lấy ngươi ra để dụ Mộ Khanh Hoàng đó, đồ ngu." Mộ Cao Tổ bày ra tư thế của một kẻ thắng cuộc, đứng cạnh Lục Cửu, thẳm thì vào tai hắn, "một khi Mộ Kiều chết, Bắc Bình sẽ thuộc về ta. Ta đợi ngày này đã lâu lắm rồi, hôm nay ta rất cao hứng, không nói ra hết thì không thấy vui, ha ha..."

Đúng lúc này, âm Cửu Chúc tiến vào, sắc mặt lo sợ không yên, ánh mắt mang theo sợ hãi, "Chủ tử, y, y, y..."

Về mặt của Mộ Cao Tổ vẫn vững như núi Thái Sơn, hứng thú dạt dào, "Đến lúc này rồi chúng ta còn phải sợ gì nữa, cứ nói."

âm Cửu Chúc liếc nhỏ giọng nói vài câu bên tai Mộ Cao Tổ, không biết nói gì mà sắc mặt Mộ Cao Tổ lập tức biến đổi, trắng bệch như tờ giấy.

Lục Cửu vừa thấy vẻ mặt này của Mộ Cao Tổ, chẳng biết tại sao trái tim trong lồng ngực lại bắt đầu đập mạnh.

Chương 73: Yêu sâu đậm

Edit: Diệp Nhược Giai

Ánh trăng bàng bạc, Mộ Cao Tổ đứng trong chỗ tối dưới hành lang, đi tới đi lui mãi.

âm Cửu Chúc hoảng sợ vô cùng, dè giọng thật nhỏ, giống như sợ bị thứ gì đó nghe được, “Sau khi thập nhất quận chúa được gọi vào thì không thấy ra nữa.”

Mộ Cao Tổ toàn thân run lên, đầu ong ong, cả người cứng ngắc.

Thời gian như trôi ngược về quá khứ.

"Mẫu phi, phụ vương khỏi bệnh rồi ư? Con có thể đi gặp phụ vương một chút không?" một bé trai nhỏ xinh mặc bộ đồ gấm màu đỏ nằm trên đầu gối của Yến vương phi, ngẩng đầu nhìn bà, vẻ mặt hồn nhiên.

"Phụ vương của con khỏi bệnh rồi, nhưng lúc này con không vào được, con vừa mới mất một tiểu đệ đệ, phụ vương con nhất định đang đau lòng lắm." Yến vương phi xoa xoa đầu bé trai, nói.

"Mẫu phi gạt con, tiểu đệ đệ còn nằm trong bụng mẫu phi đây này." Bàn tay nhỏ bé đặt lên chiếc bụng tròn vo của Yến vương phi, bé trai hờn dỗi nói.

Yến vương phi cười: "Là một tiểu đệ đệ khác của con, nó mất rồi."

"À, con biết rồi, có phải là tiểu đệ đệ trong bụng Lý trắc phi đó không?"

"Ừ."

"Vậy con vào hoa viên chơi đây."

"Đi đi."

Được Yến vương phi cho phép, bé trai hoan hô một tiếng rồi cất bàn chân nhỏ, bịch bịch chạy đi.

Cuối mùa thu, muôn hoa héo tàn, chỉ có mỗi bông cúc là nở rộ. Bé trai hái một đóa xuống, vừa đi vừa ngắt cánh hoa, thấy đằng trước có một cái đình nhỏ, nhưng khi tới nơi lại thấy cửa đình khóa chặt. Bé trai lặng yên nghe ngóng, thấy bên trong đình phát ra tiếng nhai nuốt thức ăn, bé bèn nhón chân lên, xuyên qua song cửa sổ nhìn vào bên trong, liền thấy một nam tử đang mặc vương cầm bào của cha bé, ngồi xồm trên mặt đất gặm một khối thịt nhom nhóp máu, trên miệng trên răng y đầy máu là máu. Bé trai sợ đến mức run lên cầm cập, phát ra tiếng động nho nhỏ, nam nhân bên trong bỗng dừng xoay đầu lại, bé trai hét to "Aaaaa" một tiếng rồi hồn mê bất tỉnh.

"Phụ vương, phụ vương..."

Mộ Cao Tổ chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, sắc mặt trắng như tuyết lạnh bầm một mình, cả người run rẩy không ngừng.

âm Cửu Chúc vịn lấy Mộ Cao Tổ, "Chủ nhân, làm sao bây giờ?"

"không sao, không sao hết, chúng ta chưa làm gì cả." Mộ Cao Tổ dùng sức xoa nắn mặt mình, làm cho khuôn mặt thoát nhìn đỏ hồng như bình thường, "Ta có thể lấp liếm được, không lo."

Trong thư phòng của tẩm điện, Đạo Khư lẳng lặng đứng đó, chăm chú nhìn giá sách trước mặt, kiên nhẫn chờ đợi, một lớp tóc hoa râm thật dày rủ xuống che khuất nửa bên mặt gã. không lâu sau, giá sách từ từ mở ra hai bên, Mộ Kiều từ bên trong đi ra, trên người y vẫn là tấm áo choàng nhiễm máu đỏ thẫm nơi ngực, nhưng trên phần vải màu chàm từ cổ trở xuống lại xuất hiện vài vệt máu mới còn tươi.

Đạo Khư thấy đôi mắt đỏ ngầu cùng tinh thần sáng khoái của y, lập tức chấp tay nói: "Chúc mừng vương gia trong họa gặp phúc, tìm được đường sống trong cõi chết, có lẽ vương gia ngài sắp thành công rồi."

Mộ Kiều nhếch miệng, lộ ra vết máu loang lổ trong kẽ răng. Y vươn ngón út ra gầy gầy kẽ răng rồi bắn thứ gì đó vừa khều được ra đất, cười nói: "Đều nhờ công của đạo trưởng cả."

"không dám không dám, là vì vương gia quyết đoán mới đúng."

Mộ Kiều ghé sát vào Đạo Khư, một tay khẽ vuốt lên cổ gãi, nụ cười âm hiểm tàn bạo, “Bản vương có thể có ngày hôm nay, có thể sống được tới giờ, không phải công của ngươi thì còn của ai? Đối với đạo trưởng, bản vương thật sự là vừa cảm kích lại vừa muốn nhai ngươi từng chút từng chút một.”

Đạo Khư cup mắt, cười nhạt, "Đây là thiên mệnh, không phải vương gia đã tiếp nhận, hơn nữa cũng rất thích thú à?"

Mộ Kiều buông bàn tay đang đặt trên cổ Đạo Khư ra, vỗ vỗ vai gãi, “Đúng, ngươi nói rất đúng, đây là thiên mệnh, thiên mệnh đã sắp đặt cho bản vương gặp ngươi, để ta không phải tuyệt mệnh, còn sống đến tận bây giờ. Bản vương chính là người được thiên mệnh an bài.”

Đúng lúc ấy, tên hầu cận của Mộ Kiều ngoài cửa thông báo: “Vương gia, Vị Nam quân vương cầu kiến.”

Những lời này đã cắt ngang cuộc trò chuyện giữa Mộ Kiều và Đạo Khư. Mộ Kiều cất giọng nói: "Cho hắn vào."

Lát sau, Mộ Cao Tổ nâng một thứ gì đó đi đến, thấy gương mặt Mộ Kiều hồng hào, ngồi trên giường trông rất khỏe mạnh, Mộ Cao Tổ mừng rỡ: "Phụ vương, ngài bình an thế này thật là quá tốt. Nhi tử còn tưởng là, còn tưởng là... Khi ấy nhi tử quá mức tức giận nên đã vào địa lao lấy roi quất Lục Cửu một trận, ép hỏi chân tướng sự thật vì sao hắn ám sát ngài. Phụ vương ngài có đoán được không, hắn vì Mộ Khanh Hoàng nên mới ám sát ngài đấy. Hóa ra hắn cấu kết với Mộ Khanh Hoàng diễn một vở tuồng, giả vờ trở mặt thành thù với nàng ta chỉ vì muốn tiến vào Bắc Bình của chúng ta để thăm dò tin tức. Theo suy đoán của nhi tử, hắn là Sầm Tiểu Mạn đã lộ dấu vết gì đó, khiến phu thê bọn họ phát hiện ra, mới bày ra kế sách này.”

Mộ Kiều trầm ngâm một lát, "Ta nhớ hắn nói câu gì mà ‘Giết ngươi, tất cả đều sẽ ổn’, hắn có ý gì? Nếu suy ngẫm cho cẩn thận thì dường như hắn biết rõ bản vương đang mưu tính điều gì.”

"Phụ vương, mặc kệ hắn có ý gì, Lục Cửu và Mộ Khanh Hoàng không thể lưu lại. Phụ vương, nhi tử có một kế có thể một mũi tên hạ hai con chim, một là có thể tiến vào cửa Thanh Đồng, hai là có thể một lưới bắt cả đôi phu thê Lục Cửu.”

"nói." Mộ Kiều lười nhác dựa vào gối, trông giống như một lão hồ đồ thỏa mãn khi vừa ăn no xong.

Mộ Cao Tổ không dám lộ ra bất luận một vẻ khác thường nào, xòe bàn tay ra, giờ cao cái yếm sen hồng trong tay lên cho Mộ Kiều xem, "Phụ vương người xem, đây là thứ mà nhi tử lục soát được từ trong người Lục Cửu, hắn vừa thấy nhi tử cầm đến thứ này thì lập tức nóng nảy, nhi tử tra khảo một lúc mới biết được, đây là vật của Mộ Khanh Hoàng, qua đó có thể thấy được quan hệ giữa Lục Cửu và Mộ Khanh Hoàng tốt vô cùng, không bằng chúng ta dùng Lục Cửu dẫn dụ Mộ Khanh Hoàng hiện thân. Mấy bực tỳ của nàng ta đã bị mất rất nhiều máu, suy yếu cực kỳ, trong vòng nửa tháng đừng hòng bồi dưỡng cho khỏe rồi chạy trốn khỏi núi Phù Vân, cho dù có con đại mãng xà cùng với bạch mao thú hỗ trợ cũng không thể được. Bọn họ nhất định đang ẩn thân tại một nơi nào đấy, mà nơi này rất có khả năng chính là địa cung phía sau cửa Thanh Đồng. Phụ vương, ngài nói kế này có được không?"

“Được, cứ theo ý ngươi mà làm.”

“Vâng, nhi tử xin cáo lui.”

“đi đi.”

Mộ Kiều nhìn Mộ Cao Tổ cổ gầy bộ trần định đi ra cửa, cười lạnh, “Nhi tử này của ta cái gì cũng tốt, có điều gan lại quá bé, lúc nào cũng sợ bản vương ăn hắn.”

Đạo Khư trầm mặc không nói.

- -

Trong núi Phù Vân, ở gần địa cung, quỹ diện nhân cảm chiếu trống khuya râm trời, vừa khuya vừa dựa theo lời của Mộ Cao Tổ mà truyền bá.

"Mộ Khanh Hoàng, Lục Cửu trong tay ta, ta cho ngươi ba ngày tự giác hiện thân, trễ một ngày ta chém một chi của hắn, trễ bốn ngày ta sẽ quảng phu quân Lục Cửu của ngươi vào ổ rắn.”

Trong núi nhiều vách núi vách đá, những lời này vang vọng khắp nơi, truyền vào trong tai Mộ Khanh Hoàng.

Đêm khuya ngày hôm sau, trong núi vẫn hồ gầm vượn hót, mưa ào ào xối xả, chớp giạt không ngừng. Lục Cửu bị trói ở trên tế đàn, cả người ướt sũng nước mưa, hiện giờ đang là đầu đông, lại còn ở sâu trong núi, thời tiết lạnh đến thấu xương, Lục Cửu nhịn không được mà run rẩy, trong lúc mơ màng miệng vẫn không ngừng lầm bầm, "Tiểu Phượng Hoàng, đừng tới, đừng tới."

Nhưng Mộ Khanh Hoàng nào có thể khoanh tay đứng nhìn, vừa biết tin đã lập tức quyết định, không hề có chút do dự.

Xung quanh tế đàn đốt đèn ngọc lưu ly, tỏa ánh sáng mờ nhạt trong làn mưa đêm.

Mộ Khanh Hoàng cầm theo một cái ô bằng trúc tím từ từ đi tới, Lục Cửu như cảm giác được sự hiện diện của nàng, ngẩng đầu nhìn, lập tức trông thấy Tiểu Phượng Hoàng của hắn trong màn mưa.

hắn thật sự không muốn nàng đến, nhưng khi thấy nàng đến, trong lòng hắn lại thoáng chốc rộn ràng.

"Tiểu Phượng Hoàng..."

Mộ Cao Tổ từ trên vọng tháp nhìn thấy Mộ Khanh Hoàng, liền cầm ô đi xuống, cười rất vui vẻ, "Đường muội đến rồi."

Tự nhiên như đang tán gẫu việc nhà.

Mộ Khanh Hoàng không để ý đến Mộ Cao Tổ, một đường đi lên tể đàn, giờ ô lên trên đầu Lục Cửu che cho hắn, đưa tay vuốt nước mưa trên mặt hắn, cong môi cười, "Lục Cửu, sau những gì ta đã trải qua với Lục Mạo, sau khi vì hắn mà dốc hết tình cảm của mình, lòng ta như đã chết, cũng không dám tiếp tục yêu sâu đậm một ai khác nữa. Đối với chàng, ta vẫn áy náy nhiều hơn là yêu, nhưng tối nay, ta có thể nghiêm túc nói cho chàng biết, ta yêu chàng, không phải vì áy náy, chỉ vì ta yêu chàng."

Mộ Khanh Hoàng khẽ cắn môi, nhẹ nhàng hôn lên môi Lục Cửu một cái, "Cửu ca ca, ta yêu chàng, muốn ở cùng chàng đến lúc bạc đầu, không sợ tương lai sau này sẽ xảy ra bất cứ chuyện gì. Cho dù lòng ta có thể sẽ bị thương một lần nữa, thì ta vẫn nguyện ý vì chàng mà tổn thương một lần, nguyện ý vì chàng, dốc hết tất cả."

Lục Cửu liếm cánh môi vừa bị Mộ Khanh Hoàng bắt ngờ hôn lên, "Hôn ta."

"..." Mộ Khanh Hoàng then thừng, nắm chặt chuôi dù bằng trúc tím.

"Sau đêm nay chúng ta không biết còn sống hay sẽ chết, Tiểu Phượng Hoàng, nàng thực sự không thể thỏa mãn cho tâm nguyện của ta được ư?" Lục Cửu đáng thương nói.

Mộ Khanh Hoàng than khẽ, lật ô lại che đi ánh mắt của Mộ Cao Tổ cùng đám quý diện nhân, ôm lấy cổ hắn.

Châm dứt nụ hôn trên miên vô tận, Mộ Khanh Hoàng xoay người nhìn về phía Mộ Cao Tổ, "Ta đến đây rồi, thả chàng đi, ngươi có yêu cầu gì cứ nói."

"Ta rất thích cái tính quả quyết sáng khoái này của đường muội. đã vậy, ta cũng không nhiều lời nữa, mấy ngày nay ngươi đã trốn ở đâu? Vì sao bạch mao thú kia không những không giết ngươi, mà còn giúp ngươi cứu đám bộc tỳ của ngươi?"

Mộ Khanh Hoàng vừa nghe xong đã hiểu, "Ta hiểu rồi, ngươi coi trời cho Lục Cửu đi, ta dẫn ngươi đi là được."

"Triều Dương, ngươi tới Bắc Bình mà Ngũ hoàng thúc lại không chiêu đãi ngươi cho tốt, ngươi có oán Ngũ hoàng thúc chăng?"

Ngay khi ấy, Mộ Kiêu từ trong địa cung bước ra, đi đằng sau y là Đạo Khư đang che dù cho y. Mộ Kiêu nhìn Mộ Khanh Hoàng, nở nụ cười từ ái.

Mộ Khanh Hoàng thấy vậy cũng cười khẽ, "Triều Dương không oán Ngũ hoàng thúc, chỉ là muốn Ngũ hoàng thúc chết đi thôi. Đây quả đúng là tội lớn, Ngũ hoàng thúc có tức giận chăng?"

Mộ Kiêu cười to, "Ngươi đùa nhỏ này, đừng tưởng rằng chúng ta có liên hệ máu mủ, mà Ngũ hoàng thúc sẽ hạ thủ lưu tình với ngươi đấy nhé."

Mộ Khanh Hoàng cũng cười, nụ cười ưu nhã đúng mực, "Ta vừa đến Bắc Bình đã 'được' các ngươi 'mời' vào Nhân Súc Viện, máu cũng bị các ngươi lấy hơn phân nửa, không những vậy các ngươi còn trói chặt phu quân ta, dùng roi quất chàng. Vậy, Ngũ hoàng thúc còn nói lưu tình với không lưu tình gì nữa, thật quá dối trá rồi. Ngược lại, sao không giống như Tô đường huynh đây, gợn găng súc tích. không phải là muốn bảo ta mang bọn ngươi vào à, ta đã đáp ứng rồi đó không nghe thấy sao?"

Mộ Kiêu trầm mặt, đôi mắt ngoan độc nhìn Mộ Khanh Hoàng, "Người đâu, trói tay à ta lại."

Lúc này Lục Cửu cũng đã được Mộ Cao Tổ thả xuống, Mộ Khanh Hoàng dìu Lục Cửu, Lục Cửu ôm thật chặt Mộ Khanh Hoàng. Mất mà lại được, tuy hiện giờ đang trong thời khắc gian nan, nhưng cũng không tài nào ngăn được sự kích động vui sướng của hắn, nụ cười trên mặt hắn vẫn sáng lạn tươi đẹp như vậy, giống như lúc này bọn họ không phải đang bị chôn vùi trong nhà tù, mà đang ở trong một căn nhà ấm áp, gặp nhau, ôm nhau.

Thấy hắn không sợ hãi, Mộ Khanh Hoàng cũng cười, nụ cười lúc này đây mới phát ra từ thật tâm.

"Hai người các ngươi thật không kiêng nể ai, không có chút tự giác rằng mình là tù nhân gì cả." Mộ Cao Tổ tách hai người bọn họ ra, dùng dây thừng trói hai tay Mộ Khanh Hoàng lại, "Sao không thấy đám bộc tỳ của ngươi đâu? Ta nói cho ngươi biết, đừng hòng giờ mách khéo gì, các ngươi cũng không thể nào trốn thoát khỏi Bắc Bình này được đâu, tất cả mọi con đường rời khỏi Bắc Bình đều đã bị phong tỏa cả rồi."

Mộ Khanh Hoàng không nói gì, chỉ dìu Lục Cửu đi xuống tể đàn, đi ngược về con đường mà lúc này nàng đã đến, phía sau lưng là Mộ Kiêu, Đạo Khư, Mộ Cao Tổ cùng với một đội quý diện nhân.

đi giữa đường núi dưới cơn mưa to, mặt đất lầy lội không chịu nổi, Lục Cửu hoạt động tay chân một chút, khôi phục lại sức lực rồi lập tức ngồi xổm người xuống, nói với Mộ Khanh Hoàng: "Lên đi."

Mộ Khanh Hoàng nhìn vết roi trên người hắn, lắc đầu, "Ta tự đi được."

"Lên đi." Lục Cửu lặp lại lần nữa, không cho nàng cự tuyệt.

Chẳng biết tại sao, Mộ Khanh Hoàng cảm thấy hắn trở nên ngang ngược hơn không ít.

“Ngoan, lên mau đi.”

Mộ Cao Tổ ở đằng sau đẩy Mộ Khanh Hoàng một cái, trực tiếp đẩy Mộ Khanh Hoàng đến trên lưng Lục Cửu, “Người đi chậm rì, đừng nói nhảm nữa, nằm sát lên đi.”

Lục Cửu công Mộ Khanh Hoàng lên, xoay người lại nhìn Mộ Cao Tổ một cái, ánh nhìn lăm liết đầy sát khí.

Mộ Cao Tổ hừ cười, "Ta nói nè, Lục Cửu, thân là tù nhân thì phải có tự giác của tù nhân chứ.”

Mộ Khanh Hoàng ôm cổ Lục Cửu, vuốt nhẹ một cái, nói: "đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Miêu thần Cửu Ngự

Editor: Diệp Nhược Giai

Mưa to như trút nước, từng hạt từng hạt mưa trĩu nặng đập vào tán cây, rơi lên người Lục Cửu. Mộ Khanh Hoàng núp dưới tấm áo choàng dày rộng của hắn, chỉ vào một cửa động nhìn rất đối bình thường: “Đây là cửa vào.”

Mộ Cao Tổ đang cảm sợi dây thừng vung tay lên, lập tức có một quỹ diện nhân tiến vào trong tra xét, chỉ lát sau đã thấy gã chui ra, kích động chấp tay nói: "Bẩm vương gia, bên trong đều, đều là ngọc phi thúy. Đây là động ngọc!"

Suốt cả một chặng đường dài đi vào, băng qua tầng tầng rừng rậm, đất lở đá văng, cái ô của Mộ Kiều đã sớm bị nhánh cây đâm rách hết cả, vì thế bây giờ cả người Mộ Kiều cũng ướt đầm nước mưa, chật vật khôn cùng. Y vuốt nước mưa xối trên mặt, nói với Mộ Khanh Hoàng: “Người muốn bản vương bò vào?”

Mộ Khanh Hoàng vén sợi tóc dính trước trán ra sau tai, cười khẩy nói, “Người được chôn trong địa cung này là một vị đế vương cùng hoàng hậu của ngài, thân là hậu thế, các người lại dốc hết công sức tìm cách đi vào lăng tẩm của vong đế, tức là đã quấy nhiễu đến sự yên bình của người đã khuất, vậy chẳng phải nên bò vào để chuộc tội một ít hay sao?”

nói xong, Mộ Khanh Hoàng kéo Lục Cửu định chui vào trước, Đạo Khư lại bước lên cản trước mặt hai người bọn họ, đôi mắt âm u nhìn chòng chọc vào Mộ Khanh Hoàng: “Địa hình bên trong nhất định rất phức tạp, quận chúa đi trước đi, còn quận mã, thỉnh ngài đi theo sau lưng bản đạo.”

Mộ Khanh Hoàng lạnh lùng liếc Đạo Khư, "Sao đạo trưởng biết địa hình bên trong phức tạp?"

Phân tóc rũ lò xo trước mặt Đạo Khư nay bị nước mưa thấm ướt dính bết cả lại, để lộ ra nửa gương mặt mà gã luôn che giấu, có thể thấy được một con mắt của gã đã bị mù, cả con ngươi bị mọc hết ra, chỉ còn lại một cái lỗ sâu hoắm, cùng với đó là những vết sẹo vừa sâu vừa dài, giống như từng bị dã thú cào trúng, trông đáng sợ vô cùng.

"Quận chúa, mời." Đạo Khư giữ Lục Cửu lại, đưa tay mời Mộ Khanh Hoàng đi trước.

Mộ Khanh Hoàng cùng Lục Cửu nhìn nhau một lúc rồi quay mặt đi, nàng cúi người dẫn đầu chui vào trong động, theo sát ngay sau lưng là Mộ Cao Tổ đang cầm dây thừng trời nàng, sau nữa là một quỹ diện nhân, kế tiếp mới đến Yến vương được Đạo Khư bảo hộ đằng sau, cuối cùng là Lục Cửu và một đám quỹ diện nhân chui vào sau cùng.

“Đừng có giờ trò, ta mà phát hiện ra người có âm mưu gì, thì đám quỹ diện nhân đi sau lưng Lục Cửu sẽ lập tức đâm chết hắn.” Mộ Cao Tổ uy hiếp. Giọng của hắn rất lớn, Yến vương cùng Đạo Khư đi theo đằng sau đều có thể nghe thấy rõ ràng.

“Tổ đường huynh nói nhiều quá đi, sao không lo mà nhìn đường, coi chừng bị lạc đấy.”

Đường trong hang động này chật hẹp vô cùng, Mộ Khanh Hoàng có vóc dáng nhỏ nhắn, di chuyển dễ dàng hơn những nam nhân như Mộ Cao Tổ, hắn bò vào đây mà cảm giác như bị thứ gì đó đè ép đến mức không thở được.

Mộ Khanh Hoàng vừa bò đến một ngã ba thì ngừng lại, cười nói: "Vừa nghĩ tới chuyện lúc này Ngũ hoàng thúc cũng giống như ta, bò qua bò lại trong cái hang này chẳng khác gì một con chó, thì ta đã cảm thấy sung sướng không thôi. Ngũ hoàng thúc, người có nghe được không đấy?"

Mộ Khanh Hoàng cố ý nói cho Mộ Kiều nghe, đương nhiên là Mộ Kiều nghe được, y âm trầm nói: "Triều Dương, người tuyệt đối không muốn biết, chọc giận bản vương sẽ nhận phải kết cục thể nào đâu.”

Nhớ đến Lục Cửu lúc này còn bị kềm kẹp ở đằng sau, Mộ Khanh Hoàng bực dọc “hừ” một tiếng, chọn một con đường đầy ngọc phi thúy bò tiếp, thò ơ nói: “Ngũ hoàng thúc nhớ phải bám sát theo ta đấy, ở đây lắm đường rẽ, mà đường nào nhìn cũng giống nhau, ở cuối mỗi đường đều có cơ quan ám

khí chờ người đẩy."

Nãy giờ đã bò khá lâu trong hang động tăm tối chật hẹp này, Mộ Cao Tổ dần dần cảm thấy bức bách sợ hãi, sắc mặt trắng nhợt, giọng điệu cũng không còn vui vẻ: "Đừng nói nhảm nữa, bò mau lên."

Càng tiến sâu vào trong, số đường rẽ càng lúc càng nhiều, cuối cùng tòà đi tứ tung như mạng nhện, Mộ Khanh Hoàng phải cẩn thận nhận diện rõ những ký hiệu mình đã đánh dấu trước đó rồi mới dám tiến lên.

Đạo Khư bám theo đằng sau bắt đầu đồ mồ hôi, vài lần choáng váng phải dừng lại, Lục Cửu đẩy một cái, "Ta nói nè đạo sĩ thúi, người làm gì cứ cả rề cả rả mãi thế? Bò tiếp đi chứ!"

Mộ Khanh Hoàng nghe có tiếng động đằng sau liền ngừng lại, cất giọng hỏi: "Lục Cửu, bọn họ bắt nạt chàng à?"

Lục Cửu xoa xoa đầu gối đã phát đau, nói: "không, tại tên đạo sĩ thúi này thể lực quá kém, không bò nổi nữa."

"Đạo Khư, người bò không nổi nữa sao?" Mộ Kiều xoay đầu lại nhìn Đạo Khư, lại thấy vẻ mặt của gã toát lên vẻ sợ hãi, bèn hỏi: "Người đến đây rồi?"

Đạo Khư thờ phỉ phò từng ngum từng ngum, trên bàn tay chống trên mặt đất in hằn những vết xước do ngọc phi thúy trong hang động cứa vào, "Quận chúa nói không sai, đường lối trong này rất phức tạp, chỉ nhằm một bước thôi là sẽ bị cơ quan ám khí bắn chết. Vương gia, nơi này chật hẹp thiếu không khí, không thể ngừng lại được, chúng ta bò tiếp đi, có chuyện gì thì chờ sau khi rời khỏi nơi này rồi vương gia hỏi cũng không muộn."

"đi tiếp đi." Mộ Kiều ra lệnh.

Mộ Khanh Hoàng cười lạnh một tiếng lui cui bò tiếp. Ở trong động không thể di chuyển nhanh, thời gian ở đây dường như trôi chậm hơn nhiều, không biết bọn họ đã tiêu tốn bao nhiêu thời gian mới bò được đến đích, cuối cùng cả đoàn người ngừng lại.

Mộ Cao Tổ ngẩng đầu lên, thấy bên trên có một cánh cửa nhỏ khắc rõ hai chữ - - Miêu xá. (1)

(1) Miêu vừa có nghĩa là mèo, vừa có nghĩa là ẩn nấp; xá là nơi ở.

"Miêu xá?!" Mộ Cao Tổ ghen giọng kêu lên.

"Cái quái gì vậy?" Lục Cửu cũng dèm vào một câu.

"Miêu xá, nơi ở của con mèo cưng do Ngọc hoàng hậu nuôi." Mộ Khanh Hoàng trả lời.

Lục Cửu bật cười ha hả, "Bò nửa ngày bò được đến chuồng mèo."

Mộ Khanh Hoàng cũng phì cười, đẩy cánh cửa nhỏ ấy ra, bò lên đi ra ngoài, ánh sáng vàng nhạt từ trong căn phòng ấy chiếu rọi một góc hang.

Đoàn người theo thứ tự leo ra, Lục Cửu vừa đứng lên nhìn rõ mọi vật liền bật thốt lên "ái chà" một tiếng, "Chuồng mèo này cũng xa hoa quá nhỉ, lấy dạ mình châu làm đèn, đỉnh trần khảm ngọc thạch, gạch Miêu Trảo lót làm nền, con mèo này có phúc thật đấy."

đi vào được đến đây, Đạo Khư lại tuyệt nhiên không hề kinh ngạc. Gã tiến thẳng đến một con đường nhỏ, Mộ Kiều theo sát phía sau, Mộ Cao Tổ kéo Mộ Khanh Hoàng cũng vội vàng đi theo.

Cuối con đường nhỏ là một ngôi mộ, nơi đây được trang hoàng như một thư phòng bình thường, trên kệ bằng gỗ mun là một vài quyển sách, trên tủ đặt bên cạnh có rất nhiều hộp đựng đầy những thứ gì đó, chỉ có một chỗ là bỏ trống. Từ vết bụi bặm xung quanh có thể thấy được, nơi đó ban đầu có lẽ cũng được đặt một chiếc hộp hình vuông.

Ngay từ đầu khi mới phát hiện ra nơi này, Mộ Khanh Hoàng từng suy đoán chiếc hộp đặt nơi đó chắc hẳn đã bị ai đó lấy đi mất. Nay nhìn phản ứng của Đạo Khư, biết đâu chừng chính gã là kẻ đã lấy chiếc hộp đi.

Nàng cũng từng mở mấy chiếc hộp này ra xem thử, trong đó đều chứa đầy những viên thuốc với đủ các sắc màu, tên của chúng cũng rất là kỳ lạ. Nàng còn nhớ có một viên đan dược tên là Thiên Tiên Tử, nói là có thể nghịch tuổi, biến gương mặt trở nên đẹp như thiên tiên; còn có viên thuốc tên là Thư Dược Đình Hương, Hùng Dược Đan Lang, đặt kèm bên cạnh là một đoạn trong bài << Nhất học châu – Hiểu trang sơ quá >> của Lý Dục (1).

(1) Bài "Nhất học châu – Hiểu trang sơ quá" của Lý Dục: Đây là một bài diễm khúc viết về việc nam nữ giao hoan, viết về quá trình một nữ tử trang điểm lên đài múa hát cho đến khi kết thúc bữa tiệc.

Nàng xem một hồi, chỉ cảm thấy Thần Long Đế hẳn là một nam nhân rất thú vị, hơn nữa cũng quá biết "thương thức", thơ Đường thơ Tống gì cũng đều bị ông ấy "thương thức" đến mức biến chất hết.

Còn về mấy chú thích của Thần Long Đế về hiệu quả hiếm có của những viên thuốc này thì nàng hoàn toàn không tin chút nào. Hơn nữa, đồng thuốc này đã bỏ xó vài trăm năm, có khi cũng bị hỏng hết rồi. Mặt khác, nàng cứ có cảm giác rằng mấy viên thuốc đủ màu đủ sắc này chẳng qua là do Thần Long Đế dùng bột mì trộn với phẩm màu nặn ra chơi thôi.

Nhưng ngược lại, phía bên kia, Mộ Kiều cùng Đạo Khư lại nâng niu đồng hộp này như là vừa tìm được bảo vật vô giá.

Lục Cửu nhìn lại bức bích họa trong phòng mộ, hần tí mĩ quan sát nữ tử trong tranh, xong lại quay qua nhìn Mộ Khanh Hoàng. Sau vài lần như vậy, hần chợt mở miệng nói: “Tiểu Phượng Hoàng, nữ nhân này nhìn giống nàng quá.”

“Chính vì ta nhìn giống nàng ấy nên Cửu Ngự mới cứu ta. Chàng nhìn đôi bích nhân trong tranh xem, họ là Thần Long Đế và Ngọc hoàng hậu đấy, bức tranh này phác họa lại cảnh bọn họ làm lễ tế bái non sông xã tắc, cúng tế thiên địa trên núi Thái Sơn.”

"Cửu Ngự là ai?"

"Chính là con mèo mà đám người Mộ Kiều gọi là bạch mao thú ấy."

Đúng lúc này, một bóng dáng màu trắng bất chợt xẹt qua, nhanh như lóe như chớp.

"Meo meo - -" Trong không gian bỗng vắng vắng tiếng kêu thê lương, Cửu Ngự gặp Đạo Khư giống như gặp phải kẻ thù, lập tức nhắm thẳng vào mặt gã cào cào.

Nửa bên mặt còn lại của Đạo Khư thoáng chốc bị cào nát, gã sợ hãi kêu thảm thiết.

“Bạch mao thú!” Mộ Cao Tổ kêu lên, nhanh chóng lùi về sau.

Cùng lúc đó, Mộ Khanh Hoàng kéo kéo Lục Cửu, hai người thân giao cách cảm nhanh chóng trốn khỏi phòng mộ này, Mộ Cao Tổ lập tức kêu to, "Phụ vương, bọn chúng định trốn!"

"Đuổi theo!" Mộ Kiều quát lớn.

Đám quý diện nhân vốn đang bị lượng tài bảo khổng lồ trong phòng mộ mê hoặc không thể không buông bỏ vàng bạc trong tay, tức khắc đuổi theo.

trên nền gạch trong phòng mộ được chạm khắc hoa văn nổi hình móng mèo, Mộ Khanh Hoàng kéo Lục Cửu chạy tới trước một vách tường, bàn chân giẫm lên một hình móng mèo, vách tường lập tức nâng lên tạo thành một cánh cửa nhỏ. Sau lưng, đám quý diện nhân đã đuổi theo sát nút, Lục Cửu ôm lấy Mộ Khanh Hoàng, ngồi xổm người xuống lẩn vào bên trong, cánh cửa lẩn nửa hạ xuống bịt kín lối đi.

"Quận chúa, thế tử gia!" Ngọc Loan vừa khóc vừa cười chào đón, "Quận chúa, cuối cùng người cũng quay về rồi. Người mà không về thì bọn em sẽ xong ra cứu hai người đấy!"

Nhìn thác nước trên vách núi đằng xa, nghe tiếng nước chảy ào ào cùng với đám cỏ dại tươi tốt, trên vách động chẳng chịt những dây leo điểm xuyên hoa nhỏ màu tím, xung quanh là bốn cây cột to lớn được chạm khắc hình kim long, nhưng điều đáng sợ nhất là trên bốn cây cột ấy có một con rắn đen khổng lồ cuộn mình im lặng. Lục Cửu kinh sợ ôm Mộ Khanh Hoàng vào lòng mình bảo vệ, nói: “Cố đại mãng xà!”

Mộ Khanh Hoàng cười vỗ vỗ vào hông Lục Cửu, “Chớ khản trương, con mãng xà ấy sẽ không tấn công chúng ta đâu.”

Lục Cửu không hiểu gì cả, ngơ ngẩn nhìn Mộ Khanh Hoàng, "Đây là đâu thế?"

“Ta cũng không biết nữa, chắc là chỗ chơi của Cửu Ngự, con mãng xà kia chắc cũng là do Thần Long Đế nuôi để bảo vệ địa cung này. Ở đây có nước chảy, có nghĩa là chắc chắn phải có cửa ra, ta đã bảo mấy người Vô Nhị Vô Tam Vô Tứ xuống nước xem thử rồi, quả thật dòng nước này có thông đến một nơi nào đó. Thừa dịp đám người Mộ Kiều còn chưa bắt kịp, chúng ta phải mau chóng rời đi thôi, chỉ cần chạy ra khỏi Bắc Bình là an toàn rồi, về kinh ta nhất định sẽ vạch trần Mộ Kiều. Mặc dù còn chưa có chứng cứ chứng minh y mưu phản, nhưng với những tội ác như bắt bớ dân lành, lấy máu người tươi cho cây hút máu, lại còn tự ý khai khẩn mở ruộng phi thủy này mà không khai báo với triều đình, nhiều đó cũng đủ khiến y bị tước phiên mất vương vị rồi.”

Những điều đang được chứng kiến cùng nghe thấy quả thật khó mà tưởng tượng được, nhưng lúc này không phải là thời điểm để ngạc nhiên, Lục Cửu quyết đoán lựa chọn, "Chúng ta đi thôi."

Ngay khi ấy, cánh cửa nhỏ được nâng lên, Cửu Ngự nhảy ra, kéo theo sau là đám người Mộ Cao Tổ và Mộ Kiều, Lục Cửu lập tức kéo Mộ Khanh Hoàng chạy đến chỗ vách núi.

Cửu Ngự nhảy lên trên một khối đá Thái Hồ, quay về phía đại mãng xà đang quấn mình trên cột kim long kêu to vài tiếng “meo meo”, đại mãng xà đang say ngủ lập tức cựa mình trườn xuống xông vào tấn công đám quý diện nhân.

Đám quý diện nhân đã bị mãng xà ngăn lại, Cửu Ngự lần theo mùi của Mộ Khanh Hoàng đuổi theo, vừa chạy vừa vui sướng kêu meo meo liên tục, giống như đang muốn khoe khoang giành công. Trước khi nhảy xuống nước, Mộ Khanh Hoàng quay đầu lại nhìn nó, chợt cảm giác thật sự luyến tiếc không đành lòng. Nàng biết rõ hết mọi sở thích quái lạ của nó, không ăn ngũ cốc, không ăn thịt rau, thức ăn duy nhất của nó là ngọc phi thủy. Nàng không biết rốt cuộc nó đã sống được bao lâu, nhưng từ những dòng nhật ký của Ngọc hoàng hậu mà nàng biết được nó là thú cưng của Ngọc hoàng hậu, mà xuyên suốt từ triều Đại Tề đến triều Đại Dận, sau đó là Đại Tấn, thì tính sơ sơ cũng ngót nghét sáu trăm năm.

Từ sau khi Thần Long Đế cùng Ngọc hoàng hậu qua đời, nó vẫn luôn bảo vệ trong địa cung này sao?

Chờ đợi hơn sáu trăm năm, chờ đợi các chủ tử trở về, cả ngày lẫn đêm đều ngắm nhìn bức họa. Vì vậy, khi gặp được người có dung mạo tương tự như Ngọc hoàng hậu, nó liền cho rằng đó là nữ chủ nhân của nó đã trở về, một lòng giúp đỡ.

Nhưng nó lại không biết, nữ chủ nhân của nó đã mất được hơn sáu trăm năm...

Mặc dù nó chỉ là một con mèo, nhưng bảo vệ tại nơi này suốt sáu trăm năm ròng rã, cũng thật cô đơn biết bao...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Thập tử nhất sinh thuận lợi hồi kinh

Editor: Diệp Nhược Giai

"Tiểu Phụng Hoàng, mèo không biết bơi đâu, chúng ta mau đi thôi." Lục Cửu liếc mắt nhìn cha con Mộ Kiều dùng quỹ diện nhân làm đá lót đường để đuổi theo, ôm lấy Mộ Khanh Hoàng nhảy xuống dốc núi. Vách núi khá cao, bên dưới là dòng nước xiết, trong một chớp mắt khi nhảy xuống ấy, Mộ Khanh Hoàng theo bản năng ôm chặt Lục Cửu, đột nhiên nghĩ đến chuyện tự tử vì tình, lại còn là tự tử vì tình cùng với Lục Cửu...

Tốc độ rơi càng lúc càng nhanh, gió rít gào bên tai, Mộ Khanh Hoàng cong môi, trong đôi mắt ẩn chứa nét vui vẻ. Nàng cảm thấy, chết vì tình cũng không phải là chuyện gì đáng sợ lắm, nên vòng tay ôm Lục Cửu càng chặt hơn.

"Bùm" một tiếng, khi cơ thể gieo vào làn nước, Mộ Khanh Hoàng cũng không cảm thấy đau, bởi lúc va mạnh vào mặt nước, Lục Cửu đã tự đem thân thể của mình ra để làm đệm cho nàng. Khi làn nước mát lạnh bao bọc cả hai người bọn họ lại, xung quanh chỉ có một màu đen tuyền, Mộ Khanh Hoàng theo bản năng ôm chặt Lục Cửu. Theo quán tính lúc rơi xuống, hai người bọn họ còn chìm sâu dưới đáy nước mất một lúc mới ngoi lên được.

Suốt cả quá trình từ lúc nhảy xuống đến lúc nổi lên trên mặt nước, Lục Cửu chưa từng buông nàng ra.

Nước chảy quá mau, bọn họ chỉ đành phó mặc theo dòng nước xiết, đầu Mộ Khanh Hoàng lúc này trống rỗng, chỉ biết nắm chặt tay Lục Cửu không buông.

Đúng lúc này, một bóng dáng màu trắng nho nhỏ vọt xuống, Mộ Khanh Hoàng nghe văng vẳng tiếng "meo meo", ngay sau đó đã thấy Cửu Ngự bị cuốn qua trước mặt.

"Cửu Ngự!"

Mộ Khanh Hoàng vừa mở miệng hét lên, nước sông lập tức tràn vào đầy miệng, muốn cứu nó nhưng cũng đành lực bất tòng tâm. Bọn họ lúc này chỉ có thể mặc cho dòng nước cuốn đi, chìm chìm nổi nổi, căn bản là không còn tí sức lực nào.

Khi bọn họ còn đang chìm nổi giữa dòng nước thì thấy cách đó khoảng một trượng có một mặt đá xanh, Vô Nhị hô lớn: "Quận chúa, huyết động ở dưới nước."

Vừa dứt lời thì người cũng đã lặn xuống trước.

Mộ Khanh Hoàng cùng Lục Cửu nhìn nhau, hấp tấp hít sâu vào một hơi rồi cũng lặn xuống theo. Phía bên kia, cha con Mộ Kiều cùng với Đạo Khư cũng hỗn hản hỗn hản nhảy vào dòng nước.

Vừa mới ngụp lặn xuống dòng nước sâu, đoàn người Mộ Khanh Hoàng đã lập tức bị cuốn vào trong một vòng xoáy u tối, trời đất quay cuồng, ngum khینگ trong miệng sắp tiêu tan hết, nhưng may mắn là dòng nước cuốn đi với tốc độ cực nhanh, chẳng bao lâu sau bọn họ đã thấy chút ánh sáng le lói, sau đó ánh sáng ấy càng ngày càng rõ, thậm chí có chút chói mắt, tiếng nước cuộn ào ào bên tai cũng yếu dần, dòng nước dần dần yên bình trở lại.

Cuối cùng, bọn họ lại được nhìn thấy ánh mặt trời.

"Rầm" một tiếng, Mộ Khanh Hoàng chỉ cảm thấy như mình vừa đâm sầm vào một thứ gì đó rất cứng, cuối cùng ngừng lại. Nàng cố gắng thích ứng một lúc rồi mở mắt ra nhìn, sau đó lập tức há to miệng.

"Nhiều ba ba quá!"

Ngọc Loan ở chỗ không xa kêu to.

"Là rùa đen." Ngọc Kinh bị cuốn lên trên bờ, lúc này đã lóp ngóp bò dậy, nghe Ngọc Loan gọi chúng là ba ba thì liền mở miệng sửa lại.

Đây cũng là lời mà Mộ Khanh Hoàng định nói, mà vật cứng khi nãy nàng và Lục Cửu đâm sầm vào chính là móng của một con rùa đen.

Lục Cửu lấy tay lau lau nước trên mặt, quan sát con rùa khổng lồ không thể thu hết vào tầm mắt trước mặt mình, cười ha hả nói: "Con này chắc thành tinh luôn rồi."

Cũng vào lúc ấy, Cửu Ngự ướt nhẹp toàn thân nhảy lên trên lưng một con rùa đen, cất giọng meo meo thăm hỏi Mộ Khanh Hoàng còn đang ngâm mình trong nước.

Sao bảo là mèo không biết bơi mà...

Lục Cửu thấy tự nhiên mặt mình đau đau.

Mộ Khanh Hoàng lại rất vui vẻ, vươn tay xoa xoa đầu Cửu Ngự, “Sao ta lại quên mất chứ, ngươi khác với mấy con mèo khác mà.”

Lục Cửu kéo Mộ Khanh Hoàng bò lên bờ, quay đầu lại quan sát nơi bọn họ bị dạt đến. Đây là một đầm nước, nước trong đầm tràn đầy, chảy từ từ xuống phía chân núi tạo thành một dòng suối nhỏ. Con con rùa đen khổng lồ kia thì dừng chân tại chỗ nước cạn xung quanh đầm nước này, xung quanh có vài mai rùa đã mục hết thịt, chu vi lớn như vậy cũng đủ để tạo thành một chiếc thuyền nhỏ cho hai người ngồi.

“không biết đầm rùa đen này đã sống bao nhiêu năm nữa.” Mộ Khanh Hoàng ôm Cửu Ngự cảm khái, Cửu Ngự thân mật vươn lưỡi liếm lên cổ Mộ Khanh Hoàng khiến nàng nhột cười khanh khách, Lục Cửu cảm tức trừng mắt nhìn.

Ngay vào lúc ấy, đột nhiên lại có thêm ba người ngồi lên từ trong đầm nước, đám người Lục Cửu theo bản năng khẩn trương đề phòng, nhưng khi nhìn thấy chỉ có ba người bọn chúng, Lục Cửu lặng lẽ cười lạnh một tiếng, ra dấu với mấy người Võ Nhị. Thừa dịp Mộ Kiều, Mộ Cao Tổ, Đạo Khư đang bò lên bờ, tình thế tạm thời nghiêng về phía mấy người Lục Cửu, bốn nam nhân cùng nhào tới đánh nhau, bốn chọi với ba, mà trong đó Đạo Khư cùng Mộ Cao Tổ còn chưa từng ra chiến trường lần nào, trong khi bốn người Lục Cửu đều dày dặn kinh nghiệm nơi sa trường, chẳng mấy chốc đã dễ dàng tóm được bọn chúng.

“Đây chính là phong thủy luân chuyển, tù nhân thay phiên nhau đó, chỉ mới chui vào một cái chuồng mèo, lặn xuống nước một chút thôi là Vương gia ngươi đã biến thành tù nhân rồi.” Lục Cửu tóm lấy vạt áo trước của Mộ Kiều, ánh mắt rét lạnh nhìn y.

“Lục Cửu, nếu ngươi còn muốn dắt theo Mộ Khanh Hoàng bình an thoát khỏi Bắc Bình, thì bản vương khuyên ngươi nên khách khí với bản vương một chút. Ngươi mà làm nhục bản vương, bản vương cũng không ngại cá chết lưới rách.”

đã rơi vào tay giặc rồi mà Mộ Kiều vẫn cứ ung dung điềm tĩnh, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Lục Cửu.

“Lục Cửu, thả phụ vương ta ra, muốn bắt thì bắt ta đây.” Mộ Cao Tổ bày ra dáng vẻ của một người con vô cùng có hiếu, “Ta biết trong lòng ngươi đang tính toán cái gì, không phải là định bắt phụ vương ta làm con tin để trốn khỏi Bắc Bình à. Bắt ta đây, ngươi bắt ta thì cũng giống vậy thôi, ta nằm trong tay ngươi, phụ vương ta sẽ phải cân nhắc mà hành động.”

Mộ Kiều quay sang nhìn Mộ Cao Tổ, khoe môi cong cong tạo thành một thứ có vẻ giống nụ cười, “Quả đúng là con trai tốt của bản vương.”

Trong lòng Mộ Cao Tổ thực ra che giấu ý đồ, nay nhìn thấy nụ cười hời hợt mặt ngoài của Mộ Kiều thì không biết sao lại bắt đầu cảm thấy sợ hãi, “Vi phụ thân mà suy nghĩ, thay phụ thân chịu khổ là... là đạo làm con.”

Gương mặt Đạo Khư hiện thời đã hoàn toàn bị Cửu Ngự cào nát, những vết thương sâu hoắm bị ngâm trong nước một thời gian bắt đầu sưng tấy, vết cắt đã thấy thịt lòi lên, trắng nhách, trông hết sức đáng sợ. Lúc này gã đang bị Võ Tam vận ngược cánh tay ra sau lưng, quỳ trên đám đá vụn ở một vùng nước cạn, im lặng không lên tiếng.

Lục Cửu cười nhạo nói, “Dùng máu người nuôi cây hút máu, lương tâm của hai người các ngươi đều đã quẳng cho chó ăn hết rồi, ai biết được nếu ta đổi ngươi với Mộ Kiều, Mộ Kiều liệu có trở mặt vô tình hay không. Cho dù ngươi là con của y, nhưng y đâu có thiếu con trai, một khi bọn ta thoát khỏi Bắc Bình về lại kinh thành, mạng của y cũng coi như hết. Ngươi có dám cam đoan ngươi còn quan trọng hơn cả vương vị của y không?”

Hơn nữa, các ngươi lén lút khai thác mỏ ngọc, hao tổn tâm cơ thăm dò địa cung, ta hoài nghi các ngươi làm tất cả những việc đó là vì muốn tạo phản. Đứng trước đại tội mưu nghịch này mà ngươi cũng dám gạt ta bắt ngươi thay cho Mộ Kiều, tưởng ta ngu lắm à?”

“Lục Cửu, bản vương đáp ứng thả các ngươi rồi đi là được.” Mộ Kiều nhắm mắt lại, khi mở ra có thể thấy được vết ửng hồng nhàn nhạt quanh vành mắt, nhưng chẳng mấy chốc đã biến mất, “Tổ nhi, đi chuẩn bị ngựa và xe cho bọn họ.”

“Vậy, ngươi đã hài lòng chưa?” Yên vương quay đầu chăm chú nhìn thẳng vào hai mắt Lục Cửu.

Lục Cửu cũng không né tránh ánh mắt của y mà đối mắt lại, giằng co một lát, hần đột nhiên dời mắt đi, nặng nề hừ một tiếng, “đi!”

--

Cũng vào lúc ấy, Cố Viêm Sinh nhận lệnh của Kiến Nguyên Đế đến Bắc Bình tra xét, phát hiện ra những con đường giao thông quan trọng dẫn vào Bắc Bình đều đã bị phong tỏa, mà đứng trấn giữ tại những con đường bị phong tỏa đó là những quân sĩ tay cầm bức họa về Triều Dương quận chúa “quá cố”. Cố Viêm Sinh cảm thấy chuyện này quá sức mờ ám, không dám giấu giếm mà lập tức đem báo lên trên. Đồng thời, tại kinh thành, Võ Đại thập tứ nhất sinh trở về, báo toàn bộ sự việc cho Lục Bình, Lục Bình lập tức vào cung cầu kiến Kiến Nguyên Đế.

Kiến Nguyên Đế là người nhạy cảm cỡ nào, sau khi xâu chuỗi hai sự việc này lại với nhau thì không còn chuyện gì là không hiểu. E rằng quả thật đúng như Triều Dương nói, lão Ngũ không an phận. Vì vậy, ngài lập tức hạ lệnh cho Cố Viêm Sinh mang theo Cẩm y vệ bí mật bắt Yên vương hồi kinh, đồng thời tìm kiếm tung tích của Triều Dương.

Ông không tin Mộ Kiều dám kháng chỉ, dám công khai mưu phản, mặc dù Bắc Bình đã nằm gọn trong lòng bàn tay Mộ Kiều, nhưng chỉ với một phủ nhỏ như Bắc Bình, cho dù tất cả quân đội của khu vực đó gộp lại cũng không thể nào gây nổi sóng gió gì.

Có Kiến Nguyên Đế trấn giữ bên trên, tám vị Tắc vương (1) khác cũng không dám mưu phản, không thể nào cấu kết với nhau. Chỉ cần Mộ Kiều còn tinh táo, đầu không bị úng nước thì hiển nhiên cũng sẽ không công khai mưu phản, mà không mưu phản thì sẽ còn lại một đường sống. Y có kim bài miễn tử trong tay, chỉ cần không phải là trọng tội mưu phản, thì cùng lắm chỉ ngồi tù vài năm tại Tông Nhân Phủ mà thôi. Hơn nữa, trước nay Kiến Nguyên Đế vẫn luôn khoan dung với con cháu mình.

(1) Tắc vương: Các vị vương trấn giữ nơi biên giới.

--

Quay trở lại với đám người Lục Cửu, hần kim kẹp hai bên Mộ Kiều đi suốt cả ngày lẫn đêm. Hai ngày sau, khi bọn họ đang nghỉ ngơi tại trạm dịch thì Cố Viêm Sinh tìm đến. Đến tận khi gặp mặt Cố Viêm Sinh, tiếp nhận thánh chỉ rồi, Lục Cửu mới yên lòng, nhưng một ngày bọn họ còn chưa trở về kinh đô thì ngày ấy hần vẫn chưa thể hoàn toàn buông lỏng. Cứ thế, Lục Cửu ôm tâm trạng thấp thòm suốt cả đường về, cuối cùng bình an đến kinh thành.

Sau khi nhận được tin này, Mộ Cao Tổ lập tức lựa chọn con đường có lợi nhất với mình, ngày đêm ra roi thúc ngựa, quay về kinh thành trước cả đoàn người Lục Cửu, sau đó tiến thẳng vào Càn Thanh Cung gặp Kiến Nguyên Đế, khai báo toàn bộ mọi chuyện mà bọn họ đã làm tại Bắc Bình.

Đoàn người Lục Cửu vừa vào đến cửa thành thì đã thấy Ngụy Bảo đang đứng đợi ở đấy nghênh đón mọi người. Thấy Mộ Khanh Hoàng vẫn còn sống sót khỏe mạnh, lão thái giám siết chặt tay Mộ Khanh Hoàng, đôi mắt hoe đỏ. Từ những thông tin nhận được từ Cố Viêm Sinh, Mộ Khanh Hoàng mới biết được hóa ra những ngày qua mình đã “chết”, hơn nữa còn là vì “lén lút hẹn hò với Lục Mạo” mà bị chết cháy, quả thực là tức chết mà, vì vậy trên đường đi nàng đã bảo Lục Cửu đánh Mộ Cao Tổ một trận cho hả giận.

Nghĩ tới đủ loại biến cố có thể nói là vô cùng hung hiểm mà nàng gặp phải từ khi rời kinh, lại thấy Ngụy Bảo đau lòng nhìn nàng rung rung nước mắt, nàng cũng không kim được nữa, đôi mắt bắt đầu đỏ lên.

Suýt chút nữa, chỉ suýt chút nữa thôi là nàng không bao giờ có thể quay về được nữa, không những vậy còn phải gánh tiếng xấu ô nhục như thế, chỉ vừa nghĩ đến đã thấy tức chết.

Kiến Nguyên Đế còn đang chờ trong Càn Thanh Cung, Ngụy Bảo không dám trễ nãi, dẫn đoàn người tiến cung.

Kim Lăng không thể so với Bắc Bình, đang đầu đông nên vẫn chưa có tuyết rơi, nhưng tối đến gió rét vẫn lùa từng cơn lạnh buốt.

Càn Thanh Cung sáng rực ánh đèn, Kiến Nguyên Đế ngự trên ghế rồng, còn Thái tử thì ngồi trên ghế rồng nhỏ ở bên cạnh, phía dưới là Mộ Khanh Hoàng, Lục Cửu, Mộ Kiều cùng Mộ Cao Tổ đều đang quỳ.

"Triều Dương bình thân, con lại gần đây để tổ phụ nhìn một chút nào." Giọng điệu Kiến Nguyên Đế vô cùng nhẹ nhàng, ngập tràn đau lòng yêu thương.

Mộ Khanh Hoàng đã thay sang bộ áo váy màu tím sạch sẽ ấm áp, khẩu đầu bái tạ xong mới đứng dậy, ngẩng đầu nhìn Kiến Nguyên Đế rồi nhìn sang Thái tử đang tha thiết ngắm nhìn mình, hai mắt không kim được mà bắt đầu rung rung.

"đã khiến tổ phụ cùng phụ thân phải lo lắng rồi." Bước lên bệ rồng, Mộ Khanh Hoàng nhẹ giọng nghẹn ngào.

Kiến Nguyên Đế nhắc tay vuốt ve khuôn mặt ấm áp của Mộ Khanh Hoàng, luôn miệng nói: "Còn sống là tốt, còn sống là tốt. Mau mau sang chỗ phụ thân của con đi, vì con mà phụ thân con cũng đau lòng lắm đấy."

"Vâng."

Sau khi giao Mộ Khanh Hoàng cho Thái tử rồi, Kiến Nguyên Đế bước xuống bệ rồng, nhắc chân đá Mộ Kiều, "Ngươi hay lắm!"

Mộ Cao Tổ trốn sau lưng Mộ Kiều, hai chân run cầm cập.

Mộ Kiều lúc này đang bị xích lại, trúng một cước này liền mất thăng bằng ngã ra đất. Y ngẩng đầu dậy, nhìn trực diện vào Kiến Nguyên Đế, "Phụ hoàng hà tất phải giận dữ đến thế, nàng ta còn chưa chết mà."

Kiến Nguyên Đế tức đến mức cả người cũng phát run, lại đạp thêm một cước nữa. Ngụy Bảo thấy vậy vội vàng tiến lên ôm lấy hông Kiến Nguyên Đế, "Bệ hạ, bảo trọng long thể quan trọng hơn, loại chuyện đánh người này cứ để cho bọn nô tài làm."

Kiến Nguyên Đế hít sâu một hơi, chỉ vào Mộ Cao Tổ, nói: "Con trai tốt của ngươi đã khai hết toàn bộ mọi chuyện rồi, đừng có bảo rằng trẫm chỉ nghe một phía tin một phía, nay trẫm cho ngươi cơ hội để giải thích, mà trẫm cũng muốn nghe thử xem ngươi định ngụy biện thế nào!"

Mộ Kiều lại nhắc người lên quỳ thẳng, gông xiềng trên người y phát ra tiếng "leng keng" theo từng động tác của y, Mộ Kiều trừng to đôi mắt ung giống y hệt Kiến Nguyên Đế, nhìn thẳng vào ngài, nói: "Ta không có gì để giải thích cả. Là ta làm đấy."

"Ngươi cái tên nghiệt súc này!" Kiến Nguyên Đế xoay người, tùy tay chụp lấy một món đồ thật to trên ngự án định ném lên người hần, nhưng Thái

tử đã vội vàng tiến lên ngăn lại, "Phụ hoàng, không được, đây là ngọc tỷ."

Kiến Nguyên Đế tức giận vô cùng, đành vớ lấy đồ rửa bút ném về phía Mộ Kiều, Mộ Kiều không trốn không tránh, đầu bị đập mạnh vào, trên trán lập tức thấm ra vết máu, từng giọt từng giọt máu chảy dài trên gương mặt y, giờ khắc này trông y càng thêm tàn bạo ngoan độc. Khuôn mặt y từ từ biến đổi, cắn răng, nói rõ từng từ từng chữ một: "Phụ hoàng, ta – chính – là – muốn – làm – hoàng – đế."

Dứt lời, y ngễnh cổ cười to, lộ ra hàm răng trắng muốt khiến người.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Đại lưu manh

Editor: Diệp Nhược Giai

Nhìn thấy Mộ Kiều không kiêng nể gì mà nói thẳng ra dã tâm của mình, Kiến Nguyên Đế đang lửa giận ngút trời bỗng nhiên lại trầm mặc, cả Càn Thanh Cung nháy mắt chìm trong yên lặng, bầu không khí nặng nề khó thở.

"Đều là con trai của người, nhưng vì sao hắn ta có thể lên làm hoàng đế, còn ta thì không?" Mộ Kiều lạnh lùng nhìn Kiến Nguyên Đế, "Luận công trạng vì khai quốc mà ta đã lập được bao nhiêu công lao trên chiến trường, còn hắn thì sao, vẫn luôn được phụ hoàng người bảo vệ dưới cánh chim, vẫn luôn được ti mi bồi dưỡng như một Thái tử thực thụ. Nhưng gã Thái tử ấy từng cầm kiếm chém được bao nhiêu tên giặc Nguyên? Còn ta, ta phải ở trên chiến trường chém giết, mấy lần rơi vào cảnh thập tử nhất sinh. hắn thì sao? Chỉ cần đi theo bên cạnh người, nhu thuận nghe lời dạy bảo của người, biểu hiện ra tấm lòng hiếu thảo của mình, vậy là đã đủ. Chẳng lẽ ta không hiếu thảo với người sao, phụ hoàng?"

Kiến Nguyên Đế giật giật môi, bỗng dưng xoay người, đưa lưng về phía Mộ Kiều, đối mặt với long ý to lớn lấp lánh ánh vàng, lại nhớ tới ánh mắt tha thiết khi Mộ Kiều hồi kinh chúc thọ ngài mỗi năm, cùng với thái độ ân cần hiếu thảo của y.

"Phụ hoàng, con có vài cân trà ngon, hương trà thơm ngát, nước trà trong vắt màu cam, uống vào trong miệng trước đắng sau ngọt, ngài mau nếm thử đi."

"Phụ hoàng, con mang sản vật Bắc Bình đến cho ngài đây, trong này có vài tấm da cừ non, không phải ngài vẫn chê mùa đông mặc giáp bào công kênh vương vùi à, ngài có thể bảo Tạo Chức Cục đem mấy tấm da cừ non này may thành áo bông cộc tay mặc ở bên trong."

"Phụ hoàng, lần này nhất định ta khó mà thoát tội, niệm tình ta coi như cũng có công với tổ quốc, đối với ngài cũng tính là có hiếu, sau khi ta chết mong ngài để tâm đến vợ con ta nhiều một chút."

Thấy phản ứng này của Kiến Nguyên Đế, Mộ Kiều nói tiếp: "Năm ấy, ta bị vương tử Bắc Nguyên bắn trúng ngực, ta cứ tưởng là ta không thể nào qua khỏi, nên từng viết cho ngài một bản tấu chương, khóc lóc than thở hy vọng ngài để ý chăm chút cho vợ con ta. Nhưng ngài không biết, ngài không thể nào biết được, lúc ta kề cận với cái chết ta cảm thấy không cam lòng đến thế nào, oán hận đến thế nào. Vì sao, vì sao giang sơn mà ta phải đổ máu hy sinh giành giật từng tấc một, lại phải chấp hai tay dâng lên cho hắn!"

Mộ Kiều chỉ vào Thái tử đang đứng trên bệ rồng, vẻ khinh thị trong ánh mắt đã không cần phải giấu giếm thêm nữa, "hắn được sống an nhàn sung sướng, được nuôi dưỡng cung phụng chẳng khác gì một con heo, mà vì sao con heo ấy lại được lên làm hoàng đế? Phụ hoàng, ngài không truyền ngôi cho ta, ta đành phải tự mình lập mưu đoạt lấy. Phải, cái chết của Vương Kỳ là do ta đứng sau bày kế hãm hại Thái tử, dùng máu của đám phụ nữ trẻ em người già người bệnh trong Dưỡng Tế Viện tưới cho cây hút máu cũng là ta làm, còn về việc bắt cóc Triều Dương, tạo thành cái chết giả, là do nàng ta đáng phải nhận được. Nếu như nàng ta chịu yên ổn ở trong nhà giúp chồng dạy con, thì ta đã không nảy lòng muốn diệt trừ."

Nghe thấy Mộ Kiều một lời ôm hết mọi tội lỗi về phía mình, Mộ Cao Tổ quý trên mặt đất xấu hổ đến mức cúi gầm đầu, dán sát mặt mình lên đất.

Mặc kệ những lời nhục mạ hùng hồn cực kỳ có lý của Mộ Kiều, Thái tử vẫn hờ hững đứng nghiêm, hai tay đặt trước bụng, vẻ mặt điềm nhiên như không. Nhưng còn Mộ Khanh Hoàng thì không được bình tĩnh như thế, vừa mở miệng định phản bác lại thì đã bị Thái tử ngăn sau lưng.

Đây là Càn Thanh Cung, có Kiến Nguyên Đế ở đây, bọn họ không cần phải phản bác gì cả. Ngài là người đứng đầu của cả một nước, trong lòng tự có cân nhắc của riêng mình. Chỉ với những lời ba hoa tô vẽ đáng thương đáng buồn ấy mà muốn làm dao động suy nghĩ của bậc đế vương, nào có dễ đến thế?

Vào thời điểm này, im lặng ngược lại tốt hơn bác bỏ rất nhiều. Ông không tỏ vẻ uất ức, ngược lại sẽ làm cho Kiến Nguyên Đế uất ức thay ông.

Hàng năm Thái tử vẫn luôn đi theo kẻ cận Kiến Nguyên Đế, cực am hiểu bản tính của ngài, thậm chí Thái tử còn có hẳn một bộ kỹ năng chuyên dùng, vừa có thể tự bảo vệ mình, lại có thể để cho Kiến Nguyên Đế thiên vị mình.

Kiến Nguyên Đế vuốt ve đầu rồng được điêu khắc tinh xảo trên long ý, một lúc lâu sau đột nhiên ngẩng đầu lên, vứt bỏ lòng nhân ái của một người cha vừa mới trở dậy kia, trên gương mặt đã khôi phục vẻ sát phạt vô tình của bậc đế vương, "nói xong rồi?"

“đã xong.” Mộ Kiều lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt Kiến Nguyên Đế.

“Lão Ngũ, dã tâm của ngươi quá lớn, nói ra những lời đó, về tình cũng có thể tha thứ. Nhưng mà lão Ngũ à, ngươi khó khăn, còn làm Thái tử thì không khó, làm hoàng đế cũng không khó chắc? Những điều đó trăm sẽ không nói ra, có nói ngươi nhất định cũng nghe không lọt, hơn nữa lại càng không chịu nhận sai. Nếu đã vậy, thì trăm sẽ nói vài chuyện thực tế hơn chút. Dã tâm của ngươi đã bị phu thê Triều Dương vạch trần, mưu tính ấp ủ bao năm trời của ngươi đã bị bại lộ, những thứ ngươi dày công chuẩn bị đã tan thành mây khói, ngươi thất bại rồi. Đối với một kẻ có dã tâm nhưng lại thất bại, thì tất cả những dã tâm ấy đều chẳng bằng một cái rắm! Chịu phạt đi.”

Phải làm gì mới có thể khiến người ta sụp đổ hoàn toàn, từ trước đến giờ Kiến Nguyên Đế vẫn rành nhất, một lời cay độc đâm trúng tim đen.

"Ta không bại." Mộ Kiều ưỡn thẳng lưng lên, đôi mắt ung sắc bên nhìn chăm chăm vào Kiến Nguyên Đế, "Ta không bại, ta không bại!"

Y lặp lại ba lần liên tiếp, câu sau cao giọng hơn câu trước, thậm chí trên gương mặt còn lộ ra nụ cười quỷ quyết mà người ngoài nhìn vào cảm giác như y đang đắc ý.

Kiến Nguyên Đế lạnh lùng cong khóe môi già nua đầy nếp nhăn của mình, giống như lão rồng già vạn tuổi đang hờ hững nhìn chú rắn con bú sữa bình cắn răng không chịu thua, cũng không thể thua. Ngồi lạnh nhạt nhìn, đầy khinh thường, cũng chán chứa bao dung.

“Triều Dương, tổ phụ sẽ cho con một câu trả lời thỏa đáng. Con vừa về chắc chắn còn rất mệt, về nhà với nhi tử của con đi.”

Mộ Khanh Hoàng bước xuống bệ rồng hành lễ.

"Lục Cửu, chuyện xấu trong nhà không thể lộ ra ngoài, trăm sẽ đền bù cho ngươi, đi cùng với Triều Dương về nhà đi.”

Lục Cửu lập tức hiểu ý của Kiến Nguyên Đế, bên nhìn sang Mộ Khanh Hoàng, Mộ Khanh Hoàng gật gật đầu, Lục Cửu liền chấp tay tạ ơn.

“Thái tử, hôm nay trăm mệt rồi, đóng tấu chương trên bàn ngươi cảm về Đông Cung phê đi. Việc lớn việc nhỏ gì ngươi đều có thể tự mình quyết định, không cần hỏi ý trăm.”

Đây là đang ngầm đền bù cho những nghi kỵ lúc trước - - giao quyền.

Lúc Thái tử cúi đầu chấp tay nhận lệnh, nơi khóe miệng cong lên thành một đường cong rất nhỏ, ánh mắt hơi liếc về phía Mộ Kiều đang quỳ bên dưới một cái, lệnh cho thái giám ôm đóng tấu chương ấy rồi ung dung rời khỏi Càn Thanh Cung.

Nhìn theo bóng lưng của Thái tử, Mộ Kiều âm hiểm cười một tiếng.

Đợi đến khi trong Càn Thanh Cung chỉ còn lại ba người Kiến Nguyên Đế, Mộ Kiều và Mộ Cao Tổ, Kiến Nguyên Đế quay trở lại long ý ngồi xuống, nhìn chăm chăm Mộ Kiều hỏi: "Mộ Cao Tổ nói cho trăm hay, ngươi mời một vị đạo sĩ về, dùng cơ thể người để nghiên cứu cổ trùng, ngươi muốn làm gì? Mộ Cao Tổ còn nói với trăm, ngươi ăn thịt người, hơn nữa còn là cốt nhục của chính mình? Lục Cửu từng đâm hai nhát dao vào ngực ngươi, nhưng chẳng mấy chốc ngươi đã lại sinh long hoạt hổ. Lão Ngũ, những lời mà nhi tử của ngươi nói có bao nhiêu phần là thật, bao nhiêu phần là giả?"

Mộ Kiều lạnh lùng liếc Mộ Cao Tổ đang run rẩy cúi đầu xuống đất chống mũi lên trời, “Nghiên cứu cổ trùng, ta nhận. Lúc ở trong địa cung của Thần Long Đế, ta đã phát hiện ra được một loại cổ độc, loại cổ độc này giúp người ta có khả năng tự chữa lành vết thương, trừ phi chém đứt đầu, nếu không sẽ bất tử. Ta có thể tạo ra được một quân đội bất tử như thế, nghiên cứu thứ đó đương nhiên là để tạo phản rồi. Còn về việc Lục Cửu ám sát ta, ta thân ở Bắc Bình, năm nào cũng phải chiến đấu với quân Bắc Nguyên, đề đề phòng gian tế Bắc Nguyên lên vào vương phủ ám sát ta, đương nhiên ta phải luôn luôn đeo tâm hộ tâm. Về chuyện ăn thịt người thì...”

"Tổ nhi, ngươi từng tận mắt nhìn thấy phụ vương ăn thịt người à?"

Trán dán lên nền gạch lạnh băng, đôi mắt mở to trần trụi nhìn vào hoa văn nhị long đũa ngọc, Mộ Cao Tổ bỗng khựng người lại một chút, hai tay chống trên mặt đất siết chặt lại rồi từ từ buông ra, đầu tiên là nhẹ nhàng lắc đầu một cái, hơi ngừng lại một chút sau đó dùng sức lắc đầu thật mạnh. Mộ Cao Tổ không dám ngẩng đầu nhìn Mộ Kiều, dù vậy, hấn vẫn cứ cảm giác được một luồng ánh mắt ma quỷ âm lãnh đang dán chặt vào sau gáy hấn, khiến hấn không rét mà run.

hấn thật muốn đẩy con quái vật này vào chỗ chết, nhưng, nhưng chắc là để cho phụ vương bị giam cầm trong Tông Nhân Phủ, cả đời không được nhìn thấy mặt trời nữa là cũng được rồi... Phụ vương, phụ vương chưa từng bạc đãi hấn, không những vậy còn cưng hấn nhất trong số những người con. Có lẽ, có lẽ cảnh tượng đầm máu mà hấn nhìn thấy trước đó chỉ là một con ác mộng, chỉ vì hấn còn quá nhỏ nên mới nhầm lẫn giữa mơ với hiện thực mà thôi. Đúng, đúng, chính là như vậy.

"Hoàng tổ phụ, với những tội của phụ vương, người sẽ giam cầm ông ấy cả đời phải không?" Mộ Cao Tổ cẩn thận ngẩng đầu lên nhìn Kiến Nguyên Đế ngồi yên trên ngai vàng. Giết ư, có lẽ sẽ không. Từ khi tổ phụ nói với Lục Cửu rằng “chuyện xấu trong nhà không thể lộ ra ngoài”, thì hấn đã biết, từ tận đáy lòng tổ phụ vẫn cảm thấy áy náy với phụ vương.

“Trăm tự có quyết định, ngươi vẫn nên lo lắng cho tội trạng của mình đi.” Đối với đứa cháu trai chạy đi tố cáo cha ruột của mình này, Kiến Nguyên Đế cảm thấy chán ghét từ tận đáy lòng.

Mộ Cao Tổ cũng đã nhìn ra điều ấy, trong lòng cay đắng, lại cúi thấp đầu xuống lần nữa, nom nớp lo sợ nói: “Cái, cái đó... con chưa từng trông thấy tận

mất, chỉ là, chỉ là nghe người ta kể lại thôi.”

Mộ Kiều hừ lạnh, “Trong đám con cái ta vẫn coi trọng người nhất, lại không ngờ rằng người có thể vu oan người phụ thân đã yêu người thương người.”

Mộ Kiều không để ý tới Mộ Cao Tổ nữa, mà nhìn sang Kiến Nguyên Đế châm chọc nói: “Phụ hoàng, ta là người chứ nào phải dã thú mà đi ăn thịt người, lời nói hoang đường đến thế mà người cũng tin?”

Đây là nhi tử của mình, Kiến Nguyên Đế tự cảm thấy mình vẫn còn khá là hiểu rõ, đương nhiên sẽ không tin, với lại ngài cũng đã phái Cẩm y vệ đến Bắc Bình điều tra rồi, giờ khắc này những gì ngài đang suy nghĩ là về việc khác.

“Người đâu, bắt Vệ Nam quận vương nhốt vào Tông Nhân Phủ, không có mệnh lệnh của trẫm không được phép thả ra.”

Ngụy Bảo tuân lệnh, sai Kim Ngô vệ Tướng quân lên điện kéo Mộ Cao Tổ xuống.

Tuy bị nhốt vào đại lao nhưng Mộ Cao Tổ lại nhẹ nhõm thờ phào một hơi.

Đợi đến khi trong Càn Thanh Cung chỉ còn sót lại hai cha con, Kiến Nguyên Đế xoay xoay nhẫn ngọc đeo trên ngón cái, như chỉ lơ đãng hỏi: “Vị đạo sĩ kia đâu?”

“Ta bị bắt về kinh thế này, chắc Đạo Khư đã chạy trốn mất rồi. Ta không biết hướng đi của gã, lúc trước vốn là đạo sĩ ấy tìm tới ta, cứu mạng ta. Phụ hoàng, người định...”

Bốn mắt nhìn nhau, Kiến Nguyên Đế hỏi: “Thực sự có loại quân đội như người nói sao?”

Mộ Kiều cười, “Nhi tử quý đau, thỉnh phụ hoàng cho phép nhi tử lại gần thừa chuyện.”

Bên ngoài điện, Ngụy Bảo tận tâm tận lực giữ cửa, gió buốt thét gào, dưới ánh trăng nhợt nhạt có vài hạt tuyết lất phất rơi, mỏng manh như làn khói.

“Tuyết rơi rồi à.” Ngụy Bảo giấu tay vào ống tay áo, giậm chân lẩm bẩm

trên đường xuất cung, Lục Cửu chợt ngừng bước, quay đầu lại nhìn Càn Thanh Cung vẫn sáng rực ánh đèn.

“Sao thế?”

“Rõ ràng là ta đã đâm hai nhát ngay vào tim Mộ Kiều, nhưng y lại tuyệt đối không có vẻ gì giống như là bị thương cả. Lúc còn ở Bắc Bình, chúng ta chỉ sốt ruột lo chạy trốn, nên ta cũng chưa từng bận tâm đến việc đó, nay ngẫm lại mới cảm thấy thật quá là kỳ lạ. Còn nữa, lúc ở trong địa cung nhìn thấy quỹ diện nhân khiến ta nhớ tới đội quân mặt sắt uy danh lẫy lừng của Yên vương kiếp trước, y có thể đánh vào đến Ứng Thiên nhanh như vậy không thể bỏ qua công lao của đội quân ấy. Kiếp trước ta từng giao thủ với đội quân này rồi, khi ấy nhân số quân ta đông gấp mấy lần quân địch, nhưng quân ta lại chỉ thắng được suýt soát, thiệt hại nhiều vô số kể. Trong mấy trăm năm làm quỷ, có những lúc ký ức của ta mơ hồ không rõ, nhưng sự tàn khốc của trận chiến ấy thì ta vẫn khắc cốt ghi tâm, có thể thấy được tình cảnh khi đó đã để lại ấn tượng sâu sắc với ta thế nào.”

Mộ Khanh Hoàng suy nghĩ một chút rồi nói: “Ít nhất hiện giờ âm mưu của Mộ Kiều đã bị chúng ta phá tan, chiến tranh sẽ không nổ ra nữa.”

Nghe xong lời này, Lục Cửu nắm lấy tay Mộ Khanh Hoàng, cười nói: "Nàng nói rất đúng."

Mười ngón đan xen, Mộ Khanh Hoàng cũng cười, “Ta nhớ nhi tử, chúng ta về nhà thôi.”

“Ừ, về nhà.”

Lục Cửu chợt bế ngang Mộ Khanh Hoàng lên, chạy phăm phăm giữa bầu trời tuyết.

Mộ Khanh Hoàng bị hấn dọa cho khẽ kêu lên, ôm chặt lấy cổ hấn, nện vào lưng hấn, “Bậy bạ, đang ở trong cung đấy.”

“Trong cung thì sao, ta bế vợ ta, ai dám nói?”

Mộ Khanh Hoàng nhìn hấn tỏ vẻ ngang ngược hống hách, bèn dẫm nhẹ vào lưng hấn rồi ôm lấy cổ hấn cười rộ lên, tiếng cười lạnh lạnh vang vọng khắp hoàng cung hoa lệ.

Con ác thú ẩn núp bấy lâu đã bị bắt, cuộc chiến tàn khốc sẽ không phủ xuống nhân gian gieo họa cho lê dân bách tính nữa, những người thân yêu nhất của nàng cũng sẽ không bị đột tử, bản thân nàng cũng có người khiến nàng muốn yêu thương, nàng thật sự rất mong chờ cuộc sống sau này.

Lục Cửu ôm chặt Mộ Khanh Hoàng vào ngực, nụ cười tươi rói lộ rõ hai hàm răng trắng tinh, bộ dáng ngốc nghếch này quả thực không hề xứng đáng với gương mặt tuấn tú đẹp đến ấy.

Vuốt ve gương mặt hấn, kề trán mình vào thái dương của hấn, Mộ Khanh Hoàng thoải mái cười, nhẹ giọng nói: "Lục Cửu, ta thích cuộc sống “bị tửu mạc kinh xuân thủy trọng, đồ thư tiêu đắc bát trà hương” (1), chàng có thể cho ta không?”

(1) Hai câu trong bài thơ “Hoán Khê Sa” của Nạp Lan Tích Đức, nghĩa là: Nhờ giọt rượu xuân say giấc nồng, Vết trà thơm vấy trên trang

sách.

Nụ cười ngây ngô của Lục Cửu lập tức cứng ngắc, bước chân cũng ngừng lại, rồi rầm một lát rồi nói: “Chỉ cần nửa câu đầu, còn nửa câu sau có thể thương lượng tiếp được không?”

“Hừ?” Mộ Khanh Hoàng nghiêm túc nhìn hắn.

Lục Cửu cười ha hả nói: “Nửa câu đầu, cảnh xuân rực rỡ, say rượu ngủ thiếp đi, ta giờ hai tay hai chân đồng ý, nếu có thể ‘mây mưa say đắm sau trường gương’ thì lại càng tốt hơn.”

“nói nghiêm túc xem nào.” Mộ Khanh Hoàng đỏ mặt trừng hắn.

“Mây mưa say đắm, âm dương kết hợp, đây vốn là chuyện nghiêm túc, hết sức nghiêm túc.” Thấy Mộ Khanh Hoàng xấu hổ gãi gáy không cho hắn bế nữa, Lục Cửu vội vàng làm lành nói: “Được được được, nghiêm túc mà nói, nửa câu sau, vậy trả cũng được lắm, như vậy chúng ta có thể tam yên ương.”

"Lục Cửu!" Mộ Khanh Hoàng nhéo tai hắn.

Lục Cửu cố nhe răng trợn mắt ra vẻ đau, dụ cho Mộ Khanh Hoàng cười tít cả mắt.

“Đừng nhéo đừng nhéo nữa, đau.”

“Hừ, ta đâu có dùng sức đâu.” Tuy nói vậy nhưng Mộ Khanh Hoàng cũng buông lỏng tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve tai hắn.

“Đồ thư (1) à... Tiểu Phượng Hoàng, hay ta dạy nàng đấu đê nhé, hoặc là hẹn bạn bè ra chơi đánh bóng, còn không thì đi ngoại ô xem đua chó được không?”

(1) Đồ thư: Hai từ này ở trong câu thơ Mộ Khanh Hoàng đọc bên trên. Trong câu của Mộ Khanh Hoàng thì đây có nghĩa là thi thư pháp, thi viết chữ, còn ở đây Lục Cửu đang nói về nghĩa đen trên mặt chữ, có nghĩa là đánh cuộc (đỏ = đánh bài, đánh bạc).

“không có tiền đồ.” Mộ Khanh Hoàng chọc nhẹ vào gáy hắn.

“Ừ ừ ừ, ta vốn là không có tiền đồ mà.” Lục Cửu trơ mắt nhìn Mộ Khanh Hoàng, “Ta không có tiền đồ như vậy, có phải nàng sẽ không yêu ta nữa không?”

“Ai yêu chàng chứ, đồ hoang tưởng.” nói xong Mộ Khanh Hoàng liền ôm lấy cổ hắn cười nghiêng ngả, đá đá chân hỏi: “Mau đi thôi, chàng không nhớ con à?”

“Nhớ chứ, nhưng ta biết cha ta nhất định sẽ nuôi dạy Minh nhi thật tốt. Nàng không biết chứ ta được cha ta nuôi từ nhỏ, cha ta biết cách quậy hơn ta nhiều.”

“Ừm, biết dạy ra thêm một tên ăn chơi nữa?” Mộ Khanh Hoàng cụp mi chọc vào ngực hắn một cái, ánh nhìn kiêu căng ngạo mạn ấy khiến cho lòng Lục Cửu rục rịch, không biết ngượng thì thầm bên tai nàng: “thật ra, Tiểu Phượng Hoàng, mỗi lần nhìn thấy nàng trên choker ta như thế, ta đều đặc biệt nhớ đến những lúc được đè nàng trên giường, như vậy như vậy như vậy như vậy. Đây thì kiêu căng, đây thì ngạo mạn, ta còn không thu thập được tiểu nha đầu nàng à.”

Mộ Khanh Hoàng hít sâu một hơi, giống như lần đầu tiên biết được tên này khôn kiêu vô cùng.

“Chàng chàng chàng...”

"Xấu xa! Lừa dối!" Mộ Khanh Hoàng chụp lấy tai hắn lần nữa, “Ta thật muốn xem xem chàng thu thập ta thế nào!”

Lục Cửu kêu đau “ú da ú da”, nhưng ngoài miệng vẫn cứ trêu chọc: “Về nhà sẽ thu thập nàng.”

“Ta không cho chàng bế nữa, mau thả ta xuống.”

Lục Cửu ôm chặt lấy Mộ Khanh Hoàng chạy nhanh hơn, đón lấy gió tuyết vờ như trượt tay làm rớt nàng, khiến Mộ Khanh Hoàng sợ hãi vòng tay ôm chặt lấy cổ hắn, nện hắn, mắng hắn, rồi lại bật cười khanh khách.

trên mặt tuyết trắng xóa tỏa sáng dưới ánh đèn cung đình lung linh, có hai người, nhưng chỉ để lại một hàng dấu chân.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Không thỏa mãn

Editor: Diệp Nhược Giai

Trong Càn Thanh Cung, Kiến Nguyên Đế vẫn yên vị trên long ý, Mộ Kiều đã được cho phép đứng lên, lúc này đang kê cận ngay cạnh ngài, phụ tử hai người chăm chú nhìn nhau, Mộ Kiều nói khe khẽ: “Phụ hoàng, mặc dù nhi tử không biết Đạo Khư đi đâu, nhưng nhi tử đoán, gã ắt hẳn phải liên lạc với Lâm An.”

“Mắt ngươi...” Mi mắt Kiến Nguyên Đế từ từ sụp xuống, trong đôi mắt phản chiếu lên một đôi đồng tử đỏ tươi như máu, có hình dạng giống y hệt như đôi mắt của Kiến Nguyên Đế. Hai đôi mắt, một già nua, một đang tuổi tráng niên, đôi mắt già nua dần dần mất đi ánh sáng, bị màu đỏ tươi thay thế, mà đôi mắt tráng niên kia thì lại đỏ quạch như bảo thạch, lộ rõ vẻ tinh an cùng ý cười âm hiểm.

“Phụ hoàng tốt của ta, mắt ta thế nào? Phụ hoàng, người mệt rồi, ngủ một lát đi.”

“Mắt ngươi...” Hai mí mắt nặng nề của Kiến Nguyên Đế vẫn kiên trì tranh đấu thật lâu, không muốn khép hắt lại.

Trong đôi mắt đỏ ngầu của Mộ Kiều chợt lóe lên bóng đen, chỉ một lát sau đó, Kiến Nguyên Đế hoàn toàn nhắm mắt lại, cả người cứng đờ ngồi yên trên long ý như một bức tượng gỗ vô tri.

Chỉ một chớp mắt sau đó, cả đôi mắt Mộ Kiều biến thành màu đen hoàn toàn, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán, nhưng chốc lát sau y đã lại khôi phục trở về trạng thái khỏe mạnh như ban đầu. Y tham lam vuốt ve long ý, trên gương mặt từ từ lộ ra một nụ cười tà độc không khác gì ma quỷ, "Ta đã nói rồi, ta không có bại. Trong họa có phúc, trong rủi có may, cuối cùng ta cũng đã thành công. Trời xanh chiếu cố ta, trời xanh chiếu cố ta! Ha ha ha!"

--

Trong Thụy Phúc Đường của Trường Ninh Hầu phủ, Lục Bình ôm Minh nhi ngồi trên chủ vị, bên dưới là Lục Cửu cùng Mộ Khanh Hoàng đang đóng vai quỳ cùng nhau.

Mộ Khanh Hoàng trông ngóng ngắm nhìn Minh nhi, nhưng Minh nhi lại chỉ cúi đầu trong lòng Lục Bình găm một món điểm tâm được nặn thành hình cây gậy, ánh mắt nhìn Mộ Khanh Hoàng chỉ như nhìn một người không quen biết.

Trong lòng Mộ Khanh Hoàng thật khó chịu, "Cha, cho con ôm bé một chút.”

Lục Cửu cũng nói giúp cho nàng: “Cha, cha mau trả lại con trai cho tụi con đi chứ.”

Lục Bình hừ một tiếng, “Ồ, các ngươi muốn quẳng con cho ta là quẳng, muốn đòi lại là đòi lại, vì ta là cha của các ngươi nên ta cũng thành vú em luôn à?”

Lục Cửu bật cười, “Thôi mà cha, người đừng gây chuyện nữa, bọn con biết sai rồi còn không được à.”

Lục Bình lại nặng nề hừ hừ hai tiếng, đưa trả Minh nhi lại cho Mộ Khanh Hoàng, Mộ Khanh Hoàng vội vàng mừng rỡ ôm lấy. Minh nhi được Lục Bình chăm sóc rất kỹ, trắng trẻo mập mập, hơn nữa bé không bị sợ người lạ, đôi mắt to tròn trong veo như nước quay vòng vòng, nhìn Lục Bình một chốc rồi lại quay sang nhìn Mộ Khanh Hoàng, nhìn nhìn một hồi lại tự mình cười khanh khách.

Mộ Khanh Hoàng rung rung nước mắt, trong lòng bỗng dưng sinh ra cảm giác yêu thương không thôi, giống như sợ ngấm bé trong miệng cũng tan mất vậy.

Lục Cửu cũng nhớ con mình, vội vã tới gần dùng ngón tay chọc chọc bé hai cái, Minh nhi "Ha ha" cười to, Lục Cửu cảm động đỏ mắt, “Con trai ngoan, con đúng là con trai ngoan của cha mà, có phải là nhận ra cha rồi không, hử?”

Lục Bình ghen ghét phá đám, “Đừng có tự mình đa tình đi, Minh nhi của ta can đảm lắm, lại đáng yêu, gặp ai cũng cười.”

“Nhưng chắc chắn là không có cười vui sướng như vậy đúng không, chỉ có khi nào gặp được cha ruột mẹ ruột của bé bé mới cười như vậy thôi.”

Lục Bình bĩu môi, “Tắc vương tổng cộng có chín người, Yến vương đã bị các ngươi đẩy vào lao, khi nào các ngươi lại đi khoe khoang bản lĩnh anh hùng của mình lần nữa thì cứ việc để Minh nhi ở lại chỗ ta, yên tâm thoải mái mà đi nhé.”

Mộ Khanh Hoàng bị nói cho đỏ mặt, lén lút quan sát vẻ mặt châm chọc của Lục Bình, "Cha..."

Lục Cửu cười hi hi nói: “Cha, người đang nói mỉa bọn con đấy à?”

“Ồ, cũng hiểu được cơ đấy.”

“Người nói chuyện huych toẹt như vậy thì ai mà không hiểu được chứ. Có gộp tám vị vương còn lại vào cùng một chỗ thì cũng không thể nào âm độc được bằng Yến vương đâu, người cứ yên tâm đi, sau này sẽ không xảy ra chuyện như thế nữa. Mà lần này bọn con suýt thì để mạng ở lại Bắc Bình đấy.”

“Ồ, các người vẫn còn biết sợ cơ à.”

Mộ Khanh Hoàng xấu hổ không lên tiếng, kiên nhẫn yên lặng nghe trưởng bối giáo huấn.

“Cha, người có thôi hay không đây, không phải bọn con đã bình an trở về rồi à. Bọn con có lỗi, bọn con nhận lỗi, từ giờ trở đi không bao giờ làm loại chuyện ngu xuẩn như thế nữa, từ giờ trở đi tụi con sẽ chỉ làm ở trong nhà treu mèo chọc chó sinh cháu trai cho người, có được hay không?”

Lục Bình phì cười, một tiếng cười này đã làm dịu hẳn bầu không khí. Ông phát phát tay, “Dẫn vợ con người cút khỏi đây đi.”

“Vâng ạ!” Lục Cửu ngoan ngoãn cười đáp lời, thuận tiện đỡ Mộ Khanh Hoàng đứng dậy, ngoài miệng vẫn ca cẩm: “Lão cha, người cũng có mặt mũi quá rồi đây, Triều Dương quận chúa của chúng ta gọi người là cha không tính, hơn nữa còn cung kính quý xuống trước mặt người, đãi ngộ này cũng chỉ có Thái tử điện hạ mới có thôi đấy.”

Lục Bình đắc ý cười, “Con thỏ nhỏ chết bầm kia, đó còn không phải nhờ có người à, quận chúa thương người nên mới chịu nhận người cha là ta đó chứ. Thôi thôi được rồi, mau về phòng nghỉ ngơi đi.”

Mộ Khanh Hoàng ôm Minh nhi, cùng Lục Cửu cười cáo từ.

Trở lại Mạc Viên, hai người bọn họ cùng rôm rả chuyện trò với Ngọc Khê Ngọc Châu được giao nhiệm vụ ở lại trông coi Liên Viên và đám người Võ Đại tìm được đường sống trong chỗ chết thêm một lúc nữa mới tản đi.

Trăng từ từ leo lên đầu ngọn tre, Mộ Khanh Hoàng cho đám hạ nhân lui xuống rồi đi sang phòng nhỏ bên cạnh, ngắm nhìn đứa bé trai đang say ngủ trên giường một lúc thật lâu vẫn không muốn rời đi.

Lục Cửu rửa mặt xong đi vào, cũng ngồi trên ghế nhỏ không muốn đi, lúc thì chạm nhẹ vào cái tai nhỏ xíu như đỉnh vàng của đứa bé, khi thì gầy nhẹ chòm tóc mỏng manh trên đỉnh đầu bé, treu chọc đến mức đứa bé bị quấy rầy ngủ không yên, chu môi xoay người sang chỗ khác, Mộ Khanh Hoàng thấy vậy vội vàng lôi hắn đi ra ngoài.

“Chàng nhìn là được rồi, cần gì phải chạm vào bé chứ. Lỡ đâu làm bé tỉnh, quấy khóc thì chàng có đỡ được không? Ngay từ khi bé sinh ra chàng đã không bế được một lần nào rồi, nhớ lại xem cái đêm ta sinh con chàng đang mãi làm gì?”

Lục Cửu bị nói vậy thì không hé răng được một lời nào, chỉ “a a” ba tiếng, trợn mắt há hốc mồm ngây ngốc nhìn Mộ Khanh Hoàng, khiến nàng bật cười một tiếng.

“Hay lắm, nàng lại treu ta nữa, để xem ta có “hung hăng” thu thập nàng hay không!” nói xong, hắn lập tức ôm lấy nàng áp nàng lên khung giường được chạm trổ tinh xảo, định hôn lên, nhưng Mộ Khanh Hoàng đã đặt hai tay lên che miệng hắn lại, trong đôi mắt hiện rõ niềm vui thích, “đi cả một đoạn đường dài không nghỉ, chàng không mệt à? Cuộc sống sau này của chúng ta còn dài lắm, việc gì phải tham chút vui sướng nhất thời.”

Lục Cửu ôm Mộ Khanh Hoàng lên giường, đắp kín chăn cho nàng rồi cũng tự mình chui vào chăn, ôm chặt nàng vào ngực, nói: “Nghe lời nàng hết. Tiểu Phượng Hoàng, khoảng thời gian lúc diễn trò lợi dụng Sầm Tiểu Mạn, ta luôn luôn thấp thỏm lo âu, ta rất sợ biến lộn lành thành lợ què, rất sợ đánh mất nàng, rất sợ nàng không tin tưởng ta.”

Mộ Khanh Hoàng ngẩng đầu nhìn hắn, nhẹ nhàng ve vuốt gương mặt hắn, "Khi đó, mặc dù biết chỉ là giả vờ, nhưng trong lòng ta cũng vẫn cảm thấy khó chịu. Lúc chàng đi Bắc Bình, ta cũng nghĩ vu vơ đến những việc chàng sẽ gặp phải ở đó, ví dụ như được tặng nha hoàn xinh đẹp, hoặc là được người ta làm mai nạp thiệp... Nhưng lúc đó chúng ta thực sự đã rơi vào thế bí quá hóa liều, không còn kế sách nào khác ngoài việc xông thẳng vào hang hổ bắt lão hổ. Bây giờ thì tốt rồi, Mộ Kiều bị bắt, chúng ta cũng bình an quay về kinh, sau này có thể sống an nhàn vô lo rồi.”

"Tiểu Phượng Hoàng, nàng có thể lặp lại những lời nàng đã nói lúc ở tế đàn trong địa cung không?" Lục Cửu kích động nâng mặt Mộ Khanh Hoàng lên, đôi mắt phượng rực lửa nhìn nàng.

Mộ Khanh Hoàng đỏ mặt thẹn thùng, ho khan vài tiếng, đẩy mặt hắn ra, “Đừng đùa nữa, ta mệt rồi.”

nói đoạn, nàng đưa tay lên che miệng ngáp một cái, kéo chăn lên nhắm mắt chuẩn bị ngủ.

Nhưng Lục Cửu đâu cho phép nàng tránh né, chui rúc vào trong chăn của nàng, ôm lấy vòng eo mảnh khảnh, ngón tay vẽ từng vòng lên bụng nàng, uy hiếp: “Nàng mà không nói thì tối nay ta sẽ “hung hăng” thu thập nàng.”

Mộ Khanh Hoàng bị tay hắn chọc nhột, liền hất tay hắn ra, cười nói: "nói gì đây chứ, có gì đáng nói đâu, mau ngủ đi.”

Lục Cửu nghiêng người dán chặt lấy Mộ Khanh Hoàng, cười cười cắn nhẹ lên vành tai mềm mại trắng nõn của nàng, “Có nói không?”

“Chàng đừng bôi nước miếng lên tai ta như thế chứ, bẩn chết được.” Mộ Khanh Hoàng đưa tay đẩy đầu hắn ra.

Đẩy qua đẩy lại một hồi rốt cuộc đẩy ra lửa, Lục Cửu vươn tay kéo mảnh gấm xuống, xoay người lại đè lên người nàng, “Ta đến đây!”

Giọng hắn vừa kích động vừa hoan hỉ như là mới có thêm được một đứa con trai nữa vậy.

Bên trong trường gấm, tiếng khiển trách khe khẽ của Mộ Khanh Hoàng chẳng mấy chốc đã biến thành tiếng nức nở yêu kiều.

Hôm sau, vừa dùng bữa sáng xong thì thánh chi đến. Mộ Khanh Hoàng đã là quận chúa, nếu được phong làm công chúa thì không được thích hợp lắm, vì vậy Kiến Nguyên Đế tặng bổng lộc cho nàng, đồng thời ban thưởng tước vị quận công cho Minh nhi. Về phần Lục Cửu, Kiến Nguyên Đế khen thưởng hần Bắc Bình giết địch có công, dùng danh nghĩa ấy để trả lại tước vị thế tử cho hần, lại ban thưởng thêm một điền trang có ruộng tốt trăm mẫu.

Ban thưởng nhiều như vậy không tính là gì, dù sao trước giờ Kiến Nguyên Đế có tiếng là khoan dung với con cháu. Có điều việc Mộ Khanh Hoàng lại lần nữa xuất hiện ở Liên Viên, ở Đường Tế Tự, ở Kim Lăng khiến cho đám người tưởng rằng nàng đã chết kinh ngạc không thôi.

Nếu trông thấy Mộ Khanh Hoàng chết mà sống lại khiến mọi người kinh ngạc một, thì khi biết được nàng với Lục Cửu lại quay lại bên nhau, hoàn hảo như lúc ban đầu càng khiến mọi người kinh ngạc gấp trăm lần. không một ai hiểu cặp vợ chồng này đang diễn trò gì.

Vậy là, do cuộc sống yên ổn quá, nên hai người lời chuyện hòa ly ra đùa chơi đấy à?

Nhưng rốt cuộc đây cũng vẫn là chuyện riêng của vợ chồng bọn họ, mọi người chỉ to nhỏ thì thầm xuyên tạc sau lưng rồi thôi.

Ngược lại, đối với những kẻ căm hận Mộ Khanh Hoàng, chẳng hạn như Lâm An công chúa, thì mọi việc lại không được đơn giản đến thế.

Ngày hôm ấy, tuyết rơi thật dày, bông tuyết to như lông ngỗng, cả đình viện đều bị bao trùm trong một màu trắng xóa như ngọc lưu ly. Dưới mái đình ấm áp dễ chịu, Lâm An công chúa nằm trên giường quý phi, đề trần nửa người, bên trên là một nam nhân đang kịch liệt đưa đẩy, nhưng chỉ được một lát đã xụi lơ.

Lâm An công chúa khẽ nhếch lên môi đỏ thắm, đuổi cổ vuron người một lúc, sau đó cất giọng khàn đặc đầy quyến rũ: “Cút!”

Nam tử nọ không dám không tuân theo, vội vã khoác tấm áo lông lên người rồi lập tức đi ra ngoài. Tại hành lang ngay ngoài đình có ba người đang đứng, đứng đầu là một người ăn mặc trông như một hòa thượng, kế tiếp là một nữ tử xinh đẹp mặc áo lam từ lông chồn đỏ, cả người mềm mại không xương tựa vào cây cột, cuối cùng là một người đang đứng quay lưng lại ngắm tuyết rơi trong sân.

“Vào đi.”

Nghe được giọng nói của Lâm An công chúa, nam tử nọ vội cúi đầu chạy vào màn tuyết, còn ba người kia theo thứ tự đi vào.

Lâm An công chúa khoác một tấm áo lông chồn màu bạc, nằm nghiêng người trên giường quý phi, một cung tỳ đang bỏ thêm hương liệu vào lư hương trong đình, hương thơm ngào ngạt theo làn khói tỏa ra từ từ xua tan chút mùi ái muội kia.

“Đến đủ thế, có chuyện lớn à?” Lâm An công chúa quấn kín người trong tấm áo lông, nhưng hai bắp chân trắng nõn thì lại lộ hẳn ra bên ngoài. Nàng ta nhìn bọn họ, trong đôi mắt lộ rõ vẻ dục cầu bất mãn không thêm che giấu.

Độc Nhãn Long hòa thượng nói: "Yến vương bị bắt."

“Ồ.” Lâm An công chúa nhận lấy cái tẩu dài từ tay cung tỳ, rít một hơi rồi phả ra một vòng khói, "Tự nguyện?"

"Tự nguyện." Độc Nhãn Long hòa thượng gật đầu.

“Y có thể báo thù cho chúng ta không, không Tịch?” Lâm An công chúa hỏi tiếp.

"Có thể. Yến vương tự nguyện bị bắt về kinh, ta đại khái có thể đoán được ý đồ của y."

“Vậy các ngươi đến đây làm gì?”

Phượng Lâu Xuân chậm rãi đứng thẳng người lên, ánh mắt mờ mịt, "Mộ Cao Tổ cũng bị bắt rồi, ta là quân cờ của hần nên ta cũng bị bại lộ. Trong người ta còn có độc dược do hần hạ, mỗi tháng đều phải uống thuốc giải. Ta, ta không sợ chết, ta chỉ muốn chờ xem kết cục của tên cầu hoàng đế kia."

“Hiểu rồi, vậy là ngươi muốn trốn vài ngày ở chỗ ta."

Lâm An công chúa nhìn ngắm Tần Thiệu Du từ đầu tới chân, trong đôi mắt không che giấu dục niệm, “Còn ngươi, cũng bại lộ hay vì sao?”

“Lần này Yến vương thua trong tay Triều Dương quận chúa cùng Lục Cửu, hai kẻ này giống như đã sớm tường tận mọi kế hoạch của Yến vương. Ngay từ ban đầu khi Lục Cửu vừa gặp mặt ta đã nảy sinh địch ý, ta vốn tưởng đó là vì Triều Dương quận chúa, nhưng bây giờ nghĩ lại thì thấy không đúng, ta hẳn là đã bị lộ, hơn nữa còn là bị lộ từ rất sớm.” Tần Thiệu Du khó hiểu cau chặt hàng lông mày, “Nhưng ta không biết ta đã sơ hở ở đâu.”

“Vậy ý ngươi cũng giống Phượng Lâu Xuân?”

Tần Thiệu Du hơi khựng người một chút, sau đó thở dài một tiếng, gật đầu.

“Hoa Nô, dẫn bọn họ lui xuống đi.”

“Vâng ạ.”

Đúng vào lúc này, nương tử chương sự trong phủ công chúa xông vào bẩm báo, “Công chúa, không xong rồi, Cầm y vệ đến.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Không kịp (1)

Editor: Diệp Nhược Giai

Đêm qua tuyết rơi cả đêm, sáng nay lại trời quang mây tạnh, mặt trời chậm chậm mọc lên, tuyết đọng đầy trên mặt đất cũng tan dần.

Bên ngoài Trường Ninh Hầu phủ, tất cả đồ vật thuộc về Tam phòng đều đã được chất hết lên xe ngựa, Lục Cảnh hừ rừ đạp lên ghế nhỏ định bước lên xe, nhưng ngẩng lại lại cảm thấy không cam lòng, bèn quay đầu nhìn Lục Cửu đang đứng trên thềm đá, cười lạnh, "Mới ra chiến trường có một chuyến mà người đã trở nên lãnh huyết vô tình đến thế rồi à, hoàn toàn không thèm để ý đến tình thân luân lý."

Lục Cửu khinh thường liếc Lục Cảnh, ánh mắt lạnh lùng, "Trường bối đã qua đời, đáng lẽ phải phân nhà ở riêng từ lâu rồi, Tam thúc cứ mãi dựa dẫm vào Hầu phủ như thế thì thật không có ý nghĩa gì cả, thúc đã không chịu chủ động rời đi, ta đây đành phải "thỉnh" thúc đi. Tam thúc, rồi thúc sẽ cảm tạ ta vì hôm nay đã "thỉnh" thúc đi đây."

nói xong hắn cũng lập tức quay người đi vào trong, đưa lưng về phía Lục Cảnh vẫy vẫy tay, "Đóng cửa."

Lục Cảnh đứng ở bên ngoài tức giận chết.

Quay về Mạc Viên, thấy Mộ Khanh Hoàng đang chơi đùa cùng Minh nhi, hai mẹ con đều vui cười sung sướng, gương mặt hắn lập tức trở nên nhu hòa, niềm vui lan đến tận khoe mắt, cả người toát ra vẻ thư thái, vui vẻ ghé lại gần, "Hai người đang cười gì đấy, nói ta nghe một chút xem nào."

"Lục Cửu, khi nãy bé gọi ta là mẹ đó." Mộ Khanh Hoàng kích động khoác tay lên cánh tay Lục Cửu.

"thật không?" Lục Cửu chọc chọc lên cái cằm đầy đặn của Minh nhi, "Con trai ngoan, gọi cha một tiếng xem nào."

Đôi đồng tử đen láy như hột nhãn của Minh nhi chuyển qua nhìn Lục Cửu, sau đó lại đột nhiên phun nước bọt phì phì, chọc cho Mộ Khanh Hoàng phá ra cười.

Lục Cửu "hừ" một tiếng, không đùa với con trai nữa mà xoay sang quán một lọn tóc đen rủ xuống trước ngực Mộ Khanh Hoàng, giả bộ cả giận nói: "hỏi, có phải nàng dạy không?"

Mộ Khanh Hoàng chọc lên mi tâm của hắn một cái, cười nói: "Minh nhi mới bao tuổi đâu, sao ta dạy được? Ta thấy chàng muốn lừa ta thì có."

nói đoạn, nàng kéo tóc mình lại.

"không được kéo tóc ta."

Lục Cửu cười ôm nàng, "Vậy nàng ôm bé, ta ôm nàng."

Đám nha hoàn Ngọc Khê đã quá quen với cảnh này, thấy vậy cũng chỉ rói rít che miệng cười trộm.

Da mặt Lục Cửu dày như tường thành, hoàn toàn không biến sắc, ngược lại còn nói đầy vẻ chính nghĩa: "Còn cười nữa ta sẽ gả các người đi hết đấy."

Ngọc Loan cười nói: "Có không cười thì khi nãy quận chúa cũng vừa mới nói với bọn nô tỳ rồi, muốn đuổi bọn nô tỳ đi lập gia đình hết đấy."

Ngọc Khê xen vào nói: "Quận chúa thương bọn nô tỳ, trả khế ước bán thân lại cho bọn nô tỳ, còn đồng ý rằng sau khi về nhà lập gia đình rồi vẫn có thể quay lại đây."

"Đây là chuyện tốt. Ngọc Loan Ngọc Châu nhất định là sẽ gả cho Bạch Cầm Ngọc Cái rồi, có gả đi thì cũng vẫn ở trong Hầu phủ này. Còn Ngọc Khê Ngọc Khinh, hai người các người thì sao, có tính toán gì không? Dù sao Kim Nê với Hương Trần cũng chưa có ai, chỉ bằng..."

Mộ Khanh Hoàng "hừ" một tiếng, liếc mắt nhìn Lục Cửu, "Tất cả nha hoàn của ta đều phải gả hết cho hầu cận của chàng à?"

"Đây không phải là chuyện tốt sao, dù sao bốn nha hoàn này của nàng cũng đâu muốn rời xa nàng, còn bốn tên hầu kia của ta cũng lớn lên cùng ta từ bé, cũng không muốn xa ta. Yên tâm đi, tiền đồ của bọn họ sau này không tệ đâu."

Ngọc Khê chỉ xem đây là một chuyện đùa, còn Ngọc Khinh lại nghiêm túc suy tư.

nói chuyện một lát, biết rõ tính tình của Lục Cửu, lát nữa có khi sẽ lại làm chuyện gì, bốn nha hoàn hiểu ý cười cười lui ra ngoài.

“Đuổi đi rồi đây à?” Mộ Khanh Hoàng thả Minh nhi lên sập, vỗ nhẹ từng cái một, vừa dỗ bé ngủ vừa nhỏ giọng hỏi han.

“Ừ đuổi rồi, sau này Lục Cảnh sẽ phải cảm tạ ta vì hôm nay đã đuổi bọn họ đi, nếu không, sống trong cùng một phủ, ngẩng đầu không gặp cúi đầu gặp, biết đâu chừng một ngày nào đó ta không kiềm được mà giết hấn mất.” Trong chớp mắt, sát khí ngùn ngụt bao quanh người Lục Cửu, nhưng chẳng mấy chốc đã tan đi. hấn nghiêng người nằm trên gối dựa, một chân chống lên, chân còn lại buông xuống đất, lác qua lác lại, cười ngây ngô vui sướng nhìn chăm chăm Mộ Khanh Hoàng.

Mộ Khanh Hoàng bị hấn nhìn đến mức đỏ mặt, liếc hấn một cái, "Nhìn gì chứ."

“Nhìn Tiểu Phượng Hoàng của ta, Tiểu Phượng Hoàng của ta.” Lục Cửu vươn tay ra vuốt ve mu bàn tay nàng, vuốt rất nhẹ. Mộ Khanh Hoàng cảm thấy hơi nhột, liền đánh hấn một cái, trừng hấn, nói: “Ban ngày ban mặt, không được làm loạn.”

“Chỉ sờ sờ tay vợ ta chút thôi mà...” Lục Cửu buồn tui chớp chớp đôi mắt phượng. Khi đối diện với Lục Cảnh, ánh mắt ấy rét lạnh đến mức nào thì lúc này, khi đối mặt với Tiểu Phượng Hoàng của hấn, đôi mắt ấy lại như của một đứa trẻ vô tội thuần khiết nhất.

Dần dần, Mộ Khanh Hoàng cũng hiểu tính hấn, không mắc mưu cũng không đau lòng nữa, “Giờ thì sờ tay, lát không biết lại sờ đâu.”

“Trời ơi, Tiểu Phượng Hoàng nàng nghĩ đi đâu vậy ~ Xấu quá đi ~”

Mộ Khanh Hoàng không còn gì để nói, nhẹ giọng cười mắng, "Vô lại."

Thấy Minh nhi đã chìm vào giấc ngủ say, Khanh Hoàng ngáp một cái, ôm Minh nhi nghiêng người gối lên gối đầu, cũng buồn ngủ, nói: “Ta ngủ một lát, chàng đừng phá ta đấy. Phá ta thì cũng không nghiêm trọng lắm, nhưng nếu phá quá làm cho Minh nhi tỉnh thì để xem ta có để yên cho chàng hay không.”

Trong phòng đốt địa long, lại bỏ thêm một ít gỗ đàn, rất là ấm áp, vì vậy Mộ Khanh Hoàng chỉ mặc một cái váy mỏng mùa thu, có lẽ vì ôm con nên tà áo trước ngực bị kéo ra, theo động tác nghiêng người nằm xuống của nàng, làn da trắng nõn nơi ấy cũng bị lộ ra, khiến ý xấu của Lục Cửu trỗi dậy, miệng đắng lưỡi khô.

hấn lặng lẽ dời Minh nhi vào trong, lấy một cái gối ngăn ở giữa, còn hấn thì chui vào chỗ Minh nhi vừa nằm, gối cùng một gối với Mộ Khanh Hoàng, bàn tay lại không thành thật luồn vào trong tà áo, trên mặt nở nụ cười xấu xa.

Mộ Khanh Hoàng bừng tỉnh, vừa mở mắt đã thấy miệng mình bị hôn, nàng tức giận nện hấn hai cái.

Lục Cửu ôm Mộ Khanh Hoàng vờ vuốt ve, hấn không thể lặn hai vòng trên đất, cười hi hi nói: “Tiểu Phượng Hoàng của ta, của ta của ta của ta!”

“Chàng nhỏ giọng chút đi!”

“Suyt.” Lục Cửu ngược lại chê Mộ Khanh Hoàng lớn tiếng, "Nàng đừng lên tiếng."

Mộ Khanh Hoàng cắn môi trừng hấn, túm lấy lỗ tai hấn, nhỏ giọng nói: “Đừng có chạm vào ta, đêm qua lăn lộn cả đêm còn chưa đủ à.”

“Vĩnh viễn cũng không đủ.” Lục Cửu kẻ trán lên trán Mộ Khanh Hoàng, ôm nàng thật chặt, ôm trọn nàng trong vòng tay mình thương yêu.

Mộ Khanh Hoàng mím môi cười, xoa xoa tai hấn, bầu không khí yên tĩnh lại, nàng dùng ngón tay phác họa lông mày hấn, “Sao hồi trước ta không biết rằng chàng đẹp mã đến vậy nhỉ?”

“Ái chà!” Lục Cửu vui mừng mở to mắt.

"Suyt!" Mộ Khanh Hoàng ngẩng đầu nhìn Minh nhi đang ngủ bên cạnh một cái, thấy bé vẫn đang say giấc mới nằm xuống lại, "Chàng nhỏ giọng chút."

"Tiểu Phượng Hoàng, nàng vừa khen ta đó à." Lục Cửu hạ thấp giọng, tay vòng chặt quanh eo Mộ Khanh Hoàng.

Mộ Khanh Hoàng nhin không được bật cười, đưa tay điểm nhẹ lên bờ môi đỏ tươi của hấn: “Có phải là có rất nhiều cô nương từng ngắm trộm chàng không?”

“Hiển nhiên, nhưng mà Tiểu Phượng Hoàng, ta chỉ thích nàng ngắm ta thôi.” Lục Cửu vội vàng biểu đạt lòng trung thành, chọc cho Mộ Khanh Hoàng lại bật cười.

"Tiểu Phượng Hoàng mới là người đẹp nhất. Ta thích đôi mắt to của nàng lúc nào cũng lườm ta, thích sông mũi cao thẳng của nàng, thích bờ môi nhỏ nhỏ non mềm đỏ thắm của nàng, ta còn thích cả..."

Hai má nóng hổi, Mộ Khanh Hoàng vội vàng bịt miệng hấn, “không được nói nữa.”

Lục Cửu đặt tay Mộ Khanh Hoàng lên tim mình, vô cùng vui sướng, ghé vào tai Mộ Khanh Hoàng nói nhỏ: “Ta thích nhất là được xoa nắn Tiểu Phượng Hoàng, hòa tan nàng vào trong xương tủy mình, chết đi sống lại, sống lại chết đi.”

Mặt Mộ Khanh Hoàng càng đỏ hơn, vùi mình trong lòng hân, ngửi mùi hương ấm áp trên người hân, ngón tay vân vê vành tai hân, cúi đầu cười.

Lục Cửu thỏa mãn thở dài.

Đúng lúc này, trong sân truyền đến tiếng mèo kêu chó sủa cùng tiếng nha hoàn quát lên, Lục Cửu cảm thấy phiền muộn, ngẩng đầu lên lạnh lùng nói: "Giờ đây?"

Mộ Khanh Hoàng trấn an xoa nhẹ lên lưng hân, "Hình như Cửu Ngự đang kêu."

Vừa dứt lời, Cửu Ngự đã ngậm một thứ gì đó trong miệng chạy vào, đằng sau là Ngọc Châu đang ôm chó.

"Có chuyện gì?" Thấy Tây Thi bị cào xước hết cả mặt, Mộ Khanh Hoàng kinh ngạc hỏi.

Ngọc Châu tức giận thở phì phì, chỉ vào Cửu Ngự vừa nhảy lên sập tựa người vào Mộ Khanh Hoàng, "Cửu Ngự cào đấy."

Dường như Cửu Ngự có thể nghe hiểu tiếng người, nghe vậy liền đi vòng vòng kêu meo meo, tiếng kêu lớn đến nỗi Minh nhi bị thức giấc khóa oa oa.

Lục Cửu vội vàng ôm con đứng dậy dỗ, Mộ Khanh Hoàng thì ôm Cửu Ngự vào lòng trấn an, "Đừng kêu, đừng sợ, ta sẽ không trách người đâu, người xem người dọa Minh nhi rồi kìa."

Cửu Ngự vùng vẫy thoát ra khỏi vòng tay Mộ Khanh Hoàng, thả thứ mà nó vẫn ngậm trong miệng vào tay Mộ Khanh Hoàng, trông thứ này có vẻ giống kim hương cầu(1), sau đó uất ức kêu meo meo.

(1) Kim hương cầu: Quả cầu đựng hương.

Thứ trông giống kim hương cầu được chạm rồng này, Mộ Khanh Hoàng nhận ra, chính là thứ vẫn đeo trên cổ Cửu Ngự, bình thường nó vẫn không cho bất kỳ ai chạm vào, bây giờ lại bị rơi xuống. Mộ Khanh Hoàng quay đầu hỏi Ngọc Châu, "Có chuyện gì vậy?"

Ngọc Châu lúng túng nói: "Vừa nãy Tây Thi chơi cùng với Cửu Ngự, Tây Thi không cẩn thận cắn rớt."

"Chó mèo mà chơi gì chứ, nha đầu người còn dám nói dối lừa chủ nhân của người à."

Ngọc Châu vội vàng lắc đầu, "Nô tỳ không có nói láo, thật mà, khi nãy hai con này còn chui rúc trong cùng một ổ hòa thuận lắm, ngoảnh đi ngoảnh lại đã cãi nhau rồi."

Mộ Khanh Hoàng bật cười, "Mau ôm Tây Thi xuống băng bó vết thương đi, Cửu Ngự là ân nhân cứu mạng của ta, các người không được phép thiên vị Tây Thi."

"Vâng." Ngọc Châu vội vàng đáp lời rồi rón rén lui ra ngoài.

Lúc bấy giờ Minh nhi cũng đã ngừng khóc, được Lục Cửu ôm, đôi mắt ngập nước trong veo nhìn ngó lung tung, bàn tay bé siết thành quả đấm nho nhỏ ngậm trong miệng mút, Lục Cửu nhìn mà tâm cũng hóa thành nước, lúc này Minh nhi mà muốn bất cứ thứ gì, cho dù là sao trên trời thì hân cũng sẽ liều mạng tìm về. Lục Cửu không khỏi cảm khái nói: "Ta đã hiểu vì sao cha ta có thể dễ dàng tha thứ cho ta như vậy."

Mộ Khanh Hoàng cười khê, "Nào có phải chỉ là dễ dàng tha thứ, mà cha sùng chàng sùng đến mức vô pháp vô thiên. Nhưng sau này chàng không được dung túng Minh nhi giống vậy, con trai không thể quá yêu chiều."

Lục Cửu lơ đãng đồng ý.

Mộ Khanh Hoàng bảo Ngọc Khê đi tìm một chuỗi ngọc đến, Mộ Khanh Hoàng móc kim hương cầu vào giữa chuỗi ngọc, sau đó đeo vào cổ cho Cửu Ngự, xoa xoa đầu nó, hỏi: "Sao, đã hài lòng chưa?"

Rất cuộc kim hương cầu cũng đã lại quay về trên cổ mình, Cửu Ngự khoan khoái nghiêng đầu "meo meo" hai tiếng.

"Đi chơi đi, không được bắt nạt Tây Thi, biết chưa?"

"Meo meo ~"

Nhìn theo cái mông trắng muốt lắc lắc lắc đi ra ngoài của Cửu Ngự, Lục Cửu cười nói: "Nàng nói chuyện với nó nó hiểu được à?"

"Cửu Ngự đã sống không biết bao năm rồi, nhất định là có linh tính hơn chó mèo thông thường."

Vừa nói nàng vừa đi đến xem Minh nhi, thấy bé không bị dọa nữa thì lại quay sang nhìn Lục Cửu đang ôm bé, cười trêu: "không ngờ chàng làm cha cũng biết cách bế con nít phết đấy."

"Còn không phải à, nhờ ôm nàng nhiều nên luyện thành đấy." Gương mặt tuần tú kẻ sát vào, một nụ hôn nóng cháy bất chợt rơi lên mặt, Mộ Khanh Hoàng đỏ mặt tim đập thành thịch, ngắm gương mặt của hân như không bao giờ ngấm đủ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 79: Không kịp (hai)

Tuyết tan, băng tuyết trên mái hiên từ từ tan chảy dưới ánh mặt trời, bóng mặt trời nghiêng về tây, Kiến Nguyên Đế cuối cùng cũng rút ra được chút thời gian rảnh, cho gọi Lâm An công chúa đến Càn Thanh Cung.

"Lâm An, quan hệ giữa ngươi với tên đạo sĩ Đạo Khư thay hình đổi dạng biến thành hòa thượng kia là như thế nào." Kiến Nguyên Đế nhìn Lâm An quỳ ở phía dưới, ánh mắt phức tạp khó tả, lông mày nhíu chặt.

Lâm An công chúa ngửa đầu, nhếch môi nhìn Kiến Nguyên Đế, vẻ mặt trào phúng, "Quan hệ là công chúa và trai lơ, phụ hoàng có tin không?"

Kiến Nguyên Đế không tức giận, chỉ là đỡ đầu nhắm mắt lại lại mở ra, "nói như vậy, Tần Thiếu Du kia cũng là trai lơ của ngươi?"

"Đúng vậy." Lâm An công chúa cười một tiếng phóng đảng.

"Vậy nữ nhi của nghịch thần Phượng Lâu Xuân kia vì sao lại xuất hiện ở phủ đệ của ngươi?"

"Nàng à, con với nàng ta đồng bệnh tương liên, cho gọi nàng đến nói chút chuyện mà thôi. Phụ hoàng, người đã ban chết cho trượng phu và nhi tử của con, con tìm người đồng bệnh tương liên trò chuyện, người cũng không cho phép sao?" Lâm An công chúa lảo xược khiêu khích liếc nhìn Kiến Nguyên Đế.

Kiến Nguyên Đế nhăn mày càng chặt, nhưng vẫn cứ dễ dàng tha thứ không nói gì nặng lời, "Được, trầm sẽ tra, Ngụy Bảo, đưa Lâm An về phủ công chúa, không có lệnh của trẫm không cho nàng ra ngoài."

Lâm An "A" một tiếng, "Phụ hoàng ngài đang muốn cảm tức nhi thần đó sao?"

Kiến Nguyên Đế thở dài, nhẹ giọng nói: "Cút."

Lâm An ngược lại ha ha cười, đứng dậy gạt tay Ngụy Bảo đi, "Ta tự đi."

nói xong, vung tay áo lên, nghênh ngang đi ra khỏi Càn Thanh Cung.

Tông Nhân phủ.

Mộ Kiều ngồi trên đệm dày, cuối giường đặt một bộ áo ngủ bằng gấm dày trên giường gỗ, dưới chân y, Mộ Cao Tổ đang quỳ run lẩy bẩy, Mộ Kiều xoa đầu Mộ Cao Tổ, từ ái cười, "Hai cha con chúng ta có duyên thật đấy, lại bị nhốt vào cùng một phòng giam."

Bị bàn tay kia vuốt ve trên đỉnh đầu, Mộ Cao Tổ chỉ cảm thấy lông tơ toàn thân đều dựng đứng cả lên, sắc mặt vàng như nến, hai đùi run sợ không ngừng, "Phụ, phụ vương, con sai rồi."

Mộ Kiều lắc đầu, "Ngươi đúng, ngươi là con trai của ta, ta là cha của ngươi, dù cho con trai có làm ra chuyện gì với phụ thân mình thì cũng vẫn không tính là sai, đừng sợ, mau đứng dậy đi."

Mộ Kiều càng nhẹ giọng ảm áp, Mộ Cao Tổ càng run sợ hơn, quỳ trên mặt đất không động dậy.

Lúc đó, hai cầm y vệ áp giải một hòa thượng bị chột mắt vào, "Vương gia, bệ hạ bảo ngươi đến nhận diện người này."

"Biết rồi, các ngươi ra ngoài chờ đi." Mộ Kiều nhìn Đạo Khư, trên mặt lộ ra vẻ vui sướng khi gặp lại cố nhân.

Hai tên cầm y vệ đóng cửa lại, gian nhà tù này liền trở thành một không gian kín độc lập, chỉ có một cửa thông gió nằm cao ở trên vách tường.

"Quay về làm hòa thượng à." giọng nói Mộ Kiều nhàn nhã giống như là đang tán gẫu với cố nhân, nhưng câu nói của y lại khiến Đạo Khư lập tức ngẩng đầu lên.

Mộ Kiều ha ha cười hai tiếng, "Trông cách ăn mặc của ngươi thế này, ta đây cũng nên đổi xưng hô mới đúng, không Tịch, không Tịch hòa thượng, nghe được không?"

Kính ngạc trong mắt Đạo Khư từ từ biến mất, mặt không chút thay đổi nhìn Mộ Kiều.

"Hay là ngươi thích ta gọi tên tục của ngươi, con của Trung Lang tướng Quý Tự của Phát Khâu - - Quý Nghiễm?"

"Ta che giấu hành tung kỹ đến thế mà vương gia vẫn tra ra được, phải công nhận rằng năng lực của vương gia quá giỏi." Đạo Khư cắn răng, hai má phồng lên.

Mộ Kiều ôn nhu vuốt đầu Mộ Cao Tổ giống như là đang vuốt ve một con thú cưng nho nhỏ, "Đối với một "đạo sĩ" đột nhiên xuất hiện ở cạnh bản vương, dùng một viên thuốc tên là khởi tử hồi sinh đan cứu mệnh bản vương, chẳng lẽ bản vương không nên điều tra? một năm tra không ra, hai năm tra không ra, bản vương lại càng muốn tra rõ lai lịch của ngươi, đặc biệt là sau khi bản vương phát hiện cơ thể của mình đã biến đổi. Quý Nghiễm à, làm một kẻ trộm mộ không tốt hay sao mà lại phải xuất gia làm hòa thượng, là ai đã điểm hóa cho ngươi vậy, có phải là lão trụ trì của ngôi chùa khi xưa đã bị phụ hoàng ta chém đầu thì chúng toàn bộ chỉ vì một bài thơ châm biếm trên bức tường trong chùa đó không?"

Đạo Khư lạnh lùng nhìn Mộ Kiều, châm chọc nói: "Đúng, Kiến Nguyên Đế đã giết sư phụ đáng kính của ta, người đã cứu rồi linh hồn ta, nên ta muốn lão cũng ném mùi mắt đi người yêu thương quan trọng nhất, ta muốn mạng của Kiến Nguyên Đế! Vương gia sớm biết ý đồ của ta nhưng vẫn cứ dùng ta, chỉ có thể nói rõ rằng vương gia vốn đã có dã tâm, hai người chúng ta chỉ đang lợi dụng lẫn nhau, mà ta quả thực đã cứu mạng ngươi, nếu không có viên khởi tử hồi sinh đan mà ta đưa cho thì ngươi đã sớm xuống mồ rồi, nói chi đến mưu đồ soán ngôi hoàng đế?"

Mộ Kiều nhìn Đạo Khư cười, nụ cười dần dần thành âm quỷ, "Đúng, ngươi quả thật đã cứu mạng bản vương, nhưng đồng thời cũng biến bản vương thành một tên quái vật. Nhưng bản vương không trách ngươi, ngươi nói rất đúng, không có ngươi bản vương đã chết từ lâu rồi, bản vương không trách ngươi, bản vương cảm kích ngươi, thực sự."

"Thôi được rồi, việc đã xảy ra không cần phải nhắc lại, chẳng có chút ý nghĩa gì cả."

"Vậy Vương gia bắt ta đến đây chỉ vì muốn ta ngồi tù cùng ngươi?" Đạo Khư cười lạnh.

"không không không, tác dụng của ngươi rất lớn, nói không ngoa thì ngươi chính là đội quân đánh đầu thắng đó đấy, đầu chỉ bản vương động tâm, mà ngay cả phụ hoàng của ta cũng động tâm. Ngươi quay về Bắc Bình tiếp tục nghiên cứu cái loại cỏ trùng đồ đi, chuyện ở đó đã có phụ hoàng ta tiếp nhận."

Đạo Khư nhìn Mộ Kiều, trong mắt có ánh sáng chợt lóe lên rồi biến mất, "Ta biết rõ ngươi muốn làm cái gì, Vương gia."

Mộ Kiều đứng dậy, cười vỗ vỗ bả vai Đạo Khư, "Đương nhiên, ta là do một tay ngươi đỡ dậy, ngươi đương nhiên hiểu rõ. đi đi, ý đồ của ngươi cùng cái mà bản vương muốn không có mâu thuẫn gì, chúng ta vẫn là bạn tốt."

Đạo Khư cũng cười, chấp tay nói: "Chúc vương gia tâm tưởng sự thành."

"Bản vương cũng chúc ngươi tâm tưởng sự thành."

Hai người nhìn nhau cười to, tiếng cười đầy quỷ dị.

- -

Đêm khuya, gió lạnh gào thét, từng bông tuyết to bằng cái bát bị gió thổi lượn vòng trong khoảng không, nhóm cấm vệ đứng dưới mái hiên bị gió tuyết thổi không mở nổi mắt. Trong Càn Thanh Cung, Kiến Nguyên Đế vốn đang ngủ say chợt mở mắt ra, dưới ánh đèn mờ nhạt, bên ngoài đồng tử có thêm một vòng màu hồng, trong vòng màu hồng lại có một cái bóng màu đen.

Sâu trong đầu có một giọng nói âm ỉ vang lên đầy mê hoặc, một lần lại một lần ra lệnh, "Giết thái tử, giết thái tử."

"Lập thái tử mới."

"Lập Mộ Kiều làm thái tử."

"Mộ Kiều mới là thái tử."

"Viết chiếu thư, lập Mộ Kiều làm thái tử, Mộ Kiều là thái tử."

Đôi mắt Kiến Nguyên Đế cứng ngắc nhìn chằm chằm vào đỉnh màn trướng, lẩm bẩm thì thầm, "Giết thái tử, giết thái tử."

Gác đêm hôm nay là Tần Bất Hư, nghe bên trong hoàng thượng có động tĩnh, rón rén đi qua, cách màn thấp giọng hỏi, "Bệ hạ có gì phân phó?"

"Thái tử, thái tử..."

Tần Bất Hư nghe thấy được, thử dò xét hỏi, "Bệ hạ muốn triệu kiến thái tử?"

"Thái tử, thái tử..."

"Tiểu nô rõ, đi mời thái tử ngay."

Dứt lời, Tần Bất Hư rón rén đi ra ngoài.

Tầm cung không thể không có ai, Tần Bất Hư lại đành phải kêu Ngụy Bảo ở tại Thiên điện đến đây hầu hạ.

Cùng lúc đó, các vị tướng quân quan trọng ở tại Bắc Bình cũng đều bình tĩnh, đồng tử cũng có vòng hồng y hệt Kiến Nguyên Đế.

--

Trường Ninh Hầu phủ.

Đêm dài đằng đẵng, gió tuyết đập vào cửa sổ, Lục Cửu bỗng đứng mở mắt ra, trong con mắt có bóng đen bay lượn, đôi mắt phượng mở to dò dẫm nhìn màn trướng trăm từ ngàn tôn một lát, sau đó đột nhiên vén chăn lên ngồi dậy.

Mộ Khanh Hoàng vốn ngủ say trong lòng hần, gối lên cánh tay hần, theo động tác hần ngồi dậy, từ trên cánh tay hần rút xuống gối đầu, đột nhiên bình tĩnh.

"Sao vậy?" Mộ Khanh Hoàng ngồi dậy theo, dùng áo gấm bao lấy hần, "Muốn đi tiểu đêm sao không khoác áo lông lên."

Lục Cửu lặng im không nói.

Mộ Khanh Hoàng khẽ đẩy hần một cái, "không phải là muốn đi tiểu đêm sao, cái bô ở sau tấm bình phong."

Lục Cửu dời mắt xuống, đầu óc một mảnh hỗn độn, mờ mịt "A" một tiếng.

"Ngủ đến mức hồ đồ rồi à, mau đi đi." Mộ Khanh Hoàng nằm xuống chuẩn bị tiếp tục ngủ.

Lục Cửu đứng lên, quả thật đi ra sau tấm bình phong, tiếng động khe khẽ truyền đến. một lát sau Lục Cửu trở lại, xoa nhẹ đôi mắt nhấp nhem cho tỉnh táo, sau đó nhìn Mộ Khanh Hoàng đang nằm nghiêng trên giường rồi lại nhìn mình đang mang chân không đứng trên thảm nỉ, thoáng ngáy người.

Mộ Khanh Hoàng mở mắt ra thấy Lục Cửu đứng ngơ ngác ở cuối giường, vén một góc chăn gấm lên, bắt đầu đi nói: "Mau trở lại ngủ đi, chàng ngủ hồ đồ luôn rồi à."

Lục Cửu thả cánh tay xuống, lặng lẽ cười chui vào chăn, "Tay hơi tê."

"Trước khi ngủ đã nói với chàng rồi, chúng ta mỗi người đắp một chăn, mỗi người nằm một gối thì mới thoải mái, vậy mà cứ thích phô trương đi ôm ta." Mộ Khanh Hoàng vừa xoa bóp cánh tay cho hần vừa cắn nhả.

Lục Cửu lại ôm Mộ Khanh Hoàng vào ngực lần nữa, "Ta thích ôm nàng ngủ như vậy."

"Kệ chàng đấy, dù sao người bị tê tay cũng không phải là ta." Mộ Khanh Hoàng khoác một tay lên ngang hông hần, ngáp một cái nói: "Ngủ đi."

Lục Cửu vỗ nhẹ lên lưng Mộ Khanh Hoàng, dụ dỗ nói: "Ta có cảm giác tựa hồ đã quên mất gì đấy, ta đứng dậy lúc nào?"

"Vừa rồi mới ngồi dậy, chàng quả thật ngủ mơ rồi sao?"

Lục Cửu lắc lắc đầu, "Ta không có một chút ấn tượng nào, tỉnh lại thì đã đứng ở dưới giường."

"Ta nghe được tiếng động của chàng mà, hay là chàng nhắm mắt lại đi à, quả thật mơ ngủ."

Mặt Lục Cửu lập tức đỏ lên, hôn một cái trên miệng Mộ Khanh Hoàng, "Ngủ, ngủ."

--

Đông Cung cách Càn Thanh Cung rất gần, sau khoảng thời gian ước chừng một chén trà thì thái tử đã vội vã chạy tới.

Trong điện, Kiến Nguyên Đế ngồi cứng đờ trên mép giường, Ngụy Bảo cẩn thận hầu hạ. Ngụy Bảo còn tưởng rằng do sáng nay hoàng thượng gặp Lâm An công chúa, lại bị chuyện của Lâm An công chúa làm cho suy nghĩ không ngủ được. Lâm An công chúa luôn luôn là tâm bệnh của Kiến Nguyên Đế, nên Ngụy Bảo cúi thấp đầu không dám nói lung tung.

Thái tử vội vàng đến, dây buộc trên áo măng bào còn chưa thắt lại hết, ông còn tưởng rằng Kiến Nguyên Đế tìm ông để thương nghị chuyện quốc gia đại sự, vừa trông thấy Kiến Nguyên Đế liền vội hỏi, "Phụ hoàng, đêm khuya ngài triệu kiến nhi thần, là có đại sự gì xảy ra sao?"

"Thái tử." Kiến Nguyên Đế dời mắt sang nhìn Mộ Vinh.

"Nhi thần ở đây." Thắt lại dây trên áo măng bào xong, thái tử cung kính đi qua.

Kiến Nguyên Đế lại đứng lên, đi đến chỗ treo thanh kiếm vàng Bàn Long, thái tử vội vàng đi theo, nghi hoặc hỏi, "Phụ hoàng, ngài cầm kiếm làm gì?"

Vừa dứt lời thì đã thấy Kiến Nguyên Đế bỗng đứng rút trường kiếm ra xoay người đâm vào ngực thái tử, thái tử không hề đề phòng bị đâm một nhát, liền trợn to mắt, vẻ mặt đầy khiếp sợ, "Phụ, phụ hoàng?"

Nguyệt Bảo đứng trông giữ bên cạnh cũng kinh hãi, cả người cứng ngắc không cử động được, đôi mắt trừng lớn, miệng mở to.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Không kịp (ba)

Hoàng hôn, lúc Mộ Khanh Hoàng từ Dưỡng Tế Tự hồi phủ thì đã nhìn thấy Lục Cửu để Minh nhi cười trên cổ chơi đùa, thấy hai người bọn họ hi hi ha ha cười vui vẻ, nàng cũng cười theo, "Bé còn nhỏ mà, coi chừng làm bé ngã."

Lục Cửu công Minh nhi ra nghênh đón, cười hơ hớ nói: "Minh nhi, mẹ ruột có chức đại quan tam phẩm của con đã về rồi."

Khi ấy Mộ Khanh Hoàng đang đứng giang tay để Ngọc Khê và Ngọc Loan thay quần áo cho, ba người nghe vậy đều cười rộ lên, Mộ Khanh Hoàng liếc xéo Lục Cửu một cái, "Sao, có ý kiến gì với việc ta đi sớm về trễ à."

"Nào có nào có, nương tử vất vả rồi." Lục Cửu ôm Minh nhi vào trong ngực, để sát vào Mộ Khanh Hoàng nói: "Là nhi tử nhớ nương."

Sau khi đổi sang một bộ váy áo thoải mái, Mộ Khanh Hoàng nhận lấy Minh nhi hôn lên mặt bé một cái, chọc Minh nhi cười khanh khách.

"Nhìn xem, nhi tử của ta thật ngoan, không hề ảm ỉ."

Mộ Khanh Hoàng chờ cho nha đầu Ngọc Khê ra ngoài, nhìn Lục Cửu cười nói: "Đừng nói mấy lời oán giận thế nữa, ta nhớ chuyện mà ta đã đáp ứng với chàng, nhưng thành lập nha môn Dưỡng Tế Tự là do ta khơi mào, ta không thể nửa đường liền bỏ, hiện tại Ứng Thiên phủ Dưỡng Tế Viện đã gần như đi vào nề nếp, công phường cũng đã được xây dựng, người già đan chiếu, trẻ nhỏ học nghề, hết thảy đều rất trật tự. Vài ngày nữa ta sẽ đi đến các địa phương, mỗi một chỗ đều xây dựng đầy đủ hệ thống của Dưỡng Tế Tự."

"Thôi được rồi, nhà người ta là phu xướng phụ tùy, nhà chúng ta là phụ xướng phu tùy, ta làm hộ vệ cho nàng được không, Dưỡng Tế Tự khanh đại nhân?" nói xong Lục Cửu phất áo chấp tay, vẻ mặt vui vẻ.

Mộ Khanh Hoàng mỉm cười, "đang có ý đó. Cũng hay, chúng ta vừa làm việc thiện vừa du sơn ngoạn thủy, không làm trễ nãi cả hai."

"Làm khó nàng còn nhớ rõ." Lục Cửu hừ hừ hai tiếng.

"Lời chàng nói ta đều nhớ hết."

"thật không?" Mắt phượng lập tức sáng lên như hai ngọn nến.

"Ta có gạt chàng bao giờ chưa?" Mộ Khanh Hoàng nhẹ nhàng tựa người vào lòng Lục Cửu, ánh mắt sáng ngời không muốn xa rời.

Lục Cửu ôm vợ con trong ngực, cảm giác cả trái tim hoàn toàn được lấp đầy, cười ngốc nghếch.

"Chờ đến khi chinh đồn Dưỡng Tế Viện trong cả nước xong rồi, ta sẽ từ quan, cùng chàng hưởng an nhàn phú quý, được không?"

"một lời đã định." Lục Cửu mừng rỡ.

Đúng lúc này, trong đình viện truyền đến giọng của Ngọc Khê, "Quận vương, xin cho phép nô tỳ bẩm báo."

"Tránh ra."

Mộ Khanh Hoàng nghe như là tiếng Dẫn Hoàng, liền đưa con trai cho Lục Cửu ôm, ngay khi ấy Mộ Dẫn Hoàng ăn mặc như tiểu thái giám xông vào, vừa thấy Mộ Khanh Hoàng hai mắt liền chảy lệ, "Tỷ tỷ, phụ thân bạo bệnh mà chết."

Mộ Khanh Hoàng sững sốt, trong đầu trống rỗng.

Mộ Dẫn Hoàng đứng tại chỗ khóc không thành tiếng, nghẹn ngào nói: "Phụ thân chết rồi."

Lục Cửu thấy Mộ Khanh Hoàng thất hồn thất vía, vội vàng giao con cho Ngọc Khê, khế đẩy Mộ Khanh Hoàng, "Tiểu Phượng Hoàng, nàng đừng dọa ta, nói không chừng là có người ở giữa cản trở, giả chết thôi, cũng giống như nàng."

Hai hàng lệ trong veo lăn xuống bỗng chốc tràn ra hốc mắt, Mộ Khanh Hoàng đưa tay nắm lấy Mộ Dẫn Hoàng, "Đệ xác định là đã nhìn thấy thi thể phụ thân? không đúng không đúng, trông thấy thi thể cũng không phải là phụ thân thật, Lục Cửu nói đúng, có lẽ là... Nhất định là Mộ Kiêu giờ trò quỷ!"

Mộ Duẫn Hoàng khóc ròng nói: "Đệ, đệ không nhìn thấy thi thể phụ thân, nhưng thái giám Càn Thanh Cung nói phụ thân bạo bệnh bỏ mình, hiện tại hoàng tổ phụ đã hạ lệnh Tông Nhân phủ nghĩ thực hiếu cho phụ thân, thương nghị tang lễ."

"Ta không tin!" Mộ Khanh Hoàng nghiêm nghị cắt đứt lời Mộ Duẫn Hoàng, "Đệ cẩn thận nói với ta, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Đêm hôm trước Tần Bất Hư đến Đông Cung cho gọi phụ thân đến Càn Thanh Cung, phụ thân đi rồi cũng không trở lại nữa. Đến hôm nay, hôm nay Đông Cung mới nhận được tin phụ thân bạo bệnh bỏ mình, cung thành giới nghiêm, hoàng tổ phụ tự giam mình ở bên trong Càn Thanh Cung ai cũng không gặp, đệ đã nghĩ biết bao cách mới có thể từ trong cung chạy ra ngoài."

"Ta không tin, không thể nào, rõ ràng kiếp nạn của phụ thân đã qua rồi, không phải sao?" Mộ Khanh Hoàng bất lực nhìn về phía Lục Cửu, nước mắt rơi như mưa, "Sao đột nhiên phụ thân lại chết, sao lại như vậy?"

Lục Cửu ôm lấy Mộ Khanh Hoàng, trấn an nói: "Nàng đừng gấp, có lẽ trong này có chuyện gì mờ ám cũng nên, không phải đại thái giám của Càn Thanh Cung là Ngụy Bảo vẫn luôn có quan hệ tốt với nàng à, chúng ta đi hỏi ông ấy một chút xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nàng đừng có gấp, đừng khóc."

"Đứng, đứng đứng, không, ta muốn đi cầu kiến hoàng tổ phụ." Mộ Khanh Hoàng nói xong thì lao đi ngay, Mộ Duẫn Hoàng khóc ròng nói: "Vô dụng, đệ đi cầu, hoàng tổ phụ ai cũng không gặp, còn cho người đuổi đệ ra."

"Vẫn nên nghĩ biện pháp liên lạc với Ngụy Bảo đi." Lục Cửu nói.

"Sau khi gặp chuyện không may, hoàng tổ phụ không gặp đệ, đệ cũng nghĩ đến việc nhờ Ngụy Đại Bạn, nhưng Ngụy Đại Bạn tựa như mất tích, tìm khắp nơi cũng không thấy." Mộ Duẫn Hoàng nói.

Lòng Mộ Khanh Hoàng như rơi vào hầm băng, toàn thân phát run, lẩm bẩm nói: "đã xảy ra chuyện, nhất định đã xảy ra chuyện..."

nói xong, nàng chạy vội ra ngoài, Lục Cửu sợ nàng gặp chuyện không may bèn đuổi sát theo.

Sau đó không lâu, thái giám truyền báo tang cũng đến Trường Ninh Hào phủ.

- - Thái tử bạo bệnh bỏ mình.

Màn đêm buông xuống, bão tuyết mù mịt, Mộ Khanh Hoàng gõ cửa một tiểu viện.

"Tỷ tỷ, đây là đâu?"

"Là tiểu viện mà Ngụy Đại Bạn mua ở ngoài cung, thu dưỡng một đứa bé xuất thân từ Dưỡng Tế Viện, tiểu viện là ta mua cho, ta cũng tự mình sắp xếp."

"nói vậy, Ngụy Đại Bạn rất có thể đang ở đây?"

Lục Cửu im lặng không nói.

một lát sau, cửa mở hé ra, trong khe hở có một cái đầu nhỏ chui ra, tiểu hài tử thò tay dứt tờ giấy cho Mộ Khanh Hoàng rồi lập tức đóng cửa lại.

"Là gì vậy?" Mộ Duẫn Hoàng vội vàng hỏi.

- - Thái tử chính là bạo bệnh mà chết, không nên truy cứu, vĩnh viễn cũng không nên truy cứu.

- - Ta an toàn, đừng lo.

Chữ viết qua loa, vừa nhìn đã biết là vội vàng viết ra.

Thấy Mộ Khanh Hoàng ngây người, Mộ Duẫn Hoàng liền giành lấy tờ giấy, mờ mịt lẩm bẩm: "Là thật?"

"không phải thật." Mộ Khanh Hoàng lắc đầu, trong hai mắt đột nhiên phát ra lửa hận, "Là Mộ Kiều, nhất định là âm mưu của Mộ Kiều!"

nói xong, nàng phi thân lên ngựa, vội vã đi về hướng Tông Nhân phủ.

Lục Cửu vội nói: "Đệ mau hồi cung đi, bên ngoài cung đã có ta, sẽ không để tỷ tỷ đệ gặp chuyện không may."

nói xong, hắn cũng phi thân lên ngựa đuổi theo.

- -

Trăng lạnh, quạ kêu, Lâm An một thân đơn bạc đứng bên bờ nước, trong tay mang theo một bầu rượu đã hết, nụ cười trên mặt vừa vui sướng lại vừa thống khổ, "Tốt, thật tốt, phụ hoàng, nhi tử người thương nhất chết rồi sao, chết như thế nào? Con biết rõ, con biết rõ, yên tâm, con sẽ không nói cho người trong thiên hạ biết, để một mình người thống khổ được rồi, cũng thống khổ tựa như con những năm nay."

một con hạc trắng rơi xuống nước, bọt nước văng tứ tung, Lâm An nhìn vào bóng đêm chợt vui mừng cười rộ lên, "Phu quân, chàng tới đón ta à?"

Bàn chân trần tiến một bước về phía trước, băng trên mặt nước quá mỏng không chịu nổi sức nặng của nàng, tiếng "răng rắc" phát ra, nàng liền rớt xuống.

không có giấy giũa, chỉ chằm chằm chìm xuống.

Hôm sau, mặt nước đóng băng, bên dưới người ta có thể nhìn thấy một làn tóc đen nhánh tỏa ra như một đóa hoa cúc màu đen.

- -

Xông thẳng vào Tông Nhân phủ, Mộ Khanh Hoàng thừa dịp không ai chú ý, rút ra một thanh trường kiếm bên hông một cảm quân, chỉ vào Tông Nhân Lệnh, nói: "Lục hoàng thúc, hôm nay không thấy được Mộ Kiều con sẽ không bỏ qua, người tránh ra."

"Triều Dương, người đừng làm loạn, không có khẩu dụ của phụ hoàng ai cũng không thể gặp Ngũ ca, trở về đi."

"Y giết cha con, chính là y đã giết cha con, con muốn báo thù cho phụ thân!" Nước mắt không ngăn được rơi xuống, Mộ Khanh Hoàng ngẩng cao đầu, đôi mắt đỏ bừng.

"Người không được làm vậy, phụ hoàng đã cho báo tang, thái tử là bạo bệnh bỏ mình, hơn nữa sau khi Ngũ ca bị nhốt thì vẫn liên tục ở trong phòng giam ngậm ngốc, chưa từng ra ngoài."

"Nhưng cha con chết, không phải là bạo bệnh bỏ mình, thân thể của phụ thân con hết sức khỏe mạnh. Được, cho dù không phải là Mộ Kiều, hôm nay con cũng nhất định muốn gặp y!"

Mộ Khanh Hoàng kẻ kiếm lên cổ, "Lục hoàng thúc, người cho hay không?"

"Người đưa nhỏ này, quá liều lĩnh, mau để kiếm xuống."

Đúng lúc này, Lục Cửu đến, Tông Nhân Lệnh vội nói: "Người mau khuyên nhủ nàng."

"Lục Cửu, nhất định là Mộ Kiều giờ trò quỷ, ta muốn gặp y, ta muốn giết y!" Mộ Khanh Hoàng xoay đầu lại nhìn Lục Cửu, thái độ kiên quyết, nước mắt tuôn trào.

"Được." Lục Cửu lập tức đánh úp về phía một tên cảm vệ, từ trong tay cảm vệ đoạt được thanh trường kiếm, "Tiểu Phượng Hoàng nàng thật là ngốc, đừng có dùng chính mình uy hiếp người khác, chúng ta xông vào."

Tông Nhân Lệnh tức chết đi được, "Hai người các người là đồ vô liêm sỉ, muốn gặp y phải không, được, cho các người gặp."

một mặt để cho Mộ Khanh Hoàng cùng Lục Cửu đi, một mặt ông phái người vào cung thông báo cho Kiến Nguyên Đế.

Tông Nhân Lệnh dẫn hai người tới nhà tù giam Mộ Kiều, cho người mở khóa, lạnh mặt nói: "Cho các người gặp, nhưng quyết không cho phép các người động thủ giết người."

Khi cửa phòng giam mở ra, đập vào mắt lại là cảnh tượng làm cho ai nấy khiếp sợ không thôi, Tông Nhân Lệnh trực tiếp đỡ tường ới ra.

Vị máu tanh xộc vào mũi, thần trí Lục Cửu hoảng hốt, theo bản năng liếm môi dưới, mà Mộ Khanh Hoàng thấy bên trong Mộ Kiều đang ngồi xồm trên mặt đất móc ăn nội tạng, sợ hãi bịt miệng.

Mộ Kiều quay đầu lại, vết máu trên miệng loang lổ, hần nhìn thoáng qua Mộ Khanh Hoàng liền bỏ qua một bên, ngược lại nhìn về phía Lục Cửu, "Người đã đến rồi à, chờ người đã lâu."

Lục Cửu nhìn vào mắt Mộ Kiều, đứng chết trân tại chỗ, bên ngoài đồng tử lập loè ánh hồng.

Ngay khi ấy một tiếng thét chói tai truyền đến, Tần Bất Hư ngã xuống đất, Mộ Khanh Hoàng chậm rãi quay đầu lại, sợ hãi trong mắt lại càng nhiều thêm.

"Yến, Yến vương?" Tần Bất Hư chỉ vào Mộ Kiều đang chậm rãi từ trong phòng giam đi ra, sợ hãi lần một vòng chạy ra ngoài, "Bệ hạ triệu kiến, bệ hạ triệu kiến!"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Không kịp (bốn)

Đêm trăng, bão tuyết mạnh, gió rét đập cửa sổ.

Thái giám từ từ mở cửa Càn Thanh Cung, Mộ Khanh Hoàng dẫn đầu xông vào, liền thấy, trong điện đường đặt một cái quan tài bằng vàng điều khắc hình rồng, mà ngồi ở trên long ý cao cao kia là một lão nhân tóc trắng, tay đang vuốt ve một thanh kiếm vàng lóe tia sắc bén.

Mộ Khanh Hoàng muốn nói lời chất vấn nhưng lại nghẹn trong cổ họng, nước mắt tràn mi, "Hoàng tử phụ, ngài sao thế này?"

không phải vừa gặp nhau vài ngày trước đó sao?

Khi đó hoàng tử phụ trông vẫn còn khỏe mạnh, mặc dù tóc hoa râm, nhưng tóc đen vẫn còn.

"Đến nhìn phụ thân con một chút đi, nhìn hắn một lần cuối cùng." Kiến Nguyên Đế khàn giọng nói.

Mộ Khanh Hoàng bỗng dừng quay đầu nhìn quan tài vàng ở giữa điện, trong tích tắc, hai chân nàng như bị đóng chặt trên đất, tiến không nổi, cũng không dám tiến.

"Hoàng tử phụ, nằm trong kim quan này là ai, vì sao con phải nhìn, con không đi."

"Phụ thân con, thái tử mà trăm dòng tâm huyết bồi dưỡng, nhi tử trăm yêu mến nhất."

"không - -" Mộ Khanh Hoàng ôm ngực, đau lòng kêu to.

Lục Cửu đau lòng không thôi, nhưng lại bất lực, cất bước đi đến trước kim quan, chậm rãi ghé đầu nhìn rồi thu hồi ánh mắt đau thương, hắn nhìn Mộ Khanh Hoàng, môi mấp máy muốn nói, cuối cùng lại không đành lòng mở miệng.

"Kiều nhi, con đến đây, tiến lên đây xem cái này một chút." Kiến Nguyên Đế dùng kiếm nhắc thánh chỉ lên, ném đến gần Mộ Kiều, Mộ Kiều khom lưng nhặt lên, vừa đọc xong thì trên khuôn mặt âm quý ấy lập tức tươi cười sung sướng, "Phụ hoàng, cuối cùng người cũng chịu phong ta làm thái tử, hay lắm, ta vốn nên làm thái tử từ lâu rồi."

"Hoàng tử phụ, người muốn phong y làm thái tử?" Bị thương còn chưa dứt, đột nhiên nghe thấy Mộ Kiều nói lời như vậy, Mộ Khanh Hoàng khó có thể tin nhìn về phía Kiến Nguyên Đế.

"Thánh chỉ này, chữ viết này đúng là trăm viết, nhưng trăm lại hoàn toàn không nhớ rõ mình từng viết qua thánh chỉ như vậy, Kiều nhi, trăm chưa từng nghĩ đến việc sẽ lập người làm thái tử?"

"không có nghĩ tới cũng không cần gấp gấp đầu phụ hoàng, người viết thánh chỉ, đóng ngọc tỷ, đây là sự thật, từ nay về sau ta chính là thái tử, ha ha..."

Kiến Nguyên Đế chậm rãi đứng lên từ trên long ý, giơ kiếm vàng lên hướng về phía Mộ Kiều, "Có phải người đã làm gì với trăm hay không?"

"Làm, ta có làm." Mộ Kiều thần nhiên thừa nhận, "Trà hiếu kính cho ngài đều trộn máu nhi thần mà, phụ hoàng, trà pha máu nhi thần dễ uống không?"

Khuôn mặt tuy già nua nhưng đôi mắt ưng vẫn sắc bén như cũ, Kiến Nguyên Đế nghe vậy liền đâm kiếm tới, cùng lúc đó Mộ Kiều lui về khoảng không phía sau, hét lớn một tiếng, "Lục Cửu, giết hắn."

Mộ Khanh Hoàng bỗng dừng nhìn về phía Mộ Kiều, "Người nói cái gì?"

Nhưng mà Lục Cửu lại thật sự nghe theo mệnh lệnh của Mộ Kiều, bước nhanh đến phía trước cướp kiếm vàng trong tay Kiến Nguyên Đế, Kiến Nguyên Đế khiếp sợ không thôi, găm lên, "Lục Cửu, người muốn làm cái gì?"

Mộ Khanh Hoàng sững sờ trong chớp mắt rồi cuống quýt chạy lên trước cản trước người Kiến Nguyên Đế, "Lục Cửu, chàng điên rồi sao? Hành thích vua là tội lớn tru di cửu tộc!"

Bóng đen trong hai mắt Lục Cửu nôn nóng dao động, ánh sáng đỏ hừng hực, cứng người lập đi lập lại một câu, "Giết lão, giết lão."

Mộ Kiều đứng ở một bên cười ha ha.

"Là người, nhất định là người giờ trò quý."

Mộ Khanh Hoàng bị kiếm vàng quét ngã xuống đất, Lục Cửu giờ kiếm đuổi theo chém Kiến Nguyên Đế, thấy tình trạng như vậy Kiến Nguyên Đế mở miệng muốn gọi người cứu giá, Mộ Khanh Hoàng lập tức đứng lên vừa kêu vừa từ phía sau ôm lấy eo Lục Cửu, ánh mắt cầu khẩn nhìn Kiến Nguyên Đế, "Hoàng tử phụ, cầu xin người đừng làm như vậy."

Kiến Nguyên Đế đỡ lấy lư hương đồng, hồng học thờ gấp, cắn răng nhẫn nại, quát lớn: "Lục Cửu, lập tức dừng tay, nếu không trăm thật sự sẽ tru di cửu tộc nhà ngươi."

Lục Cửu dường như không nghe lọt bất cứ gì, đập mạnh vào sống lưng Mộ Khanh Hoàng, kịch liệt giãy giụa. Mộ Khanh Hoàng bị đánh đến phun ra một búng máu, máu tươi bắn lên trên vạt áo hắn, ánh vào trong mắt hắn, hàng lông mày dài cau lại, bóng đen trong mắt càng dao động dữ dội. Lục Cửu vẫn giữ tư thế đứng thẳng giờ kiếm bắt động, ngũ quan vận vận, thoáng chốc tươi sáng thoáng chốc chết lặng.

"Tiểu, Phụng, Hoàng." Lục Cửu gian nan phun ra ba chữ, tay trái giữ chặt tay phải cầm kiếm, "Mau tránh ra."

Mộ Khanh Hoàng lắc đầu, thấy thế đoạt đi kiếm trong tay hắn, "Lục Cửu, đưa thanh kiếm cho ta, ta cầu xin chàng đưa kiếm cho ta."

Mộ Kiêu ở một bên dương dương đắc ý, lần nữa hạ lệnh, "Giết nàng, phạt can giết phạt."

Lục Cửu bỗng dưng đẩy Mộ Khanh Hoàng ra, giờ kiếm bỏ xuống.

"Cửu ca ca, ta là Tiểu Phụng Hoàng của chàng." Thấy bộ dạng Lục Cửu thần chí mơ hồ, Mộ Khanh Hoàng đau buồn khóc lớn.

Khi nhìn thấy Lục Cửu giờ kiếm lên hướng về phía nàng, kiếm rơi trên đầu nàng, khi thấy Lục Cửu không nhận biết nàng, trong con mắt cũng không phản chiếu ra bóng dáng nàng, trong tích tắc kia, nàng đau lòng không thở nổi.

Lục Cửu ngủ quan vận vẹo, tay trái lần nữa ngăn chặn tay phải giờ kiếm, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ thống khổ.

"Chàng đã quên sao, chúng ta đã nói, sẽ cùng nhau đi du sơn ngoạn thủy."

Lục Cửu nức nở nghẹn ngào, một tay ôm lấy đầu mình, Mộ Khanh Hoàng thấy lóe lên hy vọng liền tiến lên muốn đoạt lại kiếm lần nữa.

"Lục Cửu, giết nàng."

"Ngươi cầm miệng, súc sinh." Kiến Nguyên Đế gầm lên.

Lục Cửu đột nhiên thống khổ kêu ra tiếng, lại một lần nữa mất đi lý trí, xoay tay đâm kiếm vào ngực mình.

"không - -"

Mộ Khanh Hoàng nhào tới ôm lấy Lục Cửu, "Cửu ca ca, không được bỏ ta, ta cầu xin chàng không được bỏ ta."

Đau đớn kịch liệt làm Lục Cửu thoáng thanh tỉnh, nhưng bóng đen trong mắt hắn vẫn liên tục dao động không ngừng. Lục Cửu sờ mặt Mộ Khanh Hoàng, "Tiểu Phụng Hoàng, nàng có yêu ta không?"

Mộ Khanh Hoàng đau đến không muốn sống, nước mắt rơi như mưa, "yêu chàng, ta yêu chàng, chẳng biết từ lúc nào đã yêu sâu đậm, chỉ là ta còn chưa kịp đối tốt với chàng, ta còn chưa kịp đối tốt với chàng, ta van cầu chàng đừng chết."

"Tiểu Phụng Hoàng, nghe thấy những lời này của nàng, ta đã mãn nguyện."

nói xong, mắt phụng khép lại liền hôn mê bất tỉnh.

Mộ Khanh Hoàng thấy thế, tưởng Lục Cửu đã chết, lập tức đau đến mức tận cùng, nỗi đau cực hạn đến mức không rơi lệ được nữa, thanh tỉnh đến đáng sợ. Đôi mắt ngập lửa, nàng đặt Lục Cửu xuống, rút kiếm vàng trên ngực Lục Cửu ra, vọt tới trước mặt Mộ Kiêu, giờ kiếm muốn giết, Mộ Kiêu lại không hề sợ hãi, "Ngươi giết ta, tổ phụ thương ngươi sùng ngươi sẽ phải chết, những tướng quân ngoài biên cảnh từng uống máu ta cũng sẽ chết, trong cơ thể ta nuôi cô độc mẫu vương, ta chết, cô độc mẫu chết, cô độc mẫu chết cô độc con cũng chết, cô độc con chết, tất cả ai từng uống máu ta cũng sẽ chết. Triều Dương, ngươi giết ta đi, ha ha..."

Mộ Khanh Hoàng hận đến mức tận cùng lại không thể giết, giãy giụa rất lâu, chợt kêu to một tiếng, bỏ về phía cánh tay Mộ Kiêu, Mộ Kiêu không trốn không né tiếp nhận, lập tức cánh tay bay xuống, tràn ra ngoài không phải là máu, lại là thứ chất lỏng màu đen, mà khi chất lỏng rơi xuống đất, từng đàn sâu đen bò đầy trên mặt đất.

Kiến Nguyên Đế hoảng hốt, mạnh mẽ kéo Mộ Khanh Hoàng ra, cách xa Mộ Kiêu.

Mộ Kiêu lại cười to một trận, miệng vết thương trên cánh tay nhanh chóng khép lại, hắn đi đến long ý ngồi lên, bễ nhễ nhìn Kiến Nguyên Đế, "Phụ hoàng, ngôi vị hoàng đế này chỉ có thể là của ta, ngươi muốn tự mình hạ chiếu hay là chờ 'ngươi' tự mình hủy diệt đi anh danh cả một đời rồi mới hạ chiếu?"

"Súc sinh, ngươi là tên súc sinh!" Kiến Nguyên Đế tức đến toàn thân phát run.

"Hoặc là, để Lục Cửu gánh tội danh hành thích vua này đi." Mộ Kiêu cười nhìn ra sau lưng Kiến Nguyên Đế và Mộ Khanh Hoàng, Mộ Khanh Hoàng bỗng nhiên xoay người, liền thấy Lục Cửu đứng lên, hai mắt vô thần, nhưng miệng vết thương trước ngực lại ngừng chảy máu, Mộ Khanh Hoàng ngay lập tức mừng rỡ nhào tới ôm lấy Lục Cửu, hai tay gắt gao ôm lấy eo hắn, không để cho hắn đi giết Kiến Nguyên Đế, lập tức nói: "Hoàng tổ phụ, mau truyền Kim Ngõ lên điện."

"Người đâu."

một lát sau, Tần Bất Hư dẫn Kim Ngõ tiến vào, thấy Mộ Kiêu ngồi trên long ý thì sợ hết hồn.

Mộ Khanh Hoàng sai Kim Ngõ tướng quân không chế Lục Cửu, dùng khăn bịt miệng hắn lại, sợ hắn lại nói chuyện hành thích vua trước mặt người

ngoài, sau đó Mộ Khanh Hoàng ép hỏi Mộ Kiều, "Giải được đâu, giao giải được ra đây."

Kiến Nguyên Đế cũng nhìn về phía Mộ Kiều trên ghế rồng, "Người lần xuống cho trẫm, giao giải được ra."

"không có giải được, ta cũng muốn có giải được, nhưng năm đó lúc ta đang cận kề cái chết, Đạo Khư cho ta uống viên thuốc cổ độc được lấy ra từ trong địa cung, sau đó ta liền biến thành bộ dáng như bây giờ. Ta cũng muốn giải được, nhưng không có giải được, nói không chừng sau cửa Thanh Đồng có giải được, các người đi tìm đi." Bộ dáng Mộ Kiều không chút sợ hãi, "Phụ hoàng, mạng của người, mạng của Lục Cửu, mạng của các tướng quân ngoài biên cảnh đều ở trên người ta, phụ hoàng, người cần phải ngoan ngoãn nghe lời nha. Lục Cửu à, ta chỉ muốn cho các người xem một chút lợi hại của cổ độc này thôi, Triều Dương à, vừa rồi thấy người khóc đau lòng biết mấy, hoàng thúc cũng thấy đau lòng đây, ha ha..."

Mộ Khanh Hoàng hận nghiêng răng nghiêng lợi, "Người chờ xem, người sẽ gặp báo ứng, không, ta nói sai, người đã gặp báo ứng, người là con quái vật!"

Đôi mắt Mộ Kiều sắc bén âm lãnh, "Ta là quái vật, phu quân người cũng vậy, cổ độc này thích nhất là ăn thịt người sống, người không để cho nó ăn, nó sẽ ăn Lục Cửu, bắt đầu gặm nhấm từ ngũ tạng lục phủ, từ từ, từng chút từng chút..."

"Người cầm miệng!" Mộ Khanh Hoàng hét lớn.

"Sao, sợ à?" Mộ Kiều âm hiểm cười rộ lên.

Kiến Nguyên Đế nhìn về phía Mộ Kiều, "Súc sinh, lời người nói đều là thật?"

"Mộ Cao Tổ không phải đã cáo trạng với người rồi sao, phụ hoàng của ta."

"Người tên súc sinh này!"

"Đừng vội mắng, sau này người cũng sẽ là súc sinh."

"Súc sinh, súc sinh!" Kiến Nguyên Đế giận dữ.

"Nhất định có giải được, cổ độc này chính là thứ chứa trong chiếc hộp bị mất trong miếu xá đúng không?"

"Triều Dương thật thông minh." Mộ Kiều hài lòng tán thưởng, đáng tiếc Mộ Khanh Hoàng tuyệt nhiên không muốn y tán thưởng, chỉ muốn giết y.

"Giải được kia nhất định còn ở trong miếu xá."

Mộ Kiều cầm lấy ngọc tỷ vuốt ve, lơ đãng nói: "Ta đều xem hết rồi, không có, chỉ còn cửa Thanh Đồng chưa mở mà thôi. Mà cánh cửa ấy, ta đã hao tổn nhiều năm như vậy, dùng hết biện pháp cũng chưa mở được, Triều Dương à, vô dụng, không có giải được, Lục Cửu, phụ hoàng, đều ngoan ngoãn làm con rối của ta đi, a ha ha."

"Ta không tin, ta sẽ đi tìm, người không mở được cửa Thanh Đồng, chẳng lẽ Cửu Ngự cũng không mở được sao?"

"Người thật sự xem con súc sinh đó là người đấy à?"

"Chúng ta cứ chờ xem." Mộ Khanh Hoàng không để ý tới Mộ Kiều nữa, nói với Kiến Nguyên Đế: "Tổ phụ, con muốn mang theo Lục Cửu đi Bắc Bình, người ở trong kinh..."

Kiến Nguyên Đế gật đầu, "Trẫm biết phải làm sao, con yên tâm đi."

"Dạ."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Vĩnh viễn không rời (kết cục)

Hoàng hôn buông xuống. Đêm về, ngoài địa cung sói tru thú rống.

Mộ Khanh Hoàng nhìn cửa Thanh Đồng cổ xưa, mặt đầy bất lực.

Nàng tìm khắp rồi, mang Cửu Ngự theo để tìm khắp địa cung, nhưng không có bất kỳ manh mối mở cửa nào.

Mà, trời đã vào đêm.

"Tiểu Phượng Hoàng, mau trối ta lại." Lục Cửu liếm môi, dùng hết khí lực toàn thân đè ép sự thèm khát máu thịt đang trỗi dậy trong người hắn, nhưng càng nén thì cơ thể càng đau, giống như bên trong cơ thể hắn có một con sâu đang gặm nhấm khắp lục phủ ngũ tạng, toàn thân hắn đau đến đổ mồ hôi, dựa vào Cửa Thanh Đồng hận không thể đập đầu vào.

Mộ Khanh Hoàng ngồi xổm người xuống ôm lấy Lục Cửu, "Nhịn thêm chút nữa, nhịn thêm chút nữa, ta nhất định có thể tìm được biện pháp mở cửa, ta nhất định có thể."

Lục Cửu ngửi mùi thơm trên cơ thể Mộ Khanh Hoàng, lại liếm môi lần nữa, nhịn không được mà vùi đầu vào cổ Mộ Khanh Hoàng, chỉ muốn cắn cái cổ trắng nõn kia, hung hăng cắn xuống, xé rách, nuốt trọn.

Lục Cửu cảm giác thần trí mình bị mùi máu của Mộ Khanh Hoàng đánh thẳng vào có chút ít mê muội, giống như sắp mất hẳn lý trí. Cùng lúc đó, hắn bất tri bất giác cắn vào cổ Mộ Khanh Hoàng, chảy ra máu, trong cổ họng tràn đầy mùi máu tanh, mùi máu tanh làm mất Lục Cửu hồng, cũng làm hắn lý trí thức tỉnh. Hắn bỗng dưng đẩy Mộ Khanh Hoàng ra, cất giọng quát chói tai, "Người đâu, cầm dây xích sắt đến."

Ở trong góc huyết động, đám người Kim Nê đang ngồi yên nghe vậy thì người đẩy ta, ta đẩy người, cuối cùng Bạch Cẩm bị đẩy ra, cầm dây xích sắt đã chuẩn bị từ trước.

"Thế tử gia." Bạch Cẩm khóc không ra nước mắt, cương cứng nhìn Lục Cửu.

"Trối ta lại." Lục Cửu đưa hai tay ra sau lưng, mệnh lệnh Bạch Cẩm, "Đừng nói nhảm."

Mộ Khanh Hoàng ngồi dưới đất, bụm mặt ghen ngào.

Cửu Ngự vô tội nghiêng đầu nhìn Mộ Khanh Hoàng, "Meo meo ~" một tiếng.

"Cần người có ích lợi gì?" Mộ Khanh Hoàng chợt phát giận với Cửu Ngự.

"Meo meo?" Cửu Ngự bị đẩy lui về phía sau, nhảy lên trên một tảng đá, kim hương cầu trên cổ lắc qua lắc lại.

Hai mắt Mộ Khanh Hoàng chợt tỏa sáng, đứng lên ôm lấy Cửu Ngự, sờ kim hương cầu hỏi: "Cửu Ngự, thứ trên cổ người đây có phải là chìa khoá mở cửa hay không? Phải không? Người nói cho ta biết, mau nói cho ta biết đi."

"Meo meo?" Cửu Ngự mở to đôi mắt mèo trong veo như nước mờ mịt nhìn Mộ Khanh Hoàng.

"Người đưa cái này cho ta mượn nhìn một chút được không?" nói xong liền muốn tháo xuống, Cửu Ngự không vui, dùng móng vuốt gầy tay Mộ Khanh Hoàng ra.

"Người ngoan một chút, ta chỉ xem một chút, xem một chút liền trả lại cho người."

"Meo meo ~" Cửu Ngự cọ vào mu bàn tay Mộ Khanh Hoàng không giãy giụa nữa.

Mộ Khanh Hoàng nhìn kim hương cầu, lập tức bảo đám người Bạch Cẩm dùng dây mây bò lên trên cửa Thanh Đồng, tỉ mỉ tìm cơ quan của ổ chìa khoá.

trên mặt đất, Lục Cửu đã bị xích sắt trối chắc chắn, nằm trên mặt đất, một đôi mắt khi thì lóe ánh đỏ, khi thì thanh tỉnh, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ thống khổ.

Mộ Khanh Hoàng đau lòng cực kỳ, nâng đầu hắn lên đặt trên đùi mình, ôm hắn, liên tục khuyên, "Nhịn thêm chút nữa, nhịn thêm chút nữa thôi là tìm được cơ quan mở cửa, nhất định có cơ quan."

Nhưng mà, theo ánh trăng sáng dần dần lên cao, trăng lên đỉnh đầu, Lục Cửu hoàn toàn thay đổi dáng vẻ, quần quai gài thét trên mặt đất, vẫn không có cơ quan, đám người Bạch Cẩm bức tức buông lời chửi thề, đập cửa, nhưng không được gì, vẫn không tìm được cơ quan.

Thấy Lục Cửu thống khổ như vậy, Mộ Khanh Hoàng từ từ đưa cánh tay tới bên miệng Lục Cửu, môi run run nói: "Chàng ăn đi, ăn đi..."

"Quận chúa, người điên rồi." Ngọc Loan kéo Mộ Khanh Hoàng lên, nhịn không được mạo phạm quát lớn.

"Chàng sẽ bị cổ trùng trong thân thể từ từ ăn đến chết, ta không muốn chàng chết, chỉ cần chàng còn sống, ăn thịt ta, ăn ta." Mộ Khanh Hoàng đẩy Ngọc Loan ra muốn đến ôm Lục Cửu, Ngọc Loan gắt gao ngăn lại không cho đi.

"Cút ngay!" Mộ Khanh Hoàng giận dữ, nước mắt chảy dài trên mặt.

"Quận chúa, nô tỳ van người."

Ngọc Loan quỳ xuống, khóc cầu khẩn.

Bạch Cẩm luống cuống đứng đó chợt cuộn tay áo lên nói: "Ăn ta."

"Ăn ta." Kim Nê cùng Bạch Cầm tranh đoạt nhau.

Ngọc Loan xoay người lại giận dữ mắng mỏ, "Các người đều điên rồi à?! Nếu sau khi thế từ gia đình lại biết được, ngài ấy còn có thể sống sao?"

"Âm ỉ quá, cút ra ngoài."

"Quận chúa..."

"Cút ra ngoài!"

Ngọc Loan cắn cắn môi, được Bạch Cầm dìu đứng dậy, đi từng bước cẩn thận, "Quận chúa, bọn em ngồi ngay trong khe núi ở đằng sau, có việc gì người cứ gọi."

Mộ Khanh Hoàng không để ý, nghe Lục Cửu thống khổ gầm thét, vượt ve khuôn mặt vụn vỡ của hắn, một lát sau đứng dậy, nhìn cửa Thanh Đồng to lớn trước mắt, chậm rãi quỳ xuống, "Thần Long bệ hạ, Hoàng hậu nương nương, ta biết rõ chúng ta đã quấy rầy sự yên bình của các người, nhưng ta thật sự không còn cách nào, cầu xin các người đại phát từ bi, mở cửa đi."

Mộ Khanh Hoàng mạnh mẽ khấn đầu van xin, cái trán đánh "bộp" một tiếng trên mặt đất, trên vầng trán vốn trơn bóng lập tức xuất hiện vết bầm tím.

"Van cầu các người, mở cửa đi, ban giải được cho chúng ta."

Mỗi khi dứt một câu, nằng lại khấn đầu một cái, "bộp bộp bộp", chẳng mấy chốc trên trán Mộ Khanh Hoàng đã chảy máu.

Núp ở trong khe xem, Ngọc Loan bụm miệng khóc, muốn đi ngăn cản lại bị Bạch Cầm ngăn lại, "Đề quận chúa phát tiết chút đi, bằng không, bằng không sẽ phát điên thật đấy."

Bạch Cầm nhìn Lục Cửu đang quần quai trên mặt đất, không ngừng gầm thét như dã thú, mặt cũng đầy thống khổ.

"Mở cửa đi."

Ngay lúc Mộ Khanh Hoàng dập đầu đến mê muội, vết máu loang lổ trên mặt đất, thì một tiếng "răng rắc" vang lên, một cái lỗ tròn nho nhỏ xuất hiện trên cửa Thanh Đồng, từ đó nứt ra thành tám đường, lộ ra đường nét bên trong, có góc có cạnh, giống như một viên cầu. Mộ Khanh Hoàng thoáng ngẩng người rồi lập tức mừng rỡ không thôi, vội vàng lấy kim hương cầu của Cửu Ngự ra, so sánh một chút rồi đặt kim hương cầu vào, nhẹ nhàng ấn xuống.

một tiếng "cách" phát ra, sau đó âm thanh từ từ lớn dần, giống như cơ quan trong đó đã khởi động.

- - Âm âm

Cửa Thanh Đồng rung động, trên đỉnh đầu có đá vụn bụi bặm rơi xuống, Mộ Khanh Hoàng vội vàng nằm xuống bảo vệ đầu Lục Cửu, đám người Ngọc Loan cũng vội vàng chạy tới, đều mừng rỡ không thôi, "Cửa này thật sự có thể mở ra ư?!"

Tiếng âm âm vẫn vang lên, cửa Thanh Đồng chậm rãi mở ra hai bên, một thứ mùi mốc meo do trải qua nghìn năm hòa với mùi thơm kỳ dị nào đó ập đến, Mộ Khanh Hoàng bịt chặt mũi lại, Bạch Cầm cùng với Kim Nê dìu Lục Cửu lui về phía sau, đợi đến khi mùi hương với bụi bặm đã tán đi không ít, Cửu Ngự chạy đi vào trước, kêu meo meo, cực kỳ hưng phấn, giống như được về nhà.

"Quận chúa, mong thứ tội, nô tài vào trước." Kim Nê chấp tay nói xong liền đi vào.

Bạch Cầm với Ngọc Loan không chế được Lục Cửu, Mộ Khanh Hoàng phía trước, theo sát Kim Nê đi vào, liền thấy trên đỉnh khám đủ loại bảo thạch, dùng bảo thạch cùng dạ minh châu phác họa lại bầu trời cùng trăng sao, chiếu sáng toàn bộ hàng động, mà dưới bầu trời đỉnh là nước, không, hẳn là thủy ngân, thủy ngân mênh mông như sông dài biển rộng, trong đó có một cái đài cao, trên đài bày một chiếc quan tài bằng bạch ngọc.

trên vách tường bao quanh ngôi mộ này vẽ chi chít tranh, trên tranh chỉ phác họa hai người, diễn tả lại cuộc sống thường ngày của bọn họ. Mỗi một bức học đều được vẽ rất sống động, khiến người ta nhìn vào mà không khỏi hâm mộ, không thể không trầm nghĩ, Thần Long Đế nhất định là sủng ái Ngọc hoàng hậu vô cùng, Ngọc hoàng hậu nhất định là yêu Thần Long Đế say đắm. Nhìn ánh mắt bọn họ trao cho nhau, bất luận là hôn, là giận, hay là vui, thì từ khóe mắt cho đến lông mày đều biểu lộ ra tình yêu sâu đậm.

Sao sáng trăng soi, biển rộng sông dài, quan tài bằng bạch ngọc ở giữa, không cần nghĩ cũng biết, trong đó nhất định có hai người đang nằm kề bên nhau an giấc nghìn thu, cứ như vậy đời đời kiếp kiếp, vũ trụ hồng trần, sinh tử đông huyệt, mãi mãi không rời.

Chẳng biết tại sao, khi nhìn cảnh này, lòng Mộ Khanh Hoàng lại dâng lên cảm xúc khó tả, đôi mắt cay cay.

"Quận chúa, có muốn mở quan tài không?"

Thấy quan tài bị thủy ngân vây quanh, Kim Nê sầm khổ hỏi.

Mộ Khanh Hoàng thu lại tâm tình, nhìn về bốn phía, "Ta nghĩ thuốc giải không nằm trong quan tài, có lẽ trong ấy còn không có cả vàng bạc hay bảo vật gì đâu."

"Sau quận chúa biết?" Ngọc Loan nhin không được hỏi.

Mộ Khanh Hoàng không trả lời, nhìn một khóm cây thấp bé sinh trưởng trên thạch bích, trên nhánh cây là từng chùm trái nhỏ màu đen, mà Cửu Ngự đang ăn thứ ấy, đầu lưỡi hồng mềm mại liếm liếm, vẻ mặt thỏa mãn.

Mộ Khanh Hoàng cắn răng, dùng khăn bao lấy hái một chùm xuống, không để ý gì nhiều mà ăn vào trước một quả, mùi tanh ngai ngái lập tức xộc lên. Vừa ném được một chút, Mộ Khanh Hoàng đã không nhin được mà phun ra ngay tức khắc, sau đó nhìn về phía Lục Cửu vẫn thản chí không rõ như cũ, nói với Bạch Cẩm và Kim Nê: "Cạy miệng chàng ra, Cửu Ngự với ta ăn vào đều không bị sao, ít nhất là không có độc."

đã đến tận nước này thì đành coi ngựa chết thành ngựa sống mà chữa chạy, thực tại cũng không có biện pháp khác.

Lục Cửu vừa ăn vào một trái đã há to miệng gào khóc, chảy nước miếng thềm thường, giống như là được ăn thịt. Thấy vậy, Mộ Khanh Hoàng liền vội vàng dứt cho hắn ăn thêm thật nhiều.

"Có lẽ vì trái này có mùi máu tanh, nếu trị không hết thì ít nhất cũng có thể dùng loại trái này thay máu thịt dứt cho chàng." Mộ Khanh Hoàng vừa cầm khăn lau miệng cho hắn vừa nói.

Lục Cửu chép chép miệng giống như một đứa bé được ăn no, ánh hồng trong hai mắt lui xuống, hắc trùng trong đôi mắt cũng không biết đã đi về đâu. một lát sau, Lục Cửu bắt đầu nôn mửa, trong thứ nước màu đen do hắn phun ra có một đám sâu ngo ngoáy.

Mộ Khanh Hoàng mừng rỡ, "Đây là giải được, nhất định là giải được, cho chàng ăn thêm đi."

Cứ thế, ăn lại ới, ới rồi lại ăn, cho đến khi hắn không thể ới ra được gì nữa, Lục Cửu cũng thanh tỉnh, chỉ cảm thấy bụng trống rỗng, đói, cực đói, bắt được loại trái màu đen ấy thì lập tức cho vào miệng ăn nhồm nhoàm, nhưng không còn ới nữa.

Mộ Khanh Hoàng xui lơ bên cạnh hắn, bọn họ đã sống sót sau kiếp nạn, nàng cười cười rồi lại khóc lớn lên.

Lục Cửu chỉnh trang lại bản thân cho sạch sẽ, đến ôm Mộ Khanh Hoàng, lòng vẫn còn sợ hãi, "không sao, đừng khóc, nàng khóc ta đau lòng muốn chết."

đã có thể ba hoa biện hộ, có thể thấy được là đã khỏe hẳn.

Mộ Khanh Hoàng vừa khóc vừa cười, vòng tay qua cổ hắn, hai người ôm nhau thật chặt.

--

Cuối năm Kiến Nguyên năm thứ hai mươi lăm, Yến vương bạo bệnh mà chết.

Kiến Nguyên năm thứ hai mươi sáu, Kiến Nguyên Đế phong Mộ Duẩn Hoàng làm thái tôn.

Kiến Nguyên năm thứ hai mươi tám, Kiến Nguyên Đế thoái vị, thái tôn đăng cơ làm đế, niên hiệu Nguyên Hòa, tấn phong Triều Dương quận chúa làm Triều Dương trưởng công chúa.

Kiến Nguyên năm thứ hai mươi chín, hệ thống Dưỡng Tế Tự hoàn thành, Dưỡng Tế Viện trong cả nước đều được chỉnh đốn lại hoàn toàn, người già có chỗ nương tựa, trẻ em có nơi ăn chốn về.

Công phường được mở ra ở khắp nơi như măng mọc sau mưa, thương nhân theo quan thuyền rời bến, đưa các loại hàng hóa của Đại Tấn như tơ lụa, lá trà, đồ sứ... ra nước ngoài, kinh tế Đại Tấn tiến vào giai đoạn phồn vinh hưng thịnh, bách tính an cư vui vẻ, đất nước giàu mạnh thái bình.

Mùa xuân Kiến Nguyên năm thứ ba mươi, Dưỡng Tế Tự khanh và thiếu khanh, vợ chồng trưởng công chúa nhận lệnh hồi kinh.

Tại trạm dừng chân cách Ứng Thiên kinh mười dặm, ánh mặt trời rực rỡ, núi non xanh biếc, hoa đỗ quyên nở rộ đỏ rực cả một góc trời. Trong một quán trà, có một đôi vợ chồng ăn mặc bình thường cùng một bé trai bảy tám tuổi đang ngồi trên ghế dài nghỉ chân, trên bàn bày một bình trà xanh, đứng bên cạnh là hai phụ nhân theo hầu.

Bên bàn ở cách vách vây đầy người, tùm tùm quanh một tiên sinh kể chuyện, nghe lão kể về một câu chuyện xưa.

Nghe được một lúc thì một hán tử đi chân trần bủi môi nói: "Sao nghe chuyện của người như đang kể về phu thê Triều Dương trưởng công chúa thế?"

"Cái gì mà đánh chết nha đầu câu dẫn nam chủ tử, cái gì mà chính tam phẩm nữ quan."

Tiên sinh kể chuyện là người mù, nghe vậy vội vàng khoát tay, "Khách quan nghe nhầm rồi."

một người khác nói: "Đâu có nói rõ tên họ đâu, nói không phải câu chuyện này là của tiền triều sao, mau kể đi, sau khi đọc phụ kia đánh chết nha đầu xinh đẹp ấy, có phải Quận mã đã đánh độc phụ một trận ra trò hay không. Độc phụ này nên bị đánh, không đánh không biết rõ đàn ông lợi hại nhường nào."

Lục Cửu hơi nhường nhẹ lông mày, nhìn Mộ Khanh Hoàng cười.

Mộ Khanh Hoàng trừng hấn một cái, cười cho qua, "đi thôi."

Từ lúc có con, tính tình của Ngọc Loan cũng tốt lên rất nhiều, mấy lời bịa đặt đồn thổi này đâu phải mới nghe một lần, chỉ hừ một tiếng rồi thôi.

Xe ngựa lộc cộc đi xa, tiên sinh kể chuyện trong quán trà lại tiếp tục vì kiếm kế sinh nhai mà thêm dệt câu chuyện thành một thiên tình sử đầy rẫy đau thương cùng nước mắt.

Bọn họ không biết, không bao giờ biết được, quân mã cùng độc phụ mà bọn họ đang bàn tán ấy, chính là người đã giúp cho bọn họ có thể sống an vui, không chết dưới ngọn lửa chiến tranh.

--

Sáng sớm ở Liên Viên, chim hót hoa thom.

Trên một chiếc bàn nhỏ đặt trước cửa sổ là một ly trà tỏa khói lượn lờ, một cái lư hương hình sen hồng. Mộ Khanh Hoàng ngồi cạnh bàn, lơ đãng lật xem một cuốn thơ, bụng hơi nhô lên.

Lục Cửu chạy đến như một con gió, nhìn về phía bụng Mộ Khanh Hoàng nuốt một ngụm nước bọt.

"Sao nóng vội vậy, lại đấu đê thua Minh nhi à?" Mộ Khanh Hoàng cũng không ngẩng đầu lên, lạnh nhạt hỏi.

"Nàng, nàng có thai?"

"Ừm."

"Nàng có thai?!" Giọng Lục Cửu cao thêm một bậc.

Mộ Khanh Hoàng khẽ mỉm cười, "Mừng không?"

"Rầm" một tiếng, Lục Cửu té xuống.

Mộ Khanh Hoàng để tập thơ xuống, quay đầu lại nhìn hấn, bật cười, "Đứng lên, đừng làm nhảm nữa."

một con gió mát lướt qua, lật tập thơ đến một trang, trên đó viết hai hàng thơ,

-- Tương tri tương niệm vĩnh bất khí, nhất sinh nhất đại nhất song nhân.

Tác giả, là Lục Mạo.

Lục Cửu quỳ gối bên chân Mộ Khanh Hoàng, vịn vào đầu gối của nàng đau khổ nói: "không phải ta đã nói là đừng sinh nữa à?"

"Vậy thì bỏ nhé?" Mộ Khanh Hoàng cười nhìn hấn.

"Đừng đừng đừng, ta sinh thay nàng."

"Đéo miệng."

Mộ Khanh Hoàng chọc một cái lên trán hấn, cực kỳ vui vẻ, "Lần này phải bảo vệ ta thật tốt đấy."

Lục Cửu gật đầu như bả mồi, bỗng nhiên nhếch miệng cười ngây ngô.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Độc Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.